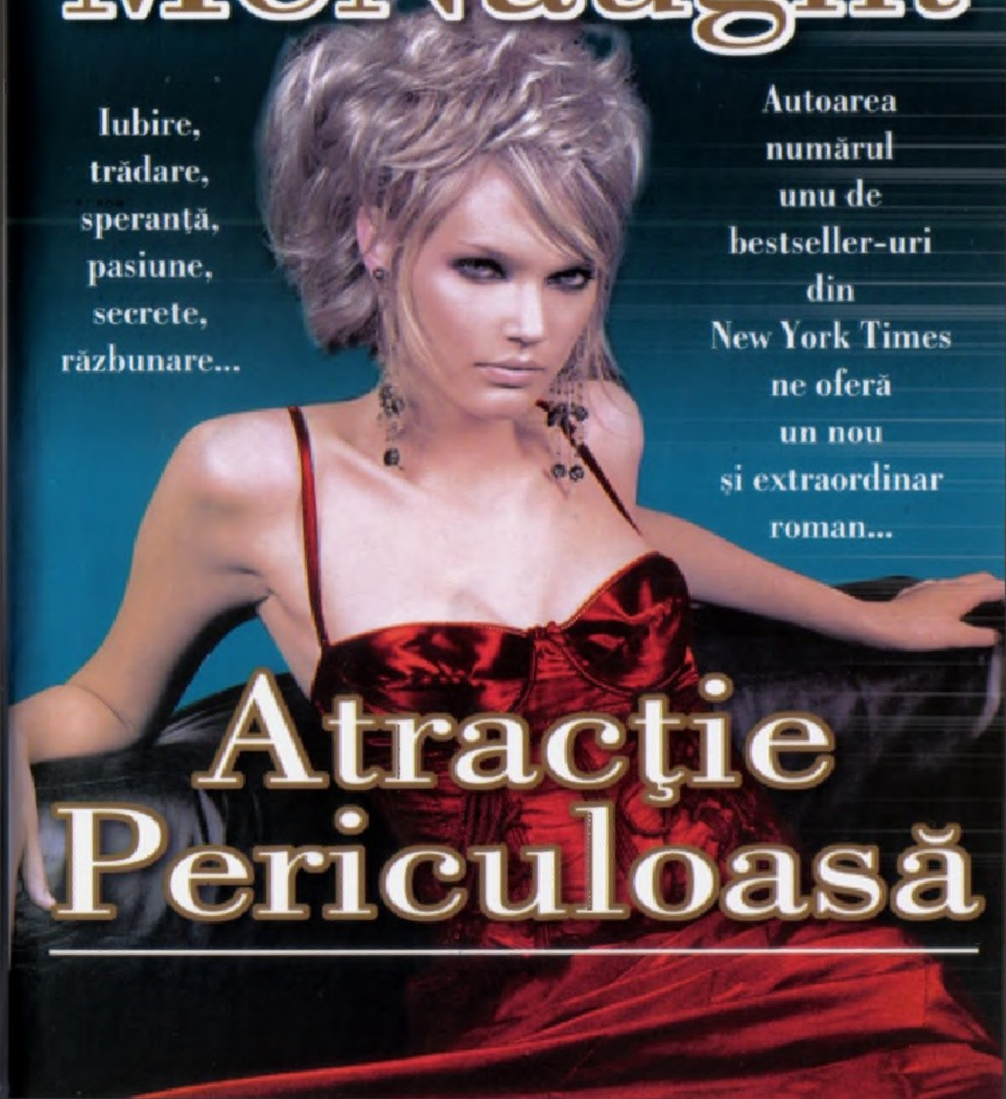
B E S T S E L L E R

Judith McNaught

JUDITH MENAUGHT
ATRACŢIE PERICULOASĂ

UNTIL NOW
Judith McNaught

Traducere de:
MARILENA COJOCARU

CAPITOLUL 1
Decembrie 1973

Cu albumul deschis lângă ea pe patul cu baldachin, Meredith Bancroft tăie cu grijă fotografia din *Chicago Tribune*. Titlul de deasupra anunţa: *Copiii oamenilor din înalta societate a oraşului Chicago, îmbrăcaţi în costume de spiriduşi, participă la un grandios spectacol de binefacere la spitalul Oakland Memorial,* apoi le înşira numele.Sub titlu era o fotografie a „spiriduşilor”, cinci băieţi şi cinci fete, inclusiv Meredith, oferind daruri puştilor din salonul copiilor. În stânga, supraveghind buna desfăşurare a evenimentului, se afla un tânăr frumos de optsprezece ani, prezentat drept, *Parker Reynolds al III-lea, fiul domnului şi doamnei Parker Reynolds din Kenilworth”*.

Străduindu-se să fie cât mai nepărtinitoare, Meredith se compară cu celelalte fete îmbrăcate în spiriduşi, întrebându-se cum de reuşeau să fie atât de împlinite la trup şi cu picioare lungi când ea arăta…

— Bondoacă! decretă, strâmbându-se îndurerată. Nu i se părea deloc cinstit ca toate celelalte fete de paisprezece ani, doar cu câteva săptămâni mai mari ca ea, să arate atât de minunat, în timp ce ea aducea mai degrabă cu o sperietoare, prea îndesată, cu pieptul plat şi proteză dentară. Privirea îi trecu la fotografie şi regretă din nou impulsul de vanitate care o făcuse

să-şi scoată ochelarii; fără ei se uita un pic cruciş, aşa cum se întâmpla şi în fotografia aceea blestemată.

— Lentilele de contact sunt singura soluţie, trase ea concluzia. Ochii îi căzură pe imaginea lui Parker, iar buzele i se răsfrânseră într-un surâs visător, strângând tăietura din ziar la ceea ce ar fi trebuit să fie sâni, dacă i-ar fi avut, dar nu-i avea. Încă nu. Şi în ritmul ăsta, probabil niciodată. Uşa dormitorului se deschise, iar Meredith smuci fotografia de la piept uitându-se la bătrâna menajeră, o femeie vânoasă de vreo şaizeci de ani, venită să ia tava cu cina.

— N-ai mâncat desertul, o certă doamna Ellis.

— Sunt grasă, spuse Meredith.Ca să i-o dovedească se dădu jos din patul vechi şi mărşălui hotărâtă spre oglinda de la măsuţa de toaletă. Uită-te la mine, spuse ea îndreptând un deget acuzator spre imaginea ei. N-am talie!

— Eşti doar un pic mai plinuţă, nimic mai mult.

— N-am nici şolduri. Arăt ca un butoi ambulant. Nu-i de mirare că n-am prietene…

Doamna Ellis, care nu lucra decât de un an pentru familia Bancroft, o privi uluită.

— Nu ai prietene? De ce? Dorindu-şi cu disperare să se confeseze cuiva, Meredith spuse:

— M-am prefăcut doar că la şcoală totul e în regulă. Dar, sinceră să fiu, e îngrozitor! Sunt o venetică.Ca întotdeauna.

— Vai de mine! N-am mai pomenit aşa ceva. Copiii de la şcoală probabil că…

— Nu e vorba de ei, ci de mine, dar mă voi schimba, afirmă Meredith cu toată convingerea. Voi ţine regim şi vreau să fac ceva cu părul meu.

Arată jalnic.

— Da de unde! o contrazise doamna Ellis uitându-se la părul ei de un blond-deschis lung până la umeri, apoi la ochii albaştri-verzui. Ai nişte ochi superbi şi un păr frumos. Frumos, des şi…

— Decolorat.

— Blond.

— Am aproape un metru şaptezeci şi cu puţin noroc voi încerca să mai cresc înainte să mă transform într-un gigant! Dar nu sunt cu totul lipsită de speranţă, am înţeles-o duminică.

Sprâncenele doamnei Ellis se împreunară dându-i o înfăţişare contrariată.

— Ce s-a întâmplat duminică de te-a făcut să-ţi schimbi părerea despre tine?

— Oh, nimic care să fi zguduit pământul, replică Meredith.Ba da, ceva cutremurător, continuă ea în gând.La spectacolul de Crăciun, Parker mi-a zâmbit. Mi-a adus o sticlă de Cola fără să i-o fi cerut-o. M-a rugat să-i păstrez un dans pentru petrecerea doamnei Eppingham, de duminică. Cu şaptezeci şi cinci de ani în urmă strămoşii lui Parker fondaseră banca unde era depozitat capitalul firmei *Bancroft&Company*, iar prietenia dintre cele două familii dura de mai multe generaţii. Toate se vor schimba, nu numai felul cum arăt, continua Meredith fericită întorcând spatele oglinzii. Voi avea şi o prietenă.La şcoală a venit o fată nouă, iar ea nu ştie că nimeni altcineva nu mă place. E deşteaptă, aşa ca mine, şi m-a sunat în seara asta ca să mă întrebe ceva despre tema pentru mâine. M-a sunat.

— Am observat că n-ai adus acasă prietene de la şcoală, spuse doamna Ellis frângându-şi mâinile

neliniştită, dar am crezut că e din cauză că locuieşti atât de departe.

— Nu, nu e vorba de asta, spuse Meredith trântindu-se pe pat şi uitându-se stingherită la papucii de casă, replici în miniatură a celor purtaţi de tatăl ei. În ciuda averii, tatăl lui Meredith avea un respect deosebit pentru bani; toate hainele ei erau de o calitate excelentă, cumpărate doar când era necesar, avându-se întotdeauna în vedere rezistenţa lor. Nu mă potrivesc nicăieri, înţelegi?

— Pe vremea când eram doar o fetiţă, spuse doamna Ellis aruncându-i brusc o privire plină de înţelegere, nu-i prea simpatizam pe cei cu note mari.

— Nu e numai atât, replică Meredith strâmbând din nas. E mai mult decât felul cum arăt şi notele mari. E tot ce mă înconjoară, rosti ea făcând un gest larg spre încăperea mare, destul de austeră, cu mobilă veche, o cameră care semăna cu toate celelalte patruzeci şi cinci de camere ale reşedinţei Bgncroft. Sunt considerată o ciudăţenie fiindcă tata insistă ca Fenwick să mă ducă la şcoală cu maşina.

— Şi ce e rău în asta, mă rog frumos?

— Ceilalţi copii vin pe jos sau cu autobuzul şcolii.

— Şi?

— Şi nu ajung la şcoală într-un Rolls condus de un şofer. Aproape melancolică,

Meredith adăugă: Taţii lor sunt instalatori sau contabili. Unul dintre ei lucrează la magazinul nostru.

— Dar fata asta nouă de la şcoală, ei nu i se pare neobişnuit că Fenwick te duce cu maşina?

— Nu, răspunse Meredith scoţând un chicot vinovat, crede că Fenwick e tatăl meu.

I-am spus că tata lucrează pentru nişte oameni bogaţi, proprietari ai unui mare magazin.

— Nu se poate!

— Ba da, şi nu-mi pare rău.Ar fi trebuit să răspândesc vestea asta încă de acum câţiva ani, dar n-am vrut să mint.

— Şi acum nu minţi? întrebă doamna Ellis pogorând asupra ei o privire mustrătoare.

— Nu e o minciună, adică nu în întregime, spuse Meredith, vocea implorându-i înţelegere. Tata mi-a explicat problema cu mult timp în urmă.

Bancroft&Company e o corporaţie, iar o corporaţie este proprietatea unor acţionari. Aşa că, deşi e preşedinte la *Bancroft&Company*, tata e, din punct de vedere tehnic, angajatul acţionarilor. Înţelegi?

— Probabil că nu, replică ea pe un ton categoric. Cine deţine acţiunile?

Meredith aţinti asupra ei o privire încărcată de vinovăţie.

— Noi. Doamna Ellis considera mult prea complicat modul de funcţionare al firmei *Bancroft&Company*, un magazin faimos din centrul oraşului Chicago, dar Meredith dăduse dovadă, nu de puţine ori, de o înţelegere cu totul neobişnuită a afacerilor. Deşi, îşi zise doamna Ellis cu o mânie neputincioasă îndreptată împotriva tatălui lui Meredith, nu era ceva chiar atât de neobişnuit, omul nu se arăta interesat de fiica sa decât atunci când îi ţinea prelegeri despre magazin. De fapt, îşi continuă doamna Ellis şirul gândurilor, era foarte probabil ca *Philip Bancroft*

să fie singurul responsabil pentru incapacitatea lui Meredith de a fi ca toate celelalte fete de vârsta ei. Îşi trata fata ca pe un adult şi avea pretenţia ca ea să se poarte şi să acţioneze ca un adult.

— Ai dreptate în privinţa unui lucru, spuse Meredith. N-o mai pot păcăli pe Lisa Pontini. Am crezut doar că dacă va avea destul timp să mă cunoască, nu va mai conta că Fenwick e de fapt şoferul nostru. Singurul motiv pentru care n-a aflat încă e că nu cunoaşte pe nimeni altcineva la şcoală, iar după ore trebuie să plece direct acasă. Are şapte fraţi şi surori, şi trebuie să-şi ajute mama.

— Dimineaţă lucrurile nu mai par atât de sumbre, declară ea, apelând, aşa cum o făcea deseori, la unul din clişeele vechi pe care, din propria experienţă, le găsea deosebit de reconfortante. Luă tava cu cina, apoi se opri în prag. Şi nu uita, fiecare pasăre pe limba ei piere!

— Mulţumesc, doamnă Ellis, spuse ea, e o mare alinare. Urmări într-o tăcere jignită uşa închizându-se în urma menajerei. Oftând din adâncul sufletului, dădu înapoi paginile albumului. Cele de la început conţineau câteva tăieturi foarte vechi, îngălbenite de vreme, fotografiile fiind aproape şterse.

Albumul aparţinuse mamei ei, Caroline, şi, dintre toate lucrurile care se aflau în casă, era singura dovadă că doamna Caroline Edwards Bancroft existase cu adevărat. Orice altceva care avusese cât de cât legătură cu ea fusese îndepărtat conform instrucţiunilor lui Philip Bancroft. Caroline Edwards fusese actriţă, una nu prea talentată, dacă era să te iei după cronicile

din revistele de specialitate, dar de o strălucire indiscutabilă.

Meredith studie fotografiile neclare, însă nu mai citi ce scrisese cronicarul, cunoscând fiecare cuvânt pe de rost. Ştia că la decernarea premiilor *Oscar,* din 1955, mama ei fusese însoţită de Cary Grand, că David Niven declarase că mama ei era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse în viaţa lui şi că David Selznick o dorise într-unul din filmele lui. Ştia că mama ei avusese roluri în trei spectacole muzicale de pe Broadway, criticii desfiinţându-i interpretarea, dar ridicându-i în slăvi picioarele frumoase. Reporterii rubricilor de bârfe făcuseră aluzii la legături amoroase dintre Caroline şi mai toţi partenerii ei. Tăieturile din ziare o înfăţişau înveşmântată în blănuri, luând parte la o petrecere în Roma; îmbrăcată într-o rochie neagră, fără umeri, jucând la ruleta din Monte Carlo. Una din fotografii o prezenta într-un bikini minuscul pe plaja din Monaco, o alta schiind în Gstaad alături de un elveţian, medaliat cu aur la Jocurile Olimpice. Pentru Meredith era foarte clar că, oriunde s-ar fi dus, mama ei fusese înconjurată de bărbaţi chipeşi şi faimoşi. Ultima tăietură păstrată de mama ei o arăta pe aceasta la şase luni după cea din Gstaad. Purta o rochie magnifică de mireasă şi alerga râzând pe treptele catedralei la braţul lui Philip Bancroft sub o ploaie de orez. Reporterii de la rubricile mondene se întrecuseră pe sine cu descrierile extravagante ale nunţii.La recepţia de la Hotelul Palmer House se interzisese prezenţa presei, dar ziariştii înşiraseră conştiincioşi în articolele lor toţi invitaţii faimoşi, de la familiile Vanderbilt şi Whitney, la un

judecător al Curţii Supreme şi patru senatori.

Căsătoria durase doi ani, suficient ca frumoasa Caroline să rămână însărcinată, să nască, să aibă o aventură cu un antrenor de cai, apoi să fugă în Europa cu un aşa-zis prinţ italian, oaspete chiar în această casă. În afara acestor lucruri, Meredith nu ştia mai nimic despre fiinţa care o adusese pe lume, doar că mama ei nu se deranjase niciodată să-i trimită vreo scrisoare sau o felicitare de ziua ei de naştere. Tatăl lui Meredith, care punea mare accent pe demnitate şi valorile vechi, demodate, afirmase că mama ei era o femeie egoistă, fără nici cea mai vagă idee despre fidelitatea conjugală sau răspunderea maternă. Când Meredith împlinise un an, înaintase acţiunea de divorţ, cerând ca fiica să-i fie încredinţată lui, pregătit să fac uz de considerabila influenţă politică şi socială a familiei

Bancroft, ca să obţină ce-şi dorea.

După câte îi povestise el, mama ei nu se obosise să aştepte hotărârea tribunalului şi nu încercase să i se opună. După ce Meredith fusese lăsată în grija lui, tatăl ei îşi dăduse toată silinţa să se asigure că nu va urma niciodată exemplul mamei ei. Era ferm hotărât ca Meredith să-şi ocupe locul bine meritat în şirul lung al femeilor demne de respect din familia Bancroft, care duseseră o existenţă ireproşabilă, dedicată operelor de binefacere, şi ale căror vieţi nu fuseseră atinse de umbra nici unui scandal. Când venise vremea ca fiica lui să meargă la şcoală, Philip descoperise, spre marea lui nemulţumire, că standardele de conduită erau mai puţin stricte, chiar şi printre membrii propriei clase sociale. Multe dintre

cunoştinţele sale adoptau un punct de vedere mai liberal privind comportamentul progeniturilor, trimiţându-şi copiii la şcoli „progresive”, cum ar fi Bentley şi Ridgeview. Inspectând şcolile acestea, auzise cuvinte ca „lecţii nestructurate” şi „autoexprimare”. Educaţia progresivă suna lipsită de disciplină: prevestea standarde mai joase de instruire şi conduită. Respingând ambele institute, o luase pe Meredith cu el să vadă St. Stephen, o şcoală catolică condusă de călugăriţe benedictine, aceeaşi şcoală pe care o urmaseră mătuşa şi mama lui.

În ziua în care vizitaseră St. Stephen, tatăl ei se arătase încântat de absolut tot ce văzuse: treizeci şi patru de fete din clasa întâi în uniforme modeste dintr-un material gri cu albastru şi zece băieţi în cămăşi albe şi cravate albastre se ridicaseră în picioare respectuos, ca la comandă, imediat ce călugăriţa deschisese uşa clasei. Patruzeci şi patru de voci tinere intonaseră în cor *Bună dimineaţa, domnule.* În plus, la St. Stephen materiile erau predate încă în stilul obişnuit, spre deosebire de Bentley, unde văzuse copii pictând cu degetul, în vreme ce alţi elevi, care preferaseră să înveţe, rezolvau probleme de matematică. Un avantaj în plus era că aici Meredith va primi şi o pregătire morală demnă de o vrednică urmaşă a familiei Bancroft. Tatăl ei nu ignorase în totalitate deteriorarea cartierului care înconjura clădirea şcolii, dar era obsedat de ideea ca Meredith să fie crescută precum celelalte femei, integre şi cinstite, din neamul Bancroft, care urmaseră cursurile acestei instituţii timp de trei generaţii. Rezolvase problema cartierului, punându-şi

şoferul să o ducă şi să o aducă pe Meredith de la St. Stephen. Singurul lucru de care nu-şi dăduse seama era că fetele şi băieţii care mergeau, aici, la şcoală nu erau micile fiinţe virtuoase pe care le văzuse în ziua aceea. Erau copii obişnuiţi din familii aparţinând clasei mijlocii, unele dintre ele foarte sărace; se jucau împreună, mergeau oriunde împreună şi împărtăşeau aceleaşi suspiciuni faţă de cineva dintr-un mediu cu totul diferit şi mult mai prosper. Prima zi de şcoală se desfăşurase destul de bine, dar luase o întorsătură cu totul nefavorabilă când lecţiile se terminaseră, iar elevii se revărsaseră în curte şi în parcare. Fenwick o aşteptase în uniforma lui neagră lângă Rolls-ul lucios. Ceilalţi copii se opriseră, făcuseră ochii mari, apoi trăseseră concluzia că era bogată, deci „diferită”. Constatarea în sine fusese suficientă ca să le stârnească prudenţa şi lipsa de amabilitate, dar spre sfârşitul săptămânii descoperiseră şi alte lucruri despre „fata bogată”. În primul rând, Meredith Bancroft vorbea mai degrabă ca un adult decât ca un copil; pe deasupra nu cunoştea niciunul din jocurile pe care le jucau în recreaţii, iar când lua totuşi parte la ele, lipsa de experienţă o făcea să pară stângace. Şi culmea culmilor, după câteva zile ajunsese preferata profesoarei fiindcă era deşteaptă. În decursul unei luni, Meredith fusese analizată în amănunţime de colegi, care o catalogaseră ca fiind o intrusă, o fiinţă extraterestră, aparţinând unei alte lumi, o proscrisă. Dacă ar fi fost destul de drăguţă ca să inspire admiraţie, cu timpul diferenţele s-ar fi aplanat, dar nu era.La nouă ani îşi făcuse apariţia la şcoală purtând ochelari.La

doisprezece ani avea proteză dentară; la treisprezece era cea mai înalta din clasă.

Cu o săptămână în urmă, după ani în care Meredith îşi pierduse orice speranţă că ar putea avea o prietenă adevărată, lucrurile se schimbaseră. Lisa Pontini se înscrisese în clasa a opta. Mai înaltă cu doi centimetri ca Meredith, Lisa păşea ca un manechin şi rezolva plictisită probleme complicate de algebră ca o elevă eminentă. În recreaţia de prânz, Meredith se aşezase pe un zid mic de piatră din curtea şcolii, mâncându-şi sandviciul, aşa cum făcea în fiecare zi, cu o carte deschisă pe genunchi. Începuse să-şi aducă o carte de citit ca să aplaneze situaţia de izolare, singurătatea ei să nu sară în ochi. Dar din clasa a cincea devenise o cititoare avidă. Se pregătea să întoarcă pagina când în faţa ochilor plecaţi apăruse o pereche de tenişi scofâlciţi, şi iat-o pe Lisa Pontini uitându-se curioasă la ea. Pielea ei măslinie şi pletele de culoarea ruginii o făceau opusul lui Meredith; în plus, aerul nedefinit de îndrăzneală şi încredere îi conferea ceea ce revista Seventeen numea stil. În loc să poarte modestă pe umeri jacheta gri a şcolii, aşa ca Meredith, Lisa îi legase mânecile peste piept.

— Dumnezeule, ce grămadă de amărâţi! decretase Lisa, aşezându-se lângă Meredith şi privind în jur. În viaţa mea n-am mai văzut atâţia băieţi mici de statură.

Probabil că se pune ceva în apa din fântânile astea, anume ca să nu crească! Ce medie ai? Notele la St. Stephen se exprimau în procente, zecimalele având o importanţă hotărâtoare.

— 97,8, spusese Meredith uşor ameţită” de

remarcile rapide ale Lisei şi de amabilitatea ei cu totul neaşteptată.

— A mea e 98,1, parase Lisa, iar Meredith observase că avea urechile găurite.

În perimetrul şcolii, cerceii şi rujul erau strict interzise.

În timp ce Meredith observa toate astea, Lisa o studia la rândul ei. Zâmbind nedumerită, o întrebase pe şleau:

— Eşti de felul tău o singuratică sau ai ajuns o paria?

— Nu mi-a trecut prin minte aşa ceva, minţise Meredith. Cât timp mai trebuie să porţi proteza aia? încă un an, spusese Meredith hotărând că Lisa Pontini nu-i a deloc. Închizând cartea, se ridicase, bucuroasă că urma să sune clopoţelul cât de curând. În după-amiaza aceea, aşa cum era obiceiul în fiecare ultimă-vineri din lună, elevii se aliniau în biserică, aşteptând să-şi confeseze păcatele preoţilor de la St. Stephen. Simţindu-se, ca întotdeauna, o păcătoasă lipsită de graţie, Meredith îngenunche în confesional şi îi mărturisi părintelui Vickers infracţiunile comise, inclusiv faptul că n-o simpatiza pe sora Mary Lawrence şi se gândea prea mult la înfăţişarea ei. Terminând, lăsă uşa deschisă pentru persoana următoare, apoi îngenunche în strană şi îşi spuse rugăciunile indicate drept pedeapsă. Elevii fiind liberi să plece acasă, Meredith se duse afară aşteptându-l pe Fenwick. Câteva minute mai târziu, pe treptele bisericii coborî Lisa, îmbrăcându-şi jacheta. Tresărind până şi acum din cauza comentariilor înţepătoare ale Lisei referitoare la faptul că era o singuratică şi purta proteză, Meredith o urmări

prudentă pe cealaltă fată cum se uita în jur, apoi porni agale spre ea.

— Îţi vine să crezi, o anunţă Lisa, că Vikers m-a pus să spun mai multe rugăciuni drept pedeapsă pentru un pic de giugiuleală? Nici nu vreau să mă gândesc ce fel de pedeapsă ar da pentru un sărut franţuzesc! adăugă ea cu un zâmbet obraznic, aşezându-se pe lespede lângă ea. Meredith nu ştiuse că naţionalitatea determina stilul sărutului, dar presupuse din observaţia Lisei că oricum ar fi făcut-o francezii, preoţii de la St. Stephen nu voiau ca elevii să-i imite, încercând să pară atotştiutoare, replică:

— Dacă te săruţi aşa, părintele Vickers te pune să faci curăţenie în biserică.

Lisa chicoti, studiind-o curioasă pe Meredith.

— Prietenul tău are şi el proteză dentară? Meredith se gândi la Parker şi îşi clătină capul.

— Atunci e bine, replică Lisa cu un surâs molipsitor. M-am întrebat mereu cum se pot săruta doi oameni cu proteze dentare fără să se încurce între ei.Pe prietenul meu îl cheamă Mario Campano. E înalt, brunet şi frumos. Care e numele prietenului tău? Cum arată? Meredith aruncă o privire spre stradă, sperând ca Fenwick să nu-şi fi amintit că astăzi terminau şcoala mai devreme. Lisa Pontini o fascina şi sesiză că, dintr-un motiv necunoscut încă, fata voia să se împrietenească cu ea.

— Are optsprezece ani, spuse Meredith sinceră, şi arată ca Robert Redford.

Se numeşte Parker.

— Care e prenumele?

— Ăsta e prenumele. Numele de familie e

Reynolds.

— Parker Reynolds, repetă Lisa, strâmbând din nas. Sună ca un snob din înalta societate. Se pricepe?

— La ce?

— La sărutat, fireşte.

— Oh! Păi, da. E fantastic. Lisa o privi amuzată.

— Nu te-a sărutat niciodată. Te faci roz la faţă când minţi. Meredith se ridică brusc.

— Ascultă, începu ea furioasă. Nu ţi-am cerut să vii aici şi eu…

— Ei, nu te ambala. Sărutatul nu e o chestie aşa grozavă. Adică, atunci când Mario m-a sărutat pentru prima oară a fost clipa cea mai jenantă din toată viaţa mea.

Acum, că Lisa era pe cale să mărturisească ceva despre propria persoană, furia lui Meredith dispăru ca prin minune, şi se aşeză la loc.

— A fost jenant că te-a sărutat?

— Nu, a fost jenant fiindcă m-am sprijinit de uşa de la intrare şi am atins soneria cu umărul. Tata a smucit uşa, iar eu i-am căzut în braţe cu buzele lui Mario lipite de ale mele.Au trecut secole până ne-am descurcat mâinile şi picioarele, şi ne-am ridicat de la podea. Hohotul de râs al lui Meredith se termină brusc văzând Rolls-ul dând colţul străzii.

— Vine să mă ia, replică ea ambiguu, trezindu-se la realitate.

— Sfinte Sisoe, ăla e un Rolls? Dând din cap stingherită, Meredith îşi luă cărţile şi spuse ridicând din umeri:

— Locuiesc la mare distanţă şi tata nu vrea să merg cu autobuzul.

— Tatăl tău e şofer? întrebă Lisa mergând cu Meredith spre maşină. Trebuie să fie grozav să te plimbi într-o astfel de maşină, pretinzând că eşti bogat. Tata e lucrător la drumuri. Sindicatul lui e în grevă, aşa că ne-am mutat aici unde chiriile sunt mai mici. Ştii cum merg treburile astea.

— E greu, cum să nu, spuse ea, apoi, sub impulsul momentului, adăugă: Vrei să te duc până acasă?

— Dacă vreau!? Nu, aşteaptă, o putem lăsa pe săptămâna viitoare? Am şapte fraţi şi surori, şi imediat ce ajung acasă mama mă pune la lucru. Mai bine rămân aici şi mă întorc acasă la ora obişnuită. Asta se întâmplase cu o săptămâna în urmă, iar tentativa de împrietenire din ziua aceea înflorise şi crescuse, alimentată de alte confidenţe şi povestiri însoţite de chicote. Acum, uitându-se la fotografia lui Parker din album şi gândindu-se la dansul de duminică, hotărî ca mâine să ceară sfatul Lisei. Lisa ştia o mulţime de lucruri despre coafuri şi rochii.

Îi va sugera poate ceva care să o facă mai atrăgătoare în ochii lui Parker. A doua zi, aşezându-se să-şi mănânce sandviciul de prânz, Meredith îşi puse planul în aplicare.

— Ce părere ai? o întrebă ea pe Lisa.

— Ochelarii şi protezele nu sunt tocmai elemente care să inspire pasiune, glumi ea. Scoate-ţi ochelarii şi ridică-te. Meredith îi făcu pe plac, apoi surâse amuzată şi îndurerată când Lisa se plimbă în jurul ei studiind-o din cap până în picioare.

— Chiar că-ţi dai silinţa să arăţi cât mai urâtă, trase ea concluzia.Ai nişte ochi grozavi, iar părul

ţi-e superb. Dacă te machiezi puţin, renunţi la ochelari şi îţi schimbi coafura, dragul de Parker s-ar putea să te bage în seamă.

— Crezi că mă va observa? întrebă Meredith gândindu-se la el, în ochii ei reflectându-se tot ce simţea.

— Am spus s-ar putea, o corectă Lisa cu o sinceritate nemiloasă. E mai bătrân ca tine, deci vârsta ta e un obstacol. Ce rezultat ai obţinut la ultima problemă de la testul de mate din dimineaţa asta? Meredith îi spuse rezultatul, iar Lisa replică:

— La fel ca al meu. Cu două creiere ca ale noastre, o tachina ea, nu poate fi decât rezultatul corect. Ştii că toată lumea din şcoala asta idioată crede că Rolls-ul ăla e al tatălui tău?

— Nu le-am spus niciodată că n-ar fi aşa, declară Meredith fără să mintă.

— De ce-ai face-o? Dacă-s atât de proşti încât să-şi închipuie că un copil bogat poate să meargă la şcoala asta, probabil că şi eu i-aş fi lăsat să creadă acelaşi lucru. În după-amiaza aceea, Lisa acceptă din nou ca „tatăl” lui Meredith să o ducă acasă, aşa cum Fenwick o făcuse toată săptămâna, ce-i drept, fără prea mult entuziasm. Când Rolls-ul opri în faţa clădirii din cărămidă cafenie în care locuia familia Pontini, Meredith măsură cu invidia obişnuită îngrămădeala de copii şi jucării din curte. Mama Lisei stătea pe verandă, înfăşurată în nelipsitul şorţ.

— Lisa, strigă ea, în voce simţindu-se puternic accentul italian, te caută Mario la telefon. Vrea să-ţi vorbească. Bună, Meredith, adăugă ea, făcându-i semn cu mâna.

Stai la cină. Şi dormi aici, ca tatăl tău să nu mai vină seara să te ia.

— Mulţumesc, doamnă Pontini, strigă Meredith fluturându-şi mâna din interiorul maşinii. Visase mereu că va fi aşa, să aibă o prietenă cu care să vorbească, să fie invitată să rămână peste noapte, iar acum era în al nouălea cer. Lisa trânti uşa şi se aplecă pe fereastră.

— Mama ta a spus că te caută Mario la telefon, îi reaminti Meredith.

— E bine să faci un tip să aştepte, spuse Lisa, îl pune pe gânduri.

Nu uita să mă suni duminică şi să-mi povesteşti tot ce se va întâmpla cu

Parker mâine seară.Aş vrea să-ţi pot aranja părul înainte de petrecere.

— Şi eu, spuse Meredith, deşi ştia că n-o va putea împiedica pe Lisa să afle că Fenwick nu era tatăl ei, odată ce-i va face o vizită acasă. Îşi propunea în fiecare zi să-i spună adevărul, dar trăgea de timp zicându-şi că cu cât Lisa va ajunge să o cunoască mai bine, cu atât va conta mai puţin dacă tatăl lui Meredith era bogat sau sărac. Continuă pe un ton melancolic: Dacă ai veni mâine, ai putea petrece noaptea la mine. Ţi-ai face temele cât timp aş fi la petrecere, iar apoi ţi-aş povesti cum a fost.

— Dar nu pot. Mâine seară am întâlnire cu Mario, o anunţă Lisa fără să fi fost necesar. Meredith fusese uluită aflând că la paisprezece ani părinţii Lisei îi permiteau să iasă în oraş cu un băiat, dar Lisa se mulţumise să râdă spunând că Mario nu şi-ar permite să întreacă măsura cu ea, ştiind că dacă ar face-o n-ar mai scăpa viu din

mâinile tatălui şi unchilor ei. Îndepărtându-se de maşină. Lisa i se adresa cu vocea ei muzicală:

— Nu uita ce te-am învăţat, O.K? Cochetează cu Parker şi priveşte-l în ochi. Şi poartă părul sus, te face mai elegantă. Tot drumul spre casă Meredith încercă să-şi imagineze cum i-ar sta să cocheteze cu Parker. Lăsându-şi capul pe banchetă,

Meredith închise ochii visând că arăta ca un manechin superb, rostind lucruri amuzante şi inteligente, iar Parker îi sorbea fiecare cuvânt.

CAPITOLUL 2

Cu inima îndurerată, Meredith se uita la imaginea din oglindă. Doamna Ellis făcu un pas înapoi, aprobându-i înfăţişarea printr-o înclinare a capului. Săptămâna trecută, când plecase la cumpărături cu menajera, rochia de catifea păruse să aibă nuanţa unui topaz strălucitor.În seara asta arăta ca o catifea de un cafeniu metalic, iar pantofii, vopsiţi ca să se asorteze, arătau, cu tocurile lor mici şi groase, ca ale unei băbuţe. Asta era gustul doamnei Ellis. În plus, amândouă primiseseră ordine stricte de la tatăl ei să aleagă o rochie „potrivită pentru o tânără de vârsta şi educaţia lui Meredith”. Se întorseseră acasă cu trei rochii şi, supunându-le aprobării, aceasta fusese singura pe care tatăl ei n-o găsise prea „decoltată” sau prea „transparentă”. Singurul lucru din înfăţişarea ei care n-o umplea de o disperare crâncenă era părul. De obicei îşi purta părul liber, atârnându-i până la umeri, despărţit într-o parte cu o agrafă prinsă deasupra urechii, dar observaţiile Lisei o convinseseră că avea

nevoie de o coafură nouă. În seara asta o înduplecase pe doamna Ellis să i-l prindă sus într-un mănunchi de bucle groase, cu câteva şuviţe atârnându-i peste ureche. Meredith era de părere că arăta excelent.

— Meredith, spuse tatăl ei intrând în cameră, fluturând în mână nişte bilete de Operă, Park Reynolds are nevoie de două bilete în plus pentru *Rigoletto* şi i-am spus că le poate folosi pe ale noastre. Vrei să i le dai în seara asta când… îşi ridică ochii, o ţintui cu privirea şi se încruntă. Ce-ai făcut cu părul tău? se răsti el.

— Am crezut că pentru seara asta ar fi bine să-l port sus.

— Eu îl prefer aşa cum îl porţi în fiecare zi, Meredith, rosti el învrednicind-o pe doamna Ellis cu o căutătură dezaprobatoare, apoi i se adresă pe un ton tăios: Când ai intrat în serviciul meu, stimată doamnă, am crezut că, pe lângă îndatoririle de menajeră, îi vei putea fi de folos fiicei mele în caz că vor apărea anumite chestiuni de ordin feminin. Coafura asta e ideea dumitale despre…

— Tată, eu i-am cerut doamnei Ellis să-mi aranjeze părul aşa, interveni Meredith văzând că doamna Ellis păleşte şi începe să tremure.

— Ar fi trebuit să-i ceri mai întâi sfatul, se burzului Philip, în loc să-i spui ce-ai vrea să facă.

— Da, bineînţeles, replică Meredith. Ura să-şi dezamăgească tatăl sau să-l supere.

Dacă îl necăjea o făcea să se simtă ca singura răspunzătoare pentru succesul sau eşecul unei zile.

— Nu-i nimic, se înmuie el văzând-o pe Meredith

regretându-şi îndrăzneala. Înainte de plecare doamna Ellis îţi va aranja părul aşa cum îţi stă bine. Draga mea, ţi-am adus ceva. Un colier, adăugă el, scoţând din buzunar o cutie plată din catifea, de un verde-închis. Îl poţi purta în seara asta, va arăta foarte bine cu rochia ta. Meredith aşteptă cât el se chinui să scoată capacul, imaginându-şi un lănţişor de aur sau poate…

— Sunt perlele bunicii tale, o anunţă el, iar Meredith se strădui din răsputeri să-şi ascundă groaza care puse stăpânire pe ea văzând şiragul perle groase. Întoarce-te, ţi le prind eu. Douăzeci de minute mai târziu, Meredith se afla în faţa oglinzii încercând curajoasă să se convingă că arăta drăguţă. Părul îi cădea iar pe umeri, aşa cum îl purta întotdeauna, dar perlele fură lovitura de graţie. Bunica ei le purtase aproape zilnic, murise având-le la gât, iar acum cântăreau cât nişte ghiulele pe pieptul ei inexistent.

— Scuzaţi-mă, domnişoară. Vocea cunoscută a majordomului o făcu să se răsucească. A sosit o anume Lisa Pontini care pretinde că vă e colegă de şcoală.

Încolţită, Meredith se lăsă să cadă pe pat, căutând înnebunită o soluţie care să o salveze din această situaţie neplăcută, dar nu exista niciuna, o ştia foarte bine.

— Invit-o să urce, te rog. Nu trecu un minut şi Lisa păşi în cameră uitându-se în jurul ei de parcă s-ar fi aflat pe o altă planetă.

— Am încercat să te sun, spuse ea, dar telefonul a fost ocupat mai bine de o oră, aşa că m-am hotărât să-mi asum riscul şi să vin aici. Se opri şi se roti, studiind totul. Cui îi aparţine mormanul

ăsta de pietroaie? În oricare alt moment, descrierea cu totul lipsită de respect a casei ar fi făcut-o pe Meredith să chicotească veselă. Acum, nu putu decât să rostească cu o voce şoptită, încordată:

— Tatălui meu. Expresia de pe chipul Lisei se înăspri.

— Am înţeles-o şi eu când tipu' care mi-a deschis uşa de la intrare te-a numit domnişoara Meredith pe acelaşi ton cu care părintele Vickers spune „Sfânta Fecioară”. Răsucindu-se pe călcâie, Lisa dădu să plece.

— Lisa, aşteaptă! o imploră Meredith.

— Te-ai distrat destul. A fost într-adevăr o zi grozavă, adăugă Lisa sarcastic întorcându-se spre ea. Mai întâi Mario mă duce la o plimbare cu maşina şi încearcă să mă dezbrace, iar când mă duc acasă la „prietena mea” aflu că şi-a bătut joc de mine.

— Nu, nu-i adevărat! strigă Meredith. Te-am lăsat să crezi că Fenwick, şoferul, e tatăl meu fiindcă m-am temut că adevărul ne va despărţi.

— Oh, da! Cum să nu, rosti Lisa indignată şi dispreţuitoare. Fetiţa bogată îşi dorea cu disperare să se împrietenească cu fetiţa săracă. Pun pariu că te-ai distrat grozav cu prietenii tăi bogaţi pe seama mamei mele povestindu-le cum te ruga să mănânci spaghetti cu noi şi…

— Destul! izbucni Meredith. Nu înţelegi! Îmi plac părinţii tăi, şi am vrut să fii prietena mea.Ai fraţi, surori, mătuşi şi unchi, tot ce mi-am dorit vreodată. Ce te face să crezi că dacă trăiesc în casa asta idioată totul devine automat ca-n basme? Uită-te numai cum te-ai supărat! O

singură privire şi, gata, nu mai vrei să ai de-a face cu mine. De când mă ţin minte a fost aşa. Iar pentru informarea ta, încheie ea, află că ador spaghetele. Ador case ca a ta, unde oamenii râd şi strigă.

Se întrerupse când furia de pe chipul Lisei fu înlocuită de un zâmbet ironic.

— Vrei să spui că-ţi place zgomotul? Meredith zâmbi în colţul gurii.

— Cred că da.

— Şi cum rămâne cu prietenii tăi bogaţi?

— Nu am niciunul. Adică, cunosc tineri de vârsta mea şi îi întâlnesc din când în când, dar ei merg toţi la aceleaşi şcoli şi sunt prieteni de mai mulţi ani. Pentru ei sunt o intrusă, o ciudăţenie.

— De ce te-a trimis tatăl tău la St. Stephen?

— Păi, după părerea lui, îmi va modela caracterul. Bunica şi sora lui au făcut şcoala tot acolo.

— Tatăl tău îmi pare cam într-o ureche.

— Probabil, dar are intenţii bune.

— În cazul ăsta e la fel ca toţi taţii. Era o concesie, o încercare slabă de reconciliere, iar în încăpere se făcu tăcere. Separate de un pat cu baldachin, stil Ludovic al XIV-lea, şi de un uriaş abis social, două tinere, extraordinar de inteligente, constatară diferenţele dintre ele şi se uitară una la alta cu un amestec de speranţă nebună şi prudenţă maximă. Cred că ar fi mai bine să plec, spuse Lisa. Meredith aruncă o privire tristă plasei de nailon adusă de Lisa, dovedindu-i intenţia de a-şi petrece noaptea în casa ei. Ridică mâna, un gest mic de implorare mută, apoi o lăsă să cadă ştiind că era inutil.

— În curând va trebui să plec şi eu, spuse ea.
— Distracţie… plăcută.
— După ce mă lasă la hotel, Fenwick te poate duce acasă.
— Iau autobuzul, începu Lisa, apoi observă pentru prima oară rochia lui Meredith şi se întrerupse îngrozită: Cine îţi alege hainele, Muma Pădurii? Doar n-o să mergi aşa la petrecere!
— Ba da. E chiar atât de îngrozitoare?
— Chiar vrei să ştii?
— Mai bine nu.
— Hm, tu cum ţi-ai descrie rochia? Meredith dădu din umeri, expresia de pe chip trădându-i suferinţa.
— Cuvântul desuet înseamnă ceva pentru tine? Muşcându-şi buza ca să-şi mascheze râsul, Lisa îşi înălţă sprâncenele.
— Dacă ştii că e urâtă, de ce-ai mai cumpărat-o?
— Îi place tatei.
— Tatăl tău are un gust nasol.
— N-ar trebui să foloseşti cuvinte ca nasol, spuse Meredith încet, ştiind că Lisa avea dreptate în ceea ce privea rochia. Te fac să pari dură şi grosolană, iar tu nu eşti aşa. Nu ştiu cum să mă îmbrac sau cum să-mi port părul, dar ştiu că am dreptate când e vorba de vorbit corect. Lisa se uită la ea cu gura căscată, apoi se petrecu ceva, o apropiere uşoară între două spirite cu totul diferite, care înţeleg brusc că au ceva foarte deosebit de oferit unul altuia. Un zâmbet fugar lumină ochii Lisei, apoi îşi înclină capul într-o parte, scrutând gânditoare rochia lui Meredith.
— Trage puţin umerii rochiei mai jos pe braţe, să vedem dacă arată mai bine, o sfătui ea pe

neaşteptate. Meredith surâse recunoscătoare şi o ascultă trăgând de material.

— Părul îţi stă ca dracu, nasol, groaznic, se corectă Lisa, apoi se uită în jur, privirea oprindu-i-se asupra unui buchet de flori artificiale, din mătase lucioasă aflat pe un scrin. O floare în păr sau prinsă de eşarfă ar mai schimba ceva.

Cu instinctul sigur al strămoşilor Bancroft, Meredith presimţi că victoria nu era departe, aşa că profită de avantajul obţinut.

— Vrei să dormi aici? Mă întorc pe la miezul nopţii şi nimănui nu-i va păsa când ne vom culca. Lisa şovăi, apoi surâse.

— În regulă. Îndreptându-şi din nou atenţia asupra înfăţişării lui Meredith, spuse:

— De ce ţi-ai ales nişte pantofi cu tocuri aşa groase?

— Nu mă fac atât de înaltă.

— E la modă să fii înaltă, prostuţo. Trebuie neapărat să porţi perlele alea?

— Aşa vrea tata.

— Dar le poţi scoate în maşină, nu?

— Dacă ar afla, s-ar simţi teribil de jignit.

— Eu n-o să-i spun. Îţi împrumut rujul meu, adăugă ea scotocindu-se deja prin poşetă după trusa cu farduri. Şi ochelarii? îţi trebuie neapărat?

— Numai dacă vreau să văd. Meredith plecă după patruzeci şi cinci de minute. Lisa îi spusese că avea un talent înnăscut pentru a decora orice, de la oameni la camere, iar acum Meredith o credea. Floarea de mătase prinsă în păr în spatele urechii o făcea pe Meredith să se simtă mai elegantă. Pudra de pe obraji o mai înviora, iar rujul, deşi Lisa îi spusese că era prea lucios pentru

tenul ei, îi dădea lui Meredith o senzaţie de maturitate şi rafinament. Regăsindu-şi încrederea în sine, Meredith se întoarse în pragul uşii şi le făcu semn cu mâna Lisei şi doamnei Ellis, apoi îi zâmbi noii ei prietene.

— Dacă vrei, îmi poţi rearanja camera cât timp voi fi plecată. Lisa îi făcu veselă semnul victoriei.

— Nu-l lăsa pe Parker să te aştepte.

CAPITOLUL 3

Decembrie 1973

Clopotele din creierul lui Matt Farrell erau depăşite de bubuitul puternic al inimii, pe măsură ce se îngropa tot mai adânc în trupul dornic, nerăbdător, al Laurei, înfigându-se în ea în timp ce-l călărea, şoldurile ei silindu-l s-o pătrundă în întregime. Era înnebunită… aproape de culme… Clopotele începură să dăngăne ritmic. Dar nu era sunetul melodios al celor din turnul bisericii construite în centrul oraşului, sau al maşinii pompierilor de pe cealaltă parte a străzii.

— Hei, Farrell, eşti înăuntru? Ding-dong. Oh da, categoric era „înăuntru”. În ea, gata să explodeze. Ding.

— Fir-ar să fii, Farrell… Dang. Unde dracu ding, ai dispărut?

În clipa aceea realitatea pătrunse în mintea lui: lângă pompele e benzină un bărbat sărea pe un furtun şi îi striga numele. Laura îngheţă, un urlet de groază dând să-i ţâşnească pe gât.

— Dumnezeule, a venit cineva! Prea târziu. El nu se mai putea opri, nu mai voia să se oprească. Nu dorise să pornească toată treaba asta aici, dar

ea insistase, îl ademenise, iar acum trupul lui nu mai voia să ţină seama de niciun pericol.

Apucându-i fesele rotunde, o trânti jos, se înfipse în ea şi termină. Un singur zvâcnet al pulsului drept odihnă, apoi se rostogoli într-o parte împingând-o de pe el cu blândeţe, dar în mare grabă. Laura îşi trăgea deja fusta şi îşi aranja puloverul. O îmbrânci în spatele unei grămezi de anvelope şi se ridică în picioare tocmai când uşa se deschise, iar Owen Keenan păşi în staţia de benzină încruntat şi teribil de suspicios.

— Ce naiba se întâmplă aici, Matt? Am strigat până am răguşit.

— Am făcut o mică pauză, replică Matt trecându-şi o mână prin părul răvăşit de mângâierile pătimaşe ale Laurei. Ce vrei?

— Taică-tu e beat la birtul lui Maxime.Au chemat şeriful.Ar fi bine să ajungi primul, dacă nu vrei să-şi petreacă noaptea în celula beţivilor.

După plecarea lui Owen, Matt luă de jos paltonul Laurei, pe care se întinseseră, îl scutură de praf şi i-l ţinu ca să-l îmbrace. Laura îi ceruse unei prietene să o aducă aici, asta însemnând că nu putea pleca singură.

— Unde ţi-ai lăsat maşina? întrebă el. Ea îi spuse şi Matt dădu din cap.

— Te duc acolo înainte să-mi salvez tatăl de la închisoare.La intersecţiile de pe Main Street era înşirată o mulţime de beculeţe de Crăciun, culorile lor fiind estompate de fulgii deşi ai zăpezii care începuse să cadă; în partea de nord a oraşului, pe pancarta care *anunţa BUN VENIT ÎN EDMUNTON, INDIANA,*

POP.38124 atârna o coroană din plastic roşu.

Difuzorul pus la dispoziţia primăriei de *Clubul Elks* transmitea „Silent Night” mai mult sub formă de zbierete decât ca melodie, luându-se la întrecere cu sunetele cântecului „Jingle Bells” venind dintr-o sanie de plastic de pe acoperişul magazinului *Horton*.

Matt îşi opri camioneta într-un colţ întunecat al parcării de lângă magazinul lui Jackson, acolo unde Laura îşi lăsase maşina, iar ea se trase mai aproape de el.

— Să nu uiţi, spuse tânăra punându-şi braţele în jurul gâtului lui. Vii să mă iei la şapte de la poalele colinei, şi terminăm ce-am început cu o oră în urmă.

Apropo, Matt, ai grijă unde parchezi. Ultima dată tata ţi-a văzut camioneta şi a început să pună întrebări. Matt se uită la ea, scârbit dintr-o dată de atracţia sexuală simţită pentru fata de lângă el. Era frumoasă, bogată, răsfăţată şi egoistă, ştia foarte bine. Cu excepţia atracţiei sexuale, nu aveau absolut nimic în comun. Tatăl Laurei Frederickson era cetăţeanul cel mai bogat al oraşului, iar ea era în anul întâi la un colegiu scump din estul ţării. Matt lucra ziua la o fabrică de oţel, făcea pe mecanicul la sfârşit de săptămână şi urma cursurile serale la secţia locală a Universităţii statului Indiana. Aplecându-se peste genunchii ei, deschise uşa camionetei, rostind apoi cu o voce dură şi categorică:

— Ori te iau de la uşă, ori îţi faci alte planuri pentru seara asta.

— Dar ce-i voi spune lui tăticu’ când îţi va vedea camioneta? Nepăsător la expresia distrusă de pe chipul ei, Matt replică sardonic:

— Spune-i că mi s-a stricat limuzina.

CAPITOLUL 4
Decembrie 1973

Lunga procesiune a limuzinelor se târa spre intrarea acoperită de o copertină a Hotelului *Chicago's Drake.* Aici opreau, permiţând tinerilor pasageri să coboare.

Portarii se mişcau înainte şi înapoi însoţind fiecare grup de nou-sosiţi de la maşină în holul hotelului. Portarii de la Drake n-ar fi îndrăznit să-şi exprime prin cuvinte sau priviri nici cea mai vagă urmă de amuzament sau superioritate faţă de tinerii invitaţi, veniţi în smochinguri făcute la comandă, sau în rochii de seară. Nu erau tineri obişnuiţi, împopoţonaţi pentru un bal sau pentru o nuntă, copleşiţi de luxul din jur şi nesiguri de cum să se poarte. Erau copiii celor mai proeminente familii din Chicago; păşeau siguri de ei, încrezători, şi poate singura dovadă a tinereţii lor era entuziasmul debordant pentru noaptea care îi aştepta. Undeva, spre capătul procesiunii de automobile conduse de şoferi în uniforme, Meredith îi urmărea pe ceilalţi tineri coborând.La fel ca ea, erau aici pentru a lua parte la dineul şi dansul anual prezidat de Miss Eppingham. În seara asta elevii lui Miss Eppingham vor trebui să-şi demonstreze deprinderile sociale dobândite şi şlefuite pe parcursul cursului de şase luni condus de ea, deprinderi de care vor avea nevoie ca să se mişte cu graţie prin stratul social rarefiat pe care se presupunea că-l vor popula automat, imediat ce vor ajunge adulţi. Din acest motiv, toţi cei

cincizeci de elevi, înveşmântaţi aşa cum se cuvine în haine de seară, vor fi întâmpinaţi de un comitet de primire, vor face faţă unei mese cu douăsprezece feluri de mâncare, apoi vor lua parte la dans.

Prin geamurile maşinii, Meredith se uită la feţele vesele ale celorlalţi elevi adunaţi în holul hotelului. Observă că era singura care sosea neînsoţită. Văzu cum celelalte fete veneau în grupuri sau cu „escorte”, de obicei fraţi mai mari sau veri care absolviseră deja cursul lui Miss Eppingham. Remarcă îndurerată rochiile superbe ale celorlalte fete, le văzu coafurile moderne, în părul lor împletindu-se panglici de catifea, prins la spate cu bendiţe şi pietre preţioase.

Miss Eppingham rezervase salonul mare, iar Meredith traversă holul de marmură urcând scările, simţind un gol mare în stomac, genunchii tremurându-i din cauza emoţiei. Ajunsă la palier zări toaleta pentru femei şi porni direct spre ea. Înăuntru, se duse la oglindă dorind să se asigure în privinţa înfăţişării ei.

Ţinând seama de mijloacele reduse cu care Lisa fusese silită să improvizeze,

Meredith constată că nu arăta chiar atât de rău. Părul blond era despărţit de o cărare în partea dreaptă, prins după ureche cu floarea de mătase, apoi cădea drept ca o perdea până la umeri. Floarea îi conferea o imagine misterioasă, matură, hotărî ea mai mult cu speranţă decât cu convingere. Vârând mâna în poşetă scoase rujul Lisei şi-l trecu uşor peste buze. Mulţumită de rezultat ridică mâinile la gât, desfăcu colierul de perle şi-l ascunse în poşetă, apoi îşi scoase

ochelarii şi îi înghesui lângă perle.

— Aşa e mult mai bine, reflectă ea un pic mai liniştită. Dacă nu se uita chiorâş, iar luminile nu vor fi prea puternice, avea toate şansele ca Parker să o considere drăguţă.Pe coridorul de lângă salonul de recepţii, elevii Eppingham îşi făceau semne cu mâna unul altuia şi se adunau în grupuri, dar ei nimeni nu-i făcu vreun semn şi nici nu spuse „Sper că vom sta la aceeaşi masă, tu nu?”. Nu era vina lor,

Meredith ştia acest lucru. În primul rând, majoritatea celor prezenţi se cunoştea din leagăn; părinţii lor erau prieteni; se duceau împreună la zilele onomastice.

Elita societăţii din Chicago era o clică numeroasă, pretenţioasă, iar membrii simţeau povara firească a datoriei de a păstra pretenţiile acestei clici asigurându-se că odraslele lor vor fi admise în ea. Tatăl lui Meredith era singurul disident al acestei filosofii de viaţă; pe de o parte, dorea ca Meredith să-şi ocupe locul cuvenit în societate, pe de altă parte, nu voia să fie coruptă de copii ai căror părinţi erau mai indulgenţi ca el. Meredith trecu fără probleme de comitetul de primire, apoi porni spre mese.

— Bună, Meredith, o salutară fetele în cor. Alungând cu înverşunare convingerea neplăcută că Rosemary vorbea despre ea, Meredith se uită fericită în jurul ei, prefăcându-se fascinată de albul şi roşul podoabelor şi decoraţiilor de Crăciun.

Puţin mai târziu află că scaunul de lângă ea urma să fie vacant, cel destinat a-l ocupa fiind bolnav de gripă, Meredith trezindu-se astfel în

situaţia jenantă de a nu avea partener. Dineul înainta, felurile de mâncare succedându-se în ordinea firească, Meredith alegând automat tacâmul corect din cele douăsprezece aranjate în jurul farfuriilor. Pentru Meredith, ca şi pentru mulţi dintre elevii lui Miss Eppingham, a mânca folosindu-se de atâtea linguri şi furculiţe era o simplă rutină, aşa că nici măcar nesiguranţa nu-i putu abate atenţia de la izolarea stânjenitoare simţită în vreme ce asculta discuţiile despre ultimele filme.

— L-ai văzut, Meredith? o întrebă Stephen Mormont, aderând tardiv la regula impusă de Miss Eppingham de a-i include pe toţi cei prezenţi la conversaţiile din jurul mesei.

— Nu, mă tem că nu. Fu scutită de a mai spune şi altceva de orchestra care începu să cânte. Uşile se deschiseră larg, dând de înţeles tinerilor că se aştepta de la ei să-şi încheie cât mai natural discuţiile de la mese şi să se îndrepte demni spre salonul de dans. Parker promisese că va veni odată cu începerea dansului, iar cum sora lui era acolo, Meredith era sigură că o va face. În plus, frăţia lui de la colegiu dădea o petrecere într-una din celelalte saloane, aşa că se afla deja în hotel. Ridicându-se, îşi netezi părul, trase burta înăuntru şi porni spre salonul de dans. În următoarele două ore, Miss Eppingham îşi făcu datoria de gazdă plimbându-se printre oaspeţii ei, asigurându-se că fiecare are cu cine să stea de vorbă şi să danseze. Meredith o văzu în repetate rânduri expediind câte un tânăr în direcţia ei cu ordinul de a o invita la dans.Pe la unsprezece, cei mai mulţi dintre elevii Eppingham se împărţiseră în grupuri, iar

ringul de dans rămase aproape pustiu, un fapt datorat fără îndoială muzicii demodate cântate de orchestră. Meredith era una din cele patru cupluri care continuau să danseze, iar Stuart Whitmore, partenerul ei, vorbea plin de vervă despre ţelul lui în, viaţă, şi anume, acela de a intra în firma de avocaţi a tatălui său. Era serios şi deştept, la fel ca Meredith, iar ei îi plăcea mai mult decât oricare din ceilalţi băieţi, mai ales pentru că dorise să danseze cu ea. Îl asculta pe Stuart cu ochii fixaţi asupra intrării în salonul de dans, când Parker se materializă brusc în pragul uşii, având alături trei din prietenii săi de la colegiu. Inima îi sări drept în gât văzându-l cât de superb arată în smochingul negru, cu părul blond decolorat de soare şi faţa bronzată. În comparaţie cu el, toţi ceilalţi masculi din încăpere, inclusiv cei care îl însoţiseră, arătau cu totul nesemnificativ. Observând că Meredith înţepenise,

Stuart îşi întrerupse brusc discursul despre cerinţele şcolii de drept şi se uită în direcţia în care erau îndreptaţi ochii ei.

— Aha, a venit fratele lui Rosemary, spuse el.

— Da, ştiu, replică Meredith, fără să-şi dea seama de timbrul visător al vocii ei.

Stuart îl auzi şi se strâmbă.

— Oare ce-o fi având Parker Reynolds de toate fetele încep să trepideze şi să gâfâie ca după o cursă cu obstacole? întrebă el indignat, încercând să glumească.

Adică, l-ai prefera doar pentru că e mai înalt, mai bătrân şi arată de şase ori mai distins ca mine?

— N-ar trebui să-ţi minimalizezi calităţile,

replică Meredith involuntar de sinceră, urmărindu-l pe Parker traversând salonul pentru dansul obligatoriu cu sora lui.

Eşti foarte inteligent şi foarte simpatic.

— Aşa eşti şi tu.

— Vei ajunge un avocat strălucit, la fel ca tatăl tău.

— Ai vrea să ieşim împreună sâmbăta viitoare?

— Ce? Meredith rămase cu gura căscată, privirea revenindu-i urgent la chipul lui.

Adică, spuse ea repede, e drăguţ din partea ta că mă inviţi, dar tata nu mă lasă să mă întâlnesc cu băieţi până nu împlinesc şaisprezece ani.

— Dă-mi voi să-mi exprim adânca mea recunoştinţă pentru refuzul tău politicos.

— Dar n-am refuzat! spuse Meredith, apoi uită de restul lumii fiindcă unul din prietenii lui Parker îi întrerupse dansul, determinându-l să se întoarcă spre uşile salonului. Scuză-mă, Stuart, spuse Meredith cam agitată, dar trebuie să-i dau ceva lui Parker. Fără să realizeze că atrăgea privirile amuzate ale mai multor perechi de ochi, Meredith se grăbi să traverseze ringul de dans, rămas pustiu, şi-l ajunse din urmă pe Parker tocmai când acesta se pregătea să iasă cu prietenii lui. O studiară curioşi, de parc-ar fi fost o gânganie pierdută în spaţiu, apărută pe neaşteptate în faţa lor, dar zâmbetul lui Parker era plin de căldură şi sincer.

— Bună, Meredith, te-ai distrat bine? Meredith dădu din cap, sperând că-şi va aminti promisiunea de a dansa cu ea, moralul coborându-i brusc când el continuă să aştepte ca ea să spună orice ar fi fost acel ceva pentru care venise în fugă spre el.

Două pete trandafirii îi pătară obrajii descoperind prea târziu că se holba la el într-o tăcere plină de veneraţie.

— Am, am ceva pentru tine, rosti ea cu o voce tremurătoare, jenată, scotocind prin poşetă. Adică, tata mi-a cerut să-ţi dau asta. Smulse plicul cu biletele de Operă, dar odată cu el ieşiră şi perlele, rostogolindu-se pe podea. Se aplecă repede să le ridice în aceeaşi clipă cu Parker şi îşi izbi fruntea de a lui. Scuze! exclamă ea când lui îi scăpă un” Au” dureros. Îndreptându-şi spatele, rujul Lisei căzu din poşeta deschisă, iar Jonathan Sommers, unul dintre prietenii lui Parker, se aplecă să-l ridice.

— Ce-ar fi să-ţi răstorni toată poşeta, ca să putem lua pe rând ce-ai înăuntru? glumi Jonathan, respiraţia mirosindu-i a alcool. Teribil de conştientă de chicotelile elevilor care urmăreau scena, Meredith împinse plicul spre Parker, îşi vârî perlele şi rujul înapoi în poşetă, apoi se întoarse, chinuindu-se să-şi reţină lacrimile, ferm hotărâtă să înfrunte cu capul sus retragerea umilitoare, în spatele ei, Parker îşi aminti în sfârşit de dansul promis.

— Cum rămâne cu dansul? întrebă el bine dispus.

— Oh! Eu, am uitat. Vrei? Adică să dansezi?

— E cea mai grozavă propunere din această seară, replică el galant, iar când orchestra începu să cânte „Dunărea albastră”, Meredith se lăsă purtată de braţele lui Parker, trăind senzaţia unui vis devenit realitate. Simţi cu vârful degetelor materialul fin al smochingului negru şi muşchii tari ai spatelui. Apa de colonie cu care se dăduse

pe faţă mirosea înţepător şi minunat, şi era un dansator excelent.

Meredith, copleşită fără putere de scăpare, îşi rosti gândurile cu, voce tare:

— Eşti un dansator minunat! spuse ea.

— Mulţumesc.

— Şi arăţi foarte bine în smoching. El râse uşor, iar Meredith îşi dădu capul pe spate, bucurându-se de căldura zâmbetului lui.

— Şi tu arăţi foarte bine, replică el. Simţind că o roşeaţă pune stăpânire pe obrajii ei, îşi întoarse repede capul şi se uită la umărul lui. Din nefericire, aplecările şi ridicările, înclinarea capului într-o parte şi în alta slăbiseră agrafa care îi prindea floarea în păr, aceasta alunecând neobservată, ajungând să se legene de tulpina din sârmă. Scormonindu-şi creierul ca să spună ceva cât mai inteligent şi matur, îşi dădu capul pe spate şi întrebă veselă:

— Te bucuri de vacanţa de Crăciun?

— Foarte mult, spuse el privirea coborându-i spre vecinătatea umărului şi spre floarea căzută. Şi tu?

— Da, foarte mult, răspunse ea, simţindu-se incredibil de neîndemânatică.

Braţele lui Parker se lăsară jos imediat ce muzica încetă şi îşi luă rămas bun de la ea cu un zâmbet amabil. Ştiind că nu putea sta pe loc şi privi în urma lui,

Meredith se întoarse şi îşi surprinse imaginea într-una dintre oglinzile de pe perete. Văzând floarea atârnând prosteşte de o şuviţă de păr, şi-o smulse, sperând că se desprinsese abia atunci. Aşteptând să-şi ia paltonul de la garderobă, se uită

îmbufnată la floarea din mână temându-se că i se legănase pe umăr în timpul dansului. Aruncă o privire piezişă fetei de lângă ea, iar aceasta, parcă citindu-i gândurile, îşi înclină capul.

— Îhm. Ţi-a atârnat de păr cât ai dansat cu el.

— De asta mă temeam şi eu. Tânăra zâmbi înţelegătoare, iar Meredith îşi aminti numele ei, Brooke. Brooke Morrison. Lui Meredith i se păruse întotdeauna o fată de treabă.

— Anul viitor unde vei merge la şcoală?

— La Bensonhurst, în Vermont, îi răspunse Meredith.

— Bensonhurst? repetă Brooke, strâmbând din nas.La dracul praznic şi are un regim de închisoare. Bunica a fost la Bensonhurst.

— Şi a mea, replică Meredith, dând drumul unui oftat disperat, dorindu-şi ca tatăl ei să nu stăruie atât de mult să o trimită acolo. Când Meredith deschise uşa camerei le găsi pe Lisa şi pe doamna Ellis trântite pe scaune.

— Ei? întrebă Lisa, sărind în picioare. Cum a fost?

— Minunat, răspunse Meredith, făcând o mutră acră, dacă nu punem la socoteală faptul că vrând să-i dau felicitarea lui Parker mi-am golit poşeta pe ringul de dans.Că am bolborosit cât arăta de grozav şi cât de fantastic dansează. Se lăsă să cadă pe scaunul eliberat de Lisa şi remarcă cu întârziere că nu mai era la locul obişnuit. Realiză abia acum că întreaga ei cameră fusese rearanjată.

— Ei, ce zici? întrebă Lisa, buzele ei fiind arcuite într-un zâmbet impertinent când Meredith se uită încet în jurul ei, faţa reflectându-i surpriza şi

plăcerea. Lisa nu numai că mutase mobila, dar scosese florile de mătase din vază şi le prinsese de baldachinul patului. Mai împrumutase câteva ghivece cu plante din alte părţi ale casei, iar încăperea austeră emana acum o atmosferă feminină, de grădină.

— Lisa, eşti fantastică!

— E adevărat, zâmbi veselă. Doamna Ellis m-a ajutat.

— Eu n-am făcut altceva decât să aduc plantele, o contrazise doamna Ellis. Lisa s-a ocupat de restul. Sper ca tatăl tău să n-aibă nimic împotrivă, adăugă ea neliniştită, ridicându-se să plece. Odată ieşită din cameră, Lisa spuse:

— Ştii, speram ca tatăl tău să treacă pe aici. Mi-am pregătit chiar şi un mic discurs.

Vrei să-l auzi? Meredith zâmbi la rândul ei şi încuviinţă printr-o înclinare a capului. Făcând dovada unor maniere impecabile şi vorbind cu o dicţie perfectă,

Lisa îşi începu cuvântarea:

— „Bună seara, domnule Bancroft. Sunt Lisa Pontini, prietena lui Meredith. Vreau să ajung decoratoare de interioare şi îmi puneam talentul la încercare. Sper că nu aveţi nimic împotrivă?” Îşi jucă rolul atât de perfect, că Meredith izbucni în râs, apoi spuse:

— N-am ştiut că vrei să devii decoratoare.

— Să fiu bucuroasă dacă apuc să termin liceul, ce să mai vorbim de colegiu sau o şcoală de specialitate. N-avem bani de colegiu, continuă cu o voce încărcată de admiraţie şi teamă. Doamna Ellis mi-a spus că tatăl tău e preşedintele firmei Bancroft. E plecat cumva?

— Nu, e la un dineu cu directorii executivi, răspunse Meredith şi presupunând că Lisa va fi fascinată de modul cum funcţiona o firmă mare ca *Bancroft&Company* vorbi mai departe: Agenda de lucru e teribil de interesantă.

Doi dintre directori sunt de părere că Bancroft ar trebui să se extindă şi în alte oraşe. Contabilul zice că, financiar, e o acţiune iresponsabilă, dar directorii comerciali insistă că noua putere de cumpărare ne va creşte profiturile.

— Poţi să vorbeşti cât vrei despre chestiile astea, eu tot n-o să înţeleg ceva, spuse Lisa, ficusul mare dintr-un colţ al camerei atrăgându-i atenţia. Îl trase câţiva centimetri mai în faţă, iar efectul acestei mici schimbări fu de-a dreptul uluitor.

— Unde vei merge la liceu? întrebă Meredith admirându-şi dormitorul transformat şi gândindu-se cât era de nedrept ca o fată cu talentul şi inteligenţa Lisei să nu poată merge la colegiu, profitând din plin de darurile cu care o înzestrase natura.

— Kemmerling, răspunse Lisa. Meredith tresări. În drum spre St. Sthepen trecea în fiecare zi pe lângă Kemmerling. Şcoala St. Stephen era veche, dar foarte curată şi îngrijită, însă clădirea liceului era mare, urâtă, iar elevii păreau delăsători şi duri. Tatăl ei accentuase deseori ideea că o educaţie excelentă nu se putea obţine decât în instituţii excelente. Cu mult după ce Lisa adormi, în mintea lui Meredith încolţi o idee şi îşi plănui strategia cu mare grijă, aşa cum nu mai făcuse niciodată, cu excepţia întâlnirilor imaginare cu Parker.

CAPITOLUL 5

În dimineaţa următoare, Fenwick o duse acasă pe Lisa, iar Meredith coborî în dining-room unde tatăl ei citea ziarul, aşteptând să ia micul dejun cu ea. În mod normal ar fi fost curioasă să afle rezultatul întrevederii din seara trecută, dar avea o problemă mult mai presantă. Lăsându-se pe scaunul ei, spuse bună dimineaţa, apoi îşi lansă campania cât atenţia lui era încă îndreptată spre articolul pe care îl citea.

— N-ai afirmat tu mereu cât de vitală este o educaţie bună? începu ea. Şi n-ai spus că multe dintre şcolile publice au profesori puţini, cu o pregătire care lasă de dorit?

— Da, replică el, dând iar din cap.

— Şi nu mi-ai povestit cum familia Bancroft oferă, de zeci de ani, fonduri şcolii Bensonhurst?

— Îhm, mormăi el, întorcând pagina ziarului.

— Ei bine, zise Meredith încercând să-şi stăpânească entuziasmul, la St. Stephen e o elevă strălucită, o fată minunată, dintr-o familie foarte credincioasă. E deşteaptă şi talentată. Vrea să ajungă decoratoare de interioare, dar trebuie să meargă la liceul Kemmerling fiindcă părinţii ei nu-şi pot permite să o trimită la şcoala aia bună. Nu e păcat?

— Îhm, spuse el iar, încruntându-se din cauza articolului despre Richard Daley.

Membrii Partidului Democrat nu se numărau printre persoanele simpatizate de Philip Bancroft.

— Nu eşti de părere că e tragic să se piardă atâta talent, inteligenţă şi ambiţie?

Tatăl ei îşi ridică capul, fulgerând-o cu o privire aprigă.La patruzeci şi doi de ani era un bărbat atrăgător, elegant, cu o fire aspră, ochii albaştri pătrunzători şi păr castaniu încărunţit la tâmple.

— Şi ce anume propui, Meredith?

— O bursă. Dacă Bensonhurst nu oferă una, le-ai putea cere să folosească o parte din banii donaţi ca să o înfiinţeze.

— Şi le-aş putea sugera ca bursa să fie acordată fetei despre care mi-ai vorbit, nu-i aşa? Vorbea de parcă Meredith i-ar fi propus ceva lipsit de etică, dar ea ştia că tatăl ei era dispus să-şi folosească puterea şi legăturile cu orice prilej şi în orice situaţie, dacă prin asta şi-ar fi atins scopul propus. E ceva normal să profiţi de putere, i-o spusese el de sute de ori. Ea dădu încet din cap, ochii zâmbindu-i.

— Da.

— Înţeleg.

— Nu vei găsi o persoană mai merituoasă, insistă ea cu elan. Şi, adăugă cuprinsă de o inspiraţie de moment, dacă nu facem ceva pentru Lisa, s-ar putea ca într-o zi să depindă de asistenţa socială. Asistenţa socială era un subiect garantat să stârnească o reacţie negativă din partea tatălui ei. Meredith îşi dorea cu disperare să-i povestească tatălui ei mai multe despre Lisa, şi cât de importantă era prietenia lor, dar un al şaselea simţ o opri. În trecut, tatăl său se purtase atât de protector, că niciun copil nu întrunise calităţile necesare ca să-i fie ei prin preajmă. Va fi mai uşor de convins că Lisa merita o bursă decât prietenia lui Meredith.

— Îmi aminteşti de bunica ta, spuse el după o

mică pauză în care rămase pe gânduri. Se interesa deseori de sufletele meritoase, dar mai puţin norocoase.

Simţi un junghi de vinovăţie fiindcă interesul ei pentru prezenţa Lisei la Bensonhurst era tot atât de egoist, pe cât era de nobil, dar următoarele lui cuvinte o făcură să uite totul:

— Sun-o mâine pe secretara mea. Dă-i orice informaţii ai despre fata asta şi cere-i să-mi amintească să dau un telefon la Bensonhurst.

În următoarele trei săptămâni, Meredith aşteptă cu un fel de suspans amestecat cu agonie, temându-se să-i mărturisească Lisei ce punea la cale, fiindcă nu voia să o dezamăgească, dar incapabilă să-şi imagineze că şcoala ar îndrăzni să refuze cererea tatălui ei. Scrisoarea de la Bensonhurst sosi în săptămâna următoare, iar Meredith rămase neliniştită lângă scaunul tatălui ei aşteptând ca el să o citească.

— Scrie aici, îi spuse tatăl ei în cele din urmă, că-i acordă domnişoarei Pontini singura bursă existentă pe baza rezultatelor extraordinare obţinute la învăţătură şi a recomandării călduroase din partea familiei Bancroft. Meredith scoase un chicot cu totul nedemn de o tânără distinsă, determinându-şi tatăl să o calmeze. Cu o privire rece înainte de a continua: Bursa va acoperi studiile, căminul şi cantina. Va trebui să vină pe cont propriu la Vermont şi să-şi facă singură rost de banii de cheltuială. Meredith îşi muşcă buza. Nu se gândise la costul unei călătorii cu avionul sau la banii de cheltuială, dar, reuşind până aici, era convinsă că va găsi soluţii şi la celelalte probleme. Îşi va convinge tatăl că ar fi

mai bine să meargă cu maşina, iar atunci Lisa va putea călători cu ei.

A doua zi, Meredith luă cu ea la şcoală toate broşurile despre Bensonhurst şi scrisoarea despre bursă. Ziua păru să se târască la nesfârşit, dar până la urmă ajunse în bucătăria familiei Pontini. Mama Lisei se agită în jurul ei, oferindu-i prăjituri crocante şi gem de caise făcut în casă.

— Pe zi ce trece eşti tot mai slabă, ca Lisa, spuse doamna Pontini, iar Meredith ciuguli ascultătoare dintr-o prăjitură, deschisul ghiozdanul şi scoţând afară broşurile despre Bensonhurst. Destul de stingherită de rolul de filantrop, vorbi plină de vioiciune despre Bensonhurst şi Vermont, despre bucuria de a călători, apoi anunţă că Lisei i se oferise o bursă. O clipă se lăsă o tăcere de mormânt, doamna Pontini şi Lisa părând incapabile să priceapă această ultimă afirmaţie, apoi Lisa se ridică încet.

— Ce sunt eu, izbucni ea, noua ta operă de binefacere!? Cine naiba te crezi?

— Lisa, am încercat doar să te ajut!

— Să mă ajuţi? se răsti Lisa rotindu-se spre ea. Ce te face să crezi c-am chef să merg la şcoală cu o grămadă de snobi bogaţi ca tine, care să mă considere demnă de milă? Parcă văd, o şcoală plină de scorpii răsfăţate plângându-se că trebuie să se descurce cu numai o mie de dolari trimişi lunar de tăticii lor.

— Nu va şti nimeni că eşti acolo cu o bursă, numai dacă le spui tu, începu Meredith, apoi păli furioasă şi jignită. N-am ştiut că mă crezi „o snoabă bogată” sau „o… o scorpie răsfăţată”.

— Uită-te la tine, nu reuşeşti să spui scorpie fără

să te îneci. Eşti atât de pedantă şi înfumurată!

— Tu eşti snoabă, Lisa, nu eu, o întrerupse Meredith încet, vocea sunându-i învinsă.

Vezi totul numai prin prisma banilor. Şi n-ar trebui să-ţi faci probleme că nu te vei integra la Bensonhurst. Eu sunt cea care nu-şi găseşte locul nicăieri, nu tu.

Spuse toate astea cu un calm plin de demnitate, o atitudine care i-ar fi făcut mare plăcere tatălui ei, apoi se întoarse şi plecă. Fenwick o aştepta în maşina parcată lângă casa Pontini. Meredith se urcă în spate. Îşi dădu seama pentru a nu ştiu câta oară că ceva nu era în regulă cu ea. Nu-i trecu prin minte că ar putea fi vorba de cu totul altceva, o anume delicateţe şi sensibilitate, care-i îndemna pe ceilalţi copii să o înjosească sau să se ţină cât mai departe de ea. Dar îi trecu prin minte Lisei, urmărind maşina depărtându-se, urând-o pe Meredith pentru că putea să facă pe zâna cea bună, şi dispreţuindu-se pentru sentimentele ei meschine, nedrepte. A doua zi la prânz, Meredith stătea la locul ei obişnuit, înfăşurată în palton, mâncând un măr, cu o carte deschisă pe genunchi. O văzu cu coada ochiului pe Lisa venind spre ea şi se concentră şi mai tare asupra cărţii.

— Meredith, spuse Lisa, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat ieri.

— Nu-i nimic, replică Meredith, fără să-şi ridice capul. Las-o baltă.

— Îmi vine greu să uit că m-am purtat nasol cu cea mai bună şi cea mai drăguţă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Meredith se uită la ea, apoi reveni la carte, dar vocea i se mai înmuie, deşi suna foarte hotărâtă:

— Nu mai contează. Aşezându-se lângă ea pe lespedea de piatră, Lisa continuă încăpăţânată:

— Ieri m-am purtat ca o bestie dintr-o mulţime de motive egoiste, prosteşti. Mi s-a făcut milă de mine însămi. Îmi ofereai o şansă formidabilă de a merge la o şcoală deosebită, de a mă simţi deosebită, iar eu ştiam că nu voi putea pleca. Mama are nevoie de ajutorul meu la treburile casei şi la creşterea copiilor, şi chiar dacă n-ar avea, mi-ar trebui bani pentru călătoria în Vermont şi pentru o mulţime de alte chestii, odată ajunsă acolo.

— Nu mi-a trecut prin minte că mama sau tatăl tău nu ţi-ar da voie să urmezi colegiul, recunoscu Meredith, uitându-se la Lisa pentru prima oară. M-am gândit că părinţii vor întotdeauna o viaţă mai bună pentru copiii lor, dacă aşa ceva e posibil.

— Ai dreptate, dar numai pe jumătate, spuse Lisa, iar Meredith observă abia acum că Lisa fremăta de fericire. Mama vrea. După ce-ai plecat s-a certat cu tata. El zice că o fată n-are nevoie de şcoală, treaba ei este să se mărite şi să facă copii. Mama a scos lingura de lemn şi i-a fluturat-o sub nas, ţipând că eu sunt capabilă de mult mai multe, apoi totul s-a petrecut cu o repeziciune uluitoare. Mama a chemat-o pe bunica, iar ea le-a chemat pe mătuşile şi unchii mei, au venit la noi acasă şi în curând toţi îşi aduceau contribuţia financiară la educaţia mea. Nu e decât un împrumut. Îmi imaginez că dacă trag tare la Bensonhurst trebuie să pun mâna pe o bursă la vreun colegiu. Iar apoi voi obţine o slujbă grozavă şi voi da înapoi banii primiţi.Sub impulsul momentului, strânse mâna lui Meredith, ochii strălucindu-i.

— Cum e, întrebă ea cu blândeţe, să ştii că schimbi în întregime viaţa cuiva? Să ştii c-ai dus la împlinire visurile mele, ale mamei şi ale mătuşilor mele… Meredith simţi pe neaşteptate înţepătura lacrimilor.

— Bine, spuse ea, foarte bine.

— Crezi c-am putea fi colege de cameră? Meredith dădu din cap, chipul ei începând să radieze de bucurie.La câţiva metri distanţă, câteva fete care mâncau împreună întoarseră capetele, făcând ochii mari: Lisa Pontini, fata cea nouă, şi Meredith Bancroft, cel mai ciudat specimen din şcoală, se ridicaseră brusc, plângând, râzând, îmbrăţişându-se şi sărind de pe un picior pe altul.

CAPITOLUL 6
Iunie 1978

Camera pe care Meredith o împărţise timp de patru ani cu Lisa la liceul Bensonhurst era plină de cutii şi valize umplute pe jumătate.Pe uşa dulapului atârnau robele şi tichiile albastre purtate la ceremonia de absolvire din ziua precedentă, împreună cu epoleţii de aur, semn că amândouă terminaseră şcoala cu note maxime. Tatăl lui Meredith îşi petrecuse noaptea la un han din apropiere şi trebuia să sosească în cel mult o oră, dar Meredith pierduse noţiunea timpului.

Copleşită de nostalgie, frunzărea un album gros scos dintr-un sertar, zâmbind amintirilor evocate de fiecare fotografie. Anii petrecuţi în Vermond fuseseră minunaţi atât pentru ea, cât şi pentru Lisa. Contrar temerilor Lisei c-ar putea fi o proscrisă la Bensohurst, reuşise instantaneu să

devină un fel de model pentru celelalte fete, acestea considerând-o îndrăzneaţă şi unică în felul ei. În primul an, Lisa fusese cea care organizase un raid încununat de succes asupra căminului băieţilor din Litchfield, drept răzbunare pentru încercarea nereuşită de a le fura chiloţii din dormitoare. În cel de-al doilea an, Lisa concepuse scenografia pentru piesa de teatru, reuşind să creeze un decor atât de uluitor, că ziarele din mai multe oraşe publicaseră fotografii pe prima pagină. În cel de-al treilea an, Lisa, cine altcineva, fu invitată de Bil Fletcher la Balul primăverii din Litfield.Pe lângă titlul de căpitan al echipei de fotbal, Bill Fletcher era extraordinar de chipeş şi foarte deştept. Înaintea balului marcă de două ori pe teren şi o făcu şi a treia oară într-un motel din apropiere, unde Lisa îi dărui virginitatea. După grandiosul eveniment, Lisa se întorsese în camera în care locuia cu Meredith şi relatase vestea celor patru fete adunate acolo. Trântindu-se pe pat, zâmbise afectat şi anunţă:

— Nu mai sunt virgină. De acum încolo sunteţi libere să-mi cereţi orice informaţii sau sfaturi doriţi!

— Nu-mi vine să cred că ai făcut aşa ceva! izbucnise Meredith. Dacă rămâi însărcinată? Dacă celelalte fete vor răspândi vestea prin toată şcoala? Dacă află părinţii tăi? Reacţia Lisei fusese la fel de explozivă:

— Nu eşti gardianul meu şi nu eşti răspunzătoare pentru actele mele, aşa că nu te mai purta de parcă mi-ai fi mamă! Dacă speri ca Parker sau un alt erou legendar să te ia pe sus şi să te vâre în pat, treaba ta, dar nu te aştepta ca

toată lumea să fie ca tine! N-am crezut nicio iotă din toate aiurelile alea despre puritate, cu care călugăriţele de la St. Stephen ne-au împuiat capul, continuase Lisa, azvârlindu-şi blazerul în dulap. Dacă ai fost destul de prostuţă ca să le crezi, atunci n-ai decât să rămâi tânăra neprihănită, dar nu te aştepta să fiu şi eu! Şi nu sunt atât de neglijentă, încât să rămân însărcinată... Bill a folosit un prezervativ. Iar celelalte fete nu vor scoate niciun cuvânt despre isprava mea, ele au făcut-o deja! Singura virgină şocată din încăpere eşti tu!

— Destul, o întrerupsese Meredith pe un ton aspru, pornind spre masa ei. În ciuda calmului afişat, sentimentul de vinovăţie şi jena nu-i dădeau pace. Se simţea răspunzătoare pentru Lisa, ea era cea care o adusese la Bensonhurst. În plus,

Meredith ştia prea bine că principiile ei erau cam arhaice şi nu avea niciun drept să-i impună restricţii Lisei numai fiindcă îi erau impuse ei. N-am avut intenţia să te judec, Lisa. Am fost doar îngrijorată pentru tine. După o clipă de tăcere încordată, Lisa se întorsese spre ea şi spusese:

— Mer, îmi pare rău.

— Las-o baltă, replicase Meredith.Ai dreptate.

— Nu, nu-i adevărat, spusese ea, uitându-se la Meredith cu o privire stăruitoare, disperată. Doar că nu sunt ca tine, şi nu pot fi. Nu că n-ar fi încercat, aşa, din când în când. Mărturisirea adusese un zâmbet crispat pe buzele lui Meredith.

— De ce-ai vrea să fii ca mine?

— Pentru că, rosti Lisa surâzând, apoi îl imită pe Hamphrey Bogart şi spuse: Ai clasă, fetiţo. Clasă cu C mare. Prima lor confruntare adevărată se

încheiase cu un armistiţiu, pecetluit cu o cremă de ciocolată la cofetăria din oraş. Uitându-se la fotografii, Meredith se gândi la acea seară, dar amintirile îi fură întrerupte de Lynn Melaughlin, care vârî capul pe uşă spunând:

— Nick Tierney a sunat nu demult la telefonul din hol. Mi-a zis că telefonul v-a fost deja deconectat şi că va veni cât de curând.

— Cu care din noi a vrut să vorbească? întrebă Lisa. Lynn îi răspunse că o căutase pe Meredith, iar când plecă, Lisa îşi puse mâinile în şolduri şi se întoarse prefăcându-se furioasă.

— Ştiam eu! Toată noaptea abia dacă şi-a putut dezlipi ochii de la tine, deşi mai că n-am stat în cap ca să-i atrag atenţia. N-ar fi trebuit să te învăţ niciodată cum să te machiezi şi să-ţi alegi rochiile!

— Iar ai început, pară Meredith abordând un zâmbet afectat, să-ţi asumi meritul pentru succesul meu neînsemnat la câţiva băieţi. Nick Tierney era student în anul doi la Yale şi venise ca un frate mai mare să-şi urmărească sora absolvind liceul, reuşind să ameţească toate fetele cu faţa lui frumoasă şi trupul bine legat.La câteva minute după ce dăduse cu ochii de Meredith, cel ameţit fusese el, şi nu făcuse niciun secret din preferinţa lui.

— Succes neînsemnat la câţiva băieţi? repetă Lisa, arătând superb chiar şi cu părul strâns anapoda într-un coc în vârful capului. Dacă ai fi ieşit numai cu jumătate din băieţii care te-au invitat, mi-ai fi depăşit deja recordul de întâlniri.

Se pregătea să spună mai multe, dar sora lui Nick Tierney bătu în uşa deschisă.

— Meredith, spuse ea cu un zâmbet greu de

stăpânit. Nick e jos cu un grup de colegi veniţi din New Haven. Spune că e ferm hotărât să te ajute să-ţi faci bagajele şi apoi să te ceară de nevastă sau de soţie, cum preferi.

— Trimite-l sus pe bietul bărbat bolnav de amor şi lasă-i şi prietenii să urce, spuse Lisa râzând. După plecarea lui Trish Tierney, Lisa şi Meredith se uitară amuzate una la cealaltă, diferite în toate privinţele, dar mereu de acord. Ultimii patru ani aduseseră multe schimbări în felul lor de a fi, în cazul lui Meredith însă schimbările fuseseră de-a dreptul revoluţionare. Lisa fusese întotdeauna frumoasă; acţiunile nu-i fuseseră restrânse de nevoia ochelarilor şi nu fusese blestemată cu o dezvoltare târzie. Lentilele de contact cumpărate de Meredith cu doi ani în urmă din alocaţia primită de la tatăl ei eliminaseră nevoia ochelarilor şi îi permiseseră să iasă în evidenţă. Natura şi timpul se ocupaseră de restul, accentuându-i trăsăturile delicate, transformându-i culoarea părului într-un blond mai deschis, rotunjindu-i şi subţiindu-i silueta exact în locurile potrivite.

La optsprezece ani, Lisa, cu părul ei cârlionţat, arzând ca o flacără, era strălucitoare şi plină de viaţă. Prin contrast, Meredith era mai tăcută, echilibrată şi de o frumuseţe serenă. Vioiciunea Lisei aduna bărbaţii în jurul ei; atitudinea rezervată a lui Meredith îi incita. Oriunde ar fi mers împreună, fetele atrăgeau privirile tuturor bărbaţilor.Lisa se bucura de toată această atenţie; adora senzaţia palpitantă conferită de întâlniri şi se dădea în vânt după câte o nouă aventură amoroasă. Meredith descoperi ciudat de searbădă

noua ei popularitate în rândul membrilor sexului opus. Deşi îi plăcea compania băieţilor care o duceau la schi, la baluri sau la petrecerile lor, dispăruse noutatea senzaţiei de a fi invitată, întâlnirile cu băieţi pentru care nu simţea decât prietenie devenise ceva plăcut, dar nu atât de emoţionat pe cât îşi imaginase. Simţea acelaşi lucru şi în ce privea sărutul. Lisa atribuia răceala ei faptului că-şi formase, în mod greşit, un ideal din Parker, iar acum compara cu el fiecare mascul. Asta explica, fără îndoială, o parte din reţinerea lui Meredith. Dar adevărul era că Meredith fusese crescută într-o casă de adulţi, dominată, pe deasupra, de un om de afaceri dinamic, foarte serios. Şi cu toate că băieţii cu care se întâlnea erau simpatici, se simţea în mod invariabil mult mai matură ca ei. Meredith ştiuse încă din copilărie că voia să-şi ia diploma de studii şi să-şi ocupe locul care i se cuvenea la firma *Bancroft&Company*. Băieţii de la Ritchfield, ba chiar şi fraţii lor mai mari de la colegiu nu păreau să aibă niciun scop în viaţă, nicio preocupare în afară de sex, sport şi băutură. Pentru Meredith, ideea de a-şi da virginitatea unui băiat al cărui singur ţel era să-i adauge numele pe lista de virgine Bensonhurst deflorate de bărbaţii Litchfield, listă despre care se afirma că atârnă în sala de scrimă de la Litchfield, nu era numai ceva lipsit de sens, ci de-a dreptul umilitor şi sordid.

Când va ajunge să aibă o relaţie intimă, voia să fie cu cineva pe care îl admira şi în care putea să aibă încredere. După ce încercase doi ani la rând, fără niciun succes, să comunice cu tatăl ei, să se apropie de el, Meredith era ferm hotărâtă ca

posibilul ei iubit să fie cineva cu care putea sta de vorbă, un bărbat dispus să-şi împartă gândurile cu ea. Şi ori de câte ori îşi imagina acel iubit ideal, în faţa ochilor îi apărea Parker. În anii petrecuţi la Bensonhurst, Meredith reuşise să-l vadă destul de des în vacanţele petrecute acasă, o strădanie-uşurată şi de faptul că atât familia lui Parker, cât şi a ei erau membrii clubului *Glenmoor Countru.* La *Glenmoor*, tradiţia cerea ca toţi membrii clubului să fie prezenţi la balurile importante şi la evenimentele sportive. Până acum câteva luni, când Meredith împlinise optsprezece ani, i se interzisese să ia parte la activităţile membrilor adulţi, dar reuşise să se folosească de celelalte şanse oferite de *Glenmoor*. În fiecare vară îi cerea lui Parker să-i fie partener la concursul de tenis. El acceptase întotdeauna cu multă amabilitate, chiar dacă meciurile lor fuseseră nişte înfrângeri teribile, datorate mai ales emoţiei lui Meredith de a juca alături de el.

De-a lungul anilor se folosise şi de alte mici şiretlicuri, cum ar fi să-şi convingă tatăl ca în fiecare vară să dea mai multe petreceri, una dintre ele având-ul întotdeauna ca invitat pe Parker şi familia lui. Din moment ce familia lui era proprietara băncii cu care lucra firma *Bancroft&Company*, Parker fiind deja unul dintre funcţionarii importanţi, era practic obligat să ia parte la un dineu, atât pentru afaceri, cât şi ca însoţitor al lui Meredith. În perioada Crăciunului, reuşise să se afle de două ori sub vâscul agăţat în hol exact când Parker şi familia lui se aflau în obişnuita vizită anuală cu ocazia sărbătorilor de iarnă, şi mergea întotdeauna cu tatăl ei când

venea vremea să le întoarcă vizita.Ca rezultat al şmecheriei cu vâscul din primul an de liceu, Parker fusese cel care îi dăruise lui Meredith primul ei sărut; trăise cu amintirea lui până la Crăciunul următor, visase la atingerea, mirosul şi felul cum îi zâmbise înainte să o sărute. Ori de câte ori Parker venea la cină, lui Meredith îi plăcea să-l asculte discutând despre afacerile bancare şi îi plăceau şi mai mult plimbările pe care le făceau împreună cât timp părinţii lor serveau câte un coniac. Într-una din plimbările acelea din vara trecută,

Meredith făcuse descoperirea umilitoare că Parker ştiuse mereu că avea o slăbiciune pentru el.

— De fiecare dată când te văd eşti tot mai frumoasă. Bănuiesc că am ştiut dintotdeauna că până la urmă cineva îmi va ocupa locul din inima ta, dar n-am crezut niciodată că-mi va fi uzurpat de un mucos care îţi salvează schiul.

Adevărul e, o tachină el, că am început să mă obişnuiesc să fiu eroul romantic preferat rostise el. Mândria şi bunul-simţ o împiedicaseră pe Meredith să-i declare că înţelesese greşit şi că nimeni nu-i luase locul; seriozitatea o oprise să pretindă că n-ar fi ocupat niciodată un loc în inima ei. Şi cum nu părea distrus de trădarea ei imaginară, făcuse singurul lucru posibil, încercase să salveze prietenia tratând, la rândul ei, slăbiciunea pentru el ca pe o treabă hazlie aparţinând trecutului.

— Ai ştiut ce simt pentru tine? întrebase ea, reuşind să zâmbească.

— Am ştiut, recunoscuse el, privind-o

melancolic. Obişnuiam să mă întreb dacă tatăl tău va observa şi mă va alunga cu puşca. Are o atitudine foarte protectoare faţă de tine.

— Am observat şi eu, glumise Meredith, deşi chestiunea în speţă era departe de a fi ceva amuzant, atunci sau acum. Parker râsese uşor de remarca ei, apoi redevenise serios:

— Chiar dacă inima îţi aparţine unui schior, sper ca asta să nu pună capăt plimbărilor, cinelor şi partidelor de tenis. Mi-au făcut întotdeauna o mare plăcere.

Au continuat discuţia vorbind despre planurile lui Meredith de a urma colegiul şi intenţia ei de a păşi pe urmele strămoşilor, ocupând biroul preşedintelui de la *Bancroft&Company*. Părea să fie singurul care să înţeleagă cât de mult îşi dorea să-şi ia locul care i se cuvine la firmă, şi credea sincer că străduinţele ei vor fi încununate de succes. Acum, stând în camera de la cămin şi gândindu-se că urma să-l vadă din nou după aproape un an, Meredith se pregătea deja pentru posibilitatea ca Parker să nu-i fie niciodată altceva decât un prieten. Ideea îi sfâşia inima, dar era sigură de prietenia lui, iar asta însemna enorm pentru ea.

În spatele lui Meredith, Lisa ieşi din dulapul zidit în perete, cu ultimul braţ de haine şi le azvârli pe pat lângă valiza deschisă.

— Te gândeşti la Parker, o lua ea peste picior. Faci mereu mutra asta leşinată când…

Se întrerupse, în pragul uşii apărând Nick Tierney şi cei doi prieteni, blocaţi vederii de umerii lui laţi.

— Le-am spus tipilor ăstora, anunţă el arătând

cu capul spre prietenii aflaţi, undeva, în spate, că în camera asta vor vedea două fete frumoase cum nu există altele în întreg statul Connecticut, dar din moment ce-am ajuns primul am dreptul să aleg, iar eu o iau pe Meredith. Făcându-i cu ochiul Lisei, se dădu la o parte.

— Domnilor, rosti el făcând un gest larg cu braţul, permiteţi-mi să vă prezint „celeilalte” frumuseţi. Cei doi păşiră în încăpere părând plictisiţi, îngâmfaţi, plini de teribilismul specific studenţilor din Ivy League. Îi aruncară Lisei o singură privire şi încremeniră. Blondul musculos îşi reveni primul.

— Trebuie să fii Meredith, i se adresă el Lisei, expresia îndurerată de pe chip dând de înţeles că Nick luase tot ce era mai bun.Mă numesc Craig Huxford, iar acesta este Chase Vouthier. Îşi întoarse capul spre brunetul de douăzeci şi unu de ani de lângă el, acesta studiind-o pe Lisa ca un bărbat venit în sfârşit în contact cu perfecţiunea. Lisa îşi împreună braţele la piept şi se uită amuzată la amândoi.

— Nu sunt Meredith. Capetele li se întoarseră ca la comandă spre celălalt colţ al camerei. Acolo se afla Meredith.

— Dumnezeule! şopti Craig Huxgord.

— Dumnezeule! repetă Chase Vauthier, uitându-se amândoi de la o fată la alta.

Meredith îşi muşcă buza ca să nu râdă de reacţia lor caraghioasă. Lisa îşi înălţă sprâncenele şi rosti pe un ton agasat:

— După ce vă terminaţi rugăciunile, vă dăm câte o Cola să ne ajutaţi la bagaje.

Ei făcură un pas înainte, zâmbind prosteşte. În

spatele lor apăru Philip Brancroft, sosit cu o jumătate de oră mai devreme, şi se opri brusc, chipul întunecându-i-se de furie la vederea celor trei tineri.

— Ce naiba se întâmplă aici? Cei cinci ocupanţi ai încăperii îngheţară, apoi Meredith se duse la tatăl ei şi încercă să aplaneze situaţia prezentându-i cei trei băieţi. Ignorându-i efortul, acesta le arătă uşa cu capul.

— Afară! se răsti el, iar după plecarea lor se întoarse spre fete. Credeam că regulile acestei şcoli interzic intrarea în afurisita de clădire a altor bărbaţi în afara părinţilor. Nu „credea”, o ştia foarte bine. Cu doi ani în urmă îi făcuse lui Meredith o vizită surpriză, iar la sosirea lui, într-o duminică la patru după-amiază, văzuse băieţi în holul de jos, dincolo de uşile principale. Înainte de acel weekend, vizitatorilor de sex opus li se permisese accesul în holul căminului în după-amiezele de la sfârşit de săptămâna. După ziua aceea, persoanelor de sex masculin li se interzisese complet accesul în clădire. Philip reuşise să schimbe regulile, dând buzna în biroul directoarei şi acuzând-o de toate păcatele posibile, de la neglijenţă crasă la favorizarea delincvenţei minorilor, apoi ameninţase că va anunţa toţi părinţii de aceste fapte reprobabile şi îşi va retrage fondul anual dăruit instituţiei. Acum, Meredith se lupta cu furia şi umilinţa din cauza purtării lui faţă de cei trei băieţi.

— În primul rând, spuse ea, şcoala s-a terminat ieri, aşa că regulile nu se mai aplică. În al doilea rând, nu făceau decât să ne ajute să ducem jos cutiile, ca să le expediem acasă şi să putem

pleca…

— Aveam impresia, o întrerupse el, că eu eram cel care trebuia să vin aici dimineaţă şi să mă ocup de treburile astea. Cred că de aceea m-am sculat din pat la… Se întrerupse din tiradă auzind vocea directoarei:

— Îmi cer scuze, domnule Bancroft, spuse ea. Sunteţi chemat urgent la telefon.

Când el plecă, Meredith se lăsă să cadă pe pat, iar Lisa trânti sticla de Cola pe masă.

— Nu-l pot înţelege pe omul ăsta! izbucni ea furioasă. E pur şi simplu imposibil! Nu te lasă să te întâlneşti cu niciun tânăr pe care nu-l cunoaşte din fragedă pruncie şi sperie pe oricine ar încerca. Când ai împlinit şaisprezece ani ţi-a făcut cadou o maşină, dar nu te lasă să o conduci. Am patru fraţi care sunt italieni, fir-ar să fie, dar toţi la un loc nu sunt nici pe departe atât de sâcâitor de protectori ca tatăl tău. Fără să-şi dea seama că spusele ei nu făceau decât să accentueze nemulţumirea şi furia lui Meredith, se aşeză pe pat lângă ea. Mer, trebuie să faci ceva cu el, altfel vara asta va fi şi mai cumplită ca ultima. Eu voi fi plecată, aşa că n-o să mă ai lângă tine. Profesorii de la Bensonhurst fuseseră atât de impresionaţi de notele Lisei şi de talentul ei artistic, că-i obţinuseră o bursă de şase săptămâni în Europa, iar studenta trimisă avea dreptul să aleagă oraşul cel mai potrivit viitoarei cariere. Lisa se hotărâse pentru Roma şi se înscrisese la un curs de decoraţiuni interioare. Meredith îşi sprijini spatele de perete.

— Nu mă îngrijorează atât de mult vara asta, cât ce va fi peste trei luni. Lisa ştia că se referea la bătălia dusă cu tatăl ei privind colegiul pe care îl

va urma. Mai multe universităţi îi oferiseră Lisei burse integrale, iar ea alesese Northwestern pentru că Meredith voia să meargă acolo. Tatăl lui Meredith însă insista ca ea să se înscrie la Maryville College, care nu era decât un fel de şcoală postliceală de elită, dintr-o suburbie a oraşului Chicago. Meredith făcuse un compromis şi îşi prezentase cererea de înscriere la ambele şcoli, fiind acceptată de amândouă. Iar acum, între ea şi tatăl ei se declanşase un fel de stare de război din cauza colegiului pe care îl va urma.

— Chiar crezi că vei reuşi să-l convingi să nu te trimită la Maryville?

— Nu mă duc acolo!

— O ştii tu, o ştiu şi eu, dar tatăl tău e cel care trebuie să fie de acord să-ţi plătească taxele de şcolarizare.

— Va ceda.Mă păzeşte ca un cerber, dar vrea tot ce e mai bun pentru mine, pe cuvânt, iar şcoala de management de la Northwestern e cea mai bună. O diplomă de la Maryville nu valorează nici cât hârtia pe care e scrisă. Furia Lisei cedă locul nedumeririi, gândindu-se la Philip Bancroft, un bărbat pe care ajunsese să-l cunoască, dar pe care nu reuşea să-l înţeleagă.

— Îmi dau seama că vrea tot ce e mai bun pentru tine, spuse ea. Şi recunosc că nu e ca majoritatea părinţilor care îşi trimit copiii aici. Lui măcar îi pasă. Te sună în fiecare săptămână şi a fost prezent la toate evenimentele importante. În primul an petrecut la Bensonhurst, Lisa descoperise, şocată, că cei mai mulţi dintre părinţii fetelor de acolo păreau să ducă o viaţă cu totul separată de cea a copiilor lor, iar cadourile

costisitoare trimise prin poştă erau de obicei un surogat pentru vizite, telefoane şi scrisori. Poate n-ar fi rău să vorbesc cu el în particular şi să încerc să-l conving să te lase la Northwestern.

— Şi ce crezi că vei obţine?

— Acelaşi lucru pe care l-am obţinut şi ultima oară, când l-am înfruntat şi ţi-am luat apărarea, deşi începe să creadă am o influenţă proastă asupra ta.Ca să-l împiedice pe Philip să creadă aşa ceva, Lisa îl tratase, cu o singură excepţie, ca pe un binefăcător iubit şi respectat, care îi favorizase intrarea la Bensonhurst. În prezenţa lui era întruchiparea politeţii pline de stimă şi a decenţei feminine, un rol atât de opus firii ei deschise, fără ascunzişuri, fapt care o enerva la culme, iar pe Meredith o făcea să râdă cu lacrimi.La început, Philip păruse să o considere pe Lisa un gen de orfelină sprijinită financiar, care îl surprinsese plăcut achitându-se admirabil de îndatoririle ei la Bensonhurst. Cu trecerea timpului însă, îi arătă în felul său aspru, deloc expansiv, că era mândru de ea şi simţea chiar un minimum de afecţiune. Părinţii Lisei nu puteau veni la Benosnhurst pentru diferite festivităţi şi întreceri, aşa că Philip îşi asumase rolul lor, invitând-o la cină împreună cu Meredith, dând dovadă de un interes moderat pentru activităţile ei şcolare. În primăvara primului an de liceu, Fhilip mersese atât de departe, încât îşi pusese secretara să o sune pe doamna Pontini şi să o întrebe dacă nu voia să-i ducă el ceva Lisei, când va pleca cu avionul la Vermont pentru „Weekend-ul părinţilor”. Doamna Pontini acceptase propunerea cu mare bucurie şi stabiliseră să se întâlnească la aeroport. Acolo îl

încărcase cu o cutie albă cu prăjituri de casă şi o pungă maronie cu bucăţi de salam. Enervat că va trebui să urce la bordul avionului arătând, aşa cum îi mărturisise mai târziu lui Meredith.ca un amărât de navetist urcând în autobuz cu pacheţelul cu mâncare sub braţ, Philip pusese totuşi pachetele în mâinile Lisei, continuând să facă pe tatăl sever. Seara trecută, în cinstea absolvirii, îi făcuse cadou lui Meredith un lănţişor masiv de aur, cu un medalion din topaz în formă de trandafir lucrat la Tiffanys. Lisei îi dăduse ceva mai puţin costisitor, dar la fel de frumos, o brăţară de aur având gravate pe suprafaţa cu linii şerpuitoare iniţialele ei şi data. Fusese lucrată tot la Tiffanis.La început, Lisa nu ştiuse cum să-i interpreteze atitudinea, fiindcă, deşi incredibil de politicos, era întotdeauna distant şi sobru, la fel cum se purta cu Meredith. Mai târziu, după ce-i cântărise acţiunile şi îi descifrase comportamentul rezervat, Lisa o anunţase veselă pe Meredith că, după părerea ei, Philip Bancroft era de fapt un dulău cu inima bună, care mai mult latră decât muşcă. Concluzia, cu totul eronată, o îndemnase să intervină în sprijinul lui Meredith în timpul verii de după cel de-al doilea an de liceu. Îi spusese lui Philip, foarte politicoasă şi cu cel mai dulce zâmbet al ei, că Meredith merita mai multă libertate pe perioada vacanţei. Reacţia lui Philip, la ceea ce numise „ingratitudinea” şi „amestecul” Lisei, fusese de-a dreptul explozivă şi numai scuzele ei imediate şi umile îl împiedicaseră să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea de a pune capăt prieteniei ei cu Meredith şi de a sugera direcţiunii şcolii să acorde bursa ei cuiva mai „meritos”.

Confruntarea o zguduise pe Lisa nu doar datorită atitudinii lui schimbătoare. Din ceea ce-i spusese, Lisa înţelesese, în sfârşit, că Philip nu numai că o propusese pentru bursă, dar o crease anume din fondul acordat şcolii.

Descoperirea o făcuse să se simtă ca o mare ingrată, iar reacţia lui furtunoasă îi lăsase un gust amar. Acum, Lisa simţea aceeaşi furie neputincioasă şi uluială, văzând restricţiile rigide impuse lui Meredith.

— Crezi, într-adevăr, că motivul pentru care se poartă cu tine ca un câine de pază e că mama ta l-a înşelat? întrebă ea.

— Nu l-a înşelat doar o dată, a fost o târfă în toată regula. După căsătorie s-a culcat cu toţi bărbaţii, de la antrenori de cai la şoferi de camioane. A preferat tot felul de canalii, anume ca să-şi bată joc de tatăl meu. Anul trecut l-am întrebat pe Parker şi el mi-a povestit ce ştiau părinţii lui despre ea. Se pare că toată lumea era la curent cu isprăvile ei.

— Mi-ai mai spus toate astea, dar ce nu înţeleg, continuă Lisa cu amărăciune, e de ce tatăl tău se poartă de parcă moravurile ar fi un fel de defect genetic pe care s-ar putea să-l fi moştenit.

— Se poartă aşa, fiindcă asta e părerea lui, replică Meredith. Când Philip Bancroft reveni în cameră, se uitară la el cu un sentiment de vinovăţie.

— Ce s-a întâmplat?

— Bunicul tău a murit azi-dimineaţă, spuse el cu o voce mirată, aspră. Infarct.

Mă duc să plătesc motelul şi să-mi iau bagajele. Am aranjat să plecăm cu un avion care decolează

peste o oră. Se întoarse spre Lisa.Mă bazez pe tine să-mi duci maşina acasă. Meredith îl convinsese să meargă acasă cu maşina şi nu cu avionul, pentru ca Lisa să poată veni cu ei.

— Cum să nu, domnule Bancroft, spuse Lisa repede. Condoleanţe pentru tatăl dumneavoastră. Când el plecă, Lisa se uită la Meredith.

— Mer, nu te simţi bine?

— Ba da, spuse Meredith pe un ton ciudat.

— Bunicul ăsta e tipul care s-a însurat acum câţiva ani cu secretara lui?

— El şi cu tata nu s-au prea înţeles. Ultima oară când l-am văzut aveam unsprezece ani. Mai telefona din când în când, vorbea cu tata despre lucrurile de la magazin, şi cu mine. Era, era, îmi era drag, încheie ea cu o voce pierdută. Şi m-a iubit. Se uită la Lisa, ochii lucindu-i trişti. În afara tatălui meu a fost singura mea rudă. Nu mi-au mai rămas decât nişte veri îndepărtaţi, pe care nici măcar nu-i cunosc.

CAPITOLUL 7

În salonul casei lui Philip Bancroft, Jonathan Sommers şovăi nesigur, căutând cu privirea prin mulţimea venită ca şi el în vizita de condoleanţe cu ocazia înmormântării lui Cyril Bancroft. Opri unul dintre oamenii angajaţi să servească băuturi şi luă două pahare de pe tavă. Bând votca dintr-o singură înghiţitură,

Jonathan puse paharul gol pe marginea unui ghiveci, apoi sorbi din paharul cu scotch, strâmbând din nas fiindcă nu era Chivas Regal. Vodca, combinată cu ginul băut dintr-o sticluţă

plată de la bordul maşinii, îl făcu să se simtă ceva mai pregătit pentru înfruntarea momentelor funerare. Lângă el, o bătrânică slăbuţă se sprijinea de un baston şi-l studia curioasă. Din moment ce bunele maniere cereau ca el să i se adreseze, Jon îşi stoarse creierii în căutarea unui subiect de conversaţie adecvat situaţiei.

— Urăsc înmormântările, dumneavoastră nu?

— Mie îmi plac, replică ea pe un ton îngâmfat.La vârsta mea consider fiecare înmormântare drept un triumf personal, mai ales că n-am fost eu oaspetele de onoare. Jon îşi înghiţi hohotul de râs, râsul zgomotos într-o astfel de atmosferă austeră ar fi fost o încălcare nepermisă a etichetei, pe care fusese crescut să o respecte cu sfinţenie. Cerându-şi scuze, puse pe o masă de lângă el paharul cu ce mai rămase din scotch şi porni în căutarea unei băuturi mai bune. În spatele lui, bătrânică firavă luă paharul şi-l duse delicat la buze.

— Scotch ieftin! decretă ea scârbită şi puse paharul la loc. Câteva minute mai târziu, Jon îl reperă pe Parker Reynolds stând în sufragerie alături de două tinere şi un alt bărbat. După ce făcu o oprire la bufet ca să-şi ia un alt pahar, porni să se alăture prietenilor săi.

— Un chef pe cinste, nu-i aşa, spuse el rânjind sarcastic.

— Parcă urai înmormântările şi nu veneai la niciuna, spuse Parker la încheierea saluturilor.

— Le urăsc, cum să nu. N-am venit aici ca să-l jelesc pe Cyril Bancroft, am venit să-mi protejez drepturile. Jon sorbi din pahar încercând să alunge amărăciunea simţită. Tata mă ameninţă cu dezmoştenirea, doar că de data asta cred că

ticălosul ăla bătrân vorbeşte serios. Leigh Ackerman, o brunetă drăguţă cu o siluetă adorabilă, îl privi amuzată şi neîncrezătoare.

— Tatăl tău are de gând să te dezmoştenească dacă nu iei parte la înmormântări?

— Nu, frumoasa mea, tata ameninţă să mă dezmoştenească dacă „nu-mi revin” şi nu fac urgent ceva cu viaţa mea. În traducere liberă înseamnă că trebuie să apar la înmormântările unor vechi prieteni, cum e aceasta, şi să particip activ la noua afacere din cadrul familiei.

— Sună cumplit, replică Parker schiţând un zâmbet sever. Şi cărei noi afaceri i-ai fost destinat?

— Puţuri petroliere, spuse el. Alte puţuri petroliere. Acum, tata a încheiat o înţelegere cu guvernul venezuelean ca să se ocupe de petrolul de acolo.

Shelly Fillmore privi peste umărul lui Jon la mica oglindă încadrată într-o ramă aurită şi îşi duse degetul la colţul gurii ştergând o pată minusculă de ruj roz.

— Să nu-mi spui că te trimite în America de Sud?

— Nimic nu i se pare mai important, râse Jon batjocoritor. Tata mi-a acordat deosebita onoare de a lăsa în seama mea angajarea personalului care va lucra acolo. M-a numit şef al departamentului personal. Apoi, ştiţi ce-a făcut ticălosul ăla fără suflet? Prietenii lui erau la fel de obişnuiţi cu tiradele împotriva tatălui, ca şi cu beţiile, dar aşteptară să-i asculte şi ultimele nemulţumiri.

— Ce-a făcut? întrebă Doug Chalfond.

— M-a verificat. După ce am angajat primii cincisprezece oameni cu experienţă, tata a insistat să-i întâlnească pe toţi cei cu care am stat de vorbă, ca să-mi poată evalua capacitatea de a alege lucrătorii. A respins jumătate din cei numiţi de mine. Singurul care i-a plăcut cu adevărat a fost un tip pe nume Farrell, muncitor într-o fabrică de oţel, pe care eu nu aveam de gând să-l pun pe statul de plată.

Singura dată când Farrell s-a apropiat de o platformă petrolieră a fost acum doi ani, când a lucrat la câteva puţuri mici din Dumnezeu ştie ce câmp cu porumb din Indiana. Habar n-are ce-i aia o platformă petrolieră mare, aşa cum avem noi în America de Sud. În plus, pe Farrell îl doare în cot de petrol. Singurul lucru care îl interesează e prima de o sută cincizeci de mii de dolari pe care o va primi dacă rezistă doi ani acolo, l-a spus-o pe şleau tatălui meu.

— Atunci de ce l-a angajat, totuşi?

— Mi-a zis că i-a plăcut stilul lui Farrell, rânji Jon, dând pe gât ce mai rămăsese în pahar, i-a plăcut ce vrea să facă Farrell odată ce va pune mâna pe bani.La dracu, mai că mă aşteptam ca tata să nu-l mai trimită pe Farrell în Venezuela şi să-i ofere postul meu. Iar acum, am primit instrucţiuni clare să-l iau cu mine luna viitoare şi „să-l familiarizez cu modul de lucru şi să-i fac cunoştinţă cu restul băieţilor”.

— Jon, spuse Leigh foarte calmă, te îmbeţi şi vorbeşti prea tare.

— Scuze, mormăi el, dar de două zile tot îl aud pe tata ridicându-l în slăvi. Fiţi atenţi ce vă spun, Farrell e un ticălos arogant şi ambiţios. N-are

maniere, n-are bani, n-are nimic.

— Pare de-a dreptul irezistibil, glumi Leigh. Cum ceilalţi trei rămaseră tăcuţi, Jon rosti pe un ton defensiv:

— Dacă credeţi că exagerez, îl aduc la club, la balul de 4 Iulie şi vă las să judecaţi singuri cam ce fel de om vrea tata să ajung.

— Nu fi idiot, îl mustră Shelly. Tatăl tău poate că-l simpatizează ca angajat, dar te castrează dacă te prezinţi la Glenmoor cu cineva ca el.

— Ştiu, replică Jon cu un zâmbet forţat, dar merită.

— Numai nu ni-l lăsa pe cap, îl preveni ea după ce schimbă o privire cu Leigh. N-o să ne petrecem seara stând de vorbă cu un muncitor numai ca tu să-i faci în ciudă tatălui tău.

— Nicio problemă. Îl las pe Farrell de capul lui, să se zbată ca peştele pe uscat, iar tata îl va urmări cum se chinuie să aleagă furculiţa potrivită. Bătrânul nu-mi va putea reproşa nimic, în fond, el mi-a cerut „să-l pun la curent pe Farrell" şi „să am grijă de el" cât timp va fi în Chicago. Parker râse pe înfundate de expresia feroce de pe chipul lui Jon.

— Trebuie să existe o cale mai uşoară de a-ţi rezolva problema.

— Există, spuse Jon. Mi-aş putea găsi o nevastă bogată care să mă ţină în palme, şi atunci i-aş putea spune scumpului meu tătic să se ducă la dracu în praznic. Privi peste umăr şi făcu semn unei tinere drăguţe, îmbrăcată în uniformă de cameristă, purtând în mână o tavă cu băuturi. Ea se grăbi să vină lângă el, iar Jon îi zâmbi.

Nu eşti numai frumuşică, îi spuse el punând

paharul gol pe tavă şi luând altul, dar mi-ai salvat şi viaţa. Din modul stingherit în care fata surâse, apoi roşi, Jon deduse, la fel ca restul grupului, că nu era cu totul imună la statura lui vânjoasă de un metru optzeci şi la trăsăturile plăcute. Aplecându-se spre ea, Jon se prefăcu a vorbi în şoaptă. Nu există nicio şansă ca munca să fie doar o distracţie pentru tine, iar tatăl tău să fie proprietarul unei bănci sau a unei mari firme?

— Ce? Vreau să spun nu, rosti ea, îmbujorându-se. Zâmbetul lui Jon deveni frivol şi teribil de cuceritor.

— N-are bancă? Nici măcar o fabrică sau puţuri de petrol?

— E… e instalator, îi scăpă ei.

— Atunci nici nu se pune problema căsătoriei. Orice candidată la titlul de soţie a mea trebuie să îndeplinească anumite condiţii financiare şi sociale. Totuşi, am putea avea o mică aventură. Ce-ar fi să mă aştepţi în maşina mea peste o jumătate de oră? E Ferrari-ul roşu din faţa casei. Fata plecă, arătând îmbufnată şi contrariată.

— Ce-ai făcut e absolut respingător, spuse Shelly, dar Doug îi dădu un ghiont şi chicoti.

— Pun pariu pe cincizeci de dolari că fata te va aştepta în maşină. Jon întoarse capul şi dădu să-i răspundă, dar atenţia îi fu atrasă brusc de o blondă superbă într-o rochie neagră dreaptă cu guler înalt şi mâneci scurte. Tânăra cobora scările intrând în salon. Se holbă la ea cu gura larg deschisă, văzând-o că se opreşte să vorbească unui cuplu mai în vârstă, apoi când un grup de oameni se mişcă şi o ascunse, se aplecă într-o parte încercând să n-o scape din ochi.

— La cine te uiţi? întrebă Doug privind în direcţia în care îi erau îndreptaţi ochii.

— Nu ştiu cine e, dar mi-ar plăcea să aflu.

— Unde? întrebă Shelly şi toţi îşi întoarseră capetele în direcţia în care se uita el.

— Acolo! spuse Jon arătând cu paharul spre mulţimea care se mişca în jurul blondei, permiţându-i s-o studieze. Parker o recunoscu şi zâmbi.

— O cunoaşteţi toţi, doar că n-aţi văzut-o demult. Patru feţe nedumerite se răsuciră spre el, iar zâmbetul lui se lărgi. Scumpii mei prieteni, cea de colo e Meredith Bancroft.

— Ţi-ai pierdut minţile! exclamă Jon. O fixă atent, dar nu găsi nicio asemănare între fata urâtă şi stângace de care îşi amintea şi frumuseţea serenă pe care o avea în faţa ochilor. Dispăruse grăsimea, ochelarii, proteza şi nelipsita bentiţă din păr. Pletele aurii erau prinse într-un coc simplu, câteva şuviţe coborându-i deasupra urechilor, încadrând o faţă de o frumuseţe clasică, desenată parcă cu penelul. În clipa aceea, ea îşi ridică privirea şi îşi înclină capul spre cineva din dreapta grupului lui Jon, iar el îi văzu ochii. Se uită de-a curmezişul încăperii la ochii aceia albaştri-verzui şi îşi aminti cum aceiaşi ochi uluitori se aţintiseră asupra lui cu mult timp în urmă. Ciudat de obosită, Meredith rămase pe loc, ascultând oamenii care i se adresau, zâmbindu-le când îi zâmbeau, fiindu-i greu să accepte realitatea că bunicul ei murise, şi să înfrunte forfota zecilor de oameni ce păreau să plutească dintr-o cameră în alta. Faptul că nu-l cunoscuse prea bine reducea suferinţa din ultimele zile la o durere surdă. Îl

zărise pe Parker la ceremonia religioasă de la cimitir şi ştia că trebuie să fie undeva prin casă, dar ţinând seama de circumstanţe i se păru deplasat şi lipsit de respect să pornească în căutarea lui, gata să încurajeze relaţia romanţioasă în astfel de momente. În plus, începuse să se cam plictisească să tot fie ea cea care îl căuta; i se părea că venise clipa ca el să facă o mişcare spre ea. De parcă gândurile l-ar fi atras lângă ea, auzi în ureche o voce masculină, dureros de familiară.

— În salon e un bărbat care m-a ameninţat că-şi pune capăt vieţii dacă nu te duc imediat acolo. Zâmbind deja, Meredith se întoarse şi îşi puse mâinile în palmele întinse ale lui Parker, apoi simţi cum i se înmoaie genunchii când acesta o trase spre el şi o sărută pe obraz.

— Eşti frumoasă, şopti el, dar arăţi foarte obosită. Ce-ar fi să facem una din micile noastre plimbări după ce terminăm cu îndatoririle sociale?

— Bine, spuse ea mirată şi uşurată că vocea îi suna calmă. Ajunsă în salon, Meredith se trezi în situaţia ridicolă de a fi prezentată unor oameni pe care îi cunoştea deja, patru oameni care, ultima dată când îi întâlnise, cu mulţi ani în urmă, se purtaseră cu ea de parcă ar fi fost invizibilă, dar care acum păreau teribil de dornici să-i fie prieteni şi să o includă în activităţile lor. Shelly o invită la o petrecere pentru săptămâna viitoare, iar Leigh stărui să stea la masa lor la dineul din 4 Iulie de la Glenmoor. Parker, în mod intenţionat, îl lăsă pe Jon ultimul.

— Nu-mi vine să cred că eşti tu, spuse el, dar alcoolul îl făcea să vorbească cu mici întreruperi.

Domnişoară Brancroft, continuă el abordând surâsul lui cel mai cuceritor, tocmai le explicam celor prezenţi că am o nevoie urgentă şi disperată de o soţie bogată şi superbă. Vrei să te măriţi cu mine săptămâna viitoare?

Tatăl lui Meredith pomenise frecvent de desele neînţelegeri dintre Jon şi părinţii lui dezamăgiţi: Meredith presupuse că „nevoia urgentă” de „o soţie bogată” era probabil rezultatul uneia dintre acestea, iar atitudinea lui i se păru teribil de amuzantă.

— Săptămâna viitoare e perfect, spuse ea, aruncându-i un zâmbet strălucitor. Dar tata mă va dezmoşteni fiindcă m-am măritat înainte de a-mi termina studiile, aşa că va trebui să locuim la părinţii tăi.

— Doamne fereşte! se cutremură Jonathan, şi râseră toţi, inclusiv Jonathan.

Punându-şi mâna pe cotul ei, Parker o salvă de alte idioţenii, spunând:

— Meredith are nevoie de puţin aer. Mergem să facem o mică plimbare. Ajunşi afară, traversară peluza îndreptându-se spre aleea pietruită.

— Cum mai merge? întrebă el.

— Bine, pe cuvânt, doar că sunt cam obosită. În tăcerea care se lăsă, Meredith se gândi la o replică promptă şi spirituală, dar cum nu-i veni nimic în minte se mulţumi să spună simplu:

— În anul care s-a scurs trebuie să se fi întâmplat foarte multe. El dădu din cap şi rosti ultimul lucru pe care Meredith şi-ar fi dorit să-l audă.

— Mă poţi felicita. Safe Ross şi cu mine urmează să ne căsătorim.Ne vom anunţa logodna la o

petrecere din seara de duminică. Pământul păru să se cutremure.

Meredith ştia cine era Sara Ross şi n-o plăcea. Cu toate că era foarte drăguţă şi plină de viaţă, lui Meredith i se păruse superficială şi îngâmfată.

— Îţi doresc multă fericire, spuse ea ascunzându-şi cu grijă îndoiala şi dezamăgirea.

— Mi-o doresc şi eu. Vreme de o jumătate de oră se plimbară prin jurul casei discutând despre planurile lui de viitor, apoi despre ale ei. Era minunat să stea de vorbă cu el, îşi zise Meredith trăind senzaţia dureroasă a unei mari pierderi, o încuraja şi o înţelegea, sprijinindu-i în întregime hotărârea de a urma colegiul la Northwestern, şi nu la Maryvielle. Se îndreptau deja înapoi spre casă când pe alee opri o limuzină, iar din ea coborî o brunetă superbă urmată de doi tineri având în jur de douăzeci de ani,

— Văd că văduva îndoliată s-a hotărât, în sfârşit, să-şi facă apariţia, spuse Parker cu un sarcasm cu totul neobişnuit pentru el, uitându-se la Charlotte Bancroft. În urechi îi atârnau cercei mari de diamant şi cu tot costumul simplu de un gri-închis reuşea să arate foarte ispititoare şi voluptuoasă.Ai băgat de seamă că n-a vărsat nicio lacrimă? Femeia asta îmi aminteşte de Lucreţia Borgia. În sinea ei, Meredith era întru totul de acord cu comparaţia lui.

— N-a venit să primească condoleanţe. Vrea ca testamentul să fie citit în această după-amiază, imediat ce casa se va goli, ca diseară să se poată întoarce la Palm Beach.

— Apropo de golirea casei, spuse Parker uitându-se la ceas, peste o oră am o întâlnire de

afaceri. Aplecându-se depuse un sărut frăţesc pe obrazul ei.

Transmite-i salutările mele tatălui tău. Meredith îl privi îndepărtându-se, luând cu el visurile romantice ale adolescenţei ei. Deschise portiera maşinii, îşi scoase jacheta şi o puse pe scaunul de lângă volan. Apoi îşi ridică privirea şi îi făcu semn cu mâna. Încercând disperată să nu stăruie prea mult asupra pierderii suferite, se sili s-o întâmpine pe Charlotte. În timpul ceremoniei religioase nu-i adresase niciun cuvânt, nici ei, nici tatălui ei; se mulţumise să stea între fiii ei, chipul fiindu-i lipsit de orice expresie.

— Cum te simţi? o întrebă Meredith politicoasă.

— Nerăbdătoare să plec acasă, se răsti femeia pe un ton de gheaţă. Cât de repede ne putem ocupa de problemele noastre?

— Casa e încă plină de oameni, spuse Meredith şocată de atitudinea Charlottei. Va trebui să-l întrebi pe tatăl meu când se va citi testamentul.

— N-am mai vorbit cu tatăl tău din ziua aceea, din Palm Beach. O voi face doar când totul îmi va aparţine, iar el mă va implora să-i vorbesc. Până atunci,

Meredith, dacă voi avea ceva să-i spun, voi apela la ajutorul tău. Intră în casă flancată de fiii săi. Meredith se uită cu ochi mari la spatele ei, îngrozită de ura care emana din întreaga ei fiinţă. Ziua din Palm Beach la care se referise Charlotte era încă foarte vie în memoria lui Meredith. Cu şapte ani în urmă, ea şi tatăl ei plecaseră cu avionul în Florida la invitaţia bunicului ei, care se mutase acolo după primul infarct. Odată ajunşi, descoperiseră că nu fuseseră invitaţi numai pentru

vacanţa de Paşte, ci mai degrabă pentru a asista la o cununie, căsătoria lui Cyril Bancroft cu Charlotte, secretara lui timp de două decenii. Era cu treizeci de ani mai tânără ca el, văduvă cu doi băieţi, cam de aceeaşi vârstă ca Meredith. Meredith nu aflase niciodată de ce Philip şi Charlotte se urau atât de mult unul pe celălalt, dar din câte auzise din cearta furtunoasă care izbucnise între tatăl şi bunicul ei, animozitatea dintre ei începuse cu mult timp în urmă, încă de pe vremea când Cyril mai locuise în Chicago. Cu Charlotte de faţă, Philip o numise o târfă mârşavă, intrigantă şi ambiţioasă, şi îşi făcuse tatăl un prost bătrân, păcălit să se însoare numai ca fiii ei să pună mâna pe banii lui.

Atunci îşi văzuse bunicul pentru ultima oară. Continuase să-şi controleze investiţiile, dar lăsase tatălui ei conducerea firmei *Bancroft&Company*, aşa cum făcuse începând cu ziua în care se mutase în Palm Beach. Deşi magazinul reprezenta mai puţin de o pătrime din averea familiei, prin natura sa, cerea întreaga atenţie a tatălui ei. Spre deosebire de celelalte proprietăţi imense ale familii, magazinul era mai mult decât o firmă cu acţionari şi dividende; reprezenta originea averii familiei şi era un motiv de mare mândrie.

— Acesta este testamentul lui Cyril Bancroft, începu avocatul bunicului ei, după ce Meredith şi tatăl ei se aşezară în bibliotecă împreună cu Charlotte şi fiii ei. Primele hotărâri din document se refereau la mari sume de bani acordate mai multor instituţii de binefacere, după care urmară altele patru pentru servitorii lui Cyril Bancroft, câte cincisprezece mii de dolari pentru şofer,

menajeră, grădinar şi îngrijitor. Din moment ce avocatul insistase ca Meredith să fie prezentă, bănuia deja că-i lăsase şi ei o sumă oarecare, însă chiar şi aşa, tresări îndată ce Wilson Riley îi rosti numele.

— Nepoatei mele, Meredith Bancroft, îi las moştenire suma de patru milioane de dolari. Meredith rămase cu gura căscată auzind suma uriaşă şi trebui să facă un efort ca să se concentreze când Riley continuă: Deşi distanţa şi circumstanţele m-au împiedicat să o cunosc mai bine pe Meredith, când am văzut-o ultima oară era o fată inteligentă, plină de căldură şi sunt sigur că va folosi banii cu mare înţelepciune.Ca să mă asigur de asta, suma va fi depusă într-un cont bancar de care va putea dispune cu tot cu dobândă abia la vârsta de treizeci de ani. Îl numesc pe fiul meu, Pihilp Edward Bancroft, administrator al contului amintit.

Oprindu-se ca să-şi dreagă glasul, Riley se uită de la Philip la Charlotte şi fiii ei, Jason şi Joel, apoi începu să citească din nou cuvintele lui Cyril:

— În interesul corectitudinii mi-am împărţit restul averii cât mai egal posibil între ceilalţi moştenitori. Fiului meu, Philip Edward Bancroft, îi las acţiunile firmei *Bancroft&Company*, un magazin care reprezintă aproximativ o pătrime din bunurile care îmi aparțin. Meredith auzi ce citise avocatul, dar nu reuşi să înţeleagă. „în interesul corectitudinii” lăsase singurului său fiu o pătrime din avere? Dacă voia să împartă totul în mod egal, atunci soţia lui nu avea dreptul decât la o jumătate, nu la trei pătrimi. Apoi, de undeva, din depărtare, îl auzi pe avocat încheind: Soţiei mele

şi fiilor adoptaţi legal, Jason şi Joel, le acord părţi egale din cele trei pătrimi ale bunurilor mele. O numesc pe Charlotte Bancroft mandatară a părţilor lui Jason şi Joel până când ei vor atinge vârsta de treizeci de ani. Cuvintele adoptaţi legal sfâşiară inima lui Meredith, mai ales după ce văzu expresia îndurerată de pe chipul pământiu al tatălui ei, ştiind că se simţea trădat. Încet, acesta îşi întoarse capul şi se uită la Charlotte; ea îi înfruntă privirea fără să clipească, zâmbetul răutăcios, triumfător, lărgindu-i-se pe faţă.

— Căţea mincinoasă, rosti el printre dinţii încleştaţi.Ai zis c-o să-l faci să-i adopte, şi-ai reuşit.

— Te-am avertizat acum câţiva ani. Te avertizez din nou că noi doi nu ne-am încheiat încă socotelile, adăugă ea, zâmbetul mărindu-i ochii de parcă s-ar fi bucurat de furia ei. Să nu uiţi, Philip.Ai să rămâi treaz nopţile gândindu-te unde voi lovi şi ce-ţi voi lua. Grijile şi necazurile te vor ţine treaz, aşa cum mi le-ai ţinut şt tu în urmă cu optsprezece ani. Philip Bancroft îşi încleşta maxilarele, ca să se abţină de la vreun comentariu. Meredith îşi dezlipi privirea de la cei doi şi se uită la fiii Charlottei. Chipul lui Jason era o replică fidelă a mamei lui, triumfător şi plin de răutate. Joel îşi privea pantofii încruntându-se. Joel e moale, îi spusese tatăl ei cu mulţi ani în urmă. Charlotte şi Jason sunt ca nişte rechini înfometaţi, dar măcar de la ei şti la ce să te aştepţi. Cel tânăr, Joel, îmi dă fiori, ceva nu e în regulă cu el. Simţind parcă că se uita la el, Joel îşi ridică privirea, dar pe faţa lui nu se putea citi nimic. Nu arăta deloc ciudat, nici măcar

ameninţător. De fapt, când îl văzuse ultima oară, cu ocazia nunţii, Joel îşi dăduse toată silinţa să se poarte frumos cu ea.La vremea aceea lui Meredith îi fusese milă de el, fiindcă mama lui nu făcea niciun secret din faptul că-l prefera pe Jason, iar Jason, care era cu doi ani mai mare, părea să nu simtă decât dispreţ pentru fratele mai mic.

Brusc, Meredith nu mai putu suporta atmosfera apăsătoare din încăpere.

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, i se adresă ea avocatului care punea nişte documente pe masă, voi aştepta afară.

— Va trebui să semnezi hârtiile astea, domnişoară Bancroft.

— Le voi semna înainte de a pleca, după ce tata le va citi. În loc să urce în camera ei, Meredith se hotărî să iasă afară. Se întuneca, iar ea coborî alene treptele, lăsând aerul rece al serii să-i răcorească faţa. Auzi uşa deschizându-se în spatele ei şi se întoarse, gândindu-se că era avocatul care o chema înapoi. În prag apăru încremenit cu mâna pe clanţă, la fel de uluit ca ea de faptul se aflau faţă în faţă.

Ezită, dorind parcă să rămână, dar nefiind sigur că era binevenit. Cum i se băgase în cap încă de mică că trebuie să te porţi frumos cu oricine ţi-ar fi oaspete, Meredith încercă să zâmbească.

— E plăcut afară, nu-i aşa? Joel dădu din cap, acceptând invitaţia nerostită de a rămâne cu ea, şi coborî treptele.La cei douăzeci şi trei de ani ai săi era câţiva centimetri mai scund ca fratele său şi nu la fel de chipeş. Se opri şi se uită la ea, de parcă n-ar fi ştiut ce să spună.

— Te-ai schimbat, rosti el în cele din urmă.

— Bănuiesc că da.Au trecut şapte ani de când m-ai văzut ultima oară.

— După tot ceea ce s-a întâmplat înăuntru, probabil că-ţi doreşti să nu fi dat vreodată ochii cu noi. Încă ameţită de termenii testamentului bunicului ei şi incapabilă să vizualizeze cum i se va schimba viitorul, Meredith ridică lin umeri.

— Mâine s-ar putea să simt aşa cum zici, dar, acum, sunt amorţită.

— Aş vrea să ştii, spuse el pe un ton şovăielnic, că n-am complotat să fur afecţiunea bunicului tău sau averea lui. Neputând nici să-l urască, dar nici să-l ierte pentru că primise ceea ce i s-ar fi cuvenit tatălui ei, Meredith oftă şi se uită la cer.

— Ce-a vrut să spună mama ta, că nu şi-a încheiat încă socotelile cu tatăl meu?

— Tot ce ştiu eu e că se urăsc de când mă ţin minte. Habar n-am cum a început, dar ştiu foarte bine că mama nu se va opri până nu-şi va satisface setea de răzbunare.

— Dumnezeule, ce situaţie penibilă!

— Meredith, replică el cu toată convingerea, abia a început. Auzindu-i profeţia sumbră, Meredith fu străbătută de un fior rece şi îşi mută privirea de la cer spre ochii lui, dar el se mulţumi să-şi mişte sprâncenele, refuzând să între în amănunte.

CAPITOLUL 8

Meredith trase din dulap rochia, pe care urma să o poarte la petrecerea de 4 Iulie, o aruncă pe pat şi îşi dezbrăcă halatul de baie cu mişcări smucite. Vara începută cu o înmormântare

degenerase într-o bătălie de cinci săptămâni din cauza colegiului pe care îl va urma, bătălie care ajunsese în ziua precedentă la un război în toată regula. În trecut, Meredith se supusese mereu în faţa voinţei tatălui ei, numai ca să-i facă pe plac; când era exagerat de sever îşi spunea că o făcea pentru că o iubea şi voia să o protejeze; când o repezea fără niciun motiv se consola că munca şi răspunderea conducerii magazinului îl obosiseră, dar acum, acum când descoperi, destul de tardiv, că planurile lui pentru ea se băteau cap în cap cu ale ei, nu era dispusă să renunţe la visurile ei numai ca să-l împace.

Presupusese încă din copilărie că într-o bună zi va păşi pe urmele strămoşilor ei şi-şi va ocupa locul meritat la cârma firmei *Bancroft&Company*. Fiecare generaţie a bărbaţilor Bancroft îşi croise drumul prin ierarhia magazinului, pornind ca şef de birou, apoi trecând la postul de vicepreşedinte, iar mai târziu, preşedinte şi manager executiv. În final, gata să predea ştafeta fiilor lor, deveneau preşedinţi ai consiliului de conducere. În cei aproape o sută de ani nu se întâmplase niciodată ca un Bancroft să nu parcurgă cu succes acest drum şi nu se întâmplase nici măcar o dată ca un Bancroft să fie ironizat de presă sau de angajaţii magazinului din cauza incompetenţei sau a lipsei de merit pentru funcţiile deţinute. Meredith credea, ştia, că şi-ar fi putut dovedi calităţile necesare, dacă i s-ar fi acordat o şansă. Nu-şi dorea şi nu se aştepta la nimic altceva decât la acea şansă. Iar singurul motiv pentru care tatăl ei refuza să i-o acorde era că nu avusese decenţa să fie băiat în loc de fată.

Frustrată până la lacrimi, îşi puse rochia, trăgând fermoarul la spate şi îndreptându-se apoi spre oglinda de la măsuţa de toaletă. Inspecta cu o totală lipsă de interes rochia de seară, fără umeri, cumpărată cu mai multe săptămâni în urmă anume pentru această ocazie. Medalionul de topaz s-ar fi potrivit perfect cu rochia, dar tatăl ei mergea şi el la Glenmoor şi nu voia să-i dea satisfacţia de a o vedea că-l purta. Felul cum arăta o lăsa cu totul rece; singurul motiv pentru care mergea la petrecere era că n-ar fi suportat gândul să rămână acasă şi să-şi lase nemulţumirea s-o scoată din minţi, în plus îi promisese lui Shelly Filmore şi prietenilor lui Jonathan că va fi acolo.

Aşezându-se pe un scăunel, încălţă o pereche de pantofi eleganţi cumpăraţi anume pentru rochie. Când se ridică, privirea îi căzu pe un număr vechi din Business Week, atârnând într-o ramă pe perete. Fotografia de pe copertă prezenta magazinul Bancroft cu portarii în uniformă de la intrarea principală. Clădirea cu paisprezece etaje era un punct de atracţie al oraşului Chicago, portarii fiind un simbol istoric al perseverenţei magazinului de a-şi servi clienţii prompt şi cu marfă de calitate. În paginile revistei era un articol lung, plin de laude la adresa magazinului, afirmându-se că marca Bancroft devenise un etalon al eleganţei: litera B de pe pungi era emblema cumpărătorului cu gusturi fine. Articolul făcea comentarii elogioase la componenţa moştenitorilor Bancroft de a-şi conduce afacerile. Scria acolo că talentul şi dragostea pentru a vinde fusese inoculată în genele familiei Bancroft de fondatorul firmei, James D.Bancroft.

Când reporterul, care îi luase un interviu bunicului lui Meredith, îl întrebase despre asta, Cyril râsese şi spusese că era posibil. Adăugase totuşi că James Bancroft pornise o tradiţie care se transmisese de la tată la fiu, o tradiţie de pregătire a moştenitorului începând odată cu primii paşi şi mesele luate cu părinţii.La cină fiecare tată îi vorbise fiului său despre tot ce se întâmpla la magazin. Pentru copil, rezumatele zilnice despre operaţiunile magazinului erau echivalentul poveştilor spuse înainte de culcare. Aşa se crea starea de suspans şi emoţie, se împărtăşeau cunoştinţele necesare, totul absorbit pe nesimţite. Mai târziu, problemele simple erau supuse atenţiei şi discutate cu moştenitorul ajuns la vârsta adolescenţei. I se cereau soluţii şi acestea erau luate în considerare, deşi rareori erau viabile. Însă găsirea soluţiilor nu era scopul real; scopul era ca viitorul conducător al firmei să fie învăţat, stimulat şi încurajat.

La sfârşitul articolului, reporterul îl întrebase pe Cyril despre succesorul lui şi, gândindu-se, acum, la răspunsul bunicului ei, lui Meredith i se puse un nod în gât.

— Fiul meu a păşit deja în locul meu, spusese Cyril. Are doar un copil, iar când va veni momentul ca Meredith să preia conducerea firmei *Bancroft&Company*, sunt convins că nepoata mea se va descurca foarte bine.Aş vrea doar să fiu în viaţă să o văd. Meredith ştia că dacă ar fi fost după tatăl ei n-ar fi ajuns niciodată la conducerea firmei. Deşi discutase cu ea problemele magazinului, aşa cum făcuse tatăl său cu el, se opunea din răsputeri ca ea să lucreze vreodată

acolo. Făcuse descoperirea la o cină, cu puţin după moartea bunicului ei. În trecut, amintise în repetate rânduri de intenţia ei de a urma tradiţia familiei şi de a-şi ocupa locul cuvenit la firmă, însă fie că n-o ascultase, fie n-o crezuse. În seara aceea o luase în serios şi o informase, cu o francheţe fără milă, că nu se aştepta ca ea să-i fie succesoare şi nici n-o voia. Era un privilegiu pe care plănuia să-l rezerve unui viitor nepot. Apoi o pusese la curent pe Meredith, pe acelaşi ton rece, cu o tradiţie cu totul diferită, una pe care i-o indica s-o urmeze: femeile Bancroft nu lucrau la magazin, de fapt nu lucrau nicăieri. Îndatorirea lor era să fie soţii şi mame exemplare, şi să doneze orice fel de alte talente în plus activităţilor civice şi operelor de binefacere. Meredith nu era dispusă să accepte aşa ceva; nu putea, în niciun caz acum. Era prea târziu. Cu mult înainte de a se fi îndrăgostit de Parker sau să-şi fi imaginat doar, se îndrăgostise de magazinul „ei”.La şase ani îi ştia deja pe nume pe toţi portarii şi paznicii.La doisprezece ani cunoştea numele tuturor vicepreşedinţilor şi care le erau responsabilităţile.La treisprezece, ceruse permisiunea tatălui ei să-l însoţească la New York, unde îşi petrecuse întreaga după-amiază vizitând faimosul Bloomingdale, în timp ce tatăl ei luase parte la o conferinţă în aula magazinului. Plecând din New York, îşi formase deja propriile opinii, nu toate corecte, despre ce făcea ca Bancroft să-i fie superior lui ”Bloomie’s”. Acum, la optsprezece ani, avea deja cunoştinţe generale despre problemele legate de salariile angajaţilor, limitele profitului, operaţiunile comerciale şi garanţia unui produs.

Acestea erau lucrurile care o fascinau, pe care voia să le studieze şi nu avea de gând să-şi petreacă următorii patru ani din viaţă urmând cursuri despre limbi romanice şi arta Renaşterii. Când îi comunicase tatălui ei gândurile ei, acesta îşi trântise palma pe masă, făcând farfuriile să sară.

— Vei merge la Marayville, unde au absolvit şi bunicile tale, şi vei continua să locuieşti acasă. Acasă! repetă el. Clar? Am încheiat discuţia. Apoi, îşi împinsese scaunul şi se ridicase de la masă. Copil fiind, Meredith făcuse totul ca să-l mulţumească, şi-l mulţumise într-adevăr, cu notele, cu manierele şi cu comportamentul ei. Fusese o fiică model. Acum, începea, în sfârşit, să-şi dea seama că preţul pentru mulţumirea tatălui ei şi pentru păstrarea păcii era mult prea ridicat. Cerea subjugarea individualităţii, renunţarea la propriile visuri legate de viitor, în plus sacrificarea vieţii sociale. Atitudinea lui absurdă privind întâlnirile şi participarea la petreceri nu era problema care să o frământe cel mai mult în clipa de faţă, dar în vara asta ajunsese un punct de dispută şi jenă. Acum, că avea optsprezece ani, în loc să restrângă restricţiile, îi impunea altele şi mai severe.

Dacă Meredith urma să iasă în oraş cu un băiat, îl întâmpina personal şi-l supunea unui interogatoriu îndelungat, tratându-l cu un dispreţ de-a dreptul jignitor, scopul fiind intimidarea tânărului ca să n-o mai invite niciodată.

Apoi, stabilea că trebuia să se întoarcă acasă la miezul nopţii. Dacă îşi petrecea noaptea la Lisa, inventa un motiv oarecare ca să o sune şi să se

asigure că era acolo. Dacă pleca seara la o plimbare cu maşina, voia un itinerariu al străzilor; întoarsă acasă voia un raport asupra fiecărui minut când nu fusese lângă el. După toţi aceşti ani petrecuţi în şcoli particulare, cu cele mai stricte reguli posibile, voia să simtă gustul libertăţii totale. O câştigase. O merita. Ideea de a-şi petrece următorii patru ani acasă sub ochiul vigilent al tatălui ei era de nesuportat. Până acum nu se răzvrătise niciodată pe faţă, rebeliunea nu făcea decât să aţâţe furia tatălui ei. Ura ca să i se împotrivească cineva şi, odată stârnit, putea rămâne supărat şi sobru săptămâni în şir. Însă nu numai teama de mânia lui o făcuse atât de maleabilă. În primul rând, o parte din ea tânjea după aprecierea lui. În al doilea rând, înţelegea foarte bine umilinţa pe care o simţise el datorită purtării mamei ei şi scandalului care urmase. Când Parker îi povestise tot ce ştia despre divorţul părinţilor ei, îi spusese că atitudinea exagerat de protectoare a tatălui ei se datora probabil fricii că o va pierde, era tot ce avea, şi fricii că ar putea reînvia, din nechibzuinţă, discuţiile despre scandalul creat de mama ei. Lui Meredith nu-i prea plăcuse această ultimă idee, dar o acceptase şi îşi petrecuse cinci săptămâni din vară încercând să ajungă la o înţelegere cu el; cum nu reuşise, trecuse la metode mai puţin delicate, cum ar fi cearta. Ieri însă, ostilităţile atinseseră un punct culminant. Universitatea Northwestern îi trimisese formularul pentru plata taxelor de studii, iar ea îl dusese tatălui ei în biroul lui. Îi vorbise calmă şi hotărâtă:

— Nu mă duc la Maryville.Mă duc la

Northwestern şi voi obţine o diplomă care valorează ceva.

— Serios? rânjise el batjocoritor. Şi cum ai de gând să-ţi plăteşti taxele? Ţi-am spus că nu le voi plăti şi până la treizeci de ani nu te poţi atinge de niciun ban din moştenirea ta. E prea târziu să obţii o bursă şi nu vei îndeplini niciodată condiţiile pentru un împrumut bancar pe perioada studiilor, aşa că las-o baltă. Vei locui aici şi vei merge la Maryville. M-ai înţeles, Meredith? Anii de indignare reprimată se revărsaseră din ea, năvălind peste bariera controlului.

— Te porţi absurd! strigase ea. De ce nu poţi înţelege că…

— Ba înţeleg foarte bine! pufnise el furios. Înţeleg că sunt lucruri pe care vrei să le faci, şi oameni cu care vrei să le faci, ştii al naibii de bine că nu le voi accepta. De asta vrei să pleci la o universitate mare şi să locuieşti într-un campus. Ce-ţi place cel mai mult, Meredith? Şansa de a trăi în dormitoare comune, cu băieţii roind pe coridoare şi vârându-se în patul tău? Sau…

— Eşti bolnav!

— Iar tu eşti exact ca mama ta! Ai primit tot ce era mai bun, dar nu-ţi doreşti decât să te vâri în pat cu toate leprele lumii…

— Du-te dracului! zbierase Meredith, uluită de forţa de necontrolat a furiei ei.

Pentru asta n-o să te iert niciodată. Niciodată. Răsucindu-se pe călcâie, pornise spre uşă. În spatele ei vocea lui bubuise ca un tunet:

— Nu pleci nicăieri!

— Ba da! îi strigase ea peste umăr.

Şi încă ceva, nu mă voi întoarce la miezul nopţii.

Gata cu restricţiile.

— Vino înapoi! urlase el. Meredith îl ignorase, traversase holul şi ieşise pe uşa din faţă. Furia nu făcuse decât să-i crească, când se trântise în Porshe-ul alb primit în dar la şaisprezece ani. Tatăl ei era nebun. Bolnav! îşi petrecuse noaptea cu Lisa şi rămăsese la ea până aproape de trei dimineaţa.La întoarcere, tatăl ei o aşteptase plimbându-se încoace şi încolo prin hol. O întâmpinase cu zbierete, adresându-i cuvinte care-i sfâşiară inima, dar, pentru prima oară în viaţa ei, Meredith nu se mai temea de mânia lui. Îndură atacul răutăcios şi sălbatic, iar fiecare cuvânt încărcat de cruzime nu făcuse decât să-i întărească hotărârea de a-l sfida.

Protejat de intruşi şi de vizitatori de un gard înalt de fier şi de un paznic la poartă, clubul Country Glenmoor se întindea pe mai mulţi acri de pământ cu iarbă deasă, presărat cu tufişuri înflorite şi ronduri cu flori. O alee sinuoasă luminată de lămpi ornamentale şerpuia până la uşa din faţă printre stejari şi arţari maiestuoşi, apoi se întorcea pe un drum la fel de ocolit la şoseaua principală. Clubul în sine, o clădire din cărămidă albă, cu trei etaje, dotată cu numeroase coridoare şi o faţadă impunătoare sprijinită de coloane albe, era înconjurat de două terenuri de golf şi de multe altele de tenis. În partea din spate, uşile din sticlă dădeau spre terase largi, pline de arbuşti în ghivece şi mese cu umbreluţe. De la terasa de jos treptele din dale de piatră duceau spre cele două bazine olimpice. În noaptea asta piscinele erau închise, dar pe şezlongurile din jur se puseseră perne groase, de un galben

strălucitor, pentru acei membri care ar fi dorit să urmărească focurile de artificii dintr-o poziţie mai comodă, sau să se odihnească între dansuri când orchestra va ieşi să cânte afară.

Amurgul se lăsa încet când Meredith trecu pe lângă uşile principale, unde angajaţii clubului îi ajutau pe membrii clubului să coboare din maşinile lor. Conduse până în parcarea aglomerată, unde îşi lăsă maşina între un Rolls lucios şi nou, aparţinând bogatului fondator al unei fabrici de textile, şi un Chevrolet de opt ani ai unui om de afaceri şi mai bogat. De cele mai multe ori amurgul însemna ceva deosebit pentru ea, reuşind să-i readucă întotdeauna buna dispoziţie, dar acum, coborând din maşină, era mult prea deprimată şi preocupată. În afara garderobei nu avea nimic de vândut ca să-şi poată face rost de bani pentru colegiu. Maşina era pe numele tatălui ei, iar moştenirea sub controlul lui. Contul ei bancar nu conţinea decât şapte sute de dolari. Scormonindu-şi creierul ca să găsească o modalitate de plătire a taxelor, se îndreptă alene spre intrarea clubului. În nopţi ca acestea, oamenii din paza clubului se ocupau şi de parcarea maşinilor. Unul dintre ei urcă în fugă treptele, deschizându-i uşa.

— Bună seara, domnişoară Bancroft, spuse el, învrednicind-o cu surâsul lui cel mai ispititor. Era un tip cu muşchi, atrăgător, student la medicină la Universitatea din llinois. Meredith ştia toate astea fiindcă le aflase de la el săptămâna trecută, când venise aici să se bronzeze.

— Bună, Cris, spuse ea absentă.

4 Iulie nu reprezenta doar Ziua Independenţei,

ci era considerată şi data fondării clubului Glenmoor, aşa că saloanele şi coridoarele erau pline de conversaţii animate, membri cu pahare în mână plimbându-se dintr-o încăpere în alta, înveşmântaţi în smochinguri şi rochii de seară, ţinută obligatorie pentru sărbătoarea dublă. Meredith însă nu era impresionată de pretenţiile clubului şi nici de membrii lui. Erau doar nişte figuri familiare, pe unele cunoscându-le foarte bine, pe altele deloc. Plimbându-se pe coridor, dădu din cap şi zâmbi din reflex oamenilor pe care îi ştia, uitându-se prin diferitele încăperi după cei pe care trebuia să-i întâlnească. Unul dintre saloane fusese transformat într-o imitaţie a unui cazinou. În seara asta până şi locul ăsta era aglomerat, iar Meredith se pregătea să facă cale întoarsă când le zări pe Shelly Filmore şi pe Leigh Ackerman. Amândouă îi telefonaseră reamintindu-i că o aşteptau. Stăteau în picioare la capătul îndepărtat al barului, alături de alţi prieteni ai lui Jonathan şi de un cuplu mai în vârstă, Meredith recunoscându-i pe domnul şi doamna Russell Sommers, unchiul şi mătuşa lui Jonathan. Abordând surâsul obligatoriu, Meredith merse spre ei, apoi încremeni când îşi observă tatăl cu un alt grup de oameni, imediat în stânga lor.

— Meredith, spuse doamna Summers, după ce ea salută pe toată lumea, îmi place enorm rochia ta! Unde ai găsit aşa ceva? Meredith trebui să se uite în jos ca să vadă în ce era îmbrăcată.

— La magazinul Bancroft.

— Unde altundeva? o luă peste picior Leigh Ackerman. Domnul şi doamna Sommers se întoarseră să vorbească cu altcineva, iar Meredith

rămase cu un ochi la tatăl ei, sperând că se va ţine cât mai departe de ea. Rămase câteva clipe nemişcată, lăsându-se copleşită de prezenţa lui, apoi îi trecu brusc prin cap că tatăl ei reuşea să-i strice până şi această seară. Hotărî, supărată, că nu îi va permite, nu era încă complet înfrântă. Se întoarse şi ceru unuia dintre barmani un cocktail de şampanie, apoi îl învrednici pe Doug Chalfond cu cel mai strălucitor zâmbet al ei, mimând, cu talent, o fascinaţie teribilă pentru ceea ce-i spunea.

Afară, amurgul fu înghiţit de noapte; înăuntru conversaţiile crescuseră în volum direct proporţional cu alcoolul consumat. Meredith sorbea din al doilea pahar de cocktail, întrebându-se dacă va fi nevoită să-şi ia o slujbă undeva, prezentându-i tatălui său încă o dovadă a faptului că era ferm hotărâtă să meargă la un colegiu bun. Aruncă o privire oglinzii din spatele barului şi-l surprinse uitându-se la ea, mijind ochii nemulţumit. Se întrebă într-o doară ce anume nu-i convenea de data asta. Posibil să fi fost rochia fără umeri, însă mult mai probabil era atenţia acordată de Doug Chalfond. Dar la fel de bine ar fi putut fi paharul din mână. Aşa cum i se pretinsese să vorbească ca un adult, imediat ce învăţase să pronunţe cuvintele, tot aşa i se pretinsese o comportare demnă de cea a unui adult.La doisprezece ani, tatăl ei îi dăduse voie să rămână la masă când avea invitaţi.La şaisprezece ani învăţase deja să se poarte ca o gazdă perfectă, şi sorbea vin cu ceilalţi invitaţi, fireşte, cât mai moderat. Shelly Filmore, aflată lângă ea, îi anunţă că ar fi mai bine să între în salonul cu mâncare,

altfel vor risca să piardă masa rezervată. Meredith se trezi din toropeală, amintindu-şi cam târziu promisiunea de a nu-şi lăsa tatăl să-i strice seara.

— Jonathan mi-a spus că va veni aici înainte de cină, spuse Shelly. Nu l-a văzut nimeni? Lungindu-şi gâtul, Shelly se uită prin salonul tot mai gol, mulţi dintre invitaţi îndreptându-se spre sala de mese. Dumnezeule! izbucni ea rămânând cu ochii aţintiţi asupra intrării. Cine-i ăla? E superb! Observaţia, făcută mai tare decât intenţionase, stârni interesul celor din jur, nu numai al grupului cu care era Meredith, ci şi al altora care îi auziseră exclamaţia.

— Despre cine vorbeşti? întrebă Leigh Ackerman scrutând încăperea.

Meredith, aflată cu faţa la intrarea în salon îşi ridică privirea şi ştiu imediat cine provocase acea expresie de admiraţie şi lăcomie de pe chipul lui Shelly. În pragul uşii, cu mâna dreaptă vârâtă în buzunarul pantalonilor, se afla un bărbat de cel puţin un metru optzeci şi cinci, cu părul aproape la fel de negru ca smochingul lipit de umerii laţi şi picioarele lungi. Faţa îi era bronzată, ochii vioi şi, aşa cum stătea acolo, studiindu-i alene pe membrii eleganţi ai clubului Glenmoor,

Meredith se întrebă cum de Shelly îl putuse descrie drept „superb”. Trăsăturile lui arătau de parcă i-ar fi fost dăltuite în granit de un sculptor a cărui intenţie fusese să portretizeze forţa brută şi virilitatea crudă, nu frumuseţea masculină.

Avea bărbia pătrată, nasul drept, maxilarul fiind o dovadă a voinţei de nestrămutat. Luat în întregime, după opinia lui Meredith, arăta arogant, mândru şi dur. Dar ea nu fusese

niciodată atrasă de masculii bruneţi, plini de energie şi vigoare.

— Uită-te la umerii ăia, îi zise Shelly, uită-te la faţa aia. Ei bine, Douglas, se întoarse ea spre Doug Chalfond tachinându-l, asta se cheamă sex-appeal pur, sută la sută!

Doug se uită la bărbatul înalt şi ridică din umeri rânjind.

— N-are niciun efect asupra mea. Adresându-se unuia dintre tinerii pe care Meredith îi cunoscuse în acea seară, întrebă: Tu ce zici, Rick? Te excită?

— Nu voi şti până nu-i voi vedea picioarele, glumi Rick. Sunt un om al picioarelor, şi de-aia Meredith e cea care mă excită. În clipa aceea, Jonathan apăru şi el în pragul uşii, cam nesigur pe picioare, punându-şi braţul în jurul umerilor nou-venitului şi privind prin salon. Meredith văzu zâmbetul triumfător adresat prietenilor săi imediat ce-i zări pe toţi la capătul barului. Îşi dădu seama că era destul de beat, dar fu cu totul zăpăcit de chicotelile lui Leigh şi Shelly.

— Oh, nu, spuse Leigh, uitându-se de la Shelly la Meredith cu o disperare comică.

Nu-mi spuneţi că acel magnific specimen masculin e muncitorul angajat de Jonathan să lucreze la una din platformele lor petroliere. Hohotele de râs ale lui Doug Chalfond acoperiră mai toate cuvintele lui Leigh, aşa că Meredith se aplecă spre ea.

— Scuză-mă, ce-ai spus? vorbind repede ca să termine înainte ca acei doi bărbaţi să ajungă lângă ei, Leigh îi explică:

— Bărbatul adus de Jonathan este muncitor într-o oţelărie din Indiana. Tatăl lui Jon l-a angajat ca

să lucreze la platforma lor petrolieră din Venezuela. Contrariată nu numai de privirile amuzate aruncate de Jonathan prietenilor săi, ci şi de explicaţia lui Leigh, Meredith zise:

— De ce-l aduce aici?

— E o glumă, Meredith! Jon s-a supărat pe tatăl său fiindcă l-a obligat să-l angajeze, apoi i l-a dat drept exemplu. Jon l-a adus aici ca să-i facă în ciudă tatălui său, ştii, ca să-l silească să aibă de-a face cu modelul demn de urmat şi pe plan social. Şi ştii care e partea cea mai amuzantă, şopti ea tocmai când cei doi se opriră în faţa lor, mătuşa lui Jon ne-a spus că mama şi tatăl lui s-au hotărât în ultima clipă să-şi petreacă weekend-ul la vila din munţi, în loc să vină aici…

Salutul lui Jonathan, rostit mult prea puternic, îi făcu pe toţi cei din jur să-şi întoarcă capetele şi să se uite la el cu ochi mari, inclusiv mătuşa lui şi tatăl lui Meredith.

— Bine v-am găsit, trâmbiţă el, fluturându-şi mâna într-un gest expansiv.Mă bucur să vă văd, mai ales pe tine, mătuşă Harriet. Aşteptă ca să atragă atenţia tuturor.

Vreau să vă prezint un amic de-al meu, Matt Terrel, nu F-Farrell, sughiţă el.

Mătuşă Harriet, unchiule Russell, continuă el rânjind larg, uraţi-i bun venit lui Matt. Reprezintă ultimul exemplu dat de tatăl meu de cum să fiu când voi creşte mare.

— Încântată de cunoştinţă, spuse mătuşa lui Jonathan pe un ton civilizat.

Îndepărtându-şi privirea de la nepotul beat, făcu fără prea mare tragere de inimă efortul de a fi politicoasă cu bărbatul adus de el. De unde eşti,

domnule Farrell?

— Din Indiana, replică el cu dezinvoltură.

— Indianapolis? întrebă mătuşa lui Jonathan încruntându-se. Nu cred să cunoaştem vreo familie Farrell în Indianapolis.

— Nu sunt din Indianapolis. Şi sunt sigur că nu-mi cunoaşteţi familia.

— Mai exact de unde eşti? se răsti tatăl lui Meredith, gata să ia la întrebări şi să intimideze orice tânăr aflat în apropierea lui Meredith. Matt Farrell se întoarse, iar Meredith urmări cu o admiraţie ascunsă cum întâlneşte fără să clipească privirea necruţătoare a tatălui ei.

— Edmunton, la sud de Gary.

— Cu ce te ocupi? întrebă el brutal.

— Lucrez într-o oţelărie, ripostă el, reuşind să arate la fel de dur şi de rece ca şi tatăl ei. Revelaţia fu urmată de o tăcere apăsătoare. Câteva cupluri de vârstă mijlocie, care rămăseseră să-i aştepte pe unchiul şi pe mătuşa lui Jonathan, se uitară stânjeniţi unii la alţii, apoi se depărtară. Doamna Sommer hotărî evident să se retragă cu aceeaşi grabă.

— O seară plăcută, domnule Farrell, rosti ea pe un ton înţepat şi se îndreptă spre salonul de mese la braţul soţului ei. Brusc, toată lumea se puse în mişcare.

— Bine! spuse Leigh Ackerman plină de vioiciune, uitându-se la toţi cei din grupul ei, cu excepţia lui Matt Farrell, rămas mai în spate şi puţin lateral. Să mergem să mâncăm. Punându-şi mâna pe braţul lui Jon şi întorcându-l spre uşă, accentua următoarele cuvinte: Am rezervat o masă pentru nouă persoane. Meredith făcu o

socoteală rapidă; în grupul lor erau nouă persoane, fără Matt Farrell. Paralizată de scârbă din cauza lui Jon şi a prietenilor ei, rămase pe loc. Tatăl ei o văzu stând, undeva, în apropierea lui Farrell. Se opri din drum şi o strânse de cot.

— Scapă de el, spuse destul de tare ca Farrell să-l audă, apoi porni cu paşi apăsaţi în urma prietenilor săi. Cuprinsă de furie şi de o răzvrătire sfidătoare, Meredith îl urmări plecând, apoi se uită la Matt Farrell, nesigură de ce să facă în continuare.

Acesta se întoarse spre uşile de sticlă, uitându-se la oamenii de pe terasă cu indiferenţa plină de superioritate a cuiva care se ştie un intrus nedorit, vrând să dea de înţeles că preferă ca lucrurile să rămână aşa. Chiar dacă n-ar fi spus că lucra într-o oţelărie din Indiana, Meredith şi-ar fi dat seama, la numai câteva minute după ce l-ar fi cunoscut, că locul lui nu era acolo. În primul rând, smochingul nu se potrivea perfect cu umerii lui laţi, aşa cum ar fi trebuit să arate unul făcut la comandă, asta însemnând că era probabil închiriat, apoi nu vorbea cu siguranţa de sine, adânc înrădăcinată, a unui om de societate care se aşteaptă să fie primit şi întâmpinat politicos oriunde s-ar duce. În plus, purtării lui voit arogante îi lipsea eleganţa, avea în ea ceva dur şi brutal, intrigând-o şi provocându-i în acelaşi timp o senzaţie de dezgust. Ţinând seama de toate astea, era uluitor că-i aminti pe neaşteptate lui Meredith de ea însăşi. Dar aşa se întâmplă. Se uită la el cum sta complet singur, de parcă nu i-ar fi păsat că era un proscris, şi se văzu pe sine însăşi la St. Stephen, petrecându-şi toate recreaţiile cu o carte pe genunchi, străduindu-se

să se prefacă că nu-i păsa.

— Domnule Farrell, întrebă ea cu un aer cât mai firesc, n-ai vrea să bei ceva?

El se întoarse surprins, şovăi o clipă, apoi dădu din cap.

— Scotch cu apă. Meredith îi făcu semn ospătarului, care se grăbi să vină lângă ea.

— Jimmy, domnul Farrell ar dori un pahar de scotch cu apă. Când se răsuci înapoi, descoperi că Matt Farrell o studia uşor încruntat, privirea lui trecând de la faţă la sânii şi talia ei, urcând din nou la ochi, suspicios parcă faţă de acest avans şi încercând să înţeleagă ce anume o determinase să-l facă.

— Cine e tipul care ţi-a cerut să scapi de mine? întrebă el pe un ton aspru.

Ei nu-i plăcu că-l va alarma spunându-i adevărul.

— Tatăl meu.

— Sincere condoleanţe, rosti el pe un ton de o gravitate comică, iar Meredith izbucni în râs nu numai pentru că nimeni nu mai îndrăznise să-i critice tatăl, chiar şi indirect, ci şi pentru că sesiză dintr-o dată că Matt Farrell era un „rebel”, aşa cum se hotărâse şi ea să fie. Asta-i făcea un spirit înrudit, şi în loc să-i fie milă de el sau să simtă repulsie, îl consideră mai degrabă ca pe un fel de corcitură curajoasă aruncată pe nedrept într-un grup de aristocraţi îngâmfaţi. Se hotărî să-l salveze.

— Vrei să dansezi? întrebă ea, zâmbindu-i ca unui vechi prieten.

El îi aruncă o privire amuzată.

— Ce te face să crezi, prinţeso, că un muncitor dintr-o oţelărie ştie să danseze?

— Nu ştie?

— Cred că o să mă descurc. Era o apreciere foarte modestă a priceperii lui, remarcă Meredith în sinea ei câteva minute mai târziu dansând pe terasă în ritmul lent al melodiei interpretate de mica formaţie. Adevărul era că nu-i lipsea competenţa, dar nu se relaxase şi stilul îi era conservator.

— Ei, cum mă descurc? Cu totul inconştientă de înţelesul dublu care se putea descifra în estimarea ei inocentă, Meredith replică:

— Până acum nu pot spune decât că ai ritm şi te mişti bine. De fapt doar asta contează. Zâmbindu-i ca să alunge orice urmă de critică pe care ar fi putut-o citi în mod greşit în următoarele ei cuvinte, îi mărturisi: N-ai nevoie decât de un pic de antrenament.

— Şi cam cât antrenament îmi recomanzi?

— Nu prea mult. O singură noapte ar fi de-ajuns ca să înveţi nişte mişcări noi.

— Nu ştiam că există mişcări „noi”.

— Există, spuse Meredith, dar mai întâi trebuie să înveţi să te relaxezi.

— Mai întâi? repetă el. Şi eu care credeam că relaxarea vine după.

Meredith pricepu brusc la ce se gândea. Înfruntându-l cu o privire rece, spuse:

— Vorbim despre dans, domnule Farrell? Dojeana din glas era de neconfundat, iar lui nu-i scăpă. O clipă o studie cu un interes crescând, judecând-o şi evaluând-o din nou. Meredith observă că ochii lui nu erau de un albastru deschis, aşa cum crezuse la început, ci de un gri-metalic, iar părul de un castaniu-închis şi nu

negru. Când i se adresă, în vocea lui se simţi regretul:

— Acum câteva săptămâni mi-am rupt un ligament de la piciorul drept.

— Îmi pare rău, rosti Meredith scuzându-se că-l invitase să danseze. Te doare?

Pe faţa lui se aşternu un zâmbet surprinzător de sincer.

— Numai când dansez. Meredith râse de gluma lui şi uită de propriile griji.

Rămaseră afară pentru încă un dans, vorbind despre nimicuri; cum ar fi muzica de proastă calitate şi vremea frumoasă. Revenind în salon, Jimmy le aduse băuturile. Îmboldită de un pic de răutate şi pică pentru comportarea lui Jonathan,

Meredith spuse:

— Jimmy, trece băuturile astea în contul domnului Sommers. Se uită la Matt şi văzu mirarea de pe chipul lui.

— Nu eşti membră a clubului?

— Ba da, replică Meredith cu un surâs maliţios. E o răzbunare neînsemnată din partea mea.

— Pentru ce?

— Pentru… înţelegând destul de târziu că, indiferent ce-ar spune ar suna drept milă şi l-ar pune într-o situaţie jenantă, ridică din umeri. Nu-mi prea place Jonathan Sommers. El o privi ciudat, luă paharul şi sorbi din el.

— Probabil că ţi-e foame. Te las să te alături prietenilor tăi. Era un gest politicos din partea lui de a o scuza, dar acum Meredith nu mai avea chef să se alăture grupului lui Jon şi, după ce se uită prin salon, înţelese că dacă îl lăsa pe Matt Farrell acolo nimeni nu se va deranja să-i vorbească. De

fapt toţi cei din salon se ţineau la o distanţă respectabilă de el.

— Adevărul e, spuse ea, că mâncarea de aici nu e chiar atât de bună.

El măsură din priviri salonul, apoi îşi puse paharul jos cu un gest hotărât, care-i dădu de înţeles că intenţiona să plece.

— Nici oamenii.

— Să ştii că nu ne ocolesc din răutate sau din aroganţă, îl asigură ea.

— De ce crezi tu că o fac?

— Păi, în primul rând, sunt jenaţi de purtarea lui Jonathan. Apoi, pentru ce-au aflat despre tine, unde locuieşti, cu ce-ţi câştigi existenţa, cei mai mulţi au ajuns la concluzia că n-au nimic în comun cu tine. Matt îi zâmbi, fiind clar că, după părerea lui, îl trata de sus, apoi spuse:

— Trebuie să plec.

— Nu poţi pleca încă, decretă ea pe un ton hotărât. Vino cu mine şi ia-ţi paharul.

Ochii lui se îngustară.

— De ce?

— Fiindcă, rosti Meredith cu un neastâmpăr încăpăţânat, pentru treaba asta e mai bine să ai un pahar în mână.

— Care treabă? insistă el.

— Plimbatul prin mulţime, declară ea. Vom trece de la un grup la altul şi vom sta de vorbă.

— Nici nu mă gândesc. Matt o apucă de încheietura mâinii ca să o tragă înapoi, dar era prea târziu. Meredith stabilise brusc să-l vâre pe gâtul tuturor, fără să-i pese de atitudinea lor.

— Te rog, fă-mi pe plac, spuse ea cu blândeţe, ochii ei implorându-l. Buzele lui se răsfrânseră

într-un zâmbet fugar.

— Ai cei mai incredibili ochi…

— De fapt nu văd prea bine, sunt îngrozitor de mioapă, îl tachină ea cu zâmbetul ei cel mai ademenitor. Am prostul obicei să intru în pereţi. E o imagine jalnică. Ce-ar fi să-mi oferi braţul şi să mă conduci în foaier ca să nu mă împiedic? El nu rămase indiferent faţă de umorul ei şi nici de acel zâmbet.

— Eşti şi foarte sinceră, replică el râzând uşor şi oferindu-i braţul fără prea mult entuziasm, dar pregătit să-i îndeplinească dorinţa.La jumătatea treptelor care duceau spre foaier, Meredith văzu un cuplu de bătrâni pe care îi cunoştea.

— Bună seara, domnule Foster. Doamnă Foster, arătaţi minunat, îi întâmpină Meredith veselă pe cei doi care dădură să treacă mai departe fără să o bage în seamă. Se opriră imediat.

— Ei, bună, Meredith, spuse doamna Foster, apoi ea şi soţul ei îi surâseră politicoşi lui Matt.

— Aş vrea să vă prezint un prieten de-al tatălui meu, afirmă Meredith, înăbuşindu-şi râsul la vederea mutrei făcute de Matt. El e Matt Farrell.

Din Indiana. Se ocupă cu fabricile de oţel.

— Mă bucur să te cunosc, spuse domnul Foster cu un aer firesc, scuturând mâna lui Matt. Ştiu că Meredith şi tatăl ei nu joacă golf, dar sper c-au amintit de cele două terenuri de golf ale clubului. Vei sta destul aici ca să joci câteva partide?

— Nu ştiu dacă voi sta destul aici ca să apuc să-mi termin băutura, spuse Matt, aşteptându-se evident să fie dat afară cu forţa îndată ce tatăl lui Meredith va afla că-l prezenta drept prietenul lui. Domnul Foster dădu din cap, înţelegând perfect.

— Afacerile au prostul obicei să-ţi întrerupă clipele de destindere. Dar cel puţin vei vedea focurile de artificii. Sunt cele mai grozave din tot oraşul.

— Le vom vedea cu siguranţă, prezise Matt, privirea lui aţintindu-se asupra expresiei nevinovate de pe chipul lui Meredith. Domnul Foster reveni la golf, evident subiectul lui preferat, iar Meredith făcu tot posibilul să rămână cât mai serioasă.

— Care-i handicapul tău? îl întrebă el pe Matt.

— În seara asta cred că eu sunt handicapul lui Matt, interveni Meredith fulgerându-l cu o privire amuzată, provocatoare.

— Poftim? clipi domnul Foster nedumerit. Însă Matt nu-i răspunse, iar Meredith nu putu fiindcă privirea lui se fixase asupra buzelor ei zâmbitoare, iar când sclipirile gri din ochii ei reveniră, în adâncurile lor era ceva cu totul diferit.

— Să mergem, dragul meu, spuse doamna Foster, văzând expresiile pierdute de pe feţele lui Matt şi Meredith. Tinerii ăştia nu vor să-şi petreacă seara discutând despre golf. Revenindu-şi cam târziu, Meredith îşi zise că băuse prea multă şampanie, apoi îşi strecură mâna sub braţul lui Matt.

— Vino cu mine, spuse ea pornind deja spre sala de dans de unde se auzea melodia cântată de orchestră. Timp de aproape o oră îl conduse de la un grup la altul, ochii scăpărându-i maliţioşi rostind calmă explicaţii revoltătoare, pigmentate cu frânturi de adevăr despre cine era şi cu ce se ocupa. Iar Matt stătea lângă ea, fără să o ajute, observându-i ingenuitatea, sincer amuzat.

— Vezi, anunţă ea veselă după ce lăsară în urmă zgomotul şi muzica, ieşind pe uşile din faţă şi plimbându-se pe peluză. Nu contează ce spui, contează ce nu spui.

— O teorie extrem de interesantă, o tachină el. Mai ai şi altele? Meredith îşi clătină capul, atenţia fiindu-i îndreptată spre ceva ce observase inconştient pe tot parcursul serii.

— Nu vorbeşti ca un om care lucrează într-o oţelărie.

— Câţi cunoşti?

— Doar unul, recunoscu ea. Timbrul vocii lui suferi o modificare bruscă, devenind foarte serios.

— Vii des aici? îşi petrecură prima parte a serii ca parteneri la un joc prostesc, dar Meredith sesiză că el nu mai voia să se joace. Nici ea; iar momentul acela marcă o schimbare distinctă în atmosfera dintre ei. Hoinărind printre tufele de trandafiri şi rondourile cu flori, Matt începu să-i pună întrebări despre ea. Meredith îi spuse că fusese plecată la şcoală şi absolvise de curând. Cum următoarea lui întrebare se referi la cariera pe care voia să o urmeze, Meredith îşi dădu seama că el înţelesese greşit şi presupusese că absolvise colegiul. În loc să-l corecteze şi să rişte cine ştie ce reacţie îngrozită odată ce va descoperi că avea optsprezece ani şi nu douăzeci şi doi, evită răspunsul, întrebându-l repede despre planurile lui.

Matt îi povesti că peste şase săptămâni va pleca în Venezuela şi ce va face cât timp va fi acolo. Iar de acolo discuţia trecu cu o uşurinţă uluitoare de la un subiect la altul, până când se opriră ca să se poată concentra mai bine la ce-şi spuneau. Stând

sub un ulm bătrân, nepăsătoare că scoarţa aspră îi atingea spatele gol, Meredith îl asculta vrăjită. Află că Matt avea douăzeci şi şase de ani.

Descoperi că, pe lângă faptul că era deştept şi că vorbea extraordinar de corect şi fluent, avea un fel de a asculta atent tot ce-i spunea ea, de parcă nimic pe lumea asta n-ar fi contat mai mult. O tulbura şi o flata imens. Iar atitudinea lui crea o stare falsă de intimitate absolută şi izolare totală. Meredith râdea de o glumă spusă de el, când o gâză mare ţâşni prin faţa ei, bâzâindu-i apoi în jurul urechii.

Tresări, strâmbându-se şi încercând să vadă încotro zburase.

— E în păr? întrebă ea jenată, aplecându-şi capul.

— Nu, o linişti el. N-a fost decât un mic fluture de noapte.

— Fluturii de noapte sunt scârboşi, iar ăsta era cât un papagal. Cum el izbucni în râs, Meredith îl fulgeră cu o privire voit obraznică. N-o să mai râzi cu o aşa poftă peste şase săptămâni, când n-o să poţi păşi fără să te împiedici de şerpi.

— Oare? murmură el, dar gura ei îi atrase atenţia, iar mâinile îi urcară pe gât cuprinzându-i faţa cu tandreţe.

— Ce faci? şopti Meredith prosteşte când el începu să-şi frece degetul mare de buzele ei.

— Încerc să mă hotărăsc dacă ar trebui să mă bucur de focurile de artificii.

— Focurile de artificii nu vor începe decât peste o jumătate de oră, spuse ea tremurând, ştiind foarte bine că urma să fie sărutată.

— Am o presimţire, şopti el coborându-şi capul

încet, că vor începe exact acum.

Şi începură. Gura lui o acoperi pe a ei, sărutul şocant de seducător trimiţând scântei prin tot trupul lui Meredith.La început fu uşor, ademenind-o, gura lui o contura pe a ei, explorându-i delicat buzele. Meredith mai fusese sărutată şi cu alte ocazii, dar întotdeauna de băieţi cam lipsiţi de experienţă şi mult prea grăbiţi, nimeni n-o mai sărutase cu încetineala meticuloasă a lui Matthew Farrell.

Mâinile i se mişcară, una coborându-i pe spate ca să o tragă mai aproape, cealaltă alunecând spre ceafă, iar gura lui o deschise uşor pe a ei. Pierdută în sărut,

Meredith îşi strecură mâinile înăuntrul smochingului, sus spre piept, peste umerii largi, apoi îşi înfăşură mâinile în jurul gâtului lui. În clipa în care se lipi de el, gura lui se deschise mai mult, limba frecându-se fierbinte de buzele ei, îndemnându-le să se despartă, apoi poruncindu-le. Iar când Meredith i se supuse, limba i se adânci în gură, sărutul explodând. Mâna îi acoperi sânul, mângâindu-l prin materialul fin al rochiei, apoi trecu înfrigurată în spatele ei cuprinzându-i fesele, făcând-o dureros de conştientă de trupul lui excitat. Intimitatea forţată o făcu pe Meredith să devină puţin rigidă, apoi, fără niciun motiv logic, îşi vârî degetele în părul lui şi îşi zdrobi buzele despărţite de ale lui. I se păru că se scurseseră ore până când Matt îşi smulse în cele din urmă gura de pe buzele ei. Cu inima zvâcnindu-i înnebunită, rămase în cercul braţelor lui, fruntea sprijinită de pieptul tare, încercând să facă faţă senzaţiilor ameţitoare. Undeva, în mintea ei

drogată încolţi ideea că Matt va considera foarte ciudată reacţia ei la ceea ce fusese de fapt doar un sărut. Acea posibilitate stingheritoare o determină să-şi înalţe capul.

Aşteptându-se să se uite la ea amuzat, îşi înălţă privirea spre trăsăturile dăltuite, însă ce văzu acolo nu era ironie. Ochii străluceau, faţa îi era sălbatică şi pătimaşă, iar braţele i se strânseră automat în jurul ei, refuzând parcă să-i dea drumul. Realiză cu întârziere că trupul lui era la fel de excitat şi simţi un fel de plăcere şi mândrie că fusese, şi era încă, la fel de afectat de sărut ca şi ea. Fără să se gândească la ce face, privirea îi coborî spre gura lui. Forma buzelor ferme exprima o senzualitate plină de îndrăzneală, cu toate astea o parte din sărutările lui fuseseră incredibil de tandre. Chinuitor de blânde… Tânjind să-i simtă din nou gura peste a ei, Meredith îşi ridică privirea, dorinţa neexprimată luminându-i ochii. Matt îi înţelese dorinţa, iar din pieptul lui ţâşni un sunet, ceva între geamăt şi râs, braţele strângându-se deja în jurul ei.

— Da, răspunse el cu un glas gutural şi îi cuprinse buzele într-o sărutare dură, prădalnică, care o lăsă fără respiraţie şi o înnebuni de plăcere. Puţin mai târziu se auziră nişte râsete, iar Meredith se smuci stângace din braţele lui, răsucindu-se alarmată. Din clădirea clubului ieşeau zeci de perechi pornind spre peluză, dornici să urmărească focurile de artificii, iar cu mult în faţa lor se afla tatăl ei venind spre ea, furia crescându-i cu fiecare pas mare şi hotărât.

— Oh, Dumnezeule! şopti ea. Matt, trebuie să pleci. Întoarce-te şi pleacă Acum!

— Nu.

— Te rog! Nu voi păţi nimic, nu-mi va spune nimic aici, va aştepta până vom fi singuri, dar nu ştiu ce-ţi va face ţie. Însă descoperi foarte curând.

— Farrell, am chemat doi oameni ca să te conducă afară, şuieră tatăl ei cu chipul schimonosit de furie. Se întoarse spre Meredith şi îi prinse braţul ca într-o menghină. Tu vii cu mine. Doi dintre ospătarii clubului traversau deja aleea. Când tatăl ei o smuci brutal, Meredith îl imploră din nou pe Matt vorbindu-i pete umăr:

— Te rog, te rog, pleacă, nu face o scenă. Tatăl ei o trase doi paşi înainte. Meredith nu putu face altceva decât să-l urmeze sau să se lase târâtă. Respiră uşurată când cei doi ospătari care se îndreptau spre Matt încetiniră, apoi e opriră. Matt pornise deja spre şosea, iar în ochii lui Meredith apărură lacrimi de bucurie. Tatăl ei trebuie să fi ajuns la aceeaşi concluzie, pentru că, atunci când cei doi se uitară la el în aşteptarea altor instrucţiuni, le spuse:

— Lăsaţi-l pe ticălos să plece, dar sunaţi la poartă şi asiguraţi-vă că nu se mai întoarce. Apropiindu-se de uşile clubului, se suci spre Meredith, chipul fiindu-i livid. Mama ta s-a făcut de râs în acest club şi al naibii să fiu dacă-ţi voi permite să-i calci pe urme.Ai auzit?! îi azvârli braţul de parcă pielea îi fusese contaminată de atingerea lui Matt, dar nu ridică vocea. Un Bancroft, oricât ar fi fost de supărat, nu-şi spăla niciodată rufele în public. Du-te acasă şi rămâi acolo. Îţi trebuie douăzeci de minute ca să ajungi: peste douăzeci şi cinci de minute te voi suna şi va fi vai de pielea ta dacă nu-mi vei răspunde la

telefon.

După asta se răsuci pe călcâie şi intră furios în club. Trăind o senzaţie de adâncă umilinţă, Meredith îl urmări dispărând în hol, apoi intră la rândul ei să-şi ia poşeta. În drum spre parcare, văzu trei perechi de tineri ascunşi în umbra copacilor, toţi sărutându-se. Cu ochii înceţoşaţi de lacrimile unei furii neputincioase, Meredith depăşi silueta singuratică care mergea agale cu haina smochingului agăţată de umărul drept, realizând abia după aceea că era Matt.

Apăsă pe frână, atât de copleşită de vinovăţia la care îl supusese, încât nu îndrăzni să-l privească imediat. El veni în partea volanului maşinii şi se aplecă uşor, uitându-se la ea prin fereastra deschisă.

— Nu te simţi bine?

— Ba da. Se uită la el făcând o încercare, deloc reuşită, de a părea frivolă. Tata e un Bancroft, iar cei din familia Bancroft nu se ceartă niciodată în public. El îi văzu lacrimile din ochi. Întinzând mâna prin geamul deschis, îşi lăsă vârfurile bătătorite ale degetelor pe obrazul ei catifelat.

— Şi nu plâng în faţa altora, aşa-i?

— Îhm, recunoscu ea străduindu-se să se molipsească de minunata lui indiferenţă faţă de tatăl ei.Mă… mă duc acasă. Te pot lăsa undeva? Privirea lui trecu de la faţa ei la mâinile care strângeau volanul cu disperare.

— Da, dar numai dacă mă laşi pe mine la volan. Vorbi de parcă n-ar fi dorit decât şansa de a-i conduce maşina, dar următoarele cuvinte îi arătară îngrijorarea pentru capacitatea ei de a conduce în starea de spirit în care se afla. Ce-ar fi

să te duc eu acasă şi să chem apoi un taxi?

— Cu plăcere, spuse Meredith bine dispusă, hotărâtă să salveze rămăşiţa de mândrie rămasă. Păşi afară din maşină, o ocoli şi urcă pe locul pasagerului. Matt nu avu nicio problemă cu pornirea motorului, iar peste câteva clipe automobilul alunecă lin pe alee ţâşnind apoi pe autostradă. Nu-şi spuseră nimic. Vântul pătrundea prin geamurile lăsate, întunericul fiind întrerupt de felinare uriaşe. Undeva, în depărtare, pe partea stângă a şoselei, alte focuri de artificii atinseră finalul grandios într-o cascadă spectaculoasă de roşu, alb şi albastru. Meredith urmări scânteile strălucitoare sclipind, apoi scăzând în intensitate, plutind spre pământ.

Amintindu-şi cu întârziere de bunele maniere, spuse:

— Vreau să-mi cer scuze pentru ce s-a întâmplat în seara asta, mai exact pentru tatăl meu.

— El e cel care ar trebui să-şi ceară scuze. M-am simţit adânc jignit de cei doi ospătari cam bătrâni şi slăbănogi trimişi să mă dea afară.Ar fi trebuit să trimită cel puţin patru, ca să nu-mi şifoneze orgoliul. Meredith se uită la el cu gura căscată, uluită că nu era deloc intimidat de furia tatălui ei, apoi zâmbi, fiindcă era minunat să fie alături de cineva căruia nu-i păsa de el. Uitându-se un pic mai înveselită la umerii lui laţi, spuse:

— Dacă ar fi vrut neapărat să te dea afară cu forţa, ar fi fost mai înţelept din partea lui să fi trimis şase.

— Orgoliul meu şi cu mine îţi suntem profund recunoscători, rosti el zâmbind leneş, iar Meredith, care cu numai câteva clipe în urmă ar fi

putut jura că nu va mai zâmbi niciodată în viaţa ei, izbucni în râs.

— Ai un râs minunat, spuse el încet.

— Mulţumesc, replică ea surprinsă şi excesiv de încântată de complimentul lui. În lumina slabă a tabloului de bord îi studia profilul neclar, urmărind vântul răvăşindu-i părul, întrebându-se ce anume din el făcea ca nişte cuvinte simple rostite încet să pară ca o mângâiere fizică. Îi reveni în minte exclamaţia lui Sheliy Filmore, oferindu-i răspunsul probabil… *sex-appeal pur*, sută la sută. Acum câteva ore nu-l considerase extraordinar de atrăgător, între timp îşi schimbase părerea.

De fapt, era convinsă că femeile roiau în jurul lui. Şi fără îndoială ele erau motivul pentru care ştia să sărute atât de bine. Avea sex-appeal cu nemiluita şi o experienţă vastă în domeniul sărutului, ia-o pe aici, spuse ea un sfert de oră mai târziu când se apropiară de nişte porţi uriaşe din fier forjat.

Întinse mâna şi apăsă pe un buton de pe tabloul de comandă, iar porţile se deschiseră.

CAPITOLUL 9

— Lată şi casa mea, spuse Meredith după ce el opri maşina în faţa unei clădiri uriaşe. Matt se uită la construcţia impunătoare cu ferestrele înalte, Meredith descuind uşa de la intrare.

— Arată ca un muzeu.

— Cel puţin n-ai spus mausoleu, rosti ea zâmbindu-i peste umăr.

— Nu, dar am gândit-o. Meredith încă zâmbea

de remarca lui grosolană, conducându-l spre biblioteca întunecată situată în partea din spate a casei şi aprinzând lumina, dar când îl văzu că se duce direct la telefon, simţi o durere în piept.Ar fi vrut ca el să rămână, să poată discuta cu el, ar fi dorit să facă orice numai să alunge disperarea care o va cuprinde imediat ce va fi din nou singură.

— N-ai de ce să pleci atât de devreme. Tata va juca cărţi până la două dimineaţa, când se închide clubul:

— Meredith, nu-mi fac probleme pentru mine, dar tu trebuie să locuieşti cu el. Dacă vine acasă şi mă găseşte aici…

— Nu va veni, îi promise Meredith. Tata n-ar permite nici femeii cu coasa să-i întrerupă jocul de cărţi; e un jucător pasionat, câteodată chiar obsedat.

— E al naibii de obsedat şi de tine, spuse Matt pe un ton categoric, iar Meredith îşi ţinu răsuflarea cât timp el rămase pe gânduri, apoi puse telefonul la loc. Va fi probabil ultima seară plăcută pe care o va petrece în lunile care vor urma, şi era ferm hotărâtă să profite din plin.

— Vrei nişte coniac? Mă tem că nu-ţi pot oferi nimic de mâncare, servitorii s-au culcat deja.

— Mă mulţumesc cu coniacul. Meredith se duse la bar şi scoase o sticlă de coniac. În spatele ei îl auzi pe Matt întrebând:

— Servitorii tăi încuie frigiderul pe timpul nopţii? Meredith se opri cu sticla în mână.

— Cam aşa ceva, evită ea un răspuns direct. Dar Matt nu se lăsă păcălit. Meredith înţelese asta imediat ce aduse paharul şi îi văzu sclipirile

jucăuşe din ochi.

— Nu şti să găteşti, nu-i aşa, prinţesă?

— Sunt sigură că aş putea, glumi ea, dacă cineva mi-ar arăta unde e bucătăria şi apoi mi-ar indica care e cuptorul şi frigiderul. Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet dezarmant, dar se aplecă înainte şi îşi puse paharul pe masă. Meredith ştiu ce avea de gând să facă înainte de a o apuca de mână şi a o trage spre el.

— Ştiu că poţi, spuse el ridicându-i bărbia.

— Ce te face aşa sigur?

— Faptul că, şopti el, cu mai puţin de o oră în urmă m-ai pus pe jăratic. Gura lui se afla la câţiva centimetri de a ei când sunetul telefonului o făcu să se smucească din braţele lui. Ridicând receptorul, vocea tatălui ei o izbi ca o rafală de vânt polar.

— Mă bucur că ai avut bunul-simţ să faci ce ţi-am spus. Şi Meredith, adăugă el, eram pe cale să te las să pleci la Northwestern, dar acum nici nu mai poate fi vorba de aşa ceva. Purtarea din seara asta e o dovadă vie că nu eşti demnă de încrederea mea. Meredith puse receptorul la loc cu degete amorţite. Simţi cum braţele încep să-i tremure, apoi picioarele, până ce întreg trupul îi fu zguduit de neputinţă şi furie, trebuind să se sprijine cu palmele de masă ca să-şi păstreze echilibrul. În spatele ei apăru Matt. Îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Meredith, spuse el, timbrul vocii arătându-i îngrijorarea. Cine a fost la aparat? Ce s-a întâmplat?

— Tata controlându-mă dacă am venit acasă, aşa. Cum mi-a poruncit.

— Ce-ai făcut de are atât de puţină încredere în tine? Acuzaţia implicată de întrebarea lui Matt îi sfâşie inima, distrugând rapid ce mai rămase din puterea ei de stăpânire.

— Ce-am făcut? repetă ea, vocea ridicându-i-se isteric. Ce-am făcut?

— Trebuie să-i fi dat un motiv ca să-şi închipuie că trebuie să te păzească aşa.

Resentimentul sălbatic clocoti în pieptul lui Meredith, ţâşnind afară într-o explozie de furie. Cu ochii lucindu-i de lacrimi şi nişte idei doar pe jumătate formate, se roti spre el şi îşi lăsă mâinile pe pieptul lui tare.

— Mama a fost o femeie uşoară. Nu se putea ţine departe de alţi bărbaţi. Tata mă păzeşte fiindcă ştie că sunt ca ea. Ochii lui Matt se îngustară când ea îşi înfăşură plină de înflăcărare braţele în jurul gâtului lui.

— Ce dracu îţi imaginezi că faci?

— Ştii ce fac, şopti ea, şi înainte ca el să-i poată răspunde, îşi lipi trupul de al lui, sărutându-l îndelung şi apăsat. O voia, Meredith o ştiu imediat ce braţele lui o încercuiră, lipind-o strâns de trupul cu muşchii încordaţi. O voia. Gura lui puse stăpânire pe a ei, sărutând-o înfometat, mistuitor, iar ea îşi dădu toată silinţa ca el să nu se răzgândească, şi ca ea să nu se poată răzgândi. Degetele stângace şi insistente traseră de nasturii cămăşii lui, desfăcând-o, apoi îşi lăsă palmele să alunece în sus pe pieptul lui, depărtând larg marginile materialului alb, dezvelind ceea ce părea a fi un acru de muşchi bronzaţi cu fire de păr negre, apoi închise strâns ochii, duse mâinile la spate şi începu să tragă de fermoarul rochiei.

Voia să se întâmple, îşi câştigase acest drept, îşi zise ea cu înverşunare.

— Meredith? Vocea lui caldă şi vibrantă o făcu să-şi smucească capul, dar nu avu curajul să ridice privirea mai sus de pieptul lui.

— Mă simt al naibii de flatat, dar încă n-am mai văzut o femeie gata să-şi rupă hainele de pe ea după numai un sărut. Înfrântă înainte să fi început măcar,

Meredith îşi lăsă capul pe pieptul gol. Mâna lui se aşeză pe umărul ei, degetele lungi cuprinzându-i ceafa, mângâind-o uşor, cealaltă mână strecurându-se în jurul taliei ei, aducând-o mai aproape de el. Apoi degetele îi coborâră pe spatele gol până la fermoarul rochiei. Partea de sus a unei rochii de mătase foarte scumpă se lărgi imediat. Înghiţind cu greu, dădu să-şi ridice braţele ca să se acopere, apoi şovăi:

— Eu… eu nu prea mă pricep la aşa ceva, spuse ea ridicându-şi ochii spre ai lui.

— Oare? şopti el cu o voce îngroşată, plecându-şi capul. Meredith voia să găsească nirvana; o căută în sărutul următor. Şi o găsi. Cu degetele apăsându-i muşchii încordaţi ai spatelui, îl sărută plină de pasiune, iar când buzele lui se deschiseră, mişcându-se insistent peste ale ei, îi întâmpină bucuroasă invazia seducătoare a limbii. Îi imită gestul făcându-l să geamă şi să o îmbrăţişeze mai strâns.

Apoi, dintr-o dată, pierdu complet controlul; nu mai fu conştientă de nimic altceva decât de senzaţii. Gura lui i-o devoră pe-a ei cu o patimă de nestăpânit, rochia căzu la picioare şi simţi aerul răcoros. Părul i se revărsă pe umeri, eliberat de

mâinile lui, iar încăperea se învârti cu ea. Se simţi ridicată sus şi pusă pe canapea lângă un trup de bărbat, gol, puternic şi insistent. Apoi totul se opri.

— Ce faci? şopti ea, iar vocea subţire, pierdută, nu părea să-i aparţină.

— Mă uit la tine. Vorbind, privirea lui coborî spre sâni, trecând de talie, apoi în jos pe coapse şi picioare. Stingherită, Meredith îl opri atingându-şi buzele de pieptul lui. Mişcându-şi buzele pe pielea lui îi simţi muşchii tresărind, apoi mâna lui se cufundă în părul ei şi o cuprinse de ceafă. De data asta, când îşi ridică privirea spre el, Matt îşi coborî capul. Îi captură gura aproape brutal, limba despărţindu-i buzele, pătrunzând necruţătoare, sărutul fiind erotic şi primitiv, aprinzându-i întreg trupul. Aplecându-se deasupra ei, o sărută până ce Meredith se auzi gemând uşor, apoi gura lui alunecă spre sânii ei, făcându-i s-o doară, degetele explorând-o, torturând-o, silind-o să se arcuiască. Îşi lungi trupul peste al ei, şoldurile stăruitoare, buzele dure şi blânde pe gât şi obraz. Gura îi reveni la a ei, despărţindu-i buzele; îşi înghesui picioarele între ale ei, depărtându-i coapsele, în tot timpul ăsta frecându-şi limba de a ei, scoţând-o şi afundând-o tot mai adânc. Apoi se opri.

— Uită-te la mine.

Meredith reuşi cumva să iasă din ameţeala senzuală; îşi forţă pleoapele să se deschidă şi se uită în ochii lui gri, arzători. În clipa aceea Matt se înfipse în ea cu o forţă care îi smulse un strigăt adânc şi îi făcu trupul să se arcuiască în acea fracţiune de secundă realiză că-i luase virginitatea, iar reacţia lui fu mult mai violentă ca

a ei. Încremeni, strângând din ochi. Cu umerii şi braţele încordate, rămase înăuntru, fără se se mişte.

— De ce? întrebă el cu o şoaptă aspră. Ea se înfioră de învinuirea pe care crezu că o aude în vocea lui şi înţelese greşit întrebarea:

— Pentru că n-am mai făcut-o. Răspunsul ei îl făcu să deschidă ochii, iar ceea ce văzu în ei nu era dezamăgire sau acuzaţie, ci tandreţe şi regret.

— De ce nu mi-ai spus? M-aş fi purtat cu mai multă blândeţe. Punându-şi degetele pe obrazul lui, Meredith spuse cu un zâmbet sincer, liniştitor:

— Dar te-ai purtat. Şi-a fost perfect.

— Ai idee, şopti el, cât eşti de excitantă şi de sensibilă? Meredith nu-i răspunse, realitatea a ceea ce se întâmplase strecurându-se ameninţător în mintea ei. Nu acum, nu încă. Nimic nu va strica clipa asta de beatitudine. Închise ochii, ascultând lucrurile frumoase pe care el continua să i le spună în timp ce-şi punea mâna pe obrazul ei. Apoi întrebă ceva care necesită un răspuns, iar magia se retrase, dispărând dincolo de graniţele realului.

— De ce? întrebă el încet. De ce în seara asta? De ce cu mine?

Întrebarea dificilă, insistentă, îi dădu o stare de tensiune emoţională, făcând-o să ofteze tristă, apoi se desprinse din braţele lui şi se înfăşură în pledul de lână de la marginea canapelei. Ştiuse ce însemna intimitatea fizică a actului sexual, dar n-o avertizase nimeni despre senzaţia stranie, tulburătoare, de după. Se simţea golită de orice emoţie, expusă, lipsită de apărare, stângace.

— Cred că ar fi mai bine ca amândoi să ne

îmbrăcăm, rosti ea neliniştită, şi apoi îţi voi spune tot ce vrei să ştii.Mă întorc imediat. În camera ei, Meredith îmbrăcă un halat alb cu albastru, se legă cu cordonul şi coborî tot în picioarele goale. Aruncă o privire orologiului din hol. Tatăl ei se va întoarce peste o oră. Matt vorbea de la telefonul din bibliotecă, gata îmbrăcat, cravata atârnându-i din buzunarul pantalonilor.

— Care e adresa? întrebă el. Ea i-o spuse, iar el o transmise companiei de taxiuri. Le-am spus să trimită un taxi peste o jumătate de oră, o anunţă el. Ducându-se la măsuţa de lângă canapea, luă paharul cu coniac uitat acolo.

— Îţi mai pot oferi altceva? întrebă Meredith pentru că i se păru că aşa se purta o gazdă bună când seara se apropia de sfârşit. Era mai degrabă replica unei chelneriţe, îşi zise ea minunându-se de propria-i prostie.

— Da, vreau un răspuns, spuse el. Ce te-a făcut să te hotărăşti pentru seara asta?

— Ani la rând tata m-a tratat ca pe o... o nimfomaniacă şi n-am făcut absolut nimic ca s-o merit. În seara asta, când ai insinuat că trebuie să aibă un motiv pentru care să mă „păzească", ceva s-a frânt în mine. Cred că m-am hotărât că din moment ce tot sunt tratată ca o târfă, măcar să ştiu ce înseamnă să te culci cu un bărbat. Şi, în acelaşi timp, mi-a venit ideea asta nebunească de a te pedepsi, pe tine şi pe el. Am vrut să-ţi arăt că te înşeli. După câteva clipe de tăcere apăsătoare, Matt spuse tăios:

— M-ai fi putut convinge că mă înşel mai simplu, spunându-mi că tatăl tău e un ticălos bănuitor, despotic. Te-aş fi crezut. În adâncul inimii ei,

Meredith ştia că era adevărat şi se uită la el stingherită, întrebându-se dacă furia fusese singurul motiv pentru ceea ce se întâmplase sau dacă nu se folosise de el drept scuză ca să ducă la împlinire acel magnetism sexual simţit toată seara. Se folosise. Asta era cuvântul corect. Într-un fel se simţea vinovată că se folosise de un bărbat care-i plăcea enorm numai să se răzbune pe tatăl ei. În tăcerea care se prelungea, Matt păru să analizeze ce-i spusese şi ce nu-i spusese, apoi să ghicească la ce se gândea. Indiferent care ar fi fost concluziile la care ajunse, era clar că nu-i făcură nicio plăcere. Puse brusc paharul pe masă şi se uită la ceas.

— Voi merge pe jos până la capătul aleii.

— Te conduc. Propoziţii rostite pe un ton politicos între doi străini care făcuseră lucrurile cele mai intime cu nicio jumătate e oră în urmă. Îndreptându-şi umerii, remarcă absurditatea situaţiei. În clipa aceea privirea lui trecu de la picioarele goale la faţa ei, apoi ricoşă la părul unduindu-i pe umeri. Desculţă, cu părul lăsat pe spate şi într-un halat lung, Meredith nu arăta deloc a fata în rochia fără umeri cu părul ridicat într-un coc şic. Ştiu imediat care va fi următoarea lui întrebare:

— Câţi ani ai?

— Nu… nu chiar atât de mulţi pe cât ai crezut.

— Câţi? insistă el.

— Optsprezece. Se aşteptă la un fel de reacţie din partea lui. Dar el se mulţumi să-i arunce o privire lungă, pătrunzătoare, apoi făcu ceva ce i se păru cu totul lipsit de sens. Se întoarse, se duse la masă şi scrise ceva pe o bucată de hârtie.

— Ăsta-i numărul meu de telefon din Edmound, spuse el calm, întinzându-i hârtia. În următoarele şase săptămâni mă găseşti acolo. După aceea, Sommers va găsi o cale ca să dea de mine. După plecarea lui, urcă sus încruntându-se. Dacă ăsta era modul lui Matt de a-i sugera ca ea să-i telefoneze, era arogant, grosolan şi absolut respingător. Şi… umilitor. Cea mai mare parte a primei săptămâni,

Meredith tresărise de fiecare dată când auzise telefonul, temându-se că ar putea fi Matt. Numai amintirea faptelor pe care le făcuseră împreună o umpleau de jenă şi voia să le uite, aşa cum voia să-l uite şi pe el. Dar în a doua săptămână nu mai voise să uite nimic. Odată ce dispăruse vinovăţia şi teama de a fi descoperită, se trezise gândindu-se doar la el, retrăind aceleaşi momente pe care dorise să le uite. Zăcând noaptea în pat, cu faţa în pernă, îi simţise buzele fierbinţi pe gât şi pe obraz, amintindu-şi fiecare cuvânt seducător şi tandru pe care îl rostise în şoaptă. Se gândise şi la alte lucruri, cum ar fi plăcerea de a fi cu el, atunci când se plimbaseră pe peluza de la Glenmoor, şi cum râsese de glumele ei. Se întrebase dacă se gândea la ea şi, dacă da, de ce n-o suna…

Cum nu-i telefonase nici în săptămâna care urmase, Meredith ajunsese la concluzia că îi fusese uşor să o uite, că n-o considerase deloc incitantă sau „sensibilă”. Trecuse în revistă de mai multe ori tot ceea ce-i spusese lui Matt înainte de a pleca, întrebându-se dacă nu cumva cuvintele ei erau motivul tăcerii lui. Se gândise că era posibil să-i fi rănit mândria atunci când îi spusese adevărul despre ceea ce o făcuse să se culce cu

el... Matthew Farrell nu era nici pe departe nesigur de atracţia sa sexuală, purtase cu ea acel schimb de replici cu dublu înţeles la câteva minute după ce se cunoscuseră, când dansaseră prima oară. Mai mult ca sigur că nu sunase considerând-o prea tânără ca să-şi bată capul cu ea.

La sfârşitul lunii, nu mai voia să ştie nimic despre existenţa lui. Ciclul îi întârziase cu două săptămâni şi îşi dorise din tot sufletul să nu-l fi cunoscut niciodată pe Matthew Farrell.Pe măsură ce zilele se târau una după alta, nu se mai putea gândi la altceva decât la posibilitatea îngrozitoare că ar putea fi însărcinată. Lisa era în Europa, aşa că nu avusese cu cine să vorbească sau cine să o ajute ca timpul să treacă mai repede. Aşteptase, se rugase şi promisese cu ardoare că, dacă nu era însărcinată, nu va mai avea relaţii sexuale până nu va fi căsătorită. Însă ori Dumnezeu nu-i ascultă ruga, ori nu se lăsă înduplecat de mituirea ei. De fapt, singurul care părea să observe şi să-i pese de tăcerea chinuitoare în care trăia ea era tatăl ei.

— Ce s-a întâmplat, Meredith? o întrebase el de mai multe ori. Cu puţin timp în urmă, marea problemă a existenţei ei fusese faptul că nu putea merge la colegiul pe care şi-l dorea. Acum i se părea ceva cu totul neînsemnat.

— Nu s-a întâmplat nimic, îi răspunsese ea. Fusese mult prea preocupată de alte probleme, ca să se mai certe cu el pentru ceea ce se petrecuse cu Matt la Glenmoor, iar de atunci mult prea neliniştită ca să se angajeze în orice fel de bătălie.

La şase săptămâni după ce-l cunoscuse pe Matt, lui Meredith nu-i veni nici a doua oară ciclul la data la care ar fi trebuit, iar teama ei se

transformă în teroare.

Încercând să se consoleze cu gândul că nu-i era greaţă dimineaţa, se hotărî să se lase examinată de un doctor şi să-şi facă analizele. Cinci minute după ce puse receptorul jos, tatăl ei bătu în uşă. Invitându-l să între, el păşi înăuntru şi îi întinse un plic mare. Fusese trimis de Universitatea Northwestern.

— Ai câştigat, spuse el scurt şi concis. Nu mai suport starea asta în care te găseşti acum. Du-te la Northwestern, dacă este atât de important pentru tine. Dar mă aştept să vii acasă la fiecare sfârşit de săptămână, iar în privinţa asta nu admit să fiu contrazis. Meredith deschise plicul ce conţinea scrisoarea prin care era anunţată că era înscrisă la colegiu, şi reuşi să schiţeze un zâmbet.

Meredith nu se duse la doctorul care o îngrijise de mică, era unul din amicii tatălui său. Preferă să meargă la o clinică cu aspect destul de dubios, din partea de sud a oraşului, unde fu sigură că nu va fi recunoscută de nimeni. Doctorul obosit, hărţuit de numărul mare al pacienţilor, îi confirmă temerile: era însărcinată.

Meredith înregistra faptul cu o serenitate cam ciudată, dar când ajunse acasă calmul cedă locul unei panici cu totul iraţionale. Nu putea face faţă unui avort, nu credea c-ar fi suportat să-şi dea copilul spre adopţiune şi nu îndrăznea să-şi anunţe tatăl că urma să devină mamă necăsătorită şi un nou scandal în familia Bancroft. Nu exista decât o singură alternativă, aşa că Meredith făcu lucrul cel mai logic date fiind circumstanţele. Sună la numărul dat de Matt. Cum nu-i răspunse nimeni, îi telefona lui Jonathan Sommers şi îi spuse că

găsise ceva ce-i aparţinea lui Matt şi trebuia să i-l trimită. Jonathan îi oferi adresa lui Matt şi o informă că nu plecase încă în Venezuela. Tatăl ei nu era în oraş, aşa că îşi împacheta câteva lucruri într-o valiză mică, îi lăsă un bilet anunţându-l că pleca în vizită la nişte prieteni, se urcă în maşină şi porni spre Indiana.

În starea deznădăjduită în care se afla, văzu oraşul Edmunton ca pe o îngrămădire sumbră de fabrici, oţelării şi furnale. Adresa lui Matt era undeva într-o zonă rurală, care ei i se păru la fel de sumbră. După o jumătate de oră de condus pe mai multe şosele, Meredith renunţă la ideea de-a găsi de una singură şoseaua potrivită şi opri pentru informaţii la o staţie de benzină. Din clădirea joasă ieşi un mecanic gras, de vârsta mijlocie, ochii lui studiind Porche-ul lui Meredith, apoi pe ea cu o privire care-i făcu pielea să se încreţească. Îi arătă adresa pe care voia să o găsească, dar în loc să-i spună unde era se întoarse şi zbieră peste umăr:

— Hei, Matt, ăsta nu-i drumul spre casa ta? Ochii lui Meredith se măriră când bărbatul, aflat cu capul plecat sub capota unui camion vechi aflat în atelierul cu uşile deschise, îşi îndreptă încet spatele şi se răsuci spre ea. Era Matt; mâinile îi era mânjite de unsoare, blugii vechi şi decoloraţi, şi arăta exact ca un mecanic auto dintr-un orăşel uitat de Dumnezeu. Meredith fu prea uluită de înfăţişarea lui şi prea deprimată de sarcina ei ca să-şi mai poată ascunde reacţia când el porni spre maşina ei. El i-o văzu pe chip şi îi şterse rapid zâmbetul de surpriză de pe trăsături. Chipul i se înăspri, iar, când i se adresă, vocea îi fu lipsită de

orice intonaţie:

— Meredith, rosti el, salutând-o cu o scurtă înclinare a capului. Ce te aduce aici?

În loc să se uite la ea, se concentra asupra mâinilor, ştergându-le cu o cârpă scoasă din buzunarul de la spate al pantalonilor, iar Meredith avu revelaţia dureroasă că el ghicise deja ce o aducea acolo, fiind singura explicaţie a răcelii bruşte din comportarea lui.

— Mai nimic, minţi ea râzând fals, îndreptându-şi deja mâna re cheia de contact. M-am hotărât să fac o plimbare cu maşina şi m-am trezit venind încoace. Dar cred c-ar fi mai bine să plec. Privirea lui părăsi cârpa din mâini şi se îndreptă spre ea, iar vocea lui Meredith se pierdu când o pereche de ochi gri, pătrunzători, îi fixară pe ai ei… Ochi reci, bănuitori, duri. Ochi care ştiau. Matt întinse mâna şi deschise portiera.

— Conduc eu, îi reteză el orice alte cuvinte, iar în starea ei de încordare, Meredith i se supuse automat, ieşind din maşină şi înconjurând-o. Matt se uită peste umăr la grăsanul care pândea lângă capota automobilului elegant, urmărind scena cu o privire obraznică.Mă întorc peste o oră.

— La dracu' Matt, e deja trei jumătate, spuse mecanicul, chipul lăţindu-i-se într-un rânjet care îi dădu la iveală un canin lipsă. Poţi să-ţi iei liber. O bucăţică pe cinste ca asta merită mai mult de o oră din timpul tău. Umilinţa lui Meredith nu cunoscu margini, iar ca nenorocirea să-i fie completă Matt arăta parcă ieşit din minţi pornind motorul şi ţâşnind spre şosea, cauciucurile împrăştiind pietrişul aleii din faţa benzinăriei.

— Vrei să încetineşti? întrebă ea speriată,

surprinsă şi uşurată când el ridică imediat piciorul de pe accelerator. Simţind că se impunea o conversaţie, spuse singurul lucru care îi trecu prin minte în clipa aceea: Credeam că lucrezi într-o oţelărie.

— Lucrez acolo cinci zile pe săptămână. În celelalte două fac pe mecanicul la atelierul benzinăriei.

— Oh! rosti ea stânjenită. Câteva minute mai târziu, după o curbă, Matt semnaliză, apoi opri maşina într-o mică parcare înconjurată de copaci, având în mijloc o masă veche, roasă de vreme.Pe iarbă zăcea o pancardă de lemn, ale cărei litere şterse anunţau că aici fusese cândva o zonă de camping, construită prin bunăvoinţa clubului de fotbal al oraşului Edmunton. Matt opri motorul, iar în tăcerea care se lăsă Meredith privi drept în faţă, auzindu-şi sângele zvâcnindu-i în urechi, încercând să se împace cu ideea că străinul enigmatic de lângă ea era acelaşi bărbat cu care râsese şi făcuse dragoste în urmă cu şase săptămâni.

Dilema care o trimisese acolo atârna deasupra ei ca o sabie gata să-i reteze gâtul; nehotărârea o muncea pe dinăuntru, iar lacrimile pe care refuza să le verse îi înţepau ochii. El se mişcă, iar ea tresări, întorcându-şi repede capul spre el, dar Matt nu făcu altceva decât să iasă din maşină. O înconjură, îi deschise portiera şi Meredith coborî. Uitându-se în jurul ei şi mimând interesul, Meredith spuse:

— E frumos aici, rosti ea, – dar vocea îi suna încordată şi plină de sarcasm până şi în urechile ei. Acum trebuie să mă întorc. În loc să-i

răspundă, Matt se sprijini cu şoldul de masă, lăsându-şi greutatea pe celălalt picior, şi înălţă o sprânceană, aşteptând, bănuia ea, un fel de explicaţie în plus pentru vizita ei. Gândurile care îi trecuseră prin cap toată ziua îşi începură din nou incantaţia terorizantă: era însărcinată, urma să aibă un copil din flori, tatăl ei îşi va ieşi din minţi de furie şi durere. Era însărcinată! *Era însărcinată*! Era însărcinată, iar bărbatul semi-răspunzător pentru chinurile ei stătea acolo urmărind-o, frământându-se cu interesul detaşat al unui om de ştiinţă observând la microscop zvârcolirile unei insecte. Înfuriindu-se brusc şi cu totul iraţional, Meredith se roti spre el.

— Te supără ceva sau eşti doar pervers refuzând să spui ceva?

— Aştept ca tu să începi, replică el calm.

— Oh! Meredith îi cercetă chipul liniştit, izbucnirea ei de furie cedând locul nefericirii şi nesiguranţei. Îi va cere sfatul, hotărî ea, revenind asupra deciziei de acum câteva minute. Doar sfatul, atâta tot. Dumnezeule, trebuia să vorbească cu cineva! Încrucişându-şi braţele la piept, voind parcă să se apare de reacţia lui Matt, îşi dădu capul pe spate, înghiţind cu greu şi, prefăcându-se că studia bolta de frunze de deasupra, spuse: Adevărul e că am avut un motiv să vin astăzi aici.

— Am presupus imediat. Se uită la el încercând să ghicească dacă presupune şi altceva, dar pe chipul lui nu se putea citi nimic. Reveni cu privirea la frunze, văzându-le ca prin ceaţă când ochii i se umplură de lacrimi.

— Sunt aici… Dar nu rosti cuvintele urâte,

ruşinoase.

— Pentru că eşti gravidă, termină el fraza pe un ton sec.

— Cum de ţi-ai dat seama? întrebă ea sufocându-se.

— Doar două lucruri te-ar fi putut aduce aici. Ăsta e unul din ele. Copleşită de nenorocirea ei, întrebă:

— Şi care e celălalt?

— Talentul meu de dansator? Glumea, iar reacţia cu totul neaşteptată topi fărâma de control pe care o mai avea. Zăgazul lacrimilor se frânse; îşi acoperi faţa cu mâinile şi hohotele de plâns îi zguduiră tot trupul. Îi simţi mâinile aproape de umeri, şi-l lăsă să o tragă între coapsele lui, cuprinzând-o cu braţele.

— Cum poţi glu… glumi în astfel de momente?

Plânse ea la pieptul lui, dar îi fu dureros de recunoscătoare de alinarea tăcută a îmbrăţişării lui. Îi împinse o batistă în mâini, iar Meredith se înfioră, chinuindu-se cu disperare să se stăpânească. Hai, spune-o, îi zise ea ştergându-şi ochii. Am fost o proastă că am lăsat să se întâmple aşa ceva.

— N-am să te contrazic.

— Mulţumesc, replică ea sarcastic, suflându-şi nasul. Acum mă simt mult mai bine.

Pricepu abia atunci că Matt reacţiona cu un calm admirabil, uluitor, şi că atitudinea ei nu făcea decât să înrăutăţească situaţia.

— Eşti sigură că ai rămas însărcinată?

— M-am dus în dimineaţa asta la o clinică şi mi-au spus că sarcina e de şase săptămâni. Şi sunt sigură că e al tău, în caz că eşti prea politicos să

întrebi.

— Nu chiar atât de politicos, ripostă el batjocoritor. Privirea ochilor ei albaştri-verzui, înlăcrimaţi, zvâcni spre a lui, scăpărând jigniţi de ceea ce ea considera a fi o provocare din partea lui, dar el îşi clătină capul ca să o liniştească. Nu politeţea m-a oprit să te întreb, ci cunoştinţele de biologie. Nu mă îndoiesc că eu sunt cel responsabil. Meredith se aşteptase la învinuiri, la şoc, la scârbă; faptul că reacţiona cu o logică calmă şi lipsită de orice emoţie era incredibil de reconfortant şi teribil de derutant. Uitându-se la nasturele cămăşii lui albastre, îşi şterse o lacrimă şi-l ascultă punându-i calm întrebarea care o tortura de câteva ore:

— Ce vrei să faci?

— Să mă sinucid! recunoscu ea distrusă.

— Care-i a doua variantă?

— Toate variantele sunt oribile. Cei de la clinică mi-au spus că avortul e alegerea cea mai logică… Aşteptă, convinsă pe de-a-ntregul că o va îndemna spre un avort.

Dacă n-ar fi zărit o mişcare imperceptibilă a maxilarului l-ar fi crezut fie indiferent, fie întru totul de acord. Aşa însă, nu era tocmai sigură. Privi în depărtare, iar vocea i se frânse: Dar… dar nu cred c-aş putea înfrunta aşa ceva, în niciun caz de una singură. Chiar dacă aş face-o, nu cred că aş reuşi să mă mai suport după aceea. Trase adânc aer în piept, străduindu-se să elimine orice tremur din voce: Aş putea naşte copilul şi apoi să-l dau spre adopţiune, dar Dumnezeule! asta n-ar rezolva nimic. Nu pentru mine. Tot va trebui să-i spun tatălui meu că voi avea un copil din flori, iar

asta îi va sfâşia inima. Nu mă va ierta niciodată. Sunt ferm convinsă! Şi… şi mă tot gândesc la ce va simţi copilul meu mai târziu, întrebându-se de ce l-am abandonat. Şi ştiu că mi-aş petrece restul vieţii uitându-mă la copii, întrebându-mă care din ei ar putea fi al meu. Îşi şterse încă o lacrimă. Nu cred c-aş putea trăi cu acea îndoială sau cu senzaţia de vinovăţie. Se uită pe furiş la trăsăturile lui aspre. N-ai nimic de comentat? întrebă ea indignată.

— O voi face imediat ce îmi vei spune ceva cu care să nu fiu de acord, o informă el pe un ton autoritar, pe care nu-l mai folosise niciodată cu ea. Te anunţ eu…

— Tata a divorţat de mama fiindcă se culca cu alţi bărbaţi. Dacă mă duc acasă şi îi spun că sunt însărcinată, cred că mă va da afară. Nu am niciun ban, dar voi moşteni ceva când voi împlini treizeci de ani.Aş putea încerca să-mi cresc copilul până atunci, cumva…

— Copilul nostru. Meredith aprobă dând din cap, înduioşată până la lacrimi că îl considera aşa.

— Ultima alternativă e una care ţie… ţie n-o să-ţi placă. Nu-mi place nici mie. E obscenă… Lăsă fraza în suspensie, umilită şi îngrozită, apoi îşi adună curajul şi o luă de la început, vorbind repede: Matt, vrei să mă ajuţi să-l conving pe tatăl meu că ne-am îndrăgostit unul de altul şi ne-am hotărât să… să ne căsătorim imediat? apoi peste câteva săptămâni îi putem spune că sunt însărcinată. Fireşte, după naşterea copilului vom divorţa, ai fi de acord cu un astfel de aranjament?

— Fără prea mare chef, se răsti el după o tăcere prelungită. Sufocată de umilinţa la care o supunea

lunga lui ezitare şi acordul dat în silă, Meredith îi întoarse spatele.

— Îţi mulţumesc că eşti atât de galant, replică ea sarcastic. Îţi dau oricând în scris că n-am nevoie de nimic de la tine pentru copil şi că-ţi voi acorda divorţul. Am un stilou în poşetă, adăugă pornind furioasă spre maşină, cu intenţia nu prea clară de a redacta o înţelegere cât mai repede. Când trecu pe lângă el, mâna lui îi prinse braţul, oprind-o brusc şi răsucind-o spre el.

— Cum naiba te aştepţi să reacţionez? o repezi el. Nu crezi e cam lipsit de romantism din partea ta să începi prin a-mi spune că ideea căsătoriei cu mine ţi se pare „obscenă" şi să vorbeşti despre divorţ în acelaşi minut în care pomeneşti de căsătorie?

— Lipsit de romantism? repetă Meredith, uitându-se cu gura căscată la trăsăturile sale puternic reliefate, oscilând între râsul isteric în faţa monumentalei subestimări a situaţiei şi alarmă la gândul furiei lui. Apoi restul spuselor o izbi în plin, alungându-i veselia şi făcând-o să se simtă ca un copil fără minte. Îmi pare rău, replică ea uitându-se drept în nişte ochi argintii şi enigmatici. Sincer. N-am vrut să spun că a mă căsători cu tine e ceva obscen pentru mine.Mă refeream la faptul că a ne căsători numai pentru că sunt deja însărcinată e un motiv obscen pentru a face ceva care… care ar trebui să se întâmple când doi oameni se iubesc.

Observă uşurată cum expresia de pe chipul lui se mai îmblânzeşte.

— Dacă ajungem la tribunal înainte de cinci, spuse el, dezlipindu-se de masă şi preluând

controlul situaţiei, ne putem scoate autorizaţia astăzi şi ne căsătorim sâmbătă. Obţinerea unei autorizaţii i se păru lui Meredith ceva extrem de simplu şi revoltător de lipsit de sens. Stătea lângă Matt arătând documentele necesare care să-i dovedească vârsta şi identitatea, urmărindu-l trecând pe formular numele lui, apoi pe-al ei.La scurt timp ieşiră din clădirea veche a tribunalului, aflată în centrul oraşului, portarul aşteptând nerăbdător să încuie uşile în urma lor. Urmau să se căsătorească. O combinaţie simplă, fără complicaţii sentimentale.

— Am ajuns la timp, rosti ea. Unde mergem acum? adăugă ea când urcară în maşină, lăsându-l automat pe el la volan fiindcă nu voia să-şi bată capul cu condusul maşinii.

— Te duc acasă.

— Acasă? repetă ea cu o voce aspră, observând că nu se arăta mai încântat decât ea de ceea ce făcuseră. Nu pot merge acasă până nu ne vom căsători.

— Nu mă refeream la fortăreaţa aia din Chicago, o corectă el, aşezându-se pe scaunul de lângă ea.Mă refeream la casa mea. Aşa obosită şi năucită cum se simţea, felul cum o spuse o făcu să zâmbească. Începea să-şi dea seama că Matthew Farrell nu se lăsa impresionat sau intimidat de nimeni şi de nimic. Întorcându-se spre ea, îşi puse braţul pe spătarul scaunului ei şi zise: înainte de a face pasul final, trebuie să ajungem la o înţelegere în privinţa unor lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— Nu ştiu încă. Mai discutăm acasă. Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Matt părăsi şoseaua

mărginită de o parte şi de alta de câmpuri îngrijite de porumb, cotind pe un drum de ţară plin de hârtoape. Maşina se săltă pe scândurile de lemn ale unui podeţ înălţat deasupra unui pârâiaş, făcu o curbă, iar Meredith avu în faţa ochilor ceea ce numea el acasă. Având drept fundal lanurile de porumb din depărtare, clădirea, destul de bizară, arăta părăsită, având mare nevoie de un strat nou de vopsea. În curte, multă iarbă şi buruieni, iar uşa hambarului din stânga casei atârna într-o singură balama. Cu toate astea, existau dovezi evidente că cineva iubise cândva locul ăsta şi îi plăcuse să trăiască aici; trandafiri roz înfloreau din” belşug pe spalierul de lângă verandă, iar un leagăn vechi atârna de creanga unui stejar uriaş din mijlocul curţii. În drum spre această casă, Matt îi povestise că mama lui murise în urmă cu şapte ani, după o luptă îndelungată cu cancerul, şi că trăia acolo cu tatăl său şi cu sora sa de şaisprezece ani. Extrem de agitată la ideea că urma să-i întâlnească familia, Meredith arătă cu capul spre dreapta, unde un fermier îşi conducea tractorul pe câmp.

— Acela e tatăl tău? Matt se opri o clipă uitându-se în direcţia indicată de ea, apoi îşi clătină capul şi îi deschise portiera.

— E un vecin.

Ne-am vândut mai demult cea mai mare parte pământurilor, iar ce a mai rămas l-am închiriat lui. După moartea mamei, tata şi-a pierdut orice interes faţă de fermă. Urcând treptele verandei îi văzu încordarea de pe chip şi îşi puse mâna pe braţul ei. Ce s-a întâmplat?

— Sunt moartă de frică că-ţi voi cunoaşte

familia.

— N-are de ce să-ţi fie teamă. Sora mea te va considera grozavă şi elegantă fiindcă eşti din oraş. Şovăi puţin, apoi adăugă: Tata bea, Meredith. A început când i-au spus că mama nu mai poate fi salvată. Îşi păstrează slujba şi nu e niciodată violent. Îţi spun astea ca să-l înţelegi şi să fii îngăduitoare cu el. De două luni n-a pus nimic în gură, dar se poate apuca oricând.

Nu era o scuză, ci o simplă relatare rostită pe un ton calm, cumpătat.

— Înţeleg, spuse ea, deşi nu cunoscuse în viaţa ei vreun alcoolic şi nu înţelegea mai nimic. Fu scutită de nevoia de a-şi face alte griji. În clipa aceea uşa cu plasă fu deschisă larg, iar o tânără subţire, cu părul castaniu ca al lui Matt şi cu ochi gri ieşi în fugă pe verandă, privirea rămânându-i fixată la maşina din curte.

— Sfinte Sisoe, Matt, un Porche! Avea părul aproape la fel de scurt ca al lui, trăsăturile fiindu-i şi mai accentuate. Se întoarse spre Meredith cu chipul luminat de o admiraţie fără margini. E al tău? Meredith dădu din cap, luată prin surprindere de valul de simpatie instantanee simţit pentru această fată care îi semăna atât de mult lui Matt, dar nu avea nimic din rezerva lui.

— Probabil că eşti incredibil de bogat, continuă ea candid. Adică, Laura Frederickson e foarte bogată, dar ea n-a avut niciodată un Porche.

— Termină, Julie, o preveni el.

— Oh, îmi pare rău, spuse ea zâmbindu-i. Apoi se întoarse spre Meredith şi rosti: Bună. Sunt Julie, sora incredibil de prost crescută a lui Matt. Veniţi înăuntru? Deschise uşa cu plasă. S-a trezit

şi tata, adăugă ea către Matt. Săptămâna asta lucrează în schimbul de noapte, aşa că cina va fi la şapte treizeci. E bine aşa?

— Bine, spuse Matt punându-şi mâna pe spatele lui Meredith şi împingând-o uşor înăuntru. Meredith se uită în jurul ei, adunându-şi curajul pentru întâlnirea cu tatăl lui Matt. Interiorul casei arăta aproape la fel cu exteriorul, bizar, cu semne de neglijenţă şi uzură, punând în umbră farmecul stilului american timpuriu.

Scândurile de lemn ale podelelor erau zgâriate şi roase, iar covoraşele ţesute de mână împrăştiate pe jos, subţiate şi decolorate, în partea dreaptă a căminului; cu rafturi pentru cărţi zidite în perete, două fotolii verzi erau puse în faţa unei canapele a cărei tapiţerii trebuie să fi semănat cândva cu frunzele toamnei.

Dincolo de sufragerie era un dining-room cu mobilă din lemn de arţar, iar uşa deschisă din capătul ei dădea spre o bucătărie cu o chiuvetă cu picioare. Treptele din dreapta camerei în care se servea masa duceau la primul etaj, iar un bărbat foarte înalt şi slab, cu păr încărunţit şi faţa brăzdată de riduri adânci, le cobora cu un ziar împăturit într-o mână, iar în cealaltă cu un pahar plin cu un lichid întunecat. Din nefericire, Meredith nu-l văzuse imediat, iar tulburarea simţită după ce se uitase prin casă îi era încă întipărită pe chip când privirea i se aţinti asupra paharului din mâna lui.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el păşind în sufragerie, uitându-se de la Meredith la Matt şi Julie, aceasta stând lângă cămin şi admirând pe furiş pantalonii eleganţi ai lui Meredith, sandalele

italieneşti şi cămaşa kaki. Îi răspunse Matt, prezentând-o pe Meredith.

— Ne-am cunoscut luna trecută, când am fost în Chicago, adăugă el.Ne căsătorim sâmbătă.

— Ce faci? rosti tatăl său apăsat.

— Fantastic! strigă Julie, atrăgând atenţia tuturor. Mi-am dorit întotdeauna o soră mai mare, dar nu mi-am închipuit vreodată c-o să apară în propriul Porche!

— În propriul ce? îşi întrebă Patrick Farrell fiica debordând de entuziasm.

— Porche, repetă Julie, părând în al nouălea cer, alergând la fereastră şi dând perdeaua la o parte ca să-i arate. Maşina lui Meredith sclipea în soare, lucioasă, albă şi scumpă, la fel de inoportună cum se simţea şi persoana căreia îi aparţinea. Patrick Farrell era evident şi el de aceeaşi părere, fiindcă, întorcând capul de la maşină la Meredith, încreţiturile dintre ochii de un albastru spălăcit se transformară în nişte cute foarte adânci.

— Chicago? întrebă el.Ai stat acolo doar câteva zile.

— Dragoste la prima vedere, decretă Julie, întrerupând tăcerea apăsătoare. Ce romantic! Patrick Farrell văzuse expresia neliniştită de pe chipul lui Meredith când se uitase prin casă cu câteva clipe mai devreme şi îi atribuise reacţia dispreţului pentru căminul lui şi pentru el însuşi, în niciun caz nesiguranţei înspăimântătoare privind viitorul. Se uită din nou pe fereastră la maşina ei, apoi la chipul ei încremenit.

— Dragoste la prima vedere, repetă el studiind-o fără să-şi ascundă îndoiala. Aşa să fie?

— Cum altfel, spuse Matt pe un ton care îl

avertiza să renunţe la acest subiect, apoi o salvă pe Meredith printr-o metodă expeditivă întrebându-o dacă nu voia să se odihnească înainte de cină. Meredith ar fi vrut orice, numai să iasă din situaţia asta. După clipa penibilă în care trebuise să-i mărturisească lui Matt că era însărcinată, acesta era momentul cel mai umilitor al vieţii ei. Dădu din cap spre Matt, în timp ce Julie insista să ia camera ei.

Matt se duse la maşină să-i aducă sacoşa. Sus, Meredith se aşeză îmbufnată pe patul lui Julie, iar Matt îi puse bagajul pe un scaun.

— Ce-a fost mai greu a trecut, îi spuse el cu blândeţe. Fără să-şi ridice privirea,

Meredith îşi clătină capul, frângându-şi mâinile în poală.

— Nu cred. Abia a început. Alegând problema cea mai neînsemnată dintre toate celelalte pe care le avea de înfruntat, spuse: Tatăl tău m-a urât imediat. Matt îi răspunse, abţinându-se cu greu să nu râdă:

— Lucrurile ar fi stat puţin altfel dacă nu te-ai fi uitat la paharul cu ceai din mâna lui ca la un şarpe veninos. Trântindu-se pe pat, Meredith fixă tavanul înghiţind cu greu, ruşinată şi năucită.

— Am făcut eu aşa ceva? întrebă ea cu o voce răguşită, închizând ochii, dorind să alunge imaginea. Matt se uită la ea, iar cu ochii minţii o văzu aşa cum fusese la club cu şase săptămâni în urmă, plină de maliţiozitate, pusă pe şotii, făcând tot posibilul ca el să se simtă cât mai în largul său. Observă schimbările din ea, simţind o strângere de inimă ciudată şi cu totul necunoscută, raţiunea scoţându-i în evidenţă absurdităţile dilemei lor:

Nu se cunoşteau bine, poate doar intim.

În comparaţie cu toate femeile cu care se culcase până acum, Meredith era de o inocenţă dezarmantă; era însărcinată cu copilul lui. Prăpastia socială dintre ei avea o adâncime de mii de kilometri; o vor trece pe podul numit căsătorie. Apoi o vor lărgi din nou prin divorţ. Nu aveau nimic în comun; nimic, cu excepţia unei incredibile nopţi de iubire, o iubire gingaşă, pătimaşă, în care seducătoarea insistentă şi ispititoare din braţele lui devenise o virgină cuprinsă de panică, apoi o dulce şi chinuitoare încântare. O neuitată noapte de iubire care-i bântuise gândurile săptămâni în şir, o noapte în care se lăsase sedus de bunăvoie, ca apoi să ajungă seducătorul sârguincios, mai dornic ca niciodată în viaţa lui să le ofere la amândoi un extaz al simţurilor pe care să nu-l uite niciodată.

Şi îi reuşise pe deplin. Mulţumită silinţei de neîntrecut şi eficientei strădanii depuse, devenise tată. În clipa de faţă o soţie şi un copil nu intrau în planurile lui Matt.Pe de altă parte, acum zece ani, când îşi concepuse planurile de viitor, ştiuse că mai devreme sau mai târziu ceva i se va întâmpla, iar el va adapta noua situaţie cerinţelor lui. Responsabilitatea pentru Meredith şi copil apărea la un moment cu totul nepotrivit, dar Matt era obişnuit să-şi asume răspunderi enorme.

Nu, responsabilitatea nu-l deranja la fel de mult ca alte lucruri, cel mai important fiind lipsa speranţei şi a veseliei de pe chipul lui Meredith Bancroft. Posibilitatea ca, din cauza a ceea ce se petrecuse cu şase săptămâni în urmă, chipul acesta fermecător să nu se mai lumineze

niciodată, îl deranja mai mult decât ar fi crezut.

De aceea se aplecă peste ea, îşi puse palmele de o parte şi de alta a umerilor ei, iar cu o voce care se voia amuzantă, porunci tăios:

— Capul sus, frumoasă adormită! Ochii ei se deschiseră, se îngustară, coborând spre zâmbetul de pe buzele lui, apoi se ridicară din nou spre ai lui, expresia lor fiind plină de o jale confuză.

— Nu pot, şopti ea cu o voce groasă. Ideea asta e nebunească, îmi dau seama abia acum. Căsătorindu-ne, nu vom face decât să ne complicăm vieţile şi pe cea a copilului.

— De ce spui aşa ceva?

— De ce? repetă ea, îmbujorându-se de umilinţă. Cum de mă poţi întreba de ce? Dumnezeule, după noaptea aceea nici măcar n-ai mai vrut să mă inviţi în oraş.

Nici măcar nu mi-ai telefonat. Cum de poţi să…

— Am vrut să-ţi telefonez, o întrerupse el, iar ea îşi dădu ochii peste cap auzind afirmaţia lui, dar Matt continuă: Peste un an sau doi, după ce m-aş fi întors din America de Sud. Dacă nu s-ar fi simţit atât de tristă, Meredith i-ar fi râs în nas, dar cuvintele următoare, rostite calm, o zăpăciră complet, înăbuşindu-i impulsul: Dacă aş fi crezut măcar pentru un minut că voiai într-adevăr să ai de-a face cu mine, te-aş fi sunat cu mult înainte de a se fi întâmplat toate astea. Oscilând între neîncredere şi speranţă chinuitoare, Meredith închise ochii, încercând fără succes să facă faţă reacţiilor ei ameţitoare, de necontrolat. Tot ce trăia era în cantităţi exagerate, excese de disperare, de uşurare, de speranţă, de bucurie.

— Fruntea sus! îi porunci Matt din nou, fericit

peste măsură că, după tonul vocii ei, Meredith voise să-l revadă. Printre alte lucruri presupuse în urmă cu şase săptămâni, era şi cea că la lumina zilei ea va reevalua situaţia hotărând că lipsa banilor combinată cu lipsa unui statut social vor fi obstacole de netrecut într-o posibilă relaţie viitoare. Era clar că nu se gândise la aşa ceva. Fata din faţa lui trase adânc aer în piept, iar Matt nu realiză decât când vorbi că se străduia curajoasă să-i asculte îndemnul de a se înveseli. Schiţând un surâs tremurător, spuse sumbru:

— Ai de gând să devii o pacoste cicălitoare?

— Ar fi trebuit să fie replica mea.

— Serios?

— Îhm, confirmă el. Soţiile sunt cicălitoare.

— Şi ce fac soţii? El îi aruncă o privire de o îngâmfare prefăcută.

— Soţii poruncesc. În contrast cu următoarele ei cuvinte, zâmbetul şi vocea îi fură de o gingăşie îngerească:

— Vrei să pariem? Matt îşi desprinse privirea de pe buzele ei îmbietoare şi se uită în ochii strălucind ca nişte bijuterii. Fermecat, răspunse cu toată sinceritatea:

— Nu. Apoi se petrecu ultimul lucru la care se aşteptase. În loc să se înveselească, îşi dădu seama că plânge şi, tocmai când se învinuia pentru lacrimile ei, Meredith îşi puse braţele în jurul lui şi-l trase lângă ea. Îngropându-şi faţa la gâtul lui, i se răsuci în braţe când el se întinse pe pat lângă ea, umerii ei fragili zguduindu-se de suspine. Câteva clipe mai târziu vorbi, hohotele făcându-i cuvintele greu de înţeles:

— Logodnica unui fermier trebuie să pună

murături? Matt îşi reprimă râsul surprins, mângâindu-i părul mătăsos.

— Nu.

— Bine, fiindcă nu mă pricep.

— Nu sunt fermier, o linişti el. Ştii doar.

— Săptămâna viitoare ar fi trebuit să încep colegiul. Trebuie să mă duc la colegiu.

Mi-am dorit... mi-am dorit dintotdeauna să ajung preşedinte, Matt.

Luat prin surprindere, Matt îi ridică bărbia încercând să-i vadă faţa.

— Un ţel dat dracului, spuse el înainte să se poată opri. Preşedinte al Statelor Unite!

— Nu al Statelor Unite, ci al unui magazin, îl corectă ea, iar ochii minunaţi pe care îi aţinti asupra lui înotau acum în lacrimi de râs şi nu de disperare.

— Slavă Domnului! o necăji el, atât de dornic să o vadă veselă, încât nu mai acordă atenţie implicaţiilor spuselor sale.Mă aştept ca în câţiva ani să devin un om destul de bogat, însă, chiar şi atunci, să-ţi cumpăr preşedinţia Statelor Unite s-ar putea să-mi depăşească limitele.

— Mulţumesc, şopti ea.

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai făcut să râd. N-am mai plâns atât de mult din copilărie. Acum parcă nu mă mai pot opri.

— Sper că n-ai râs de faptul că am spus că voi fi bogat. În ciuda tonului frivol,

Meredith sesiză că vorbea foarte serios şi îşi reveni repede. Văzu hotărârea de pe chipul lui, inteligenţa şi experienţa amară din ochii aceia gri. Viaţa nu-i acordase niciunul din avantajele oferite

bărbaţilor aparţinând clasei ei sociale, dar realiză instinctiv că Matt Farrell avea o forţă rară combinată cu o voinţă îndărătnică de a reuşi. Mai sesiză şi altceva în legătură cu el, că, în ciuda atitudinii arbitrare şi a cinismului destul de pronunţat întrezărite de ea, exista în el o mare blândeţe.

Comportarea lui era o dovadă de netăgăduit. Noaptea de iubire de acum şase săptămâni fusese iniţiată de ea, iar sarcina şi căsătoria făcute în grabă erau la fel de dezastruoase pentru viaţa lui, cât şi pentru a ei. Cu toate astea n-o repezise nici măcar o dată pentru prostia şi neglijenţa ei şi nici n-o trimisese la dracu’ când îi ceruse să se însoare cu ea, aşa cum se aşteptase să facă.

Urmărind-o studiindu-l, Matt ştiu că-i cântărea şansele de reuşită în a-şi transpune pretenţiile în realitate; ştia, de asemenea, cât de distonantă trebuia să-i pară această pretenţie, mai ales acum. În seara în care o cunoscuse, păruse cel puţin un om al succesului. Acum însă, ştia din ce fel de mediu provenea; îl văzuse cu capul vârât sub capota unui camion, cu mâinile mânjite de vaselină şi îşi aminti expresia fugară de şoc şi de repulsie de pe chipul ei. Aşa că, uitându-se în jos ia acel chip frumos, se aşteptă să o vadă râzând de ambiţiile lui, nu, nu să râdă, era mult prea bine crescută ca să-i râdă în faţă; ar spune ceva plin de amabilitate, iar el ar şti într-o clipă, fiindcă ochii aceia atât de expresivi i-ar trăda imediat adevăratele gânduri. Când vorbi, vocea ei era calmă:

— Aşa deci, vrei să cucereşti lumea?

— Vreau să o stăpânesc, afirmă el cu tărie.

— Sunt convinsă că vei reuşi, Matt. Matt deschise gura să spună ceva, dar nu putu vorbi; atingerea degetelor ei, apropierea trupului şi privirea din ochi îl ameţiră complet. Cu şase săptămâni în urmă se simţise puternic atras de ea; în mai puţin de un minut atracţia aceea latentă erupse cu aşa o forţă că se aplecă şi îi cuprinse gura, devorând-o cu un sărut apăsat, prădalnic. Se înfruptă cu dulceaţa ei, surprins de propria-i dorinţă, uluit când trebui să se oprească şi să-i îndemne buzele să se deschidă, ştiind instinctiv că şi ea simţea puţin din tot ceea ce simţea şi el…

Iar când buzele ei se deschiseră şi se mişcară odată cu ale lui, fu şocat de senzaţia de triumf. Raţiunea dispăru. Matt se întinse peste ea şi aproape că gemu când ea câteva clipe mai târziu îşi dezlipi buzele de ale lui, punându-şi mâinile pe pieptul lui ca să-l ţină la distanţă.

— Familia ta, icni ea disperată. Sunt jos… Matt îşi trase în silă mâna de pe sânul ei dezgolit. Familia lui! Uitase de ea. Îi fusese foarte clar că tatăl său ajunsese la concluzia justă privind motivul căsătoriei lor şi la cea greşită despre genul de fată care era Meredith. Trebuia să coboare să lămurească lucrurile cu tatăl său, iar rămânând cu ea în dormitor nu va face decât să-i confirme părerea că Meredith era o târfă cu bani. Îl contraria faptul că uitase; era şi mai contrariat de lipsa lui de control în ceea ce o privea. Nu avusese de gând să facă dragoste cu ea pe îndelete, să o savureze, scopul său fusese să o posede rapid, total, iar aşa ceva nu i se mai întâmplase niciodată.

— Cu riscul de a părea scandalos de impulsiv,

spuse el cu un aer firesc, încep să descopăr că ideea căsătoriei pentru salvarea aparentelor mi se pare o noţiune nu numai barbară, ci cu totul nepractică. E clar că între noi există o puternică atracţie fizică. Am făcut şi un copil împreună. Poate n-ar strica să încercăm să trăim ca doi oameni căsătoriţi.

Cine ştie, adăugă el, înălţându-şi umerii largi şi zâmbind şmechereşte în colţul gurii, s-ar putea să ne placă. Meredith n-ar fi fost mai surprinsă dacă i-ar fi crescut aripi şi-ar fi început să zboare prin cameră, apoi înţelese că îi prezenta ideea ca pe o posibilitate, nu făcea o propunere. Şovăind între indignarea pentru atitudinea lui nonşalantă şi o senzaţie ciudată de plăcere şi recunoştinţă pentru că adusese vorba despre aşa ceva, nu spuse nimic.

— Nu-i nicio grabă, adăugă el cu un zâmbet drăcesc. Avem câteva zile la dispoziţie ca să vedem ce hotărâre vom lua. Indiferent de ceea ce-i spusese Matt tatălui său înainte ca Meredith să coboare la cină, îşi făcuse efectul fiindcă Patrick Farrell păru să accepte fără comentarii faptul că se vor căsători. Dar, chiar şi aşa, vorbăria neîntreruptă a lui Julie împiedică ca atmosfera să se transforme pentru Meredith într-o tortură a nervilor.Pe parcursul cinei, Matt rămase mai mult tăcut şi dus pe gânduri. Păru însă să domine încăperea şi chiar conversaţia prin simpla lui prezenţă. Patrick Farrell, cel care ar fi trebuit să fie capul acestei familii, abdicase în favoarea lui Matt. Un bărbat slab, introspectiv, cu o faţă purtând urmele distrugerii fizice şi ale tragediei, îi cerea părerea lui Matt ori de câte ori venea vorba despre ce trebuia să facă fiecare dintre ei.

Meredith îl consideră vrednic de milă şi cam înspăimântător, continuând să aibă impresia că persoana ei nu-i era prea simpatică. Julie, care părea să fi acceptat de bunăvoie rolul de bucătăreasă şi menajeră a celor doi bărbaţi, era ca un foc de artificii; orice gând îi trecea prin cap ţâşnea pe buzele ei într-un torent de cuvinte plin de entuziasm. Devotamentul ei pentru Matt era total; sări să-i aducă cafeaua, îi ceru sfatul şi ascultă orice cuvânt de parcă ar fi vorbit însuşi Dumnezeu. Meredith, străduindu-se din răsputeri să nu se gândească la necazurile ei, se întrebă cum de reuşea Julie să-şi păstreze entuziasmul şi optimismul în locul în care trăia; se întrebă cum de o fată care părea atât de isteaţă renunţa de bunăvoie la orice carieră de dragul îngrijirii tatălui ei. Cufundată în propriile gânduri nu realiză imediat că Julie i se adresase ei.

— În Chicago este un magazin mare numit Bancroft, spuse Julie. Le văd reclamele în Seventeen, dar de cele mai multe ori în Vogue.Au nişte lucruri fantastice.

Odată, Matt mi-a cumpărat chiar o eşarfă de acolo. Ştii unde e? Meredith dădu din cap, zâmbetul încălzindu-i-se inconştient la pomenirea magazinului, dar nu intră în amănunte. Nu avusese timp să-i spună lui Matt de legătura ei cu magazinul, iar Patrick reacţionase deja atât de negativ la vederea maşinii ei că nu voia să stăruie asupra detaliilor. Din nefericire, Julie nu-i dădu de ales.

— Eşti rudă cu acei Bancroft, oamenii cărora le aparţine magazinul?

— Da.

— O rudă apropiată?

— Destul de apropiată, spuse ea neajutorată, amuzată de sclipirea surescitată din ochii gri ai lui Julie.

— Cât de apropiată? întrebă Julie punând jos furculiţa, examinând-o cu mare atenţie. Matt se opri cu ceaşca de cafea lângă buze, privind-o ţintă, iar Patrick Farrell se lăsă pe speteaza scaunului, încruntându-se la ea. Scoţând un mic oftat şi dându-se bătută, Meredith recunoscu:

— Magazinul a fost fondat de stră-stră-străbunicul meu.

— Fantastic! Ştii ce-a făcut stră-stră-străbunicul meu?

— Nu, ce? întrebă Meredith atât de atrasă de entuziasmul molipsitor al lui Julie, că uită să mai privească la Matt ca să-i vadă reacţia.

— A emigrat din Irlanda şi a pus bazele unei ferme de cai, spuse Julie, ridicându-se şi începând să ducă vasele. Meredith zâmbi şi se ridică să o ajute.

— Al meu a fost un hoţ de cai! În spatele lor, cei doi bărbaţi îşi ridicară ceştile de cafea şi le luară cu ei în sufragerie.

— Chiar a fost hoţ de cai? întrebă Julie, umplând chiuveta cu apă şi detergent. Eşti sigură?

— Foarte sigură, susţinu Meredith cu toată convingerea, refuzând cu încăpăţânare să întoarcă capul ca să-l urmărească pe Matt depărtându-se. A murit în ştreang.

Câteva clipe munciră într-o tăcere prietenoasă, apoi Julie spuse:

— În zilele următoare tata lucrează în două schimburi. Eu îmi voi petrece noaptea la o

prietenă, învăţând. Dar mă voi întoarce dimineaţă ca să vă pregătesc micul dejun. Tulburată de remarca lui Julie privind învăţatul, lui Meredith îi scăpă faptul că urma să-şi petreacă noaptea singură cu Matt.

— Înveţi? Nu eşti în vacanţă?

— Urmez cursurile de vară. Aşa voi reuşi să termin în decembrie, la două zile după ce voi împlini şaptesprezece ani.

— Vei fi o absolventă foarte tânără.

— Matt a avut şaisprezece.

— Oh, spuse Meredith întrebându-se cât de bună putea fi o şcoală dintr-un orăşel care permitea tuturor să o termine atât de repede. Ce vei face după absolvire?

— Voi merge la colegiu. Voi studia una din ştiinţele naturii, numai că nu m-am hotărât încă care. Probabil biologia.

— Serios? Julie dădu din cap şi spuse cu mândrie:

— Am primit o bursă întreagă. Matt nu a vrut să plece, a aşteptat ca să fie sigur că mă voi descurca de una singură. A fost chiar mai bine aşa, pentru că, aşteptând să cresc, Matt a avut şansa să obţină diploma de MBA.

Tot ar fi trebuit să rămână în Edmunton şi să lucreze, ca să terminăm de plătit spitalizarea mamei. Meredith se răsuci spre ea cu gura căscată.

— Matt a avut şansa să obţină ce?

— MBA, ştii doar, diploma de licenţă, afaceri, administraţie şi aşa mai departe. Ce urmează după diploma de absolvire a colegiului, o lămuri ea prompt. Matt a primit una cu două specializări,

studii economice şi financiare. Inteligenţa e o caracteristică a familiei, adăugă ea, apoi văzu mutra şocată a lui Meredith şi se opri. Spuse şovăind: Nu, nu prea ştii multe despre Matt, nu-i aşa?

Numai cum sărută şi face dragoste, îşi zise Meredith ruşinată.

— Nu prea multe, recunoscu ea în şoaptă.

— Păi, n-ai de ce să te învinovăţeşti. Cei mai mulţi îl consideră pe Matt greu de cunoscut, iar voi doi vă ştiţi doar de două zile. Cuvintele sunară atât de sordid că Meredith se întoarse cu spatele, incapabilă să se uite la ea. Luă o ceaşcă şi începu să o şteargă cu o cârpă. Meredith, rosti Julie, privind îngrijorată felul cum îşi freca faţa, n-are de ce să-ţi fie ruşine, adică, pentru mine nu-i mare scofală că eşti însărcinată. Meredith scăpă ceaşca, aceasta rostogolindu-se sub chiuvetă. Ei bine nu el insistă Julie aplecându-se să o ridice.

— Ţi-a spus Matt că sunt însărcinată? bâigui Meredith. Sau ai priceput de una singură?

— Matt a vorbit cu tata, iar eu am tras cu urechea, deşi, dacă e să spun adevărul, am c-am înţeles totul de la bun început.

— Minunat! rosti Meredith venindu-i să între în pământ de ruşine.

— Mie mi se pare ceva foarte frumos, continuă Julie. Adică, până Matt i-a povestit tatei despre tine credeam că sunt singura rămasă încă virgină la şaisprezece ani.

Meredith închise ochii, simţindu-se ameţită de conversaţia revelatoare purtată în absenţa ei şi furioasă pentru că Matt discutase despre ea cu tatăl lui.

— Trebuie să fi fost o adevărată conferinţă de bârfe, replică ea cu amărăciune.

— Matt nu te-a bârfit. I-a explicat doar tatei ce fel de fată eşti. Asta o făcu pe Meredith să se simtă cu mult mai bine, iar Julie, observând transformarea, continuă într-o direcţie puţin diferită: Anul ăsta, din cele două sute de fete ale liceului, treizeci şi opt sunt gravide. Adevărul e, îi mărturisi ea puţin cam abătută, că eu n-a trebuit niciodată să-mi fac probleme. Celor mai mulţi băieţi le e teamă să mă sărute.

— De ce?

— Din cauza lui Matt, replică Julie scurt. Toţi băieţii din Edmunton ştiu că Matt Farrell e fratele meu. Ştiu ce le-ar face Matt dacă ar descoperi că ar încerca ceva cu mine.

Când vine vorba de păstrarea „virtuţii” unei femei, adăugă ea oftând amuzată, să-l ai pe Matt prin preajmă e ca şi cum ai purta o centură de castitate.

— Mie, începu Meredith înainte să se poată opri, chestia asta mi se pare un pic exagerată. Julie râse, iar Meredith se trezi râzând împreună cu ea. Când se alătură bărbaţilor, Meredith îşi adună curajul pentru o seară jenantă petrecută în faţa televizorului, dar şi de data asta Julie rezolvă problema de una singură.

— Ce să facem? întrebă Julie uitându-se răbdătoare de la Matt la Meredith. Ştiu, ce-ar fi să jucăm ceva? Cărţi? Nu, staţi puţin, ce-aţi zice de ceva într-adevăr copilăresc. Se întoarse spre rafturile cu cărţi, trecându-şi degetele peste mai multe cutii cu jocuri. Monopoly spuse ea privind peste umăr.

— Eu nu, spuse Patrick, prefer să mă uit la filmul ăsta.

Matt n-avea niciun chef să joace vreun joc, mai ales ăsta, şi e punctul de a propune ca Meredith şi cu el să plece să facă o plimbare, dându-şi apoi seama că avea nevoie de relaxare şi de o discuţie intensă precum cea pe care ar fi purtat-o afară, două ore mai târziu recunoscu în sinea lui că Monopoly fusese un succes neaşteptat de care se bucurase până şi el. Cu Julie, instigatoare principală, jocul devenise un fel de farsă, amândouă fetele făcând pe dracu'n patru ca să-l bată şi, nereuşind, trişând fără ruşine. O prinse de două ori pe Julie furându-i banii câştigaţi, iar acum Meredith venea cu nişte pretenţii absurde vrând plata datoriilor.

— De data asta fără scuze, o preveni el când jetonul ei ateriză pe o proprietate deţinută de el. Pe chestia asta îmi datorezi o chirie de patru sute.

— Nu, nu-ţi datorez nimic, îi aruncă ea un zâmbet obraznic, arătă micile hoteluri din plastic puse pe proprietatea lui, lovind degetul unul din ele. Hotelul ăsta îmi violează servitutea.Ai construit pe pământul meu, în concluzie îmi eşti dator.

— O să-ţi violez eu servitutea pe bune dacă nu-mi dai banii care mi se cuvin, o ameninţă el chicotind. Râzând, Meredith se întoarse spre Julie.

— N-am decât o mie.Mă poţi împrumuta?

— Cum să nu, spuse Julie, deşi îşi pierduse deja toţi banii, întinse mâna şi apucă mai multe bancnote de cinci sute de dolari din grămada lui Matt şi i le dădu lui Meredith. Câteva clipe mai târziu, Meredith se recunoscu învinsă, Julie se

duse la cărţile ei, iar Meredith adună jocul, apoi se ridică şi-l puse la loc pe raft. În spatele ei Patrick Farrell se ridică şi el.

— E timpul să mă pregătesc de plecare, îi spuse el lui Matt.Ai lăsat camioneta la garaj? Când Matt îi spuse că da şi că mâine va ruga pe cineva să i-o aducă, Patrick i se adresă lui Meredith.Pe tot parcursul jocului lor gălăgios îi simţise ochii îndreptaţi asupra ei. Acum îi zâmbi, un zâmbet fugar, în colţul gurii.

— Noapte bună, Meredith. Matt se ridică şi o întrebă dacă avea chef de o mică plimbare. Bucuroasă pentru orice motiv care întârzia mersul la culcare, Meredith spuse:

— Mi-ar face o mare plăcere. Afară, aerul nopţii era înmiresmat, iar razele lunii făceau o cărare lată de-a curmezişul curţii. Abia ce păşiră pe treptele verandei când Julie îi ajunse din urmă, cu un pulover pe umeri şi manualele de la şcoală sub braţ.

— Ne vedem dimineaţă. Joelle vine să mă ia de la capătul aleii.Mă duc la ea să învăţ. Matt se răsuci spre ea încruntându-se.

— La zece seara? Ea se opri cu mâna pe balustradă, pe faţa drăguţă apărând un zâmbet exasperat.

— Matt, spuse ea dându-şi ochii peste cap de prostia lui. Iar atunci el se prinse.

— Transmite-i salutări lui Joelle. Julie plecă în fugă spre luminile maşinii de la capătul aleii acoperite de pietriş, iar Matt se întoarse spre Meredith întrebând-o ceva ce părea să-l fi nedumerit. Cum de ştii despre violarea servituţilor?

Dându-şi capul pe spate, Meredith se uită la luna plină atârnând deasupra lor ca un uriaş disc auriu…

— Tata vorbea întotdeauna cu mine despre afacerile lui. Am avut o astfel de problemă când am construit o sucursală a magazinului în suburbii. Din moment ce el pusese deja o întrebare, Meredith îi puse întrebarea care nu-i dădea pace de câteva ore. Oprindu-se, întinse mâna şi smulse o frunză de pe o creangă de deasupra, încercând fără succes să-şi ascundă tonul acuzator. Julie mi-a spus că ai MBA. De ce m-ai lăsat să cred că eşti un simplu muncitor într-o oţelărie, dornic să plece în Venezuela ca să-şi încerce norocul pe platformele de petrol?

— Ce te face să crezi că muncitorii din oţelării sunt oameni simpli, iar cei cu o diplomă MBA deosebiţi? Meredith distinse reproşul uşor din voce şi tresări involuntar. Sprijinindu-şi umerii de scoarţa copacului, spuse:

— Am vorbit ca o snoabă?

— Eşti o snoabă? întrebă el vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor, studiind-o.

— Eu.. Şovăi scrutându-i trăsăturile aflate în umbră, ciudat de tentată să rostească indiferent ce credea că voia ca el să audă, rezistând însă tentaţiei. Probabil că da.

Nu-şi auzi dezgustul din voce, dar Matt da, iar strălucirea zâmbetului său leneş, neaşteptat, îi acceleră bătăile inimii.

— Mă îndoiesc.

— De ce?

— Pentru că snobii nu-şi fac probleme dacă sunt snobi sau nu.

Totuşi, ca să-ţi răspund la întrebare, motivul pentru care n-am amintit de licenţa mea e că nu înseamnă nimic decât dacă şi când nu mă voi folosi de ea. În clipa de faţă n-am decât o mulţime de idei şi planuri care s-ar putea să nu reuşească aşa cum vreau eu. Julie spusese că majoritatea oamenilor îl considera greu de cunoscut, iar Meredith înţelegea foarte bine de ce. Şi totuşi, existau momente, ca acesta, de exemplu, când se simţea într-o armonie atât de stranie cu el, încât aproape că-i putea citi gândurile. Spuse calmă:

— Bănuiesc că celălalt motiv pentru care m-ai lăsat să cred că eşti un muncitor, e că ai vrut să vezi dacă pentru mine are vreo importanţă. A fost un test, nu-i aşa?

Asta îl făcu să râdă uşor.

— Presupun că da. Cine ştie, s-ar putea să nu reuşesc niciodată să ajung altcineva.

— Iar acum ai trecut de la oţelărie la platformele petroliere, îl tachina ea, ochii râzându-i, fiindcă ai vrut o meserie cu mai multă strălucire în ea, aşa-i?

Făcând un efort, Matt rezistă tentaţiei de a o strânge în braţe şi a-i înăbuşi râsul sărutând-o. Era tânără şi răsfăţată, iar el pleca într-o ţară străină unde multe dintre lucrurile simple ale vieţii de aici vor fi un lux. Acest impuls brusc, nebunesc, de a o lua cu el, care nu-i dădea pace, era aşa cum şi-l caracteriza singur, nebunesc.Pe de altă parte, fata era curajoasă, dulce şi însărcinată cu copilul lui. Copilul lui! Copilul lor! Poate că ideea nu era chiar atât de trăsnită. Lăsându-şi capul pe spate ca să se uite la lună, încercă să ignore ideea, dar, chiar în timp ce o făcea, se trezi propunând ceva care îl va ajuta să

se hotărască.

— Meredith, spuse el, majoritatea cuplurilor are nevoie de mai multe luni ca să se cunoască înainte de a ajunge la căsătorie. Noi doi avem doar câteva zile şi mai puţin de o săptămâna înainte de plecarea mea în Venezuela. Crezi că am putea înghesui câteva luni în câteva zile?

— Cred că da, spuse ea.

— În regulă, zise Matt, ciudat de încurcat cum să înceapă, acum că ea acceptase. Ce-ai vrea să ştii despre mine? Înghiţindu-şi un hohot de râs, Meredith se uită la el stupefiată, apoi se întrebă dacă se referea la problemele genetice pe care şi le-ar putea pune ea ţinând seama de faptul că el era tatăl copilului. Examinându-l cu atenţie, spuse şovăind:

— Adică dacă ar trebui să te întreb lucruri, cum ar fi… dacă există cazuri de nebunie în familia ta sau dacă ai cazier la poliţie?

— Nu, la ambele. Dar la tine? Meredith clătină din cap cu un aer solemn.

— Nici nebunie, nici cazier. Îi văzu atunci sclipirea amuzată din ochi şi pentru a doua oară în decurs de câteva clipe trebui să-şi reţină impulsul de a o strânge la piept.

— Acum e rândul tău să mă întrebi ceva, propuse ea în joacă Ce-ai vrea să ştii?

— Doar un lucru, rosti el direct, punându-şi mâna sus pe scoaba copacului din spatele ei. Eşti pe jumătate la fel de dulce pe cât cred eu că eşti?

— Probabil că nu. Matt îşi îndreptă umerii şi zâmbi, fiindcă era aproape sigur că se înşela.

— Hai să ne plimbăm, înainte să uit ce-ar trebui să facem aici. Şi ca să fiu absolut sincer, adăugă el

când se întoarseră şi porniră agale pe poteca care ducea spre şoseaua principală, tocmai mi-am amintit că am totuşi cazier. Meredith se opri brusc, iar el se răsuci spre ea şi spuse: la nouăsprezece ani am fost arestat de două ori.

— Ce făceai?

— Mă cafteam. Mai bine-zis, mă luam la harţă cu oricine, înainte de moartea mamei am reuşit să mă conving că dacă ar fi avut doctorii cei mai buni şi-ar fi fost tratată în spitalele cele mai bune, doar cele mai bune, atunci n-ar fi murit. Tata şi cu mine i-am oferit tot ce putea fi mai bun. Când ni s-au terminat banii de asigurare, am vândut maşinile fermei şi toate lucrurile pe care am putut obţine bani numai ca să plătim spitalizarea. A murit oricum, spuse Matt pe un ton lipsit de vreo emoţie. Tata s-a apucat de băut, iar eu am pornit să caut alte lucruri de care să mă apuc. Luni la rând după moartea ei căutam bătaia cu lumânarea şi, cum nu puteam să-mi pun mâinile pe Dumnezeul în care mama a crezut atât de mult, mă mulţumeam cu oricare muritor dispus să mă bage în seamă. În Edmunton nu e atât de greu să dai peste cineva gata să-ţi tragă câţiva pumni, adăugă el cu un zâmbet silit, şi realiză abia atunci că-i mărturisea unei fete de optsprezece ani lucruri pe care nu le recunoscuse în faţa nimănui, nici măcar în sinea lui. Iar fata de optsprezece ani se uita la el cu o înţelegere care îi sfida vârsta. Sticleţii au intervenit la două dintre bătăile mele, încheie el, şi ne-au dus la arest pe toţi cei prezenţi. N-a fost mare scofală. Numele meu nu e amintit decât în raportul poliţiei din Edmunton.

— Ai iubit-o foarte mult. Conştientă că atingea o

latură delicată, continuă: Eu nu mi-am cunoscut mama. După divorţ a plecat în Italia. Probabil că am fost norocoasă că n-am ajuns să o cunosc, să o iubesc şi apoi să o pierd, ce zici?

Matt înţelese exact unde bătea şi nu-şi bătu joc de eforturile ei.

— Foarte amabil din partea ta, spuse el cu o voce gravă. Apoi alungă tristeţea şi anunţă strâmbând din nas: Am un gust excelent la femei. Meredith izbucni în râs, simţind un fior de plăcere când el îşi puse mâna pe spatele ei, cuprinzându-i talia, trăgând-o spre el şi continuându-şi aşa plimbarea. După câţiva paşi, un gând apărut pe neaşteptate o făcu să se oprească brusc.

— Ai mai fost căsătorit?

— Nu. Şi tu? adăugă el tachinând-o.

— Ştii foarte bine că n-am, n-am făcut... Se întrerupse, stingherită de subiectul discuţiei.

— Da, ştiu, încuviinţă el. Dar ceea ce nu înţeleg e cum de cineva care arată ca tine a reuşit să ajungă la optsprezece ani fără să-şi piardă virginitatea cu unul din puştii de liceu bogaţi şi buni de gură.

— Nu-mi plac puştii de liceu, replică Meredith, apoi se uită la el mirată. Până acum nici nu mi-am dat seama. Asta-i făcu o mare plăcere lui Matt, fiindcă era al naibii de sigur că nu se mărita cu unul ca ei. Aşteptă ca ea să spună mai multe. Cum nu zise nimic, stărui nedumerit:

— Asta-i tot? Ăsta să fie motivul?

— Doar o parte. Adevărul întreg e că până la şaisprezece ani am fost atât de urâtă că băieţii nu-mi acordau nicio atenţie. Când am depăşit faza de larvă, eram atât de furioasă pe ei că m-au ignorat

în toţi anii ăştia, încât nu m-au mai interesat.

— Chiar ai fost urâtă?

— Ca să fiu mai explicită, replică ea sec, să zicem că dacă vom avea o fetiţă o va duce mult mai bine dacă în copilărie va semăna cu tine. Hohotul de râs al lui Matt explodă în tăcerea nopţii şi o trase în braţele lui. Continuând să râdă, îşi îngropa faţa în părul ei parfumat, surprins de sentimentul de tandreţe pentru că fusese urâtă sau aşa se crezuse, emoţionat că i-o mărturisise, extaziat fiindcă…

Fiindcă… Refuză să se gândească de ce… Nu conta decât că râdea şi ea, punându-şi braţele în jurul taliei lui. Cu un zâmbet solemn, îşi frecă bărbia de capul ei şi şopti:

— Am un gust excelent la femei.

— Hm, cu doi ani în urmă n-ai fi zis la fel, spuse ea râzând şi lăsându-se în braţele lui.

— Sunt un om cu viziunea viitorului, o asigură el calm. Mi-aş fi dat seama încă de atunci. O oră mai târziu stăteau faţă în faţă pe treptele verandei sprijinindu-se cu spatele de balustradă. Matt se afla sus, cu picioarele lungi întinse înaintea lui.Pe o treaptă mai jos, Meredith stătea cu genunchii traşi la piept şi braţele în jurul lor. Nu mai făceau efortul de a se cunoaşte, pentru că Meredith era însărcinată şi urmau să se căsătorească. Erau doar un cuplu stând afară într-o minunată noapte de vară, bucurându-se unul de altul. Lăsându-şi capul pe spate, Meredith ascultă cântecul greierilor cu ochii închişi pe jumătate.

— La ce te gândeşti? întrebă el încet.

— Mă gândesc că în curând va fi toamnă, spuse ea ridicându-şi privirea spre ochii lui. Toamna e

anotimpul meu preferat. Frumuseţea primăverii e exagerată. E umezeală, iar copacii sunt încă goi. Iarna se târăşte la nesfârşit, vara e plăcut, dar nu e acelaşi lucru. Toamna e altfel. Adică, există vreun parfum pe lume care să se poată compara cu mirosul frunzelor arse? întrebă ea cu un surâs cuceritor. Matt îşi zise că mirosea de o mie de ori mai bine ca frunzele arse, dar o lăsă să continue: Toamna e incitantă, se petrec o mulţime de schimbări. E ca amurgul.

— Amurgul?

— Pentru mine, amurgul e momentul preferat al zilei, din acelaşi motiv. Când eram mică obişnuiam să mă duc vara, la apusul soarelui, la capătul aleii şi să stau lângă gard urmărind maşinile trecând cu farurile aprinse. Toţi cei de la volan aveau unde să meargă, ceva de făcut. Începea noaptea… Jenată, lăsă fraza în suspensie. Sună incredibil de prostesc.

— Sună incredibil de singuratic.

— N-am fost singuratică, pe cuvânt. Visam doar cu ochii deschişi. Ştiu că în noaptea aceea la Glenmoor ţi-ai făcut o impresie îngrozitoare despre tatăl meu, dar nu e căpcăunul pe care ţi-l imaginezi.Mă iubeşte şi a încercat întotdeauna să mă protejeze şi să-mi ofere tot ceea ce e mai bun. Fără vreun motiv anume, minunata stare de spirit a lui Meredith dispăru ca prin farmec, realitatea izbind-o în plin. Iar drept recunoştinţă, peste câteva zile mă voi duce acasă însărcinată şi…

— Ne-am înţeles că în noaptea asta să nu discutăm despre problemele noastre, o întrerupse el.

— Dacă toamna îţi place atât de mult, care e

lucrul care îţi place cel mai puţin? întrebă Matt încercând să-i abată atenţia. Meredith se gândi câteva clipe.

— Parcelele cu pomi de Crăciun a doua zi după Crăciun. E foarte trist să vezi pomii aceia frumoşi pe care nu i-a cumpărat, nimeni. Sunt ca nişte orfani pe care nu-i doreşte nimeni. Se opri dându-şi seama ce spunea şi întoarse repede capul.

— E trecut de miezul nopţii, spuse Matt ridicându-se, ştiind că nimic nu-i mai putea salva starea de spirit. Ce-ar fi să ne culcăm? Întrebarea suna de parcă el ar fi considerat ca e ceva de la sine înţeles că se vor culca sau ar trebui să se culce împreună, iar Meredith fu străbătută de un fior bolnăvicios de panică. Era însărcinată, iar el se va căsători cu ea pentru că se vedea silit să o facă; întreaga situaţie era deja atât de sordidă, că se simţea cu totul lipsită de valoare şi umilită.

Ajunşi în sufragerie, stinseră luminile, apoi porniră în sus pe trepte. Camera lui Matt era imediat lângă scară, iar a lui Julie în stânga, la capătul coridorului, cu o baie între ele. Când ajunseră în dreptul uşii lui, Meredith rezolvă problema de una singură.

— Noapte bună, Matt, spuse ea cu o voce care tremura uşor. Ocolindu-l, îi aruncă peste umăr un zâmbet crispat, lăsându-l în pragul uşii. Cum el nu făcu nicio încercare să o oprească, emoţiile ei cotiră brusc de la uşurare la suferinţă. Se părea, îşi zise ea păşind spre camera lui Julie, că femeile însărcinate n-au niciun fel de sex-appeal, nici măcar pentru bărbatul care îşi ieşise din minţi în pat cu ea cu numai câteva săptămâni în urmă. Deschise uşa şi dădu să între în camera lui Julie.

În spatele ei, Matt rosti cu voce calmă, îngroşată:

— Meredith? Ea se răsuci şi-l văzu tot acolo, cu umărul sprijinit de cadrul uşii şi cu braţele încrucişate peste piept, într-o atitudine nonşalantă.

— Da?

— Ştii care e lucrul care îmi place cel mai puţin? Timbrul aspru al glasului lui îi dădu de înţeles că nu era doar o simplă întrebare, şi îşi clătină capul, nesigură de ceea ce avea să audă. N-o lăsă să se frământe prea mult. Să dorm singur când la capătul coridorului e cineva care ştiu al naibii de bine c-ar trebui să doarmă cu mine. Matt voise să fie o invitaţie şi nu o observaţie rostită autoritar, iar lipsa lui de tact cu ea îl luă prin surprindere. Vreo zece expresii se alungară una pe alta pe faţa ei frumoasă, jenă, timiditate, îndoială, nesiguranţă, apoi se căzni să zâmbească, şovăi şi spuse ferm:

— Noapte bună. Matt o urmări intrând în camera lui Julie şi închizând uşa în urma ei, ştiind foarte bine că dacă se ducea după ea şi încerca să o ia cu binişorul ar fi putut-o convinge cu uşurinţă să vină în patul lui. Cu toate astea, fără vreun motiv anume, descoperi brusc că nu era deloc dispus să o facă. Se întoarse, intră în camera lui, dar lăsă uşa deschisă, convins încă că Meredith voia să fie cu el şi, dacă era aşa, va veni la el imediat după ce se va pregăti de culcare. Îmbrăcat în nişte pantaloni de pijama, după care trebuise să scotocească prin sertare, stătea la fereastră privind pajiştea luminată de razele lunii. O auzi pe Meredith ieşind din baie după ce făcuse un duş şi se încordă ascultându-i paşii. Se retraseră spre

capătul coridorului, apoi o uşă se închise. Hotărârea ei era luată, îşi zise el simţind surpriza, supărarea şi dezamăgirea dominându-l cu forţe egale. Şi totuşi, niciuna din aceste emoţii nu avea de-a face cu dorinţa sexuală nesatisfăcută. Voia un fel de semn de la ea că era pregătită pentru o relaţie adevărată cu el; oricât de mult ar fi sperat-o nu era dispus să facă nimic ca să o convingă. Fusese hotărârea ei, alegerea ei, nimeni n-o influenţase. Făcuse acea alegere când se depărtase de el şi pornise spre capătul coridorului. Dacă ar fi avut îndoieli în legătură cu ceea ce voia el, atunci ceea ce-i spusese mai devreme ar fi trebuit să i le spulbere.

Întorcându-se de la fereastră, scoase un oftat de nemulţumire şi înfruntă faptul că se aştepta probabil la prea multe de la o tânără de optsprezece ani. Necazul era că-i venea al naibii de greu să-şi amintească cât de tânără era Meredith. Dând cuvertura la o parte, se întinse în pat şi îşi puse mâinile sub cap, fixă tavanul şi se gândi la ea. În seara asta îi povestise despre Lisa Pontini şi cum ajunseseră să se împrietenească, şi înţelese, din câte îi spusese ea, că. Meredith se simţea în largul ei nu numai în cluburile selecte, ci şi în casa familiei Pontini. Era cu totul lipsită de prefăcătorie sau de afectare, îşi zise Matt, şi totuşi avea în ea un rafinament imposibil de trecut cu vederea, o eleganţă înnăscută care erau pentru el la fel de pline de farmec ca şi chipul încântător şi zâmbetul cuceritor. Oboseala îşi spuse cuvântul şi Matt închise ochii. Din nefericire, dacă nu simţea ceva pentru el, niciunul din atributele astea n-o va ajuta şi nu-i va face mai ademenitoare ideea de a-l

însoţi în America de Sud. Şi era clar că sentimentele ei erau cu totul altele, altfel ar fi fost demult lângă el. Ideea de a convinge o fată de optsprezece ani, răsfăţată şi sceptică, să plece cu el în Venezuela, când ea nu avea curajul sau convingerea necesară să traverseze coridorul spre el, era nu numai revoltătoare, dar şi inutilă. Cu capul plecat, Meredith stătea în picioare lângă patul lui Julie, şovăind între dorinţe mistuitoare şi mari îndoieli pe care nu părea să le mai poată controla sau prevedea. Sarcina nu avea încă niciun efect asupra fizicului ei, dar era clar că făcea ravagii printre emoţiile ei. Cu mai puţin de o oră în urmă nu-şi dorise să fie în pat cu Matt, dar acum se răzgândise. Bunul-simţ o avertiza că viitorul îi era şi aşa înspăimântător de nesigur, iar a ceda atracţiei tot mai mari faţă de el va complica lucrurile şi mai mult.La cei douăzeci şi şase de ani ai săi Matt era cu mult mai în vârstă decât ea, cu o experienţă mai bogată în orice domeniu al vieţii, o viaţă complet diferită de a ei. Acum şase săptămâni, îmbrăcat în smoching, iar ea aflându-se într-un anturaj familiar, i se păruse ca unul dintre bărbaţii pe care îi cunoştea. Dar aici, îmbrăcat în blugi şi cămaşă, avea în el ceva primitiv care o atrăgea şi o alarma în acelaşi timp. Dorise ca ea să vină în noaptea asta în patul lui şi i-o spusese fără ocolişuri. Şi chiar în timp ce se gândea la toate astea mintea i se răzvrătea la ideea că Matt nu avea pentru ea alte sentimente decât o atracţie sexuală. Dacă nu se gândise decât la sex, de ce nu încerca să o convingă să vină în patul lui, când îi arătase foarte elocvent că o dorea acolo? îşi aminti de privirea tandră din ochii lui

când o întrebase dacă era la fel de dulce pe cât şi-o imagina. Şi stând pe verandă, aceeaşi privire îi încălzise ochii cenuşii de nenumărate ori. Meredith îşi îndreptă umerii, tremurând uşor din cauza nesiguranţei, trecându-şi inconştientă mâinile peste abdomenul plat. Era speriată, tulburată şi cumplit de atrasă de un bărbat pe care nu-l cunoştea şi nu-l înţelegea. Cu inima bubuindu-i în piept, deschise fără zgomot uşa camerei lui Julie. El lăsase uşa deschisă, o văzuse când se întorsese de la duş. Dacă dormea deja, îşi zise ea, se va întoarce şi se va culca. Va lăsa destinul să hotărască.

Dormea, realiză ea stând în pragul uşii lui, urmărindu-l în lumina lunii pătrunzând prin materialul subţire al draperiilor. Bătăile inimii reveniră la un ritm normal, dar rămase pe loc minunându-se de influenţa lui asupra emoţiilor ei, influenţă care o făcuse de la bun început să se îndrepte spre el. Stânjenită că stătea în pragul uşii lui urmărindu-l dormind, se întoarse încet. Matt habar nu avu ce anume îl trezise sau de când stătea în cadrul uşii, dar când deschise ochii, pleca. O opri cu primele cuvinte cu totul lipsite de noimă care îi trecură prin minte:

— N-o face, Meredith! Ordinul tăios o opri pe Meredith, răsucind-o spre el, cu părul revărsându-i-se peste umărul stâng. Nesigură la ce se referea sau la ce se gândea, încercă să-i vadă fizionomia feţei prin întuneric, dar cum nu reuşi porni spre el.

Matt o urmări apropiindu-se. Purta o cămaşă de noapte din mătase, atât de scurtă că abia dacă îi acoperea partea de sus a coapselor frumoase. Se

trase la o parte şi ridică cuvertura pentru ea. Meredith şovăi şi se aşeză doar pe marginea patului, şoldul atingându-l pe al lui, ochii mari uitându-se încruntaţi în ai lui. Când vorbi, vocea îi fu joasă şi tremurătoare:

— Nu ştiu de ce, dar de data asta mi-e şi mai frică.Pe buzele lui Matt flutură un zâmbet melancolic. Îşi duse mâna la obrazul ei, apoi o coborî spre ceafă.

— Şi mie. Mi se pare corect să te avertizez, şopti el când mâna îi strânse uşor ceafa, apăsând-o ca să-i aducă gura spre a lui, ce se va întâmpla acum s-ar putea dovedi un risc chiar mai mare decât cel pe care ţi l-ai asumat acum şase săptămâni.

Meredith se uită în ochii mistuiţi de dorinţă şi ştiu că avertismentul se referea la o posibilă implicare profundă a sentimentelor. Hotărăşte-te, şopti el cu un glas îngroşat.

— Eu, spuse ea, dând să-şi clatine capul şi să se ridice, dar ceva o opri. Cu un geamăt înăbuşit, Meredith se aplecă şi-l sărută, zdrobindu-şi buzele de ale lui, iar braţele lui Matt o cuprinseră, ţinând-o aproape, apoi strângând-o ca într-o menghină şi rostogolind-o pe spate, gura lui punând stăpânire pe a ei, aprinsă şi insistentă.

Magia se porni din nou la fel ca în urmă cu şase săptămâni, doar că de data asta era altfel, mai înfierbântată, mai gingaşă, mai sălbatică.

— Ai dormit bine? întrebă Julie a doua zi dimineaţă stând la masa din bucătărie şi ungând cu unt o felie de pâine prăjită.

— Foarte bine, spuse Meredith încercând disperată să nu arate ca şi cum şi-ar fi petrecut noaptea făcând dragoste cu fratele ei. Te pot ajuta

cu ceva la micul dejun?

— Cu nimic. Săptămâna viitoare tata lucrează în tură dublă, de la trei după-masa la şapte dimineaţa. Când vine acasă nu-şi doreşte altceva decât să mănânce şi să se culce, i-am pregătit deja micul dejun. Matt nu mănâncă nimic dimineaţa. Vrei să-i duci cafeaua? i-o duc eu de obicei înainte să sune ceasul deşteptător, ceea ce se va întâmpla, se uită la ceasul de plastic din bucătărie în formă de ceainic, peste zece minute. Încântată de ideea de a face ceva atât de domestic, cum ar fi trezirea lui Matt cu o cafea, Meredith încuviinţă şi turnă cafea într-o cană, apoi se uită la cutia cu zahăr şi şovăi nesigură.

— O bea amară, spuse Julie, zâmbind de încruntătura lui Meredith.

Şi, apropo, dimineaţa e foarte morocănos, aşa că nu te aştepta să ai cu cine să vorbeşti.

— Serios? Meredith reflectă la această savuroasă mică informaţie.

— Nu e rău, e doar ursuz. Se dovedi că Julie avusese parţial dreptate. Când Meredith bătu la uşa lui şi intră, Matt se rostogoli pe spate arătând cu totul dezorientat.

Singurul salut fu un mic zâmbet recunoscător, ridicându-se apoi în capul oaselor şi întinzând mâna după ceaşca de cafea. Meredith rămase lângă pat, neştiind prea bine ce să facă, urmărindu-l cum bea cu poftă, apoi se răsuci să plece, simţindu-se în plus. El o prinse de încheietura mâinii ca să o oprească şi, ascultătoare,

Meredith se aşeză lângă el.

— De ce sunt eu singurul obosit în dimineaţa

asta? întrebă Matt în cele din urmă, vocea fiindu-i încă răguşită de somn.

— Eu am obiceiul să mă trezesc foarte devreme, spuse Meredith. Mai mult ca sigur că după-amiază voi moţăi. Ochii lui trecură la cămaşa cadrilată a lui Julie pe care Meredith şi-o legase cu un nod în talie şi apoi la pantalonii scurţi, albi ai surorii lui.

— Combinaţia asta arată pe tine ca o reclamă la îmbrăcămintea sport. Era primul compliment pe care i-l făcea, exceptând cuvintele pe care i le murmura când făceau dragoste. Meredith nu punea mare preţ pe complimente, dar pe ăsta şi-l întipări în minte. Nu pentru ce-i spusese, ci pentru modul tandru în care îi vorbise.

Patrick veni acasă, servi micul dejun şi se duse la culcare. Julie plecă la opt şi jumătate, fluturându-şi veselă mâna şi anunţând că după şcoală se ducea la prietena ei, rămânând acolo peste noapte.La ora nouă şi jumătate, Meredith se hotărî să sune acasă şi să lase majordomului un mesaj pentru tatăl ei. Îi răspunse Albert şi îi dădu el un mesaj din partea domnului Bancroft. Tatăl ei îi cerea să vină acasă imediat şi spera să aibă o explicaţie bună pentru dispariţia ei.

Meredith îi ceru lui Albert să-i spună tatălui că avea un motiv întemeiat pentru plecarea de acasă şi că va sosi duminică. După aceea timpul păru să se târască. Având grijă să nu-l trezească pe Patrick, se duse în sufragerie căutând ceva de citit. Rafturile cu cărţi îi oferiră mai multe posibilităţi, dar era mult prea plină de neastâmpăr ca să se poată concentra asupra unui roman lung. Printre revistele şi ziarele de pe raftul de sus, Meredith dădu peste o broşură veche despre

croşetat. O studie cu interes crescând, tot felul de botoşei lucraţi artistic prinzând formă în mintea ei. Posibilităţile de distracţie fiind reduse, chiar inexistente, se hotărî să-i dea croşetatului o şansă, aşa că se hotărî să se ducă cu maşina în oraş.La magazinul din centru cumpără o carte dedicată în întregime croşetatului, câteva gheme de aţă groasă şi un ac de croşetat cu un cârlig gros cât degetul ei, vânzătoarea asigurând-o că era cel mai potrivit pentru o începătoare. Tocmai îşi descuia maşina parcată în faţa magazinului de aparate electrice, când îi trecu prin minte că în seara aceea responsabilitatea cinei s-ar putea să cadă pe umerii ei. Aruncând în maşină plasa cu ghemele, traversă din nou strada şi se duse la raionul de alimente. Timp de câteva minute se mulţumi să treacă pe intervalurile dintre mărfurile expuse, asaltată de îndoieli explicative privind talentele ei culinare. Studie, muşcându-şi buzele, pachetele din vitrina cu carne. Seara trecută chiftelele lui Julie fuseseră delicioase, dar, indiferent ce va pregăti, va trebui să fie ceva simplu. Privirea îi trecu de la feliile de came pentru friptură, la pulpele de pui, ficatul de porc, apoi, venindu-i inspiraţia, rămasă fixată asupra pachetelor de cremvruşti. Cu puţin noroc va putea transforma cina dintr-o catastrofă culinară într-o aventură nostalgică. Zâmbind încântată cumpără cremvruşti şi cornuri. Întoarsă acasă, Meredith lăsă alimentele la bucătărie şi se aşeză în sufragerie cu acul de croşetat şi revista cu sfaturile pentru începători.

Conform instrucţiunilor, la baza oricărei creaţii din domeniul croşetatului se afla ochiul de lanţ, iar

începătorilor nu le era recomandat să treacă la faza următoare până nu vor realiza cel puţin o sută de ochiuri de lanţ perfect uniforme. Meredith se supuse ascultătoare, lucrând la ochiurile de lanţ fiecare ieşind de vreo trei centimetri datorită acului mare şi firului gros.Pe măsură ce dimineaţa înainta spre după-masă, grijile începură să o hărţuie din nou, aşa că, dorind să le alunge, îşi continuă croşetatul cu şi mai multă conştiinciozitate. Nu se va gândi la medici… sau cum va fi naşterea… dacă Matt va dori să viziteze copilul… la grădiniţe… dacă Matt vorbise serios când spusese să aibă o căsătorie adevărată…

Ochiurile de lanţ ţâşneau din acul gros, mari şi uniforme, formând la picioarele ei o baltă mare de aţă crem. Se uită jos, ştiind foarte bine că venise vremea să se oprească şi să treacă la etapa următoare, dar nu prea avea niciun chef de lucruri complicate, în plus, repetarea mişcării îi dădea un fel de satisfacţie sumbră, o senzaţie de control extrem de necesar.La ora două, sarcina, care până acum nu păruse tocmai reală, se făcu cunoscută printr-o nevoie bruscă de somn, iar Meredith puse jos acul de croşetat. Ghemuindu-se aproape recunoscătoare pe canapea, Meredith se uită la ceas. Avea timp suficient să tragă un pui de somn şi să ascundă apoi aţa şi acul înainte ca Matt să vină acasă. Înainte ca Matt să vină acasă… Gândul că se întorcea la ea după o zi de muncă o umplu de fericire.

Punându-şi obrazul pe braţ, îşi aminti felul cum făcuse dragoste cu ea şi trebui să se gândească la altceva, fiindcă amintirea era atât de puternică şi de excitantă, încât îl dori cu tot trupul. Era în

mare pericol să se îndrăgostească de tatăl copilului ei. Mare pericol? îşi zise ea surâzând uşor. Ce-ar putea fi mai minunat, atâta timp cât Matt simţea la fel. Şi credea că da.

Sunetul cauciucurilor împroşcând pietrişul pluti în cameră prin fereastra deschisă, iar ochii ei se deschiseră brusc, privirea zburându-i la ceas. Era patru şi jumătate. Se ridică în fund, îşi trecu degetele prin păr, dându-l la o parte de pe frunte. Întinzând mâna să ia aţa şi acul, uşa de la intrare se deschise, iar inima îi tresări puternic la vederea lui.

— Bună, spuse ea imaginându-şi dintr-o dată alte zile ca aceasta în care Matt se va întoarce acasă la ea. Se întrebă dacă se gândise cât de cât la ea, apoi se mustră pentru prostia ei, era cea cu prea mult timp liber; el fusese ocupat, absorbit îndoială de alte probleme. Cum a fost la lucru? Matt se uită la ea cum stătea în picioare lângă canapea, pagini ale unor zile asemănătoare defilându-i prin minte, luni şi ani în care se va întoarce acasă la o zeiţă cu păr de aur cu un zâmbet care-l făcea întotdeauna să se simtă de parcă ar fi răpus dragon cu o singură mână, ar fi găsit leacul împotriva guturaiului sau ar fi descoperit calea spre pacea pe glob.

— A fost bine, spuse el zâmbind. Tu ce-ai făcut? îşi petrecuse o parte a zilei făcându-şi griji, iar restul gândindu-se şi visând la el. Dar din moment ce nu i-o putea mărturisi, spuse:

— Am hotărât să mă apuc de croşetat. Ridică ghemul ca să-i demonstreze.

— O activitate foarte casnică, o tachina Matt, apoi privirea îi alunecă spre şirul de ochiuri

pornind din ghem şi terminându-se pe masă. Ochii i se măriră.La ce lucrezi? Meredith îşi înăbuşi stânjenită micul hohot de râs, fiindcă nu avea nici cea mai vagă idee.

— Ghici, spuse Meredith, încercând să iasă cu faţa curată, sperând ca el să se gândească la ceva. Venind spre ea, Matt se aplecă, apucă capătul aţei şi începu să păşească înapoi derulând ochiurile de lanţ până ajunse aproape de celălalt capăt al sufrageriei.

— Un covor? se aventură el pe un ton grav. Meredith reuşi cumva să-şi controleze muşchii feţei şi să arate jignită.

— Fireşte că nu e un covor.

El deveni imediat serios şi porni spre ea plin de remuşcări.

— Dă-mi un indiciu, spuse el cu blândeţe.

— N-ai nevoie de niciun fel de indiciu. E clar ce vrea să fie. Luptându-se să-i vorbească cât mai convingător, anunţă: intenţia mea e să mai adaug câteva şiruri la ce-am croşetat deja, ca bucata să fie mai lată, apoi mi-am pus în gând s-o apretez, iar tu o vei putea folosi ca să-ţi pui un gard în jurul fermei. Cu ochii umezi zguduindu-i-se de râs Matt o trase, cu totul nepăsător la acul de croşetat care îi împungea pieptul.

— Am cumpărat câte ceva pentru cină, îi spuse ea sprijinindu-se cu spatele de braţele lui. Matt voise să o scoată în oraş. Îşi coborî capul spre ea zâmbind surprins.

— Parcă ziceai că nu ştii să găteşti.

— Vei înţelege când vei vedea ce-am cumpărat, spuse ea, iar el îşi puse braţul în jurul umerilor ei şi porniră spre bucătărie. Scoase cremvruştii din

frigider, iar privirea lui se îndreptă asupra cornurilor din coş.

— Foarte inteligent din partea ta, rosti el zâmbind amuzat. Te-ai gândit la o cale să mă faci pe mine să gătesc.

— Crede-mă, spuse ea pe un ton răspicat, e mai sigur aşa. Matt era acasă de zece minute şi era pentru a doua oară că simţea că lumea se umpluse brusc de fericire şi de veselie. Meredith aduse o pătură şi mâncarea, iar Matt pregăti un foc de tabără. Îşi petrecură seara afară, mâncând cremvruşti în corn, cremvruşti prăjiţi pe grătar, de fapt mai mult arşi decât prăjiţi; vorbiră despre o mulţime de lucruri, de la terenurile petroliere din America de Sud, la totala lipsă a simptomelor sarcinii ei. Terminară de mâncat la apusul soarelui, iar Meredith adună farfuriile, apoi le duse în bucătărie să le spele. Matt o aşteptă să se întoarcă, cu privirea trecându-i alene de la cerul tot mai întunecat de deasupra la frunzele adunate şi aruncate peste foc ca să-i facă o surpriză. Când Meredith ieşi din casă, în aer plutea aroma delicioasă a toamnei, iar Matt stătea pe pătură încercând să arate ca şi cum n-ar fi fost nimic neobişnuit în mirosul frunzelor arse în august, îngenunche pe pătură în faţa lui, se uită la foc, îşi ridică chipul spre al lui şi, cu tot întunericul, Matt îi văzu ochii lucind.

— Îţi mulţumesc, spuse ea simplu.

— Cu plăcere, replică el cu o voce ciudat de îngroşată chiar şi pentru urechile lui. Îi întinse mâna, apoi trebui să se lupte cu valul de dorinţă când ea îi interpretă greşit invitaţia de a se aşeza lângă el şi i se puse între picioare, cu spatele la

pieptul lui, uitându-se la foc. Dorinţa fu urmată o clipă mai târziu de o senzaţie de pură încântare când o auzi mărturisindu-i încet:

— E cea mai frumoasă seară din viaţa mea, Matt.

— Dar seara trecută?

— Atunci asta e a doua. Matt zâmbi şi o muşcă uşor de ureche, dar pasiunea îi erupsese deja în trup, zvâcnindu-i prin vene ca o flacără, refuzând orice împotrivire sau întârziere. Zguduit de forţa ei, îi întoarse faţa spre el şi îi explora gura. Buzele ei se frecară de ale lui, mai întâi uşor, delicat, apoi când limba i se strecură înăuntru, tot mai provocator. Matt pierdu controlul. Îşi strecură mâna în interiorul cămăşii ei, degetele închizându-se peste un sân, iar geamătul ei de plăcere rupse şi ultimul fir fragil al reţinerii. Răsucind-o în braţe, o întinse pe pătură, trupul lui acoperindu-l pe al ei, îşi înfipse degetele în părul moale, făcând-o prizoniera unui sărut pătimaş. Era atât de sensibil la reacţiile ei, că-i sesiză imediat ezitarea momentană, ferocitatea înflăcărării lui uluind-o, paralizând-o. Fu mirat la rândul lui de nevoia disperată, stăruitoare, de a o poseda complet, de necesitatea de a face un efort conştient ca să-şi încetinească mişcările. Îl consumă cu atâta forţă, încât nu-şi dădu seama că ezitarea ei nu se datora fricii de pasiunea tumultuoasă, ci lipsei de experienţă şi nesiguranţei privind modul cum să răspundă la fel. Însă chiar dacă şi-ar fi dat seama, ar fi şovăit să-i arate atunci cum să o facă, fiindu-i incredibil de greu să se înfrâneze ca să prelungească actul iubirii. Aşa că o dezbrăcă încet, degetele stângace tremurându-i, şi o sărută

până se zvârcoli sub el, mâinile ei alergând peste pielea lui, amândoi înfierbântaţi.

Atingerea mâinilor şi a gurii ei îl făceau să-şi piardă minţile, şi fiecare sunet scos de ea era o mângâiere şi un blestem. O purtă de la o culme la alta, mai înaltă, murmurând şoapte guturale, ameţind-o cu vorbele tainice ale plăcerii. Ea îl urmă, i se alătură strigând, întreg trupul fiindu-i străbătut de spasme, şi atunci se vărsă în ea. Zăcând lângă ea, se gândi să lase naibii planul lui şi să rămână aici, dar nu putea. Meredith era obişnuită cu tot ce era mai bun. Merita cu prisosinţă avantajele oferite de avere, iar el voia să i le ofere. Şi singura cale prin care putea spera la aşa ceva era să plece în America de Sud. Gândul că o lăsa singură şi că ar putea-o pierde fiindcă s-ar sătura să-l aştepte sau şi-ar pierde încrederea în capacitatea lui de a reuşi, l-ar fi făcut în mod normal să-şi piardă minţile. Avea însă un atu. Era însărcinată cu copilul lui. Copilul va fi un motiv întemeiat să-l aştepte şi să aibă încredere în el. Aceeaşi sarcină pe care Meredith o privise ca pe o calamitate, era considerată acum de Matt drept un dar neaşteptat al sorţii. Când o lăsase în Chicago, se gândise că vor trece cel puţin doi ani înainte să apuce să-i facă curte, aşa cum se obişnuieşte în lumea ei, asta în cazul în care n-ar fi pierdut-o deja în favoarea altcuiva. Era frumoasă, captivantă şi, cât ar fi fost plecat, în jurul ei s-ar fi învârtit sute de bărbaţi.

Unul dintre ei ar fi prins-o cu siguranţă, iar în noaptea în care o părăsise ştiuse foarte bine acest lucru. Dar iată că destinul intervenise şi-i pusese lumea la picioare. Faptul că destinul nu prea

fusese blând cu cei din neamul Farrell nu reuşi să-i taie avântul. Era dispus acum să creadă în Dumnezeu, soartă şi bunătatea universală, toate din cauza lui Meredith şi a copilului.

Singurul lucru care i se părea cam greu de crezut era că moştenitoarea distinsă întâlnită la clubul select, blonda fermecătoare care bea şampanie şi se purta cu un calm desăvârşit, era ghemuită într-adevăr lângă el, adormită în braţele lui, copilul lui adăpostit în pântecele ei. Copilul lui. Matt îşi răsfiră degetele peste abdomenul ei şi zâmbi cu buzele lipite de gâtul ei, fiindcă Meredith habar nu avea ce simţea el pentru acest copil şi faţă de ea pentru că nu încercase să scape de el, sau de muncitorul dintr-o oţelărie. În ziua în care îi prezentase opţiunile ei, cuvântul avort îi dăduse o senzaţie de greaţă. Voia să vorbească despre copil cu ea, să-i spună exact ce simţea, dar avea senzaţia că era un ticălos egoist arătându-se atât de încântat de ceva care îi provoca ei o durere atât de mare. Apoi, Meredith era îngrozită de confruntarea cu tatăl ei, iar pomenirea sarcinii părea să-i reamintească de ce o aştepta. Confruntarea cu tatăl ei… Zâmbetul lui Matt se şterse. Omul ăla era un mizerabil, dar reuşise cumva să crească cea mai fascinantă femeie pe care Matt o cunoscuse vreodată, iar pentru asta Matt îi era profund recunoscător. Gratitudinea lui mergea până acolo, încât era dispus să facă tot ceea ce-i va sta în putinţă ca să slăbească tensiunea dintre Meredith şi tatăl ei când o va duce duminică în Chicago. Va încerca să ţină minte că Meredith era singurul copil al lui Philip Bancroft, iar din motive care îi erau clare doar ei,

îl iubea din toată inima pe acel mizerabil arogant.

CAPITOLUL 10

— Unde e Meredith? o întrebă Matt pe Julie, întorcându-se de lucru în după-amiaza următoare. Ea îşi ridică privirea de la masa din dining-room, unde îşi făcea temele.

— A plecat să călărească. Mi-a spus că se va întoarce înaintea ta, dar tu ai venit cu două ore mai devreme, adăugă zâmbind maliţioasă. Oare ce te-o fi adus acasă atât de repede?

— Mucoaso, spuse Matt, ciufulindu-i părul negru şi pornind spre uşa din spate.

Meredith îi povestise cu o zi în urmă că îi plăcea să călărească, aşa că în acea dimineaţă Matt îl sunase pe vecinul lor şi aranjase ca ea să călărească unul dintre caii lui Dale. Ajuns afară, traversă curtea, trecu pe lângă bucata de pământ plină de buruieni, care fusese cândva grădina de legume a mamei lui, scrutând câmpia în căutarea ei. Era la jumătatea drugului spre gard când o văzu venind spre el. Imaginea ei îi dădu fiori pe şira spinării. Calul alerga în galop de-a lungul gardului, Meredith aplecată mult pe gâtul lui, părul săltându-i pe umeri. Când se apropie, îşi dădu seama că avea de gând să se întoarcă şi să conducă calul spre hambarul lor. Matt schimbă direcţia, pornind într-acolo, urmărind-o atent, pulsul revenindu-i la un ritm mai normal pe măsură ce frica îi dispărea încetul cu încetul. Meredith Bancroft călărea ca o adevărată aristocrată, uşor şi graţios, complet stăpână pe calul de sub ea.

— Bună! strigă ea cu faţa îmbujorată şi strălucitoare oprind calul în curtea hambarului, lângă o grămadă de fân. Va trebui să-l las să se liniştească puţin, spuse ea când Matt întinse mâna după căpăstru, apoi totul se petrecu cu o repeziciune uluitoare: călcâiul lui Matt se prinse în dinţii unei furci lăsate pe pământ chiar în clipa în care Meredith începu să descalece, mânerul furcii se ridică şi izbi calul în bot. Nechezând revoltat, calul se smuci şi se retrase înapoi. Matt dădu drumul căpăstrului vrând să o prindă pe Meredith, dar ea alunecă pe spate aterizând în fund pe grămada de fân, rostogolindu-se apoi până jos.

— Fir-ar să fie! izbucni el, îngenunchind lângă ea şi apucând-o de umeri. Te-ai lovit? Grămada de fân îi amortizase căderea, iar Meredith nu păţise nimic, era doar umilită şi nedumerită de ce i se întâmplase.

— Să mă fi lovit? repetă ea strâmbându-se în glumă, luând o expresie şocată.

Mândria mea e mai mult decât lovită. E complet demolată, distrusă… El se uită la ea, mijindu-şi ochii îngrijorat.

— Dar copilul? Meredith se opri din a se scutura de pământ şi fân.

— Matt, îl informă ea cu o privire superioară, punându-şi mâinile pe fund, copilul nu e aici. El realiză în sfârşit unde îi erau mâinile şi pe ce căzuse Respiră uşurat şi amuzat, apoi se minună stupefiat:

— Nu? Câteva minute Meredith se mulţumi să stea nemişcată, urmărindu-l ştergând calul, apoi îşi aminti de ceva şi zâmbi.

— Ţi-am terminat de croşetat puloverul. El se opri brusc şi se holbă la ea, având pe chip o expresie sceptică.

— Ai făcut un… un pulover din chestia aia lungă şi lăbărţată? Pentru mine?

— Fireşte că nu, spuse Meredith reuşind să arate jignită. Chestia aia lungă şi lăbărţată n-a fost decât de încercare. Astăzi ţi-am făcut un pulover. Deşi e mai degrabă o vestă. Vrei s-o vezi? El spuse că da, însă arăta atât de încurcat că Meredith trebui să-şi muşte buza ca să nu izbucnească în râs. Când ieşi din casă câteva minute mai târziu purta în mâini un pulover bej, cu acul de croşetat vârât înăuntru. Matt tocmai păşea agale afară din hambar şi se întâlniră lângă grămada de fân.

— Poftim, spuse ea arătând ce ascunsese la spate. Ce zici? Privirea lui alunecă cu o groază nedisimulată spre mâinile ei, se fixă asupra puloverului apoi se ridică spre faţa ei inocentă. Era uluit şi impresionat. Era vizibil emoţionat că îl lucrase pentru el. Meredith nu se aşteptase la asta şi se simţi cam stingherită de gluma ei.

— E fantastic! spuse el. Crezi că mi se potriveşte? Meredith era sigură. Controlase puloverele din dulapul lui ca să fie sigură că-i va cumpăra unul pe măsură. După ce îl adusese acasă, îi scosese eticheta cu mare grijă.

— Eu zic că da.

— Dă-mi-l să-l încerc.

— Aici? întrebă ea, iar când el dădu din cap trase afară acul de croşetat, luptându-se cu senzaţia tot mai puternică de vinovăţie, încet, cu mare grijă, Matt luă puloverul din mâinile ei şi îl îmbrăcă, netezindu-l peste cămaşa în dungi,

aranjându-i gulerul.

— Cum îmi stă? întrebă el pozând în faţa ei cu mâinile la şolduri şi picioarele uşor depărtate. Arăta superb, umeri largi, şolduri înguste, frumos ca un prinţ din basme, mortal de seducător, chiar dacă era în nişte blugi vechi şi un pulover ieftin,

— Îmi place, mai ales că l-ai făcut pentru mine.

— Matt, spuse ea ruşinată, pregătită să-i mărturisească adevărul.

— Da?

— În legătură cu puloverul…

— Nu, scumpa mea, o întrerupse el, nu-ţi cere scuze că n-ai avut timp să faci şi altele pentru mine. O poţi face mâine. Senzaţia ameţitoare dată de vocea lui adâncă numit-o „scumpa mea” o făcu pe Meredith să i se învârtească capul, apoi cuvintele îi pătrunseră în minte şi văzu strălucirea amuzată din ochii lui. Cu un gest voit ameninţător Matt se aplecă şi luă de jos un băţ, pornind spre ea, iar Meredith începu să meargă cu spatele, râzând fără să se poată opri.

— Să nu îndrăzneşti! chicoti ea ocolind grămada de fân şi îndreptându-se tot cu spatele spre hambar. Umerii i se loviră de peretele clădirii şi vru să facă o săritură laterală, dar Matt o prinse de încheietura mâinii, o opri şi îşi apăsă tot trupul de ea.

— Acum că m-ai prins, îl provocă ea, ce-ai de gând să faci cu mine?

— Bună întrebare, replică el cu o voce îngroşată. Privirea lui se fixă pe buzele ei, îşi aplecă capul şi o sărută cu o senzualitate lentă până ce Meredith îi răspunse, apoi aprofundă sărutul despărţindu-i buzele cu ale lui explorându-i gura cu limba. Iar

Meredith uită că se aflau în faţa casei şi puteau fi văzuţi de oricine. Îi cuprinse ceafa cu mâna, ţinându-l aproape, hrănindu-i foamea cu a ei, întâmpinând ritmurile leneşe, sugestive, ale limbii lui. Când Matt îi ridică în sfârşit capul, amândoi respirau greoi, iar trupul lui excitat lăsase o amprentă vizibilă pe al ei.

— Cred că e timpul să stăm puţin de vorbă, declară el îndreptându-şi umerii şi uitându-se la ea. Ţi-am spus atunci când am acceptat să mă însor cu tine că s-ar putea să pun nişte condiţii. Atunci nu eram sigur care ar putea fi. Acum da.

— Şi care sunt ele?

— Vreau să vii cu mine în America de Sud. După ce făcu anunţul, Matt aşteptă.

Oscilând între şocul apariţiei unei condiţii, plăcerea incredibilă dată de conţinutul ei şi exasperare din cauza tonului dictatorial, Meredith spuse:

— Aş dori să înţeleg ceva. Vrei să spui că dacă nu accept să fac ce-mi ceri, căsătoria se anulează?

— Înainte să-ţi răspund la întrebare aş prefera ca tu să răspunzi la a mea.

Lui Meredith îi trebuiră câteva clipe ca să priceapă în sfârşit că după ce o silea implicând c-ar putea refuza să se însoare cu ea, Matt voia acum să vadă dacă ar accepta şi fără ameninţarea lui. Zâmbind în sinea ei de modul exagerat şi arbitrar adoptat pentru a-şi atinge scopul, Meredith se prefăcu că analizează problema cu foarte mare atenţie.

— Vrei să plec cu tine în Africa de Sud? El încuviinţă dând din cap.

— Am vorbit astăzi cu Sommers. Condiţiile de

cazare şi ajutor medical sunt adecvate. Va trebui să le văd cu ochii mei şi să mă asigur că e aşa cum spune el. Dacă sunt acceptabile, vreau să vii acolo.

— Nu cred că e o propunere prea corectă, spuse ea cât mai serioasă, împingându-se de la peretele hambarului şi obligându-l să-i aştepte răspunsul, ca răzbunare pentru metodele folosite. El se încorda uşor.

— În clipa de faţă e tot ce pot face.

— Nu cred că te descurci prea bine, spuse Meredith pornind agale spre casă ca să-şi ascundă zâmbetul. Eu mă aleg cu un soţ, un copil, o casă numai a mea, plus o călătorie aventuroasă în America de Sud. Tu te alegi cu o nevastă care probabil îţi va găti cămăşile, îţi va apreta mâncarea, îţi va pierde…

Ţipă când o luă prin surprindere, apoi râse când mâna lui Matt ateriza pe umărul ei. O răsuci brusc, iar trupul i se izbi de-al lui. Însă Matt nu zâmbea. Se uită în jos la ea având pe chip o expresie indescifrabilă, după care o strânse tare la piept.

În bucătărie Julie stătea la fereastră urmărindu-l pe Matt sărutând-o pe Meredith, apoi dându-i drumul fără prea mare chef. Când ea plecă de lângă el, rămase cu mâinile pe şolduri uitându-se şi zâmbind în urma ei.

— Tăticule, spuse Julie, aruncând o privire radioasă, uluită, peste umăr, Matt e îndrăgostit!

— Atunci Dumnezeu să-l ajute!

— Nu-ţi place Meredith?

— Am văzut cum s-a uitat la casa asta când a pus piciorul în ea. Cu o privirea dispreţuitoare pentru cum arăta şi tot ce avea înăuntru. Chipul

lui Julie se întrista.

— Era speriată. Mi-am dat seama imediat.

— Matt e cel care ar trebui să fie speriat. Dacă nu ajunge atât de departe pe cât plănuieşte, îl va lăsa baltă pentru cine ştie ce ticălos bogat, iar el nu se va alege cu nimic, nici măcar cu dreptul de a-mi vizita nepotul.

— Nu cred.

— Şansele lui de a fi fericit cu ea sunt de unul la un milion, replică Patrick cu asprime. Ştii ce înseamnă pentru un bărbat să fie însurat cu femeia pe care o iubeşte şi să dorească să-i ofere tot ce e mai bun, sau măcar ceva mai bun decât a avut înainte de a se căsători cu el, şi apoi să nu reuşească? Îţi poţi imagina cum se simte când se uită în oglindă în fiecare dimineaţă şi îşi dă seama că nu reuşeşte, iar din cauza asta e un ratat?

— Te gândeşti la mama, rosti Julie, uitându-se la faţa lui trasă. Mama nu te-a considerat un ratat. Ne-a spus de sute de ori, mie şi lui Matt, cât de fericită ai făcut-o.

— Destul de rău. Mai bine aş fi făcut-o mai puțin fericită şi aş fi ţinut-o în viaţă, afirmă el cu amărăciune, dând să plece. Logica greşită şi semnele de deprimare nu-i scăpară lui Julie. Schimbul dublu din săptămâna asta îşi spunea cuvântul.

Julie ştia. Probabil că, în curând, poate chiar mâine, se va îmbăta criţă. Mama a trăit cu cinci ani mai mult decât i-au prezis doctorii, îi reaminti Julie. Iar dacă Matt vrea ca Meredith să stea cu el, va găsi o cale. E ca mama. Nu se dă niciodată bătut.

Patrick se întoarse şi se uită la ea cu un zâmbet

sumbru.

— E o aluzie adresată mie?

— Nu, spuse ea, e un mod de a te implora să nu te mai învinovăţeşti pentru că n-ai putut face mai mult. Mama s-a luptat din răsputeri, iar tu şi Matt aţi luptat alături de ea. Aţi reuşit ca în vara asta să terminaţi plata spitalizării. Nu crezi că a venit momentul să uiţi? Patrick Farrell întinse mâna şi îi ridică bărbia.

— Julie, sunt oameni care simt iubirea în inimile lor. Alţii o simt până în adâncul sufletului. Cei ca noi nu uită niciodată. Îşi coborî mâna, se uită pe fereastră, iar privirea lui se înăspri Pentru binele lui Matt, sper ca el să nu fie aşa. Are planuri mari de viitor, asta înseamnă multe sacrificii, iar fata n-a făcut vreun sacrificiu în viaţa ei. Nu va avea curajul să rămână alături de el, şi-o va lua la fugă în clipa în care lucrurile se vor complica. Meredith stătea în pragul uşii, cuvintele auzite ţintuind-o pe loc. El se întoarse să plece şi ajunseră faţă în faţă. Patrick avu bunul-simţ să arate jenat, dar nu cedă.

— M-ai auzit, Meredith, şi îmi pare rău. Însă este ceea ce simt. Era jignită, Patrick vedea asta foarte bine, dar îl privi drept în ochi. Rosti plină de demnitate:

— Sper că veţi fi la fel de nerăbdător să vă recunoaşteţi greşeala, domnule Farrell, când vă veţi da seama că v-aţi înşelat în privinţa mea. Se întoarse şi urcă scările lăsându-l pe Patrick cu gura căscată, în spatele lui, Julie spuse pe un ton obraznic:

— Văd c-ai speriat-o de moarte, tăticule. Înţeleg acum de ce spui că Meredith e lipsită de curaj. Patrick se încruntă, dar pornind spre lucru se opri

şi se uită în sus la treptele care duceau la etaj. Meredith cobora cu un pulover, dar şovăi pe treapta de jos. Sperând din tot sufletul ca ea să aibă dreptate, rosti:

— Dacă îmi arăţi că m-am înşelat, Meredith, mă vei face un om foarte fericit.

Era o tentativă de împăcare, iar ea o acceptă printr-o înclinare a capului.

— Îmi porţi nepotul, adăugă el. Mi-ar plăcea să-l văd crescând cu doi părinţi care vor rămâne căsătoriţi şi când va termina colegiul.

— Şi mie, domnule Farrell. Afirmaţia ei aproape că-i smulse un zâmbet.

CAPITOLUL 11

Lumina soarelui cădea pieziş pe parbriz, iar Meredith o urmări reflectându-se pe verigheta pusă de Matt pe degetul ei în ziua precedentă în cadrul unei ceremonii civile simple dusă la împlinire de un judecător local, avându-i ca martori doar pe Julie şi Patrick. În comparaţie cu nunţile costisitoare, tipice mediului din care provenea, a ei fusese scurtă şi expeditivă. Meredith se gândi la luna ei de miere frecându-şi într-o doară inelul de rochia de vară împrumutată de Julie. În pat, Matt dăruia mereu, dăruia, dăruia şi iar dăruia, cu toate astea nu părea să dorească sau să aibă nevoie ca ea să facă ceva să-l mulţumească. Uneori, pe când făcea dragoste cu ea, tânjea să-i ofere aceeaşi desfătare mistuitoare pe care o revărsa asupra ei, dar ezita să preia iniţiativa fără vreo formă de încurajare din partea lui. Dar când se mişca deasupra ei şi se împingea

adânc în trupul toropit, Meredith uita de orice altceva. Uita de restul lumii.

În această dimineaţă, când încă mai fusese pe jumătate adormită, Matt pusese pe noptieră tava cu micul dejun şi se aşezase pe pat lângă ea. Meredith ştia că îşi va aminti toată viaţa ei strălucirea zâmbetului sincer, de puşti fericit.

— Trezeşte-te, frumuseţe adormită şi dă-i un sărut broscoiului. Acum, se uita la el şi nu era nimic de puştan în falca pătrată şi bărbia hotărâtă, dar existau alte clipe, clipe când râdea sau când dormea şi părul îi era ciufulit, iar atunci trăsăturile îi era absolut înduioşătoare, deloc colţuroase. Şi genele acelea! O surprinse examinându-l şi o tachină:

— Am uitat cumva să mă bărbieresc?

— De fapt, mă gândeam că ai nişte gene pentru care o fată ar face moarte de om.

— Ai grijă ce vorbeşti, o avertiză el, prefăcându-se încruntat, în clasa a şasea l-am bătut pe unul numai fiindcă a îndrăznit să-mi spună că am gene ca o fată.

Meredith râse, dar pe măsură ce se apropiau de casa ei şi de confruntarea cu Philip Bancroft, buna dispoziţie pe care se străduiseră amândoi să o păstreze începea să se risipească. Peste două zile, Matt urma să plece în Venezuela, iar timpul petrecut împreună era pe terminate. Şi cu toate că acceptase să nu-i spună încă tatălui ei de sarcină, ideea nu-l încânta. Nu-i plăcea nici lui Meredith. Se adăuga senzaţiei ei de mireasă neştiutoare şi ura să se simtă aşa. Până i se va alătura lui Matt în America de Sud, era ferm hotărâtă să înveţe să gătească, în ultimele zile ideea de a fi o soţie

adevărată, cu un soţ şi un cămin începuse să i se pară tot mai atrăgătoare, în ciuda descrierii descurajatoare pe care i-o făcuse asupra locului unde urmau probabil să trăiască.

— Am ajuns, spuse Meredith câteva minute mai târziu când intrară pe alee. Casa mea mult iubită.

— Dacă tatăl tău te iubeşte atât de mult pe cât crezi, îi spuse Matt cu o siguranţă de sine liniştitoare, ajutând-o să coboare din maşină, va încerca să se împace cu situaţia asta neaşteptată imediat ce-i va trece şocul. Meredith spera să aibă dreptate, pentru că, dacă nu avea, va trebui să locuiască la fermă cât timp Matt va fi plecat, iar asta nu-şi dorea, mai ales că Patrick Farrell nu se arătase prea încântat de persoana ei. Din moment ce sunase în această dimineaţă şi îi transmisese lui Albert că va sosi după-amiază, Meredith presupuse că tatăl ei o aştepta. Nu se înşela. În clipa în care deschise uşa, ieşi furios din bibliotecă, arătând de parcă nu dormise o săptămână.

— Unde naiba ai fost? bubui el, părând gata să o zgâlţâie. Fără să-l observe pe Matt aflat la câţiva paşi în spatele ei, răcni mânios: Vrei să încerci să mă scoţi din minţi, Meredith?

— Calmează-te şi îţi explic, spuse Meredith ridicând mâna în direcţia lui Matt.

El se uită în stânga şi văzu cu cine fusese Meredith.

— Ticălosule!

— Nu e ceea ce crezi! strigă Meredith. Ne-am căsătorit.

— Ce-aţi făcut? îi răspunse Matt cu o voce calmă, necruţătoare:

— Ne-am căsătorit.

În numai trei secunde Philip Bancroft ajunse la singurul motiv plauzibil care ar fi făcut-o pe Meredith să se căsătorească cu cineva pe care nu-l cunoştea. Era însărcinată.

— Oh, Dumnezeule! Expresia distrusă de pe faţa lui, sunetul îndurerat al vocii o dureau pe Meredith mai mult decât orice i-ar fi putut spune sau face. Şi tocmai când îşi zise că nu putea fi mai rău, îşi dădu seama că bătălia dintre ei abia începuse. Şocul şi tulburarea fură înlocuite de o furie cruntă. Răsucindu-se pe călcâie, Philip le porunci să între în bibliotecă, apoi trânti atât de tare uşa în urma lor, încât zgudui întreaga casă. Ignorând-o complet pe Meredith, se plimbă încoace şi încolo ca o panteră înnebunită, şi de fiecare dată când se uita la Matt ochii îi scăpărau ucigători şi plini de ură. Un timp, care păru să dureze ore, îl blestemă pe Matt, aducându-i toate acuzaţiile posibile, de la viol la răpire, iar faptul că Matt îi asculta tirada sălbatică într-o tăcere impasivă, cu buzele strânse, aducând cu indiferenţa, îl întărâtă şi mai tare.

Tremurând de nervi şi copleşită de ruşine, Meredith se aşeză lângă Matt pe canapeaua pe care făcuseră dragoste. Era atât de înfricoşată că-i trebuiră câteva clipe până să-şi dea seama în sfârşit că tatăl ei era mai puţin furios din cauza sarcinii, cât de căsătoria cu „un degenerat ambiţios, de cea mai joasă speţă”.

Ajungând la capătul puterilor şi a cuvintelor, se trânti pe scaunul din spatele biroului lovind în el cu cuţitul de deschis scrisori, privirea rămânându-i fixată asupra lui Matt. Usturând-o gâtul din

cauza lacrimilor reţinute, Meredith realiză că Matt se înşelase. Tatăl ei nu se adapta situaţiei şi nici nu se va împăca cu ea. Va fi alungată din viaţa lui, aşa cum i se întâmplase şi mamei ei, şi, în ciuda tuturor neînţelegerilor lor, se simţea zdrobită. Matt era încă un străin, dar începând cu ziua de azi şi tatăl ei va fi un străin. Nu avea niciun sens să explice sau să-l apere pe Matt, pentru că ori de câte ori încercase să întrerupă tirada tatălui ei, el fie o ignorase, fie se înfuriase şi mai mult.

Ridicându-se, spuse cu toată demnitatea de care se simţea în stare:

— Aveam de gând să rămân aici până la plecarea în America de Sud. E clar că va fi imposibil.Mă duc în camera mea să-mi împachetez câteva lucruri. Se întoarse spre Matt să-i propună să o aştepte în maşină, dar tatăl ei o întrerupse, vocea fiindu-i încordată ca un arc gata să plesnească:

— Meredith, asta e casa ta şi locul tău e aici. Însă Farrell şi cu mine trebuie să stăm de vorbă. Lui Meredith nu-i plăcu ce bănuia că urma, dar Matt dădu scurt din cap, iar ea ieşi din bibliotecă. După ce uşa se închise în urma ei, Matt se aşteptă la o nouă tiradă, dar Bancroft părea să-şi fi epuizat cuvintele injurioase. Rămase la birou, împreunându-şi degetele, aruncându-i lui Matt o privire lungă, stăruitoare, cântărind în gând, bănuia Matt, calea cea mai potrivită de a duce la bun sfârşit, indiferent ce plănuia în continuare. Furia nu-i folosise la nimic, aşa că Matt ştia că va încerca un alt atac. Însă nu se aşteptă în niciun caz ca Philip Bancroft să dea peste singurul lui punct vulnerabil în ceea ce o privea pe Meredith:

sentimentul de vinovăţie. Şi nici nu se aşteptă să fie de o elocvenţă atât de plină de cruzime.

— Felicitări, Farrell, rânji Bancroft batjocoritor, adresându-i-se pe un ton încărcat de amărăciune şi sarcasm.Ai reuşit să laşi însărcinată o fată inocentă de optsprezece ani, o fată cu toată viaţa înaintea ei, o viaţă care i-ar fi permis să meargă la colegiu, să călătorească, să se bucure de tot ce există mai bun pe lumea asta.

Măsurându-l cu o privire dispreţuitoare, spuse: Ştii de ce există cluburi ca Glenmoor? Matt se abţinu de la vreun comentariu, iar Bancroft îi dădu răspunsul: Ca să ne protejeze familiile, fiicele de nişte jeguri linguşitoare ca tine.

Bancroft păru să-şi fi dat seama că remarcile lui pătrunseseră în carne vie şi, cu instinctul unui vampir, îi vru tot sângele.

— Meredith are optsprezece ani, iar tu i-ai furat tinereţea.Ai lăsat-o însărcinată, ceea ce a făcut-o să se căsătorească cu tine. Acum vrei să o târăşti după tine, vrei să o iei în America Latină, să trăiască ca servitoarea unui muncitor. Am fost în America de Sud şi îl cunosc bine pe Bradley Sommers. Ştiu exact ce fel de platformă petrolieră plănuieşte el pentru Venezuela, unde se află şi cum arată.Ca să ajungeţi de la ceea ce trece drept civilizaţie acolo până la locul de forare va trebui să vă croiţi drum prin junglă. Cu prima ploaie poteca va dispărea.

Proviziile sunt aduse cu elicopterul, nu există telefon, nici instalaţii de aer condiţionat, nu există nimic! Iar tu vrei să-mi duci fiica în iadul ăla?

Matt ştiuse foarte bine că prima de o sută de cincizeci de mii era oferită drept compensaţie

pentru condiţiile nefavorabile, dar era ferm convins că va reuşi să aranjeze lucrurile pentru el şi Meredith. În ciuda silei inspirate de Philip Bancroft, ştia că omul din faţa lui avea dreptul la un fel de asigurare privind viitorul lui Meredith. Vorbi pentru prima oară de când intrase în casă:

— La şaptezeci de kilometri e un sat mare, începu el hotărât, sigur de sine.

— Aiurea! Şaptezeci de kilometri înseamnă opt ore cu jeep-ul, presupunând că poteca pe care ai tăiat-o n-a fost acoperită deja de plantele junglei. Şi în satul ăla ai de gând să-mi arunci fiica vreme de un an şi jumătate? Când ai de gând s-o vezi? Din câte ştiu vei lucra în schimburi de câte douăsprezece ore.

— Există căsuţe şi în apropierea locului de forare, îi atrase atenţia Matt, chiar dacă bănuia, şi i-o spusese deja lui Meredith, că s-ar putea să nu fie conform standardelor obişnuite, indiferent ce-ar fi pretins Sommers. Ştia, de asemenea, că Bancroft avea dreptate în ceea ce privea terenul şi dificultăţile de transport. Miza pe faptul că Venezuela i se va părea frumoasă lui Meredith şi va considera timpul petrecut acolo ca pe o aventură.

— Îi oferi o viaţă extraordinară, i-o reteză Bancroft cu un dispreţ muşcător. O baracă la locul de forare sau un bordei într-un sat uitat de Dumnezeu! Schimbă brusc unghiul de atac.Ai pielea groasă, Farrell, trebuie să recunosc.Ai primit totul fără măcar să clipeşti.Mă întreb însă dacă ai şi o conştiinţă, i-ai vândut fetei mele visurile tale în schimbul întregii ei vieţi. A avut şi ea visurile ei, ticălosule! A vrut să meargă la

colegiu. A fost îndrăgostită de acelaşi bărbat încă din copilărie, fiul unui bancher care i-ar fi putut dărui tot ce şi-ar fi dorit. Habar n-are că ştiu, dar eu o cunosc foarte bine. Tu cât de multe ştii despre ea? Matt strânse din maxilare, dar nu spuse nimic.

— Spune-mi ceva, de unde are rochia de pe ea? Fără să aştepte răspunsul, Philip rânji. E cu tine de câteva zile şi nici măcar nu mai arată la fel. Arată ca o saltimbacă. Şi aşa, rosti Philip pe tonul cu care îşi negocia afacerile, ajungem la problema următoare, care sunt convins că este vitală pentru tine - banii. Nu vei vedea niciun ban din averea lui Meredith. Am fost destul de clar? se răsti el, aplecându-se înainte, i-ai furat deja tinereţea şi visurile, dar nu vei obţine nimic din banii ei. Vreme de doisprezece ani se vor afla doar sub controlul meu.

Dacă, prin absurd, după doisprezece ani va fi tot cu tine, îi voi investii averea în lucruri pe care să nu le poată vinde sau schimba nici peste douăzeci de ani.

Cum Matt păstră o tăcere de gheaţă, Bancroft continuă:

— Dacă te gândeşti că mi se va face milă de felul în care trăieşte cu tine şi voi începe să-i trimit bani ca să-i uşurez viaţa, şi pe a ta, atunci nu mă cunoşti foarte bine. Te crezi dur, Farrell, dar nu şti încă cum e să fii necruţător. Nu mă voi da în lături de la nimic ca să o scap pe Meredith de tine, iar dacă asta înseamnă să o las în zdrenţe, desculţă şi gravidă, o voi face, te asigur. Până aici e clar? trâmbiţă el, lipsa vreunei reacţii din partea lui Matt făcându-l să-şi piardă din nou stăpânirea

de sine.

— Foarte clar, ripostă Matt. Şi acum lasă-mă să-ţi reamintesc ceva, continuă el cu o expresie crâncenă, dezminţind criticile primite pentru vinovăţia lui. E vorba de un copil. Meredith e deja însărcinată, aşa că mai tot ce-ai spus e lipsit de importanţă.

— Ar fi trebuit să meargă la colegiu, pară Philip. Ştie toată lumea. O trimit undeva să nască. Şi mai e încă timp să luăm în considerare o altă alternativă… Furia ţâşni într-o clipă din ochii lui Matt.

— Copilul nu va păţi nimic, îl avertiză el cu o voce joasă, sălbatică.

— Bine. Îl vrei, n-ai decât să-l iei.

În tot haosul din săptămâna trecută niciunul din ei nu se gândise la această alternativă. Pentru că, după cum se aranjaseră lucrurile dintre ei, nu mai fusese necesar. Cu mult mai multă convingere decât simţea de fapt, Matt spuse:

— Chestiunea nici nu se discută. Meredith vrea să stea cu mine.

— Fireşte că vrea, se burzului Philip. Sexul e ceva nou pentru ea. Aruncându-i lui Matt o privire încărcată de dispreţ, atotştiutoare, adăugă: Dar nu şi pentru tine, nu-i aşa? Ca doi duelişti, îşi dădeau târcoale cu minţile, dar sabia lui Philip era mai ascuţită, iar Matt se afla în defensivă. Când vei fi plecat, iar sexul nu va mai face parte din atracţia exercitată de tine, Meredith va gândi mult mai limpede, afirmă Philip cu toată convingerea. Îşi va dori visurile ei, nu ale tale. Va dori să meargă la colegiu şi să iasă cu prietenii ei. Aşa că, trase el concluzia, îţi cer o concesie şi sunt dispus să

răsplătesc cu generozitate. Sarcina nu va deveni vizibilă decât când va trece de şase luni. Şi ca să aibă destul timp să se gândească vreau să o lămureşti să păstreze secretă sarcina şi această căsătorie revoltătoare. În loc să-l lase pe Philip să creadă că-l convinsese, Matt rosti răspicat:

— S-a hotărât deja să o facă până va veni în America de Sud. Expresia încântată de pe chipul lui Bancroft îl făcu pe Matt să strângă din dinţi.

— Bine, dacă nu ştie nimeni că v-aţi căsătorit va fi mult mai simplu să divorţaţi.

Uite ce-ţi ofer, Farrell: O laşi pe fata mea în pace, iar eu contribui cu o sumă considerabilă la oricare ar fi planurile tale nebuneşti după plecarea din America de Sud. Într-o tăcere mormântală, Matt îl urmări pe Philip Bancroft scoţând din sertarul biroului un carnet de cecuri. Din simpla dorinţă de răzbunare, Matt rămase nemişcat şi îl lăsă pe Bancroft să completeze cecul. Voia să-l pună la treabă înainte de a-l refuza. Era o răsplată neînsemnată pentru zbuciumul interior la care îl supusese. Terminând de scris, Bancroft îşi aruncă stiloul pe masă şi înconjură trufaş biroul. Matt se ridică la rândul lui.

— La cinci minute după ce vei ieşi pe uşă voi cere băncii să reţină cecul, îl preveni Bancroft. Imediat ce o vei convinge pe Meredith să renunţe la mascarada asta de căsătorie şi să te lase să creşti copilul, voi instrui banca să-ţi onoreze cecul. Banii ăştia, o sută cincizeci de mii de dolari, sunt recompensa ta pentru a nu distruge viaţa unei fete de optsprezece ani. Ia-l, porunci el, întinzând mâna. Matt i-o ignoră.

— Ia cecul, fiindcă sunt ultimii bani pe care îi vei vedea de la mine.

— Nu mă interesează dolarii tăi afurisiţi!

— Te avertizez, Farrell, spuse el, chipul întunecându-i-se din nou de furie, ia cecul.

Cu un calm dezarmant, Matt spuse:

— Bagă-ţi-l în… Pumnul lui Bancroft ţâşni spre el cu o forţă surprinzătoare.

Matt se feri, apucă braţul lui Bancroft, îl trase spre el, apoi i-l răsuci la spate, ridicându-l sus. Rosti tare şi răspicat:

— Ascultă cu atenţie, Bancroft. Peste câţiva ani voi avea bani suficienţi ca să te cumpăr şi să te vând, dar dacă îţi bagi nasul în căsnicia mea, te îngrop de viu! Am fost destul de clar?

— Dă-mi drumul, ticălosule. Matt îl împinse înainte şi porni furios spre uşă. În spatele lui, Bancroft îşi reveni cu o repeziciune uimitoare.

— Duminică servim masa la trei, se răţoi el.Aş prefera să n-o necăjeşti pe Meredith povestindu-i ce s-a întâmplat aici. După cum bine mi-ai atras atenţia e însărcinată. Oprindu-se cu mâna pe clanţă, Matt se întoarse, tăcerea reprezentând consimţământul lui, dar Bancroft nu terminase. În mod surprinzător, furia păru să i se fi risipit, iar acum accepta în silă faptul că nu putea pune capăt căsătoriei şi că alte încercări ar putea provoca o ruptură permanentă între el şi Meredith.

— Nu vreau să-mi pierd fiica, Farrell, rosti el cu o voce tăioasă. Mi se pare evident că noi doi nu ne vom înţelege niciodată, dar, de dragul ei, am putea măcar încerca.

Matt studie faţa încordată şi furioasă a bărbatului, dar nu descoperi în expresia lui niciun

semn de duplicitate. În plus, ceea ce-i propunea era logic, de bun-simţ, şi în interesul lui, şi al lui Meredith. Matt dădu scurt din cap şi acceptă propunerea.

— Putem încerca. Philip Bancroft îl urmări ieşind şi închizând uşa, apoi rupse încet cecul în bucăţi, buzele lui lăţindu-se într-un rânjet plin de cruzime.

— Farrell, spuse el în bătaie de joc, ai făcut două greşeli enorme, ai refuzat cecul ăsta şi ţi-ai subestimat adversarul. Întinsă lângă Matt, Meredith se uita la baldachinul de deasupra patului, alarmată de schimbarea intervenită în el după discuţia avută cu tatăl ei. Când îl întrebase ce se petrecuse în bibliotecă, tot ce-i spusese Matt fusese „că a încercat să mă convingă să dispar din viaţa ta”. Iar din moment ce, de la acea discuţie, bărbaţii se purtaseră politicos unul cu altul,

Meredith presupusese că ajunseseră la un fel de armistiţiu, şi-l întrebase în glumă, A reuşit?”. Matt îi răspunsese că nu, iar ea îl crezuse, dar în noaptea asta făcuse dragoste cu ea cu un fel de disperare sumbră, care nu-i semăna deloc. Era de parcă ar fi vrut să o înfieze cu trupul lui sau se pregătea de inevitabila despărţire… Îşi luă inima în dinţi şi îl privi pe furiş; era treaz, cu fălcile încleştate, pierdut în gânduri, dar n-ar fi putut spune dacă era furios, trist sau pur şi simplu preocupat de ceva. Se cunoşteau doar de şase zile şi înţelese acum, mai mult ca niciodată, cât de mare era acest handicap care o împiedica să-i ghicească starea de spirit.

— La ce te gândeşti? întrebă el tăios.

— Mă gândeam că nu ne cunoaştem decât de

şase zile.

Un zâmbet ironic îi arcui buzele senzuale, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să spună aşa ceva.

— E o idee excelentă ca să renunţi la idea căsătoriei, nu-i aşa?

— Îmi ceri opinia sau mi-o spui pe a ta?

— Te-am întrebat dacă la asta te gândeşti.

Cuprinsă de o senzaţie de uşurare, Meredith surâse, îşi clătină capul şi îi explică:

— Mă gândeam că îmi e greu să te înţeleg pentru că nu te cunosc decât de foarte puţin timp. Cum Matt nu făcu niciun comentariu, se uită la el şi văzu că era tot încruntat şi preocupat. E rândul tău, spuse ea cu un zâmbet crispat, dar hotărât. Tu la ce te gândeai? În seara asta tăcerea lui o tulburase profund; acum că începuse să vorbească, cuvintele îi dădură fiori.

— Mă gândeam că motivul pentru care ne-am căsătorit a fost dorinţa ta ca bebeluşul să se nască legitim. Şi pentru că n-ai vrut să-i spui tatălui tău că eşti însărcinată. Copilul va fi legitim. Tatăl tău ştie deja că eşti însărcinată. În loc să încercăm să facem căsnicia să meargă, mai există şi o altă soluţie, una la care nu ne-am gândit înainte, dar ar trebui să o facem acum: pot lua copilul să-l cresc singur. Hotărârea ei de a reacţiona cu calm şi maturitate se evaporă şi trase imediat concluzia cea mai evidentă:

— Asta te-ar scuti de povara unei soţii nedorite, nu-i aşa?

— Nu ăsta a fost motivul propunerii mele.

— Oare? spuse ea dispreţuitoare.

— Nu. Se întoarse pe o parte şi îi atinse braţul, mângâindu-i pielea cu gingăşie.

Temperamentul lui Meredith explodă.

— Să nu îndrăzneşti să faci iar dragoste cu mine! izbucni ea, smucindu-şi braţul.

Poate că sunt tânără, dar am tot dreptul să ştiu ce se întâmplă, nu să fiu folosită toată noaptea ca un… un trup fără creier. Dacă vrei să renunţi la căsătoria asta nu trebuie decât să o spui. Reacţia lui fu aproape la fel de violentă ca şi a ei:

— La naiba, nu încerc să renunţ la nimic! Mă înec în vinovăţie, Meredith.

Vinovăţie, nu laşitate! Te-am lăsat însărcinată, iar tu ai venit la mine speriată, aşa că te-am luat de nevastă. După cum s-a exprimat tatăl tău, adăugă el cu un dispreţ amar faţă de propria persoană, ţi-am furat tinereţea. Ţi-am furat visurile şi ţi le-am impus pe ale mele. Bucuroasă că vinovăţia şi nu regretul era cauza stării lui de spirit, Meredith dădu drumul aerului din plămâni vrând să spună ceva, dar acum Matt era hotărât să-i demonstreze că se simţea într-adevăr vinovat, fiindcă îi furase tinereţea şi că speranţele ei pentru un viitor în comun erau probabil ireale…

— Ai spus că nu vrei să rămâi la fermă cât timp voi fi plecat, îi atrase el atenţia.

Ţi-a trecut cumva prin minte că ferma e un loc poate de o mie de ori mai plăcut decât cel în care vom locui? Sau trăieşti cu un fel de impresie infantilă că în Venezuela sau, după ce ne vom întoarce, vei trăi ca aici? Dacă da, vei suferi un şoc teribil. Chiar dacă lucrurile vor merge exact cum cred eu, vor trece ani până voi reuşi să-ţi ofer stilul de viaţă cu care eşti obişnuită.La naiba, s-ar putea să nu-mi pot permite niciodată o casă ca asta…

— O casă ca asta, îl întrerupse Meredith uitându-se la el îngrozită, apoi îşi ascunse faţa în pernă şi începu să râdă din toată inima.

— Nu e deloc amuzant.

— Ba da, este, spuse ea, râzând în pernă. E… e o casă groaznică! Neprimitoare, nu mi-a plăcut niciodată. Cum el nu comentă, Meredith reuşi să se controleze cât de cât şi se sprijini din nou în coate, apoi îşi dădu părul peste cap şi aruncă o privire fugară fizionomiei lui încremenite. Vrei să ştii ceva? îl tachină ea, gândindu-se la mărturisirea lui că-i furase tinereţea. Hotărât să o facă să înţeleagă sacrificiile la care o supunea, Matt îşi reţinu impulsul de a-şi trece mâna peste părul ei lucios şi bogat revărsat pe spate, dar nu-şi putu ascunde zâmbetul.

— Ce? şopti el tandru.

Meredith fu cuprinsă de o nouă criză de râs, iar umerii începură să-i tremure.

— Nu mi-a plăcut nici tinereţea mea. Sperase ca anunţul ei să provoace o reacţie favorabilă şi o obţinu. Matt îi captură gura, sărutând-o apăsat, lipsind-o de aer şi de abilitatea de a gândi. Cum încă mai încerca să-şi revină de pe urma sărutului,

Matt spuse pe un ton sever:

— Promite-mi un lucru, Meredith. Dacă te răzgândeşti cât timp voi fi plecat, promite-mi că nu vei scăpa de copil. Fără avort. Îl voi creşte singur.

— Nu mă voi răzgândi.

— Promite-mi că nu vei scăpa de copil. Dându-şi seama că nu avea niciun sens să-l contrazică, se uită adânc în ochii gri, ameninţători.

— Îţi promit, spuse ea cu un zâmbet cuceritor.

Răsplata pentru promisiunea ei fu o altă oră de iubire, dar de data asta Matt fu bărbatul pe care îl cunoştea.

Meredith era pe alee şi-l săruta pe Matt de rămas bun pentru a treia oară în acea dimineaţă. Ziua nu începuse prea bine. La micul dejun tatăl ei întrebase dacă mai ştia cineva despre căsătoria lor, iar asta îi reaminti lui Meredith că săptămâna trecută, când nu răspunsese nimeni la casa din Edmunton, îi dăduse telefon lui Jonathan Sommers.Ca să nu se facă de ruşine, îi spusese lui Jonathan că în seara în care îl dusese pe Matt cu maşina de la club găsise o carte de credit de-a lui, şi nu ştia unde să i-o trimită. Jonathan o informase că Matt era încă în Edmunton.

Aşa cum îi atrăsese atenţia tatăl ei, ideea anunţării căsătoriei lor la numai două zile după acel telefon era de-a dreptul ridicolă. Propusese ca Meredith să plece în Venezuela şi să lase pe toată lumea să creadă că se căsătoriseră acolo. Meredith ştia că avea dreptate, dar nu se pricepea la înşelătorii şi era supărată pentru că, fără voia ei, provocase una de proporţii. Acum, plecarea lui Matt atârna deasupra ei ca un nor.

— Te sun de la aeroport, promise el. Imediat ce ajung în Venezuela şi văd condiţiile de acolo, te voi suna, dar nu va fi de la un telefon. Vom comunica prin radio cu staţia de forare centrală care e dotată cu un telefon. Legătura nu va fi bună şi nu voi avea acces la ea decât în cazuri de urgenţă. Îi voi convinge că a te suna ca să te anunţ că am sosit cu bine e o urgenţă, adăugă el. Dar nu voi reuşi să o fac din nou.

— Scrie-mi, spuse ea încercând să zâmbească.

— În regulă. Dar poşta va funcţiona ca vai de ea, aşa că nu te mira dacă vor trece zile fără să primeşti nicio scrisoare şi vor sosi toate grămadă. Rămase pe alee, urmărindu-l plecând, apoi se întoarse încet în casă, gândindu-se că peste câteva săptămâni, cu puţin noroc, vor fi din nou împreună. Tatăl ei era în hol şi o învrednici cu o privire compătimitoare.

— Farrell e genul de bărbat care are tot timpul nevoie de alte femei, de alte locuri, de alte provocări. Nu te baza pe el, îţi va frânge inima.

— Destul, îl preveni Meredith, refuzând să se lase influenţată de cuvintele lui. Te înşeli. Vei vedea. Matt îşi ţinu promisiunea şi o sună de la aeroport, iar în următoarele două zile Meredith îşi găsi tot felul de lucruri de făcut prin casă aşteptând să o cheme din Venezuela. Primi telefonul în cea de-a treia zi, dar Meredith nu era acasă; aştepta neliniştită în cabinetul ginecologului, temându-se că va pierde copilul.

— Sângerările din primele trei luni nu sunt ceva cu totul neobişnuit, îi spuse doctorul Arledge după ce Meredith se îmbrăcă şi luă loc pe scaunul din cabinetul lui. S-ar putea să nu însemne nimic. Totuşi, cele mai multe avorturi au loc în primele trei luni. O spuse de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să fie uşurată.

Doctorul Arledge era un prieten al tatălui ei. Meredith îl cunoştea de mai mulţi ani şi nu se îndoia că ajunsese la aceeaşi concluzie ca şi tatăl ei, se căsătorise fiindcă era însărcinată. În clipa de faţă, adăugă el, nu există niciun motiv să presupunem c-ai putea pierde copilul. Când îl întrebă despre plecarea în Venezuela, doctorul se

încruntă uşor.

— Nu te sfătuiesc s-o faci decât dacă eşti foarte sigură de condiţiile sanitare de acolo. Meredith îşi petrecuse la început aproape o lună sperând cu înverşunare că, dacă totuşi era însărcinată, va avea poate un avort spontan; acum, era incredibil de fericită că nu va pierde copilul lui Matt… Copilul lor.

Gândul o făcu să zâmbească tot drumul spre casă.

— Te-a chemat Farrell, spuse tatăl ei cu aceeaşi voce scârbită pe care o folosea ori de câte ori pomenea de Matt. A zis că va încerca să te sune din nou diseară.

Când telefonul sună în sfârşit, Meredith îl ridică, iar Matt nu exagerase când îi spusese că legătura va fi defectuoasă.

— Ideea lui Sommers despre ce înseamnă condiţii de trai decente e de-a dreptul macabră, îi spuse el. Nici vorbă să vii aici. Locuim claie peste grămadă în barăci.

Însă vestea cea bună e că în câteva luni una din căsuţe se va elibera.

— O.K., rosti ea veselă, fiindcă nu voia să-i spună de ce se dusese la doctor.

— Nu pari prea dezamăgită.

— Sunt foarte dezamăgită! exclamă ea. Dar doctorul mi-a spus că cele mai multe avorturi au loc în primele trei luni, aşa că poate e mai bine să rămân aici.

— Există vreun motiv anume pentru care ai început să te îngrijorezi în privinţa unui avort? întrebă el în pauza următoare dintre pârâielile şi zgomotele de pe fir.

Meredith îl asigură că se simţea excelent. Când Matt îi spusese că n-o va putea suna decât o dată, se simţise dezamăgită, dar era atât de greu să-i audă vocea cu toată gălăgia şi glasurile din jurul lui că n-o mai deranja atât de mult.

Scrisorile, hotărî ea după ce puse jos receptorul, vor fi mijlocul de comunicare.

La două săptămâni după plecarea lui Matt, Lisa se întoarse din Europa, dornică să înceapă cursurile la colegiu, iar reacţia ei aflând de la Meredith cum îl întâlnise şi se căsătorise fu de-a dreptul comică, odată ce înţelese că Meredith nu regreta nimic din ce i se întâmplase.

— Nu-mi vine să cred! repetă iar şi iar stând pe patul lui Meredith şi holbându-se la ea cu gura căscată. Ceva nu-i în regulă, o tachina ea. Eu eram cea împrăştiată, iar tu un fel de Mary Poppins la Bensonhurst, plus cea mai prudentă fiinţă de pe suprafaţa pământului. Dacă uneia din noi i-ar fi căzut cu tronc un tip de la prima vedere, ar fi rămas însărcinată şi s-ar fi măritat, aceea ar fi trebuit să fiu eu.

Meredith zâmbi de buna ei dispoziţie molipsitoare.

— Era timpul să ţi-o iau înainte măcar cu ceva. Lisa deveni serioasă.

— E un tip minunat, Matt? Adică, dacă nu e absolut fantastic, atunci nu e destul de bun pentru tine. Era o experienţă nouă şi complexă, vorbind despre Matt şi despre sentimentele ei pentru el, mai ales că Meredith ştia cât ar părea de ciudat să afirme că-l iubea cunoscându-l doar de puţin timp. Aşa că se mulţumi să dea din cap şi rosti emoţionată:

— E mai mult decât minunat.

Dar odată ce începu, descoperi că îi era greu să se oprească. Adunându-şi picioarele sub ea, încercă să explice: Lisa, ai întâlnit vreodată pe cineva ştiind după numai câteva minute că e bărbatul cel mai deosebit pe care îl vei întâlni în toată viaţa ta?

— În general, fiecare bărbat cu care mă întâlnesc îmi lasă aceeaşi impresie..

Glumeam. Izbucni în râs când Meredith aruncă cu o pernă în ea.

— Matt e deosebit, vorbesc serios. E de o inteligenţă extraordinară, ieşită din comun. E incredibil de puternic, iar uneori cam autoritar, dar, undeva, în adâncul lui, există cu totul altceva, ceva delicat şi bun, şi…

— N-ai cumva vreo fotografie a acestui model de perfecţiune? o întrerupse Lisa, fascinată atât de strălucirea de pe chipul lui Meredith, cât şi de cuvintele ei.

Meredith i-o arătă imediat.

— Am găsit-o într-un album de familie arătat de sora lui, iar Julie mi-a spus că pot să o iau. A fost făcută cu un an în urmă şi, chiar dacă e doar un instantaneu nu prea reuşit, îmi aminteşte de ceva mai mult decât de personalitatea lui. Îi întinse Lisei fotografia lui Matt; acesta strângea puţin ochii din cauza soarelui, avea mâinile vârâte în buzunarele blugilor şi îi zâmbea Juliei, care se uita la el.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Lisa uimită. Ăsta da magnetism animalic! Aşa mai zic şi eu charismă… sex-appeal… Râzând, Meredith înhaţă fotografia.

— Nu mai visa la soţul meu. Lisa se uită la ea cu ochi mari.

— Ţi-au plăcut întotdeauna băieţii blonzi, curăţei, tipic americani.

— Adevărul e că prima oară când am dat cu ochii de el nu mi s-a părut cine ştie ce. Dar de atunci gusturile mele au evoluat. Lisa o întrebă, uşor îngrijorată:

— Mer, crezi că te-ai îndrăgostit de el?

— Îmi place să fiu cu el.

— Nu-i acelaşi lucru. Meredith zâmbi neajutorată şi spuse:

— Da, dar sună mai puţin prosteşte decât să afirmi că iubeşti un bărbat pe care îl cunoşti de puţină vreme. Mulţumită, Lisa ţâşni în picioare.

— Să mergem să sărbătorim! Plăteşti tu.

— S-a făcut, râse Meredith îndreptându-se deja spre dulap ca să-şi schimbe hainele.

Serviciul poştal din Venezuela funcţiona mult mai prost decât o prevenise Matt. În următoarele opt săptămâni, Meredith îi scrisese lui Matt de trei sau patru ori pe săptămâna, dar nu primise de la el decât cinci scrisori, un fapt remarcat cu regularitate de tatăl ei, mai mult cu sobrietate decât cu satisfacţie. Meredith îi reamintea invariabil că scrisorile pe care le primea erau foarte lungi, de zece sau douăsprezece pagini. În plus, Matt lucra câte douăsprezece ore pe zi, o muncă fizică dură, şi nu-i putea pretinde să-i scrie atât de des ca ea. Ceea ce nu-i spusese era faptul că ultimele două scrisori fuseseră mai puţin personale decât cele precedente.La început Matt îi scrise despre cât de mult îi ducea dorul şi despre planurile lui. Acum, îi scria despre munca la

puţurile de petrol şi peisajul din Venezuela. Însă, indiferent de subiect, descrierile lui erau foarte vii. Îşi zise că-i scria despre lucrurile astea nu pentru că îşi pierdea interesul pentru ea, ci pentru că voia să-i trezească interesul pentru ţara în care urma să plece.

Aşteptând trecerea timpului, Meredith încercă să-şi găsească diferite ocupaţii, citi cărţi despre sarcină şi creşterea copiilor, cumpără hăinuţe pentru bebeluş, făcu planuri şi visă la viaţa ei viitoare. Sarcina, care la început nu păruse reală, îşi făcea simţită prezenţa provocând obişnuitele greţuri şi stări de oboseală care ar fi trebuit să apară mai devreme, apoi nişte dureri de cap cumplite, care o sileau pe Meredith să se întindă pe pat în dormitorul cufundat în întuneric. Dar suporta totul fericită, având convingerea că era o experienţă deosebită.Pe măsură ce zilele se scurgeau una după alta, deprinsese obiceiul de a vorbi copilului punându-şi palma pe abdomenul încă plat, pretinzând că acesta ar putea-o auzi.

— Sper că te simţi bine acolo, domnişoară, spuse ea într-o zi, întinsă pe pat, durerea de cap cedând în sfârşit, fiindcă pe mine mă faci să sufăr ca un câine. Dorind să fie imparţială, i se adresa copilului când cu „domnişoară”, când cu „tinere”, neavând vreo preferinţă anume.Pe la sfârşitul lui octombrie, sarcina de patru luni a lui Meredith începuse deja să-i îngroaşe talia, iar comentariile regulate ale tatălui ei despre dorinţa lui Matt de a renunţa la căsătorie începură să sune tot mai adevărate.

— Ai făcut foarte bine că nu i-ai spus decât Lisei despre căsătoria cu el, comentă el cu câteva zile

înainte de Halloween. Încă mai poţi alege, Meredith, nu uita, adăugă el cu o blândeţe rar întâlnită la el. Când sarcina va începe să se vadă vom anunţa c-ai plecat la colegiu pentru semestrul de iarna.

— La naiba, nu mai vorbi aşa! explodă Meredith şi urcă grăbită în camera ei. Se hotărî să-i atragă atenţia lui Matt că nu-i scria destul de des, rărind numărul scrisorilor ei. În plus, începea să se simtă ca o imbecilă, tot trimiţându-i scrisori, când el nu se deranja nici măcar cu o ilustrată. Lisa o sună pe la sfârşitul după-amiezei. Sesiză imediat încordarea lui Meredith şi presupuse cauza.

— N-ai primit nici azi scrisoare de la Matt? ghici ea. Iar tatăl tău fredonează melodia preferată, da?

— Exact, spuse Meredith.Au trecut două săptămâni de la scrisoarea numărul cinci.

— Hai să ieşim în oraş, propuse Lisa.Ne îmbrăcăm frumos, asta te face întotdeauna să te simţi mai bine, şi mergem într-un loc plăcut.

— Ce-ar fi să luăm cina la Glenmoor? întrebă Meredith punând în practică un plan la care se gândise toată săptămâna. Şi poate, mărturisi ea puţin tristă, Jon Sommers va fi şi el acolo. Îşi petrece la club mai toate serile. Tu te-ai putea interesa de platformele de petrol, iar el ar aminti poate de Matt.

— Bine, acceptă Lisa, dar Meredith ştia că părerea ei despre Matt era tot mai proastă cu fiecare zi în care nu apărea nicio scrisoare.

Jonathan era în salon împreună cu alţi bărbaţi, stând de vorbă şi bând. Intrarea lui Meredith şi a Lisei provocă senzaţie şi le fu foarte uşor să se facă invitate la masa lor. Preţ de aproape o oră,

Meredith stătu la câţiva paşi de locul unde se aflase cu Matt în urmă cu patru luni, urmărind-o pe Lisa interpretând un rol demn de un Oscar, ducându-l de nas pe Jonathan şi făcându-l să creadă că voia să-şi dea diploma din geologie şi să se specializeze în forajele petroliere. Meredith află mai multe decât ar fi vrut despre ţiţei şi exploatarea lui, dar absolut nimic despre Matt. Două săptămâni mai târziu, doctorul lui Meredith nu-i mai vorbi surâzând şi plin de încredere. Sângera din nou, mult mai abundent.La plecare i se interziseră strict orice fel de activităţi. Meredith îşi dori mai mult ca niciodată ca Matt să fie lângă ea. Ajunsă acasă, o sună pe Julie, numai ca să vorbească cu cineva care îl cunoştea. O sunase pe Julie încă de două ori din acelaşi motiv şi de fiecare dată ea şi tatăl ei primiseră în acea săptămâna câte o ilustrată de la Matt.

În noaptea aceea Meredith rămase trează, dorindu-şi din tot sufletul ca bebeluşul să nu păţească nimic şi ca Matt să-i scrie. Trecuse o lună de la ultima lui scrisoare. O anunţa că era extrem de ocupat, iar noaptea foarte obosit. Înţelegea foarte bine, dar nu pricepea de ce Matt putea să-i scrie familiei lui şi ei nu.

Meredith îşi puse mâna pe abdomen.

— Tăticul tău, şopti ea copilului, va primi o scrisoare foarte severă din partea mea.

Presupuse că aceasta îşi făcuse efectul, fiindcă Matt mersese opt ore cu maşina ca să ajungă la un telefon şi să o sune. Se bucură atât de mult să-l audă că fu cât pe ce să rupă receptorul. Dar vocea lui suna aspră şi puţin cam rece:

— Căsuţa nu e liberă încă, îi spuse el. Am găsit

un alt loc, într-un sat din apropiere.

Dar nu voi reuşi să ajung acolo decât la sfârşit de săptămână.

Meredith nu putea pleca, nu acum, când doctorul îi ceruse să vină la control în fiecare săptămâna. Nu putea pleca şi nu voia să-l sperie pe Matt spunându-i că, după părerea doctorului, era pe care să piardă sarcina.Pe de altă parte, era atât de furioasă pe el pentru că nu-i scrisese şi atât de îngrozită pentru viaţa copilului, încât se hotărî să-l sperie.

— Nu pot veni, spuse ea. Doctorul m-a sfătuit să rămân în casă şi să nu mă mişc prea mult.

— Ce ciudat, ripostă el.

Sommers a trecut pe aici săptămâna trecută şi mi-a spus că tu şi prietena ta,

Lisa, aţi fost la Glenmoor, ameţindu-i pe toţi bărbaţii de acolo.

— Asta s-a întâmplat înainte ca doctorul să-mi ceară să stau în casă.

— Înţeleg.

— Ce-ai vrea să fac, replică Meredith cu sarcasm, să aştept zi de zi după câte o scrisoare din partea ta?

— N-ar strica să încerci, se răsti el. Apropo, nici scrisorile tale nu sunt cine ştie ce.

Meredith o luă drept o critică la stilul ei de a scrie şi se înfurie atât de tare, încât aproape că trânti telefonul.

— Presupun că nu ai nimic altceva de spus?

— Nu prea multe. După ce încheiară convorbirea, Matt se sprijini cu mâna de peretele de lângă telefon, închise ochii, încercând să alunge gustul amar al discuţiei şi agonia a tot ce

se întâmpla. Plecase de trei luni, iar Meredith nu mai voia să vină în America de Sud. Nu-i scrisese de câteva săptămâni; îşi reluase vechiul ei stil de viaţă, dar îl minţea că stătea în pat. Nu avea decât optsprezece ani, îşi reaminti el cu amărăciune. De ce nu şi-ar dori să iasă în lume?

— Fir-ar să fie! şopti el neputincios, dar după câteva minute îşi îndreptă umerii, luând o hotărâre. În câteva luni, situaţia de la locul de forare va fi sub control, iar el va insista să i se dea patru zile libere ca să poată pleca acasă să o vadă…

Meredith îl dorea şi voia să fie măritată cu el; oricât de puţine scrisori i-ar fi scris şi orice ar fi făcut, în adâncul inimii lui ştia că ţinea la el. Va pleca acasă, iar odată ce vor fi împreună va reuşi să o convingă să se întoarcă cu el.

Meredith închise telefonul, se trânti pe pat şi plânse până nu-i mai rămaseră lacrimi. Când îi spusese de casa pe care o găsise, nu încercase să i-o prezinte într-o lumină atrăgătoare, ci îi vorbise de parcă nu i-ar fi păsat prea mult dacă venea sau nu. Când se satură de plâns, îşi şterse ochii şi îi scrise o scrisoare lungă, cerându-şi scuze pentru că nu-i scrisese mai des. Îşi ceru scuze că se înfuriase şi, renunţând la orice urmă de mândrie, îi mărturisi cât de importante erau pentru ea scrisorile lui. Îi explică în amănunţime tot ceea ce-i spusese doctorul.

Terminând, o duse jos şi i-o dădu lui Albert s-o trimită la poştă. Renunţase deja să stea la pândă lângă cutia de la capătul aleii, aşteptând scrisorile lui Matt.

Albert, care lucra ca majordom, şofer şi

îngrijitor, intră în bibliotecă, având în mână o cârpă de şters praful. Doamna Ellis îşi luase un concediu de trei luni, iar Albert preluase o parte din sarcinile ei.

— Vrei să pui scrisoarea asta la poştă, Albert? întrebă ea.

— Cum să nu, spuse el. După plecarea ei, Albert se duse direct în biroul domnului Bancroft, descuie un sertar şi aruncă plicul peste celelalte, jumătate din ele trimise din Venezuela. Meredith urcă în camera ei, iar când hemoragia începu se afla lângă scaunul de la măsuţa de toaletă. Petrecu două zile în aripa Bancroft a spitalului Cedars Hills, aripă numită aşa în onoarea donaţiilor uriaşe, rugându-se ca sângerarea să nu pornească din nou şi ca Matt să se hotărască ca prin minune să vină acasă. Îşi voia copilul şi îşi voia soţul, având însă o presimţire îngrozitoare că-i va pierde pe amândoi. Doctorul Arledgo o lăsă să plece din spital, dar numai cu condiţia să rămână în pat pe tot parcursul sarcinii. Imediat ce ajunse acasă, Meredith îi scrise lui Matt o scrisoare nu numai ca să-l informeze despre pericolul de a pierde copilul lor, dar dorind şi să-l sperie ca să-şi facă griji pentru ea. Era dispusă la orice numai ca să n-o uite. Odihna la pat părea să fi rezolvat problema avortului iminent, dar cum nu putea face altceva decât să citească, să se uite la televizor şi să se îngrijoreze, Meredith avu destul timp la dispoziţie ca să reflecteze la trista realitate; pentru Matt fusese doar o convenabilă parteneră de pat, iar acum, că erau departe unul de altul, o uitase cu totul. Începu să se gândească la calea cea mai potrivită să crească singură

copilul.

Era însă o problemă pentru care îşi făcea probleme în mod cu totul inutil.La sfârşitul celei de-a cincea luni de sarcină, în mijlocul nopţii, Meredith avu o nouă hemoragie. De data asta niciuna din metodele cunoscute de ştiinţa medicală nu reuşi să salveze fetiţa pe care Meredith o boteză Elizabeth în cinstea mamei lui Matt. Abia dacă reuşiră să o salveze pe Meredith, starea ei rămânând critică timp de trei zile. Vreme de o săptămână zăcu în pat cu tuburi ieşindu-i din vene, aşteptând nerăbdătoare să audă pe coridor sunetul paşilor mari, grăbiţi, ai lui Matt. Tatăl ei încercase să-l sune, dar, cum nu reuşise să dea de el, îi trimisese o telegramă. Matt nu veni. Nu-i telefonă. În cea de-a doua săptămână petrecută în spital îi trimise totuşi o telegramă. Era scurtă, la obiect şi ucigătoare:

Divorţul e o idee excelentă. De acord. Meredith fu atât de zdruncinată de cele şapte cuvinte, încât refuză să creadă că el era în stare să-i trimită o astfel de telegramă, nu când ea era încă în spital.

— Lisa, plânse ea isteric, ar trebui să mă urască ca să-mi scrie aşa ceva, iar eu n-am făcut nimic ca Matt să mă urască! Nu mi-a trimis telegrama asta, nu! Nu se poate! îi ceru Lisei să apeleze din nou la talentul ei de actriţă pentru cei de la poştă şi să afle cine trimisese telegrama. Serviciul poştal se lăsă convins şi îi furniza informaţia dorită, confirmând că telegrama fusese trimisă într-adevăr de Matthew Farrell, din Venezuela.

Într-o dimineaţă friguroasă de decembrie, Meredith ieşi din spital având-i alături pe Lisa şi tatăl ei. Se uită în sus la soarele strălucitor şi

constată că arăta diferit, străin. Întreaga lume i se părea străină.

La insistenţele tatălui ei, se înscrise la Northwestern pentru semestrul de iarnă şi se mută în cameră cu Lisa. O făcu pentru că părea să fie ceea ce voiau ei de la ea, dar cu timpul îşi aminti de tot ceea ce însemnase cândva atât de mult pentru ea. Îşi aminti şi de alte lucruri, cum să zâmbească şi apoi cum să râdă. Doctorul o avertizase că o altă sarcină ar fi însemnat un pericol şi mai mare pentru copil sau pentru viaţa ei. Ideea că va rămâne fără copii o duru îngrozitor, dar, cumva, reuşi să se împace şi cu asta.

Viaţa îi dăduse câteva lovituri puternice, dar le supravieţuise descoperind astfel o forţă interioară de a cărei existenţă nu ştiuse.

Tatăl ei angajase un avocat care să se ocupe de divorţ. Nu mai primise nicio veste de la Matt, dar ajunsese în cele din urmă la stadiul în care se putea gândi la el fără durere sau duşmănie. Era evident că se căsătorise cu ea pentru că fusese însărcinată, iar el lacom. Când îşi dăduse seama că tatăl ei deţinea controlul absolut asupra banilor ei, nu mai avusese nevoie de ea. Cu timpul, Meredith încetă să-l mai învinovăţească. Motivele pentru care se măritase cu el nu fuseseră tocmai lipsite de egoism; rămăsese însărcinată şi se temuse să înfrunte consecinţele. Şi chiar dacă îşi imaginase că-l iubise, el n-o minţise niciodată pretinzând c-ar iubi-o, se minţise singură. Se căsătoriseră din motive cu totul greşite, căsătoria lor nu avusese nicio şansă de reuşită.

În anul doi de colegiu îl văzuse pe Jonathan Sommers la Glenmoor. Acesta îi povestise că

tatălui său îi plăcuse atât da mult una dintre ideile lui Matt, încât formaseră un parteneriat şi investise bani în afacere. Afacerea fusese încununată de succes. În următorii doisprezece ani multe alte afaceri de-ale lui Matt fură încununate de succes. În reviste şi ziare apăreau deseori articole despre el, însoţite de fotografii. Meredith îl văzu, dar era ocupată cu propria carieră şi nu mai conta ce făcea el. Conta însă pentru presă.Pe măsură ce anii treceau, mass-media devenise tot mai obsedată de succesele lui răsunătoare şi de superbele partenere de pat, printre care se numărau câteva stele de cinema. Pentru omul obişnuit, Matt reprezenta visul american, un băiat sărac reuşind în viaţă. Pentru Meredith, nu era decât un străin cu care avusese cândva o relaţie intimă. Din moment ce nu-i folosise numele niciodată, iar de căsătorie nu ştiau decât Lisa şi tatăl ei, aventurile lui amoroase prezentate pe larg în presa de scandal nu-i aduseseră niciun fel de daune personale.

CAPITOLUL 12
Noiembrie 1989

Vântul biciuia valurile, făcându-le să se rostogolească şi să-şi lase spuma pe nisipul aflat la şase metri sub stânca unde Barbara Walters se plimba alături de Matthew Farrell. Mersul le era urmărit de un aparat de filmat, ochiul din sticlă neagră observând perechea, încadrând-o pe fundalul reprezentat în stânga de reşedinţa californiană a lui Farrell, un adevărat palat, iar în dreapta de zbuciumul Oceanului Pacific. Ceaţa

plutea în fundal ca o pătură groasă, unduitoare, împinsă înainte de aceleaşi rafale de vânt care făceau ravagii din părul Barbarei Walters şi aruncau nisip în lentilele aparatului de filmat. În locul stabilit dinainte, Barbara se opri, îşi întoarse spatele spre ocean şi începu să-i pună o altă întrebare lui Farrell. Aparatul se roti la rândul lui, dar acum cuplul părea să fi fost înghiţit de ceaţa întunecată, vântul răvăşind părul reporterei.

— Stop! strigă ea, dându-şi enervată părul de pe faţă, încercând să desprindă şuviţele lipite de buzele rujate. Întorcându-se spre femeia care se ocupa de machiaj, spuse:

— Tracy, n-ai ceva care să-mi fixeze părul pe vântul ăsta?

— Lipici? propuse Tracy făcând o tentativă de destindere a atmosferei arătând cu mâna spre camionul parcat sub copacii partea stângă a proprietăţii lui Farrell.

După ce-şi ceru scuze Lara plecă cu Tracy spre cabina de machiaj instalată în mion.

— Urăsc ceaţa! declară operatorul pe un ton încărcat de amărăciune, aruncând o căutătură feroce pâclei dese, cenuşii, învelind ţărmul într-un fel de giulgiu, acoperind imaginea panoramică asupra golfului Half Moon pe care îl prevăzuse drept fundal pentru acest interviu. Urăsc ceaţa, repetă el, îndreptându-şi spre cer chipul încruntat. Şi urăsc vântul, lua-l-ar naiba! îşi adresă plângerea direct celui Atotputernic, iar, drept răspuns, un pumn de nisip se ridică ca un vârtej în miniatură la picioarele lui, izbindu-l apoi în piept şi în faţă. Asistentul său chicoti:

— După câte se pare, Cel de Sus nu te prea are

azi la inimă, marcă el urmărindu-l pe bărbatul înfuriat la culme ştergându-şi nisipul de pe sprâncene. Îi întinse o ceaşcă de cafea aburindă. Ce zici de nişte cafea?

— O urăsc şi p-asta, bombăni operatorul, dar luă ceaşca. Asistentul său arătă cu capul spre bărbatul înalt aflat la câţiva metri depărtare, privind oceanul.

— De ce nu-i ceri lui Farrell să oprească vântul şi să alunge ceaţa? Din câte am auzit, e foarte posibil ca Dumnezeu să-i asculte poruncile.

— Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, li se alătură Alice Champion sorbind şi ea dintr-o ceaşcă de cafea, Matthew Farrell e Dumnezeu. Amândoi bărbaţii aruncară o privire ironică secretarei de platou, dar nu spuseră nimic, iar Alice ştiu că tăcerea lor era o dovadă a admiraţiei şi respectului pentru acel bărbat.

Se uită la Farrell pe deasupra marginii ceştii de cafea, studiindu-l cum stătea privind oceanul, conducătorul singuratic, cam misterios, al unui imperiu financiar numit *Intercorp*, un imperiu pe care îl crease din propria sudoare şi îndrăzneală.

Un monarh înalt, rafinat, răsărit din oţelăriile Indianei, Matthew Farrell reuşise să se descotorosească de orice caracteristică care i-ar fi indicat originea modestă.

Acum, aşa cum stătea pe terasă, aşteptând continuarea interviului, Alice îşi zise că emana doar succes, încredere în sine şi virilitate. Şi putere. Mai mult decât orice altceva, Matthew Farrell emana o forţă brută, necruţătoare. Era bronzat, elegant şi îmbrăcat impecabil, dar avea în el ceva ce nu putea fi ascuns nici de hainele făcute

la comandă, nici de surâsul politicos, o cruzime care-i determina pe cei din jurul lui să-l distreze, nu să-l înfurie. Era de parcă întreaga lui atitudine degaja avertismentul tăcut ca nimeni să nu i se împotrivească.

— Domnule Farrell? întrebă Barbara Walters coborând din carul de reportaj, fixându-şi de tâmple părul ciufulit de vânt. Vremea e imposibilă. Va trebui să ne instalăm în casă.Ne va lua cam treizeci de minute. Putem folosi sufrageria?

— Da, spuse Matt, ascunzându-şi enervarea sub un zâmbet scurt. Nu-i plăceau reporterii de niciun fel, oricare ar fi fost domeniul în care lucrau. Singurul motiv pentru care îi permisese Barbarei Walters să-i ia un interviu fusese publicitatea exagerată acordată vieţii lui personale şi aventurilor amoroase, Intercorp având mai mult de profitat de o imagine în care era prezentat ca om de afaceri şi manager al unei corporaţii. Când venea vorba de Intercorp, Matt făcea orice sacrificiu ar fi fost necesar. Cu nouă ani în urmă, după ce terminase lucrul în Venezuela, se folosise de primă şi de banii primiţi de la Sommers ca să cumpere o companie mică, producătoare de subansamble de maşini, aflată în pragul falimentului. Un an mai târziu o vânduse cu un preţ dublu faţă de cel cu care o cumpărase. Folosindu-se de partea lui din profit şi de banii primiţi, se împrumutase de la bănci şi investitori privaţi, şi formă Intercorp, iar în anii care urmară continuase să cumpere companii aflate în pragul falimentului, nu pentru că n-ar fi fost bine conduse, ci pentru că nu dispuneau de capital suficient, apoi le valorifica prin intermediul

Intercorp-ului şi aştepta un cumpărător.

Mai târziu, în loc să vândă companiile mai departe, începuse un program de achiziţionare foarte minuţios pus la punct. Drept rezultat, într-o decadă, reuşise să facă din Intercorp imperiul financiar pe care şi-l imaginase în acele zile şi nopţi sumbre când lucrase la oţelărie sau transpirase la sondele de ţiţei.

Astăzi, Intercorp era un conglomerat masiv, cu cartierul general în Los Angeles, controlând companii extrem de diverse, de la laboratoare de cercetări farmaceutice la fabrici de textile. Până de curând, Matt îşi făcuse un obicei din a cumpăra numai anumite companii puse în vânzare. Cu un an în urmă însă, intrase în tratative pentru cumpărarea unei companii multimiliardare de electronică, cu sediul în Chicago.La originea negocierilor se aflase însăşi conducerea companiei, care abordase *Intercorp*-ul întrebând dacă nu erau interesaţi de achiziţionarea ei. Lui Matt îi plăcuse ideea, dar după ce cheltuise o mare parte din venit şi pierduse luni finalizând contractul final, consiliul de la Haskell Electronics refuzase brusc să mai accepte termenii asupra cărora căzuseră de acord. Furios că Intercorp fusese silit să piardă bani şi timp, Matt se hotărâse să cumpere compania cu sau fără consimţământul celor din conducere.Ca urmare a acestei decizii, urmase o bătălie dură, relatată pe larg în presă.La sfârşitul ei, directorii şi managerii de la Haskell zăceau schilodiţi pe câmpul bătăliei financiare, iar Intercorp câştigase o companie extrem de profitabilă. Victoria îi adusese lui Matt reputaţia unui om de afaceri nemilos. Asta nu-l

prea deranja; nu era cu nimic mai enervantă decât reputaţia lui de playboy internaţional.

Publicitatea nefavorabilă şi pierderea vieţii personale erau preţurile plătite pentru succes, iar el le accepta cu aceeaşi indiferenţă filosofică pe care o simţea pentru ipocrizia linguşitoare întâlnită pe plan social şi manevrele lipsite de scrupule ale adversarilor săi. Succesul extraordinar aducea cu sine lingăi şi duşmani, şi, trăind în preajma lor, ajunsese extraordinar de cinic şi precaut.

Nimic din toate astea nu-l deranja; ceea ce-l deranja cu adevărat era că succesul nu-l mai mulţumea. Euforia simţită atunci când avea de înfruntat o problemă complicată de afaceri dispăruse complet în ultimii ani şi asta, probabil, îşi zise el, fiindcă succesul era practic o concluzie acceptată din start. Nu mai rămăsese nimic care să-i trezească interesul, cel puţin până în clipa în care se hotărâse să preia Haskell Electronics. Acum, pentru prima oară în ultimii ani, simţea ceva din vechiul entuziasm. Haskell era o provocare; corporaţia uriaşă trebuia restructurată. Structura managerială era mult prea încărcată; mijloacele de producţie uzate, strategiile de marketing depăşite. Toate astea vor trebui schimbate înainte ca Haskell Electronics să realizeze profitul scontat, iar Matt era nerăbdător să plece la Chicago şi să se pună pe treabă. În trecut, ori de câte ori achiziţionase o companie nouă trimisese la faţa locului şase oameni, pe care Business Weelkey îi botezase „echipa de preluare”, să evalueze organizarea şi să facă recomandări. Erau deja de două săptămâni la

Haskell, muncind în clădirea cu şase etaje proprietate a companiei, aşteptând ca Matt să li se alăture. Din moment ce urma să-şi petreacă acolo o mare parte a anului, îşi cumpărase şi un apartament. Totul era pregătit, el fiind nerăbdător să plece şi să înceapă.

Cu o seară în urmă, se întorsese din Grecia, unde tratativele de cumpărare a unei companii navale îi luaseră patru săptămâni lungi şi obositoare, şi nu două, aşa cum prevăzuse iniţial. Acum, singurul lucru care îl mai reţinea aici era interviul ăsta blestemat, înjurând în gând, Matt se întoarse spre casă.Pe peluza din stânga îl aştepta elicopterul gata să-l ducă la aeroport, iar de acolo urma să zboare la Chicago cu avionul personal. Pilotul elicopterului răspunse privirii lui Matt printr-o fluturare a mâinii, apoi îşi ridică degetele, semn că aparatul era pregătit de plecare. Se uită însă îngrijorat la peretele de ceaţă venind spre ei, iar Matt ştiu că pilotul era la fel de nerăbdător ca şi el să se afle în aer. Traversând terasa acoperită cu dale intră în casă prin uşile de sticlă care dădeau spre biroul lui. Tocmai întindea mâna spre telefon, intenţionând să sune la sediul din Los Angeles, când uşa din celălalt capăt al încăperii fu izbită de perete.

— Salut, Matt. Joe O'Hara îşi vârî capul înăuntru, vocea aspră, marcată de un accent puternic, şi înfăţişarea neîngrijită contrastând puternic cu eleganţa biroului cu podea din marmură, cu covor gros şi cu o masă acoperită cu sticlă. Oficial, O'Hara era şoferul lui Matt, neoficial, gardă de corp, şi probabil mult mai potrivit pentru acest rol, pentru că atunci când se

aşeza la volanul unei maşini conducea de parcă voia să câştige marele premiu de Formula 1.

— Plecăm la Chicago? vru O'Hara să ştie.

— Imediat ce termin cu afurisitul ăsta de interviu.

— O.K. Am telefonat, iar limuzina ne va aştepta pe pista de aterizare. Dar nu asta am venit să-ţi spun, continuă O'Hara, ducându-se la fereastră şi dând la o parte draperiile. Făcându-i semn lui Matt să vină lângă el, arătă spre aleea lată care şerpuia între chiparoşii din faţa casei. Chipul lui dur se îmblânzi, iar vocea îi deveni joasă, încărcată de dorinţe. Uită-te la frumuseţea de acolo, spuse el când Matt veni la fereastră. Oricine altcineva s-ar fi aşteptat ca „frumuseţea aia" să fie o femeie, dar Matt îl cunoştea bine. După moartea soţiei, singura lui mare dragoste erau maşinile. E a unuia dintre operatorii care au venit cu muierea aia,

Walters. „Frumuseţea" era cu Cadillac roşu, decapotabil, din 1959, în perfectă stare.

— Uită-te la globurile alea, spuse O'Hara, referindu-se la farurile maşinii cu vocea plină de o admiraţie lascivă, ca a unui adolescent studiind un poster din Playboy. Şi curbele alea! O mândreţe de maşină, Matt. Îţi vine s-o dezmierzi! îi dădu un ghiont bărbatului tăcut de lângă el.Ai mai văzut vreodată ceva mai frumos? Matt fu scutit de răspuns de sosirea secretarei echipei de filmare, care îl anunţă politicoasă că terminaseră cu pregătirile din sufragerie. Vreme de aproape o jumătate de oră interviul se derula conform normelor previzibile, apoi uşa se deschise brusc, iar o femeie intră grăbită, pe faţa ei frumoasă

apărând un zâmbet.

— Matt, dragul meu, te-ai întors. Cei din încăpere se rotiră ca la comandă şi rămaseră cu gura căscată. Toată lumea uită de interviu când Meryl Saunders alergă spre Matt, îmbrăcată într-un neglije atât de transparent, încât i-ar fi făcut să roşească până şi pe vânzătorii din magazinele cu lenjerie fină din Hollywood.

Dar echipa de filmare nu se uita la trupul ei, ci la faţa ei, o faţă cunoscută de pe ecranele cinematografelor şi a televizoarelor de pe întreg globul; o faţă a cărei gingăşie de fetiţă şi convingeri religioase făcuseră din ea preferata Americii.

Adolescenţii o plăceau fiindcă era drăguţă şi arăta tânără; părinţii o plăceau pentru că reprezenta un model pentru adolescenţii lor; iar producătorii o plăceau pentru că era o actriţă al naibii de bună, şi fiecare film în care apărea garanta un profit de multe milioane. Ce mai conta că avea douăzeci şi trei de ani, şi un puternic apetit sexual. Dând dovadă de aceeaşi îndrăzneală ca şi pe platourile de filmare, Meryl zâmbi politicoasă grupului rămas fără grai, îi ceru scuze lui Matt că îl întrerupsese, apoi se întoarse şi ieşi cu toată demnitatea unei regine.

Faţa Barbarei Walters era o oglindă a reacţiilor ei contradictorii, iar Matt îşi adună curajul pentru inevitabilele întrebări iscoditoare despre Meryl, părându-i rău că imaginea ei publică lucrată cu atâta grijă, era pe cale să se prăbuşească. Dar Barbara Walters întrebă doar dacă Meryl Saunders era un oaspete frecvent în casa lui. Matt replică că lui Meryl îi plăcea să stea în casa asta

ori de câte ori era liberă, iar asta se întâmpla destul de des. Spre surprinderea lui, reportera îi acceptă răspunsul evaziv şi se întoarse la subiectul discutat înainte de intrarea lui Meryl. Aplecându-se uşor înainte pe scaunul ei, întrebă:

— Ce părere ai despre numărul tot mai mare de companii profitabile preluate prin forţă de corporaţii?

— E un curent pe cale să continue până nu vor fi stabilite anumite limite care să-l ţină sub control, replică Matt.

— Intercorp plănuieşte să înghită şi alte companii?

O întrebare de baraj, dar nu una neaşteptată, iar Matt o ocoli elegant:

— Intercorp este întotdeauna interesat de achiziţionarea unor companii bune, mărind astfel profiturile noastre şi ale lor.

— Chiar dacă compania nu vrea să fie preluată?

— Este un risc pentru toţi, chiar şi pentru Intercorp, replică Matt, zâmbind politicos.

— Dar ar fi nevoie de un alt gigant ca să înghită Intercorp. Există cineva imun la o preluare forţată de către corporaţia ta, prieteni, şi aşa mai departe? Adică, îl tachină ea, e posibil ca reţeaua ABC să fie următoarea ta pradă?

— Obiectul unei încercări de preluare se numeşte ţintă şi nu pradă, replică el plictisit. Totuşi, glumi el, puteţi să fiţi liniştiţi, Intercorp nu şi-a pus încă ochii pe reţeaua ABC.Ea râse, apoi îi acordă zâmbetul ei cel mai profesionist.

— Am putea discuta puţin despre viaţa ta privată? Ascunzându-şi cu grijă enervarea sub un zâmbet dezarmant, Matt întrebă:

— Te pot împiedica? Zâmbetul ei se lărgi, îşi clătină capul şi începu:

— Se zvoneşte că în ultimii ani ai avut aventuri amoroase cu mai multe stele de cinema, o prinţesă şi de curând cu Maria Calvaris, moştenitoarea unei companii navale greceşti. Aventurile astea descrise pe larg în presă au fost reale sau inventate de autorii rubricilor mondene?

— Da, replică Matt ferindu-se să-i dea un răspuns clar. Barbara Walters râse de eschivarea lui voită, apoi spuse serioasă:

— Dar căsătoria ta? Am putea discuta despre ea? Matt fu într-atât luat prin surprindere, încât o clipă rămase fără glas.

— Despre ce? întrebă el, fără să-i vină să creadă că o auzise bine. Fără să vrea să creadă. Nimeni nu descoperise căsătoria lui scurtă, dezastruoasă, de acum unsprezece ani cu Meredith Bancroft.

— N-ai fost căsătorit niciodată, îl lămuri ea, şi mă întrebam dacă te gândeşti să te însori în viitorul apropiat. Matt se relaxă şi răspunse neutru:

— N-ar fi exclus.

CAPITOLUL 13
Noiembrie 1989

Mulţi dintre locuitorii oraşului Chicago se plimbau agale pe Michigan Avenue, mersul lor lent datorându-se în parte zilei de noiembrie neaşteptat de caldă, în parte aglomeraţiei adunată în faţa vitrinelor magazinului Bancroft, împodobite deja pentru Crăciun. Începând cu 1891, în anii care urmaseră deschiderii magazinului, Bancroft

evoluase de la o clădire din cărămidă cu trei etaje la o construcţie de cincisprezece etaje din sticlă şi marmură, ocupând întreg spaţiul dintre două străzi. Dar, în ciuda numeroaselor modificări aduse magazinului, un lucru rămăsese neschimbat: doi portari îmbrăcaţi în uniforme maronii şi aurii continuau să facă de strajă la intrarea principală. Acest semn al eleganţei maiestuoase se păstrase de-a lungul anilor, o dovadă vizibilă a importanţei acordate de Bancroft demnităţii şi curtoaziei. Cei doi portari în vârsta se aflau într-o competiţie atât de încrâncenată unul cu celălalt, încât în cei treizeci de ani de când lucrau împreună abia dacă îşi vorbiseră. Acum, urmăreau pe furiş sosirea unui BMW negru şi fiecare din ei îşi dori din tot sufletul ca maşina să oprească în partea lui. Maşina încetini spre bordura trotuarului şi Leon, aflat de o parte a uşilor, îşi ţinu respiraţia, apoi îi dădu drumul, oftând vexat când acesta alunecă pe lângă el şi opri exact în faţa teritoriului adversarului său.

— Găgăuţă norocoasă! bombăni Leo către colegul său, iar Ernest se grăbi spre maşină.

— Bună dimineaţa, domnişoară Bancroft, spuse Ernest deschizând portiera pentru Meredith şi făcând o plecăciune. Cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, deschizând portiera pentru tatăl ei, o văzuse pentru prima oară şi spusese exact acelaşi lucru, pe acelaşi ton respectuos.

— Bună dimineaţa, Ernest, spuse Meredith dându-i cheile maşinii. Vrei să-l rogi pe Cari să-mi parcheze maşina? Am avut multe de adus cu mine în dimineaţa asta şi n-am vrut să le car din parcare. Parcarea maşinilor de către oameni

special angajaţi era încă unul dintre avantajele oferite de Bancroft.

— Cum să nu, domnişoară Bancroft.

— Transmite-i salutări Ameliei, adăugă ea referindu-se la soţia lui. Meredith se afla în termeni familiari cu mulţi dintre vechii angajaţi ai magazinului; erau ca o familie pentru ea, iar magazinul acesta, cel mai mare din şirul de magazine, tot mai numeroase deschise în diferite oraşe, reprezenta pentru ea un cămin, la fel de mult ca şi casa în care crescuse sau apartamentul în care locuia acum.

Oprindu-se pe trotuar, se uită la mulţimea de oameni adunaţi în faţa vitrinelor.

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet, iar inima îi tresări de bucurie. Era o senzaţie pe care o încerca de fiecare dată când îşi ridica privirea spre faţada elegantă, o senzaţie de mândrie, de entuziasm şi de dorinţă încrâncenată de a proteja. Astăzi însă fericirea ei era nemărginită, fiindcă noaptea trecută Parker o luase în braţe şi îi spusese pe un ton solemn şi tandru:

— Te iubesc, Meredith. Vrei să te căsătoreşti cu mine? După care îi strecurase pe deget un inel de logodnă.

— Anul ăsta vitrinele sunt mai reuşite ca niciodată, îi spuse ea lui Ernest când putu privi printre oamenii aflaţi în mişcare prin faţa vitrinelor, iar Meredith văzu rezultatul uluitor al talentului şi priceperii Lisei. Lisa Pontini îşi câştigase deja o reputaţie binemeritată pentru munca depusă în cadrul magazinului. Peste un an, după ce şeful ei va ieşi la pensie, Lisa va ocupa postul de directoare.

Nerăbdătoare să o găsească pe Lisa şi să-i dea vestea cea bună despre Parker,

Meredith deschise portiera maşinii şi luă de pe scaunul de lângă volan două serviete şi câteva dosare groase, pornind apoi spre uşile principale. Imediat ce intră, unul dintre agenţii de securitate o zări şi veni spre ea.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnişoară Bancroft?

Meredith vru să refuze, dar braţele o dureau deja şi, în plus, simţea o nevoie irezistibilă să se plimbe prin magazin înainte de a merge să o vadă pe Lisa, să savureze din plin ceea ce, bazându-se pe mulţimea de cumpărători îmbulzindu-se la tejghele şi dând năvală pe intervalele dintre rafturi cu mărfuri, arăta a fi încă o zi de vânzări record.

— Mulţumesc, Dan, îţi rămân îndatorată, spuse ea, punându-i pe braţ dosarele grele şi dându-i cele două serviete. După ce el se îndreptă spre ascensor, Meredith îşi aranjă absentă eşarfa din mătase albastră trecută lejer peste reverele paltonului alb şi, vârându-şi mâinile în buzunare, se plimbă agale printre rafturile cu produse cosmetice. Cumpărătorii o împinseră la o parte, grăbiţi să urce scările rulante din interiorul magazinului, dar agitaţia din jurul ei îi spori doar plăcerea.

Cu capul lăsat pe spate, se uită în sus la pomii de Crăciun de peste trei metri înălţându-se deasupra rafturilor, crengile lor împodobite cu luminiţe roşii sclipitoare, panglici uriaşe din catifea roşie şi globuri de toate culorile. Cununi festive decorate cu săniuţe şi clopoţei atârnau de coloanele pătrate dotate cu oglinzi răspândite prin

tot magazinul, iar din difuzoare se auzeau colinde. O femeie care studia o poşetă o văzu pe Meredith şi îi dădu un ghiont prietenei ei.

— Nu-i Meredith Bancroft? întrebă ea.

— Ba cum să nu! decretă ea. Ziaristul care a scris că seamănă cu Grace Kelly a avut dreptate! Meredith auzi, dar nu le acordă atenţie. În aceşti ultimi ani se obişnuise ca oamenii s-o privească cu ochi mari şi să vorbească despre ea. Women's Wear Daily o numise „întruchiparea eleganţei". Cosmopolitan o categorisise „absolut şic". The Wall Street Journal o botezase „prinţesa de la Bancroft'. Iar în spatele uşilor, consiliul de conducere al magazinului, directorii o numeau „marea pacoste". Pentru Meredith conta numai ultima descriere; nu-i păsa ce scriau despre ea revistele sau ziarele, doar dacă articolele făceau să crească prestigiul magazinului. Însă consiliul de conducere conta, stătea în puterea lui să i se împotrivească, să-i blocheze visurile de expansiune a companiei Bancroft în toate oraşele ţării. Preşedintele consiliului n-o trata nici el cu mai multă afecţiune sau entuziasm decât directorii. Şi era tatăl ei. Însă astăzi, nici măcar bătălia continuă cu tatăl ei şi cu consiliul de conducere privind planurile de expansiune nu-i putea întuneca starea de spirit. Se simţea atât de fericită, încât trebui să-şi înfrâneze impulsul de a fredona colinda de Crăciun cu voce tare. Buna dispoziţie o determină să facă ceva ce obişnuise să facă în copilărie: se duse la una din coloanele cu oglinzi, îşi apropie capul, studiindu-se atentă în oglindă, prefăcându-se că-şi aranjează părul, apoi zâmbi. Se întoarse şi porni spre scările rulante.

Lisa avusese idea extraordinară să decoreze fiecare etaj într-o culoare diferită şi să asorteze nuanţele cu mărfurile specifice fiecărui raion. Meredith considera efectul uluitor, mai ales după ce ajunse la etajul întâi, unde se afla raionul de blănuri şi rochii unicat. Aici, toţi pomii albi erau conturaţi într-un mov plăcut de beteală aurie, strălucitoare Exact în faţa scărilor rulante se afla un Moş Crăciun îmbrăcat în alb şi auriu.Pe genunchii săi era un manechin, o femeie frumoasă într-o rochie de seară din dantelă, arătând cu degetul spre o haină de blană de douăzeci şi cinci de mii de dolari, căptuşită cu mătase mov. Zâmbetul rămas ascuns în inima lui Meredith i se aşternu pe chip când recunoscu că aura de lux extravagant prezentată de această scenă era o invitaţie subtilă şi eficientă pentru cumpărători să se aventureze la acest etaj şi să-şi permită extravaganţe similare. Judecând după numărul mare de bărbaţi studiind blănurile şi numeroasele femei încercând rochii în cabine, invitaţia fusese acceptată.La acest etaj fiecare dintre creatorii de modă îşi avea propriul salon în care îşi expuneau colecţiile. Meredith porni pe coridorul principal, salutându-i pe angajaţii cunoscuţi. În salonul lui Geoffrey Been, două femei voinice, în blănuri de nurcă, admirau o rochie fină cu mărgele albastre, preţul de pe etichetă ridicându-se la şapte mii de dolari.

— O să arăţi ca un sac de cartofi în chestia aia; Margaret, o avertiză prietena ei. Ignorând-o, femeia se întoarse spre vânzătoare.

— Aveţi cumva şi mărimea 54? întrebă ea. În salonul următor, o femeie îşi îndemna fiica, o

tânără de aproximativ optsprezece ani, să încerce o rochie Valentino din catifea, vânzătoarea stând discret deoparte, gata să le servească.

— Dacă asta vrei, spuse fata, trântindu-se pe canapeaua tapisată cu mătase, n-ai decât s-o porţi tu. Nu mă duc la petrecerea aia idioată. Ţi-am spus că vreau să-mi petrec Crăciunul în Elveţia.

— Ştiu, draga mea, replică mama, având pe chip o expresie vinovată şi spăşită în timp ce-i vorbea adolescentei îmbufnate, dar ne-am gândit că de data asta ar fi plăcut să petrecem Crăciunul acasă. Meredith se uită la ceas, văzu că se făcuse deja ora unu şi porni spre scările rulante ca să o găsească pe Lisa şi să-i dea vestea cea bună. Îşi petrecuse cea mai mare parte a dimineţii în biroul arhitectului, studiind schiţele pentru magazinul din Houston, şi o aştepta o după-amiază încărcată. Salonul de design era de fapt un depozit uriaş aflat la subsol, sub nivelul străzii, un loc unde erau îngrămădite vitrinele magazinului în ultima decadă. Meredith îşi croi drum prin tot acel talmeş-balmeş cu experienţa unui fost locatar, cum şi era de altfel. În perioada de pregătire lucrase în fiecare departament al magazinului.

— Lisa! strigă ea, şi cele zece capete ale asistenţilor Lisei îşi ridicară privirile spre ea. Lisa?

— Aici! se auzi o voce înăbuşită, apoi pânza din jurul mesei fu dată la o parte, iar capul cu păr roşu şi creţ al Lisei ieşi afară. Acum ce mai e? se indignă vocea, ochii căprui studiind atentă picioarele lui Meredith. Cum să apuc să-mi văd de treabă, cu toate întreruperile astea?

— Habar n-am, replică Meredith veselă, sprijinindu-şi şoldul de masă şi zâmbind figurii

mirate a Lisei. N-o să înţeleg niciodată cum de reuşeşti să găseşti ceva în harababura asta, darămite să mai şi creezi lucruri noi.

— Salut, spuse Lisa potolită, târându-se în patru labe de sub masă. Am încercat să prind cu sârmă pânza, ca masa să fie gata pentru festivitatea de Crăciun de la raionul de mobilă. Cum a mers întâlnirea cu Parker din seara trecută?

— Oh, bine, răspunse Meredith.Ca de obicei, mai mult sau mai puţin, minţi ea, netezindu-şi anume reverul paltonului cu mâna stângă pe care avea un inel de logodnă cu un safir mare. Îi spusese ieri Lisei că avea o presimţire că Parker o va cere de nevastă. Lisa îşi puse mâinile în şolduri.

— Ca de obicei. Dumnezeule, Mer, e divorţat de doi ani şi ai ieşit cu el de peste nouă luni! Petreci cu fiicele lui aproape tot atâta timp ca şi cu el. Eşti frumoasă, inteligentă, bărbaţii se pierd cu firea imediat ce dau cu ochii de tine, dar Parker „te verifică deja de luni, în amănunţime, şi cred că-ţi pierzi vremea cu el. Dacă imbecilul ăla ar fi avut de gând să-ţi propună căsătoria, ar fi făcut-o deja.

— A făcut-o, spuse Meredith zâmbind triumfătoare, dar Lisa se lansase în discursul ei favorit şi trecură câteva clipe până să priceapă înţelesul cuvintelor lui Meredith.

— Oricum nu-i bun pentru tine.Ai nevoie de cineva care să te scoată din cochilia ta conservatoare şi să te îndemne la lucruri impulsive, nebuneşti, cum ar fi să votezi cu democraţii măcar o dată sau să te duci la Operă vinerea în loc de sâmbătă. Parker îţi seamănă prea mult, e prea organizat, prea cuminte, prea prevăzător, prea… Glumeşti! Te-a cerut de soţie?

Meredith dădu din cap, iar privirea Lisei căzu, în sfârşit, pe safirul întunecat din montura veche.

— Inelul de logodnă? întrebă ea, înhăţând mâna lui Meredith, dar, în timp ce-i examina inelul, zâmbetul îi pieri înlocuit de o încruntătură nedumerită. Ce e ăsta?

— Un safir, replică Meredith, fără s-o deranjeze lipsa vizibilă de entuziasm pentru bijuteria veche. În primul rând, îi plăcuse totdeauna francheţea Lisei. În al doilea, nici măcar Meredith, care îl iubea pe Parker, nu se putea convinge pe sine că inelul era ameţitor de frumos. Era fin, vechi, o bijuterie de familie; ei îi era îndeajuns.

— Mă gândeam că e un safir, dar ce sunt pietricelele alea?

Nu strălucesc ca nişte diamante de calitate.

— Sunt tăiate ca pe vremuri, fără prea multe faţete. Inelul e vechi. A aparţinut bunicii lui Parker.

— Nu şi-a putut permite unul nou? o necăji ea. Ştii, până să te cunosc pe tine credeam că cei cu bani îşi cumpără lucruri superbe, iar preţul n-are nicio importanţă…

— Aşa fac cei îmbogăţiţi de curând, o dojeni Meredith. Cei sare au avut bani dintotdeauna se bucură de lucruri mai simple.

— Îhm, bine, atunci cei cu bani dintotdeauna ar putea învăţa câte ceva de la cei care s-au îmbogăţit de curând. Ţineţi cu dinţii de nişte lucruri până se învechesc. Dacă mă voi logodi vreodată, iar tipul va încerca să mă încânte cu inelul demodat al bunicii, gata, am terminat-o cu el. Şi, continuă ea revoltată, din ce e făcută montura? Nu e prea lucioasă.

— E platină, replică Meredith înecându-se de râs.

— Am ştiut eu, bănuiesc că n-o să se uzeze niciodată, probabil la asta s-a gândit şi persoana care l-a cumpărat acum două sute de ani.

— Exact, răspunse Meredith, umerii scuturându-i-se de râs.

— Zău, Mer, replică Lisa râzând şi ea, dar ochii îi erau în lacrimi. Dacă n-ai simţi că trebuie să fii un fel de reclamă ambulantă la *Bancroft&Company*, ai umbla şi acum cu hainele din colegiu.

— Numai dacă ar fi foarte simple. Fără să se mai prefacă, Lisa o îmbrăţişă strâns.

— Nu e destul de bun pentru tine. Nimeni nu e.

— E perfect pentru mine, o contrazise Meredith, strângând-o şi ea în braţe. Balul Operei va fi mâine seară. Îţi fac rost de două bilete pentru tine şi Phil, spuse Meredith referindu-se la un fotograf, prieten al Lisei. După aceea, vom da o petrecere de logodnă.

— Phill e în New York, spuse Lisa, dar eu voi fi prezentă. În fond, Parker urmează să devină un membru al familiei noastre, iar eu va trebui să învăţ să-mi placă. Deşi refuză să acorde credite văduvelor, chiar dacă acestea îndrăznesc să-i surâdă dulce…

— Lisa, spuse Meredith ceva mai serioasă. Parker urăşte glumele tale cu bancheri, iar tu ştii foarte bine. Acum, că suntem logodiţi, n-ai putea înceta să te tot legi de el?

— Îmi voi da silinţa, promise ea. Gata cu glumele.

— Şi nu-i mai spune Terminator.

— Pe cuvânt de onoare! jură Lisa.
— Mulţumesc, spuse Meredith ridicându-se.
Lisa se întoarse repede, devenind ciudat de preocupată de netezirea creţurilor unei bucăţi de catifea. Ce s-a întâmplat?
— Ce să se întâmple? întrebă Lisa răsucindu-se spre ea, chipul fiindu-i luminat de un surâs încântător. Cea mai bună prietenă a mea s-a logodit cu bărbatul viselor ei. Cu ce te vei îmbrăca mâine seară? întrebă ea repede, schimbând subiectul.
— Nu m-am hotărât încă. Voi trece mâine pe la etajul întâi şi-mi voi alege ceva trăsnet. Iar dacă tot voi fi acolo, n-ar strica să arunc o privire şi rochiilor de mireasă. Parker e hotărât să facem o nuntă mare, aşa cum scrie la carte. Nu vrea ca eu să mă simt nedreptăţită numai pentru că el a avut o nuntă grozavă.
— Ştie, ştie despre chestia aia, despre cealaltă „nuntă” a ta?
— Ştie, spuse Meredith, vocea ei întristându-se imediat. Parker a fost foarte drăguţ şi înţelegător, începu ea, apoi se întrerupse brusc când în difuzoare se auzi sunetul unor clopoţei. Cumpărătorii erau obişnuiţi să-l audă şi îl ignorară, dar fiecare raion avea un cod anume şi reacţionau cât mai repede posibil. Meredith se opri şi ascultă: două sunete scurte, pauză, apoi încă unul.Pe mine mă caută, spuse ea oftând. Oricum trebuia să plec. Peste o oră am o şedinţă şi mai am nişte însemnări de parcurs.
— Fă-i praf! îi ură Lisa, apoi se târî repede sub masă, amintindu-i lui Meredith de un copil jucându-se sub un cort ridicat în sufragerie.

Meredith se duse la telefonul de pe perete şi sună centrala telefonică a magazinului.

— Sunt Meredith Bancroft, se prezentă ea. M-aţi chemat?

— Da, domnişoară Bancroft, spuse telefonista. Domnul Branden de la serviciul de securitate vă roagă să veniţi cât mai repede în biroul lui. Mi-a cerut să vă transmit că e ceva important.

CAPITOLUL 14

Birourile serviciului de pază se aflau la etajul şase, după raionul de jucării, ascunse cu grijă în spatele unui zid fals.Ca vicepreşedintă a operaţiunilor magazinului, departamentul de securitate cădea în grija lui Meredith, iar acum, trecând pe lângă rafturile lângă care cumpărătorii examinau trenuleţe electrice şi păpuşi victoriene, se întrebă sumbră pe cine prinseră furând de era nevoie de prezenţa ei. Nu putea fi vorba de un hoţ obişnuit, fiindcă s-ar fi ocupat singuri de el, aşa că trebuia să fie un angajat. Angajaţii magazinului, de la şefii de raioane până la simplii vânzători, erau supravegheaţi atent de serviciul de pază. Cu toate că optzeci la sută din furturile înregistrate în magazin se datorau hoţilor, fraudele cele mai mari erau provocate de angajaţi. Spre deosebire de hoţi, care furau numai ce puteau ascunde şi scoate afară, angajaţii aveau zilnic zeci de posibilităţi şi zeci de metode de a sustrage diferite mărfuri. Luna trecută prinseseră un funcţionar care dăduse bani prietenilor pentru mărfuri fictive returnate, iar cu o lună înainte unul dintre lucrătorii de la raionul de bijuterii fusese concediat pentru că

luase mită în valoare de zece mii de dolari ca să cumpere marfă de calitate inferioară de la trei furnizori diferiţi. Meredith considerase întotdeauna că paguba produsă de un angajat era ceva extraordinar de revoltătoare; îi era greu să nu se simtă trădată. Luându-şi inima în dinţi, se opri în faţa unei uşi pe care scria Mark Branden, Director serviciu de pază, şi intră în sala de aşteptare aflată lângă biroul lui Mark.

Două femei, una în jur de douăzeci de ani, iar alta de vreo şaptezeci stăteau pe scaunele din vinilin de lângă perete, sub supravegherea atentă a unui agent în uniformă. Femeia cea tânără era ghemuită pe scaun, cu braţele în jurul ei, şi cu obrajii pătaţi de urmele lacrimilor; arăta neîngrijită şi îngrozită. În contrast cu ea, cealaltă era imaginea perfectă a femeii de societate, veselă, elegantă, un fel de păpuşă de porţelan îmbrăcată într-un costum Chanel roşu cu negru. Stătea dreaptă pe scaun, cu poşeta pusă pe genunchi.

— Bună dimineaţa, draga mea, spuse ea cu o voce piţigăiată, imediat ce-o zări pe Meredith. Ce mai faci?

— Bine, doamnă Fiorenza, spuse Meredith stăpânindu-şi nemulţumirea când recunoscu femeia în vârsta. Soţul lui Agnes Fiorenza era nu numai un stâlp al comunităţii şi tatăl unui senator, ci şi un membru al consiliului de conducere al magazinului, ceea ce făcea ca întreaga situaţie să devină extrem de delicată, acesta fiind, fără îndoială, motivul pentru care Meredith fusese chemată de directorul serviciului de pază. Dumneavoastră ce mai faceţi? întrebă Meredith

înainte să se poată opri.

— Sunt foarte nefericită, Meredith. Stau aici de o jumătate de oră şi, aşa cum i-am explicat domnului Branden, nu-mi pot permite să pierd vremea. Peste o jumătate de oră trebuie să iau parte la un dejun în onoarea senatorului Fiorenza, care va fi foarte supărat dacă nu voi fi acolo. După care mă voi adresa fetelor din Junior League. Nu s-ar putea să grăbeşti puţin lucrurile cu domnul Branden?

— Să văd ce pot face, spuse Meredith, păstrând o expresie cât mai neutră şi deschizând uşa biroului lui Mark. Acesta, sprijinindu-se de marginea mesei şi având în mână o cană cu cafea aburindă, vorbea cu agentul care o văzuse pe femeia cea tânără luând mărfurile găsite în poşeta ei.

Un bărbat atrăgător, solid, de patruzeci şi cinci de ani, cu păr de culoarea nisipului şi cu ochi căprui, Branden lucrase la serviciul de pază din cadrul aviaţiei şi îşi lua slujba de la Bancroft la fel de în serios pe cât îşi luase responsabilitatea de a păstra siguranţa naţională. Meredith nu numai că avea încredere în el şi-l respecta, dar îl şi simpatiza. Îl informă cu un zâmbet silit:

— Am dat de Agnes Fiorenza în sala de aşteptare. Îţi transmite că o reţii de la un dejun extrem de important. Branden ridică mâna, un gest de enervare şi dispreţ, apoi o lăsă să cadă.

— Am primit instrucţiuni să te las pe tine să te ocupi de aiurita asta.

— Ce-a mai şterpelit de data asta?

— O curea Lieber, o poşetă Givenchy şi astea. Îi întinse nişte cercei din cristal albastru, uriaşi,

ţipători, care ar fi arătat cel puţin bizar în urechile bătrânicii mici de statură.

— Cât mai are pe cartea de credit? întrebă Meredith, referindu-se la contul instituit anume pentru astfel de situaţii de soţul tracasat de năzbâtiile soţiei.

— Patru sute de dolari. Prea puţin.

— Vorbesc eu cu ea, dar mai întâi aş putea bea puţină cafea? în sinea ei, Meredith se săturase până peste cap să o tot menajeze pe bătrâna doamnă, în timp ce alţii precum tânără care aştepta lângă ea, urmau să sufere consecinţele legii. După treaba de astăzi, le voi spune portarilor să-i interzică să mai între în magazin, hotărî Meredith cu voce tare, ştiind foarte bine că decizia va stârni mânia soţului ei. Tânără ce-a furat?

— Un palton de copil, mănuşi şi două pulovere. Neagă, spuse el, ridicând fatalist din umeri, dându-i ceaşca cu cafea. O avem înregistrată pe video. Valoarea mărfurilor furate se ridică la două sute de dolari. Meredith dădu din, cap, sorbind, dorindu-şi din tot sufletul ca mama neîngrijită de afară să-şi fi recunoscut furtul.

Negând, silea magazinul să dovedească furtul şi să o dea pe mâna poliţiei, ca să se protejeze de posibilele procese, dacă pretindea că ar fi reţinut-o nejustificat.

Are cazier?

— Legătura mea de la poliţie zice că nu.

— Eşti dispus să renunţi la acuzaţii, dacă semnează o declaraţie prin care recunoaşte furtul?

— De ce naiba am face aşa ceva?

— În primul rând, e mult mai costisitor să o dăm în judecată şi nu are nici cazier. În al doilea rând, mi se pare inechitabil să o lăsăm pe doamna Fiorenza să scape numai cu o mică mustrare pentru că a furat lucruri scumpe pe care le-ar fi putut plăti, dar să acuzăm o femeie că a luat hăinuţe pentru copilul ei.

— Uite cum facem, tu îi interzici Fiorenzei să mai pună piciorul aici, iar eu o las pe cealaltă să plece, cu condiţia să recunoască furtul. E bine aşa?

— Perfect, spuse Meredith cu toată convingerea.

— Cheam-o pe bătrână, îi ceru Mark agentului. Doamna Fiorenza intră în cameră într-un damf de parfum Joy, toată numai zâmbete, dar părând foarte grăbită.

— Dumnezeule! dar mult ţi-a mai trebuit, domnule Branden.

— Doamnă Fiorenza, spuse Meredith, asumându-şi răspunderea, ne-aţi creat nenumărate probleme stăruind să luaţi lucruri fără să le plătiţi mai întâi.

— Ştiu că uneori sunt cam supărătoare, Meredith, dar asta nu-ţi dă dreptul să foloseşti tonul ăsta cu mine.

— Doamnă Fiorenza, zise Meredith, enervându-se şi mai tare pentru că i se vorbea ca unui copil prost crescut, sunt oameni care fac închisoare mulţi ani pentru că au furat lucruri care valorează mai puţin ca astea. Arătă cu mâna spre curea, poşetă şi cercei. În sala de dincolo este o femeie care a lua haine pentru copilul ei, şi ea se află în pericol de a fi arestată… Dar dumneata, dumneata iei nimicuri de care n-ai nevoie…

— Dumnezeule mare, Meredith! o întrerupse doamna Fiorenza îngrozită. Doar nu crezi că am luat cerceii ăia pentru mine!? Să ştii că nu sunt egoistă.Mă ocup de acte de binefacere. Încurcată, Meredith şovăi:

— Vreţi să spuneţi că donaţi lucrurile pe care le furaţi, cum ar fi cerceii ăia, unor instituţii de binefacere?

— Vai de mine! exclamă ea, chipul ei de păpuşă luând o expresie scandalizată. Care organizaţie care se respectă ar accepta aşa nişte cercei? Sunt oribili! Nu, i-am luat ca să-i dau cameristei mele. Are un gust îngrozitor. Îi vor plăcea la nebunie! Deşi ar trebui să-i atragi atenţia celui care i-a cumpărat pentru Bancroft că nu fac o reclamă prea bună magazinului. Locul lor ar fi mai degrabă la Goldblatt, dar nu văd cum de Bancroft…

— Doamnă Fiorenza, interveni Meredith, ignorând direcţia absurdă spre care se îndrepta discuţia, v-am prevenit luna trecută că dacă veţi fi prinsă furând din nou îi voi cere portarului să nu vă mai lase să intraţi în magazin.

— Nu se poate să vorbeşti serios.

— Sunt foarte serioasă.

— Mi se interzice să mai cumpăr de la Bancroft?

— Da.

— E scandalos!

— Îmi pare rău.

— Soţul meu va fi pus în temă, spuse ea, dar vocea îi suna timidă, patetică.

— Va afla numai dacă doriţi să-i spuneţi, replică Meredith, sesizând că ameninţarea bătrânei avea în ea mai multă spaimă decât furie.

Îşi ridică capul cu mândrie, dar, când vorbi,

glasul îi tremură uşor:

— Nu voi mai cumpăra niciodată din magazinul ăsta. De acum încolo mă voi duce la Margin. Cei de acolo n-ar îndrăzni să pună în vitrină cercei ca ăştia!

Îşi luă poşeta pusă pe masă, îşi aranja părul alb, din care nu se mişcase nicio şuviţă, şi plecă. Sprijinindu-se cu spatele de perete, Meredith se uită la cei doi bărbaţi şi sorbi din cafea, simţindu-se tristă şi jenată, de parcă tocmai ar fi pălmuit o bătrână. În fond, soţul ei plătea până la urmă pentru toate lucrurile furate, aşa că magazinul nu pierdea bani, cel puţin nu când era prinsă. După o clipă, i se adresă lui Mark:

— Ai observat că părea, hm, demnă de plâns?

— Nu.

— Presupun că e spre binele ei, continuă Meredith studiind expresia ciudată de pe faţa lui. Cine ştie, pedepsind-o în loc să ignorăm ce face, s-ar putea să-i fi dat o lecţie. Ce crezi? Branden schiţă un zâmbet, amuzat parcă de ceva, apoi, fără să-i răspundă, ridică receptorul şi apăsă patru butoane.

— Da, îi spuse el unuia dintre agenţii de la parter. Doamna Fiorenza coboară.

Opreşte-o şi cere-i să-ţi dea cureaua Lieber din poşetă. Exact, spuse el în receptor, zâmbind văzând expresia îndurerată de pe chipul lui Meredith, aceeaşi curea pe care ai prins-o furând-o puţin mai devreme. A şterpelit-o din biroul meu.

După ce Mark puse jos receptorul, Meredith îşi reveni din uluială şi se uită la ceas, gândurile îndreptându-i-se spre şedinţa din acea după-amiază.Ne vedem la şedinţă. Raportul e pregătit?

— Da. Departamentul meu stă bine. Pierderile au scăzut cu opt procente faţă de anul trecut.

— Excelent, spuse ea, sincer încântată. Acum, mai mult ca niciodată, Meredith voia ca partea magazinului care se afla în răspunderea ei să se prezinte într-o lumină cât mai bună. Cardiologul tatălui ei insista ca el să se retragă de la conducerea firmei sau să-şi ia măcar un concediu de şase luni. El se hotărâse să-şi ia un concediu, iar ieri se întâlnise cu consiliul de conducere pentru a stabili cine va fi preşedinte interimar în absenţa lui. Meredith îşi dorea cu disperare să-i ţină locul cât timp va fi plecat.La fel ca alţi patru vicepreşedinţi. Muncise mult pentru funcţia asta, mai mult decât oricare dintre ei; nu pe o perioadă la fel de lungă ca doi dintre ei, dar cu o conştiinciozitate feroce pentru un succes indiscutabil. În plus, în scaunul preşedintelui se aflase întotdeauna un Bancroft. Bunicul ei fusese mai tânăr ca ea când preluase conducerea firmei, dar libertatea lui de acţiune nu-i fusese îngrădită de prejudecata tatălui său privind sexul sau de un consiliu de conducere cu un control mult prea mare asupra hotărârilor. Restricţiile erau în parte şi din vina lui Meredith. Ea fusese cea care insistase şi se luptase ca Bancroft să se extindă şi în alte oraşe.Ca să facă aşa ceva le trebuise un capital enorm şi nu reuşiseră să-l adune decât făcând compania publică, vânzând acţiuni la bursă. Acum, oricine putea cumpăra o acţiune, aceasta valorând cât un vot. În consecinţă, membrii consiliului de conducere erau aleşi de acţionari şi erau răspunzători în faţa lor, în loc să fie nişte marionete alese sau concediate de tatăl

ei. Partea proastă pentru Meredith era că toţi membrii consiliului de conducere deţineau ei înşişi cea mai mare parte a acţiunilor, putând să voteze cum voiau, deţinând astfel o putere şi mai mare. Partea bună era că cei doisprezece erau tot aceiaşi oameni care se aflaseră de ani de zile în consiliul de conducere de la Bancroft; prieteni şi cunoştinţe ale tatălui şi ale bunicului ei, aşa că încă aveau tendinţa să facă ce sugera tatăl ei. Meredith avea nevoie de preşedinţia interimară pentru a le demonstra atât tatălui ei, cât şi consiliului de conducere că, atunci când tatăl ei se va retrage, va fi în stare să conducă compania.

Dacă tatăl ei va recomanda ca Meredith să-i ia locul pe perioada concediului, directorii îşi vor da aprobarea. Tatăl ei însă fusese enervant de discret privind întrevederea cu conducerea şi chiar cu data când hotărârea va fi anunţată.

Punând ceaşca de cafea pe masa lui Mark, Meredith aruncă o privire scurtă hăinuţelor de copil furate de femeia din cealaltă încăpere şi simţi aceeaşi tristeţe plină de durere care o cuprindea ori de câte ori avea de înfruntat faptul că nu va putea avea copii. Învăţase însă, cu mult timp în urmă, cum să-şi ascundă emoţiile faţă de colegii ei, iar când vorbi, zâmbi:

— Voi vorbi cu femeia în drum spre biroul meu. Cum o cheamă?

Mark îi spuse, iar Meredith se duse în sala de aşteptare.

— Doamnă Jordan, i se adresă ea mamei tinere şi palide, care furase hăinuţele de copil. Sunt Meredith Bancroft.

— Ţi-am văzut fotografia prin reviste, ripostă

Sandra Jordan. Ştiu cine eşti. Ei şi?

— Şi dacă continui să negi că ai furat lucrurile astea, magazinul se va vedea obligat să te dea în judecată. Expresia ei era atât de duşmănoasă, încât, dacă Meredith n-ar fi ştiut ce luase şi dacă nu i-ar fi văzut sclipirea înspăimântată din ochii înlăcrimaţi, ar fi fost tentată să renunţe la actul ei caritabil.

— Ascultă bine ce-ţi spun, doamnă Jordan, fiindcă este în interesul tău. Urmează-mi sfatul sau suportă consecinţele: dacă negi că ai luat lucrurile astea şi te lăsăm să pleci fără să te acuzăm, fără să dovedim că ai furat, te-ai putea hotărî să ne dai pe noi în judecată pentru că te-am acuzat şi te-am reţinut pe nedrept. Magazinul nu-şi poate permite aşa ceva; deci, dacă negi acum că te-am prins trebuie să trecem prin tot calvarul impus de lege. Până aici ai înţeles? Există o casetă video care demonstrează că ai furat hainele de la raionul de copii. Putem şi vom prezenta caseta în cazul unui proces nu numai ca să dovedim că eşti vinovată, dar şi că am avut tot dreptul să te reţinem. E clar? Meredith se opri şi se uită la chipul rigid al tinerei, neştiind dacă pricepea că i se întindea un colac de salvare.

— Vrei să cred că lăsaţi hoţii să plece dacă recunosc că au furat? întrebă ea, arătând bănuitoare şi dispreţuitoare.

— Eşti o hoaţă, doamnă Jordan? pară Meredith. Asta eşti, o hoaţă care fură din magazinele în care intră? înainte ca femeia să o atace din nou verbal, Meredith îşi înmuie vocea. Femeile de vârsta ta care fură de prin magazine iau de obicei rochii sau bijuterii. Tu ai luat haine de iarnă pentru copil.La

poliţie nu există nicio dovadă că ai mai fi fost arestată până acum. Prefer să cred că eşti o mamă care a acţionat din disperare şi din dorinţa de a-şi îmbrăca copilul cu haine mai călduroase. Tânără, mai obişnuită să înfrunte răceala oamenilor decât bunătatea lor, păru să se prăbuşească sub privirea lui Meredith. Ochii i se umplură de lacrimi care începură să-i curgă pe obraji.

— Am văzut la televizor că nu trebuie să recunoşti nimic până ce avocatul tău nu e şi el de faţă.

— Ai un avocat?

— Nu.

— Dacă nu recunoşti că ai furat hainele, vei avea nevoie de unul.

Femeia înghiţi cu greu.

— Înainte să recunosc, vrei să-mi dai în scris, să fie legal, că n-o să trimiţi poliţia după mine? Aşa ceva nu i se mai întâmplase lui Meredith. Fără să se consulte cu avocaţii magazinului nu avea cum să fie sigură că un astfel de document nu va constitui mai târziu o formă de „mită” sau ar putea fi cauza altor complicaţii.

— Doamnă Jordan, nu e nevoie. Tânăra mamă fu cuprinsă de teamă şi îndoială, apoi trase aer în piept tremurând uşor.

— Dacă aş recunoaşte că am furat, îmi dai cuvântul tău că nu vei chema poliţia?

— Ai încredere în cuvântul meu? întrebă Meredith. Câteva clipe femeia scrută faţa lui Meredith.

— N-ar trebui? întrebă femeia, în voce răsunându-i groaza. Meredith dădu din cap şi expresia chipului i se îmblânzi.

— Ba da. Încă o ezitare, un suspin lung, gâtuit de emoţie, apoi femeia îşi înclină capul, acceptând astfel cuvântul lui Meredith.

— Ei bine, da, am furat lucrurile acelea. Privind peste umăr spre Mark Branden, care deschisese încet uşa şi ascultase discuţia lor, Meredith spuse:

— Doamna Jordan recunoaşte că a furat.

— Bine, spuse el pe un ton fără inflexiuni. Avea în mână declaraţia pe care sărmana femeie trebuia să o semneze şi i-o întinse împreună cu un stilou.

— Nu mi-ai spus, se întoarse ea spre Meredith, că va trebui să semnez.

— După ce semnezi, poţi pleca, replică Meredith liniştind-o. Fu studiată din nou cu o privire lungă, pătrunzătoare. Mâna îi tremură, dar semnă, apoi îi dădu hârtia lui Mark.

— Puteţi pleca, doamnă Jordan, spuse el. Ea se apucă de spătarul scaunului, aproape să se prăbuşească, respiră uşurată, iar ochii i se aţintiră asupra lui Meredith.

— Mulţumesc, domnişoară Bancroft.

— Cu plăcere. Meredith era deja la jumătatea coridorului, îndreptându-se spre raionul de jucării. Sandra Jordan o ajunse din urmă.

— Domnişoară Bancroft? Meredith se opri şi se întoarse, iar tânără vorbi bâlbâindu-se:

— Te-am văzut, adică, v-am văzut de câteva ori la televizor în locuri selecte, îmbrăcată în blănuri şi în rochii de seară, şi vreau să vă spun că în realitate arătaţi mult mai drăguţă decât la televizor.

— Mulţumesc, replică Meredith aruncându-i un zâmbet scurt, stingherit.

— Şi, şi vreau să ştiţi că n-am mai încercat să fur niciodată până acum, adăugă ea, ochii implorând-o pe Meredith s-o creadă. Priviţi, spuse ea trăgând portmoneul din poşetă şi scoţând o fotografie. Reprezenta chipul unui bebeluş cu ochi albaştri, enormi, cu un zâmbet încântător, şi lipsit de dinţi. Ea e mica mea Jenny, spuse Sandra, vocea devenindu-i tristă şi tandră. Săptămâna trecută s-a îmbolnăvit foarte tare. Doctorul mi-a spus să o ţin la căldură, dar acum nu-mi pot permite să plătesc curentul electric. Aşa că m-am gândit că dacă ar avea haine călduroase…

Ochii i se umplură de lacrimi şi clipi des, furioasă pe sine. Tatăl lui Jenny şi-a luat tălpăşiţa imediat ce-a aflat că am rămas însărcinată, dar nu contează, fiindcă Jenny şi cu mine ne avem una pe cealaltă, iar asta e destul. Dar n-aş suporta ideea că aş putea-o pierde pe Jenny. Deschise gura de parcă ar fi vrut să spună mai multe, apoi se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă. Meredith o urmări alergând printre rafturile pline de sute de urşi de pluş, dar ceea ce continua să vadă în faţa ochilor era bebeluşul din fotografie cu o fundiţă roz prinsă în păr, având zâmbetul unui înger. Câteva minute mai târziu, Sandra Jordan fu oprită la ieşirea din magazin.

— Doamnă Jordan, vă rugăm să aşteptaţi câteva clipe. Domnul Branden va coborî imediat, o informă agentul de pază, iar pe Sandra o străbătură fiori de groază înţelegând că fusese păcălită să semneze declaraţia, ca acum să fie dată pe mâna poliţiei. Fu şi mai sigură când Branden veni spre ea ducând în mână o plasă mare cu însemnele magazinului, în care observă

imediat costumaşul roz, împreună cu toate celelalte lucruri pe care încercase să le sustragă, plus un ursuleţ de care nu se atinsese.

— M-aţi minţit! strigă ea cu o voce gâtuită, când Branden îi întinse plasa.

— Lucrurile astea vă sunt date ca să le duceţi acasă, doamnă Jordan, o întrerupse el, schiţând un zâmbet impersonal, vorbind pe tonul cuiva care repeta ce i se ceruse să spună. Surprinsă şi recunoscătoare, Sandra luă plasa, strângând-o protector la piept. Magazinul Bancroft vă urează un Crăciun fericit! spuse el sec, dar Sandra ştiu că darurile nu erau de la el şi nicio donaţie din partea magazinului. Ridicându-şi ochii înceţoşaţi de lacrimi spre balustrada de la etajul întâi, Sandra o căută din privire pe tânără frumoasă care se uitase la fotografia lui Jenny cu un surâs de o blândeţe extraordinară. Crezu că o văzu, Meredith Bancroft, în paltonul alb, uitându-se la ea şi zâmbindu-i. Nu era sigură… lacrimile fierbinţi îi înţepau ochii, revărsându-se pe obraji.

— Spuneţi-i, rosti ea cu o voce gâtuită de emoţie, că eu şi Jenny îi mulţumim.

CAPITOLUL 15

Birourile directorilor executivi se aflau la etajul paisprezece, situate de o parte şi de alta a unui coridor lung, lat, acoperit de mochetă, răspândindu-se în direcţii opuse spaţiului din centru reprezentat de salonul de primire.Pe pereţii lui, deasupra canapelelor şi a scaunelor stil Queen Anner puse la dispoziţia vizitatorilor, atârnau fotografii în rame aurite ale preşedinţilor

magazinului Bancroft. În stânga mesei recepţionerei se afla biroul şi sala de consiliu care aparţinuseră dintotdeauna preşedintelui firmei Bancroft. În dreapta erau birourile directorilor, fiecare cu secretara lui, despărţite între ele prin pereţi nu numai funcţionali, dar şi ornamentali din lemn de mahon sculptat.

Meredith păşi afară din lift şi aruncă o privire scurtă portretului lui James Bancroft, fondatorul magazinului, stră-străbunicul ei. Bună ziua, stră-străbunicule, spuse ea în gând. Îl salută în fiecare zi, ştia că era copilăresc şi cam stupid, dar bărbatul cu păr des, blond, barbă lungă şi guler tare avea în el ceva anume care o umplea de afecţiune. În ciuda atitudinii extrem de demne, ochii albaştri, strălucitori, îi dezvăluiau îndrăzneala şi firea năzdrăvană.

Şi fusese într-adevăr un om îndrăzneţ, punând în practică multe idei novatoare. În 1891, James Bancroft se hotărâse să o rupă cu tradiţia şi să ofere preţuri egale tuturor cumpărătorilor. Până atunci cumpărătorii locali plăteau preţuri mai mici decât cei străini de oraş, indiferent dacă intrau într-un magazin de fierărie sau la *Bancroft&Company*. James Bancroft cutezase însă să pună în vitrina magazinului o plăcuţă la vederea trecătorilor. Acelaşi preţ pentru toţi. Nu peste mult, James Cash Penney, un alt proprietar de magazin, la fel de întreprinzător, adoptase aceeaşi metodă de a-şi vinde mărfurile, iar în deceniile care urmară, meritele schimbării comerţului îi fură atribuite lui. Meredith ştia, citind într-un jurnal vechi, că hotărârea lui James Bancroft de a cere cumpărătorilor acelaşi preţ o

precedase pe cea a lui J.C.Penney.

Portrete ale altor strămoşi atârnau de-a lungul pereţilor în rame identice, dar Meredith abia dacă se uită la ei. Gândurile i se îndreptau deja spre obişnuita şedinţă săptămânală. Când intră, găsi sala de consiliu neobişnuit de tăcută, tensiunea din aer fiind aproape palpabilă.La fel ca Meredith, toţi cei prezenţi sperau că astăzi Philip Bancroft le vă da o indicaţie cât de mică privind cine îi va fi succesorul temporar. Luând loc pe un scaun aflat aproape de capătul mesei lungi, îşi înclină capul spre cei nouă bărbaţi şi o femeie care, ca şi ea, erau vicepreşedinţi şi reprezentau directorii executivi ai companiei. Ierarhia de la Bancroft era simplă şi eficientă.Pe lângă contabilul-şef, răspunzător de problemele financiare, şi avocatul principal, care se ocupa de aspectele legale, mai existau cinci vicepreşedinţi, fiecare îndeplinind şi funcţia de director managerial.

Împreună, cei cinci erau răspunzători de cumpărarea mărfurilor pentru întregul magazin şi pentru fiecare raion în parte. Separat, gestionau un grup prestabilit de mărfuri. Deşi fiecare dintre ei avea în subordine manageri care le prezentau rapoarte, ţinându-i la curent, funcţionari a căror sarcină era căutarea şi cumpărarea mărfurilor, răspunderea finală pentru succesul sau insuccesul propriilor departamente cădea doar pe umerii lor.

La masă se mai aflau vicepreşedintele secţiei de publicitate şi promovare a vânzărilor, a cărui echipă se ocupa de lansarea campaniilor de vânzări şi cumpăra spaţiile de reclamă de la radio şi televiziune, şi vicepreşedintele răspunzător de prezentarea vizuală, pentru care lucra Lisa, şi a

cărui echipă se ocupa de expunerea mărfurilor în toate magazinele.

În sarcina lui Meredith, ca vicepreşedintă a operaţiunilor firmei, cădea tot ceea ce avea legătură cu conducerea magazinelor, de la pază şi personal la expansiune şi proiecte de viitor iar în acest ultim domeniu, Meredith îşi găsise locul preferat, făcându-se remarcată de întreaga comunitate a comerţului cu amănuntul.Pe lângă cele cinci magazine, deschise deja sub îndrumarea ei, se aleseseră deja locurile pentru alte cinci, iar la două dintre ele construcţiile erau în plină desfăşurare.La masă mai era o singură femeie care răspundea de problemele de creaţie. Sarcina ei era să prevadă din timp tendinţele modei şi să facă recomandări celorlalţi directori.

Theresa Bishop, care deţinea această funcţie, stătea vizavi de Meredith, discutând calmă cu contabilul-şef.

— Bună dimineaţa, rosti tatăl ei cu o voce puternică şi vioaie intrând cu paşi mari în sală şi ocupându-şi locul din capătul mesei. Următoarele cuvinte îi aduseră pe toţi cei prezenţi într-o stare de aşteptare plină de nerăbdare: în caz că vă întrebaţi dacă s-a ajuns la vreo hotărâre privind preşedintele interimar, răspunsul este nu. Când hotărârea va fi luată, veţi fi informaţi aşa cum se cuvine. Să trecem peste acest subiect şi să discutăm problemele magazinelor. Ted, privirea i se mută la Ted Rothian, vicepreşedintele răspunzător de cumpărarea cosmeticelor, articolelor intime, pantofilor şi paltoanelor, conform rapoartelor primite aseară de la toate magazinele, vânzarea paltoanelor a scăzut cu

unsprezece procente faţă de aceeaşi săptămâna a anului trecut. Care este explicaţia?

— Explicaţia, replică Rothman zâmbind, este că vremea e neobişnuit de caldă, iar cumpărătorii nu se îmbulzesc asupra hainelor specifice anotimpului, aşa cum ar face-o în mod normal în această perioadă a anului. Vorbind, se ridică și -se duse la unul dintre ecranele computerelor, dispuse într-o nişă din perete, şi apăsă repede pe tastatură. Sistemul de informaţii computerizate al magazinului fusese modernizat de Meredith cu mult timp în urmă, cu un efort financiar considerabil, aşa că, în orice clipă, să aibă la dispoziţie cifrele privind vânzările din fiecare raion al fiecărui magazin, ca şi comparaţii cu cele din săptămâna, luna sau anul trecut. Vânzarea paltoanelor în Boston, unde temperatura a ajuns în acest weekend la un nivel mai normal anotimpului, se opri el, urmărind ecranul, a crescut săptămâna trecută cu opt procente.

— Nu mă interesează ce a fost săptămâna trecută. Vreau să ştiu de ce vânzarea paltoanelor a scăzut faţă de anul trecut. Meredith, care vorbise aseară cu o prietenă de la Women’s Wear Daily, se uită la chipul încruntat al tatălui ei.

— Conform revistei WWD, vânzarea paltoanelor a scăzut în toate magazinele. În numărul viitor vor publica un articol referitor la această problemă.

— Nu vreau scuze, vreau explicaţii! se răsti tatăl ei. În sinea ei, Meredith tresări. Din ziua în care îl silise s-o recunoască ca un manager valoros al firmei, tatăl ei făcuse tot posibilul să le demonstreze atât ei, cât şi celorlalţi că fiica lui nu se bucura de niciun fel de favoritism.Ba,

dimpotrivă.

— Explicaţia, spuse ea calmă, sunt jachetele. Vânzarea jachetelor de iarnă a crescut cu douăsprezece procente pe plan naţional.Au încetinit vânzarea paltoanelor.

Philip o auzi, dar nu binevoi să-i mulţumească pentru informaţia valoroasă nici măcar printr-o înclinare a capului. Se întoarse spre Rothman, întrebând cu o voce iritată:

— Şi ce vom face cu toate paltoanele care au rămas?

— Am redus deja comenzile pentru paltoane, replică Rothman răbdător. Nu ne aşteptăm la vreun surplus. Cum nu adăugă că Theresa Bishop fusese cea care-l sfătuise să cumpere cât mai multe jachete de iarnă şi să reducă numărul paltoanelor, Gordon Mitchell, vicepreşedintele răspunzător cu haine, accesorii şi îmbrăcăminte pentru copii, îi atrase repede atenţia asupra omisiunii făcute:

— După câte îmi amintesc, spuse el, s-au cumpărat jachete în loc de paltoane, pentru că Theresa ne-a spus că moda fustelor scurte va face ca anul ăsta femeile să-şi cumpere mai degrabă jachete decât paltoane. Meredith ştia foarte bine că Mitchell nu deschisese gura ca meritul să-i revină Theresei, ci pentru că nu voia ca Rothman să fie lăudat. Mitchell nu scăpa nicio ocazie de a încerca să-i facă pe ceilalţi vicepreşedinţi să arate mai puţin competenţi ca el. Era un bărbat meschin, răutăcios, care-i provocase întotdeauna scârbă lui Meredith, în ciuda înfăţişării sale plăcute.

— Suntem cu toţii adânc recunoscători

clarviziunii Theresei în ceea ce priveşte moda, spuse Philip cu un dispreţ muşcător. Nu-i plăcea să aibă femei printre vicepreşedinţi şi toată lumea ştia asta. Theresa îşi dădu ochii peste cap, dar nu se uită la Meredith căutând înţelegere; gestul ar fi demonstrat un fel de dependenţă mutuală, în concluzie slăbiciune, iar amândouă aveau destulă minte ca să nu dea dovadă de aşa ceva în faţa severului preşedinte. Cum e cu parfumul cel nou ce urmează să fie lansat de starul rock, vru să ştie Philip, uitându-se în însemnările sale, apoi la Ted Rothman.

— Carisma. Rothman îi aduse la cunoştinţă numele parfumului şi al starului.

Numele ei este Cheryl Aderly, e un star rock, sex-simbol, care..

— Ştiu cine el se răsti Philip. Îi vom lansa parfumul sau nu?

— Nu ştim încă, răspunse Rothman cam jenat. Parfumurile reprezentau unul dintre articolele cele mai profitabile dintr-un magazin, iar obţinerea dreptului exclusiv de a prezenta într-un oraş un nou parfum reprezenta o mare lovitură. Însemna reclamă pe gratis din partea companiei de parfumuri, publicitate pe gratis când starul va veni la magazin să-l lanseze şi un flux masiv de femei înghesuite la standuri ca să-l cumpere şi să-l încerce.

— Cum adică, nu ştim încă? îşi înălţă Philip vocea.Ai spus că totul e ca şi semnat.

— Aderly nu ne-a dat încă un răspuns sigur, recunoscu el. Din câte am înţeles e gata să se debaraseze de imaginea ei de star rock şi să se apuce serios de actorie, dar…

Philip îşi aruncă dezgustat stiloul pe masă.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Mă doare în cot de ţelurile ei artistice.

Tot ceea ce vreau e să ştiu dacă Bancroft va pune mâna pe dreptul de lansare a parfumului şi, dacă nu,” de ce?

— Încerc să-ţi răspund Philip, spuse el cu o voce prudentă, împăciuitoare. Aderly vrea să-şi lanseze parfumul la un magazin elegant care să-i confere la rândul lui o imagine de eleganţă.

— Ce-ar putea fi mai elegant ca Bancroft? se indignă Philip încruntându-se şi, fără să mai aştepte răspunsul la această întrebare retorică, spuse: Ai aflat pe care magazin îl are în vedere?

— Cel aparţinând lui Marshall Fields.

— E un escroc! Fields n-are nici pe departe mai multă eleganţă ca noi, şi nu se pricepe mai bine la reclamă.

— În clipa de faţă problema pare să fie „eleganţa” noastră, ridică mâna Ted Rothman când chipul lui Philip se făcu de un roşu-aprins. Când am început negocierea acestui contract, Aderly a vrut o imagine elegantă, dar, acum, impresarul şi consilierii ei aproape că au convins-o că ar fi o greşeală să încerce să renunţe la imaginea de sex-simbol şi star rock, care i-a adus atât de mulţi admiratori în rândul adolescenţilor. Acesta este motivul pentru care discută cu Fields, considerând lansarea acolo un gen de imagine de compromis.

— Vreau lansarea aia aici, Ted, declară Philip pe un ton categoric. Vorbesc serios.

Dacă e nevoie, le poţi oferi un procent mai mare din câştiguri sau spune-le că vom finanţa o parte

din costurile reclamei locale. Nu da mai mult decât e necesar, dar obţine contractul.

— Îmi voi da toată silinţa.

— N-ai făcut-o până acum? îl luă la rost Philip. Fără să mai aştepte răspunsul, i se adresă vicepreşedintelui de lângă Rothman, apoi îi luă la rând pe toţi cei aflaţi în jurul mesei, supunându-l pe fiecare aceluiaşi interogatoriu ca pe Rothman.

Vânzările erau excelente şi vicepreşedinţii extrem de competenţi; Philip ştia asta foarte bine, dar pe măsură ce sănătatea i se înrăutăţea, la fel se întâmpla şi cu starea lui de spirit. Gordon Mitchell fu ultimul supus atacului lui.

— Rochiile *Dominic Avanti* arată ca naiba, ca nişte resturi de anul trecut şi nu se vând.

— Unul dintre motivele pentru care nu se vând, anunţă Mitchell pe un ton amar, aruncând o privire acuzatoare şefului Lisei, e că oamenii tăi s-au străduit din răsputeri să le facă să arate ridicol. Ce sens avea să puneţi pe manechinele alea pălării şi mănuşi cu paiete? Şeful Lisei, Neil Nordstrom, se uită de sus la vicepreşedintele furios, fără să fie tulburat de această izbucnire.

— Cel puţin Lisa şi echipa ei, comentă el, au reuşit să facă chestiile alea cât de cât interesante.

— Destul, domnilor, se răsti Philip, puţin cam obosit. Sam, zise el întorcându-se să-i vorbească lui Sam Green, avocatul principal al magazinului, aşezat imediat în stânga lui, ce e cu procesul intentat de femeia aia, cea care pretinde că s-a împiedicat în raionul de mobilă şi s-a lovit la spate?

— E o mincinoasă, replică Sam Green. Agentul de la asigurări a descoperit că a intentat încă

patru procese altor magazine din acelaşi motiv. Nu vor să ajungă la nicio înţelegere cu ea. Va trebui să aducă cazul în instanţă şi va pierde.

Philip dădu din cap şi privi spre Meredith cu o căutătură de gheaţă.

— Cum e cu contractul proprietăţii Imobiliare din Houston, pe care eşti atât de hotărâtă s-o cumperi?

— Sam şi cu mine definitivăm ultimele detalii. Vânzătorul a acceptat să împartă proprietatea şi suntem pregătiţi să întocmim contractul. O învrednici cu o scurtă înclinare a capului, apoi i se adresă contabilului aşezat în dreapta sa:

— Allen, ce ai de raportat? Contabilul se uită la carnetul cu linii galbene din faţa lui. Funcţia pe care o deţinea în cadrul companiei îl făcea pe Allen Stanley răspunzător de toate problemele financiare, inclusiv de creditul bancar al magazinului. Cei douăzeci de ani de „bătălii” financiare stresante cu Philip Bancroft îi provocaseră, în opinia lui Meredith, pierderea părului, îmbătrânindu-l înainte de vreme. Bietul de el arăta de şaizeci şi cinci de ani şi nu de cincizeci şi cinci, câţi avea în realitate. Contabilul şi subordonaţii lui nu aduceau niciun profit magazinului.La fel ca avocaţii şi secţia personal. După părerea lui Philip, cele trei departamente trebuiau tolerate ca pe un rău necesar, dar le considera ca pe un fel de lipitori. În plus, dispreţuia faptul că şefii celor trei departamente îi prezentau la nesfârşit motive pentru care nu putea face ce voia”, în loc să-l sfătuiască cum să-şi atingă scopurile. Alien Stanley mai avea încă cinci ani până la pensionare şi erau momente când

Meredith se întreba cum va reuşi să reziste până atunci. Când deschise gura, Allen vorbi cu un glas limpede, ezitând vizibil:

— Luna trecută am înregistrat un număr record de cereri pentru cărţi de credit, aproape opt mii.

— Câte ai aprobat?

— Cam şaizeci la sută.

— Cum dracu, răcni Philip mânios, lovindu-şi stiloul de masă ca să accentueze fiecare cuvânt, poţi justifica respingerea a trei mii de cereri? încercăm să atragem noi deţinători de cărţi de credit, iar tu îi respingi imediat ce semnează formularele? N-ar trebui să-ţi spun cât de profitabile sunt dobânzile acelor cărţi de credit. Şi nici nu mai stau să număr beneficiile pierdute de magazin prin cumpărăturile făcute cu acele cărţi de credit.

Amintindu-şi parcă de inima lui slabă, făcu un efort să se calmeze.

— Am respins cererile celor care nu-şi puteau permite cărţi de credit, Philip, declară Alien pe un ton ferm. Vagabonzii, după cum bine ştii, nu plătesc ce cumpără. Crezi că respingerea acelor cereri ne-a costat bani, dar, aşa cum văd eu lucrurile, oamenii mei au scutit magazinul de pierderea unei averi în datorii irecuperabile.

Am stabilit nişte condiţii de bază care trebuie îndeplinite înainte de eliberarea unei cărţi de credit Bancroft, iar adevărul e că trei mii de cereri n-au făcut faţă acestor condiţii.

— Fiindcă condiţiile impuse sunt mult prea pretenţioase, interveni Gordon Mitchell pe un ton mieros.

— Ce te face să spui aşa ceva? întrebă Philip

curios, gata oricând să-şi contrazică contabilul.

— O spun, replică Mitchell cu o satisfacţie răutăcioasă, pentru că nepoata mea a spus că magazinul i-a respins cererea pentru o carte de credit.

— Asta înseamnă că nu îndeplinea condiţiile necesare eliberării unei cărţi de credit, ripostă contabilul.

— Serios? rosti el tărăgănat. Atunci cum se face că magazinele Field&Marcy i-au eliberat cărţi de credit noi? După cum mi-a relatat nepoata mea, studentă în anul doi la colegiu, în scrisoarea de refuz se afirma că nu are antecedente necesare obţinerii unei cărţi de credit. Presupun că asta înseamnă că n-aţi găsit nimic despre ea, bun sau rău. Contabilul îşi înclină capul, chipul său palid, plin de riduri încruntându-se.

— Dacă se afirmă aşa ceva, înseamnă că e adevărat.

— Dar cei de la Field&Marcy? întrebă Philip, aplecându-se înainte. Se pare că au acces la mai multe informaţii decât tine şi subordonaţii tăi.

— Nu, n-au. Folosesc ca şi noi acelaşi birou de verificare a solicitanţilor cărţilor de credit. E clar că au impus condiţii mai tolerante decât ale mele.

— Nu sunt ale tale, fir-ar să fie, magazinul ăsta nu e al tău…

Meredith interveni, ştiind că, în timp ce contabilul îşi va apăra cu înverşunare propriile acţiuni, rareori avea curajul să-i atragă atenţia lui Philip asupra propriilor greşeli, mai ales asupra erorilor lui de judecată precum cea aflată acum în discuţie. Motivată de o dorinţă altruistă de a-l apăra pe Allen Stanley şi de una extrem de egoistă

de a evita o altă dispută de durată, la care ea şi restul vicepreşedinţilor vor fi obligaţi să asiste, întrerupse tirada tatălui ei:

— Ultima oară când a venit vorba despre subiectul ăsta, îi spuse ea, reuşind să fie politicoasă şi obiectivă, ai fost de părere că procentele demonstrează că studenţii la colegiu sunt un risc pentru eliberarea cărţilor de credit, i-ai cerut lui Allen să refuze studenţilor cărţi de credit, exceptând unele cazuri rare.

Sala se cufundă într-o tăcere stranie, aceeaşi tăcere stranie, vigilentă, care se lăsa ori de câte ori Meredith îşi înfrunta tatăl, dar astăzi era mai apăsătoare ca niciodată fiindcă toţi aşteptau un semn de indulgenţă din partea lui Philip pentru fiica lui, semn care ar indica că o va alege drept succesoare. Adevărul consta în faptul că tatăl ei nu era mai exigent decât concurenţa reprezentată de magazinele *Saks* sau *Marcy*, sau oricare alt mare magazin. O deranja însă stilul său dur, dictatorial, nu pretenţiile pe care le avea. Directorii adunaţi în jurul mesei aleseseră vânzarea cu amănuntul drept carieră, ştiind dinainte că era o lume frenetică, care cerea sacrificii, în care săptămâna de lucru de şaizeci de ore era norma obişnuită, nu excepţia, pentru cine voia să ajungă în vârf şi să rămână acolo. Meredith ştiuse asta la fel ca şi ceilalţi, aşa cum ştiuse că va trebui să muncească mai mult şi mai eficient decât toţi, dacă dorea să-şi revendice preşedinţia care i-ar fi revenit în mod normal în cazul în care s-ar fi născut băiat.

Interveni acum în discuţie, conştientă că, deşi ar câştiga probabil respectul tatălui ei, va stârni un

resentiment cu totul disproporţionat. El îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Ce propui tu, Meredith? întrebă el fără să recunoască sau să nege că regula i-ar fi aparţinut.

— Acelaşi lucru pe care l-am propus şi data trecută, ca studenţilor despre care nu deţinem informaţii proaste să li se acorde cărţi de credit, dar cu o limită mai scăzută, să zicem cinci sute de dolari pentru primul an.La sfârşitul anului, dacă oamenii lui Allen sunt satisfăcuţi de plata dobânzilor, atunci suma poate fi mărită. O clipă, el se mulţumi să se uite la ea, apoi îşi întoarse capul şi continuă şedinţa fără să dea de înţeles c-ar fi auzit-o. O oră mai târziu, închise mapa cu însemnări şi aruncă o privire circulară spre directorii de la masă.

— Domnilor… şi doamnelor, adăugă el pe un ton de o amabilitate superioară, care o făcea întotdeauna pe Meredith să vrea să-i dea un ghiont, am astăzi un program neaşteptat de încărcat. Vă mulţumesc pentru prezenţă. Şedinţa se suspendă.

Alien, spuse el cu nonşalanţă, poţi să oferi cărţi de credit cu o limită de cinci sute de dolari studenţilor fără antecedente. Şi cu asta gata. Nu recunoscu că ideea îi aparţinea lui Meredith şi nici nu-şi arătă aprecierea în vreun fel. Se purta aşa cum făcea deseori când fiica lui, atât de talentată, dădea dovadă de o excelentă putere de judecată: îi accepta în silă sugestiile, fără să le confirme vreodată valoarea. Dar erau valoroase şi toată lumea ştia acest lucru. Inclusiv Philip *Bancroft*. Meredith îşi adună hârtiile şi părăsi sala de şedinţe alături de Gordon Mitchell.

Dintre toţi candidaţii pentru funcţia de preşedinte interimar, Mitchell şi Meredith aveau şansele cele mai mari.La cei treizeci şi şapte de ani, Mitchell avea mai mulţi ani în comerţ decât Meredith, dar lucra pentru *Bancroft&Company* de numai trei ani. Meredith lucra de şapte ani în cadrul firmei şi, ce era mai important, lansase cu succes extinderea magazinului în alte state; adusese argumente logice şi de ordin sentimental, iar până la urmă reuşise să-şi convingă tatăl şi pe bancherii magazinului să finanţeze extinderea. Alesese ea însăşi locaţiile pentru noile magazine şi se ocupase de una singură de nenumăratele detalii legate de construirea clădirilor şi de depozitarea mărfurilor. Din cauza asta, ca şi a experienţei dobândite în toate departamentele şi raioanele de la Bancroft, avea de oferit consiliului de conducere un lucru pe care niciunul dintre candidaţi, inclusiv Gordon Mitchell, nu-l putea oferi, şi anume, o mobilitate multilaterală. Plus o cunoaştere mult mai largă a activităţilor din cadrul unui magazin. Se uită pe furiş la Gordon şi îi văzu expresia evaluatoare din ochii aţintiţi asupra ei.

— Philip mi-a spus că în timpul concediului, la indicaţiile doctorilor, va pleca într-o croazieră, începu Gordon pe când păşeau unul lângă celălalt pe coridorul acoperit de mochetă, trecând pe lângă nişele sertarelor din faţa biroului fiecărui vicepreşedinte. Unde are de gând să… Se întrerupse când secretara lui se ridică de la masă şi, rostind destul de tare ca să se facă auzită, spuse:

— Domnule Mitchell, sunteţi căutat de domnul

Bender. Secretara lui zice că e ceva important.

— Debbie, se răsti el, ţi-am spus să nu răspunzi la telefoanele de pe linia privată.

Scuzându-se faţă de Meredith, Mitchell trecu furios pe lângă secretară şi intră în birou, închizând uşa în urma lui.Pe coridor, Debbie Novotny îşi muşcă limba, uitându-se la Meredith Bancroft, care se depărta încet. Ori de câte ori suna „secretara domnului Bender”, Gordon devenea încordat şi surescitat, închizând întotdeauna uşa. De aproape un an îi tot promitea că va divorţa de soţia lui, ca să se poată căsători cu Debbie, dar acum o îngrozi brusc gândul că motivul pentru care trăgea de timp era că „secretara domnului Bender” reprezenta de fapt numele fals al unei noi amante. Mai făcuse şi alte promisiuni pe care nu şi le ţinuse, una dintre ele fiind că o va avansa pe Debbie de la secretară la asistentă şi îi va mări salariul. Cu inima gata să-i sară din piept, Debbie ridică cu grijă receptorul. Vocea lui Gordon era joasă, alarmantă:

— Ţi-am spus să nu mă mai suni la birou.

— Calmează-te, nu te voi reţine mult, spuse Bender. Mi-a mai rămas un morman din bluzele pe care le-ai lăsat aici şi un munte de bijuterii false. Îţi dau de două ori partea obişnuită, dacă mă scapi de ele. Era vocea unui bărbat, iar Debbie se simţi atât de uşurată, încât dădu să închidă, dar realiză că ceea ce spunea Bender suna a mită.

— Nu pot, se răsti Gordon. Am văzut zdrenţele şi bijuteriile pe care le-ai trimis aici şi sunt nişte rahaturi. Ne-a mers până acum cu aranjamentul nostru fiindcă marfa ta a fost cât de cât de calitate. Dacă cineva de aici va arunca o singură

privire ultimului transport, va dori imediat să ştie cine l-a cumpărat şi de ce. Apoi managerii mei mă vor arăta cu degetul şi vor declara că le-am spus să cumpere de la tine.

— Dacă asta te îngrijorează, replică Bender, concediază-i pe amândoi şi nu te vor mai arăta cu degetul.

— Va trebui să o fac, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Uite ce-i, Bender, spuse Gordon pe un ton hotărât, relaţia noastră a fost profitabilă pentru amândoi, dar s-a terminat. E prea riscant. În al doilea rând, cred că mi se va oferi preşedinţia interimară. Iar atunci nu voi mai putea să mă ocup de cumpărarea mărfurilor.

Vocea lui Bender deveni ameninţătoare:

— Ascultă-mă bine, găgăuţă, fiindcă n-o să-ţi spun decât o dată. Noi doi am pus la cale o treabă foarte bună, iar ambiţiile tale nu mă privesc. Anul trecut ţi-am plătit o sută de mii…

— Afacerea s-a terminat.

— Nu se termină până nu hotărăsc eu. Dacă mă superi, îi dau telefon bătrânului Bancroft…

— Şi ce-o să-i spui? râse Gordon batjocoritor.Că am refuza banii de la tine pentru marfa ta de rahat?

— Nu, îi voi explica că sunt un om de afaceri cinstit, iar tu mă seci de bani înainte de a-ţi lăsa oamenii să-mi cumpere marfa excelentă. Şi nu se mai cheamă mită, ci şantaj. Se opri o clipi pentru ca Gordon să înţeleagă semnificaţia spuselor sale, după care continuă: Apoi mai e şi Garda Financiară, nu? Dacă va primi un telefon anonim şi vor începe să-ţi verifice conturile din bancă, pun pariu pe ce vrei că vor da de o sută de mii de dolar

ascunşi pe undeva şi pe care nu i-ai declarat.

Evaziunea fiscali se numeşte fraudă, scumpule. Cu toată panica care pusese stăpânire pe el, Gordon auzi în telefon zgomotul înăbuşit al unui sertar închis.

— Aşteaptă o clipă, spuse el repede, trebuie să-mi scot ceva din servietă. Ignorând servieta lăsată pe podea, se duse la uşa biroului şi apăsă încet pe clanţă, deschizând-o cât să vadă afară Secretara stătea la masa ei, cu receptorul la ureche, cu mâna pe microfon, iar pe telefon era aprins un singur beculeţ. Alb de furie şi de panică, închise uşa şi reveni la telefonul lui.

Va trebui să încheiem discuţia diseară, se răsti el. Sună-mă acasă.

— Te previn…

— Bine, bine. Sună-mă acasă. Găsim noi o soluţie.

— Aşa mai merge. Nu sunt cu totul lipsit de înţelegere. Din moment ce va trebui să refuzi propunerea lui Bancroft, sunt dispus să-ţi măresc partea. Gordon puse jos receptorul şi apăsă pe butonul interfonului.

— Debbie, vrei să vii puţin? O clipă mai târziu, Debbie deschise uşa, cu stomacul întors pe dos, cu iluziile spulberate, îngrozită că faţa o va trăda.

— Închide uşa şi încui-o, îi ceru Gordon, silindu-se să-i vorbească pe un ton vibrând de dorinţă, ocolind masa şi mergând spre canapea. Vino aici, adăugă el.

Tulburată de nota senzuală din voce şi, răceala din ochi, Debbie se apropie prudentă, apoi îşi înăbuşi un ţipăt când o trase în braţele lui.

— Ştiu că mi-ai ascultat convorbirea, spuse

Gordon, luptându-se cu impulsul de a-şi pune mâinile în jurul gâtului ei. O fac pentru noi, Debbie. După divorţ, soţia mă va lăsa fără niciun ban. Am nevoie de bani, ca să-ţi ofer lucrurile pe care le meriţi, înţelegi, nu-i aşa, iubito?

Debbie se uită la chipul frumos, văzu implorarea înduioşătoare din ochi şi înţelese. Îl crezu. Degetele lui îi desfăceau nasturii rochiei, iar când o trase spre el, ea se lipi de trupul lui, dăruindu-i iubirea şi tăcerea ei.

Meredith se pregătea să ridice receptorul, când secretara u prin faţa uşii biroului.

— Am fost la copiator, îi explică Phyllis, intrând în birou.La douăzeci şi şapte de ani, Phyllis Tilsher era inteligentă, dădea dovadă în orice împrejurare de intuiţie şi bun-simţ; cu o singură excepţie: era atrasă în mod irezistibil de bărbaţi iresponsabili, în ea nu se putea avea încredere. Era o slăbiciune despre care discutase, râzând, cu Meredith de-a lungul anilor în care lucraseră împreună. Te-a sunat Jerry Keaton de la personal, continuă Pyllis, şi, cu eficienţa obişnuită, îi transmise lui Meredith mesajele telefonice primite. Mi-a zis că e posibil ca unul dintre gajaţii noştri să ne dea în judecată pentru discriminare rasială.

— A discutat cu avocaţii firmei?

— Da, dar vrea să discute şi cu tine.

— Eu trebuie să mă întorc la biroul arhitectului, să revedem schiţele pentru magazinul din Houston, replică Meredith. Spune-i lui Jerry că ne vedem luni la prima oră.

— O.K.A sunat şi domnul Savage. Se întrerupse când în drul uşii apăru Sam Green.

— Scuzaţi-mă, li se adresă el la amândouă, apoi

adăugă: Meredith, ai câteva minute?

Meredith dădu din cap.

— Ce s-a întâmplat?

— Am vorbit la telefon cu Ivan *Thorp,* spuse el păşind în birou cu chipul încruntat.

S-ar putea să existe un obstacol în contractul pentru terenul din Houston.

Meredith petrecuse mai mult de o lună în Houston, căutând locul potrivit în care Bancroft să poată construi nu doar un magazin nou, ci o întreagă zonă comercială. Dăduse în cele din urmă peste un loc perfect în apropiere de The Galleria, iar de câteva luni negociau cu Thorp Development, firma căreia îi aparţinea terenul.

— Ce fel de obstacol?

— Când i-am spus că suntem gata să semnăm contractul, mi-a adus la cunoştinţă c-ar putea avea deja un cumpărător pentru proprietăţile lor, inclusiv pentru terenul acela. Thorp Development era o companie din Houston, care deţinea mai multe clădiri cu birouri, spaţii comerciale şi terenuri virane, dar nu era un secret pentru nimeni că fraţii Thorp voiau să-şi vândă întreaga companie.

— Crezi c-au într-adevăr un cumpărător? Sau vor să ne facă să le oferim mai mult?

— Probabil cea de-a doua variantă. Dar am vrut să ştii că ar putea exista un competitor pe care nu l-am avut în vedere.

— Atunci va trebui să găsim o altă soluţie, Sam. Vreau să construiesc viitorul nostru magazin pe terenul ăla, mai mult decât mi-am dorit să construiesc oricare alt magazin. Amplasamentul e perfect. Houston-ul începe să-şi dărâme

cocioabele, dar preţurile de construcţie sunt încă mici. Când ne vom deschide magazinul, economia lor va fi în plină dezvoltare. Meredith se uită la ceas şi se ridică. Era ora trei după-masa într-o zi de vineri, ceea ce însemna că traficul era deja aglomerat.

— Trebuie să plec, spuse ea scuzându-se cu un zâmbet. Vezi dacă prietenul tău din Houston poate să afle ceva despre un eventual cumpărător al companiei Thorp.

— I-am telefonat deja. S-a pus pe treabă.

CAPITOLUL 16

Limuzina lui Matt se strecura prin traficul din acea după-amiază de vineri, croindu-şi drum spre clădirea de şaizeci de etaje care reprezenta cartierul general al companiei *Haskell Electronics*. Pe bancheta din spate, Matt îşi ridică privirea de pe raportul din mână chiar în clipa când Joe O'Hara depăşi un taxi, trecu pe roşu şi, apăsând frenetic pe claxon, păcăli nişte pietoni cutezători, făcându-i să-i dispară din cale.La mai puţin de cinci metri de garajul subteran al clădirii, Joe apăsă brusc pe frâne şi coti spre intrare.

— Scuze, Matt, spuse el, ridicându-şi privirea şi văzându-l pe Matt încruntându-se uşor în oglinda retrovizoare.

— Într-una din zilele astea, replică Matt cu o voce tăioasă, exasperată, mi-ar plăcea să-mi explici ce anume te face să vrei să transformi pietonii în podoabe pe capotă. Vocea i se pierdu când partea din faţă a maşinii se înclină în jos, cauciucurile scrâşnind la infinit rotindu-se spre

locul de parcare rezervat celor din conducere, evitând peretele la câţiva centimetri. Oricât de elegantă sau de scumpă ar fi fost maşina, O'Hara o conducea ca un adolescent neînfricat la volanul unui Chevy cu o blondă pe genunchi şi cu un pachet de cutii de bere pe scaunul de lângă el. Dacă reflexele nu i-ar fi fost tot la fel de iuţi ca ale unui adolescent, şi-ar fi pierdut demult permisul de conducere, probabil şi viaţa.

Cutezanţa îi era egalată de loialitate, iar acum zece ani cele două trăsături l-au făcut să-şi rişte viaţa scoţându-l pe Matt din camionul rămas fără frâne, care plonjase peste un dig şi luase foc. Pentru eforturile lui, Joe primise o ladă din whisky-ul său preferat şi veşnica recunoştinţă a lui Matt.

Sub haină, Joe avea prins de umăr un pistol automat, achiziţionat cu ani în urmă când condusese maşina lui Matt printre camioanele unei companii pe care tocmai o cumpărase. După opinia lui Matt, pistolul era în plus.

Deşi nu avea decât un metru şaizeci, Joe cântărea peste o sută de kilograme, era tot numai muşchi, cu o faţă bătăioasă, mai degrabă urâtă, şi o încruntătură teribil de ameninţătoare. Era mai potrivit pentru activitatea de bodyguard, decât pentru cea de şofer.

— Uite că am ajuns, spuse Joe reuşind să oprească lin maşina lângă ascensorul privat de sub clădire. Căminul nostru mult iubit.

— Pentru un an sau mai puţin, spuse Matt închizând servieta, în mod normal, atunci când cumpăra o companie nouă, Matt rămânea la faţa locului doar o lună sau două, timp suficient ca

oamenii să evalueze capacitatea managerială a firmei şi să facă recomandări. În trecut însă, cumpărase doar companii bine conduse, care dăduseră de necazuri din cauza lipsei de capital. Schimbările din cadrul acelor companii fuseseră de cele mai multe ori minore, făcute pentru a le integra mai bine operaţiunilor din cadrul *Intercorp.*

Haskell era cu totul altceva. Metodele şi procedurile vechi vor trebui înlocuite cu cele noi; beneficiile vor fi recalculate, salariile reglate, urmând ca în zona suburbană Southville, unde cumpărase deja un teren, să se construiască o fabrică nouă. Haskell avea nevoie de o restructurare majoră. Pentru reorganizarea de la Haskell, Matt va lucra zile şi nopţi lungi, cu înverşunare, dar era obişnuit.La început, o făcuse dintr-un fel de dorinţă disperată, obligatorie, de a reuşi, de a demonstra că putea. Chiar şi acum, când se bucura de un succes care depăşise cele mai îndrăzneţe visuri ale sale, păstra acelaşi ritm extenuant, dar nu pentru că i-ar face plăcere sau pentru că ar simţi nevoia de alte reuşite, ci pentru că aşa trăia el. Şi pentru că nimic altceva nu-i oferea o satisfacţie mai mare. Muncea din greu, iar atunci când îşi oferea câte o scurtă vacanţă, se distra cu aceeaşi râvnă.

Niciuna din activităţi nu avea vreo semnificaţie deosebită. Dar aducerea companiei Haskell pe linia de plutire, transformarea ei în ceea ce ar fi trebuit să fie, devenise o ţintă care merita efortul. Poate asta fusese greşeala lui, îşi zise Matt intrând în ascensorul privat, care urma să-l ducă la etajul rezervat directorilor.

Crease un conglomerat uriaş cumpărând companii bune, eficient conduse, care aveau nevoie de sprijinul financiar dat de Intercorp. N-ar fi stricat să fi cumpărat câteva care să fi avut nevoie de ceva mai mult. Echipa lui era aici de două săptămâni, făcând evaluările. Erau sus, aşteptând să se întâlnească cu el, iar Matt era plin de nerăbdare.La etajul şaizeci, recepţionera ridică receptorul şi ascultă informaţia transmisă de paznicul în uniformă, care făcea şi pe portarul din holul clădirii. După ce închise, Valerie se duse la secretara din dreapta ei.

— Pete Duncan zice că în garaj a intrat o limuzină argintie, şopti ea. Crede că e Farrell.

— Argintiul trebuie să fie culoarea lui preferată, replică Joanna, aruncând o privire plină de subînţelesuri plăcii argintii cu latura de un metru şi jumătate, reprezentând sigla companiei Intercorp atârnată de peretele cu lambriuri din lemn de trandafir din spatele ei.

La două săptămâni după preluarea firmei Haskell, în clădire îşi făcuse apariţia un grup de tâmplari condus de un tip care se prezentase drept şeful secţiei de design interior de la Intercorp.La plecarea lui, două săptămâni mai târziu, întregul salon de primire, la fel ca şi sala de consiliu şi viitorul birou al lui Matt Farrell fuseseră complet redecorate. Acolo unde cândva se aflaseră covoare orientale uzate şi piese de mobilier uşor zgâriate de trecerea vremii, erau acum un covor argintiu, acoperind fiecare centimetru de podea, şi canapele din piele de un roşu-închis, aranjate în grupuri, în jurul şi lângă măsuţe de cafea. Mania lui Matt Farrell de a-şi

redecora fiecare companie nou achiziţionată, ca să semene cu celelalte deţinute de Intercorp, se bucurase de o mare publicitate în presă.

Valerie şi Joanna, la fel ca alte secretare de la etajul lor, erau familiarizate deja nu numai cu reputaţia şi ciudăţeniile lui Matthew Farrell, ci şi cu lipsa lui de scrupule.La câteva zile după preluarea companiei, preşedintele, domnul Vern Haskell, fusese silit să se retragă urgent din funcţie.La fel se întâmplase cu doi din vicepreşedinţii săi, unul fiind fiul lui Vern Haskell, celălalt ginerele lui. Un alt vicepreşedinte refuzase să se retragă de bunăvoie şi fusese concediat. Birourile acelor vicepreşedinţi loiali, situate la acest etaj, dar în partea opusă a clădirii, erau ocupate acum de trei din acoliţii lui Farrell. Alţi trei erau stabiliţi în alte părţi ale clădirii, care, conform zvonurilor, spionau pe toată lumea, îşi băgau nasul peste tot, puneau întrebări, întocmind fără îndoială liste cu personalul care urma să fie concediat. Iar ca lucrurile să meargă şi mai prost, vechii directori executivi nu fuseseră singuri alungaţi din posturile lor; secretara domnului Haskell avusese de ales între a lucra pentru un director mai puţin important sau a pleca odată cu şeful ei, fiindcă Matt Farrell insista să-şi aducă propria lui secretară din California. Hotărârea lui stârnise noi furori printre secretarele rămase, dar asta nu se comparase nici pe departe cu ce simţiseră când secretara lui Farrell îşi făcuse apariţia: Eleanor Stern era un tiran, o pacoste, dreaptă ca un băţ, scheletică, şi cu un păr sârmos, care le pândea cu nişte ochi de vultur folosind încă cuvinte precum „impertinenţă” şi

„bunăcuviinţă”. Sosea la birou înaintea tuturor, pleca ultima, iar când uşa biroului ei era deschisă, ceea ce nu era cazul acum, auzea până şi râsul cel mal slab sau bârfele cele mai nevinovate. Când se întâmpla aşa, sa ridica de la masă şi se posta în cadrul uşii, ca un sergent major scos din ţâţâni, până când diversiunea creată de sporovăială îşi dădea inevitabilul şi obştescul sfârşit.

Acesta era motivul pentru care Valerie rezistă impulsului de a le suna pe câteva dintre secretare; ca să vină cu o scuză oarecare pentru a-l vedea.

Revistele de cinema şi cele de scandal îl prezentau ca pe un fel de zdrahon frumos şi distins, care se întâlnea cu stele de film şi aristocrate europene. Într-un articol din Wall Street Journal se afirmase că era un om de afaceri genial, dotat cu talentul lui Midas. În ziua în care plecase, domnul Haskell declarase că Matthew Farrell era „un ticălos arogant, inuman, cu instinctele unui rechin şi principiile morale ale unui lup de pradă”. Aşteptând să-i arunce măcar o privire,

Valerie şi Joanna erau pregătite deja să-l anticipeze pe loc. Şi aşa se întâmplă.

Clinchetul fin al ascensorului zgudui salonul de primire, de parcă ar fi fost sunetul unui clopot. Matt Farrell ieşi cu paşi mari, iar atmosfera păru să se încarce de energia reţinută a prezenţei lui. Bronzat puternic, cu alura unui atlet, veni repede spre ele, citind un raport şi ducând în mână o servietă, cu haina din caşmir bej atârnată de braţ. Valerie se ridică în picioare.

— Bună ziua, domnule Farrell. Politeţea îi fu răsplătită de privirea intimidantă a doi ochi

cenuşii, o scurtă înclinare din cap, apoi trecu pe lângă ele ca vântul, puternic, tulburător, cu totul indiferent la nişte muritoare de rând.

Matt mai fusese aici cu ocazia unei şedinţe de seară şi intră cu o siguranţă infailibilă în partea de birouri particulare care aparţinuseră preşedintelui Haskell şi secretarei lui. Nu-şi abătu atenţia de la raportul a cărui citire o începuse în ascensor decât după ce uşa biroului se închise în urma lui şi o făcu doar ca să arunce o privire superficială secretarei care lucra pentru el de nouă ani. Nu se salutară şi nu-şi îngăduiră discuţii de prisos; n-o făcuseră niciodată.

— Cum merge treaba?

— Destul de bine, replică Eleanor Stern.

— Programul şedinţei e pregătit deja? întrebă el, pornind spre uşile mari din lemn de trandafir care dădeau spre biroul lui.

— Fireşte, replică ea, adaptându-se perfect stilului său vioi. Formaseră un cuplu ideal din ziua în care sosise la biroul lui împreună cu alte douăzeci de secretare, majoritatea tinere şi atrăgătoare, trimise de o agenţie. Puţin mai devreme în acea zi, Matt văzuse o fotografie a lui Meredith într-un număr din Town and Country, uitat de cineva la cafenea. Zăcea pe o plajă din Jamaica alături de un atlet faimos. Titlul afirma că-şi petrecea vacanţa cu prietenii.Ca rezultat al acelei fotografii, fusese mai hotărât ca niciodată să reuşească în tot ceea ce-şi propusese, iar asta îi fusese starea de spirit când începuse discuţiile cu femeile care solicitau postul. Cele mai multe erau cu capul în nori sau flirtau fără ruşine, dar el nu era dispus să tolereze nici prostia, nici şiretlicurile

femeieşti. Ceea ce voia şi avea nevoie era o persoană inteligentă, pe care să se poată baza, cineva care să ţină pasul cu noua forţă de a ajunge în vârf. Tocmai aruncase la gunoi cererea ultimei solicitante a postului de secretară, când îşi ridicase capul şi o văzuse pe Eleanor Stern mărşăluind spre el cu pantofii ei cu tocuri joase, costum negru, simplu, şi un păr cărunt prins într-un coc strâns. Împinsese spre el curriculum vitae şi aşteptase într-o tăcere stoică cât timp Matt citise datele pertinente care includeau faptul că avea cincizeci de ani, era necăsătorită şi putea bate la maşină o sută douăzeci de cuvinte pe minut şi stenografia o sută şaizeci. Matt îşi ridicase privirea spre ea, gata să o ia la întrebări, dar avusese surpriza să o audă rostind cu o voce rece, defensivă:

— Sunt absolut conştientă de faptul că am cu douăzeci de ani mai mult decât celelalte solicitante şi arăt de douăzeci de ori mai puţin atrăgătoare. Însă cum n-am fost niciodată o femeie frumoasă, va trebui să mă bazez pe celelalte calităţi ale mele. Luat prin surprindere, Matt întrebase:

— Şi care ar fi aceste calităţi?

— Mintea şi priceperea mea, replicase ea.Pe lângă deprinderile de a bate la maşină şi a stenografia, sunt şi o contabilă foarte bună. În plus pot face ceva ce majoritatea celor de douăzeci de ani nu mai. Ştiu să facă…

— Şi anume?

— Să scriu corect. Observaţia, cu toată superioritatea ei îngâmfată şi cu dispreţul implicat pentru lipsa perfecţiunii, îi plăcuse enorm lui

Matt. Avea în ea o anumită mândrie aroganta, admirată imediat de Matt, şi sesizase că o mâna aceeaşi hotărâre rigidă de a duce lucrurile la bun sfârşit. Bazându-se pe a încredere instinctivă că era persoana potrivită pentru postul de secretară, o informase fără menajamente:

— Se munceşte mult, iar deocamdată salariul nu e prea mare. Sunt abia la început.

Dacă ajung în vârf te iau cu mine. Salariul va creşte în funcţie de contribuţia adusă.

— De acord.

— Voi călători mult. Mai târziu, s-ar putea să existe ocazii în care vei fi silită să mă însoţeşti. În mod cu totul neaşteptat, ochii ei deschişi la culoare se îngustaseră.

— Poate n-ar strica să fii mai exact în privinţa îndatoririlor mele, domnule Farrell.

Femeile te găsesc fără îndoială un bărbat atrăgător; totuşi… Năucit că-şi imagina că plănuia să se dea la ea şi înfuriat de critica oferită benevol despre cât plăcea el altor femei, Matt ripostase pe un ton chiar mai rece ca al ei:

— Îndatoririle tale se referă doar la munca de secretară, la nimic altceva. Nu mă interesează o aventură sau un flirt; nu vreau torturi de ziua mea. N-am nevoie de răsfăţuri, cu atât mai puţin de păreri despre probleme personale, care mă privesc doar pe mine. Nu vreau decât timpul şi priceperea dumitale.

Fusese mai dur decât în mod obişnuit, atitudinea lui datorându-se mai mult fotografiei lui Meredith decât purtării lui Eleanor Stern, dar pe ea nu păruse s-o deranjeze câtuşi de puţin. De fapt, păruse să prefere genul de aranjament prezentat

de Matt.

— Sunt întru totul de acord, îl anunţase ea.

— Când poţi începe?

— Acum. Nu regretase niciodată hotărârea. Descoperise într-o săptămână că Eleanor Stern putea lucra, ca şi el, într-un ritm infernal, nonstop, fără să fie vreodată istovită sau plictisită. Responsabilităţile în plus le îndeplinea cu aceeaşi conştiinciozitate. Nu depăşiseră niciodată bariera stabilită în acea primă zi, când îl întrebase despre intenţiile lui.La început, fuseseră prea absorbiţi de munca lor, ca să aibă timp de altceva. Mai târziu, păru să nu mai aibă importanţă; atinseseră un gen de rutină şi funcţiona magnific pentru amândoi. Matt reuşise să ajungă în vârf, iar ea lucrase alături de el zi şi noapte, fără să se plângă. Adevărul era că ajunsese un bun de nepreţuit al vieţii sale de om de afaceri şi, ţinându-şi promisiunea, îi răsplătise din plin eforturile şi loialitatea: salariul secretarei lui era de şaizeci şi cinci de mii de dolari anual, mai mare decât al oricărui manager de la Intercorp. Acum, îl urmă în biroul lui şi aşteptă ca el să-şi pună servieta pe lemnul lustruit al mesei. În mod normal, îi dădea pe puţin o minicasetă cu instrucţiuni şi dictări pe care urma să le transcrie.

— N-am nimic de dictat, o anunţă Matt, deschizând servieta şi întinzându-i un teanc de dosare. Şi n-am putut verifica în avion contractul cu Simpson. Avionul meu a avut o problemă la motoare, aşa că a trebuit să iau o cursă obişnuită.Pe copilul din faţa mea trebuie să-l fi durut tare mult urechile, că a zbierat pe tot parcursul zborului. Fiindcă el deschise discuţia,

domnişoara Stern se simţi obligată să participe:

— Cineva ar fi trebuit să facă ceva pentru el.

— Bărbatul de lângă mine s-a oferit să-l sugrume, spuse Matt, dar mama copilului nu s-a arătat mai atrasă de soluţia lui decât de a mea.

— Şi care a fost soluţia?

— Un pahar de vodcă urmat de unul de coniac. Închizând servieta, întrebă: Cum se descurcă secretarele de aici?

— Câteva dintre ele sunt foarte competente. Totuşi, Joanna Simpson, pe lângă care ai trecut venind încoace, nu e deloc potrivită. Se vorbeşte că a fost mai mult decât o secretară pentru domnul Morrisey, iar eu sunt înclinată să dau crezare acestor bârfe. Din moment ce nu se pricepe la mai nimic din ce-ar trebui să facă aici, e la mintea oricui că talentele ei se îndreaptă într-o cu totul altă direcţie.

Matt abia dacă sesiză tonul tăios şi dezaprobator, înclinându-şi capul spre sala de consiliu lipită de biroul lui, spuse:

— Sunt toţi prezenţi?

— Bineînţeles.

— Au copii ale agendei de lucru?

— Bineînţeles.

— În ora următoare aştept un telefon din Bruxelles. Fă-mi imediat legătura, dar nu mă deranja pentru altceva. Şase dintre cei mai talentaţi vicepreşedinţi de la Intercorp stăteau pe două canapele din piele de un roşu-închis, dispusa faţă în faţă de o parte şi de alta a unei mese de cafea din marmură. Se ridicară în picioare la intrarea lui Matt, fiecare din ei scuturându-i mâna şi studiindu-i trăsăturile ca să descopere vreun

indiciu al rezultatului călătoriei în Grecia.

— E bine că te-ai întors, spuse ultimul dintre bărbaţi, dând mâna cu Matt. Haide, nu ne mai ţine pe ghimpi, adăugă Tom Anderson. Cum a fost la Atena?

— Extrem de plăcut, replică Matt, după ce luară loc pe scaunele de la masa lungă.

Intercorp deţine acum şi o flotă de tancuri petroliere. Senzaţia de triumf, în toată deplinătatea şi puterea ei, îi cuprinse pe toţi cei din sală, iar vocile lor se ridicară când începură să discute planuri pentru utilizarea acestei noi „ramuri a familiei”.

Lăsându-se cu spatele pe spătarul scaunului său, Matt îi observă pe cei şase directori, aşezaţi acum în jurul lui. Toţi erau bărbaţi dinamici, dedicaţi muncii lor, cei mai buni din domeniile în care lucrau. Cinci dintre ei veniseră de la Harvard, Princeton, şi Yale; de la UCLA şi MIT, cu diplome variind între afaceri bancare internaţionale şi marketing. Cinci dintre ei purtau costume de comandă de opt sute de dolari, cămăşi egiptene cu monograme discrete şi cravate de mătase alese cu grijă. Luaţi împreună, aşa cum erau acum, arătau ca o reclamă în patru culori pentru Brooks Brothers, ceva intitulat: „Când ai ajuns pe culme, nu-ţi poţi permite decât ce e mai bun”. În contrast cu ei, cel de-al şaselea bărbat, Tom Anderson, făcea o figură teribil de distonantă cu jacheta simplă, verde cu maroniu, pantaloni verzi şi cravata în carouri. Pasiunea lui Anderson pentru hainele în tonuri închise era o sursă de mare amuzament pentru ceilalţi bărbaţi de la masă, îmbrăcaţi impecabil, dar rareori îl luau peste

picior. În primul rând, era greu să-ţi baţi joc de un bărbat de peste un metru nouăzeci şi cântărind în jur de o sută de kilograme.

Anderson avea o diplomă echivalând cu cea de liceu, nu urmase colegiul, şi era plin de o mândrie agresivă pentru realizările lui. „Diploma mi-am luat-o la şcoala vieţii”, declara el ori de câte ori era întrebat despre educaţia lui. Ce lăsa nerostit era că poseda un talent cu totul neobişnuit, pe care nu i l-ar fi putut oferi nicio şcoală: era dotat cu o sensibilitate instinctivă, intuitivă, la toate nuanţele naturii umane. În câteva minute de discuţie cu un om, ştia ce-l stimula, ce-i făcea plăcere sau dacă era vorba de vanitate, lăcomie, ambiţie ori ceva cu totul diferit.

La suprafaţă era o namilă de bărbat, vorbind fără ocolişuri, căruia îi plăcea să lucreze cu mânecile suflecate.Sub această faţadă necizelată se ascundea talentul lui de negociator şi o abilitate extraordinară de a atinge punctul dificil al unei probleme, mai ales atunci când trata cu sindicatele în numele Intercorp-ului.

Dintre toate calităţile lui, exista una pe care Matt o aprecia în mod deosebit: Tom Anderson era loial. De fapt, era singurul din încăpere ale cărui talente nu erau de vânzare celui care ar fi oferit mai mult. Lucrase pentru prima companie cumpărată de Matt. După ce o vânduse, Tom preferase să-şi încerce norocul cu Matt în loc să rămână cu noii proprietari, care îi oferiseră un post excelent şi un salariu mai mare. Matt îşi plătea oamenii din echipa de achiziţionare suficient de bine ca să se asigure că nu vor fi tentaţi să vândă informaţii unei corporaţii rivale; îl

plătea pe Anderson cu şi mai mult pentru că se dedica în întregime lui şi *Infercorp*-ului. Nu regretase niciodată cât îl costau, fiindcă, ca echipă, erau cei mai buni, însă Matt era cel care le canaliza energiile în direcţia potrivită. Planul măreţ pentru dezvoltarea Infercorp-ului era doar al lui şi îl schimba după cum i se părea potrivit.

— Domnilor, spuse el întrerupând discuţiile despre tancurile petroliere. Vom vorbi altă dată despre compania navală. Să analizăm problemele de la Haskell.

Metodele întrebuinţate de Matt după preluarea unei companii erau unice şi eficiente. În loc să piardă timp încercând să sorteze problemele companiei, să găsească cauzele şi rezolvările posibile, şi să elimine directorii a căror competenţă nu se ridica la standardele Infercorp-ului, Matt făcea ceva cu totul diferit: trimitea grupul de bărbaţi adunaţi acum în sala de şedinţe ca să lucreze cot la cot cu vicepreşedinţii companiei preluate. Fiecare dintre cei şase era expert într-un anumit domeniu, iar în câteva săptămâni se familiarizau pe deplin cu departamentele lor, cântăreau talentele vicepreşedinţilor şi localizau slăbiciunile şi punctele forte ale fiecărui sector în parte.

— Elliot, i se adresă Matt lui Elliot Jamison, să începem cu tine. Cum se prezintă departamentul de marketing de la Haskell?

— Nici prost, dar nici prea grozav.Au prea mulţi manageri aici, ca şi în birourile regionale, şi prea puţini reprezentanţi pe piaţă, care să le vândă produsele.

Clienţilor existenţi li se acordă o importanţă

exagerată, iar comis-voiajorii n-au timp să găsească alţii. Ţinând seama de calitatea deosebită a produselor Haskell, compania ar fi trebuit să aibă de trei sau patru ori mai mulţi clienţi decât are în prezent.Aş propune să adăugăm cincizeci de comis-voiajori ca să întărim forţa de vânzare. După ce fabrica din Southville va fi construită şi va funcţiona la deplina capacitate, aş zice să mai adăugăm încă cincizeci. Matt îşi notă ceva în mapa galbenă de pe masă şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Jamison.

— Altceva?

— Paul Cranshaw, vicepreşedintele de la marketing, va trebui să plece, Matt. E la Haskell de douăzeci şi opt de ani, iar ideile lui de marketing sunt vechi şi prosteşti. În plus, este inflexibil, refuzând categoric să-şi schimbe metodele.

— Ce vârsta are?

— În dosare scrie cincizeci şi şase.

— Va accepta să iasă mai repede la pensie?

— Posibil. Nu va pleca de bunăvoie, de asta sunt sigur. E un ticălos arogant şi se opune pe faţă preluării companiei. Tom Anderson îşi ridică privirea, după un studiu atent al carourilor cravatei.

— Nimic surprinzător. E un vâr îndepărtat al bătrânului Haskell. Elliot se uită la el uluit.

— Serios? întrebă el, fascinat fără să vrea de abilitatea lui Tom de a descoperi informaţii importante fără să pară că-şi dă silinţa. Chestia asta nu apărea în dosarul lui. Cum de-ai aflat?

— Am avut o conversaţie edificatoare cu o bătrânică fermecătoare de la secţia de şicuri. Este

cea mai veche salariată de aici şi e un fel de jurnal ambulant de informaţii preţioase.

— Nu e de mirare că acest Cranshaw se poartă atât de ostil. Va trebui neapărat să plece, printre altele reprezintă şi o teribilă problemă morală. Acestea sunt chestiunile generale, Matt.Ne întâlnim săptămâna viitoare şi trecem în revistă detaliile. Matt se întoarse spre John Lambert, aşteptând informaţiile financiare.

Înţelegând aluzia, Lambert se uită la însemnările lui şi spuse:

— Profiturile sunt bune, dar asta o ştiam şi înainte. Există însă destul loc pentru accelerarea procesului de producţie şi reducerea cheltuielilor. În plus, se descurcă jalnic cu adunarea plăţilor. Conturile sunt onorate abia după şase luni, şi asta numai pentru că Haskell n-a adoptat o politică mai agresivă de achitare a obligaţiilor financiare.

— Va trebui să înlocuim contabilul-şef? Lambert şovăi:

— Mi-e greu să spun. Contabilul pretinde că Haskell a fost cel care n-a cerut clienţilor să plătească mai repede. Zice că încearcă de câţiva ani să implementeze o procedură mai agresivă, dar bătrânul Haskell nici n-a vrut să audă de ea. Lăsând asta la o parte, îşi conduce sectorul cu o mână de fier. Moralul subordonaţilor e ridicat şi îşi cunosc bine meseria. N-are mai mulţi oameni decât ar fi nevoie, iar ăştia îşi fac treaba aşa cum trebuie. Te poţi baza pe departamentul lui.

— Cum a reacţionat când i-ai invadat împărăţia? S-a arătat dornic să se adapteze schimbărilor?

— Nu e genul care să conducă, preferă să urmeze instrucţiuni, dar e conştiincios.

Spune-i ce vrei să facă şi se va face.Pe de altă parte, dacă vrei inovaţii şi proceduri mai agresive nu e omul care să vină cu idei proprii.

— Pune-l la curent cu metodele noastre, spuse Matt după o clipă de ezitare. După ce vom numi un preşedinte, vom putea să-l ţinem sub observaţie. Departamentul financiar e foarte mare; se pare că se prezintă într-o formă destul de bună. Dacă moralul e ridicat, mi-ar plăcea să rămână aşa.

— De acord. Luna viitoare voi fi pregătit să discutăm despre buget şi despre noua structură a preţurilor.

— Bine. Matt se întoarse spre bărbatul scund, blond, specializat în probleme de personal. David, cum stau lucrurile la capitolul resurse umane?

— Nu prea rău. De fapt, destul de bine. Procentajul de angajaţi ai minorităţilor e cam mic, dar nu destul de mic ca să ajungem pe prima pagină a ziarelor sau să pierdem contractele guvernamentale, replică David Talbot. Departamentul personal a făcut o treabă bună în stabilirea şi menţinerea unor practici sănătoase de angajare şi promovare. Lloyd Waldrup, vicepreşedintele, e iute şi bine pregătit pentru funcţia sa.

— E un fanatic deghizat, îl contrazise Tom Anderson, aplecându-se să-şi toarne o cafea din serviciul de argint aflat în centrul mesei.

— O afirmaţie ridicolă, spuse Talbot enervat. Lloyd Waldrup mi-a arătat documentele cu numărul femeilor şi minorităţilor din cadrul diferitelor categorii de slujbe, şi există un procentaj normal al celor propuşi pentru posturi

de conducere.

— Eu nu cred ce scrie în documentele alea.

— Iisuse, ce e cu tine, Tom! se răsti el, răsucindu-se pe scaun ca să se uite încruntat la trăsăturile imperturbabile ale lui Tom. De fiecare dată când preluăm o companie te iei de cei de la personal. Ce anume te face să-i antipatizezi aproape întotdeauna?

— Pentru că sunt aproape întotdeauna nişte lingăi ahtiaţi după putere.

— Inclusiv Waldrup?

— Mai ales Waldrup.

— Şi care din preţioasele tale instincte te duce la această concluzie?

— Mi-a lăudat hainele două zile la rând. N-am încredere niciodată în cineva care îmi laudă hainele, mai ales când poartă un costum cenuşiu foarte sobru.

Încordarea crescândă din încăpere fu întreruptă de chicoteli, iar David se relaxă la rândul lui.

— Există vreun alt motiv ca să crezi că minte în privinţa practicilor de angajare şi promovare?

— Îhm, există, spuse Tom, întinzându-se după zahăr şi ferindu-şi cu grijă mâneca de cafea. De două săptămâni tot hoinăresc prin clădirea asta, cât timp tu ai fost ocupat cu treaba ta de la personal, şi n-am putut să nu observ ceva. Se opri ca să-şi amestece zahărul în cafea, iar asta îi scoase din sărite pe toţi cei prezenţi, cu excepţia lui Matt, care continua să-l privească cu un calm plin de interes, apoi Tom se lăsă pe spate, cu ceaşca în mână.

— Tom! rosti David cu ţâfnă. Vrei să treci la obiect ca să ne putem încheia şedinţa? Ce anume

ai observat hoinărind prin clădire? La fel de liniştit ca de obicei, Tom îşi înălţă sprâncenele stufoase şi spuse:

— Am văzut bărbaţi în birouri.

— Ei şi?

— Dar n-am văzut nicio femeie, exceptând contabilitatea, unde au fost întotdeauna mai multe femei. Şi numai două dintre femeile aflate în birouri aveau secretare. Ceea ce mă face să mă întreb dacă amicul tău, Waldrup, nu acordă posturi de conducere doar cu numele, ca femeile să fie fericite, iar el să „arate” bine în documentele de angajare şi promovare. Dacă femeile din rapoarte au într-adevăr posturi de conducere, unde le sunt secretarele? Unde le sunt birourile?

— Voi verifica, spuse David oftând supărat.Aş fi descoperit oricum mai devreme sau mai târziu, dar e bine să o ştiu de pe acum. Întorcându-se spre Matt, continuă: într-un viitor nu prea îndepărtat va trebui să aliniem concediile angajaţilor şi treptele de salarizare de la Haskell la cele de la Intercorp. Haskell oferă oamenilor săi concediu de trei săptămâni, după o perioadă de trei ani, şi patru săptămâni, după opt ani. Politica asta costă compania o avere în timpul de lucru pierdut şi nevoia constantă de angajare a unui ajutor suplimentar.

— Care sunt treptele salarizării? întrebă Matt.

— Mai joase ca ale noastre. Ideea lui Haskell era să le dea concedii mai lungi, dar să-i plătească mai puţin. O să discutăm în amănunţime, după ce voi stabili nişte cifre şi recomandări. În următoarele două ore, Matt îi ascultă pe ceilalţi prezentându-şi

rapoartele din domeniile lor şi aşteptând soluţii. După ce terminară de discutat despre Haskell, Matt le prezentă ultimele noutăţi privind alte probleme de la Intercorp, care i-ar fi putut interesa acum sau mai târziu, probleme variind între greva cu care ameninţa sindicatul unei fabrici de textile din Georgia, design-ul şi capacitatea de producţie a noii fabrici Haskell, pe care voia s-o construiască pe terenul cumpărat deja în Southville.

Pe parcursul întregii şedinţe, un singur bărbat, Peter Vanderwild, rămase tăcut şi atent, ca un proaspăt absolvent de colegiu, inteligent şi uşor cuprins de admiraţie, înţelegând absolut tot, dar învăţând de la experţi abordarea problemelor delicate.La douăzeci şi opt de ani, Peter era un fost „copil-minune” de la Harvard, cu un coeficient de inteligenţă demn de un geniu, specializat în revizuirea companiilor pe care Intercorp le avea în vedere, analizând profitul potenţial, apoi făcându-i recomandări lui Matt. Haskell Electronics fusese una din alegerile lui Peter şi urma să fie al treilea succes la rând. Matt îl trimisese la Chicago cu echipa de preluare pentru că voia ca Peter să experimenteze la faţa locului ce se întâmpla după ce o companie era achiziţionată. Voia ca el să observe ce nu se putea vedea din documentele financiare pe care Peter se baza atât de mult când îşi făcea recomandările pentru cumpărarea unei companii, cum ar fi contabilii care erau cam neglijenţi cu adunarea plăţilor şi directorii de personal, care îşi ascundeau bigotismul sub masca corectitudinii. Matt îl adusese aici ca să observe şi să fie observat. În ciuda succesului indiscutabil de

până acum, Matt ştia că Peter mai avea nevoie de sprijin.Pe deasupra era încrezut şi hipersensibil, obraznic şi timid, depinzând de situaţie, iar el voia să-i strunească pornirile. Avea o cantitate enormă de talent brut; nu trebuia decât canalizat în direcţia justă.

— Peter? Ceva nou în domeniul de care te ocupi? întrebă Matt.

— Am în vedere mai multe companii care ar constitui nişte achiziţii excelente, anunţă Peter. Nu sunt la fel de mari ca Haskell, dar sunt profitabile. Una e o mică companie producătoare de soft pentru computere…

— Fără companii de soft, Peter, spuse Matt pe un ton categoric.

— Dar JLH este…

— Fără companii de soft, îl întrerupse Matt. În momentul de faţă sunt mult prea riscante. Văzu cum obrajii lui Vanderwilt se îmbujorează de jenă. Amintindu-şi că scopul său era să ghideze enormul talent al tânărului, nu să-i distrugă entuziasmul, Matt îşi stăpâni nerăbdarea şi adăugă. Hotărârea mea n-are nimic cu tine, Peter. Nu ţi-am spus niciodată părerea mea despre companiile soft. Ce altceva ai vrea să ne recomanzi?

— Ai amintit că vrei să extinzi departamentul comercial, spuse Peter şovăind.

Există o companie în Atlanta, alta aici, în Chicago, şi o a treia la Houston. Toate trei caută pe cineva să le cumpere. Primele două deţin clădiri înalte cu birouri.

Cea de-a treia, din Houston, are capitalul investit în spaţii comerciale. Compania e proprietatea unei familii, iar cei doi fraţi Thorp

care o conduc nu se suferă unul pe altul. Îndurerat încă de modul dur şi rapid în care Matt îi respinsese ultima recomandare, Peter se grăbi să scoată în evidenţă piedicile. Economia din Houston a stagnat mult timp şi nu cred să existe vreun motiv ca revenirea recentă să fie de durată. În plus, cum fraţii Thorp nu ajung niciodată la vreun acord, afacerea ne-ar crea probabil mai multe necazuri decât merită...

— Încerci să mă convingi că e o idee bună sau proastă? întrebă Matt zâmbind, ca să atenueze asprimea de mai înainte, îţi faci propunerile bazându-te pe judecata ta, iar eu le iau în considerare. E treaba mea, iar dacă vei începe să faci treaba mea plus a ta, nu voi avea nimic de făcut.Mă voi simţi de prisos. Observaţia, rostită în glumă, fu întâmpinată de râsete şi, ridicându-se de la masă, Peter îi înmână dosarul pe care era scris *Achiziţii recomandate/Companii comerciale.* În el se aflau documente privind cele trei companii menţionate, plus altele mai puţin interesante. Ceva mai relaxat, Peter se aşeză la loc pe scaunul său.

Matt deschise dosarul şi observă că rapoartele erau lungi, iar analizele lui Peter complete. Preferând să nu-i mai reţină pe ceilalţi bărbaţi, Matt spuse:

— Domnilor, Peter nu s-a dezminţit nici de data asta, iar dosarul ăsta îmi va lua ceva timp. Cred c-am trecut în revistă tot ce era mai important. Săptămâna viitoare mă voi întâlni cu fiecare în parte. Anunţaţi-o pe secretara mea când veţi fi pregătiţi să analizăm problemele în detaliu. Vino la mine în birou, Peter.

Imediat ce se aşeză pe scaunul din piele, auzi interfonul, iar domnişoara Stern îl anunţă că era chemat din Bruxelles. Cu receptorul între umăr şi falcă, Matt începu să studieze analiza financiară a companiei din Atlanta, recomandată de Peter.

— Matt, spuse Josef Hendrik, vocea lui încântată ridicându-se peste pârâielile de pe fir, legătura e foarte proastă, prietene, dar veştile excelente nu pot aştepta una mai bună. Oamenii mei sunt întru totul de acord cu parteneriatul limitat propus de mine luna trecută. Nu s-au împotrivit nici uneia dintre condiţiile impuse de tine.

— E minunat, Josef! replică el, dar entuziasmul îi fu domolit întrucâtva de diferenţa de fus orar şi de faptul că era mult mai târziu decât crezuse. Dincolo de ferestrele mari ale peretelui care dădea spre oraş, cerul era învăluit în întuneric, iar în zgârie-norii din apropiere sclipeau mii de luminiţe. Jos, pe Michigan Avenue, se auzeau claxoanele maşinilor aparţinând navetiştilor, dornici să se strecoare prin traficul aglomerat, încercând să ajungă cât mai repede acasă. Întinse mâna şi aprinse veioza de pe birou, apoi se uită la Peter, care se ridică şi aprinse candelabrul de sus. Peter, s-a făcut târziu şi mai am încă câteva telefoane de dat.

Voi lua dosarul acasă şi-l voi studia în weekend. Discutăm despre el luni la ora zece.

CAPITOLUL 17

Înviorat de saună şi duş, Matt îşi înfăşură un prosop în jurul taliei şi întinse mâna după ceasul aflat pe măsuţa de marmură neagră ce înconjura

vana circulară.

Telefonul sună, iar el ridică receptorul.

— Eşti gol? întrebă vocea învăluitoare a Aliciei Avery înainte să fi rostit vreun cuvânt.

— Ce număr aţi format? se prefăcu el confuz.

— Pe al tău, scumpule. Eşti gol?

— Pe jumătate, spuse Matt, şi în mare întârziere.

— Mă bucur atât de mult că eşti în Chicago. Când ai sosit?

— Ieri.

— Am pus ghearele pe tine! Râse, un râs ispititor, molipsitor. Nici nu-ţi poţi imagina fanteziile pe care le-am avut gândindu-mă la noaptea asta, când ne vom întoarce de la balul Operei. Mi-ai lipsit, Matt, adăugă ea, direct şi fără ocolişuri ca întotdeauna.

— Ne vom vedea peste o oră, promise Matt, dar numai dacă n-o să mă mai ţii de vorbă la telefon.

— În regulă. De fapt, tata m-a pus să te sun. Se temea că ai uitat de dineul în beneficiul Operei. E aproape la fel de nerăbdător ca şi mine să te vadă, din motive cu totul diferite, fireşte.

— Fireşte, glumi Matt.

— Oh, şi ar fi mai bine să te previn că te va propune ca membru al clubului Glenmoor Country. Balul va fi locul potrivit ca să fii prezentat câtorva dintre membri, pentru a le obţine votul, aşa că, dacă îl laşi, va încerca să te târască peste tot după el. Nu că ar fi necesar să se deranjeze, adăugă ea. Eşti ca şi acceptat.

Oh, şi presa va fi prezentă, aşa că pregăteşte-te să fii asaltat din toate părţile. E foarte umilitor, domnule Farrell, îl tachina ea, să ştiu că

partenerul meu din seara asta va provoca mai multă vâlvă decât mine…
Menţionarea clubului Glenmoor Country, unde o cunoscuse pe Meredith cu mulţi ani în urmă, îl făcu să strângă din maxilare şi abia dacă mai auzi ce-i spuse Alicia în continuare. Era deja membru al altor două cluburi din înalta societate, ambele la fel de pretenţioase ca şi Glenmoor. Trecea rareori pe la cluburile cărora le aparţinea şi dacă va intra în unul din Chicago, lucru pe care nu şi-l dorea, în niciun caz nu va fi la *Glenmoor Country.*
— Spune-i tatălui tău că-i mulţumesc pentru bunele intenţii, dar aş prefera să nu-mi depună candidatura. Înainte să poată spune mai multe, Stanto Avery îi vorbi de la un alt telefon:
— Matt, spuse el cu o voce sinceră, inimoasă. N-ai uitat balul Operei din seara asta, nu-i aşa?
— Mi-am amintit, Stanton.
— Bun, bun. Ne-am gândit să te luăm la ora nouă, să ne oprim să bem ceva la *Yacht Club,* apoi să mergem mai departe la hotel. Aşa nu va trebui să suportăm La Traviata înainte de începerea petrecerii. Sau e una din piesele tale preferate?
— Opera mă face să intru în comă, glumi Matt, iar Stanton râse cu poftă, fiind întru totul de acord. În ultimii ani, Matt luase parte la zeci de spectacole şi simfonii, mişcându-se într-un strat al societăţii în care sponsorizarea şi participarea la evenimentele culturale erau necesare din punctul de vedere al afacerilor. Acum, că ajunsese să le cunoască, opinia lui de la început nu se schimbase: le considera al dracului de plictisitoare şi mult prea lungi.La nouă e bine, adăugă el. În ciuda antipatiei pentru muzica de operă şi a

asaltului presei, Matt aştepta seara cu destulă nerăbdare. Îşi prinse ceasul la mână şi luă aparatul de bărbierit. Îl întâlnise pe Stanton Avery, cu patru ani în urmă, în California şi ori de câte ori Matt era în Chicago sau Stanton în California încercau să-şi petreacă timpul împreună. Spre deosebire de ceilalţi diletanţi întâlniţi de Matt, Stanton era un om de afaceri dur, direct, cu picioarele pe pământ, iar lui Matt îi plăceau enorm aceste calităţi. Dacă ar fi fost să-şi aleagă un socru, Stanton ar fi fost unul ideal. Alicia îi semăna mult tatălui ei, distinsă şi manierată, dar al naibii de directă când venea vorba să obţină ce dorea. Voiseră amândoi să-i însoţească la balul Operei din seara asta şi n-ar fi acceptat un refuz din partea lui. Ajunsese nu numai să-i însoţească, dar şi să contribuie cu cinci mii de dolari. Cu două luni în urmă, când Alicia fusese cu el în California, făcând aluzii foarte clare că ar trebui să se căsătorească, Matt îmbrăţişase scurt ideea, dar impulsul dispăru repede. Se bucura de Alicia în pat şi în afara lui, îi plăcea stilul ei, dar avea deja la activ o căsătorie dezastruoasă cu o tânără bogată şi răsfăţată a lumii bune din Chicago, şi nu intenţiona să repete experienţa. Dimpotrivă, nu se gândise niciodată serios să se recăsătorească, pentru că nu fusese în stare să creeze un duplicat după sentimentele avute pentru Meredith, acea dorinţă violentă, posesivă, nebună, de a o vedea, de a o atinge şi de a râde cu ea; acea pasiune vulcanică care îl dominase şi nu se lăsase satisfăcută. Nicio altă femeie nu se mai uitase la el făcându-l să se simtă umil şi puternic în acelaşi timp, şi nici nu stârnise

în el acea nevoie disperată de a dovedi că putea fi mai bun. Să se căsătorească cu cineva care nu avea aceeaşi influenţă asupra lui ar fi însemnat să se mulţumească cu rămăşiţe, iar rămăşiţele în orice domeniu nu erau destul de bune pentru el. În plus, nu avea niciun chef să retrăiască emoţiile acelea chinuitoare, furtunoase, zdrobitoare. Fuseseră pe cât de dureroase, pe atât de plăcute, iar când căsătoria lui nefericită luase sfârşit, doar gândul la ele şi la tânără şi trădătoare lui soţie, pe care o adorase, îi făcuseră viaţa un iad ani la rând.

Adevărul era că dacă Alicia ar fi reuşit să i se strecoare pe sub piele la fel ca Meredith, ar fi rupt-o imediat cu ea. Nu voia, nu-şi va mai permite niciodată să fie atât de vulnerabil. Acum, că se afla în Chicago, Alicia nu va renunţa atât de uşor la ideea căsătoriei. În cazul ăsta, fie că se va vedea silit să-i dea de înţeles foarte clar că aşa ceva nici nu intra în discuţie, fie va trebui să pună capăt legăturii lor.

Îmbrăcându-şi haina smochingului, Matt ieşi tacticos din dormitor şi intră în sufragerie. Mai avea încă cincisprezece minute până la sosirea lui Stanton şi a Aliciei, aşa că se duse spre colţul îndepărtat al apartamentului, urcând pe platforma ridicată pe care se afla un bar şi câteva canapele aranjate confortabil pentru conversaţii. Alesese această clădire şi acest apartament fiindcă toţi cei patru pereţi erau din sticlă groasă, oferind o privelişte uluitoare spre Lake Shore Drive şi asupra oraşului Chicago. O clipă rămase pe loc privind afară, apoi porni spre bar, cu intenţia de a-şi turna un pahar de coniac. Întorcându-se, haina i se frecă de ziarul lăsat de menajeră pe masa din

centru, iar ziarul căzu, cu paginile desfăcute. Şi o văzu pe Meredith. Fotografia ei îi sări în ochi de pe pagina din mijloc, zâmbetul perfect, părul perfect, expresia perfectă. Tipic pentru Meredith, îşi zise el cu o repulsie de gheaţă, ridicând ziarul şi uitându-se la imaginea ei, elegantă şi distinsă pentru efect şi aparenţe. Fusese o adolescentă frumoasă, dar persoana care îi făcea fotografiile pentru presă îşi dădea toată silinţa să o prezinte ca pe o Grace Kelly tânără. Privirea lui trecu de la fotografie la articolul de sub ea şi preţ de o secundă se încordă surprins: conform semnatarei rubricii mondene, Meredith se logodise de curând cu „iubirea din copilărie”, Parker Reynolds al III-lea, iar *Bancroft&Company* urma să-i sărbătorească nunta din februarie cu o reducere de preţuri în toate magazinele sale. Un rânjet ironic şi amuzant arcui buzele lui Matt. Aruncă ziarul şi se duse la fereastră. Fusese însurat cu scorpia aceea mică, trădătoare, şi nici măcar nu ştiuse că avusese o „iubire din copilărie”. Însă n-o cunoscuse cu adevărat, îşi reaminti Matt. Iar ceea ce ştia despre ea, dispreţuia din tot sufletul.

În mijlocul acelui gând, Matt realiză brusc că ceea ce gândea nu se potrivea deloc cu ceea ce simţea. Reacţia lui se datora unei vechi obişnuinţe, acum că n-o mai dispreţuia. Tot ceea ce simţea pentru ea era o aversiune rece. Ce existase între ei se petrecuse cu multă vreme în urmă, timpul erodase toate sentimentele puternice avute pentru ea, până şi dispreţul. În locul lui nu mai rămăsese nimic în afară de aversiune şi milă. Meredith fusese mult prea lipsită de caracter ca să fie trădătoare; lipsită de caracter şi cu totul

dominată de tatăl ei.

Când fusese însărcinată aproape de luna a şasea avortase copilul şi îi trimisese apoi o telegramă, anunţându-l ceea ce făcuse şi că voia să divorţeze. Şi cu toate astea, el venise imediat, cu intenţia nebună de a o face să se răzgândească în privinţa divorţului. Odată ajuns la spital, fusese informat la ghişeul din aripa Bancroft că Meredith nu voia să-l vadă, iar un agent de pază îl însoţise până la uşă. Gândindu-se că instrucţiunile fuseseră date de Philip Bancroft, nu de Meredith, Matt se întorsese a doua zi, dar fusese întâmpinat la uşă de un poliţist care îi trântise în mână o hotărâre judecătorească, hotărâre obţinută de Meredith, prin care i se interzicea să se apropie de ea. Ani la rând, Matt împinsese acele amintiri, ca şi suferinţa pentru copil într-un colţ întunecat al minţii, pentru că nu suportase să se gândească la ele. Alungarea lui Meredith din minte devenise o artă practicată îndelung şi adusă la perfecţiune.La început, o făcuse din spirit de conservare. Mai târziu, din obişnuinţă. Acum, uitându-se la farurile maşinilor sclipind departe pe Lake Shore Drive, îşi dădu seama că nu mai are nevoie să o facă. Meredith încetase să mai existe pentru el. Când hotărâse să-şi petreacă anul acesta în Chicago, ştiuse că întâlnirea lui cu Meredith va fi inevitabilă, dar refuza s-o lase să-i afecteze planurile. Realiză acum că n-ar fi trebuit să-şi facă probleme, nu mai conta. Erau amândoi adulţi; trecutul dispăruse. Meredith era o femeie cu maniere ireproşabile. Vor reuşi amândoi să facă faţă întâlnirii cu politeţea care se aştepta de la adulţi în astfel de situaţii.

Matt urcă în limuzina lui Stanton şi strânse mâna prietenului său, apoi privirea i se mută spre Alicia, înfăşurată într-o blană de samur lungă până la glezne, de aceeaşi culoare ca şi a părului ei lucios. Aceasta întinse mâna şi şi-o puse într-a lui, zâmbindu-i seducător, direct, ispititor.

— A trecut mult de când nu ne-am văzut, rosti ea cu vocea ei adâncă, melodioasă.

— Prea mult, replică el cu toată seriozitatea.

— Cinci luni, îi reaminti ea.Ai de gând să-mi strângi mâna sau mă săruţi aşa cum trebuie? Matt îi aruncă tatălui ei o privire amuzată, neajutorată, o explicaţie a intenţiei lui. Stanton răspunse printr-un surâs părintesc, îngăduitor, apoi Matt apucă mâna Aliciei şi o trase fără ruşine în braţe.

— Şi cam cum ar trebui? întrebă el. Ea zâmbi şi spuse:

— Îţi arăt eu. Numai Alicia ar fi îndrăznit să sărute un bărbat de faţă cu tatăl ei. Însă puţini taţi ar fi surâs şi şi-ar fi îndreptat politicos privirea spre fereastră, în timp ce fiica lor săruta un bărbat cu toată senzualitatea lentă desemnată a-l stârni sexual. Alicia o făcu, iar Matt o dori imediat.

— Cred că ţi-a fost într-adevăr dor de mine, spuse ea.

— Iar eu cred, replică el, că unul din noi ar trebui să aibă bunul-simţ şi să roşească.

— O atitudine foarte provincială, dragul meu, îl informă ea râzând, luându-şi fără chef mâinile de pe umerii lui. Tipică clasei de mijloc.

— A existat o vreme, sublinie el, când a face parte din clasa de mijloc ar fi fost un pas înainte.

— Eşti mândru de ce eşti, nu-i aşa? îl tachina ea.

— Presupun că da. Ea alunecă de pe genunchii

lui, îşi încrucişa picioarele, iar blana lungă se deschise dând la iveală rochia neagră, despicată până la coapsă.

— La ce te gândeşti? întrebă ea.

— O să afli mai târziu la ce se gândeşte, spuse Stanton, devenit brusc impacientat de monopolul fiicei asupra prietenului său. Matt, ce ştii despre zvonurile că Edmund Mining se va uni cu Ryeerson Consolidated? înainte de a-mi răspunde, spuse el, ce mai face tatăl tău? Tot mai insistă să rămână la fermă?

— E bine, spuse Matt. Şi era adevărat. De unsprezece ani, Patrick Farrell nu mai pusese picătură de alcool în gură… L-am convins în sfârşit să vândă ferma şi să se mute la oraş. Va sta cu mine câteva săptămâni, apoi se va duce în vizită la sora mea. Luna asta va trebui să trec pe la fermă să împachetez lucrurile. El n-are inima s-o facă. Uriaşa sală de recepţii a hotelului, cu coloanele înalte de marmură, candelabre sclipitoare de cristal şi magnificul tavan boltit, era întotdeauna splendidă, dar în seara asta lui Meredith i se păru mai minunată ca oricând.

Comitetul de organizare o transformase într-un superb tărâm al crăieselor de iarnă, cu mici foişoare acoperite de o mantie de zăpadă artificială, pline de boboci de trandafiri. Aproape de centrul încăperii, pe o platformă înconjurată de „troiene”, se afla orchestra care aducea un omagiu lui Rodgers şi Hart.

Din fântâni mărginite de ţurţuri artificiali ţâşneau adevărate gheizere de şampanie, iar chelnerii treceau printre invitaţi oferind aperitive celor care nu doreau să se servească din platourile

gigantice din argint încărcate cu mâncare.

În noaptea asta bogăţia podoabelor era accentuată de strălucirea mătăsurilor şi catifelelor pline de bijuterii, cântăreţii de la operă apărând în costumele de pe scenă. În apropiere de mijlocul sălii, Meredith stătea lângă Parker, cu mâna lui pusă posesiv în jurul taliei ei, acceptând felicitările de la prietenii şi cunoştinţele care citiseră despre logodna lor. După plecarea ultimului grup, Meredith se uită la Parker, chipul luminându-i-se de un surâs cu totul neaşteptat.

— Ce ţi se pare atât de amuzant? întrebă el cu un zâmbet tandru.

— Cântecul interpretat de orchestră, îi explică ea. E acelaşi pe care l-am dansat când aveam treisprezece ani. Văzându-i expresia nedumerită, adăugă: La petrecerea lui Miss Eppingham, de la hotelul Darke.

— Aha, obligatoarea seară de groază a lui Miss Eppingham.

— A fost într-adevăr groaznică, fu de acord Meredith. Mi s-a răsturnat poşeta, te-am lovit la cap şi te-am călcat pe picioare în timpul dansului.

— Ţi-ai răsturnat poşeta şi ne-am lovit capetele, spuse el cu acea sensibilitate pentru sentimentele ei, dar nu m-ai călcat pe picioare. În seara aceea ai fost adorabilă. De fapt, a fost prima seară când am observat cât de uluitori sunt ochii tăi, continuă el cu un zâmbet sincer. Te-ai uitat la mine cu cea mai ciudată şi înflăcărată expresie pe… Meredith izbucni în râs.

— Mă gândeam probabil la modul cel mai potrivit să te cer de bărbat! El surâse, strângându-şi braţele în jurul ei.

— Serios?

— Categoric. Zâmbetul îi tremură, observând o reporteră de la rubrica de bârfe uitându-se în direcţia lor. Parker, rosti ea repede, mă duc la toaletă pentru câteva minute. Sally Mansfield se îndreaptă încoace şi nu vreau să vorbesc cu ea până luni, când sper să descopăr cine i-a spus că Bancroft va sărbători nunta mea printr-o reducere de preţuri. Persoana care a făcut-o va trebui să o roage să publice o dezminţire, replică Meredith ferm hotărâtă, desprinzându-se în silă din braţele logodnicului ei. Nu va exista niciun fel de reducere de preţuri. Caut-o pe Lisa, te rog, adăugă ea pornind spre scările maiestuoase ce duceau la mezanin.Ar fi trebuit să ajungă demult.

— Am sosit la momentul potrivit, Matt, spuse Stanton când acesta luă blana de pe umerii Aliciei şi i-o dădu fetei de la garderobă. Matt îl auzi, dar atenţia îi fu atrasă pentru moment de extinderea îndrăzneaţă a decolteului rochiei din catifea neagră lipita de trupul Aliciei.

— Asta da rochie! rosti el, expresia din ochi dezvăluindu-i amuzamentul şi dorinţa.

Ea îi susţinu privirea, dându-şi uşor capul pe spate, un zâmbet semnificativ fluturându-i pe buzele roşii.

— Eşti singurul bărbat, spuse ea cu vocea ei groasă, care poate face ca „asta da rochie” să sune ca o invitaţie irezistibilă de a rămâne în pat cel puţin o săptămână. Matt râse uşor, apoi se îndreptară spre luminile orbitoare şi zarva petrecerii. Văzu în faţă doi fotografi şi o echipă de televiziune, şi îşi adună forţele pentru atacul inevitabil al presei.

— Asta a fost? întrebă Alicia, imediat ce tatăl ei se opri să discute cu nişte prieteni.

— Ce să fie? întrebă Matt, luând două pahare de şampanie de pe tava unui chelner.

— O invitaţie pentru o săptămână de regulat furtunos, aşa cum s-a întâmplat acum două luni?

— Alicia, o mustră el cu blândeţe, dând din cap politicos spre doi bărbaţi pe care îi cunoştea, fii cuminte.Ar fi mers mai departe, dar Alicia rămase încăpăţânată pe loc, studiindu-l cu o ardoare crescândă. De ce nu te-ai însurat niciodată?

— Discutăm despre asta cu altă ocazie.

— Am încercat de două ori când am fost împreună, dar ai evitat mereu subiectul.

Supărat de încăpăţânarea ei, de subiect şi de momentul ales, Matt îşi puse mâna sub braţul ei şi o conduse spre marginea sălii.

— Presupun, spuse el, că vrei să discutăm despre chestia asta aici şi acum.

— Exact, rosti ea, întâlnindu-i privirea.

— Ce pui la cale?

— Căsătoria. El se opri, iar Alicia văzu răceala bruscă din ochi, dar ceea ce spuse fu şi mai dur decât expresia din ochi:

— Cu cine? Jignită de insulta voită şi furioasă pe ea pentru tactica grosolană prin care încercase să-i forţeze mâna, aruncă o căutătură cumplită trăsăturilor calme ale feţei lui, apoi încordarea o părăsi.

— Bănuiesc c-o meritam, recunoscu ea.

— Nu, spuse Matt tăios, furios din cauza lipsei lui de tact, n-o meritai.

Alicia se uită la el cu ochi mari, încurcată şi prudentă, apoi schiţă un zâmbet.

— Cel puţin ştim cum stăm, deocamdată. Răspunsul lui fu un zâmbet fugar, rece, cu totul descurajator. Oftând, Alicia îşi strecură mâna pe sub cotul lui.

— Eşti cel mai tare bărbat pe care l-am cunoscut vreodată! îi declară ea cu o francheţe dezarmantă, aplecându-se spre el. Încercând să aducă un pic de frivolitate clipei, îi aruncă o privire piezişă şi adăugă cu toată sinceritatea: Şi fizic, şi sentimental, fireşte.

Lisa împinse invitaţia gravată cu litere aurite spre portarul postat în faţa sălii de recepţie. Oprindu-se doar cât să-şi scoată paltonul şi să-l dea la garderobă, intră scrutând mulţimea în căutarea lui Parker şi a lui Meredith. Zărind capul blond al lui Parker în apropierea orchestrei, se îndreptă spre el, atingând-o din mers pe Alicia Avery, care se plimba la braţul unui bărbat foarte înalt, brunet şi cu umeri laţi, al cărui profil îi părea destul de cunoscut.Pe când îşi croia drum prin mulţime, bărbaţii îşi întorceau capul după ea, uitându-se admirativ la imaginea prezentată, o roşcată mlădioasă îmbrăcată în pantaloni largi din satin şi o haină din catifea neagră, cu o bentiţă neagră legată în jurul frunţii, o combinaţie distonantă, cu totul nepotrivită, dar în care Lisa reuşea să arate fantastic.

Era părerea altor bărbaţi, dar nu şi a lui Parker.

— Salut, spuse ea venind lângă el, pe când Parker îşi umplea paharul la una din fântânile cu şampanie. El se întoarse, ochii îngustându-i-se dezaprobatori la vederea hainelor ei, iar Lisa puse frâu criticii lui nerostite.

— Oh, nu! exclamă ea teatral, uitându-se cu prefăcută spaimă la faţa lui frumoasă, încruntată. Preţul de cost a crescut din nou? Privirea lui enervată se smuci de la decolteul expus de jachetă la expresia obraznică.

— De ce nu te îmbraci ca alte femei? întrebă el indignat.

— Nu ştiu, răspunse ea, oprindu-se ca pentru a se gândi bine, apoi anunţă cu un zâmbet radios: E probabil acelaşi impuls pervers care te face şi pe tine să te bucuri când refuzi credite văduvelor şi orfanilor. Unde e Meredith?

— La toaletă. Răsfăţându-se astfel cu genul de grosolănii cam neobişnuite firii lor, dar care crescuse între ei de-a lungul anilor, căutară amândoi cu stoicism să nu se mai uite unul la celălalt, îndreptându-şi atenţia asupra mulţimii. În aceeaşi clipă, în stânga lor se declanşa o uşoară agitaţie şi îşi întoarseră capetele în acea direcţie, urmărind echipele de la posturile de televiziune şi reporterii, care până atunci se plimbaseră printre invitaţi sau se retrăseseră pe margine, cum trecură brusc la acţiune, alergând spre prada lor. Blitz-urile aparatelor de fotografiat scăpărară, iar Lisa se aplecă mai spre dreapta reuşind să vadă cum îl luau cu asalt pe bărbatul brunet de lângă Alicia Averty. Obiectivele camerelor de luat vederi erau aţintite spre figura lui, el conducând-o calm pe tânără femeie prin explozia de lumini şi hoarda de reporteri ce îşi împingeau microfoanele spre el.

— Cine e tipu'? întrebă Lisa uitându-se nedumerită la Parker.

— Nu văd bine, începu Parker, urmărind freamătul cu un interes indulgent, dar, când

mulţimea se dădu la o parte, se încordă brusc. E Farrell!

Numele de familie, împreună cu prim-planul figurii bronzate a lui Farrell fură suficiente ca Lisa să-şi dea seama că bărbatul de lângă Alicia era fostul soţ, necredincios şi lipsit de inimă, al lui Meredith. Aversiunea explodă în ea imediat. Îl urmări oprindu-se să răspundă întrebărilor strigate de reporteri, Alicia Averty atârnându-i zâmbitoare de braţ. Câteva clipe lungi, Lisa rămase nemişcată, amintindu-şi suferinţa provocată de el lui Meredith, cochetând cu ideea de a mărşălui spre el şi a-l declara un ticălos de faţă cu toată acea presă pierdută în admiraţie. Lui Meredith însă nu-i va plăcea. În plus, doar ea şi Parker ştiau că Meredith avusese vreo legătură cu el. Meredith! Gândul îi izbi pe amândoi în acelaşi moment, ştergând de pe chipul lui Parker expresia calmă, civilizată, cu care îl studia pe Farrell.

— Meredith ştia că va fi aici? gemu ea în aceeaşi secundă în care Parker îi apucă braţul şi porunci:

— Caut-o pe Meredith şi avertizeaz-o că Farrell e aici.Pe când Lisa înainta cu capul plecat, croindu-şi drum prin mulţime, numele lui Matthew Farrell trecu printre cei prezenţi ca un fel de incantaţie şoptită. Scăpase de presă, cu excepţia lui Sally Mansfield, aflată în spatele lui, şi stătea acum de vorbă cu Stanton Averty. Uitându-se cu un ochi la Farrell, ca să o poată preveni pe Meredith, iar cu celălalt la balcon, Lisa se avântă mai departe, apoi se opri neajutorată şi distrusă când Meredith apăru brusc în partea de sus a scărilor, începând să coboare.

Din moment ce nu mai putea ajunge la ea

înainte ca Meredith să treacă pe lângă Farrell, Lisa rămase nemişcată, bucurându-se pe deplin de faptul că prietena ei nu arătase niciodată mai superb ca acum, când scârba ei de fost soţ urma să o vadă pentru prima oară după unsprezece ani. Sfidând moda veşmintelor mulate pe corp, Meredith purta o rochie fără umeri, cu o fustă largă dintr-un satin alb, strălucitor, şi cu un corsaj având cusut în el perle, paiete şi cristale minuscule.

La gât avea un colier magnific din rubine şi diamante, care era fie un dar din partea lui Parker, lucru la care Lisa se cam îndoia, fie împrumutat de la raionul de bijuterii de la Bancroft, ceea ce Lisei i se părea mult mai probabil.La jumătatea treptelor, Meredith se opri să vorbească unui cuplu de bătrâni, iar Lisa îşi ţinu răsuflarea. Parker păşi lângă ea, privirea lui trecând neliniştită de la Farrell la Sally Mansfield, apoi la Meredith. Atent la ce-i spunea Stanton, Matt se uită în jur după Alicia, care se dusese la toaletă, şi îşi auzi numele strigat de cineva sau aşa i se păru lui. Întorcându-şi capul, căută sursa acelei voci, ridică privirea mai sus, spre trepte… Şi încremeni. Cu paharul de şampanie aproape de gură, Matt se holbă la femeia de pe trepte, care, atunci când o văzuse ultima oară fusese o fată tânără, nu soţia lui. Iar în clipa aceea înţelese de ce presei îi plăcea să o compare cu Grace Kelly. Cu părul blond prins într-un mănunchi elegant la ceafă, împletit cu mici trandafiri albi, Meredith Bancroft era o imagine fascinantă a rafinamentului şi serenităţii. În anii care se scurseseră de când o văzuse ultima oară, silueta i

se împlinise, iar trăsăturile delicate ale feţei emanau o strălucire fermecătoare. Şocul lui Matt dispăru la fel de repede pe cât apăru şi reuşi să-şi bea şampania, dând aprobând ceea ce îi spunea Stanton, dar continuă să studieze frumuseţea captivantă de pe trepte, doar că acum o făcea cu interesul detaşat al unui expert examinând o piesă de artă căreia îi cunoştea neajunsurile, ştiind că e un fals.

Doar că nici măcar el nu reuşea să-şi întărească în întregime inima împotriva ei, aşa cum stătea acolo, ascultând cuplul de bătrâni care o oprise la jumătatea treptelor. Se simţise întotdeauna bine cu oameni mai în vârsta decât ea, îşi aminti Matt, gândindu-se la seara când, la club, îl luase sub aripa ei, iar inima i se înmuie şi mai mult. Căută la ea semnele femeii de afaceri încrâncenate, dar ceea ce văzu fu un zâmbet înduioşător, ochii albaştri-verzui, sclipitori, şi o aură cu totul neaşteptată de… căută în minte cuvântul potrivit şi nu se putu gândi decât la nevinovăţie. Poate se datora rochiei albe sau poate faptului că, în timp ce majoritatea femeilor purtau rochii strâmte, decoltate şi crăpate până sus pe coapse, Meredith îşi dezgolise doar umerii, reuşind chiar şi aşa să arate mai provocatoare decât ele. Provocatoare, regală şi de neatins.

Simţi cum i se risipesc şi ultimele vestigii ale amărăciunii. Mai mult decât frumuseţea, avea în ea o blândeţe, blândeţe care, ca ea să fi acceptat acel avort, trebuie să fi fost călcată în picioare de o adevărată teroare. Fusese atât de tânără când se văzuse silită să se mărite cu el, îşi zise Matt acum, şi nu-l cunoscuse deloc. Se aşteptase fără îndoială

să trăiască în vreun oraş murdar ca Edmunton, căsătorită cu un beţivan, aşa cum fusese tatăl lui, încercând să crească copilul lor. Tatăl ei se străduise din răsputeri să o convingă că aşa se va întâmpla; ar fi fost în stare de orice să pună capăt legăturii ei cu un nimeni, inclusiv să o lămurească să facă un avort şi să divorţeze. Spre deosebire de tatăl ei, Meredith nu fusese niciodată o snoabă, dimpotrivă. Bine crescută, da, dar niciodată atât de snoabă ca să-i facă lucrurile acelea lui şi copilului lor. O convinseseră frica, tinereţea şi presiunea din partea tiranicului ei tată. Înţelegea abia acum.

După unsprezece ani trebuise să o vadă din nou ca să-şi dea seama cine fusese atunci. Şi cine era încă.

— Frumoasă, nu-i aşa? îi dădu Stanton un ghiont lui Matt.

— Foarte.

— Vino cu mine să-ţi fac cunoştinţă cu ea şi cu logodnicul ei. Tot trebuie să vorbesc cu el. Apropo, n-ar fi rău să întreţii o legătură cât mai strânsă cu Parker, controlează una dintre cele mai mari bănci din Chicago. Matt şovăi, apoi dădu din cap. Urma să se întâlnească cu Meredith la tot felul de evenimente sociale; era mai bine să treacă cât mai repede peste obstacolul primei confruntări. Cel puţin de data asta nu se va mai simţi ca o lepră socială. Scrutând mulţimea în căutarea lui Parker, Meredith coborî ultima treaptă, oprindu-se apoi la auzul vocii răspicate, joviale, a lui Stanton Avery.

— Meredith, spuse el, reţinându-i braţul cu o mână hotărâtă, dă-mi voi să-ţi prezint pe cineva. Ea zâmbea deja, se pregătea să întindă mâna,

mutându-şi privirea de la rânjetul lui Stanton la gâtul bronzat al unui bărbat înalt, apoi la faţa lui. Faţa lui Matthew Farrell. Năucită simţind o strângere în pântece, auzi ca prin vis glasul lui Avery rostind:

— Acesta este prietenul meu, Matt Farrell… Şi văzu bărbatul care o lăsase să zacă singură într-un spital, după ce-şi pierduse copilul, apoi îi trimisese o telegramă anunţând-o că vrea să divorţeze. Acum îi zâmbea, acelaşi zâmbet de neuitat, intim, fermecător, detestabil, întinzând mâna să o ia pe a ei, şi ceva explodă înăuntrul ei. Îşi smulse mâna dintr-a lui Matt, se uită la el cu un dispreţ de gheaţă, apoi i se adresă lui Stanton Avery:

— Ar trebui să-ţi alegi prietenii cu mai multă grijă, domnule Avery.

Întorcându-le spatele, Meredith lăsă în urma ei trei persoane cu stări diferite – Sally Mansfield era fascinată, Stanton Avery uluit, iar Matthew Farrell înfuriat peste măsură.

Se făcuse deja trei dimineaţa când ultimii dintre invitaţii lui Meredith şi ai lui Parker îi părăsiră, lăsându-i cu tatăl ei.

— N-ar trebui să rămâi până la ora asta, îi spuse ea, lăsându-se să cadă pe un scaun stil Queen Anne, acoperit cu o husă din pânză creponată. Chiar şi acum, la câteva ore după ce-l înfruntase pe Matthew Farrell, se mai simţea zguduită.

O bântuia enervarea şi furia sălbatică din ochii lui, când îl lăsase cu mâna întinsă, arătând ca un prost.

— Ştii foarte bine de ce sunt încă aici, spuse Philip, turnându-şi un pahar de sherry. Nu aflase despre întâlnirea dintre ea şi Farrell decât cu o

oră în urmă, când îi fusese relatată de Parker, dar acum intenţiona să fie pus la curent cu toate detaliile.

— Nu bea. Doctorii ţi-au interzis să te atingi de alcool.

— La dracu' cu doctorii, vreau să ştiu ce ţi-a spus Farrell. Parker mi-a povestit că i-ai întors spatele.

— N-a avut când să-mi spună ceva, replică Meredith, apoi îi explică ce se întâmplase. După ce termină, urmări tăcută şi vexată cum dă pe gât băutura interzisă. Devenise un bărbat îmbătrânit, impresionant, cu păr argintiu, îmbrăcat în smoching. Îi dominase şi îi manipulase cea mai mare parte a vieţii, până îşi găsise curajul şi tăria de caracter să se opună forţei voinţei lui de fier şi temperamentului vulcanic. Însă, în ciuda tuturor manevrelor lui, îl iubea şi îşi făcea griji pentru el. Era singura ei rudă, familia ei, iar acum era tras la faţă din cauza bolii şi a oboselii. Imediat ce-şi va lua concediul, va pleca într-o croazieră lungă, iar doctorul îl silise să promită că nu-şi va face probleme pentru *Bancroft&Company*, pentru afacerile internaţionale.Pe parcursul celor şase săptămâni cât va fi plecat, nu va urmări ştirile, nu va citi ziarele, ci va face doar lucruri plăcute şi odihnitoare. Desprinzându-şi privirea de la tatăl ei, Meredith se uită la Parker şi spuse:

— Aş vrea să nu-i fi povestit tatei ce s-a întâmplat în seara asta. Nu era necesar.

Oftând, Parker se lăsă pe speteaza scaunului şi îi aduse la cunoştinţă un lucru despre care ea nu ştiuse.

— Meredith, Sally Mansfield a văzut şi probabil

a auzit întregul episod. Vom avea mare noroc dacă mâine nu vor citi toţi articolul ei.

— Speră să-l publice, spuse Philip.

— Eu nu, îl contrazise Parker, ignorând căutătura duşmănoasă a lui Philip cu calmul lui obişnuit. Nu vreau ca oamenii să se întrebe ce motiv a avut Meredith să-i dea peste nas. Înclinându-şi capul pe spate, Meredith lăsă să-i scape un suspin şi închise ochii.

— Dacă aş fi avut timp să gândesc, n-aş fi făcut-o, nu în public, în orice caz.

— Mai mulţi dintre prietenii noştri m-au întrebat deja, spuse Parker. Va trebui să ne gândim la o explicaţie… începu el, dar Meredith îl întrerupse:

— Te rog, nu în noaptea asta.Aş vrea să mă duc la culcare.

— Ai dreptate, spuse Parker şi se ridică, obligându-l astfel pe Philip să plece odată cu el.

CAPITOLUL 18

Se făcuse aproape amiază când Meredith ieşi de sub duş. Îmbrăcată în nişte pantaloni de lână de un roşu-închis şi un pulover de aceeaşi culoare, cu părul prins într-o coadă de cal, intră agale în sufragerie şi se uită cu o groază reînnoită la numărul de duminică din Tribune aruncat pe canapea, după ce văzuse articolul lui Sally Mansfield. Prima propoziţie scrisă de Sally Mansfield se referea la episodul de la Operă:

«Femeile din lumea întreagă par să cadă pradă farmecului legendar al lui Matthew Farrell, dar Meredith Bancroft a noastră e cu siguranţă imună.La balul Operei de sâmbătă seara, faimosul

om de afaceri a fost, aşa cum s-ar fi spus pe vremuri - "pus la punct". Frumoasa noastră Meredith, cunoscută pentru bunătatea şi înţelegerea de care dă dovadă în orice situaţie, a refuzat să dea mâna cu Matthew Farrell.Ne întrebăm de ce?»

Prea încordată să lucreze şi prea obosită ca să iasă în oraş, Meredith rămase în centrul încăperii, uitându-se la măsuţele şi scaunele de epocă de parcă i-ar fi fost la fel de străine ca şi zbuciumul interior. Covorul persan de sub tălpi era lucrat în modele de un verde şi roz-pal, pe un fundal crem. Totul era aşa cum îşi dorise, de la draperiile din pânză creponată trase la marginea ferestrelor, la biroul frumos sculptat, adjudecat la o licitaţie din New York. Apartamentul cu vedere spre oraş fusese singura ei extravaganţă adevărată, pe lângă BMW-ul cumpărat acum cinci ani. Astăzi, încăperea i se părea o harababură de nerecunoscut, exact cum îi erau şi gândurile. Abandonând deocamdată ideea de a lucra, se duse în bucătărie şi îşi turnă o ceaşcă de cafea. Cu spatele la chiuvetă, sorbi din lichidul fierbinte, aşteptând ca senzaţia de ireal să dispară, evitând să se gândească la ceea ce se întâmplase, până mintea nu i se va limpezi. Astăzi cerul era mohorât. Aşa era şi ea. Cafeaua aburindă avu mai mult efect asupra ei decât duşul, îndepărtând amorţeala care îi cuprinsese creierul, iar când se trezi de-a binelea suportă cu greu furia şi ruşinea pentru purtarea ei. Spre deosebire de Parker şi de tatăl ei, Meredith nu regreta ceea ce făcuse de teama repercusiunilor articolului lui Sally Mansfield. Ceea ce o deranja era că-şi pierduse

controlul. Cu ani în urmă, încetase să mai dea vina pe Matt Farrell, nu atât de dragul lui, cât de-al ei, pentru că furia şi durerea cauzate de trădarea lui fuseseră peste puterile ei.La un an după avort se sili să se gândească din nou, obiectiv, la tot ceea ce se întâmplase între ei; se luptase din greu pentru acea obiectivitate şi odată găsită se ţinuse cu dinţii de ea, devenind parte din fiinţa ei. Obiectivitatea şi un psiholog cu care stătuse de vorbă în timpul colegiului îi permiseseră să înţeleagă că ceea ce se petrecuse între ei fusese absolut inevitabil. Fuseseră siliţi să se căsătorească şi, cu excepţia copilului pe care îl concepuseră împreună, nu exista niciun motiv pentru care să fi rămas căsătoriţi. Nu aveau nimic în comun şi nu vor avea niciodată. Matt se purtase foarte crud cu ea, ignorându-i rugămintea de a se întoarce din America de Sud, după ce pierduse copilul, şi dăduse dovadă de o cruzime şi mai mare cerând imediat divorţul.Sub farmecul lui de suprafaţă fusese întotdeauna dur şi intransigent. Cum să fi fost altfel, ţinând seama de mediul din care provenea? Trebuise să se lupte ca să răzbească în viaţă, făcând faţă unui tată beţiv, unei surori mai tinere, unei slujbe într-o oţelărie… Dacă n-ar fi fost dur, de neclintit, devorat de dorinţa de a reuşi, n-ar fi plecat niciodată de acolo. Cu unsprezece ani în urmă, când o tratase pe Meredith cu acea indiferenţă dureroasă, se purtase cu ea aşa cum era de fapt; dur, crud, necruţător. Îşi făcuse datoria şi se însurase cu ea, îndemnat parţial şi de lăcomie, îşi dăduse seama curând că Meredith nu avea banii ei, iar când ea pierduse copilul, nu mai existase niciun motiv să

rămână căsătorit cu ea. Nu respecta aceleaşi valori ca ea, iar dacă ar fi rămas căsătoriţi, i-ar fi frânt inima. Ajunsese să înţeleagă toate astea sau cel puţin aşa crezuse. Dar noaptea trecută, preţ de o clipă oribilă, chinuitoare, îşi pierduse obiectivitatea şi stăpânirea de sine. N-ar fi trebuit să se întâmple niciodată şi nici nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost prevenită cu câteva minute înainte de a da ochii cu el, sau dacă el nu i-ar fi zâmbit în felul acela călduros, familiar, intim. O mâncase mâna şi abia se abţinuse să nu-i tragă o palmă peste zâmbetul acela prefăcut. Ceea ce-i spusese lui Stanton fusese exact ce simţise; dar ce o îngrozea cel mai mult erau sentimentele puternice, apăsătoare şi obsedante care o determinaseră să vorbească. Şi se temea că i s-ar putea întâmpla din nou. Însă chiar în timp ce gândul acesta îi trecea prin minte îşi dădu seama că aşa ceva era imposibil. Exceptând indignarea că Matt era şi mai chipeş, dobândind un farmec mai mare decât ar fi avut dreptul oricare alt bărbat, cu lipsa lui totală de scrupule, Meredith nu mai simţea nimic. Explozia emoţiilor ei din noaptea trecută nu fusese decât erupţia slabă a unui vulcan mort.

Acum, că judecase totul la rece, Meredith se simţea mult mai bine. Turnându-şi încă o ceaşcă de cafea, o duse în sufragerie şi se aşeză la birou, apucându-se de lucru. Frumosul ei apartament era din nou ordonat, familiar, seren, aşa cum îi era şi mintea. Se uită la telefonul de pe masă şi simţi pentru o clipă impulsul de a-l suna pe Matt Farrell şi de a face ceea ce-i dicta educaţia primită; să-şi ceară scuze pentru scena creată. Alungă cu o

ridicare din umeri impulsul lipsit de sens, deschise servieta şi scoase dosarul conţinând datele financiare ale magazinului din Houston. Când fuseseră căsătoriţi, pe Matthew Farrell îl duruse în cot de ce gândea şi făcea ea. În consecinţă, cu siguranţă că nu-i păsa de ce făcuse noaptea trecută. În plus, era atât de încrezut şi cu o piele atât de groasă, încât nimic nu l-ar putea răni sau ofensa.

CAPITOLUL 19

Exact la ora zece în dimineaţa de luni, Peter Vanderwilt se prezentă la domnişoara Stern, pe care o botezase în secret „Sfinxul”, apoi aşteptă ca un şcolar plin de neastâmpăr ca ea să ia act de prezenţa lui. Însă ea îşi aţinti asupra lui privirea de reptilă, numai după ce-şi termină treaba şi încetă să mai bată la maşina de scris.

— Am o întrevedere cu domnul Farrell pentru ora zece, o informă el.

— Domnul Farrell este într-o şedinţă. Te va primi peste cincisprezece minute.

— Credeţi că ar trebui să aştept?

— Doar dacă n-ai altceva de făcut în următoarele cincisprezece minute, replică ea pe un ton glacial. Trimis la plimbare ca un băieţel neascultător, Peter porni ţeapăn spre ascensor şi se întoarse în biroul lui. I se păru un gest mult mai înţelept decât să rămână la etajul şaizeci, dându-i motiv să creadă că nu avea nimic de făcut în următoarele cincisprezece minute.La zece şi un sfert, se duse din nou la domnişoara Stern, care îi făcu semn să între în sanctuarul de dincolo de

biroul ei, în timp ce trei dintre vicepreşedinţii de la Haskell ieşeau din sala de şedinţă.

Înainte ca Peter să apuce să deschidă gura, se auzi telefonul de pe masa lui Farrell.

— Ia loc, Peter, spuse Matt. Discutăm imediat. Cu receptorul la ureche, Matt deschise dosarul achiziţiilor posibile lăsat la el de Peter. Erau corporaţii care deţineau clădiri de imobile comerciale, iar Matt le studiase pe fiecare în acel sfârşit de săptămână. Era mulţumit de mai multe dintre alegerile lui Peter, impresionat de extraordinara muncă de documentare şi uşor surprins de câteva dintre recomandările lui. După ce puse receptorul în furcă, se lăsă pe speteaza scaunului şi-şi îndreptă întreaga atenţie asupra lui Peter.

— Ce anume îţi place la compania din Atlanta?

— Mai multe lucruri, replică Peter, uimit de bruscheţea întrebării. Proprietăţile ei sunt în majoritate clădiri comerciale noi, ocupate aproape în întregime. Mai toţi chiriaşii sunt corporaţii cunoscute, cu contracte de închiriere pe termen lung, şi toate clădirile sunt foarte bine amenajate şi întreţinute. Am văzut-o cu ochii mei când am fost în Atlanta să le studiez.

— Dar compania din Chicago?

— Deţine clădiri cu apartamente mari şi chirii ridicate, situate în cartiere elegante, iar profiturile sunt excelente.

Privirea lui Matt se fixă asupra tânărului, subliniind nişte lucruri fără menajamente.

— Din câte mi-am dat eu seama consultând dosarul ăsta, majoritatea clădirilor au peste treizeci de ani. Peste şapte, zece ani costul

renovărilor şi al reparaţiilor se va înfrupta din plin din acele profituri excelente.

— Am luat şi asta în considerare când am pregătit raportul, spuse Peter. Dar pământul pe care sunt construite va valora întotdeauna o avere. Mulţumit, Matt dădu din cap şi deschise dosarul următor. Recomandarea asta îl puse pe gânduri, aşa-zisul geniu al lui Peter putând fi o exagerare, la fel ca puterea lui de discernământ. Încruntându-se la Vanderwilt pe deasupra dosarului, Matt spuse:

— Ce te-a făcut să alegi compania din Houston?

— Dacă Houston-ul îşi continuă renaşterea economică, valoarea proprietăţilor va urca considerabil şi…

— Îmi dau seama, îl întrerupse Matt nerăbdător. Ce vreau să ştiu e de ce ne-ai recomanda să achiziţionăm *Thorp Development*. Oricine citeşte *Wall Street Journal* ştie că e de vânzare de câţiva ani, şi mai ştie de ce nu s-a vândut până acum: preţul e ridicol de mare, iar compania prost condusă.

Simţindu-se de parcă scaunul pe care stătea fusese conectat la o reţea de curent electric, Peter îşi drese glasul şi continuă cu încăpăţânare:

— Ai dreptate, dar dacă mă asculţi câteva clipe s-ar putea să te răzgândeşti. Cum Farrell dădu scurt din cap, Peter se lansă mai departe cu explicaţiile: *Thorp Development* e o companie deţinută de doi fraţi care au moştenit-o de la tatăl lor, mort acum zece ani. De când au ajuns la conducerea companiei au făcut o mulţime de investiţii proaste, ipotecând cea mai mare parte a proprietăţilor cumpărate de tatăl lor de-a lungul

anilor. Rezultatul e că sunt îndatoraţi până peste cap la C*ontinental City Trust*, din Houston. Cei doi fraţi nu se suportă unul pe altul şi nu cad de acord asupra nici unui lucru. În ultimii doi ani, unul din ei încearcă să vândă întreaga companie cu toate bunurile ei, iar celălalt vrea să împartă bunurile şi să o vândă pe bucăţi. Acum însă nu-şi mai pot permite niciuna din variante, Banca Continental pregătindu-se să le închidă compania.

— Cum de-ai aflat toate astea? întrebă Matt.

— În octombrie, când am fost în Houston să-mi vizitez sora, m-am gândit să arunc o privire companiei şi să o verific, dacă tot eram acolo. Am făcut rost din *Max Thorp* de numele bancherului lor şi l-am sunat când m-am întors aici. Collins dorea cu disperare să „ajute” compania *Thorp* să găsească un cumpărător şi a vorbit până m-a ameţit.Pe parcursul conversaţiei am început să bănuiesc că motivul entuziasmului său e că voia să scape de împrumuturile Thorp. M-a sunat joia trecută şi mi-a spus că *Thorp* e dornic să ajungă la o înţelegere cu noi şi că vor vinde foarte ieftin. M-a îndemnat să analizez bine situaţia şi să le fac o ofertă.

Dacă ne mişcăm repede, s-ar putea să punem mâna pe toate proprietăţile *Thorp* cumpărându-le la valoarea ipotecilor şi nu la cea reală. Collins e pe cale să refuze un alt împrumut, iar *Thorp* ştie foarte bine asta.

— Ce te face să crezi că va refuza un alt împrumut? Peter schiţă un zâmbet.

— Am sunat un prieten de-al meu, bancher în Dallas, şi l-am întrebat dacă îl cunoaşte pe Collins de la *Continental City Trust.* Mi-a spus că da şi i-a

dat un telefon vorbind ca între colegi despre starea tristă a băncilor din Texas. Collins a fost cel care i-a povestit că cei din conducerea băncii fac presiuni asupra lui să recupereze mai multe împrumuturi mari, neonorate demult, printre care şi al lui Thorp. Peter se opri, urmând un fel de tăcere triumfătoare în care aşteptă un compliment cât de mic din partea şefului său imperturbabil pentru conştiinciozitatea şi rezultatele cercetării sale; obţinu un zâmbet scurt şi o înclinare aproape imperceptibilă din cap. I se păru că fusese binecuvântat de Dumnezeu, încurajat peste măsură de acest gest simplu, Peter se aplecă înainte: Vrei să afli câte ceva despre proprietăţile deţinute de *Thorp*? Două dintre ele sunt terenuri excelente, care ar putea fi dezvoltate şi vândute pentru o avere.

— Te ascult, spuse Matt, deşi nu era atât de interesat de cumpărarea şi dezvoltarea terenurilor virane, pe cât era de cumpărarea unor clădiri comerciale.

— Proprietatea cea mai valoroasă a companiei *Thorp* e o parcelă grozavă de cincisprezece acri de pământ situată la două intersecţii de The Gafleha, un enorm şi elegant centru comercial, cu propriile sale hoteluri. În complexul Galleha expune Neiman-Marcus; prin apropiere se află o mulţime de buticuri ale creatorilor de modă în vogă, iar autostrada e la doi paşi. Proprietatea lui Thorp e între alte două complexe comerciale şi e locul perfect pentru un alt magazin cu mărfuri de calitate.

— Am văzut zona, am fost acolo cu afaceri, interveni Matt.

— Atunci ştii ce chilipir ar fi să cumpărăm bucata aceea de pământ pentru numai douăzeci de milioane de dolari. Am putea construi noi înşine sau am putea păstra terenul şi să-l vindem mai târziu cu un profit uriaş. Cu cinci ani în urmă valora patruzeci de milioane. Dacă Houston îşi continuă revenirea economică, va valora în curând la fel de mult. Matt făcea însemnări în dosarul Thorp, aşteptând o pauză în expunerea lui Peter ca să-i poată explica că prefera ca Intercorp să investească în clădiri comerciale, când Peter adăugă:

— Dacă te interesează, trebuie să ne mişcăm repede, pentru că atât Thorp cât şi Collins au dat de înţeles că aşteaptă în orice clipă o ofertă pentru terenul acela.

Până n-au început să spună nume am crezut că vor să-mi forţeze mâna. Se pare că *Bancroft&Company*, de aici, din Chicago, îşi doreşte enorm terenul ăla şi nu e de mirare. Nu mai există altul la fel în tot Houston-ul.La naiba, l-am putea înhăţa acum pentru douăzeci de milioane şi l-am putea vinde peste câteva luni celor de la Bancroft pentru douăzeci şi cinci sau treizeci de milioane, cât valorează în realitate… Peter lăsă fraza în suspensie, pentru că Matthew Farrell îşi ridicase brusc capul şi se holbă la el cu o expresie foarte ciudată.

— Ce-ai spus? întrebă el.

— Am spus că *Bancroft&Company* vrea să cumpere terenul, replică Peter pus pe gânduri de privirea rece, calculată, prevestitoare de rele din ochii lui Farrell.

Crezând că Farrell vrea mai multe informaţii,

adăugă repede: Bancroft e ca magazinul Bloomingdale sau Neiman-Marcus, vechi, distins, clienţii aparţinând lumii bune.Au început să se extindă când…

— Cunosc Bancroft, replică Matt cu o voce tăioasă. Privirea i se mută spre dosarul *Thorp* şi studie evaluarea terenului din Houston cu un interes crescând. Văzu cifrele şi-şi dădu seama că pământul era foarte ieftin, iar profitul uriaş. Dar nu la profit îi stătea lui mintea acum. Îşi aminti cu o furie şi mai mare de gestul lui Meredith din noaptea de sâmbătă.

— Cumpără-l, spuse el încet.

— Dar nu te interesează şi celelalte proprietăţi?

— Nu mă interesează nimic altceva decât terenul pe care îl vrea Bancroft. Ia legătura cu departamentul juridic de la Intercorp şi întocmeşte contractul pentru cumpărarea terenului. Te duci mâine la Houston şi-l prezinţi personal lui Thorp.

— Un contract? se bâlbâi Peter. Pentru cât?

— Oferă-le cincisprezece milioane şi dă-le douăzeci şi patru de ore ca să semneze sau te retragi. Vor pretinde imediat douăzeci şi cinci. Urcă până la douăzeci şi spune-le că vrem să deţinem proprietatea în trei săptămâni, altfel oferta cade.

— Nu cred că…

— Mai există o condiţie. Dacă *Thorp* acceptă oferta noastră, tranzacţia va trebui să rămână secretă. Nimeni nu trebuie să afle că vom cumpăra acel teren decât după semnarea contractului. Spune-le celor de la juridic să includă toate clauzele astea în ofertă, împreună cu

cele obişnuite. Brusc, Peter se simţi neliniştit. În trecut, când Farrell investise sau cumpărase companii la recomandarea lui, n-o făcuse fără să se fi consultat cu alţii. Verificase totul şi îşi luase toate precauţiile. De data asta însă, dacă ceva nu va merge aşa cum trebuie, Peter va fi singurul vinovat.

— Domnule Farrell, nu cred că…

— Peter, îl întrerupse Matt cu o voce calmă, dar fermă. Cumpără blestematul ăla de teren. Dând din cap, Peter se ridică în picioare, dar tulburarea lui creştea cu fiecare clipă.

— Telefonează-i lui Art Simpson de la departamentul nostru juridic din California, expune-i oferta şi clauzele, şi spune-i că vreau ca mâine contractele să fie aici.

Când sosesc, le aduci aici şi discutăm pasul următor. După plecarea lui Vanderwilt, Matt se răsuci pe scaun şi se uită pe fereastră. Era clar că Meredith îl considera tot un om de nimic, demn de dispreţ. Era dreptul ei, aşa cum era şi cel de a-şi face cunoscute sentimentele tuturor celor care citeau ziarele din Chicago.

Totuşi, exercitarea acelor drepturi o va costa cam zece milioane de dolari, sumă în plus pe care o va avea de plătit ca să cumpere de la Intercorp terenul din Houston.

CAPITOLUL 20

— Domnul Farrell mi-a spus să-i aduc contractele astea imediat ce sosesc, o informă Peter sigur de sine pe domnişoara Stern în după-amiaza zilei următoare.

— În cazul ăsta, replică ea ridicând din sprâncenele subţiri, îţi sugerez să faci întocmai. Enervat că pierduse încă o altercaţie cu ea, Peter se răsuci pe călcâie, bătu la uşa din lemn de trandafir şi o deschise. În râvna lui de a-l împiedica pe Farrell să acţioneze precipitat cu terenul din Houston, nu-l observă pe Tom Anderson aflat în celălalt capăt al biroului, studiind un tablou care fusese agăţat de curând.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că sunt foarte neliniştit de afacerea Thorp, începu Peter.

— Ai contractele?

— Da. I le înmână fără prea mult entuziasm. Vei asculta măcar ce am de spus?

Farrell arătă cu capul spre unul dintre scaunele din faţa mesei.

— Stai jos până mă uit la astea, apoi poţi să-mi spui ce vrei. Peter îl urmări într-o tăcere apăsătoare citind fără nicio expresie pe faţă documentele complexe prin care Intercorp se obliga să plătească suma de douăzeci de milioane de dolari. Pe neaşteptate, Peter se întrebă dacă bărbatul din faţa lui era sclavul unor slăbiciuni umane, cum ar fi îndoiala, teama, regretul. De când lucra la *Intercorp*, Peter îl văzuse pe Matt Farrell hotărându-se să realizeze ceva: când o făcea, putea da soluţii unor complicaţii care îi făcuseră pe alţii să-şi stoarcă creierii, depăşind orice obstacole şi încheind o afacere într-o săptămâna sau două. Când îşi dorea atingerea unui obiectiv, trecea peste orice gen de piedici puse în calea lui, umane, financiare, ca o tornadă aducătoare de moarte, cu o forţă extraordinară şi cu o lipsă totală de emoţii. Ceilalţi bărbaţi care

lucrau cu Farrell ca parte din „echipa de reorganizare” se pricepeau mai bine ca Peter să-şi ascundă admiraţia, teama şi nesiguranţa faţă de şeful lor, dar Peter sesizase că simţeau la fel.

Cu două zile în urmă lucraseră până la zece seara şi îl invitaseră pe Peter să li se alăture la o cină târzie. Tom Anderson hotărâse în ultima clipă să-şi continue munca. În timpul acelei cine Peter înţelesese că niciunul dintre cei patru bărbaţi nu-l cunoştea mai bine decât el pe Farrell. Doar Tom Anderson părea să se bucure de încrederea şi prietenia lui, deşi nimeni nu ştia cum şi le câştigase.

Gândurile îi fură întrerupte brusc, când Farrell făcu două schimbări în contracte, îşi puse parafa, le semnă, apoi i le întinse lui Peter peste masă.

— Acum sunt în regulă. Ce nu-ţi place la afacerea asta?

— Două lucruri, domnule Farrell, replică Peter, îndreptându-şi umerii şi încercând să revină la atitudinea hotărâtă de mai înainte, în primul rând, am senzaţia că dai curs acestei afaceri pentru că te-am lăsat să crezi c-am putea vinde terenul companiei Bancroft pentru un profit mai mare. Ieri, am crezut că e ceva sigur, dar mi-am petrecut o zi şi jumătate studiind modul de operare al firmei, verificând declaraţiile financiare, şi am mai dat câteva telefoane unor prieteni de pe Wall Street. Apoi, am mai discutat cu cineva care îi cunoaşte personal pe Philip şi Meredith Bancroft…

— Şi? întrebă Farrell nepăsător.

— Iar acum nu mai sunt atât de sigur că *Bancroft&Company* îşi poate permite să cumpere terenul din Houston. Bazându-mă pe tot ceea ce-

am aflat, sunt de părere că vor avea mari necazuri.

— Ce fel de necazuri?

— E o explicaţie destul de lungă şi nu pot decât să am anumite bănuieli, bazându-mă pe fapte şi fler. În loc să-l ia la rost că nu trecea mai repede la subiect, o reacţie care lui Peter i s-ar fi părut normală, Farrell spuse:

— Continuă. Cuvântul încurajator alungă toată nesiguranţa lui Peter, acesta devenind mintea analitică, încrezătoare şi abilă despre care se scrisese în revistele de specialitate încă de pe vremea când era student la Harvard.

— În regulă, uite care e imaginea de ansamblu. Până acum câţiva ani, Bancroft avea două magazine în Chicago, iar compania practic stagna. Metodele de marketing erau depăşite, echipa de management se baza prea mult pe „prestigiul" numelui şi, precum dinozaurul, erau pe cale de dispariţie. Philip Bancroft, care e încă preşedinte, îşi conducea magazinele aşa cum o făcuse şi tatăl lui, ca pe o dinastie care nu trebuia să corespundă schimbărilor economice. Apoi, a apărut fiica lui, Meredith. În loc să urmeze cursurile pentru domnişoarele din lumea bună şi să apară cât mai des în paginile mondene, se hotărăşte să-şi ocupe locul care i se cuvine în ierarhia familiei. Se duce la colegiu, îl termină *summa cum laude,* îşi ia diploma în comerţul cu amănuntul, apoi îşi dă licenţa în afaceri. Dar niciunul din lucrurile astea nu-l încântă pe tatăl ei, care încearcă să o facă să renunţe la ideea de a lucra pentru *Bancroft,* punând-o să-şi înceapă ucenicia ca vânzătoare la raionul de lenjerie. Oprindu-se pentru o clipă,

Peter explică:

— Îţi dau toate aceste detalii ca să înţelegi cine conduce de fapt compania.

— Continuă, spuse Farrell, dar părea plictisit şi luă un raport de pe masă, începând să-l citească.

— În următorii ani, reluă Peter cu încăpăţânare, domnişoara Bancroft promovează dintr-un post în altul, iar pe parcurs învaţă despre vânzarea cu amănuntul. Când ajunge la sectorul de cumpărare a mărfurilor, insistă ca Bancroft să-şi lanseze propria etichetă, o mişcare extrem de profitabilă, pe care ar fi trebuit să o facă demult. Cum ideea aducea profituri mari, tăticul o mută la raionul de mobilă, un raion în care se înregistraseră mari pierderi. Domnişoara Meredith n-o dă în bară, aşa cum spera tatăl ei, ci insistă ca să creeze o secţie specială, un fel de muzeu al pieselor vechi, despre care se scrie în toate ziarele şi aduce cumpărători în magazin ca să se holbeze la toate acele mobile de epocă împrumutate de magazin de la diferite muzee. Şi odată acolo, cumpărătorii se plimbă şi pe lângă mobilierul modern şi iată că începe să-şi cheltuie banii pentru mobilă la Bancroft şi nu la alte magazine. Tăticul o face atunci directoare la relaţiile cu publicul, o poziţie cu totul lipsită de sens, care nu-i cerea altceva decât să aprobe donaţiile la diferite opere de binefacere sau să supravegheze festivităţile anuale de Crăciun din sala de recepţii. Domnişoara Bancroft se pune imediat pe treabă, organizând mai multe evenimente anuale care să aducă cumpărători în magazin, şi nu doar cele obişnuite, cum ar fi parada modei. S-a folosit, de asemenea, de legăturile familiei cu Opera, cu orchestra

simfonică, cu Muzeul de Artă şi aşa mai departe.

Spre exemplu, a făcut în aşa fel, încât *Muzeul de Artă* din Chicago să prezinte o expoziţie de pictură în magazin, apoi a convins trupa de balet să danseze *Spărgătorul de Nuci* în sala de recepţii în perioada cumpărăturilor de Crăciun. În mod normal, toate astea au provocat o explozie de reclamă în presă, iar cetăţenii oraşului au ajuns să cunoască mai bine magazinul, acestuia conferindu-i-se o imagine şi mai distinsă. Cumpărătorii au început să sosească într-un număr record, iar tatăl ei o mută la raionul de îmbrăcăminte, unde are din nou succes. Un succes datorat tot atât de mult înfăţişării, cât şi talentului ei. L-am văzut fotografiile din reviste şi, nu numai că are clasă, dar e uluitoare. Câţiva dintre creatorii de modă din Europa au fost de aceeaşi părere, aşa că ea s-a dus acolo să-i lămurească să-şi vândă colecţiile prin Bancroft. Unul dintre ei, care îl lăsa doar pe Bergdorf Godman să se ocupe de colecţia lui, a încheiat o afacere cu ea, a acceptat ca Bancroft să fie singurul magazin care să-i prezinte creaţiile, cu condiţia ca Meredith Bancroft să îmbrace numai hainele lui. Apoi, a creat o întreagă colecţie numai pentru ea, în care a fost văzută şi fotografiată la toate evenimentele sociale. Presa şi publicul şi-au ieşit din minţi văzând-o arătând atât de elegantă, iar femeile au dat năvală la Bancroft. Profiturile creatorilor de modă europeni au urcat rapid, la fel ca vânzările magazinului, iar câţiva dintre creatorii renumiţi şi-au retras colecţiile din alte magazine aducându-le la Bancroft.

Farrell îi aruncă o privire plictisită pe deasupra

raportului pe care îl citea.

— Există un motiv pentru toată povestea asta?

— Cum să nu. Domnişoara Bancroft e o comerciantă ca şi strămoşii ei, dar talentul ei deosebit stă în extindere şi în proiectele în perspectivă. A reuşit cum-necum să-şi convingă tatăl şi consiliul de conducere, care nu dă niciun semn că ar fi interesat de progres, să se lanseze într-un program de extindere şi să deschidă magazine în alte oraşe.Ca să finanţeze deschiderea acestor magazine aveau nevoie de sute de milioane de dolari, de care au făcut rost în modul obişnuit, au împrumutat cât au putut de la bancă, apoi au făcut compania publică, vânzând acţiuni la Bursa din New York.

— Ce importanţă au toate astea? întrebă Farrell cu voce aspră.

— Niciuna, dacă n-ar exista două lucruri, domnule Farrell. S-au extins atât de repede, încât sunt înglodaţi în datorii până în gât şi şi-au folosit profiturile ca să deschidă alte magazine. În consecinţă, nu dispun de bani gheaţă ca să facă faţă unei întorsături economice. Sincer să fiu, nu ştiu cum au de gând să plătească pentru terenul din Houston, sau dacă o pot face. În al doilea rând, în ultimul timp a apărut un val de preluări ostile în care lanţurile de magazine se înghit unul pe altul. Dacă cineva s-ar hotărî să achiziţioneze Bancroft, magazinul nu şi-ar putea permite să lupte şi să câştige. Sunt numai buni de preluat. Şi, Peter îşi coborî vocea ca să accentueze importanţa cuvintelor următoare, cred că a mai observat şi altcineva. În loc să arate îngrijorat, Peter văzu cum pe faţa lui Farrell apare o expresie ciudată, o

expresie care ar fi putut fi amuzament sau satisfacţie.

— Serios? Peter dădu din cap, cam tulburat de această reacţie ciudată la ceea ce pentru el erau veşti alarmante.

— Cred că cineva a început deja să cumpere în secret toate acţiunile disponibile şi o face în cantităţi mici ca să nu alerteze magazinul. Bursa dă vina pe cei de la SEC.Arătând spre ecranele celor trei computere din spatele lui, Peter întrebă: Se poate?

Farrell dădu din cap, iar Peter se ridică şi se duse la masa pe care erau înşirate computerele. Primele două prezentau în formaţii din diferite sectoare ale *Intercorp*-ului, iar ecranele lor arătau cifre pe care Farrell le studiase puţin mai devreme. Ecranul celui de-al treilea era gol, iar Peter introduse codurile folosite la cel din biroul lui. O clipă mai târziu pe ecran apăru indicele Dow Jones.

Peter apăsă pe alte taste, intrând în fişierul cu numele: *Companii Comerciale*

Bancroft&Company cod B&C

— Uită-te aici. Peter îi arătă coloanele de cifre de pe ecran. Până acum şase luni acţiunile companiei se aflau acolo unde fuseseră timp de doi ani, vânzându-se la zece dolari acţiunea. Numărul acţiunilor vândute şi cumpărate pe săptămâna a fost de o sută de mii. Acum priveşte, spuse el mişcându-şi degetul în jos pe coloana din stânga. În ultimele şase luni a crescut treptat, ajungând la doisprezece dolari, iar volumul acţiunilor negociate atinge un punct maxim cam o dată pe lună. Apăsă o altă tastă, ecranul se

întunecă, apoi se întoarse spre Farrell încruntându-se.

— E doar o supoziţie, dar cred că cineva încearcă să câştige control asupra companiei. Matt se ridică în picioare, punând repede capăt discuţiei.

— Sau investitorii consideră *Bancroft&Company* o investiţie de durată. Vom cumpăra terenul din Houston. Peter, realizând că întrevederea se terminase, înţelese că nu-i rămăsese altceva de făcut decât să ia documentele de pe masă şi să se conformeze instrucţiunilor primite.

— Domnule Farrell, spuse el ezitând, m-am tot întrebat de ce mă trimiteţi pe mine în Houston să mă ocup de negocierea acestui contract. Nu face parte din specialitatea mea…

— Nu cred că va fi o afacere prea greu de încheiat, spuse Matt cu un zâmbet liniştitor. Şi îţi va lărgi experienţa. Dacă îmi aduc bine aminte, a fost unul dintre motivele pentru care ai dorit să lucrezi pentru Intercorp.

— Da, domnule, replică Peter, dar izbucnirea de mândrie pentru încrederea acordată de Farrell suferi o lovitură cumplită când, ajuns la uşă, îl auzi pe Farrell adăugând:

— Să n-o dai în bară, Peter.

— Nu, domnule, îl asigură Peter, dar fu zguduit de avertismentul nerostit din vocea lui Farrell. Tom Anderson, rămas tăcut lângă fereastră pe tot parcursul disertaţiei lui Vanderwild, vorbi imediat ce acesta ieşi:

— Matt, ai băgat groaza în bietul copil.

— Copilul ăla, îi atrase atenţia Matt pe un ton sec, are un coeficient de inteligenţă de o sută

şaizeci şi cinci, şi a adus *Intercorp*-ului mai multe milioane.

Se dovedeşte a fi o investiţie excelentă.

— Iar terenul acela din Houston e şi el o investiţie excelentă?

— Cred că da.

— Bun, replică Tom luând loc şi întinzându-şi picioarele lungi. Fiindcă n-aş vrea să cred că vei cheltui o avere ca să-i dai peste nas unei dame din înalta societate, care te-a insultat de faţă cu o reporteră.

— De ce ai trage o astfel de concluzie? întrebă Matt, dar în ochi îi apăru o sclipire de amuzament sardonic.

— Nu ştiu. Am citit duminică că o puicuţă pe nume Bancroft ţi-a dat cu tifla la balul ăla de la Operă. Iar în seara asta, iată-te semnând un contract ca să cumperi ceva ce vrea pentru ea. Spune-mi un lucru, cât va costa lntercorp-ul terenul ăla?

— Vreo douăzeci de milioane, probabil.

— Şi cât o va costa pe domnişoara Bancroft să-l cumpere de la noi?

— Al dracului de mult.

— Matt, rosti el cu o dezinvoltură înşelătoare, îţi mai aminteşti de noaptea de acum opt ani, după ce s-a pronunţat divorţul meu de Marilyn? Matt fu surprins de întrebare, dar îşi aminti foarte bine.La câteva luni după ce Tom începuse să lucreze pentru el, soţia lui îl anunţase că avea o legătură amoroasă şi voia să divorţeze. Prea mândru ca să implore şi prea zdruncinat sufleteşte ca să lupte,

Tom se mutase din casă, dar crezuse până în ziua pronunţării divorţului că soţia lui se va

răzgândi. În ziua aceea, Tom nu venise la lucru şi nici nu telefonase, iar la ora şase seara Matt înţelesese de ce… Tom îl sunase de la o secţie de poliţie, fiind arestat pentru beţie şi comportare necuviincioasă.

— Nu prea îmi amintesc multe din seara aceea, recunoscu Matt, doar că ne-am îmbătat amândoi.

— Eu eram deja beat, îl corectă Tom strâmbând din nas, apoi m-ai scos pe cauţiune şi ne-am îmbătat amândoi. Privindu-l cu atenţie pe Matt, continuă: îmi amintesc destul de vag că ţi-ai arătat deplina înţelegere pentru nenorocirea mea, vorbind vrute şi nevrute despre o damă pe nume Meredith, care ţi-a dat papucii sau cam aşa ceva. Doar că n-ai numit-o damă, i-ai zis scorpie răsfăţată. Înainte să fi căzut lat, noi doi am fost de acord că femeile al căror nume începe cu litera M nu sunt bune de nimic.

— Memoria ta se pare că e mult mai bună decât a mea, spuse Matt cu un aer firesc, dar Tom observase încordarea imperceptibilă a muşchilor feţei lui Matt la menţionarea numelui ei şi trase imediat concluzia justă.

— Aşa deci, continuă el zâmbind, acum, că am stabilit că Meredith din noaptea aia e de fapt Meredith Bancroft, vrei să-mi spui ce s-a întâmplat între voi de vă urâţi?

— Nu, spuse Matt. Nu vreau. Se ridică şi se duse la masa de cafea, pe care întinse planurile fabricii din Southville. Hai să terminăm discuţia despre Southville.

CAPITOLUL 21

Traficul era blocat la intersecţia din colţul magazinului Bancroft. Mulţimea de cumpărători înfăşuraţi în paltoane traversa strada, ignorând semafoarele. Se auzeau claxoanele şi înjurăturile şoferilor adresate pietonilor care îi împiedicau să treacă pe verde. În BMW-ul ei negru, Meredith urmări cum grupuri numeroase de oameni se opreau în faţa vitrinelor de la Bancroft, apoi intrau în magazin.

Vremea se răcise, iar schimbarea aducea de obicei mulţi cumpărători, dornici să evite aglomeraţia din preajma Crăciunului. Astăzi însă mintea nu-i stătea la numărul persoanelor intrate în magazin. Peste douăzeci de minute urma să prezinte membrilor consiliului de conducere raportul privind magazinul din Houston. Când coborî din ascensor la etajul paisprezece, în jurul biroului secretarei ei erau adunate alte patru femei. Oprindu-se lângă masa lui Phyllis,

Meredith aruncă o privire peste umerii lor, aşteptându-se să vadă un nou exemplar din revista *Playgirl* precum cel în jurul căruia se strânseseră de-a valma luna trecută.

— Cum stă treaba? întrebă ea. Încă un poster cu un bărbat fatal?

— Nu, spuse Phyllis, celelalte secretare dispărând, ea intrând în biroul lui Meredith.

Dându-şi ochii peste cap, îi explică: Pam a comandat o nouă prognoză astrologică pentru luna viitoare. Asta zice că va întâlni marea iubire şi se va bucura de faimă şi avere. Înălţându-şi sprâncenele bine dispusă, Meredith replică:

— Parcă la fel zicea şi cea de data trecută.

— Exact, l-am spus că pentru cincisprezece

dolari, i-o fac eu pe următoarea. Cele două femei se uitară una la cealaltă izbucnind în râs, apoi reveniră la problemele zilei. Şedinţa cu membrii consiliului e peste cinci minute, îi reaminti Phyllis.

Meredith dădu din cap şi îşi luă mapa cu însemnările.

— Macheta arhitectului a ajuns în sala de şedinţe?

— Da. Şi am instalat proiectul pentru diapozitive.

— Eşti o adevărată bijuterie, spuse Meredith cu toată seriozitatea. Cu mapa în mână porni spre uşă, apoi se întoarse şi adăugă:

— Sună-l pe Sam Green şi roagă-l să mă aştepte după ce termin şedinţa. Spune-i că vreau să revăd contractul preliminar pentru terenul din Houston. Vreau să ajung la Thorp Development înainte de sfârşitul săptămânii. Cu puţin noroc, spuse Meredith, voi primi aprobarea consiliului în după-masa asta. Phyllis se aplecă spre telefonul de pe biroul lui Meredith ca să-l sune pe avocatul firmei, ridicând degetele în semn de victorie.

— Fă-i praf, spuse ea. Sala de şedinţe arăta aproape la fel ca în urmă cu cincizeci de ani, numai că acum, în era sticlei, alamei şi cromului exista o grandoare nostalgică în încăperea imensă cu covoare orientale, pereţi lambrisaţi cu modele complicate şi împodobiţi cu peisaje englezeşti încadrate în rame baroce.

— Bună dimineaţa, domnilor, spuse ea zâmbindu-le celor doisprezece bărbaţi îmbrăcaţi în costume sobre, care aveau puterea să accepte sau să respingă propunerea ei pentru proiectul din Houston. Cu excepţia lui Parker, al cărui zâmbet

era călduros, şi al lui Cyrus Fortell, al cărui zâmbet era lasciv, constată o anume reticenţă în corul de „bună dimineaţa” prin care răspunseră la salutul ei. O parte a rezervei lor provenea din conştiinţa puterii şi a responsabilităţii lor; o altă parte se datora faptului că Meredith îi forţase şi îi convinsese în mod repetat să investească profiturile Bancroft în extindere, în loc să le folosească pentru mărirea dividendelor acţionarilor, inclusiv ale lor. Erau reţinuţi şi prudenţi, în primul rând, pentru că reprezenta o enigmă şi nu ştiau cum să se poarte cu ea.

Cu toate că era un vicepreşedinte executiv, nu era membră a consiliului, aşa că, prin funcţiile deţinute, o depăşeau în rang. Totuşi, era o Bancroft, o descendentă directă a fondatorului firmei, îndreptăţită să fie tratată cu un anume respect. Tatăl ei însă, care era un Bancroft şi un membru al consiliului, se purta cu un fel de toleranţă severă, nimic mai mult. Nu era un secret pentru nimeni că nu dorise ca ea să lucreze pentru *Bancroft&Company*; la fel cum nu era un secret că fata excelase în toate privinţele, iar contribuţia ei la dezvoltarea companiei fusese enormă.Ca rezultat al acestor lucruri, membrii consiliului se aflau într-o situaţie care să transforme nişte oameni de afaceri siguri de sine, încununaţi de succes, în nişte bărbaţi cu toane, aspri, nehotărâţi. Iar din moment ce Meredith era cauza indirectă a acestei senzaţii neplăcute, aveau deseori faţă de ea o atitudine negativă, lipsită de încredere. Meredith înţelegea toate astea şi refuză să lase ca expresiile lor sobre să-i zdruncine optimismul. Luă loc la capătul mesei, acolo unde fusese pus

proiectul, şi aşteptă permisiunea tatălui său pentru a începe.

— Acum, că Meredith e aici, spuse tatăl ei, tonul lui implicând că întârziase şi îi făcuse să aştepte, cred că putem trece la problemele noastre.

Meredith aşteptă să se scurgă minutele interminabile în care se citi procesul-verbal al şedinţei precedente, dar atenţia îi era îndreptată spre macheta magazinului din Houston, pusă de Phyllis pe o măsuţă. Uitându-se la magnifica construcţie în stil spaniol, creaţie a unui arhitect talentat, curtea acoperită fiind dotată cu spaţii pentru alte magazine, se simţi şi mai hotărâtă, gata să înfrunte pe oricine. Houston era locul perfect pentru cel mai nou şi mai mare membru al familiei Bancroft aflată în creştere, iar apropierea de Galleha va asigura succesul magazinului încă din ziua în care se va deschide. După ce se termină de citit procesul-verbal, fără ca să aibă cineva ceva de adăugat, Noian Wilder, preşedintele consiliului, anunţă că Meredith doreşte să le supună aprobării cifrele şi schiţele finale ale magazinului din Houston. Douăsprezece capete de bărbaţi, cu fiecare şuviţă de păr la locul ei, se răsuciră spre ea. Meredith se ridică şi se duse la proiector.

— Domnilor, începu ea, cred că aţi avut destul timp la dispoziţie să studiaţi macheta arhitectului. Zece dintre ei îşi înclinară capetele. Tatăl ei se uită la machetă, iar Parker o privi în tăcere cu acel surâs, pe jumătate mândru, pe jumătate nedumerit, care îi apărea pe buze ori de câte ori o urmărea făcându-şi treaba, de parcă nu prea reuşea să priceapă cum şi de ce insista să o facă,

dar mulţumit de cum se descurca. Poziţia lui de bancher al companiei îi asigura un loc în consiliul de conducere, dar Meredith ştia că nu putea întotdeauna să se bazeze pe ajutorul lui. Era propriul lui stăpân; Meredith înţelese asta de la bun început, Parker beneficiind de respectul ei.

— Am discutat deja despre cifrele de cost în şedinţele anterioare, spuse ea întinzând mâna în spatele ei şi micşorând lumina, aşa că voi încerca să trec cât mai repede peste aceste diapozitive. Apăsă pe telecomanda proiectorului şi pe perete apărură costurile anticipate ale magazinului. Aşa cum am stabilit mai devreme, magazinul din Houston va avea o suprafaţă de peste zece mii de metri pătraţi. Costurile clădirii se vor ridica la treizeci şi două de milioane de dolari, sumă în care e inclus magazinul propriu-zis, dependinţele, parcarea, iluminatul şi altele. Terenul pe care intenţionăm să-l cumpărăm de la *Thorp Developnient* va însemna un plus de douăzeci până la douăzeci şi trei de milioane de dolari, depinzând de negocierile finale cu ei. Vom avea nevoie de încă douăzeci de milioane pentru dotarea cu mărfuri…

— E un maximum de şaptezeci şi cinci de milioane, o întrerupse unul dintre bărbaţi, dar ne ceri să aprobăm o sumă de şaptezeci şi şapte de milioane de dolari.

— Cele două milioane în plus sunt pentru cheltuielile de deschidere a magazinului, explică Meredith. Dacă vă uitaţi la a patra coloană de pe ecran, veţi vedea că acoperă cheltuielile de lansare, reclamă, recepţie pentru presă. Apăsă pe buton, iar pe ecran apăru diapozitivul cu cifre şi

mai mari. Acesta, explică ea, ne arată costurile pentru construirea întregului centru comercial odată cu magazinul. Ştiţi deja părerea mea că trebuie să construim întreg centrul odată cu magazinul.

Costurile adiţionale vor fi de cincizeci şi două de milioane, dar le vom recupera din închirierea spaţiului din centrul comercial.

— Le vom recupera, da, spuse tatăl ei enervat, dar nu imediat, aşa cum dai tu de înţeles, Meredith.

— Am lăsat eu să se înţeleagă aşa ceva? întrebă ea politicoasă, ştiind bine că n-o făcuse. Îi zâmbi şi lăsă să treacă o secundă de tăcere, ca dojana pentru nedreptatea la care o supusese şi pentru lipsa lui de răbdare. Învăţase din experienţă că era metoda cea mai eficace atunci când se arăta încăpăţânat. Chiar şi aşa, vocea îi suna încordată, cum se întâmpla destul de frecvent de la infarct, iar Meredith trebui să-şi reprime îngrijorarea.

— Aşteptăm, o avertiză el. Meredith continuă pe un ton calm:

— Unii dintre voi sunt de părere că ar trebui să aşteptăm, înainte să construim centrul comercial. Cred că există trei motive puternice ca să-l construim odată cu magazinul.

— Şi care ar fi aceste motive? întrebă un membru al consiliului, turnându-şi apă în pahar.

— În primul rând, trebuie să plătim pentru tot terenul, fie că-l folosim, fie că nu.

Dacă construim centrul în acelaşi timp cu magazinul, economisim câteva milioane în costuri de construcţie, fiindcă pe metru pătrat e mai ieftin să construieşti totul odată decât să adaugi mai

târziu. În al doilea rând, costurile de construcţie vor creşte pe măsură ce economia oraşului se va îmbunătăţi, în al treilea rând, dacă în centrul comercial vom avea firme cunoscute, alese cu grijă, vor aduce cumpărători şi în magazinul nostru. Mai sunt şi alte întrebări? Cum nu mai fu pusă niciuna, Meredith continuă cu restul diapozitivelor: După cum vedeţi din aceste grafice, echipa de analiză a evaluat sub toate aspectele zona aleasă de mine pentru magazinul din Houston, clasând-o printre cele mai frecventate părţi ale oraşului. Din punct de vedere demografic, e o zonă perfectă, în plus, nu există bariere geografice…

Explicaţia fu întreruptă de Cyrus Fortell, un păcătos de optzeci de ani, aflat de cincizeci de ani în consiliul de conducere al companiei, şi ale cărui idei erau la fel de învechite ca şi vesta de brocart şi bastonul cu mâner de fildeş purtate întotdeauna.

— Fata mea, toate astea sunt nişte aiureli pentru mine! exclamă el cu vocea lui enervant de stridentă. „Punct de vedere demografic” şi „echipă de analiză” şi „bariere geografice”. Vreau să ştiu ce înseamnă. Meredith trăi un amestec de exasperare şi de afecţiune pentru Cyrus, pe care îl cunoştea din copilărie. Ceilalţi membri ai consiliului îl credeau senil şi plănuiau să-l oblige să se retragă.

— Înseamnă, Cyrus, că o echipă formată din specialişti în studierea celor mai potrivite locuri pentru construirea unui magazin s-a dus la Houston şi a analizat terenul ales de mine. Ei cred că demografic vorbind…

— Demo… cum? întrebă el dispreţuitor. Cuvântul nici măcar nu exista când mi-am deschis eu prăvăliile prin toată ţară. Ce înseamnă?

— În felul folosit de mine acum se referă la caracteristicile populaţiei din împrejurimile terenului, care e vârsta medie, cam câţi bani obişnuiesc să cheltuie…

— Pe vremuri nu acordam nicio atenţie acestor chestiuni, stărui el supărat, uitându-se urât la chipurile impacientate din jurul mesei. Ei bine, aşa cred. Când am vrut să deschid o prăvălie, trimiteam oamenii s-o construiască, o umpleam cu mărfuri şi gata.

— Astăzi e un pic mai altfel, Cyrus, spuse Ben Houghton. Acum ascultă, ca să poţi vota propunerea lui Meredith.

— Nu pot vota ceva ce nu înţeleg, nu? spuse el, mărind volumul aparatului auditiv din ureche. Se uită la Meredith. Continuă, draga mea. Înţeleg acum c-ai trimis în Houston un fel de comando de experţi care a descoperit că în zonă locuiesc oameni destul de în vârsta ca să ajungă la magazinul tău pe jos sau cu maşina, şi care au destui bani în buzunare ca să cheltuie o parte din ei la Bancroft. Despre asta-i vorba? Meredith chicoti, şi la fel făcură mai mulţi din cei prezenţi.

— Cam aşa ceva, recunoscu ea.

— Atunci de ce n-ai spus-o de la bun început? Mă scoate din sărite mania tinerilor de azi de a complica fiecare lucru inventând cuvinte pompoase care ne pot induce în eroare, la să vedem, ce sunt „barierele geografice”?

— Păi, spuse Meredith, o barieră geografică poate fi orice prin care un potenţial cumpărător n-

ar vrea să treacă ca să ajungă la magazinul nostru. Spre exemplu, dacă clienţii ar trebui să treacă printr-o zonă industrială sau un cartier periculos ca să ajungă la magazin, acestea ar fi considerate bariere geografice.

— Locul ăsta din Houston are aşa ceva?

— Nu.

— Atunci votez în favoarea lui, anunţă el, iar Meredith trebui să-şi înăbuşească hohotul de râs.

— Meredith, vocea aspră a tatălui întrerupse alte comentarii din partea lui Cyrus, mai ai ceva de spus înainte ca acest consiliu să voteze proiectul Houston?

Meredith se uită la chipurile lipsite de vreo expresie a bărbaţilor de la masă şi îşi clătină capul.

— N-am făcut nicio completare la ceea ce am discutat în detaliu despre proiectul Houston cu prilejul şedinţelor anterioare. Ţin totuşi să afirm din nou că fără a se extinde, Bancroft nu are nicio şansă de succes în competiţia cu celelalte companii comerciale. Nesigură încă de cum vor vota, Meredith făcu un ultim efort să-i câştige în favoarea ei, adăugând: Sunt convinsă că nu trebuie să reamintesc nici unuia dintre membrii consiliului că toate cele cinci magazine au profituri care egalează sau ne depăşesc aşteptările. Cred că o mare parte a acestui succes se datorează şi grijii cu care am ales locurile în care să le construim.

— Grija cu care le-ai ales tu, o corectă tatăl ei, dar arăta atât de sobru şi de sever, încât Meredith nu pricepu imediat că-i făcuse un compliment. Nu era pentru prima oară că îi făcea un compliment

rostit morocănos de faţa cu consiliul.

Meredith îl luă nu numai ca pe un semn extrem de încurajator că va sprijini proiectul Houston, dar şi că va cere consiliului să o aprobe ca preşedinte interimar pe perioada absenţei lui.

— Mulţumesc, spuse ea simplu şi luă loc. Prefăcându-se că nu ştia pentru ce-i mulţumea, Philip Bancroft se întoarse spre Parker.

— Presupun că dacă consiliul îşi dă aprobarea, banca ta e dispusă să aprobe împrumutul pentru proiectul Houdston?

— Numai în cadrul termenilor discutaţi la ultima şedinţă. Meredith ştiuse demult de termenii aceia, dar, chiar şi aşa, trebui să-şi muşte buzele ca să-şi ascundă panica amintindu-şi de ei. Banca lui Parker, mai bine-zis consiliul de conducere al băncii, revizuise sumele enorme împrumutate companiei Bancroft în ultimii ani, şi începuse să se agite la vederea cifrei astronomice.Ca să împrumute bani pentru magazinul din Phoenix, iar acum pentru cel din Houston, banca ceruse imediat introducerea unor termeni noi. Mai exact, îi cereau ei şi tatălui ei să garanteze personal împrumuturile şi să le asigure cu propriile acţiuni din cadrul companiei. Practic, Meredith se juca cu banii ei, iar ideea o cam îngrozea, în afara acţiunilor companiei şi a salariului, singurii ei bani erau cei pe care îi va moşteni la împlinirea vârstei de treizeci de ani, şi aceia constituiau garanţia pentru magazinul din Houston. Când tatăl ei vorbi, fu clar că era încă furios din cauza pretenţiilor scandaloase ale bancherului:

— Ştii ce părere am eu despre termenii ăia, Parker. Luând în considerare faptul că Reynolds

Mercantile a fost banca companiei Bancroft de peste optzeci de ani, cererea asta bruscă pentru garanţii personale nu mi se pare doar de prisos, ci şi o insultă.

— Îţi înţeleg sentimentele, replică Parker calm. Sunt chiar de acord cu tine, ştii foarte bine. În dimineaţa asta m-am întâlnit din nou cu membrii consiliului băncii şi am încercat să-i conving să renunţe la termenii aceştia stricţi sau cel puţin la o parte din ei, dar fără succes. Totuşi, continuă el aruncând o privire în jurul său, pretenţiile lor legate de garanţia personală nu sunt o expresie a opiniei despre valoarea companiei sau a capacităţii ei de a-şi onora împrumuturile.

— Mie aşa-mi sună, declară bătrânul Cyrus. Se pare că opinia băncii tale e că Bancroft a ajuns o companie cerşetoare.

— Nici vorbă de aşa ceva. Adevărul e că în ultimul an climatul economic n-a fost prea favorabil lanţurilor de magazine. Două dintre ele au trebuit să se declare falimentare ca să scape de creditori şi să se poată reorganiza. A fost unul din factorii care ne-a influenţat decizia, dar de aceeaşi importanţă e şi faptul că numărul băncilor este în continuă scădere, fapt ce nu s-a mai întâmplat de la marea recesiune. În consecinţă, băncile devin tot mai precaute privind împrumuturile mari. În plus, trebuie să satisfacem cerinţele revizorilor financiari care ne evaluează împrumuturile cu o atenţie sporită. Condiţiile de împrumut au devenit mai stricte.

— Părerea mea e că ar trebui să ne adresăm unei alte bănci, propuse Cyrus, uitându-se cu o privire vioaie, entuziasmată, la cei din jurul mesei.

Asta o să facem! Spune-i lui Parker ăsta să facă o plimbare până la dracu'n praznic, ne găsim noi banii în altă parte.

— Am putea găsi o altă cale de finanţare, îi spuse Meredith lui Cyrus, luptându-se să nu amestece în discuţie sentimentele ei personale pentru Parker. Însă banca lui Parker ne acordă o rată a dobânzii extrem de avantajoasă, pe care ne-ar fi" greu să o obţinem de la altă bancă. E normal să…

— Nu e nimic normal, o întrerupse Cyrus, aruncându-i o privire admirativă, aproape pofticioasă, apoi i se adresă lui Parker pe un ton acuzator: Dacă ar fi dat norocul peste mine şi ar urma să mă însor cu tânără asta superbă, lucrul cel mai normal ar fi să-i dau orice îşi doreşte, nu să-i pun bunurile sub zălog.

— Cyrus, îl preveni Meredith, întrebându-se de ce unii bătrâni precum Cyrus abandonau demnitatea, preferând să se poarte şi să vorbească ca nişte adolescenţi în plină criză, acum e vorba de afaceri.

— Femeile n-au ce căuta în afaceri, doar dacă sunt urâte şi nu-şi pot găsi vreun bărbat.Pe vremea mea, o fată frumoasă ca tine ar sta acasă, făcând lucruri normale, cum ar fi copiii şi…

— Acum nu mai suntem pe vremea ta, Cyrus! se răsti Parker. Continuă, Meredith, ce voiai să spui?

— Voiam să spun, replică Meredith, simţindu-şi obrajii roşii din cauza jenei, că termenii speciali impuşi de banca ta nu prezintă nicio problemă serioasă din moment ce *Bancroft&Company* îşi va plăti toate împrumuturile.

— E foarte adevărat, susţinu cu tărie tatăl ei,

atitudinea lui devenind resemnată şi nerăbdătoare. Dacă nimeni nu mai are nimic de spus, cred că putem încheia subiectul Houston şi să votăm la sfârşitul şedinţei. Luându-şi mapa, Meredith mulţumi consiliului pentru atenţia acordată proiectului ei şi părăsi sala de şedinţe.

— Ei? întrebă Phyllis urmând-o pe Meredith în biroul ei. Cum a mers? Vom avea sau nu un magazin în Houston?

— Votează acum, spuse Meredith frunzărind corespondenţa de dimineaţă lăsată de Phyllis pe masa ei.

— Îţi ţin pumnii. Înduioşată de sprijinul lui Phyllis şi de dăruirea ei pentru companie, Meredith zâmbi încrezătoare.

— Vor aproba magazinul din Houston, prezise ea. Tatăl ei era în favoarea lui, deşi fără să se arate prea încântat, aşa că în privinţa asta nu-şi făcea probleme. Dar din comentariile făcute în ultimele săptămâni nu era sigură dacă era în favoarea construirii întregului complex comercial. E încă sub semnul întrebării dacă vor aproba construirea complexului sau numai a magazinului. Vrei să-l chemi pe Sam Green şi să-i spui să aducă contractele pentru Thorp?

Câteva clipe mai târziu, punând jos receptorul, îl văzu pe Sam Green în pragul uşii. Sam nu avea decât un metru şaizeci şi cinci, un păr cenuşiu, des şi aspru, dar competenţa şi autoritatea erau uşor de recunoscut, mai ales de cei aflaţi de partea adversă a oricărei probleme legale de care se ocupa. Dincolo de ochelarii cu ramă de baga, ochii verzi scăpărau de inteligenţă, în clipa aceea însă o studiau pe Meredith plini de speranţă.

— Phyllis mi-a spus că eşti gata să finalizezi contractul pentru terenul din Houston, rosti el păşind în birou. Să însemne că ai primit aprobarea consiliului?

— Presupun c-o vom avea peste câteva minute. Cât crezi că ar trebui să fie oferta pentru Thorp?

— Cer treizeci de milioane, replică el, aşezându-se pe unul din scaunele din faţa biroului ei. Ce-ai zice de o ofertă de optsprezece milioane şi urcăm până la douăzeci? Terenul e ipotecat şi au o nevoie urgentă de bani gheaţă. S-ar putea să-l vândă pentru douăzeci.

— Crezi că e posibil?

— Probabil că nu, spuse el râzând uşor.

— Dacă va fi nevoie, vom merge până la douăzeci şi cinci de milioane. Valorează maximum treizeci, dar n-au reuşit să-l vândă pentru suma asta… Telefonul de pe birou sună şi, în loc să termine fraza, Meredith ridică receptorul. Vocea tatălui ei fu tăioasă şi hotărâtă:

— Vom continua cu proiectul Houston, dar vom amâna construirea complexului comercial până vom obţine nişte profituri din propriul magazin.

— Cred că faci o mare greşeală, îi spuse ea, ascunzându-şi dezamăgirea sub tonul calm, sigur de sine, al unei femei de afaceri.

— A fost hotărârea consiliului.

— I-ai fi putut lămuri, rosti Meredith îndrăzneaţă.

— Bine, recunosc, a fost hotărârea mea.

— Şi e o greşeală.

— Când o să conduci compania, o să iei tu hotărârile… La auzul cuvintelor lui, inima lui Meredith făcu un mic salt.

— Şi asta voi face?

— Până atunci le voi lua eu, spuse el evitând răspunsul. Acum mă duc acasă. Nu mă simt prea bine. De fapt, aş fi amânat şedinţa de astăzi dacă n-ai fi insistat atât de mult să ne grăbim cu cumpărarea terenului. Nesigură dacă era într-adevăr bolnav sau profita de starea lui ca să evite o discuţie cu ea, Meredith oftă:

— Ai grijă de tine.Ne vedem la cină joi seara. Punând jos receptorul, îşi permise o clipă de regret că nu vor construi întregul complex comercial, apoi făcu ce învăţase de-a lungul anilor după căsătoria ei dezastruoasă: înfruntă realitatea şi găsi în ea un motiv de a merge mai departe. Zâmbindu-i lui Sam Green, transmise vocii o notă de triumf: Am primit aprobarea pentru proiectul Houston.

— Întregul complex sau numai magazinul?

— Numai magazinul.

— Cred că e o greşeală. Era clar că o auzise spunându-i acelaşi lucru tatălui ei, dar Meredith nu comentă. Îşi făcuse o regulă din a păstra pentru ea, de câte ori era posibil, gândurile despre tatăl ei şi remarcile la adresa comportării lui. Se mulţumi să întrebe:

— Cât de repede putem întocmi oferta şi contractul pentru Thorp?

— Contractele ar putea fi gata până mâine seară. Dar dacă vrei să negociez personal afacerea, nu voi reuşi să ajung în Houston decât săptămâna viitoare. Încă mai lucrăm la procesul împotriva jucăriilor Wilson.

— Aş prefera să te ocupi tu de contractul ăsta, spuse ea, ştiind că se pricepea mai bine decât

oricine să negocieze o afacere, dorindu-şi însă să o poată face mai devreme. E bine şi săptămâna viitoare. Până atunci vom primi documentele împrumutului de la Reynolds Mercantile.

— Terenul ăla e de vânzare de câţiva ani, spuse el zâmbind. N-o să-l cumpere nimeni în două săptămâni. În plus, cu cât aşteptăm mai mult, cu atât cresc şansele noastre ca Thorp să-l vândă mai ieftin. Cum ea continua să arate îngrijorată, Sam adăugă: îmi voi pune oamenii să se mişte mai repede cu procesul Wilson.

Imediat ce terminăm, plec la Houston. Trecuse deja de ora şase când Meredith îşi ridică ochii de pe contractele pe care le citea şi o văzu pe Phyllis venind spre ea îmbrăcată în palton şi ducând în mână ziarul de seară.

— Îmi pare rău pentru chestia cu Houston, spuse ea, adică că n-ai primit aprobarea pentru întreg complexul comercial. Meredith se lăsă pe spate şi îi surâse obosită.

— Mulţumesc.

— Pentru că-mi pare rău?

— Nu, replică Meredith, întinzând mâna după ziar, pentru că îţi pasă de ce se întâmpla în compania asta. Totuşi, aş zice că a fost o zi destul de plăcută.

Phyllis arătă spre ziarul pe care şefa ei îl deschisese deja la pagina a doua.

— Sper ca asta să nu-ţi schimbe părerea. Nedumerită, Meredith mai întoarse o pagină şi-l văzu pe Matthew Farrell uitându-se la ea, la braţ cu un fel de starletă pe care o adusese evident cu avionul personal ca să-l însoţească la petrecerea din casa unui prieten. Frânturi din articolul de

fond se întipăriră în mintea lui Meredith în timp ce privea imaginea celui mai nou om de afaceri şi celui mai căutat burlac din Chicago, dar, când ochii i se îndreptară spre Phyllis, expresia ei nu trăda nimic.

— Ar trebui să mă deranjeze?

— Uită-te la rubrica de afaceri şi hotărăşte, o sfătui Phyllis. Meredith vru să-i spună că depăşea măsura, dar renunţă. Phyllis fusese prima ei secretară, iar Meredith prima ei şefă. În ultimii şase ani lucraseră împreună sute de seri şi zeci de weekend-uri; mâncaseră sandviciuri reci la masa lui Meredith, muncind ca să întocmească documente pentru termene limită. Formau o echipă bine rodată, se plăceau şi se respectau. În paginile dedicate lumii afacerilor se afla încă o fotografie a lui Matt şi un articol plin de laude despre conducătorul companiei Intercorp, motivele care îl determinaseră să se stabilească în Chicago, fabrica pe care intenţiona s-o construiască în Southville şi se menţiona din nou apartamentul luxos pe care îl cumpărase în Berkeley Towers. Lângă fotografia lui, puţin mai jos, se afla una reprezentând-o pe Meredith şi un articol în care se citau afirmaţiile ei despre succesul extinderii companiei Bancroft pe plan naţional.

— I se face o reclamă extraordinară, remarcă Phyllis, sprijinindu-se de marginea biroului lui Meredith, urmărind-o citind articolul. E aici de-abia de două săptămâni, iar ziarele sunt pline de poveşti despre el.

— La fel cum sunt pline de poveşti despre hoţi şi violatori, îi reaminti Meredith, scârbită de laudele

exagerate pentru modul în care îşi conducea compania şi furioasă pe sine, fiindcă, dintr-un motiv cam neclar, fotografia îi făcuse mâinile să-i tremure. Reacţia ei se datora fără îndoială faptului că îl ştia în Chicago şi nu la mii de kilometri depărtare.

— E într-adevăr atât de atrăgător pe cât arată în fotografie?

— Atrăgător? întrebă Meredith cu o indiferenţă voită, ridicându-se şi ducându-se să-şi ia paltonul. Mie nu mi se pare.

— E o jigodie, da? întrebă Phyllis fără să-şi poată stăpâni zâmbetul.

Meredith zâmbi la rândul ei şi reveni la birou să-şi închidă computerul…

— Cum de-ai ghicit?

— Am citit rubrica lui Sally Mansfield, replică Phyllis. Iar când a scris că l-ai pus la punct de faţă cu toată lumea, mi-am zis că trebuie să fie un mare ticălos. Adică te-am văzut tratând cu bărbaţi pe care nu-i suferi şi reuşeşti totuşi să le zâmbeşti şi te porţi politicos cu ei.

— Sally Mansfield a înţeles totul pe dos. Abia dacă îl cunosc. Schimbând subiectul,

Meredith spuse: Dacă maşina ţi-e încă la reparat, te pot duce până acasă.

— Nu, mulţumesc.Mă duc la cină la sora mea, iar ea locuieşte în direcţie opusă.

— Te-aş duce până la ea, dar e târziu şi e miercuri seară…

— Iar miercuri e seara în care logodnicul tău ia întotdeauna cina la tine acasă, da?

— Exact.

— Ce bine de tine că-ţi place rutina, Meredith.

Eu aş înnebuni să ştiu că bărbatul vieţii mele e atât de tipicar că face anumite lucruri numai în anumite zile, zi de zi., an de an… deceniu după… Meredith izbucni în râs.

— Destul.Mă deprimi. În plus, îmi place rutina, ordinea şi siguranţa.

— Mie nu. Mie îmi place tot ce e spontan.

— Şi ăsta e motivul pentru care bărbaţii cu care te întâlneşti nu sosesc niciodată când îi aştepţi, ca să nu mai vorbim de ora stabilită, o tachina Meredith.

— Foarte adevărat.

CAPITOLUL 22

Meredith ar fi vrut să uite cu totul de Matthew Farrell, dar Parker sosi în apartamentul ei cu ziarul în mână.

— Ai văzut articolul despre Farrell? o întrebă el după ce o sărută.

— Da. Vrei să bei ceva?

— Te rog.

— Ce ţi-ar plăcea? întrebă ea pornind spre un scrin din secolul al nouăsprezecelea, transformat într-un bar, şi deschizându-i uşile.

— Ca de obicei. Dând să ia un pahar, mâna îi încremeni în aer amintindu-şi brusc de remarca Lisei şi de observaţia făcută azi de Phyllis. *Ai nevoie de cineva care să te îndemne să faci ceva aventuros, cum ar fi să votezi cu democraţi… Eu aş înnebuni să ştiu că bărbatul vieții mele e atât de tipicar…*

— Eşti sigur că nu vrei altceva? întrebă Meredith şovăind, uitându-se la el peste umăr. Ce

zici de un gin cu apă tonică?

— Nu vorbi prosti. Eu beau întotdeauna whisky cu gheaţă, scumpo, iar tu vin alb.

Practic, a devenit un obicei.

— Parker, spuse Meredith ezitând, Phyllis mi-a spus ceva astăzi, iar remarca Lisei de săptămâna trecută mă face să mă întreb dacă nu… Lăsă fraza neterminată, având impresia că exagerează, dar îşi turnă totuşi un pahar de gin cu apă tonică.

— Dacă nu ce? întrebă el, sesizându-i încurcătura şi venind lângă ea.

— Păi, dacă n-am devenit prea previzibili. Braţele lui o înconjurară.

— Mie îmi place să ştiu ce va urma, spuse el sărutându-i tâmpla. Îmi place rutina, obişnuinţa, la fel ca şi ţie.

— Ştiu că-mi place, dar nu crezi că, în anii ce vor veni, prea multă rutină ne va transforma în nişte oameni plictisiţi şi plictisitori? Adică, nu crezi că un pic de neprevăzut ar fi binevenit?

— Nu în mod deosebit, spuse el, apoi o răsuci în braţele lui şi îi spuse pe un ton ferm, dar blând: Meredith, dacă eşti supărată pe mine pentru că ţi-am cerut ţie şi tatălui tău să depuneţi garanţii personale în cazul afacerii Houston, atunci spune-o. Dacă te simţi dezamăgită, spune-o, dar nu veni cu alte motive.

— N-o fac, promise Meredith sinceră. Mi-am scos din seif certificatele cu acţiuni ca să ţi le dau. Sunt în mapa de pe masă. Ignorând mapa, Parker îi studie chipul cu atenţie, iar Meredith adăugă cu părere de rău:

— Recunosc că e cam înspăimântător să oferi tot ce ai, dar te cred când spui că n-ai reuşit să

convingi consiliul să renunţe la condiţiile acelea.

— Eşti sigură? întrebă el, arătând teribil de frumos şi îngrijorat.

— Da, susţinu ea cu tărie, apoi se întoarse să termine de pregătit băuturile. Uită-te la ele să vezi dacă totul e în regulă. Eu voi pune masa şi voi alege ceva din ceea ce ne-a lăsat doamna Ellis. Doamna Ellis nu mai lucra pentru tatăl ei, dar venea la ea în fiecare miercuri să facă curăţenie în apartament şi să-i umple frigiderul, lăsând de fiecare dată câte ceva gata pregătit. Parker se duse la birou, iar Meredith puse pe masă şerveţele din bumbac roz.

— Sunt aici? întrebă el ţinând în mână un plic mare. Ea se uită peste umăr la plic.

— Nu. Acolo e paşaportul, certificatul de naştere şi alte documente. Certificatele de acţionar sunt într-un plic mai lat. El luă unul uitându-se la adresa expeditorului şi se încruntă.

— Ăsta?

— Nu, spuse ea aruncând încă o privire peste umăr. Acelea sunt actele de divorţ.

— Plicul nici n-a fost deschis. Nu le-ai citit? Ea ridică din umeri, continuând cu aranjarea mesei.

— Doar când le-am semnat. Dar îmi amintesc ce scrie acolo.Că, în schimbul a douăzeci de mii de dolari din partea tatălui meu, Matthew Farrell îmi acordă divorţul şi renunţă la orice drepturi asupra mea sau a ceea ce aş avea vreodată.

— Sunt sigur că divorţul nu e redactat în termenii ăştia, spuse el cu un surâs sumbru, răsucind plicul în mână.Ai ceva împotrivă dacă mă uit la ele?

— Nu, dar de ce vrei s-o faci? El se mulţumi să

zâmbească.

— Curiozitate profesională, sunt avocat, ştii bine. Nu sunt doar un bancher plictisitor, mofturos, aşa cum mă crede prietena ta, Lisa. Veşnic mă ia peste picior cu chestiile astea. Nu era pentru prima dată că Parker făcea o observaţie care indica că glumele cam răutăcioase ale Lisei nu-l lăsau indiferent, iar Meredith îşi notă în gând să-i spună Lisei, de data asta foarte ferm, că trebuia să înceteze.

Parker avea multe calităţi de care să fie mândru. Ţinând seama de toate astea, i se păru cu totul lipsit de înţelepciune şi absolut inutil să-i reamintească că specialitatea lui erau impozitele şi nu divorţurile.

— Uită-te cât vrei, replică ea şi se aplecă sărutându-l pe obraz.Aş vrea să nu pleci în Elveţia. Îmi vei lipsi în fiecare zi.

— Nu voi lipsi decât două săptămâni. Poţi veni cu mine. Parker urma să ia cuvântul la o conferinţă internaţională a băncilor, iar lui Meredith i-ar fi plăcut să plece cu el, dar era imposibil.

— Ştii că mi-ar plăcea enorm. Dar iarna…

— E anotimpul cel mai important al anului, termină el fără ranchiună. Ştiu.

Meredith găsi în frigider un platou frumos decorat, conţinând o delicioasă salată de pui.Ca de obicei, nu-i rămase altceva de făcut decât să destupe o sticlă cu vin şi să pună platoul în mijlocul mesei. Picăturile de ploaie se izbeau de ferestre, iar Meredith aprinse lumânările din sfeşnicele vechi, apoi luă platoul cu salata de pui, sticla de vin şi le puse pe masă. Trăgându-se

câţiva paşi înapoi, studie efectul creat. Într-o vază aşezată în centrul mesei se odihneau trandafiri roz, iar tacâmurile din argint arătau minunat pe şerveţelele din pânză roz.

Gândindu-se că ar trebui să contribuie cu ceva mai mult la cină decât cu aranjarea mesei, punerea platoului şi a sticlei, întinse mâna şi schimbă poziţia celor doi trandafiri din vază.

— Cina e gata, spuse ea, mergând spre Paker. O clipă, el nu păru să o fi auzit, apoi îşi desprinse privirea de pe documente şi se uită la ea încruntându-se. Ceva nu e în regulă?

— Nu sunt sigur, spuse el, dar vocea îi suna de parcă într-adevăr ceva nu era în neregulă. Cine a rezolvat divorţul? Nepăsătoare, Meredith se sprijini de braţul unui fotoliu şi aruncă o privire dispreţuitoare hârtiilor având scris în centru: *Sentinţă civilă de divorţ.*

— Tata s-a ocupat de toate. De ce mă întrebi?

— Fiindcă din punct de vedere legal documentele astea mi se par incoerente.

— În ce sens? întrebă Meredith, observând că avocatul tatălui ei scrisese greşit celălalt nume al lui Matt, Allan în loc de Allen.

— În toate sensurile, spuse Parker frunzărind paginile alarmant. Încordarea din vocea lui i se transmise lui Meredith şi, pentru că detesta să se gândească la Matt şi la divorţ, încercă imediat să-l liniştească pe Parker, ca şi pe ea însăşi, că, indiferent ce anume îl îngrijora, era lipsit de importanţă, deşi habar nu avea despre ce-ar putea fi vorba.

— Sunt sigură că toate hârtiile au fost întocmite legal şi corect. Tata s-a ocupat de divorţ, şi tu ştii

cât este de meticulos.

— El da, dar avocatul lui, Stanislaus Spyzhalscki, cine o mai fi şi ăsta, n-a fost deloc.

Uită-te aici, dând înapoi paginile până la scrisoarea adresată tatălui ei. Aici se afirmă că a închis dosarul şi că tribunalul a primit actele, aşa cum a cerut tatăl tău.

— Şi ce-i rău în asta?

— E rău pentru că „întreg dosarul” nu conţine niciun act prin care să se dovedească că Farrell a cerut divorţ sau că s-a prezentat în faţa tribunalului, sau că a refuzat să se prezinte, şi asta nu e decât o mică parte din ceea ce mă deranjează. Meredith simţi o primă tresărire de alarmă, dar o ignoră hotărâtă.

— Ce importanţă mai are acum? Suntem divorţaţi, asta e tot ce contează.

În loc să-i răspundă, Parker întoarse pagina până ajunse la cea prin care se intenta acţiunea de divorţ şi începu să o citească cu atenţie, încruntându-se tot mai mult cu fiecare paragraf. Meredith nu mai suportă suspansul şi se ridică.

— Acum ce-ai mai găsit? întrebă ea cu o voce calmă, fără inflexiuni.

— Nu-mi place documentul ăsta, replică el cu o asprime neintenţionată. Acţiunile de divorţ sunt întocmite de avocaţi şi semnate de judecător, dar documentul ăsta nu seamănă cu nimic din ce-ar fi scris un avocat competent. Uită-te la fraze, spuse el, lovind cu degetul în ultimul paragraf al ultimei pagini.

"În schimbul a zece mii de dolari plătiți lui Matthew A.F, acesta renunţă la orice pretenții asupra bunurilor şi proprietăților deținute acum

sau pe viitor de Meredith Bancroft Farrell. Prin aceasta, instanţa hotărăşte desfacerea căsătoriei lui Meredith Bancroft Farrell."

Amintirea senzaţiei trăite cu unsprezece ani în urmă, când aflase că Matt acceptase bani de la tatăl ei, o făcu pe Meredith să se înfioare chiar şi acum. Fusese un mincinos, un ipocrit, afirmând că nu se va atinge niciodată de niciun cent din averea ei.

— Nu-mi vine să cred că un avocat ar putea redacta un astfel de document. Vocea joasă, furioasă, a lui Parker o aduse la realitate. Sună ca un contract de închiriere în schimbul a zece mii de dolari plătiţi lui spuse el din nou. Cine naiba e avocatul ăsta? o întrebă el indignat pe Meredith. Uită-te la adresă. De ce să aleagă tatăl tău un avocat cu cabinetul în South Side, practic într-o mahala?

— Ca să se păstreze secretul, spuse Meredith, fericită că avea în sfârşit un răspuns la ceva. Mi-a spus atunci că a angajat anume un avocat necunoscut din South Side, care n-ar fi bănuit cine eram eu sau tata. A fost foarte supărat, aşa cum ţi-am mai spus. Ce faci? întrebă ea când el întinse mâna spre telefonul de pe masă.

— Îl voi suna pe tatăl tău, apoi schiţând un zâmbet cam strâmb, ca să o linişească, adăugă: N-am de gând să-l alarmez. Sunt sigur că nu există niciun motiv de alarmă. Ţinându-se de cuvânt, după ce tatăl ei răspunse, discutară câteva clipe ca doi vechi prieteni, apoi aminti în treacăt că se uitase pe sentinţa de divorţ a lui Meredith. Amuzându-se parcă de faptul că tatăl ei alesese un avocat cu biroul la marginea mahalalei, îl întrebă

cine i-l recomandase pe Stanislaus Spyzhalski.

Râse de ceea ce-i răspunse Philip, dar, când puse jos receptorul, zâmbetul îi dispăru.

— Ce-a zis?

— Că i-a luat numele din cartea de telefon.

— Ei şi? întrebă Meredith, străduindu-se să nu reacţioneze la panica care punea încetul cu încetul stăpânire pe ea. Se simţea de parcă ar fi fost aruncată pe un tărâm întunecat, periculos, şi ameninţată de ceva vag, nedefinit. Acum pe cine mai suni? întrebă ea când Parker îşi scoase agenda din buzunarul interior al hainei.

— Pe Howard Tumbill. Oscilând între îngrijorare şi furie pentru răspunsurile lui seci, întrebă:

— De ce îl suni pe Howard Tumbill?

— Am fost colegi la Princeton, replică el fără să-i dea alte explicaţii.

— Parker, dacă încerci să mă scoţi din sărite, o să reuşeşti, îl avertiză ea când el apăsă pe butoanele telefonului. Vreau să ştiu de ce îl suni acum pe vechiul tău coleg de la Princeton. În mod cu totul inexplicabil, el îi zâmbi.

— Am o slăbiciune deosebită pentru tonul ăsta. Îmi aminteşte de educatoarea de la grădiniţă. Eram îndrăgostit de ea. Înainte să apuce să-l strângă de gât, după cum părea gata să o facă, Parker adăugă în grabă: îl sun pe Howard pentru că e preşedintele Asociaţiei Avocaţilor… Se întrerupse când Howard răspunse. Salut Howard, Parker Reynolds la telefon, începu el, apoi se opri când celălalt bărbat îi spuse ceva.Ai dreptate, am uitat că-ţi datorez revanşa pentru jocul ăla de squash.

Sună-mă mâine la birou şi stabilim o dată. Se

opri din nou şi râse de o posibilă glumă făcută de colegul său, apoi spuse: N-ai cumva la îndemână o listă cu membrii Asociaţiei Avocaţilor din Illinois? Nu sunt acasă şi sunt curios să aflu dacă un individ anume e membru. Ţi-ai putea verifica lista şi să-mi spui dacă îl ai trecut acolo? Howard spuse evident că da, pentru că Parker replică: Bine. Se numeşte Stanislaus Spyzhalski. S-p-y-z-h-l-a-s-k-i. Aştept.

Acoperind receptorul Parker îi zâmbi liniştitor.

— Probabil mă agit degeaba. Dacă nu e component, nu înseamnă neapărat că nu e nici legitim. O clipă mai târziu însă, când Howard reveni la aparat, zâmbetul i se şterse de pe chip. Nu e pe listă? Eşti sigur? Parker rămase pe gânduri câteva momente, apoi spuse: Ai putea face rost de o listă a avocaţilor din ţară şi să verifici dacă nu e acolo? Se opri, râse, apoi rosti cu o jovialitate forţată: Nu, nu e o urgenţă. E bine şi mâine. Sună-mă la birou, aranjăm şi meciul de squash.

Mulţumesc, Howard. Transmite-i salutări lui Helen. Pierdut în propriile gânduri,

Parker puse receptorul în furcă.

— Nu cred că înţeleg ce te îngrijorează, spuse Meredith.

— Cred că aş mai bea un pahar, declară el şi se ridică ducându-se la bar.

— Parker, rosti Meredith pe un ton categoric, din moment ce e vorba de mine mi-ar plăcea să ştiu la ce te gândeşti.

— În clipa de faţă mă gândesc la câteva cazuri de bărbaţi care s-au dat drept avocaţi, de obicei în cartierele sărăcăcioase, luând bani de la clienţii

care credeau că le rezolvă problemele juridice. Unul din aceste cazuri se referă la un bărbat care era avocat, dar băga în buzunar cheltuielile de judecată, apoi „acorda” clienţilor o sentinţă de divorţ semnând el însuşi actele.

— Cum ar putea face aşa ceva?

— Avocaţii întocmesc cererile de divorţ. Judecătorii doar le semnează. Iar el a semnat în numele unui judecător.

— Dar cum putea, au putut scăpa fără să fie prinşi?

— Au scăpat ocupându-se numai de cazuri care nu ajungeau în faţa instanţei, cum sunt şi unele divorţuri. Meredith dădu pe gât jumătate din paharul cu vin înainte să-şi dea seama de ce face, apoi se înveseli.

— Dar în cazurile în care ambele părţi sunt de acord, atunci tribunalul autentifică sentinţele de divorţ, chiar dacă nu sunt prezente în arhivă.

— Pe naiba!

— Nu-mi place tonul acestei discuţii, spuse Meredith simţindu-se uşor ameţită.

Ce face tribunalul cu oamenii ăştia care se credeau divorţaţi?

— Dacă s-au recăsătorit, tribunalul nu-i acuză de bigamie.

— Bine.

— Dar cea de-a două căsătorie e declarată nulă şi neavenită, iar prima trebuie desfăcută prin metodele legale.

— Dumnezeule! exclamă Meredith şi se prăbuşi pe un scaun. Dar în adâncul inimii ei ştia, era absolut sigură că divorţul ei era legal şi valid. O ştia pentru că alternativa era inimaginabilă.

Realizând destul de târziu cât era de necăjită, Parker întinse mâna şi îşi trecu degetele prin părul ei mătăsos.

— Chiar dacă Spyzhalski nu aparţine Asociaţiei Avocaţilor, chiar dacă n-a fost niciodată la vreo şcoală de drept, divorţul tău tot ar putea fi legal, atâta timp cât i-a prezentat judecătorului cererea aia absurdă. Voi trimite mâine pe cineva la arhivele tribunalului să verifice dacă cererea a fost predată şi înregistrată. Dacă da, nu avem niciun motiv de îngrijorare.

CAPITOLUL 23

— O noapte proastă? o întrebă Phyllis pe Meredith, când aceasta trecu pe lângă biroul ei salutând-o absentă.

— N-a fost cea mai grozavă din viaţa mea. Care mi-e programul de astăzi?

— La zece ai o şedinţă cu departamentul de publicitate ca să discuţi deschiderea magazinului din New Orleans. Jerry Keaton, de la personal, vrea să te vadă în legătură cu nişte majorări de salariu, pe care trebuie să le aprobi, şi l-am programat pentru unsprezece. E bine?

— Da,

— La unsprezece treizeci, Ellen Perkvale vrea să discute despre un proces intentat de curând împotriva magazinului. E vorba de o femeie care pretinde că şi-a rupt un dinte în *Clarendon Room*. Meredith îşi înălţă ochii spre tavan.

— Ne dă în judecată pentru că şi-a rupt un dinte în timp ce mânca în cofetăria noastră?

— Nu chiar.Ne dă în judecată pentru că şi-a rupt

dintele în coaja de nucă dintr-o prăjitură.

— Aha! spuse Meredith deschizând uşa biroului şi acceptând posibilitatea că vor trebui să ajungă la o înţelegere. Asta e cu totul altceva.

— Aşa e.La unsprezece treizeci e bine?

— Da, replică Meredith, telefonul începând să sune. Răspund eu, spuse Phyllis. Din când în când avea câte o clipă liberă şi se trezea uitându-se la telefon, dorindu-şi ca Parker s-o sune şi să-i spună că nu era nimic în neregulă cu divorţul ei.

Se făcuse deja ora cinci când Phyllis o anunţă că Parker era la telefon.

Cuprinsă de încordare, Meredith smulse receptorul din furcă.

— Ce-ai aflat? întrebă ea.

— Nimic concludent, replică el, dar în voce i se simţea neliniştea. Spyzhalski nu e membru al Baroului. Aştept veşti de la tribunal. În câteva ore vom şti exact cum stăm. Vei fi acasă în seara asta?

— Nu, oftă ea, mă duc la tata. Dă o mică petrecere în onoarea zilei de naştere a senatorului Davies. Sună-mă acolo.

— În regulă.

— Imediat ce vei şti.

— Promit.

— Petrecerea se va termina repede pentru că senatorul trebuie să ia avionul de noapte pentru Washington, aşa că, dacă am plecat, sună-mă acasă.

— Te găsesc eu, nu-ţi face probleme.

CAPITOLUL 24

A nu-şi face probleme deveni o încercare tot mai

imposibilă, pe măsură ce orele înaintau. Convinsă pe jumătate că se chinuia fără motiv, dar incapabilă totuşi să-şi înfrâneze senzaţia crescândă de alarmă, Meredith reuşi să zâmbească, să dea din cap şi să se poarte politicos cu oaspeţii tatălui ei. Cina se încheiase de o oră, iar Parker tot nu-i telefonase. Străduindu-se să-şi abată atenţia spre alte lucruri, rămase în sufragerie supraveghind strângerea farfuriilor şi a tacâmurilor, apoi se duse în bibliotecă, unde oaspeţii se adunaseră să bea un coniac înainte de a pleca la casele lor. Cineva deschise televizorul, iar câţiva bărbaţi stăteau în picioare urmărind ştirile.

— O petrecere minunată, Meredith, spuse soţia senatorului Davies, dar restul cuvintelor ei păru să se fi evaporat în neant când Meredith auzi comentatorul de televiziune spunând *„Un alt cetăţean al oraşului Chicago s-a aflat astăzi în atenția presei din întreaga ţară. Matthew Farrell a fost invitatul emisiunii Barbarei Walters, transmisă puțin mai devreme pe postul nostru. Printre altele a comentat valul recent de preluări de companii, iată un fragment din acest interviu…”*

Oaspeţii, care citiseră toţi rubrica lui Sally Mansfield, presupuseră că Meredith va fi interesată să afle ce avea Farrell de comentat. După ce se uitară la ea cu zâmbete curioase, îşi întoarseră automat capetele spre ecranul televizorului, de unde faţa şi vocea lui Matt umpleau încăperea.

— *Ce părere ai despre numărul tot mai mare de companii profitabile preluate prin forţă de*

corporații? îl întrebă Barbara Waltert şi Meredith observă, scârbită, că până şi reportera se apleca înainte pe scaun, fascinată parcă de interlocutorul ei.

— *E un curent pe cale să continue până nu vor fi stabilite anumite limite care să-l țină sub control.*

— *Există cineva imun la o preluare forţată de către compania ta? Adică,* adăugă ea prefăcându-se speriată, *e posibil ca ABC să fie următoarea ta pradă*?

— *Obiectivul unei încercări de preluare se numeşte țintă,* răspunse Matt în doi peri, surâzând, *şi nu pradă*. *Totuşi,* adăugă el cu un zâmbet leneş, dezarmant, *puteți fi liniştiți, Intercorp nu şi-a pus încă ochii pe reţeaua ABC.*

Bărbaţii din încăpere râseră pe înfundate de spiritul lui sarcastic, dar pe chipul lui Meredith nu tresări niciun muşchi.

— *Am putea discuta puțin despre viaţa ta privată? Se zvoneşte că în ultimii ani ai avut aventuri amoroase cu mai multe stele de cinema, o prinţesă şi de curând cu Maria Calvaris, moştenitoarea unei companii navale greceşti. Aventurile astea descrise pe larg în presă au fost reale sau inventate de autorii rubricilor mondene?*

— *Da*. Meredith auzi din nou râsul plin de admiraţie pentru sângele rece de care dădea dovadă Matt, iar ochii îi scăpărară revoltaţi de uşurinţa cu care putea câştiga oamenii de partea sa.

— *N-ai fost căsătorit niciodată şi mă întrebam dacă ai de gând să te însori în viitorul apropiat?*

— *N-ar fi exclus.* Zâmbetul fugar de pe chipul lui accentua impertinenţa întrebării, iar Meredith îşi

încleşta dinţii, amintindu-şi cum zâmbetul acesta reuşise cândva să-i facă inima să-i zvâcnească înnebunită.Pe ecranul televizorului apăru brusc comentatorul de ştiri, dar uşurarea simţită de Meredith fu alungată rapid de senator, care îi vorbi cu o curiozitate prietenoasă:

— Cred că toţi cei de aici am citit articolul lui Sally Mansfield, Meredith. Eşti drăguţă să ne satisfaci curiozitatea şi să ne spui de ce nu-ţi place Farrell?

Meredith reuşi să imite zâmbetul leneş al lui Matt.

— Nu. Izbucniră toţi în râs, dar Meredith observă că le trezise şi mai mult curiozitatea şi se apucă să înfoaie pernele de pe canapea, în timp ce senatorul îi spuse tatălui ei:

— Stanton Avery a propus ca Farrell să devină membru al clubului. Blestemându-l în gând pe Matt Farrell pentru venirea în Chicago, îi aruncă tatălui o privire de avertisment, dar temperamentul lui depăşise deja puterea de judecată.

— Sunt sigur că cei aflaţi aici avem destulă influenţă ca să nu admitem aşa ceva, chiar dacă toţi ceilalţi de la Glenmoor îl doresc membru al clubului.

Judecătorul Northrup îl auzi şi îşi întrerupse discuţia cu un alt individ.

— Asta vrei să facem, Philip? Să-l refuzăm?

— Exact.

— Dacă tu eşti de părere că locul lui nu e printre noi, pentru mine e suficient, spuse judecătorul, uitându-se în jur la ceilalţi, încet, dar convinşi, toţi oaspeţii tatălui ei dădură din cap căzând de acord,

iar Meredith ştiu că şansele lui Matt de a deveni membru al clubului erau egale cu zero.

— A cumpărat o bucată mare de pământ în Southville, îi spuse judecătorul tatălui ei. Îl vrea nivelat ca să construiască un complex industrial.

— Serios? întrebă tatăl ei, iar Meredith înţelese din următoarele lui cuvinte că avea de gând să-i năruie şi planurile astea.Pe cine cunoaştem în comisia de proprietăţi funciare din Southville?

— Destui. E Paulson…

— Pentru numele lui Dumnezeu! interveni ea silindu-se să zâmbească şi aruncându-i tatălui ei o privire rugătoare. Nu e nevoie să scoateţi artileria grea numai pentru că nu-mi place Matt Farrell.

— Sunt convins că atât tu, cât şi tatăl tău aveţi motive întemeiate să vă îndoiţi de integritatea lui, spuse senatorul Davies.

— Exact…

— Nici vorbă! afirmă Meredith întrerupându-l şi încercând să înăbuşe în faşă vendeta pe cale de desfăşurare. Cu un zâmbet strălucitor, dar artificial, le explică tuturor celor prezenţi. Adevărul e că Matt Farrell s-a dat la mine cu mulţi ani în urmă, pe când aveam optsprezece ani, iar tata nu l-a iertat niciodată.

— Acum ştiu unde l-am întâlnit! exclamă doamna Foster, uitându-se la soţul ei.La Glenmoor, cu mulţi ani în urmă! îmi amintesc că mi s-a părut un tânăr extrem de atrăgător… şi, Meredith, tu ni l-ai prezentat. Fie din întâmplare, fie în mod intenţionat, senatorul o scuti pe Meredith de necesitatea unui răspuns, spunând:

— Ei bine, îmi pare rău să plec de la propria petrecere, dar trebuie să prind avionul de noapte

spre Wahsington. O jumătate de oră mai târziu plecară şi ultimii invitaţi, iar Meredith îşi luă rămas bun de la ei stând lângă tatăl ei. Apoi, văzu o maşină intrând pe alee venind spre casă.

— Cine naiba o fi la ora asta? întrebă tatăl ei, încruntându-se spre farurile care îl orbiră cu lumina lor. Meredith se uită cu atenţie, iar când trecu pe sub un felinar văzu că era un Mercedes albastru.

— A venit Parker.

— La unsprezece noaptea?

Presimţirile rele o făcură pe Meredith să tremure şi asta se întâmpla înainte să vadă în lumina becului de deasupra uşii chipul sumbru, încordat, al logodnicului ei.

— Speram că la ora asta petrecerea se va fi terminat. Trebuie să vă vorbesc.

— Parker, începu Meredith, nu uita că tatăl meu e bolnav…

— Nu-l voi necăji mai mult decât e nevoie, promise Parker, aproape împingându-i în hol cu mâinile apăsate pe spatele lor, dar trebuie informat în privinţa faptelor ca să le putem rezolva aşa cum se cuvine.

— Nu mai vorbiţi despre mine de parcă n-aş fi de faţă, spuse Philip imediat ce păşiră în bibliotecă. Care fapte? Ce dracu se întâmplă?

Oprindu-se ca să închidă uşile bibliotecii, Parker spuse:

— Cred că amândoi ar trebui să staţi jos.

— La naiba, nimic nu mă enervează mai mult decât să fiu ţinut în suspans…

— Foarte bine. Philip, seara trecută m-am uitat din întâmplare peste sentinţa de divorţ al lui

Meredith şi am dat peste câteva nereguli. Îţi aminteşti să fi citit cam cu opt ani în urmă despre un avocat care accepta onorarii de la clienţi, apoi le băga în buzunar fără să înainteze cazurile tribunalului?

— Da. Ei şi?

— Iar cu vreo cinci ani în urmă a făcut mare vâlvă povestea despre un aşa-zis avocat din South Side, pe nume Joseph Grandola, condamnat pentru cincizeci şi ceva de acte de fraudă, deoarece s-a dat drept avocat şi a încasat onorarii ca să se ocupe de cazuri care n-au ajuns niciodată în faţa unui judecător. Se opri aşteptând comentarii din partea lor, dar în afara atitudinii ceva mai rigide a lui Philip, cei doi nu rostiră niciun cuvânt, aşa că vorbi mai departe: Grandola a urmat un an Facultatea de Drept, apoi a fost dat afară. Câţiva ani mai târziu a deschis un birou într-un cartier unde majoritatea „clienţilor” nu avea şcoală.

Şmecheria i-a mers vreme de zece ani, ocupându-se doar de cazuri care nu cereau un proces sau nu implicau apariţia unui avocat al părţii adverse, cum ar fi divorţurile de comun acord, întocmirea testamentelor… Meredith se prăbuşi pe canapea, simţind un gol în stomac, mintea acceptând năucită ceea ce Parker se pregătea să-i spună tatălui ei. Auzi de la mare distanţă vocea lui Parker turuind:

— Avea ceva pregătire în domeniul dreptului şi cunoştea destule expresii tipice ca să întocmească acte cât de cât legale. Când apărea câte un client care dorea un divorţ, se asigura în primul rând că era de comun acord, sau parte opusă de negăsit,

în caz că da, îi cerea clientului un onorariu, apoi întocmea o petiţie de divorţ. Ştiind că nu va putea apărea în faţa unui judecător fără să se dea de gol, o semna el.

— Vrei să-mi spui, articula Philip cu o voce atât de încordată, încât ajunsese de nerecunoscut, că avocatul pe care l-am angajat cu unsprezece ani în urmă nu era avocat?

— Mă tem că da.

— Nu-mi vine să cred, rosti el cu un strigăt gutural, de parcă ar fi putut alunga posibilitatea cu propria furie.

— Continuă, spuse el după o clipă.

— Astăzi, după ce am verificat că Spyzhalski nu e membru al baroului, am trimis un detectiv la tribunal, un detectiv foarte discret, pe care îl folosim noi la bancă, îl asigură el pe Philip, care se apucase cu mâinile de braţele scaunului. Şi-a petrecut toată ziua şi o parte din noapte verificând şi reverificând divorţul lui Meredith, care nu e înregistrat nicăieri.

— Îl omor pe ticălosul ăla!

— Dacă te referi la Spyzhalski, va trebui mai întâi să-l găseşti. S-a făcut nevăzut.

Dacă te referi la Farrell, te sfătuiesc foarte serios să-ţi reconsideri atitudinea.

— Pe naiba! Meredith poate rezolva problema foarte repede plecând la Reno şi obţinând un divorţ rapid şi urgent.

— M-am gândit şi eu la asta, şi nu merge. Ridică mâna ca să oprească izbucnirea furioasă a lui Philip. Ascultă-mă, Philip, pentru că în seara asta am avut destul timp la dispoziţie ca să mă gândesc bine. Chiar dacă Meredith ar face cum zici, n-ar

descâlci harababura drepturilor asupra proprietăţii. Treaba aia tot va trebui rezolvată prin intermediul tribunalelor din Illinois.

— Meredith nu-i va spune că există o harababură.

— O soluţie eronată atât din punct de vedere moral, cât şi etic, şi pe deasupra cu totul nepractică. Oftând resemnat, Parker explică: Baroul a primit deja două plângeri împotriva lui Spyzhalski şi le-au prezentat autorităţilor în drept. Să presupunem că Meredith face cum propui tu, iar avocatul ăsta e prins şi face mărturisiri, în secunda următoare autorităţile îl vor anunţa pe Farrell că divorţul lui e ilegal, asta în cazul în care nu va afla mai întâi din presă. Îţi dai seama ce proces îţi poate trânti din cauza asta? Fiind de bună-credinţă, te-a lăsat pe tine şi pe Meredith să vă ocupaţi de divorţ, iar voi aţi fost neglijenţi: în plus, în toţi anii ăştia l-aţi expus pericolului bigamiei şi..

— Ai lămurit toate aspectele, se răsti Philip. Ce propui să facem?

— Tot ceea ce trebuie ca să-l îmbunăm şi să-l determinăm să accepte un divorţ rapid, fără complicaţii, replică Parker cu un calm imperturbabil, apoi se întoarse spre Meredith.Mă tem că treaba asta va cădea pe umerii tăi. În timpul discuţiei,

Meredith rămăsese nemişcată, năucită, dar cuvintele lui Parker avură darul să o trezească din apatie.

— Şi, mai exact, de ce ar trebui îmbunat de mine sau de altcineva?

— Fiindcă problema are uriaşe implicaţii

financiare. Îţi place sau nu, de unsprezece ani Farrell e soţul tău legal. Eşti o femeie bogată, Meredith, iar Farrell, ca soţ al tău, ar putea cere, pe bună dreptate, o parte din tot ceea ce posezi…

— Nu-i mai spune aşa!

— E adevărat, ripostă Parker, dar ceva mai blând. Farrell ar putea refuza să coopereze la obţinerea acestui divorţ.Ba te-ar putea da în judecată pentru neglijarea datoriilor…

— Dumnezeule! strigă ea şi se ridică în picioare, începând să se plimbe de colo-colo. Nu-mi vine să cred. Nu, stai puţin, exagerăm, replică ea după câteva clipe.

Silindu-se să judece logic, aşa cum ar fi făcut cu o problemă a magazinului, se opri şi spuse: Dacă ce-am auzit e adevărat, Matt e cu mult mai bogat ca noi…

— Cu mult mai bogat, confirmă Parker zâmbind, impresionat de logica ei. Şi aşa, în cazul unui proces asupra proprietăţilor, ar avea mai multe de pierdut ca tine.

— Deci n-avem de ce să ne facem probleme, trase ea concluzia. Matt va dori să pună capăt acestei situaţii cu aceeaşi înverşunare cu care o doresc eu, şi va fi uşurat să afle că nu vreau nimic de la el. De fapt, s-ar putea chiar să fim în avantaj…

— Nu prea, negă Parker. Aşa cum ţi-am explicat, tatăl tău şi cu tine v-aţi asumat răspunderea obţinerii divorţului şi, din moment ce n-aţi reuşit, avocaţii lui Farrell ar putea convinge tribunalul că sunteţi vinovaţi. Iar în cazul ăsta, judecătorul i-ar putea acorda lui Farrell dreptul la despăgubiri. Ţie însă, îţi va fi al naibii de greu să scoţi bani de la

Farrell, pentru că tu erai cea care ar fi trebuit să rezolve divorţul, şi bănuiesc că avocaţii lui ar putea lămuri juriul că n-ai făcut-o în mod intenţionat, în speranţa că mai târziu să ai posibilitatea să-l storci de bani.

— O să putrezească în iad înainte să vadă vreun sfanţ de la noi, se răsti Philip, l-am plătit deja ticălosului zece mii de dolari ca să dispară din vieţile noastre şi să renunţe la orice pretenţii asupra banilor lui Meredith sau ai mei.

— Cum i-ai plătit?

— Eu… chipul lui Philip se întunecă. Am făcut ce mi-a zis Spyzhalski să fac, nimic neobişnuit, am completat un cec care putea fi încasat de Farrell şi de el.

— Spyzhalski e un escroc, îi atrase atenţia Parker pe un ton sarcastic. Crezi că a avut scrupule să falsifice semnătura lui Farrell şi să încaseze el cecul?

— Ar fi trebuit să-l omor pe Farrell în ziua în care Meredith l-a adus din nou aici!

— Destul! strigă Meredith. Nu te mai agita, nu vreau să mai faci un infarct. Vom cere unui avocat să ia legătura cu avocatul lui…

— Nici vorbă, o întrerupse Parker. Dacă vrei ca omul să coopereze, iar toată încurcătura asta să rămână secretă, ţelul principal pentru noi toţi, atunci ar fi mai înţelept să lămureşti tu lucrurile cu el.

— Ce fel de lucruri? întrebă Meredith cu înflăcărare.

— Aş propune să începi, afirmă Parker, cu o scuză pentru remarca ta publicată în articolul lui Sally Mansfield. Amintirea întâmplării de la balul

Operei o izbi în plin, iar Meredith se prăbuşi pe scaunul din faţa căminului, privind ţintă flăcările.

— Nu-mi vine să cred, şopti ea. Tatăl ei îl fulgeră pe Parker cu o privire ucigătoare, vocea fiindu-i aproape un urlet:

— Încep să am îndoieli în privinţa ta, Parker. Ce fel de bărbat eşti tu să-i propui să-şi ceară scuze de la ticălosul ăla? Mă ocup eu de el.

— Sunt un bărbat practic, civilizat, replică acesta ducându-se la Meredith şi punându-şi mâna pe umărul ei. Iar tu eşti unul nestatornic şi de aceea ultima persoană din lume care ar trebui să încerce să trateze cu el. În plus, eu am încredere în Meredith. Uite, Meredith mi-a povestit tot ce s-a întâmplat între ea şi Farrell. S-a însurat cu ea pentru că era însărcinată. Ce-a făcut după ce a pierdut copilul a fost o mare cruzime, dar ceva practic şi probabil mai sincer decât să tragă de o căsătorie care era sortită eşecului de la bun început…

— Sincer! răcni Philip. Un escroc de douăzeci şi cinci de an., dornic de îmbogăţire, care seduce o moştenitoare de optsprezece ani, o lasă însărcinată, apoi „din amabilitate” se însoară cu ea.

— Destul! spuse din nou Meredith cu şi mai multă forţă. Parker are dreptate. Iar tu ştii foarte bine că nu m-a „sedus”. Ţi-am povestit ce s-a întâmplat şi de ce.

Făcând un efort, reuşi să se stăpânească. Toate astea n-au nicio importanţă. Voi lămuri eu problema cu Matt imediat ce mă voi hotărî cum să o abordez.

— Aşa te vreau, spuse Parker. Se uită la Philip,

ignorându-i expresia încrâncenată.

Tot ce are Meredith de făcut e să se întâlnească cu el într-un mod civilizat, să-i explice cum stau lucrurile şi să-i propună să obţină un divorţ fără pretenţii financiare. Îi studie faţa palidă şi schiţă un surâs chinuit. Te-ai ocupat de adversari mai duri şi de probleme mai complicate, nu-i aşa scumpa mea?

Meredith văzu încurajarea, mândria din ochii lui, şi se uită la el cu o consternare neajutorată.

— Nu.

— Ba da! o contrazise el. Dacă mâine acceptă să te vadă, e posibil ca până seara toate lucrurile să fie lămurite.

— Să mă vadă! izbucni ea. De ce nu pot vorbi cu el la telefon?

— Ai alege soluţia asta dacă ar fi vorba de o problemă complicată a magazinului?

— Nu, fireşte că nu, oftă ea. Câteva minute după plecarea lui Parker, Meredith şi tatăl ei rămaseră privind în gol cu un fel de stupoare furioasă.

— Presupun că mă învinuieşti pe mine de toate astea, declară în cele din urmă tatăl ei. Revenindu-şi din starea de autocompătimire, Meredith îşi întoarse capul şi se uită la el. Arăta înfrânt şi palid.

— Bineînţeles că nu, spuse ea încet.Ai încercat să mă aperi angajând un avocat care nu ne cunoştea.

— Îl voi suna pe Farrell mâine la prima oră.

— Nu poţi, spuse ea calmă. Parker a avut dreptate. Te înfurii imediat ce se pomeneşte numele lui Matt. Dacă încerci să stai de vorbă cu el, în zece secunde o să-ţi pierzi stăpânirea de sine

şi vei face încă un infarct. Mai bine du-te la culcare şi încearcă să dormi, adăugă ea, ridicându-se.Ne vedem mâine la magazin. Mâine dimineaţă, toate astea vor părea mai puţin… ameninţătoare, în plus, continuă ea reuşind cumva să-i zâmbească liniştitor, mergând amândoi spre uşa de la intrare, nu mai sunt o fetiţă de optsprezece ani şi nu mă tem să-l înfrunt pe Matthew Farrell. De fapt, minţi ea, abia aştept să-l duc de nas. Tatăl ei arăta de parcă încerca cu disperare să se gândească la o alternativă, făcându-se tot mai alb la faţă fiindcă nu-i venea niciuna în minte. Fluturându-şi veselă mâna, coborî alergând treptele casei. Îşi lăsase maşina pe alee. Se urcă şi trânti portiera. Apoi îşi sprijini fruntea de volan şi închise ochii.

— Oh, Dumnezeule! şopti ea, îngrozită că va trebui să înfrunte demonul cu păr negru al trecutului ei.

CAPITOLUL 25

— Bună dimineaţa, spuse Phyllis plină de voie bună, urmând-o pe Meredith în biroul ei.

— Aş putea găsi o mulţime de denumiri pentru dimineaţa asta, replică Meredith ducându-se la dulap să-şi pună paltonul, dar bună n-ar fi una dintre ele. Încercând să amâne să-l sune pe Matt, spuse: Am fost căutată? Phyllis dădu din cap.

— A telefonat domnul Samborn pentru că nu i-ai trimis formularul de asigurare completat cu datele noi. Zice că îi trebuie imediat. I-l dădu lui Meredith şi rămase aşteptând. Oftând, Meredith se aşeză la birou, îşi luă stiloul, completă numele

şi adresa, apoi se uită revoltată la întrebarea următoare. „Starea civilă”, scria acolo: „Necăsătorită, căsătorită, văduvă”. Privind cuvântul din mijloc simţi un hohot de râs isteric urcându-i-se în gât. Era căsătorită. De unsprezece ani. Cu Matt Farrell.

— Te simţi bine? întrebă Phyllis neliniştită când Meredith îşi puse fruntea pe mână şi se uită la formular ca paralizată. Ridicându-şi ochii spre Phyllis, spuse:

— Ce-ţi pot face pentru că ai falsificat o poliţă de asigurare?

— Cred că, în cazul morţii, pot refuza să plătească banii cuveniţi.

— Corect, replică Meredith pe un ton uşor amar şi încercui cu o înfloritură furioasă cuvântul necăsătorită. Fără să ţină seama de îngrijorarea de pe chipul lui Phyllis, îi dădu formularul completat şi spuse: Eşti drăguţă să închizi uşa după tine şi să nu laşi pe nimeni să mă deranjeze?

După plecarea lui Phyllis, Meredith luă cartea de telefon de pe un raft din spatele ei, căută numărul de la Haskell Electronics şi-l notă. Apoi puse cartea la loc şi se uită la telefon de parcă ar fi avut colţi, ştiind că venise momentul de care se temuse toată noaptea. Închizând ochii, încercă să se transpună în starea de spirit potrivită, repetându-şi planul din nou: dacă Matt va fi supărat pentru ce-i spusese la Operă, şi cu siguranţă că va fi, îşi va cere scuze cu demnitate. Scuze, fără explicaţii, urmate de o cerere politicoasă, impersonală, de a-l întâlni pentru a discuta o problemă urgentă. Acesta era planul ei.Ca într-un film derulat cu încetinitorul ridică

mâna tremurătoare şi o întinse spre receptor…

Era pentru a treia oară în decursul unei ore că interfonul lui Matt suna insistent, întrerupând o discuţie aprinsă între directorii săi executivi. Furios, se uită cu părere de rău la oamenii săi, întinse mâna spre butonul interfonului, explicând:

— Sora domnişoarei Stern e bolnavă. Continuaţi-vă discuţia, adăugă el apăsând pe interfon şi răstindu-se la secretara care o înlocuia pe domnişoara Stern. Ţi-am spus să nu mă deranjezi.

— Da, domnule, ştiu, se auzi vocea Joannei Simmons, dar domnişoara Bancroft a spus că e urgent şi a stăruit să vă întrerup din şedinţă.

— Spune-i să lase un mesaj, o repezi Matt. Dădu să ridice degetul de pe interfon, apoi se opri. Cine ai zis că mă sună?

— Meredith Bancroft, accentuă secretara, vocea ei dându-i de înţeles că citise şi ea articolul lui Sally Mansfield despre divergenţele dintre el şi Meredith.La fel ca oamenii de la masa semicirculară, pentru că pronunţarea numelui lui Meredith provocă o secundă de tăcere, urmată apoi de explozia unei conversaţii în care glasurile agitate, uşor stridente, voiau să acopere tăcerea de mai devreme.

— Sunt în mijlocul unei şedinţe, replică Matt scurt. Spune-i să mă sune peste cincisprezece minute. Puse jos receptorul, ştiind că buna cuviinţă ar fi cerut ca el să se ofere să o sune pe Meredith la terminarea întrunirii. Îl durea în cot; nu aveau ce să-şi spună. Silindu-se să se concentreze asupra afacerilor, se uită la Tom Anderson şi continuă discuţia întreruptă de Meredith:

— Nu vom avea niciun fel de probleme în Southville.

Avem un contract cu comisia de protecţie a mediului înconjurător prin care ne asigură că atât districtul, cât şi oraşul Southville sunt dornici să ne construim fabrica acolo. Vom primi aprobarea miercuri, când se vor întâlni să voteze…

Zece minute mai târziu îşi conduse oamenii afară, închise uşa şi se instala din nou la birou. Cum Meredith nu-l sună nici după treizeci de minute, sări de pe scaun şi se uită la aparat cu o duşmănie tăcută, aversiunea crescându-i cu fiecare clipă. Cât de tipic pentru Meredith, îşi zise el, ca, după ce-l suna pentru prima oară în zece ani cerându-i secretarei să-l întrerupă dintr-o şedinţă, să-l facă să aştepte, când el nu se grăbea să vorbească cu ea. Se purtase întotdeauna de parcă ar fi aparţinut unei familii regale. Se născuse cu o imagine distorsionată a propriei importanţe şi fusese crescută să creadă că era mai bună decât oricine altcineva…

Bătând cu degetele în masă, Meredith se lăsă pe speteaza scaunului, urmărind furioasă ceasul, aşteptând în mod intenţionat patruzeci şi cinci de minute înainte de a-l suna din nou, cât de tipic pentru acel fanfaron arogant şi fudul s-o facă pe ea să-l sune iar, îşi zise ea furioasă. Era clar că nu câştigase niciun fel de maniere odată cu averea.Ar fi ştiut că, din moment ce ea făcuse politicoasă primul pas luând legătura cu el, era de datoria lui să-l facă pe al doilea.

Dar, bineînţeles, manierele nu vor însemna niciodată nimic pentru Matthew Farrell.Pe sub lustrul proaspăt achiziţionat al bunei cuviinţe, nu

era decât un ticălos ambiţios, plin de cruzime. Meredith puse capăt gândurilor sumbre; amărăciunea nu va face decât să-i complice misiunea. În plus, îşi reaminti ea, nu era drept să-l acuze pe Matt de tot ceea ce se întâmplase cu unsprezece ani în urmă. Participase din tot sufletul la actul iubirii din seara în care se cunoscuseră şi neglijase complet responsabilitatea de a se proteja împotriva sarcinii. Când rămăsese însărcinată, Matt făcuse un gest decent şi se oferise să se însoare cu ea. Mai târziu, se convinsese că o iubea, deşi el nu i-o spusese. De fapt, n-o minţise niciodată şi era copilăros şi prostesc din partea ei să-l învinovăţească că nu-i îndreptăţise speranţele naive. Simţindu-se mult mai calmă şi stăpână pe sine,

Meredith lasă deoparte mândria rănită şi îşi promise să păstreze această atitudine filosofică. Acele ceasului se postară la zece şi patruzeci şi cinci, iar ea întinse mâna spre telefon. Matt tresări auzind bâzâitul interfonului:

— Vă caută domnişoara Bancroft, spuse Joanna. El ridică receptorul.

— Meredith? rosti el cu o voce tăioasă, impacientată. E o surpriză neaşteptată.

Meredith observă distrată că nu spusese „o plăcere neaşteptată”, aşa cum se obişnuia, şi că vocea îi era mai adâncă şi mai răsunătoare decât şi-o amintea.

— Meredith! Enervarea lui vibra, străbătând distanţa care îi separa şi o trezi la realitate. Dacă m-ai sunat să-mi sufli în ureche, mă simt flatat, dar cam nedumerit. Ce te aştepţi să fac?

— Văd că eşti la fel de înfumurat şi prost crescut

ca…

— Aha, m-ai sunat să-mi critici manierele, trase el concluzia logică. Meredith îşi reaminti hotărâtă că ţelul ei era să-l îmbuneze, nu să-l înfurie. Stăpânindu-şi accesul de mânie, spuse sinceră:

— De fapt, te sun pentru că aş vrea să… să îngrop securea.

— În care parte a corpului meu? Replica lui era destul de aproape de adevăr ca să-i smulgă un mic hohot de râs, iar când îl auzi Matt îşi aminti brusc cât de fermecat fusese cândva de acest râs molipsitor. Strânse din maxilare, iar vocea i se înăspri:

— Ce vrei, Meredith?

— Vreau, adică, trebuie să vorbesc cu tine, în persoană.

— Săptămâna trecută mi-ai întors spatele de faţă cu cinci sute de oameni, îi aduse el aminte pe un ton de gheaţă. De ce această schimbare bruscă?

— A intervenit ceva şi trebuie să discutăm cât mai calm şi matur, spuse ea, încercând cu disperare să nu între în amănunte până nu se vor afla între patru ochi. E vorba, hm, despre noi…

— Noţiunea de noi e inexistentă, remarcă el incisiv, iar din ce s-a întâmplat la Operă e clar că maturitatea depăşeşte capacităţile tale.Pe buzele lui Meredith ţâşni o replică usturătoare, dar şi-o reprimă. Nu voia o bătălie, voia un acord. Era o femeie de afaceri şi învăţase să trateze cu oamenii încăpăţânaţi. Matt părea decis să-i pună beţe în roate; în consecinţă, trebuia să-l aducă la o stare de spirit mai dispusă discuţiilor. Iar cu cearta nu va ajunge nicăieri.

— Când m-am purtat aşa cu tine nu ştiam că Sally Mansfield se află prin apropiere, explică ea cu răbdare. Îmi cer scuze pentru ce-am spus şi mai ales pentru că am spus-o de faţă cu ea.

— Sunt adânc impresionat, replică el cu un glas sarcastic. Trebuia să fi studiat diplomaţia. Meredith se strâmbă la telefon, dar păstră tonul calm:

— Matt, încerc să fac pace, nu mă poţi ajuta şi tu un pic? Sunetul numelui său pronunţat de ea îl zdruncină şi ezită cinci secunde lungi înainte de a răspunde:

— Peste o oră plec la New York. Nu mă întorc decât luni seara. Meredith zâmbi triumfătoare.

— Joi e Ziua Recunoştinţei. Ne-am putea întâlni înainte, să zicem marţi, sau eşti extrem de ocupat? Matt se uită la agenda de birou, paginile fiind acoperite cu o mulţime de şedinţe şi de întruniri pentru sfârşitul de săptămâna. Era extrem de ocupat.

— Marţi e bine. Ce-ar fi să vii la biroul meu pe la douăsprezece fără un sfert?

— Perfect, acceptă Meredith imediat, mai mult uşurată decât dezamăgită de amânarea de cinci zile.

— Apropo, spuse el, tatăl tău ştie că ne întâlnim? Tonul lui muşcător îi dădu de înţeles că antipatia pentru tatăl ei nu se diminuase.

— Ştie.

— Atunci mă mir că nu te-a încuiat şi nu te-a pus în lanţuri ca să te împiedice.

Probabil că s-a moleşit.

— Nu s-a moleşit, dar e mai bătrân şi a fost foarte bolnav, încercând să îmblânzească

inevitabila enervare a lui Matt când va descoperi că tatăl ei angajase un escroc drept avocat şi erau încă căsătoriţi legal, adăugă:

— Ar putea muri în orice clipă.

— Când o să moară, ripostă el sarcastic, sper din tot sufletul ca să aibă cineva prezenţa de spirit să-i înfigă un ţăruş de lemn în inimă. Auzindu-i replica usturătoare, Meredith trebui să-şi înăbuşe un chicot îngrozit, apoi îşi luă politicos rămas bun. După ce închise telefonul, calmul îi dispăru de pe chip şi se lăsă pe spate în scaun. Observaţia lui Matt implica că îl considera pe tatăl ei un vampir şi existase o vreme când simţise şi ea că o lipsise de dreptul la viaţă. În orice caz, îi furase o mare parte din bucuria tinereţii.

CAPITOLUL 26

Până astăzi, ziua fatidică, stând în faţa oglinzii din baia lipită de biroul ei,

Meredith reuşise să se convingă că va putea avea o întâlnire politicoasă, fără complicaţii personale cu Matt, şi că-l va face să accepte un divorţ rapid, cât mai simplu. Îşi trecu rujul peste buze, îşi pieptănă părul lung până la umeri dându-i un aspect lejer, un fel de stil suflat de vânt, apoi făcu un pas înapoi ca să studieze efectul rochiei din jerseu negru cu guler înalt, fustă strâmtă şi mânecile lungi, largi. Un lănţişor gros de aur sclipea pe rochia de un negru mai, la încheietura mâinii atârnându-i o brăţară asortată. Mândria şi bunul-simţ îi cereau să arate cât mai bine posibil. Matt se întâlnea cu stele de cinema şi manechine sexy, elegante, şi ştia că-l va putea înfrunta mai

uşor dacă se va simţi încrezătoare în sine şi nu şleampătă. Mulţumită, îşi vârî trusa cu cosmetice în poşetă, îşi luă paltonul şi mănuşile, şi se hotărî să apeleze la un taxi ca să nu se lupte cu traficul şi să nu caute un loc de parcare pe ploaie. În taxi se uită pe geam urmărind pietonii traversând în grabă Michigan Avenue, ţinând deasupra capetelor umbrele sau ziare. Timp de cinci zile şi cinci nopţi îşi pusese la punct strategia, repetase ceea ce va spune şi cum o va spune. Cu calm şi tact, pe tonul folosit în rezolvarea negocierilor. Nu se va coborî la a-l critica pentru acţiunile din trecut.

În primul rând, Matt nu avea deloc conştiinţă; în al doilea rând, era ferm hotărâtă să nu-i dea satisfacţia de a afla cât de mult o duruse trădarea lui. Fără învinuiri, îşi reaminti ea, va fi calmă, rezervată şi va da dovadă de tact. Purtându-se aşa, spera să dea tonul întâlnirii dintre ei, silindu-l, spera ea, să-i urmeze exemplul. Şi nu îi va trânti brusc în faţă informaţia despre problema lor, va ajunge la ea treptat.

Mâinile începură să-i tremure şi le vârî în buzunarele adânci ale paltonului, strângându-şi pumnii din cauza nervozităţii. Şuvoaiele de ploaie se revărsau peste parbrizul taxiului, estompând luminile semaforului, transformându-le în scântei verzi, galbene şi roşii, scântei amintindu-i de explozia focurilor de artificii din seara de 4 iulie, seară care îi schimbase întregul curs al vieţii.

Vocea şoferului de taxi o trezi din reverie:

— Am ajuns, dom'şoară. Meredith se scotoci prin poşetă, îi plăti, apoi o luă la fugă prin rafalele de vânt şi ploaie spre clădirea înaltă din oţel şi

sticlă adăpostind noua achiziţie a lui Matt. Coborând din ascensor la etajul al şaizecilea, se trezi într-o sală de recepţie spaţioasă acoperită de un covor argintiu. Se duse spre recepţioneră, o brunetă şic aşezată la o masă rotundă, aceasta urmărind apropierea lui Meredith cu o fascinaţie prost ascunsă.

— Domnul Farrell vă aşteaptă, domnişoară Bancroft, spuse ea recunoscând-o din fotografiile de prin reviste. În momentul de faţă e într-o şedinţă, dar se va termina în câteva minute. Vă rog să luaţi loc. Supărată că Matt o făcea să aştepte ca o supusă venită în audienţă la rege, Meredith aruncă o privire plină de subînţelesuri ceasului de pe perete. Sosise însă cu zece minute mai devreme.

Furia o părăsi la fel de repede pe cât apăruse şi se aşeză pe un scaun din crom şi piele. Când luă o revistă ca să o frunzărească, un bărbat ieşi grăbit din birou, lăsând uşa întredeschisă. Uitându-se pe deasupra revistei, Meredith descoperi că avea o vedere clară asupra bărbatului care îi era soţ, şi-l studie cu o curiozitate nedorită. Matt se afla în spatele mesei de birou, dus pe gânduri, ascultându-i pe bărbaţii care vorbeau. Cu toată atitudinea relaxată, maxilarul purta amprenta autorităţii, bărbia emana încredere în sine şi, chiar dacă era numai în cămaşă, cu mânecile suflecate, părea să degaje o aură de putere şi dinamism pe care Meredith o găsi puţin surprinzătoare şi ciudat de tulburătoare. În seara de la Operă nervii îi fuseseră prea slăbiţi ca să se uite bine la el, ce să mai vorbim să-l studieze cu atenţie. Acum, pentru că avea timpul necesar şi i

se oferise ocazia, observă că trăsăturile îi erau cam la fel cu cele pe care şi le amintea... totuşi uşor diferite.La cei treizeci şi şapte de ani chipul său pierduse obrăznicia tinereţii, locul ei fiind luat de o forţă îndârjită care îl făcea să pară chiar mai atrăgător şi mai înduplecat. Părul îi era mai negru decât şi-l amintea, ochii mai deschişi la culoare, dar gura frumos desenată radia aceeaşi senzualitate ostentativă. Unul dintre bărbaţi spuse ceva amuzant, iar strălucirea bruscă a zâmbetului sincer al lui Matt îi strânse inima. Ignorând cu fermitate reacţia inexplicabilă, se concentra asupra discuţiei din birou. După câte se părea, Matt plănuia să unească două departamente din cadrul Intercorp-ului, iar scopul întrunirii era discutarea modalităţii celei mai simple de a rezolva problema.

Cu un interes profesional tot mai mare, Meredith remarcă că maniera cu care Matt conducea o şedinţă cu directorii săi era foarte diferită de cea a tatălui ei. Tatăl ei ţinea o şedinţă ca să dea ordine şi era revoltat dacă cineva îndrăznea să-l contrazică. Era clar însă că Matt prefera o dispută vie, o exprimare liberă a opiniilor diferite şi propunerilor contradictorii. Asculta, cântărind în tăcere meritul fiecărei idei, fiecărei obiecţii, pe măsură ce erau exprimate. În loc să-şi terorizeze staff-ul, silindu-l la o supunere umilitoare, cum făcea tatăl ei, Matt se folosea de talentul fiecărui om, beneficiind de pe urma experienţei lui în domeniul respectiv. Lui Meredith stilul lui Matt i se păru mult mai logic şi mult mai eficient. Stătea pe scaun, trăgând cu urechea, o sământă minusculă de admiraţie prinzând rădăcini

şi începând să crească. Ridică braţul ca să pună revista jos şi, de parcă gestul ei i-ar fi atras atenţia, Matt îşi întoarse brusc capul, uitându-se direct la ea. Când ochii aceia gri, pătrunzători, se fixară în ai ei,

Meredith încremeni cu revista în mână. Matt îşi retrase privirea, îndreptând-o spre bărbaţii din jurul mesei.

— S-a făcut târziu, spuse el. Vom relua discuţia după dejun, în câteva clipe, oamenii ieşiră afară, iar lui Meredith i se uscă gâtul văzându-l pe Matt păşind furios spre ea. *Calmă, rezervată, cu mult tact,* îşi reaminti ea într-un fel de incantaţie trepidantă, silindu-şi privirea să urce dincolo de pantalonii gri, ce-i cuprindeau picioarele musculoase şi şoldurile, spre ochii cu pleoapele uşor coborâte. *Fără învinuiri… Ajungi la problemă treptat, nu i-o trânteşti imediat în faţă.*

Matt o urmări ridicându-se, iar când îi vorbi vocea îi fu la fel de neutră ca şi sentimentele lui pentru ea.

— A trecut mult timp, spuse el, preferând în mod intenţionat să uite de scurta şi neplăcuta lor întâlnire de la Operă. Meredith îşi ceruse scuze la telefon, îşi dovedise buna-credinţă venind aici, iar el era dispus să facă un pas spre ea. În fond, se lecuise de ea cu ani în urmă şi era o prostie să poarte pică cuiva care nu mai însemna absolut nimic pentru el. Încurajată de lipsa unei duşmănii aparente,

Meredith îşi întinse mâna înmănuşată, chinuindu-se să-şi alunge încordarea din voce.

— Bună, Matt, reuşi ea să spună, cu o pace sufletească pe care n-o simţea defel.

Strângerea lui de mână fu scurtă, distantă.

— Vino o clipă în biroul meu: înainte de a pleca, mai am de dat un telefon.

— A pleca? întrebă ea păşind alături de el în biroul cu covor argintiu, având o privelişte panoramică asupra oraşului Chicago. Cum adică a pleca?

Matt ridică receptorul telefonului.

— Au sosit câteva opere de artă pentru biroul meu, iar tablourile vor fi atârnate pe perete peste câteva minute. În plus, m-am gândit c-am putea sta mai bine de vorbă servind dejunul împreună.

— Dejunul? repetă Meredith, căutând înnebunită o cale de a-l evita.

— Să nu-mi spui că ai mâncat deja, pentru că nu te cred, replică el, apăsând pe un buton de pe telefon.Pe vremuri credeai că e necivilizat să serveşti dejunul înainte de ora două. Meredith îşi aminti că-i spusese ceva asemănător în zilele petrecute la fermă. Ce idioată obraznică şi înfumurată trebuie să fi fost la optsprezece ani, îşi zise ea. În zilele astea servea dejunul la masa de lucru, când şi dacă avea timp să mănânce. Dacă stătea bine să se gândească, ideea dejunului într-un restaurant nu era chiar atât de rea. Când îi va da vestea, Matt nu va putea înjura, striga sau face o scenă. În loc să stea pe loc aşteptând ca el să-şi încheie convorbirea telefonică, Meredith se plimbă prin biroul spaţios admirându-i colecţia de artă. În capătul îndepărtat al încăperii, Meredith observă şi recunoscu singura piesă care îi plăcu cu adevărat, o sculptură mare de Carter.Pe peretele de lângă ea atârna un tablou uriaş, plin de stropi galbeni, albaştri şi maroni dintr-o substanţă

vâscoasă, şi se dădu înapoi câţiva paşi încercând să vadă ce i-ar plăcea cuiva într-o astfel de pictură. După părerea ei, lucrarea arăta ca nişte ochi de peşti înotând în cremă de struguri. Alături se afla un tablou care părea să reprezinte o străduţă din New York… îşi înclină capul într-o parte, examinându-l atentă. Nu o străduţă, mai degrabă o mănăstire sau poate un munte cu vârful în jos, cu un sat şi un râu traversând întreaga pânză în diagonală, şi nişte cutii goale de conservă…

Stând în picioare la birou, Matt o urmări aşteptând să i se facă legătura telefonică. Studie femeia din biroul lui cu interesul detaşat al unui cunoscător.

Înfăşurată în blana de nurcă, cu lănţişorul gros lucindu-i la gât, arăta elegantă, costisitoare, răsfăţată, o impresie aflată într-un contrast izbitor cu puritatea de madonă a profilului, acum când privirea i se ridică spre tablou, părul scăpărându-i sub neoanele de deasupra ca nişte bănuţi de aur.La aproape treizeci de ani,

Meredith degaja încă aceeaşi aură convingătoare de distincţie înnăscută şi senzualitate inconştientă. Aceasta fusese fără îndoială partea cea mai importantă a atracţiei exercitate asupra lui, îşi zise el sardonic. Chiar şi acum, mai bătrân şi mai înţelept cu un deceniu, dacă n-ar fi ştiu deja cât de egoistă şi fără inimă era în realitate, ar fi considerat-o incredibil de fermecătoare. După ce puse jos receptorul, merse agale spre locul unde ea analiza tabloul şi îi aşteptă în tăcere comentariile.

— Cred… cred că e minunat, minţi Meredith.

— Serios? replică Matt. Ce-ţi place la el?

— Oh, totul. Culorile… emoţia transmisă, imaginile.

— Imagini! repetă el pe un ton mirat. Ce anume vezi când te uiţi la el?

— Păi, văd ce-ar putea fi: munţi sau turle gotice cu susul în jos, sau… Lăsă fraza în suspans, teribil de stingherită. Ce vezi tu când te uiţi la el? întrebă ea cu un entuziasm forţat.

— O investiţie de un sfert de milion de dolari, replică el sec, care acum valorează jumătate de milion. Ea fu îngrozită şi se dădu de gol înainte să se poată stăpâni.

— Pentru asta?

— Pentru asta, replică el, iar Meredith ar fi putut jura că văzuse în ochii lui o sclipire de umor.

— N-am vrut să sune chiar aşa, spuse ea ruşinată, reamintindu-şi planul ei: calmă, distantă… Adevărul e că mă pricep prea puţin la arta modernă. El trecu peste subiect ridicând nepăsător din umeri.

— Mergem? Când Matt se duse să-şi ia paltonul, Meredith observă pe masa de birou fotografia înrămată a unei tinere foarte drăguţe, stând pe un buştean cu genunchiul ridicat la piept, părul fluturându-i în vânt, având pe chip un zâmbet ameţitor. Ori era manechin de profesie, constată Meredith, ori, judecând după zâmbetul acela, îndrăgostită de fotograf.

— Cine a făcut fotografia? întrebă ea când Matt se întoarse.

— Eu, de ce?

— Niciun motiv anume. Tânără nu era una dintre faimoasele starlete sau membre ale

societăţii de elită, cu care Matt era fotografiat de obicei. Fata avea o frumuseţe proaspătă, inocentă. N-o recunosc.

— Nu se mişcă în lumea ta, replică el ironic, îmbrăcându-şi haina şi paltonul. E doar o fată care lucrează, chimistă la o fabrică din Indiana.

— Şi te iubeşte, trase Meredith concluzia, răsucindu-se spre el surprinsă de sarcasmul din vocea lui. Matt se uită la fotografia surorii lui.

— Mă iubeşte. Meredith sesiză imediat că fata era importantă pentru el şi, dacă era adevărat, dacă se gândea cumva să se căsătorească cu ea, atunci va fi la fel de dornic ca şi ea să obţină un divorţ rapid. Iar misiunea din această după-amiază i-ar fi devenit mult mai uşoară. Trecând pe lângă biroul secretarei, Matt se opri să-i vorbească femeii cu păr cărunt.

— Tom Anderson e la audierea comisiei pentru protecţia mediului, spuse el. Dacă se întoarce cât sunt la restaurant, dă-i numărul şi spune-i să mă sune acolo.

CAPITOLUL 27

În faţa clădirii îi aştepta o limuzină argintie. Lângă ea stătea un şofer voinic cu nasul rupt şi fizicul unui bizon, ţinând deschisă portiera. În mod normal, a călători cu limuzina era pentru Meredith o plăcere şi un lux, dar când maşina se repezi în trafic se apucă de braţele scaunului, surprinsă şi neliniştită. Reuşi să-şi ascundă panica când şoferul luă curbele cu cauciucurile scrâşnind, dar când trecu pe roşu şi depăşi un autobuz în mod nepermis privirea îi zvâcni preocupată spre Matt.

El răspunse comentariului ei nerostit printr-o uşoară ridicare din umeri.

— Joe n-a renunţat încă la visul de a concura la Indy.

— Aici nu suntem pe un traseu Indy, îi atrase atenţia Meredith, apucându-se şi mai strâns de braţele scaunului, maşina luând colţul pe două roţi.

— Iar el nu e şofer. Hotărâtă să-i imite nonşalanţa, Meredith îşi desprinse degetele de braţele scaunului.

— Serios? Atunci ce e?

— Bodyguard. Stomacul i se strânse la această dovadă că Matt făcuse lucruri care stârniseră atât de mult ura unor oameni, încât îi doreau răul. Primejdia n-o atrăsese niciodată; îi plăcea să trăiască în linişte, cu un program bine organizat, iar ideea unui bodygard i se părea puţin cam barbară. Niciunul din ei nu mai scoase un cuvânt până ce maşina nu se opri brusc la intrarea de la Laundry, unul dintre cele mai elegante restaurante din Chicago, frecventat doar de lumea bună.

Şeful de sală, care era şi unul dintre proprietarii restaurantului, se afla la locul lui obişnuit de lângă uşă, îmbrăcat în smoching. Meredith îl cunoştea pe John încă de pe vremea când mergea la şcoală, iar tatăl ei o aducea aici la prânz, John trimiţându-i băuturi răcoritoare aranjate ca nişte cocktail-uri.

— Bună ziua, domnule Farrell, rosti el respectuos, dar când se întoarse spre Meredith, adăugă cu un surâs jucăuş: E întotdeauna o plăcere să vă văd, domnişoară Bancroft. Meredith aruncă o privire rapidă spre faţa indescifrabilă a

lui Matt, întrebându-se cum se simţea descoperind că ea era mai bine cunoscută în restaurantul ales de el. Uită de asta când fură conduşi la masa lor şi observă că în local luau prânzul mai mulţi oameni pe care îi ştia foarte bine. Judecând după privirile lor şocate, îl recunoscuseră pe Matt şi se întrebau fără îndoială de ce lua ea masa cu un bărbat căruia îi întorsese spatele în public. Sherry Withers, una dintre tele mai bârfitoare din cercul de cunoştinţe ale lui Meredith, ridică mâna fluturând-o spre ea, îl studie pe Matt, apoi îşi înălţă sprâncenele amuzată.

Un chelner îi conduse pe lângă o mulţime de flori proaspete dispuse în jurul unei spalier alb, lucrat artistic, spre o masă aflată destul de departe de pianul de abanos din centrul încăperii. Să rezervi o masă bună, aşa cum era cea la care se aşezau, era practic imposibil, iar Meredith se întrebă într-o doară cum de reuşise acest lucru Matt.

— Vrei să bei ceva? o întrebă Matt, după ce luară loc. Mintea ei trecu brusc de la presupunerile lipsite de sens privind modul cum rezervase masa, la confruntarea cumplită care o aştepta.

— Nu, mulţumesc, doar apă minerală, începu Meredith, apoi îşi zise că o băutură mai tare o va ajuta să-şi calmeze nervii. Da, se corectă ea. Vreau.

— Ce anume?

— Să fiu în Brazilia, murmură ea oftând din tot sufletul.

— Poftim?

— Ceva tare, spuse Meredith, încercând să se

hotărască ce anume. Un Manhattan din whisky şi vermut dulce servit de obicei cu o cireaşă amară. Clătină din cap, răzgândindu-se. Una era să se calmeze şi alta să se ameţească şi să facă sau să spună ce nu trebuia. Era un pachet de nervi şi voia ceva care s-o destindă. Ceva ce va putea sorbi până îşi va încheia misiunea. Ceva ce nu-i plăcea. Un Martini din gin sau vodcă cu vermut sec, servit de obicei cu o măslină sau cu o felie de lămâie, comandă ea, accentuându-şi decizia printr-o înclinare a capului.

— Toate astea? întrebă el serios. Un pahar de apă minerală, un Manhattan şi un Martini?

— Nu… doar un Martini, spuse ea cu zâmbet crispat, dar în ochi i citea exasperarea şi apelul inconştient la răbdarea lui. Matt fu intrigat pe moment de acest amestec de contradicţii surprinzătoare. Îmbrăcată într-o rochie neagră, elegantă, care o acoperea de la gât până la încheieturile mâinilor, arăta nu numai distinsă, ci şi ispititoare. Lucrul în sine nu l-ar fi dezarmat, dar combinat cu roşeaţa uşoară care îi păta obrajii netezi, rugămintea neputincioasă din acei ochi mari, ameţitori, şi stânjeneala de adolescentă o făceau aproape irezistibilă. Îmblânzit de faptul că-i ceruse această întâlnire pentru a repara nedreptatea făcută, se hotărî dintr-o dată să ia aceeaşi atitudine pe care încercase să o ia în seara când îi vorbise la Operă, şi anume, să uite trecutul.

— Îţi voi provoca o încurcătură şi mai mare dacă te voi întreba ce fel de Martini?

— Cu gin, spuse Meredith. Vodcă, se corectă ea. Apoi se răzgândi din nou. Nu, cu gin.

Obrajii i se îmbujorară şi mai tare, nervozitatea împiedicând-o să observe scânteia amuzată din ochii lui, când o întrebă pe un ton solemn:
— Sec sau cu apă?
— Sec.
— Beefeater.
— Măsline sau ceapă?
— Măsline.
— Una sau două?
— Două.
— Extraveral sau aspirină? se interesă el pe acelaşi ton lipsit de nuanţă, dar buzele i se arcuiră într-un zâmbet, iar ea îşi dădu seama că o tachinase de la bun început. Inima i se umplu de recunoştinţă, răsuflă ceva mai uşurată, apoi se uită la el, zâmbindu-i cu candoare.
— Îmi cer scuze. Sunt, hm, un pic cam nervoasă. După plecarea chelnerului cu comanda pentru băuturi, Matt reflectă la gestul spontan prin care îşi recunoscuse încordarea. Se uită în jurul lui în restaurantul frumos, unde o masă costa cât câştigase el pe vremuri într-o zi de lucru la oţelărie. Fără ca asta să-i fi fost intenţia, recunoscu la rândul lui:
— Obişnuiam să visez să te duc într-un restaurant ca ăsta. Nesigură de calea cea mai potrivită pentru deschiderea discuţiei despre subiectul căsătoriei lor, privirea lui Meredith alunecă peste plantele cu flori roz din ghivecele masive de argint.
— Ca ăsta? Matt râse scurt.
— Nu te-ai schimbat, Meredith. Luxul cel mai extravagant e tot ceva obişnuit pentru tine. Hotărâtă să-i menţină buna dispoziţie începută

odată cu controversa privind băutura, Meredith remarcă:

— N-ai de unde să ştii dacă m-am schimbat sau nu, am petrecut împreună doar şase zile.

— Şi şase nopţi, sublinie el anume, încercând în mod intenţionat să o facă să roşească din nou, dorind să-i zdruncine echilibrul, s-o vadă iar pe tânără nevinovată care nu se putuse hotărî ce să bea. Ignorând cu bună ştiinţă aluzia sexuală, spuse:

— E greu de crezut c-am fost căsătoriţi cândva.

— Nu e surprinzător, din moment ce nu mi-ai folosit numele niciodată.

— Sunt convinsă, pară ea luptându-se să dea dovadă de aceeaşi indiferenţă, că există zeci de femei cu mult mai îndreptăţite să-ţi poarte numele decât am fost eu vreodată.

— Pari geloasă.

— Dacă îţi par geloasă, se burzului Meredith, făcând un efort ca să-şi ţină în frâu temperamentul şi aplecându-se mai aproape de el, atunci stai prost cu auzul.

Un zâmbet fugar brăzdă faţa lui Matt.

— Uitasem modul pompos, de fetiţă de pension, în care te exprimi când eşti furioasă.

— De ce, şuieră ea, te străduieşti să mă împingi spre o ceartă?

— Adevărul e, replică el sec, că ultima remarcă a fost un compliment.

— Oh! exclamă Meredith. Mirată şi puţin derutată, îşi ridică privirea spre chelnerul care le aduse băuturile. Comandară dejunul şi se hotărî să aştepte până ce Matt va termina o parte din băutura din pahar, ca alcoolul să-l mai

îmblânzească puţin şi după aceea să-i dea vestea despre divorţul inexistent. Lăsă următorul subiect al conversaţiei la alegerea lui. Matt luă paharul, supărat pe sine însuşi c-o sâcâise, şi spuse politicos, sincer interesat:

— Conform rubricilor mondene, iei parte la o mulţime de opere de binefacere, orchestra simfonică, Opera, baletul. Ce altceva mai faci cu timpul tău?

— Lucrez cincizeci de ore pe săptămână la magazin, replică Meredith, uşor dezamăgită că nu citise despre succesele ei profesionale. Matt ştia totul despre presupusele ei succese, dar voia să judece de unul singur ce fel de director executiv era, şi ştia că o va putea face doar ascultând-o vorbind. Începu să-i pună întrebări despre munca ei. Meredith îi răspunse, la început cu întreruperi, apoi tot mai liber, pentru că îi era groază să-i spună motivul adevărat al acestei întâlniri şi pentru că munca era subiectul ei preferat, întrebările lui erau atât de perspicace şi părea atât de interesat de răspunsurile ei, încât nu trecu mult şi începu să-i povestească despre realizările şi scopurile ei, despre succese şi nereuşite.

Matt avea un fel de a asculta care încuraja confidenţele, se concentra doar asupra a ceea ce i se spunea, de parcă fiecare cuvânt ar fi fost important, semnificativ.

Înainte ca să-şi dea seama, Meredith îi mărturisise deja acuzaţia de nepotism cu care se confrunta la magazin şi cât de greu îi era să facă faţă acestui lucru, ca şi antifeminismului încurajat de tatăl ei prin propria atitudine.

Când ospătarul adună farfuriile goale ale

dejunului, Meredith răspunsese deja la toate întrebările lui şi terminase aproape jumătate din sticla de Bordeaux comandată de Matt. Îi trecu prin minte că motivul pentru care fusese atât de vorbăreaţă era că - încă trăgea de timp, şovăind să-i dea vestea neliniştitoare. Însă acum, când subiectul nu mai putea fi amânat, se simţea mult mai relaxată decât la începutul întâlnirii. Se priviră pe deasupra mesei în tăcere, ca doi prieteni.

— Tatăl tău e norocos să te aibă printre directorii săi, spuse Matt, vorbind cu toată sinceritatea. Nu avea nicio îndoială că era o femeie de afaceri al naibii de bună, probabil chiar un manager talentat. Cât timp vorbise, stilul ei de a rezolva problemele îi devenise foarte clar; la fel ca dăruirea şi inteligenţa, entuziasmul şi, mai mult decât orice, curajul şi isteţimea.

— Eu sunt cea norocoasă, spuse Meredith zâmbindu-i. Magazinul Bancroft înseamnă totul pentru mine. E lucrul cel mai important din viaţa mea. Matt se lăsă pe speteaza scaunului, descoperind această nouă latură a personalităţii ei. Se încruntă, întrebându-se de ce vorbea despre blestematele alea de raioane ale magazinului de parcă ar fi fost nişte oameni pe care îi iubea? De ce era cariera lucrul cel mai important din viaţa ei? De ce nu era Parker Reynolds sau alt bărbat din lumea bună? însă chiar în timp ce-şi punea întrebarea, Matt crezu că ştie răspunsul: tatăl ei reuşise. O dominase atât de necruţător şi de eficient, încât o îndepărtase aproape complet de ceilalţi bărbaţi. Indiferent care ar fi fost motivul căsătoriei cu Reynolds, se părea că nu era

îndrăgostită de el. Ţinând seama de ceea ce-i povestise şi felul cum arătase când îi vorbise despre magazinul Bancroft, se dovedea că îi era devotată trup şi suflet.

Se uită la ea şi fu străbătut de un sentiment de milă. Milă şi tandreţe, trăise emoţiile astea în seara în care o întâlnise, însoţite de o dorinţă nebună de a o poseda, dar care distrusese orice urmă de judecată. Păşise în acel club select, aruncase o singură privire zâmbetului ei vesel şi ochilor strălucitori, şi îşi pierduse minţile. Inima i se înduioşa amintindu-şi felul cum îl prezentase drept un magnat al oţelului din Indiana. Fusese atât de plină de viaţă şi de energie, atât de inocentă în braţele lui. Dumnezeule, cum o mai dorise! Voise să o ia de lângă tatăl ei, s-o iubească, s-o răsfeţe, s-o protejeze. Dacă ar fi rămas căsătorită cu el, ar fi fost acum incredibil de mândru de ea. Într-un mod cu totul impersonal, era al naibii de mândru de ceea ce devenise. S-o răsfeţe, s-o protejeze? Matt realiză direcţia în care i-o luau gândurile şi îşi încleşta dinţii, scârbit de sine însuşi.

Meredith nu avea nevoie de nimeni care s-o protejeze; era la fel de periculoasă ca o viperă. Singura fiinţă umană care conta pentru ea era tatăl ei, şi ca să-i facă pe plac îşi ucisese copilul. Era răzgâiată, fără caracter şi fără inimă, un manechin frumos, gol pe dinăuntru, sortit să fie înveşmântat în straie frumoase şi pus în capul mesei. Numai la aşa ceva era bună; reprezenta singurul rost al vieţii ei. În ultimele minute înfăţişarea ei îl făcuse să uite adevărul, faţa încântătoare cu acei fermecători ochi albaştri-

verzui, mărginiţi de gene lungi şi dese; atitudinea ei mândră; gura moale, generoasă; sunetul muzical al vocii, zâmbetul dezarmant, molipsitor. Dumnezeule, când venea vorba de Meredith, fusese întotdeauna un mare prost, îşi zise el, dar duşmănia i se potoli brusc, dându-şi seama că această izbucnire de furie era stupidă şi lipsită de sens. Indiferent ce-ar fi făcut, fusese foarte tânără şi foarte înspăimântată, şi totul se întâmplase cu mult timp în urmă. Se terminase. Rotind alene între degete piciorul paharului cu vin, se uită la ea şi îi făcu un compliment cu aerul cel mai firesc din lume:

— Din câte se pare, ai ajuns un manager extraordinar. Dacă am fi rămas căsătoriţi, ar fi trebuit probabil să încerc să te ademenesc la compania mea. Făcuse fără să vrea aluzie la subiectul care o frământa pe Meredith, iar ea nu lăsă să-i scape această şansă. Încercând să dea o notă de umor momentului cumplit, spuse cu un mic hohot de râs nervos:

— Atunci, poţi începe să mă ademeneşti. El îşi îngustă privirea.

— Asta ce mai vrea să însemne? Incapabilă să-şi păstreze zâmbetul tremurător,

Meredith se aplecă înainte, îşi puse braţele pe masă şi trase adânc aer în piept.

— Trebuie să-ţi spun ceva, Matt. Încearcă să nu te înfurii. Ridicând nepăsător din umeri, Matt duse paharul de vin la gură.

— Nu mai avem niciun fel de sentimente unul pentru altul, Meredith. Aşa că nimic din ceea ce mi-ai spune nu m-ar putea înfuria.

— Încă suntem căsătoriţi, anunţă ea.

Sprâncenele lui zvâcniră.

— Nimic, în afară de asta!

— Divorţul nostru n-a fost legal, continuă ea repede, inima bătându-i tot mai repede sub privirea lui ameninţătoare. Avocatul care… care s-a ocupat de divorţ n-a fost unul adevărat, a fost un escroc, iar acum e căutat de poliţie. Sentinţa de divorţ n-a fost semnată de judecător, nici măcar n-a ajuns la vreun judecător. Cu o încetineală alarmantă, Matt puse paharul pe masă, apoi se aplecă înainte, vocea şuierându-i furioasă:

— Ori minţi, ori n-ai destulă minte. Cu unsprezece ani în urmă m-ai invitat să mă culc cu tine fără să te gândeşti măcar pentru o clipă să te fereşti de o posibilă sarcină. Când ai rămas însărcinată, ai alergat la mine şi m-ai pocnit în cap cu rezultatul neglijenţei tale. Acum, îmi spui că n-ai avut destulă minte să angajezi un avocat adevărat şi că suntem încă căsătoriţi. Cum se poate ca o persoană atât de proastă să ajungă să conducă un întreg departament al unui magazin?

Fiecare cuvânt dispreţuitor rostit de Matt îi biciui mândria, dar reacţia lui nu era mai cumplită decât se aşteptase, aşa că-i acceptă reproşurile amare ca pe ceva meritat. Furia şi şocul îi retezară glasul, iar Meredith spuse cu o voce liniştitoare:

— Matt, înţeleg foarte bine cum te simţi… Matt voia să creadă că-l minţea în privinţa acestei harababuri, că era un fel de încercare nebunească de a stoarce bani de la el, dar instinctele nu-l înşelau şi-şi dădu seama că-i spunea adevărul.

— Dacă situaţia ar fi inversă, continuă ea, silindu-se să vorbească pe un ton calm, raţional,

m-aş simţi la fel ca tine…

— Când ai aflat? o întrerupse el cu bruscheţe.

— În seara dinainte de a-ţi fi telefonat.

— Presupunând că spui adevărul, că suntem încă căsătoriţi, ce anume vrei de la mine?

— Un divorţ. Un divorţ simplu, secret, fără complicaţii, cât mai rapid.

— Fără pensie alimentară? rânji el batjocoritor, văzându-i obrajii îmbujorându-i-se.

Fără împărţirea averii, nimic de genul ăsta?

— Nu!

— Bine, fiindcă al naibii să fiu dacă vei primi ceva. Mânioasă pentru modul voit grosolan în care îi reamintea că acum averea lui era mai mare ca a ei, Meredith se uită la el cu un dispreţ suveran.

— Banii au fost singurul lucru la care te-ai gândit tu, singurul lucru care a contat.

N-am vrut să mă mărit cu tine şi nu-ţi vreau banii. Mai bine mor de foame decât să las ca să afle cineva că am fost măritată cu tine. Şeful de sală îşi alesese tocmai acel moment nepotrivit ca să vină la masa lor, interesându-se dacă dejunul le fusese pe plac şi dacă mai doreau şi altceva.

— Da, îşi vărsă Matt năduful. Vreau un scotch dublu, iar soţia mea, accentuă el, trăind o senzaţie de satisfacţie răutăcioasă din a face exact pe dos ceea ce-l rugase ea să nu facă, va lua un alt Martini. Meredith, care nu făcuse niciodată o scenă în public, îi aruncă vechiului ei prieten o căutătură feroce şi spuse:

— Îţi dau o mie de dolari să-i pui otravă în pahar.

Făcând o mică plecăciune, John zâmbi şi rosti pe un ton de o politeţe gravă:

— Cum să nu, doamnă Farrell, apoi se întoarse spre chipul furios al lui Matt şi adăugă făcând o mutră caraghioasă: Arsenic sau preferaţi ceva mai exotic, domnule Farrell?

— Să nu mai îndrăzneşti vreodată să mă mai numeşti aşa? îl preveni Meredith pe John. Nu e numele meu. Umorul şi afecţiunea dispărură imediat de pe chipul lui John, apoi acesta făcu o plecăciune respectuoasă.

— Îmi cer scuze pentru libertăţile permise, domnişoară Bancroft. Băutura vă va fi servită imediat. Meredith se simţea ca o bestie fără suflet. Se răzbunase fără niciun motiv pe bietul şef de sală. Se uită necăjită la spatele rigid al lui John, apoi la faţa lui Matt. Aşteptă câteva clipe ca amândoi să-şi revină, apoi trase aer în piept.

— Matt, nu e deloc practic să ne aruncăm insulte unul altuia. N-am putea să ne purtăm politicos unul cu celălalt? Am reuşi să rezolvăm mai uşor încurcătura asta. Avea dreptate. Matt ştia, iar după o clipă de ezitare spuse tăios:

— Presupun că putem încerca. Cum crezi că am putea rezolva problema?

— În linişte, spuse ea zâmbindu-i uşurată. Şi repede. Necesitatea păstrării secretului şi graba sunt mult mai importante decât îţi dai tu seama. Matt dădu din cap, gândurile începând să i se organizeze cât de cât.

— Logodnicul tău, trase el concluzia.

Conform ziarelor, vrei să te căsătoreşti cu el în februarie.

— Hm, da, şi asta, fu ea de acord. Parker ştie deja ce s-a întâmplat. El e cel care a descoperit că omul angajat de tata nu era avocat şi că divorţul

nostru este inexistent. Dar mai există ceva, ceva de o importanţă vitală pentru mine, pe care l-aş putea pierde dacă povestea asta s-ar afla.

— Şi anume?

— Am nevoie de un divorţ discret, de preferinţă pe ascuns, ca în presă să nu apară niciun fel de bârfe pe seama noastră. Vezi tu, tata urmează să plece în concediu din cauza sănătăţii, iar eu îmi doresc cu disperare funcţia de preşedinte interimar.

Am nevoie de această şansă pentru a demonstra consiliului de conducere că, atunci când se va retrage pentru totdeauna, voi fi capabilă să conduc corporaţia.

Consiliul ezită să mă numească preşedinte interimar, aşa cum ţi-am povestit, sunt extrem de conservatori, au deja îndoieli în privinţa mea, pentru că sunt relativ tânără pentru acest post de conducere şi pentru că sunt femeie, iată două lucruri care sunt împotriva mea, iar presa nu m-a ajutat prezentându-mă ca pe un fel de fluturaş frivol, o imagine cu totul eronată. Dacă mass-media prinde de veste despre situaţia dintre noi, vor transforma totul într-un adevărat circ. Eu mi-am anunţat deja logodna cu un bancher important, onest, iar despre tine se afirmă că te însori în fiecare lună cu altcineva, dar iată-ne încă căsătoriţi. Posibilitatea bigamiei nu-mi va aduce funcţia de preşedinte al corporaţiei. Sunt foarte sinceră cu tine, Matt, dacă chestia asta iese la lumină, îmi va reteza orice şansă de a conduce Bancroft.

— Nu mă îndoiesc că asta e părerea ta, spuse Matt, dar nu cred ca şansele tale să se afle într-un

pericol atât de mare.

— Nu crezi, da? replică ea cu amărăciune, ia gândeşte-te cum ai reacţionat când ţi-am spus că avocatul a fost un escroc? Ai tras imediat concluzia că sunt o imbecilă incapabilă să-mi conduc propria viaţă, ca să nu mai vorbim de un lanţ de magazine. Aşa va reacţiona şi consiliul, fiindcă nu le sunt cu nimic mai dragă decât îţi sunt ţie.

— Tatăl tău n-ar putea să le dea de înţeles că vrea să fii numită în funcţia asta?

— Ba da, dar, conform legilor corporaţiei, consiliul de conducere trebuie să aleagă preşedintele în unanimitate. Chiar dacă tatăl meu îi are în palmă, nu cred c-ar interveni în interesul meu. Matt fu scutit de un răspuns. Spre ei veneau doi chelneri, unul cu o tavă cu băuturi, celălalt cu un telefon.

— Sunteţi căutat, domnule Farrell. Persoana de la aparat afirmă c-aţi cerut să fiţi sunat aici. Ştiind că telefonul era de la Tom Anderson, Matt se scuză faţă de Meredith, apoi luă aparatul şi spuse fără altă introducere:

— Care e situaţia cu comisia mediului înconjurător din Southville?

— Nu stăm bine, Matt, spuse Tom. Ne-au refuzat.

— Dar ce naiba ar refuza o cerere din care comunitatea n-ar avea decât de profitat? întrebă Matt mai mult uluit decât furios.

— După câte îmi povesteşte pila mea din comisie, cineva extrem de influent i-a sfătuit să ne refuze.

— Ai idee cam cine ar putea fi?

— Îhm. Preşedintele comisiei e un tip pe nume Paulsen. Le-a spus mai multor membri, inclusiv celui pe care îl cunosc, că senatorul Davies ar considera respingerea cererii drept o favoare personală.

— Ciudat, spuse Matt încruntându-se, încercând să-şi amintească dacă donase bani campaniei electorale a senatorului sau adversarului său, dar înainte să apuce să-şi amintească, Anderson adăugă pe un ton încărcat de sarcasm:

— Nu s-a întâmplat să vezi cumva în rubrica mondenă anunţarea unei petreceri date în onoarea zilei de naştere a dragului de senator?

— Nu, de ce?

— A fost dată de un anume Philip A.Bancroft. Există vreo legătură între el şi Meredith, cea despre care vorbeam săptămâna trecută? Furia, arzătoare şi ucigătoare, explodă în pieptul lui Matt. Privirea i se îndreptă spre Meredith, observându-i paloarea bruscă care nu se putea datora decât menţionării comisiei de protecţie a mediului din Southville. I se adresă lui Anderson pe o voce calmă, de gheaţă:

— Există. Eşti la birou? Anderson îi spuse că da, iar Matt continuă: Rămâi acolo.Mă întorc la ora trei şi discutăm etapele următoare. Matt puse receptorul jos cu o încetineală voită, apoi se uită la Meredith, care părea să-şi fi găsit o preocupare extrem de acaparatoare în netezirea feţei de masă cu unghia. Chipul îi era o mască a vinovăţiei, iar în clipa aceea o un, o dispreţui cu o violenţă aproape de nestăpânit. Îi ceruse această întâlnire nu ca să „îngroape securea”, aşa cum pretinsese, ci pentru că voise mai multe lucruri: să se mărite cu

preţiosul ei bancher, să devină preşedinta companiei Bancroft şi să divorţeze rapid, fără complicaţii. Era bucuros că-şi dorea lucrurile astea atât de mult, pentru că nu le va obţine. Ce va obţine ea şi tatăl ei va fi un război, un război pe care îl vor pierde…

Odată cu tot ce aveau. Făcu semn chelnerului să-i aducă nota de plată. Meredith realiză ce făcea, iar spaima care o zguduise când îl auzise menţionând comisia din Southville se transformă în panică. Încă nu stabiliseră nimic, iar el se pregătea să pună capăt discuţiei lor. Chelnerul îi prezentă nota de plată într-o mapă din piele, iar Matt smuci din portofel o bancnotă de o sută de dolari, o trânti peste cecul semnat, apoi se ridică.

— Să mergem, se răsti el, ocolind deja masa şi trăgând-o de pe scaun.

— Dar n-am ajuns la niciun acord, spuse Meredith disperată când el îi apucă strâns cotul şi o împinse spre uşă.

— Vom încheia discuţia în maşină. Când ieşiră, ploaia se revărsa în valuri deasupra copertinei roşii de deasupra intrării. Portarul în uniformă, postat lângă trotuar, îşi deschise umbrela, însoţindu-i până la limuzină. Matt îi ceru şoferului să-i ducă la magazinul Bancroft, apoi îi acordă lui Meredith întreaga lui atenţie.

— Deci, spuse el mieros, ce vrei să faci? Tonul sugera intenţia de a coopera, iar Meredith simţi un amestec de uşurare şi ruşine, ruşine pentru că ştia de ce comisia din Southville îi respinsese cererea, aşa cum ştia că i se va refuza şi posibilitatea de a deveni membru al clubului Glenmoor Country. Jurându-şi în gând să-l forţeze

cumva pe tatăl ei să repare răul făcut lui Matt, spuse încet:

— Aş vrea un divorţ rapid, secret, de preferinţă într-un alt stat sau în străinătate, şi vreau ca scurta noastră căsătorie să rămână un secret. El dădu din cap, de parcă ar fi cugetat favorabil la cererea ei, dar următoarele lui cuvinte o izbiră în plin:

— Iar dacă refuz, cum te-ai putea răzbuna? Bănuiesc, comentă el pe un ton rece, amuzat, că vei continua să-mi întorci spatele la toate acele dineuri plictisitoare, iar tatăl tău m-ar putea expulza din fiecare club al oraşului Chicago.

Aflase deja despre intervenţia tatălui ei la Glenmoor.

— Îmi pare rău pentru ceea ce a făcut la Glenmoor. Îmi pare foarte rău!

El râse de sinceritatea ei.

— Mă doare în cot de nepreţuitul tău club. M-a propus cineva, după ce i-am sugerat să nu se deranjeze. În ciuda cuvintelor sale, lui Meredith nu-i venea să creadă că nu-i păsa. N-ar fi fost om, dacă nu s-ar fi simţit profund marcat de refuzul cererii lui. Vinovăţia şi ruşinea pentru mârşăvia tatălui ei o făcu să-şi întoarcă capul. Îi făcuse plăcere compania lui, iar el păruse să se bucure de a ei.

Fusese atât de bine să stea de vorbă cu el, ca şi cum acel trecut urât n-ar fi existat niciodată. Nu voia să-i fie duşmancă; ce se întâmplase cu ani în urmă nu fusese în întregime vina lui. Acum, amândoi îşi aveau drumurile lor, drumuri pe care şi le făcuseră singuri. Ea era mândră de realizările ei; el avea toate motivele să se mândrească cu ale

lui. Braţul lui se sprijinea pe spătarul banchetei, iar Meredith se uită la ceasul elegant din aur lucindu-i la încheietură, apoi la mâna lui.

Avea mâini minunate, puternice, abile, îşi zise ea. Cu ani în urmă avuseseră bătături, acum erau îngrijite, cu manichiura făcută… Simţi un impuls brusc, absurd, de a-i lua mâna în a ei şi a-i spune că îi părea rău pentru tot răul pe care şi-l făcuseră unul altuia.

— Încerci să vezi dacă mai am unsoare sub unghii?

— Nu! exclamă Meredith indignată, privirea zvâcnindu-i spre ochii cenuşii, enigmatici. Îmi doream ca lucrurile să se fi terminat altfel… Să rămânem prieteni.

— Prieteni? repetă el cu o ironie muşcătoare. Ultima dată când am fost prieten cu tine m-a costat numele, libertatea şi al naibii de multe altele.

Te costă mai mult decât crezi, îşi zise Meredith simţindu-se ca o mizerabilă. Te costă o fabrică pe care vrei să o construieşti în Southville, dar treaba aia o voi îndrepta cumva. Îl voi sili pe tatăl meu să repare răul făcut şi să promită că nu va mai interveni niciodată în afacerile tale.

— Matt, ascultă-mă, spuse ea, dorind cu disperare să clarifice lucrurile dintre ei. Sunt dispusă să uit trecutul şi…

— Ce drăguţ din partea ta, rânji el batjocoritor. Meredith deveni rigidă, grozav de tentată să-i atragă atenţia că victima era ea, soţia abandonată, apoi îşi înfrână impulsul şi continuă încăpăţânată:

— Am spus că sunt dispusă să uit trecutul şi nu te-am minţit. Dacă vei fi de acord cu un divorţ

rapid, fără complicaţii, voi face tot ce-mi stă în putinţă să-ţi netezesc calea aici, în Chicago.

— Şi cum crezi să-mi netezeşti calea aici, în Chicago, prinţesă? întrebă el pe un ton plin de sarcasm.

— Nu-mi spune prinţesă. Nu sunt binevoitoare, încerc să fiu corectă.

Matt se lăsă pe spate şi se uită la ea strângând din pleoape.

— Îmi cer scuze pentru purtarea grosolană, Meredith. Ce anume intenţionezi să faci pentru mine? Încurajată de schimbarea aparentă din atitudinea sa, Meredith spuse repede:

— Pentru început, voi avea grijă să nu fi tratat ca un proscris social. Ştiu că tata s-a opus intrării tale în club, dar voi încerca să-l fac să revină asupra acelei hotărâri…

— Hai să nu vorbim despre mine, propuse el cu o voce mieroasă, revoltat de linguşirile şi de ipocrizia ei. Îi plăcuse mai mult când îl înfruntase la Operă, insultându-l arogantă. Dar acum avea nevoie de ceva de la el şi se bucura că acel ceva era de o importanţă vitală, fiindcă nu-l va primi. Vrei un divorţ rapid şi fără complicaţii, pentru că doreşti să te măriţi cu bancherul tău şi să devii preşedinta companiei Bancroft, da? Cum ea dădu din cap, Matt continuă: Iar preşedinţia de la Bancroft e foarte, foarte importantă pentru tine?

— O doresc mai mult decât mi-am dorit orice altceva pe lumea asta, admise Meredith sinceră. Vei… vei fi de acord, nu-i aşa?

Întrebă ea, scrutându-i expresia impenetrabilă de pe chip când limuzina opri în faţa magazinului.

— Nu. O spuse cu o fermitate atât de

politicoasă, încât, pentru o clipă, mintea lui Meredith se bloca.

— Nu? repetă ea fără să-i vină să creadă şi începând să se înfurie. Dar divorţul este…

— Uită-l! se răsti el.

— Să-l uit? Tot ce-mi doresc depinde de el.

— Ce păcat!

— Atunci, voi obţine unul fără consimţământul tău! strigă ea.

— Încearcă şi voi provoca o reacţie publică atât de puternică, încât nu îţi vei mai găsi liniştea niciodată. Pentru început, îl voi da în judecată pe bancherul tău fără caracter pentru înstrăinarea afecţiunii.

— Înstrăinarea… Prea uluită ca să mai fie prudentă, Meredith izbucni într-un râs plin de amărăciune. Ţi-ai pierdut minţile? Dacă o faci, vei arăta ca un tâmpit, ca un soţ distrus, trimis la plimbare.

— Iar tu ca o adulteră, pară el. Furia erupse în tot trupul lui Meredith.

— Naiba să te ia! ţipă ea, cu obrajii în flăcări. Dacă îndrăzneşti să-ţi baţi joc de Parker te omor cu mâinile mele! Nu meriţi să-i atingi nici măcar pantofii, izbucni ea. E de zece ori mai bărbat ca tine! Nu simte nevoia să vâre în pat fiecare femeie cu care se întâlneşte. Are principii, e un gentleman, dar tu nu eşti în stare să înţelegi aşa ceva pentru că sub costumul ăsta elegant eşti tot un muncitor murdar, dintr-un oraş murdar, cu un tată beţiv şi murdar.

— Iar tu, spuse el sălbatic, eşti tot o scorpie rea şi înfumurată. Meredith se roti cu palma deschisă, apoi îşi reţinu un ţipăt de durere când Matt îi

prinse încheietura la un centimetru de faţa lui, ţinând-o strâns în timp ce o avertiza cu o voce insinuantă:

— Dacă comisia de protecţia mediului din Southville nu va reveni asupra deciziei luate, nu vor exista nici măcar discuţii despre divorţ. Dacă mă voi hotărî să ţi-l acord, se va face în condiţiile impuse de mine, iar tu şi tatăl tău le veţi accepta.

Strângând-o şi mai tare de încheietură, o smuci spre el până ce feţele li se apropiară doar la câţiva centimetri.Ai înţeles, Meredith? Tu şi tatăl tău nu aveţi nicio putere asupra mea. Mai supără-mă o dată şi vei ajunge să-ţi doreşti să fi fost tu cea avortată. Meredith îşi smuci braţul.

— Eşti un monstru! şuieră ea. Picăturile de ploaie îi stropeau obrazul. Îşi luă mănuşile şi poşeta, apoi îl fulgeră cu o privire dârză pe şoferul-bodyguard, care îi deschise portiera şi urmărea altercaţia dintre ei cu înflăcărarea plină de entuziasm a unui spectator la un meci de tenis de câmp. Când coborî din maşină, Ernest veni în fugă spre ea, recunoscând-o cu întârziere, dar gata s-o apere, oricât de mare ar fi fost pericolul în care s-ar fi aflat.

— Ai văzut bărbatul din maşină? îl întrebă Meredith pe portarul de la Bancroft.

Când el răspunse că da, Meredith continuă: Bine. Dacă se mai apropie vreodată de magazinul ăsta, ai voie să chemi poliţia.

CAPITOLUL 28

Joe O'Hara trase maşina lângă trotuarul din faţa clădirii *Intercorp*-ului şi, înainte s-o fi oprit-o

complet, Matt deschise brusc portiera şi ieşi.

— Spune-i lui Tom Anderson să vină aici, îi porunci el domnişoarei Stern, trecând furios pe lângă ea. Şi încearcă să-mi găseşti o aspirină. Două minute mai târziu apăru lângă masa lui de birou cu un pahar cu apă rece şi două aspirine.

— Domnul Anderson soseşte imediat, spuse ea studiindu-i faţa, în timp ce Matt înghiţea pilulele.Ai o agendă de lucru foarte încărcată, domnule Farrell. Sper să nu faci gripă. Domnul Hursh s-a îmbolnăvit deja, la fel ca alţi doi vicepreşedinţi şi jumătate din angajaţii de la centrul de calcul…

Din moment ce nu-şi arătase niciodată interesul pentru sănătatea lui, Matt presupuse în mod normal că singura ei grijă era că nu-şi va respecta programul.

— Nu fac gripă, spuse el tăios. Nu mă îmbolnăvesc niciodată, îşi trecu mâna peste ceafă, masându-şi inconştient muşchii încordaţi. Durerea de cap, care dimineaţă fusese doar o neplăcere minoră, sâcâitoare, deveni tot mai insistentă şi apăsătoare.

— Dacă e gripă, poate dura săptămâni la rând şi se poate transforma în pneumonie.

Aşa i s-a întâmplat doamnei Morris de la reclamă şi domnului Lathrup de la personal, iar acum sunt la spital. Poate ar fi mai bine să te odihneşti în loc să pleci săptămâna viitoare în Indiana. Altfel programul…

— N-am gripă, decretă Matt categoric. N-am decât o banală durere de cap.

Secretara încremeni auzindu-i tonul, se răsuci pe călcâie şi porni cu paşi mari spre uşă,

ciocnindu-se în drum cu Tom Anderson.

— Care-i necazu’ cu madam Stern? întrebă Tom uitându-se peste umăr.

— Se teme că va trebui să-mi reprogrameze întrunirile, spuse Matt impacientat. Hai să vorbim despre comisia de protecţie a mediului.

— În regulă, ce vrei să fac?

— Deocamdată cere amânarea hotărârii finale.

— Şi după aia? Drept răspuns, Matt ridică receptorul şi-l sună pe Vanderwild.

— Cu cât se vând acţiunile Bancroft? îl întrebă el pe Peter, apoi când celălalt îi răspunse, Matt continuă: Cumpără. Foloseşte aceeaşi tehnică ca şi pentru Haskell.

Să nu faci vâlvă. Închise şi se uită la Tom. Vreau să verifici fiecare director din consiliul de conducere de la Bancroft. Unul dintre ei s-ar putea să fie de vânzare. Găseşte-l şi află-i preţul. De când lucrau împreună, în cadrul bătăliilor purtate şi câştigate cu alte companii, Matt nu mai apelase vreodată la ceva atât de nejustificat ca mita.

— Matt, vorbeşti despre mituirea unui director executiv…

— Vorbesc despre a-l învinge pe Bancroft prin propriile-i metode. Se foloseşte de influenţa lui ca să cumpere voturile membrilor comisiei de protecţie a mediului. Noi vom folosi bani ca să cumpărăm voturi în consiliul lui de conducere. Singura diferenţă dintre ceea ce face el şi ceea ce fac eu este mijlocul de intermediere. După ce îl voi pune cu botul pe labe pe ticălosul ăla răzbunător, o să primească ordine de la mine în propriul consiliu de conducere.

— Bine, spuse Tom după o scurtă ezitare. Dar treaba asta va trebui rezolvată cu multă discreţie.

— Asta nu e tot, replică Matt intrând în sala de şedinţe de lângă birou. Apăsă pe un buton din perete, iar oglinda care ascundea barul se dădu încet la o parte. Matt trase afară o sticlă de scotch, îşi umplu un pahar, apoi înghiţi cu poftă. Vreau să ştiu tot ce e de ştiut despre operaţiunile companiei Bancroft. Lucrează cu Vanderwild. Peste două zile vreau să aflu totul despre tranzacţiile financiare, despre directorii executivi. Şi mai mult decât orice vreau să ştiu exact care e punctul lor cel mai sensibil.

— Înţeleg că vrei să preiei compania. Matt mai luă o înghiţitură din pahar.

— Voi hotărî asta mai târziu. Acum, nu vreau altceva decât suficiente acţiuni ca să-i am la mână.

— Cum rămâne cu Southville? Am investit o avere în pământul ăla.

Un zâmbet necruţător arcui buzele lui Matt.

— Le-am telefonat din maşină lui Pearson şi Levinson, spuse el referindu-se la firma avocaţilor săi din Chicago, folosiţi în cazuri de urgenţă, şi i-am informat ce vreau să fac. Vom obţine aprobarea şi vom câştiga şi un profit frumos de pe urma companiei Bancroft.

— Cum?

— E vorba despre mica problemă a terenului din Houston, pe care îl doresc atât de mult.

— Şi?

— Şi acum e al nostru. Anderson dădu din cap, făcu doi paşi spre uşă, se opri şi se întoarse înapoi. Spuse şovăind:

— Din moment ce mă voi afla alături de tine în

linia întâi a acestei bătălii cu Bancroft, aş vrea să ştiu măcar cum a început. Dacă întrebarea i-ar fi fost pusă de oricare dintre ceilalţi manageri ai săi, Matt s-ar fi zburlit trimiţându-i la plimbare. Încrederea era un lux pe care bărbaţii din lumea financiară a lui Matt nu şi-l puteau permite. Învăţase la fel ca şi ceilalţi, care reuşiseră să ajungă pe culmile succesului, că era riscant, periculos chiar, să mărturiseşti prea multe cuiva.

De cele mai multe ori oamenii în care aveai încredere se foloseau de acele informaţii pentru a smulge favoruri din partea altcuiva. Şi uneori le foloseau doar pentru a dovedi că se bucurau de respectul unui om faimos şi bogat. Dintre toţi oamenii pe care Matt îi cunoştea pe lumea asta existau doar patru în care avea o încredere deplină: tatăl şi sora lui, Tom Anderson şi Joe O'Hara.

Tom era alături de el din zilele de început, când afacerile îi reuşeau prin îndrăzneală şi tupeu, construindu-şi imperiul bazându-se pe cutezanţă şi intuiţie, şi foarte puţin pe capital. Avea încredere în Anderson şi O'Hara pentru că-şi dovediseră loialitatea. Şi, într-o anumită măsură, avea încredere în ei pentru că nu proveneau din medii privilegiate şi din şcoli cu tradiţie.

— Acum zece ani, replică el fără tragere de inimă, am făcut ceva ce nu i-a plăcut lui Bancroft.

— Iisuse, trebuie să fi fost ceva al naibii de neplăcut de n-a uitat nici până azi. Ce i-ai făcut?

— Am îndrăznit să-mi depăşesc condiţia şi să-i tulbur mica lume simandicoasă.

— Cum? Matt mai luă o înghiţitură din băutură, ca să spele amărăciunea cuvintelor, a amintirii.

— M-am însurat cu fiica lui.

— Te-ai însurat cu… cu Meredith Bancroft? Cu fiica lui?

— Exact, admise Matt pe un ton sumbru. Cum Anderson se holba la el tăcut şi năucit, Matt adăugă:

— Mai e ceva ce-ar fi mai bine să ştii. Meredith mi-a spus astăzi că divorţul de acum unsprezece ani nu e legal. Avocatul a fost un escroc care n-a prezentat tribunalului cererea de divorţ, i-am spus lui Levinson să verifice, dar am o presimţire că e adevărat. Mai trecu o clipă de tăcere, apoi mintea lui Anderson începu să funcţioneze.

— Iar acum fata vrea o avere ca partaj de divorţ, da?

— Vrea să divorţeze, îl corectă Matt, iar ea şi tatăl ei ar vrea să mă ruineze, dar în rest pretinde că nu vrea absolut nimic. Tom reacţionă cu o loialitate plină de furie şi cu un râs amar, sarcastic.

— Când vei termina cu ei, îşi vor fi dorit din tot sufletul să nu fi pornit acest război, promise el, îndreptându-se spre uşă.

După plecarea lui, Matt se duse la fereastră şi se uită afară. Era o zi la fel de mohorâtă şi de tristă ca şi sufletul lui. Anderson avea probabil dreptate în ceea ce privea rezultatul acestei bătălii, dar senzaţia de triumf a lui Matt se pierdea încetul cu încetul. Se simţea… gol. Uitându-se afară, ultimele cuvinte ale lui Meredith i se învârteau prin cap. *Nu meriți să atingi nici măcar pantofii lui Parker. E de zece ori mai bărbat ca tine.Sub costumul ăsta elegant eşti tot un muncitor murdar, dintr-un oraş murdar, cu un tată beţiv şi murdar.* Încercă să

alunge aceste gânduri din minte, dar rămaseră acolo, necăjindu-l pentru idioţenia lui, amintindu-i încă o dată, dacă mai era nevoie, cât era de prost când venea vorba de Meredith. Ani la rând, după ce se crezuse divorţat de ea, nu şi-o putuse scoate cu totul din inimă. Muncise până la epuizare ca să-şi construiască un imperiu, mânat de un fel de plan neclar, tâmpit, că într-o zi se va întoarce şi o va impresiona pe Meredith cu tot ceea ce realizase şi devenise. Buzele i se răsfrânseră într-un zâmbet batjocoritor, plin de amărăciune. Astăzi, avusese şansa să o impresioneze: ajunsese un succes financiar; costumul pe care îl purta costa mai mult decât camioneta avută când o cunoscuse; o dusese într-un restaurant frumos, scump, într-o limuzină cu un şofer în livrea, însă pentru ea era tot „un muncitor murdar”. Era mândru de originea sa, dar cuvintele lui Meredith îl făcură să se simtă ca un fel de monstru slinos scos din străfundurile unei mlaştini urât mirositoare, un monstru care-şi schimbase solzii în piele.

Când părăsi în sfârşit clădirea, se făcuse deja şapte seara. Joe îi deschise portiera, iar Matt se strecură înăuntru. Era peste măsură de obosit, şi-şi lăsă capul pe speteaza scaunului, încercând să ignore parfumul fin al lui Meredith, care mai plutea încă în maşină. Gândurile i se îndreptară spre întâlnirea lor şi îşi aminti felul cum îi zâmbise când îi vorbise despre magazin. Îi zâmbise cu o aroganţă tipică unui Bancroft şi îi ceruse o favoare, un divorţ rapid, fără complicaţii, în timp ce-l umilea în public şi colabora cu tatăl ei să-l ruineze. Matt era dispus să-i acorde divorţul, dar nu încă. Maşina luă o curbă, iar claxoanele

răsunară din toate părţile. Matt deschise brusc ochii şi-l surprinse pe Joe studiindu-l în oglinda retrovizoare.

— Ţi-a trecut vreodată prin minte, spuse el cu o voce aspră, să te mai uiţi din când în când şi la şoseaua din faţa ta? S-ar putea ca drumul să fie mai puţin aventuros, dar mai paşnic.

— Ha! Fac hipnoză de trafic dacă mă chiorăsc prea mult la şosea. Deci, spuse el lansându-se în subiectul care îl frământa, după ce asistase la cearta dintre el şi Meredith, asta a fost soţia ta, Matt? Se uită la şosea, apoi privirea îi reveni la oglinda retrovizoare.

Adică, v-aţi luat la harţă pentru divorţ, aşa că mi-am închipuit că trebuie să-ţi fi fost soţie, da?

— Da, se răsti Matt.

— A naibii muiere, chicoti Joe, ignorând privirea furioasă a lui Matt. Nu te prea place, nu-i aşa?

— Da.

— Ce are împotriva muncitorilor? Cuvintele ei de despărţire îi fulgerară prin minte. Eşti tot un muncitor murdar.

— Murdăria, replică Matt sec. Nu-i place murdăria. Când deveni clar că patronul său nu-i va oferi alte informaţii, Joe schimbă în silă subiectul:

— Vei avea nevoie de mine când vei pleca în Indiana, săptămâna viitoare? Dacă nu, m-am gândit să organizez cu tatăl tău două zile de orgie şahistă.

— Nu. Stai cu el. Cu toate că tatăl său nu mai băuse nimic de zece ani, era foarte emoţionat şi tulburat de vinderea fermei, deşi fusese hotărârea lui. Din cauza asta Matt se simţea puţin neliniştit şi nu voia să-l lase singur cât va fi plecat acolo,

împachetând lucrurile lor personale.

— Dar în seara asta? Ieşi în oraş? Matt avea o întâlnire cu Alicia.

— Voi lua Rolls-ul, spuse el. Eşti liber.

— Dacă ai nevoie de mine…

— Fir-ar să fie! Am spus că voi lua Rolls-ul.

— Matt?

— Ce?

— Nevasta ta e trăsnet, spuse Joe chicotind din nou. Păcat că te face atât de morocănos. Matt apăsă pe buton şi închise insolent geamul despărţitor.

Cu braţul lui Parker în jurul umerilor, consolând-o în tăcere, Meredith se uita spre focul din cămin, gândurile îndreptându-i-se cu o furie neputincioasă spre întâlnirea cu Matt, terminată sub auspicii atât de proaste. Fusese atât de drăguţ la început, tachinând-o pentru că nu se putea hotărî ce să bea… ascultând-o vorbindu-i despre munca ei. Telefonul primit, care îi adusese vestea despre comisia din Southville, schimbase totul. Meredith înţelese acum, având destul timp de gândire. Însă erau lucruri pe care nu le înţelegea, lucruri care o tulburau, pentru că erau lipsite de sens. Chiar înainte ca Matt să fi primit acel telefon, simţise că nutrea un fel de furie ţinută sub control, nu, dispreţ, faţă de ea. Şi, în ciuda a ceea ce făcuse cu unsprezece ani în urmă, atitudinea lui nu fusese deloc defensivă. Dimpotrivă, se purtase de parcă ea ar fi avut motive să-şi ceară iertare. El dorise divorţul, ea fusese partea vătămată, dar iată că astăzi Matt o numise *o scorpie rea şi îngâmfată*. Încercând să-şi limpezească mintea,

Meredith alungă gândurile acestea lipsite de sens. Căuta motive care să-i justifice acţiunile, realiză ea scârbită, se străduia să-i găsească scuze, încă din noaptea în care îl cunoscuse fusese atât de ameţită de forţa lui îndârjită şi de înfăţişarea lui dură, neşlefuită, încât se luptase să facă din el un cavaler în armură strălucitoare.

Cam acelaşi lucru făcea şi acum, deşi într-un mod ceva mai temperat, şi toate astea numai pentru că astăzi avusese aproape acelaşi efect ameţitor asupra ei ca în urmă cu unsprezece ani. Un buştean de un roşu strălucitor se rostogoli într-o parte, scoţând o furtună de scântei, iar Parker se uită la ceas.

— E şapte, spuse el. Presupun c-ar fi mai bine să plec. Oftând, Meredith se ridică şi-l conduse până la uşă, recunoscătoare pentru plecarea lui. Tatăl ei îşi făcuse în acea după-amiază analizele la spital şi insistase să vină la ea ca să-i dea un raport complet asupra întrevederii cu Matt. Ce-i va spune îl va înfuria, cu siguranţă, şi, cu toate că Meredith era obişnuită cu toanele lui, o deranja să-l vadă făcând scene de faţă cu Parker.

— Va trebui să-l conving cumva, spuse ea, să-şi schimbe atitudinea în privinţa comisiei din Southville. Până n-o va face, n-am nicio şansă ca Matt să accepte un divorţ fără scandal.

— Vei reuşi, prezise Parker, braţele alunecându-i în jurul ei şi apropiind-o pentru un sărut de încurajare. Tatăl tău nu are de ales. Îşi va da seama şi singur.

Meredith închidea uşa când îl auzi pe Parker salutându-l tatăl ei pe coridor. Trase adânc aer în piept şi îşi adună toate forţele pentru confruntarea

care o aştepta.

— Ei bine? rosti Philip intrând cu paşi mari în apartamentul ei. Ce s-a întâmplat cu Farrell? Meredith îi ignoră deocamdată întrebarea.

— Ce-a spus doctorul despre rezultatul analizelor? Ce-a spus despre inima ta?

— Mi-a spus că e încă în piept, replică Philip cu sarcasm, scoţându-şi paltonul şi aruncându-l peste un scaun. Ura toţi doctorii în general şi pe al său în special.

Doctorul Shaffer nu putea fi terorizat, intimidat sau mituit să facă ce voia Philip, să-i dea o inimă puternică şi o sănătate de fier. Lasă chestiile astea. Vreau să ştiu exact ce-a spus Farrell, o anunţă el ducându-se la micul bar şi turnându-şi un pahar de sherry.

— Să nu îndrăzneşti să bei chestia aia! îl preveni ea, apoi căscă gura când îl văzu scoţându-şi un trabuc din buzunarul de la piept al hainei. Vrei să mori? aruncă trabucul.

— Meredith! se răsti el cu o voce glacială, o să provoci mai multe daune inimii mele dacă nu-mi răspunzi, decât ar putea-o face gura asta de sherry şi un fum de trabuc. Eu sunt părintele, nu copilul, te rog să nu uiţi. După o zi de frustrări, atacul nemeritat îi aduse în ochi scântei de furie. Arăta mai bine decât la începutul săptămânii, aşa că rezultatul analizelor trebuie să fi fost bun, mai ales dacă risca băutura şi trabucul.

— În regulă! replică ea, bucuroasă că se simţea mai în formă pentru discuţie şi, brusc, nu mai avu niciun chef să ascundă rezultatul întâlnirii sub o spoială înşelătoare. Voia un rezumat punct cu punct, iar Meredith îi făcu pe plac.

Ciudat, dar când termină, tatăl ei arăta aproape uşurat.

— Asta-i tot? Asta-i tot ce-a spus Farrell? N-a adăugat nimic care să fi părut, se uită la trabuc de parcă ar fi căutat cuvântul potrivit, ceva care să fi părut straniu? accentua el.

— Ţi-am povestit tot ce-am discutat, replică Meredith. Acum, aş vrea nişte răspunsuri. Uitându-se drept în ochii lui, spuse calmă, dar hotărâtă: De ce te opui intrării lui Matt în clubul Glenmoor? De ce ai aranjat să-i fie refuzată cererea de construire a fabricii în Southville? De ce, după atâţia ani, continui cu această vendetă nesăbuită. De ce? În ciuda tonului ei aspru, tatăl ei arăta oarecum stingherit.

— L-am împiedicat să devină membru al clubului ca să nu fi obligată să-l vezi din nou. Am aranjat să-i fie refuzată cererea pentru că vreau să plece naibii din Chicago, ca să nu mai dăm cu ochii de el oriunde am merge. Ce importanţă mai are, ce-am făcut e bun făcut.

— Va trebui desfăcut, îl informă Meredith categorică. Philip o ignoră.

— Nu vreau să mai vorbeşti cu el. Am acceptat chestia de astăzi fiindcă m-am lăsat convins de Parker că nu există altă cale.Ar fi trebuit să se ofere să meargă cu tine. Sincer să fiu, încep să cred că Parker e un bărbat slab, iar mie nu-mi plac bărbaţii slabi. Meredith râse scurt.

— În primul rând, Parker nu e deloc slab şi e destul de inteligent ca să-şi dea seama că prezenţa lui n-ar fi făcut decât să complice situaţia. În al doilea rând, dacă ai întâlni vreodată pe cineva la fel de puternic ca tine l-ai un imediat.

El dădu să-şi ia paltonul de pe scaun şi îi aruncă o privire urâtă peste umăr.

— De unde ai mai scos-o şi pe asta?

— Singurul bărbat care se poate măsura cu voinţa ta de fier, cu forţa ta de neclintit e Matthew Farrell. E adevărat, ştii, spuse ea ceva mai blând, în multe privinţe este exact ca tine – viclean, invulnerabil şi dispus să meargă până în pânzele albe ca să obţină ce vrea.La început l-ai urât pentru că era un nimeni şi a îndrăznit să se culce cu mine. Dar l-ai urât şi mai mult pentru că nu l-ai putut intimida, nu în acea primă seară la club, când l-ai dat afară, şi nici mai târziu, după ce ne-am căsătorit şi l-am adus acasă. Zâmbi, un zâmbet trist, lipsit de furie.

Îl dispreţuieşti pentru că e singurul bărbat pe care îl cunoşti la fel de îndărătnic ca tine. Prefăcându-se indiferent la observaţiile ei, Philip rosti cu o voce aspră:

— Nu mă placi, Meredith, nu-i aşa? Meredith reflectă la întrebarea lui cuprinsă de un amestec de simpatie şi oboseală. Îi dăduse viaţă, apoi încercase să-i manevreze fiecare respiraţie, fiecare zi a vieţii ei. Nimeni nu l-ar fi putut acuza vreodată că nu ţinea la ea sau că o neglijase, pentru că veghea asupra ei cu nişte ochi de vultur încă din fragedă copilărie. Distrusese atât de multe momente din viaţa ei şi totuşi acţionase îndemnat de iubire, o iubire posesivă, sufocantă.

— Te iubesc, spuse ea zâmbindu-i cu afecţiune, dar nu-mi plac multe dintre lucrurile pe care le faci. Loveşti în oameni fără nicio părere de rău, exact cum face şi Matt.

— Fac ceea ce cred că trebuie făcut, replică el

smulgându-şi paltonul de pe scaun.

— Ce trebuie făcut în clipa de faţă, îi reaminti Meredith ridicându-se ca să-l conducă la uşă, e să repari răul făcut la Glenmoor şi comisia de protecţie a mediului. Odată ce problemele astea vor fi rezolvate, voi lua legătura cu el şi vom lămuri toată chestia asta cu divorţul.

— Şi crezi că se va mulţumi cu atât şi va fi de acord să divorţeze? replică el cu o neîncredere încărcată de sarcasm.

— Da. Cred. Vezi tu, am un mare avantaj: Matthew Farrell nu vrea să fie căsătorit cu mine. Acum nu-şi doreşte decât răzbunare, dar nu e destul de nebun să-şi complice tot restul existenţei de dragul unor represalii împotriva ta şi a mea.

Sper. Acum, termină ea, îmi dai cuvântul tău că mâine vei telefona acolo unde trebuie determinând comisia din Southville să-i aprobe cererea?

El se uită la ea, voinţa lui intrând într-un conflict direct cu dorinţa ei.

— Voi studia problema.

— Nu e suficient…

— E tot ce sunt dispus să fac. Făcea doar pe grozavul, hotărî Meredith după ce îi studie chipul cu trăsături încordate şi depuse un sărut tandru pe obrazul lui. După plecarea lui, Meredith se aşeză pe canapea. Stătea deja de un sfert de oră privind tăciunii aprinşi din cămin când îşi aduse aminte că Parker îi spusese că a doua zi consiliul de conducere de la magazinul Bancroft va decide cine va fi preşedintele interimar. El se va abţine de la vot din cauza legăturii cu Meredith.

Însă în noaptea asta, Meredith era prea

extenuată ca să mai simtă vreun suspans sau vreo surescitare pentru o şedinţă care s-ar putea să nu ducă la nimic bun.

Telecomanda era pe măsuţa de cafea şi, întinzând mâna spre ea, Meredith îşi aminti brusc de interviul dat de Matt Barbarei Walters. Vorbiseră despre succesul lui şi despre femeile faimoase cu care avusese legături, iar Meredith se întrebă cum de-şi imaginase cândva că ea şi Matt ar putea fi fericiţi împreună? Ea şi Parker se înţelegeau unul pe altul; veneau din acelaşi mediu social, din aceeaşi clasă, o clasă care dota spitalele cu saloane noi şi îşi dona timpul acţiunilor de binefacere şi cauzelor civice. Nu vorbeau în public şi mai ales nu în faţa camerelor de luat vederi despre averea lor sau despre micile aventuri picante.

Indiferent de cât de mulţi bani ar fi făcut Matthew Farrell, îşi spuse ea cu amărăciune, sau cu câte femei frumoase, faimoase, s-ar fi culcat, va rămâne tot ce fusese întotdeauna – necruţător, arogant şi rău. Era lacom, lipsit de scrupule şi… Se încruntă nedumerită spre ecranul televizorului. Astăzi, avusese impresia că părerea lui despre ea era la fel de proastă. Gândindu-se cum îi atacase familia şi îl numise muncitor murdar, n-ar fi putut spune că avea o părere prea bună despre propria persoană. Fusese o lovitură sub centură, iar adevărul era că nutrea un fel de admiraţie tacită pentru oamenii cu suficientă forţă fizică şi morală ca să îndeplinească o muncă fizică; îţi trebuia mult curaj să te întorci zi de zi la o slujbă care nu-ţi oferea niciun stimulent intelectual, doar plicul cu salariul.

Atacase mediul lui Matt pentru că era singurul lui punct vulnerabil. Telefonul o trezi la realitate, iar Meredith ridică receptorul. Auzi vocea îngrozită a Lisei.

— Mer, ce s-a întâmplat azi cu Farrell? Ai spus că-mi vei telefona imediat după întâlnirea cu el.

— Ştiu, şi te-am chemat prin pager, dar nu mi-ai răspuns.

— Am plecat din clădire pentru câteva minute. Deci, ce s-a întâmplat?

Meredith povestise deja totul de două ori şi nu avea niciun chef să o ia de la început.

— N-a fost o întâlnire încununată de succes. Nu s-ar putea să lăsăm amănuntele pe mâine?

— Înţeleg. Ce zici de cină?

— O.K.Dar e rândul meu să gătesc.

— Oh, nu! exclamă Lisa. Încă mă mai doare stomacul de la ultima ta experienţă culinară. Mai bine iau ceva mâncare chinezească în drum spre tine, ce zici?

— În regulă. Dar plătesc eu.

— Corect. Să mai aduc şi altceva?

— Dacă vrei să auzi despre întrevederea mea cu Matt, rosti Meredith pe un ton sumbru, ia şi un pachet întreg de batiste de hârtie.

— Aşa rău?

— Îhm.

— În cazul ăsta mai bine aduc o puşcă, glumi ea, iar după ce mâncăm ne ducem să-l vânăm

— Nu mă tenta, replică Meredith, dar zâmbi amuzată de sugestia Lisei.

CAPITOLUL 29

La ora unu şi jumătate în după-amiaza următoare, Meredith părăsi secţia de reclame a magazinului, îndreptându-se spre biroul ei. Toată ziua, oriunde s-ar fi dus, oamenii îşi întorceau privirile ca să se uite la ea, iar ea nu se îndoia nicio clipă de ce anume o făceau. Apăsă cu toată forţa pe butonul ascensorului, gândindu-se la comentariile enervante ale lui Sally Mansfield din ediţia de dimineaţă a ziarului Tribune: *Prietenii lui Meredith Bancroft, uluiți s-o vadă punându-l la punct pe Matthew Farrell, cel mai căutat burlac al oraşului Chicago, la balul Operei de acum două săptămâni, au avut parte de o surpriză şi mai şocantă: cuplul a luat prânzul restaurantul Landry. Noul nostru burlac e cu siguranţă un bărbat extrem de ocupat, dacă în aceeaşi seară a însoțit-o pe superba Alicia Avery la premiera piesei îmblânzirea Scorpiei de la Teatrul Mic.*

Ajunsă în biroul ei, Meredith smuci furioasă sertarul mesei, minunându-se din nou de răutatea şi meschinăria reporterei, prietenă apropiată cu fosta soţie a lui Parker. Menţionarea dejunului ei cu Matt nu era decât un truc pentru a-l face pe Parker să arate ca un prost aflat în pericolul iminent de a fi pus pe liber.

— Meredith, spuse Phyllis cu o voce încordată. Te-a sunat secretara domnului Bancroft. Zice că vrea să te vadă imediat în biroul lui. Convocările bruşte, neprogramate, din partea tatălui ei, erau extrem de rare; prefera să controleze activităţile directorilor în şedinţe organizate săptămânal şi să rezolve restul problemelor prin telefon. În clipa de tăcere în care Meredith şi secretara ei se uitară una la cealaltă, presupuseră amândouă că motivul

era legat de numirea preşedintelui interimar. Concluzia se adeveri când Meredith intră în sala de primire din faţa biroului tatălui ei şi văzu că fuseseră convocaţi toţi ceilalţi vicepreşedinţi, inclusiv Allen Stanley, aflat în concediu.

— Domnişoară Bancroft, spuse secretara tatălui ei, făcându-i semn să meargă înainte, domnul Bancroft vrea să vă vadă imediat. Apropiindu-se de uşă, lui Meredith îi crescu inima în piept, din moment ce era prima care va fi informată despre hotărârea consiliului de conducere, era logic că ea fusese cea aleasă.La fel ca şi ceilalţi Bancroft de dinainte, lui Meredith urma să i se acorde dreptul câştigat prin naştere. Mai exact, urma ca în următoarele şase luni să i se permită să-şi demonstreze valoarea. Emoţionată aproape până la lacrimi, Meredith bătu la uşă şi intră în birou. Nu-l ocupase nimeni altcineva decât un Bancroft; cum de-i trecuse prin minte că o tradiţie atât de importantă ar putea fi ignorată de tatăl ei?

Philip Bancroft stătea la fereastră, cu mâinile prinse la spate.

— Am venit, anunţă ea veselă.

— Bună, Meredith, spuse el întorcându-se, vocea şi expresia feţei fiindu-i neobişnuit de prietenoase. Luă loc la masa de lucru, urmărind-o înaintând. Cu toate că la capătul celălalt al încăperii se afla o canapea şi o măsuţă de cafea, nu se aşeza niciodată acolo şi nici nu invita pe cineva s-o facă. Dimpotrivă, obiceiul lui era să stea pe scaunul rotitor cu spătar înalt din spatele mesei şi să vorbească oamenilor pe un ton oficial pe deasupra barierei reprezentate de biroul vechi, mare. Meredith nu era sigură dacă o făcea în mod

inconştient sau anume pentru a-i intimida pe ceilalţi. Oricum ar fi fost, avea darul de a-i descuraja într-un mod subtil pe toţi cei care treceau pragul biroului, uneori chiar şi pe Meredith, siliţi să traverseze întinderea mare acoperită de covor pentru a ajunge la masă, el stând acolo, urmărind şi aşteptând. Meredith observă că aştepta cu o răbdare cam neobişnuită, deşi nu se ridică în picioare. Chiar dacă educaţia primită şi obişnuinţa îl cereau să se ridice ori de câte ori intra o femeie, el nu se conforma, dacă femeia respectivă lucra pentru Bancroft, la nivelul conducerii sau mai jos, ci rămânea pe scaun, fără să-i pese că ceilalţi bărbaţi se ridicau. Meredith ştia bine că era modul lui de a le critica în tăcere prezenţa în funcţii de răspundere. Cu toate astea, când nu se aflau la magazin, tatăl ei respecta cu stricteţe regulile bunelor maniere. De când lucra la magazin, Meredith învăţase să accepte aceste două laturi distincte şi foarte diferite ale personalităţii lui.

— Îmi place rochia, spuse el uitându-se la rochia gri din caşmir.

— Mulţumesc, replică Meredith, sincer surprinsă.

— Detest costumele astea sobre în care te îmbraci tot timpul. Femeile ar trebui să poarte rochii. Fără să-i dea prilejul să răspundă, îi făcu semn cu capul să ia loc în unul dintre scaunele din faţa mesei, iar Meredith se aşeză încercând cu disperare să-şi ascundă nervozitatea.

— Am convocat staff-ul executiv pentru că am de făcut un anunţ, dar am vrut să vorbesc mai întâi cu tine. Consiliul de conducere a hotărât cine va fi

preşedintele interimar. Se opri, iar Meredith se aplecă înainte, aşteptând încordată. L-au ales pe Allen Stanley.

— Ce! exclamă ea cu un fel de geamăt, clătinându-se din cauza combinaţiei dintre şoc, mânie şi stupefacţie.

— Am spus că l-au ales pe Alien Stanley. N-am de gând să te mint, au făcut-o la recomandarea mea.

— Allen Stanley, îl întrerupse Meredith ridicându-se în picioare şi vorbindu-i cu o voce furioasă, uluită, este în pragul unei crize de nervi de la moartea soţiei sale în plus, nu are priceperea şi experienţa necesare să conducă un magazin…

— E contabilul magazinului de peste douăzeci de ani, se răsti tatăl ei, dar Meredith nu fu deloc intimidată şi n-avea de gând să se oprească. Revoltată nu numai pentru că i se refuzase şansa care i s-ar fi cuvenit pe drept, ci şi de prostia crasă a alegerii făcute de consiliu, îşi propti palmele pe masa lui.

— Allen Stanley e un contabil care se teme şi de umbra lui. N-ai fi putut face o alegere mai proastă, şi o ştii foarte bine. Oricare dintre ei, oricare, ar fi fost o alegere mai potrivită… Brusc, înţelese, motivul făcând-o cât pe ce să cadă în genunchi. De aceea l-ai recomandat pe Stanley, nu-i aşa? Pentru că n-are cum să conducă magazinul la fel de bine sau mai bine ca tine. Pui cu bună ştiinţă în pericol compania din cauza orgoliului…

— Nu voi tolera o acuzaţie de genul ăsta din partea ta.

— Să nu îndrăzneşti să-ţi demonstrezi tocmai acum autoritatea părintească, îl preveni Meredith

furioasă. Mi-ai spus de mii de ori că legătura dintre noi nu există în cadrul acestui magazin. Nu sunt copil şi nu-ţi vorbesc ca fiică. Sunt vicepreşedinte şi deţin o mare parte din acţiunile companiei.

— Dacă vreunul dintre ceilalţi vicepreşedinţi ar îndrăzni să-mi vorbească pe tonul ăsta, l-aş concedia imediat…

— Atunci concediază-mă! ripostă ea. Nu, nu-ţi voi da această satisfacţie nesperată.

Îmi dau demisia. În clipa asta! Documentul va fi pe masa ta în cinci minute.

Înainte ca ea să poată face un pas spre uşă, tatăl ei se lăsă cu spatele pe scaun.

— Stai jos! îi porunci el. Cum eşti hotărâtă să dai totul pe faţă în acest moment cu totul nepotrivit, hai să punem toate cărţile pe masă.

— Ar fi o schimbare binevenită, atacă Meredith aşezându-se.

— Deci, spuse el cu un sarcasm muşcător, adevărul e că nu te înfurie faptul că l-am ales pe Alien Stanley, ci că nu te-am ales pe tine.

— Sunt furioasă din ambele motive.

— Oricum ar fi, am avut motive întemeiate să nu te aleg pe tine, Meredith. În primul rând, nu eşti destul de matură şi n-ai destulă experienţă ca să preiei conducerea acestei companii.

— Serios? Cum ai ajuns la concluzia asta? Aveai doar un an mai mult ca mine când bunicul te-a pus în fruntea companiei.

— A fost cu totul altceva.

— Foarte adevărat, fu ea de acord, vocea tremurându-i de enervare. Când ai preluat compania, realizările tale din cadrul magazinului

au fost cu mult mai puţin impresionante decât ale mele. De fapt, singurul lucru pe care l-ai realizat a fost să fii punctual. Îl văzu ducându-şi mâna la piept de parcă l-ar fi durut, dar nu făcu decât să o înfurie şi mai mult. Să nu îndrăzneşti să pretinzi că ai un infarct, pentru că n-o să mă oprească să-ţi spun ce-ar fi trebuit să-ţi fi spus cu ani în urmă. Mâna lui se lăsă în jos şi o fixă cu o privire urâtă, alb la faţă când ea continuă: Eşti un fanatic. Iar singurul motiv pentru care nu vrei să-mi dai o şansă e că sunt femeie.

— Nu eşti departe de adevăr, răcni el cu o furie înăbuşită, care aproape că o egală pe a ei. Afară sunt cinci bărbaţi care au investit în magazin câteva decenii din vieţile lor. Nu câţiva ani, decenii!

— Serios? pară Meredith ironică. Câţi dintre ei au investit în el patru milioane de dolari? Pe deasupra, nu numai că exagerezi, dar şi minţi. Doi dintre bărbaţii aceia au venit să lucreze aici în acelaşi an cu mine, şi pentru salarii mai mari, dacă mi-e permis să adaug. Philip Bancroft îşi strânse pumnii.

— Discuţia asta e lipsită de sens.

— Aşa e, încuviinţă ea mâhnită, apoi se ridică. Tot demisionez.

— Şi unde crezi că vei merge? întrebă el pe un ton care implica că nu va găsi nicăieri o slujbă comparabilă cu cea de acum.

— La oricare alt mare magazin din ţară, răspunse ea, prea furioasă să se gândească la neplăcerile pe care i le-ar putea aduce un astfel de act lipsit de loialitate.

Bancroft era trecutul ei, era viaţa ei. Marshall

Field m-ar angaja în cinci minute, la fel ca May Company sau Neimans…

— Acum tu exagerezi! se răsti el.

— Nu fi aşa de sigur! îl preveni ea, dar o îmbolnăvea deja gândul că ar putea lucra pentru concurenţă şi era extenuată de acest holocaust al emoţiilor din sufletul ei. Aproape plictisită, spuse: E posibil ca, măcar o dată, să fii sincer cu mine…? Cum el îi aşteptă întrebarea într-o tăcere împietrită, Meredith continuă: N-ai avut niciodată intenţia să laşi magazinul pe mâinile mele, nu-i aşa? Nici acum, nici în viitor, indiferent cât de mult şi sârguincios aş fi muncit?

— Da. În adâncul inimii ei o ştiuse dintotdeauna, dar, chiar şi aşa, şocul de a-l auzi rostind vechea ei bănuială o făcu să se clatine.

— Pentru că sunt femeie, afirmă ea.

— E unul din motive. Bărbaţii de afară nu vor lucra pentru o femeie.

— Prostii, replică Meredith indiferentă. Şi e ilegal. Este o minciună, dar şi tu ştii asta. Zeci de bărbaţi din raioanele pe care le conduc îmi prezintă zilnic raportul activităţii lor, direct sau indirect. Numai orgoliul tău de fanatic antifeminist te face să-ţi imaginezi că n-aş fi în stare să conduc cum trebuie compania asta.

— Poate! strigă el. Dar poate şi pentru că refuz să te ajut şi să-ţi fiu complice în această hotărâre oarbă a ta de a-ţi construi întreaga viaţă în jurul companiei. De fapt, voi face tot ce-mi stă în putere ca să te împiedic să-ţi construieşti viaţa în jurul unei cariere într-un magazin. Astea sunt motivele pentru care nu-ţi voi permite să moşteneşti biroul ăsta, Meredith. Fie că-ţi place sau nu. Tu, pe de

altă parte, nici măcar nu ştii de ce eşti atât de hotărâtă să devii noul preşedinte al companiei.

— Poftim? reuşi ea să articuleze năucită şi furioasă. Spune-mi tu de ce o fac.

— Foarte bine. Cu unsprezece ani în urmă te-ai măritat cu un ticălos care ţi-a vrut banii şi te-a lăsat însărcinată; ai pierdut copilul şi ai aflat că nu poţi avea alţii. Şi, dintr-o dată, încheie el cu un fel de triumf amar, ţi-ai descoperit marea dragoste pentru magazin şi ambiţia de a-l cocoloşi.

Meredith se uită la el cu ochi mari, în gât punându-i-se un nod dureros, defectele acestui raţionament biciuindu-i creierul. Luptându-se să vorbească cât mai calm, spuse:

— Am iubit locul ăsta încă de când eram copil; l-am iubit înainte să-l întâlnească pe Matthew Farrell şi l-am iubit şi după ce-a ieşit din viaţa mea. Pot să-ţi spun exact când am hotărât să lucrez aici şi să devin preşedinte. Aveam şase ani şi tu m-ai adus aici să te aştept până vei termina şedinţa cu consiliul de conducere. Şi mi-ai spus, continuă ea cu o voce frântă, că pot să aştept stând în scaunul tău. Şi-am făcut-o. Am stat aici, ţi-am atins stilourile, am sunat-o pe secretară la interfon, iar ea a venit şi m-a lăsat să-i dictez o scrisoare. A fost o scrisoare pentru tine, spuse ea, şi, după faţa lui albă, ştiu că-şi aminteşte scrisoarea, în ea scria, se opri ca să-şi tragă respiraţia, rezistând din răsputeri să n-o vadă plângând „Dr*agă tată, voi învăţa şi voi munci atât de mult ca într-o zi să fii atât de mândru de mine, încât să mă laşi să lucrez aici cu tine şi bunicul. Iar dacă o fac, mă vei lăsa să stau din nou în scaunul tău? Ai* citit scrisoarea şi mi-ai spus

„Bi*neînţeles”, în*cheie Meredith, uitându-se la el cu un dispreţ plin de mândrie. Eu m-am ţinut de cuvânt, tu nici măcar n-ai avut intenţia s-o faci. Alte fetiţe se jucau cu păpuşile, dar nu şi eu, adăugă ea râzând tristă. Eu mă jucam de-a magazinul. Ridicându-şi bărbia, adăugă:

— Credeam că mă iubeşti. Ştiu c-ai fi vrut să mă fi născut băiat, dar nu mi-am dat seama niciodată că te doare în cot de mine numai pentru că sunt fată. Toată viaţa m-ai făcut să-mi dispreţuiesc mama pentru că ne-a părăsit, dar acum mă întreb dacă a plecat de una singură sau ai alungat-o tu, exact aşa cum faci cu mine. Mâine, demisia mea va fi pe biroul tău. Amânarea depunerii demisiei aduse o expresie de satisfacţie pe chipul lui, iar Meredith îşi ridică bărbia şi mai sus. Am programate mai multe şedinţe şi n-o voi putea scrie decât diseară.

— Dacă nu vei fi aici când voi face anunţul, o avertiză el când ea se întoarse spre uşa care dădea în sala de şedinţe şi apoi spre coridor, vor bănui c-ai fugit de aici plângând pentru că n-ai fost tu cea aleasă.

Meredith se opri atât cât să-l fulgere cu o privire plină de un dispreţ arogant.

— Nu-ţi face iluzii, tată. Chiar dacă mă tratezi ca pe o piatră atârnată de gâtul tău, nimeni nu crede că eşti cu adevărat atât de indiferent şi crud cu mine, pe cât eşti în realitate. Îşi vor imagina că i-ai spus deja fiicei tale cine va fi alesul.

— Vor afla adevărul când îţi vei da demisia, o preveni el, iar pentru o fracţiune de secundă vocea îi sună alarmată.

— Vor fi prea ocupaţi să-l ajute pe Alles Stanley

să conducă locul ăsta ca să le mai pese de ceva.

— Eu îl voi conduce pe Allen Stanley. Ea se opri cu mâna pe clanţă şi se uită peste umăr, golită de emoţii, reuşind să râdă:

— Ştiu.Ai crezut că sunt atât de arogantă, încât să-mi închipui că în absenţa ta voi putea conduce Bancroft de una singură, fără sprijinul tău? Sau te-ai temut că voi încerca? Fără să-i mai aştepte răspunsul, Meredith deschise uşa sălii de şedinţe, lăsându-l singur în birou.

Dezamăgirea că nu i se acorda şansa de a-şi dovedi valoarea ca preşedinte temporar îi eclipsă complet durerea de-a fi înţeles cât de puţin însemna ea pentru tatăl ei. Ani la rând îşi tot spusese că o iubea, numai că nu ştia cum să o arate.

Acum, aşteptând ascensorul, simţi de parcă cineva îi întorsese lumea pe dos. Uşile se deschiseră, ea păşi înăuntru şi se uită la panoul dublu cu numere luminoase, neştiind pe care să apese pentru că habar nu avea unde mergea. Sau cine era în realitate. Toată viaţa ei fusese fiica lui Philip Bancroft.

Dar asta aparţinea trecutului. Viitorul ei era aici, la magazin. Acum, trecutul era o minciună, iar viitorul… un mare vid.Pe coridor se auziră voci masculine, iar Meredith apăsă pe butonul pentru mezanin, rugându-se ca uşile să se închidă înainte ca să o vadă cineva. Mezaninul era de fapt un balcon situat deasupra parterului magazinului şi numai după ce Meredith ajunse la balustrada din alamă lustruită şi se uită în jos îşi dădu seama că venise la locul ei preferat. Mâinile apucară strâns metalul rece şi neted, şi rămase acolo privind

îmbulzeala zgomotoasă dintre rafturile cu mărfuri, simţindu-se izolată şi complet singură într-un magazin aglomerat, înţesat de cumpărători veniţi să ia cadouri de Crăciun, difuzoarele transmiţând colindele obişnuite. În dreapta ei, la raionul de lenjerie, femeile pipăiau chiloţii şi cămăşile de noapte, în timp ce doamna Hollings, responsabila raionului şi fosta şefă a lui Meredith, prezida la tejghea cu acelaşi calm sever şi netulburat de care dăduse dovadă în toţi cei douăzeci şi cinci de ani de când era la Bancroft. Îi acordă lui Meredith un zâmbet scurt, dar Meredith îşi întoarse capul, pretinzând că nu văzuse salutul tăcut.

Se întoarse pentru că n-ar fi reuşit să schiţeze nici măcar iluzia unui zâmbet drept răspuns. În spatele ei, cumpărătorii scotoceau rafturile.Pe balconul de vizavi de ea, raionul de confecţii bărbăteşti înregistra o vânzare neaşteptată de halate de baie. Auzi vocile şi muzica, şi zbârnâitul permanent al caselor de încasat computerizate eliberând bonurile de vânzare, dar nu simţi nimic.

Deasupra capului răsună sistemul de paging al magazinului, două sunete scurte, pauză, încă unul; era codul ei, dar Meredith nu reacţiona. Nu reuşi să se mişte până când cineva nu i se adresă direct:

— Lucrezi aici? întrebă impacientată o femeie. Lucra oare? Făcând un efort,

Meredith se concentra asupra femei din faţa ei.

— Din moment ce n-ai palton, continuă aceasta, am presupus că lucrezi aici.

— Da, replică Meredith. Astăzi încă mai lucra.

— Unde găsesc capoturile din reclamă? Ăsta costă patru sute douăzeci şi cinci de dolari, iar reclama din Tribune anunţa că le vindeţi cu

optzeci şi nouă şi nouăzeci şi cinci de dolari.

— Acelea sunt la etajul cinci, îi explică Meredith. Codul de paging răsună din nou, dar ea continuă să stea pe loc, fără să ştie dacă îşi lua rămas bun de la magazin, de la visurile ei sau numai se tortura de una singură. Când auzi sunetele a treia oară, Meredith se duse în silă la telefonul de lângă raionul de halate de baie bărbăteşti şi formă numărul centralistei.

— Meredith Bancroft, spuse ea. M-aţi chemat?

— Da, domnişoară Bancroft. Secretara vă anunţă să telefonaţi urgent la biroul dumneavoastră. După ce puse receptorul la loc, Meredith se uită la ceas. În după-amiaza aceea mai avea încă două şedinţe, presupunând că le va putea face faţă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Şi chiar dacă ar fi putut, ce sens avea să se mai deranjeze? O sună pe Phyllis fără prea mult entuziasm.

— Eu sunt, spuse ea. De ce m-ai chemat?

— Da, îmi pare rău să te deranjez, Meredith, începu Phyllis, iar din tonul ei trist, jenat, Meredith înţelese că întrunirea cu ceilalţi vicepreşedinţi convocaţi de tatăl ei luase sfârşit, iar vestea se răspândise deja. E vorba de domnul Reynolds, continuă Phyllis. A sunat de două ori în ultima jumătate de oră. Spune că vrea să vorbească cu tine. Părea foarte necăjit, Meredith realiză că Parker aflase şi el.

— Dacă sună din nou, spune-i că îi voi telefona mai târziu. Acum nu i-ar fi suportat consolările. Iar dacă ar fi încercat să-i spună că aşa era mai bine… s-ar fi simţit complet pierdută.

— Bine, rosti Phyllis. Peste o jumătate de oră ai

o şedinţă cu directorul de la reclame. Vrei s-o anulez? Meredith şovăi din nou, privirea hoinărindu-i aproape cu dragoste peste activitatea frenetică din jurul ei. Nu suporta să plece aşa, nu cu tranzacţia pentru terenul din Houston rămasă nesemnată şi o mulţime de alte proiecte necesitându-i încă atenţia. Dacă va lucra mai mult în următoarele două săptămâni, va putea să-şi ducă la îndeplinire planurile şi să le pregătească pentru succesorul ei. Să lase lucrurile încurcate, să plece fără să fi finalizat măcar o parte din proiectele ei nu era în interesul magazinului. A magazinului ei. Să-i facă rău era ca şi cum s-ar fi mutilat de una singură. Oriunde s-ar fi dus şi indiferent ce-ar fi făcut, locul ăsta va fi întotdeauna o parte din ea şi ea din el.

— Nu, spuse ea, nu anula şedinţa. Vin imediat.

— Meredith? întrebă Phyllis şovăind. Dacă e vreo consolare pentru tine, să ştii că noi toţi suntem de părere că preşedinţia ar fi trebuit să-ţi aparţină ţie.

Meredith scoase un mic hohot de râs.

— Mulţumesc, spuse ea, şi închise telefonul. Era drăguţ din partea lui Phyllis să-i spună cuvintele astea încurajatoare, dar nu-i ajutau cu nimic moralul scăzut.

CAPITOLUL 30

Parker se uita la telefonul care suna în sufrageria lui Meredith, apoi la ea. Stătea la fereastră, arătând palidă şi trasă la faţă.

— Probabil e din nou tatăl tău.

— Lasă robotul să preia mesajul, replică

Meredith ridicând din umeri. Plecase de la birou la ora cinci şi refuzase deja să răspundă la două telefoane date de tatăl ei şi la altele primite de la reporteri dornici să afle cum se simţea că nu fusese aleasă pentru funcţia de preşedinte.

Vocea tatălui ei scrâşni furioasă, imediat ce robotul intră în funcţiune:

— Meredith, ştiu că eşti acolo, fir-ar să fie! Răspunde la telefon! Vreau să vorbesc cu tine. Trecându-şi braţul în jurul taliei ei, Parker îi lipi spatele de pieptul lui.

— Ştiu că nu vrei să vorbeşti cu el, spuse el cu blândeţe, dar a sunat deja de patru ori în ultima jumătate de oră. De ce nu vorbeşti cu el ca să nu te mai sune?

Parker insistase să vină la ea ca să-i acorde sprijinul său, dar Meredith nu voia altceva decât să fie singură.

— Nu vreau să vorbesc cu nimeni, şi mai ales cu el. Te rog să înţelegi.Aş vrea foarte mult să... să fiu lăsată în pace.

— Ştiu, spuse el, dar rămase pe loc, un reazăm tăcut. Hai pe canapea, şopti el, buzele atingându-i uşor fruntea. Îţi pregătesc ceva de băut. Ea refuză băutura, dar se duse la canapea şi se lăsă cuprinsă de braţele lui. Eşti sigură că vei fi bine dacă te las singură? întrebă el o oră mai târziu. Dacă tot plec mâine, mai am câteva lucruri de aranjat, dar nu vreau să te părăsesc aşa. Mâine e Ziua Recunoştinţei, iar tu nu ţi-o vei petrece cu tatăl tău, aşa cum ai plănuit. Ascultă, spuse el brusc, ajungând la o hotărâre. Îmi voi anula plecarea la Geneva. Cuvântarea mea va putea fi ţinută şi de altcineva.La naiba, nici măcar nu vor şti...

— Nu! izbucni Meredith, silindu-se să dea dovadă de o energie pe care nu o simţea.

Cu toate frământările de astăzi uitase că Parker urma să plece pentru trei săptămâni în Europa, ca să se întâlnească cu colegii lui şi să ţină discursul de deschidere la o conferinţă a băncilor internaţionale. N-o să mă arunc pe fereastră, promise ea cu un zâmbet silit, ducându-şi mâna în jurul gâtului lui şi dându-i un sărut tandru de despărţire. Voi petrece Ziua Recunoştinţei cu familia Lisei. Până te întorci, voi stabili ce voi face în continuare cu cariera mea, iar viaţa mea va fi din nou organizată. Voi termina pregătirile pentru nuntă.

— Ce-ai de gând să faci cu Farrell? Închizând ochii, Meredith se întrebă cum de era posibil ca să facă cineva faţă la atâtea complicaţii, obstacole, dezamăgiri. Cu toate revelaţiile zdrobitoare de astăzi uitase că era încă măritată cu acel tip arogant, detestabil…

— Tata va trebui să nu i se mai opună lui Matt. Mi-o datorează, adăugă ea cu amărăciune. După care voi cere unui avocat să ia legătura cu Matt şi îi voi oferi aprobarea comisiei drept propunere de pace.

— Crezi că vei putea face pregătirile de nuntă, când te simţi atât de abătută? întrebă el cu blândeţe.

— Pot şi o voi face, promise ea, silindu-şi vocea să sune cât mai entuziasmată.Ne vom căsători în februarie, aşa cum am stabilit.

— Mai e ceva, adăugă el. Promite-mi că nu-ţi vei lua o altă slujbă înainte de întoarcerea mea.

— De ce nu? Trăgând adânc aer în piept, Parker

vorbi cu mare atenţie:

— Am înţeles întotdeauna de ce ai insistat să lucrezi la Bancroft, dar cum n-o vei mai face, aş vrea măcar să te gândeşti la posibilitatea de a-ţi face o carieră din a-mi fi doar soţie.Ai avea cu ce să te ocupi.Pe lângă conducerea casei şi organizarea seratelor, mai există munca la operele de binefacere… Copleşită de o disperare pe care n-o mai cunoscuse de mulţi ani, Meredith dădu să protesteze, apoi renunţă.

— Călătorie plăcută, şopti ea sărutându-l pe obraz. Era aproape de uşă când cineva începu să apese pe soneria de jos într-un ritm vioi, familiar.

— E Lisa, spuse Meredith, năpădită de vinovăţie, că uitase de cina stabilită pentru seara asta, şi de frustrare, pentru că nu va avea parte de singurătatea pe care şi-o dorea cu disperare. Apăsă pe butonul care deschidea uşa de la parter, iar o clipă mai târziu Lisa intră în apartament cu un zâmbet vesel, purtând în mână cutii cu mâncare chinezească.

— Am auzit ce s-a întâmplat astăzi, anunţă ea, îmbrăţişând-o scurt şi cu înflăcărare pe Meredith. Mi-am închipuit că vei uita de cina stabilită şi că nu vei fi flămândă, dar n-am suportat gândul că-ţi vei petrece seara de una singură, aşa că, iată-mă, îţi place sau nu. Oprindu-se să se uite peste umăr, adăugă: Scuze, Parker, n-am ştiut că vei fi aici. Sper că mâncarea să ne ajungă la toţi.

— Parker se pregătea să plece, spuse Meredith, sperând ca ei doi să se abţină de la obişnuitul duel verbal. Va pleca mâine la Geneva la o conferinţă a băncilor internaţionale.

— Ce drăguţ! replică Liza cu o voce teatrală,

îndreptând spre Parker un zâmbet ameţitor. Vei putea compara tehnicile de tortură a văduvelor sărace cu bancherii din toată lumea. Meredith îl văzu pe Parker încremenind şi fu vag conştientă din nou de senzaţia de surpriză că remarcile răutăcioase ale Lisei îl usturau atât de tare, dar în clipa de faţă propriile probleme o copleşeau.

— Vă rog! îi preveni ea, uitându-se la cele două fiinţe pe care le iubea atât de mult şi care se înţepau reciproc ori de câte ori aveau prilejul. Nu vă ciorovăiţi. Nu în seara asta. Lisa, nu sunt în stare să pun nimic în gură…

— Trebuie să mănânci ceva ca să-ţi menţii forţele.

— Şi, continuă Meredith hotărâtă, aş prefera să rămân singură, pe cuvânt.

— Nicio şansă. Când am intrat, tatăl tău oprea maşina de cealaltă parte a străzii. Şi ca să-i confirme afirmaţia, soneria începu să sune.

— Din partea mea n-are decât să stea acolo toată noaptea, spuse Meredith deschizând uşa pentru Parker. Acesta se roti spre ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu pot pleca încă dacă e jos. Se va aştepta să-l las să urce.

— N-o face, spuse ea, luptându-se să-şi stăpânească emoţiile.

— Ce naiba să-i spun când îmi va cere să-i ţin uşa deschisă?

— Dă-mi voie să-ţi ofer o soluţie, Parker, replică Lisa, toată numai miere, luându-l de braţ şi conducându-l spre uşă. Ce-ar fi să-l tratezi ca pe oricare amărât cu zece copii şi fără un sfanţ, care are nevoie de un împrumut de la banca ta şi căruia nu-i dai?

— Lisa, spuse el strângând din fălci şi smulgându-şi braţul. Mi-ar fi foarte uşor să ajung să te urăsc. Se răsuci spre Meredith şi adăugă: Gândeşte-te bine, nu e numai tatăl tău, ci şi un partener de afaceri. Izbindu-şi palmele de şolduri, Lisa îi aruncă un surâs provocator.

— Parker, unde ţi-e şira spinării, tăria de caracter, curajul?

— Vezi-ţi de treburile tale.

Dacă ai avea cât de cât bun-simţ, ţi-ai da seama că e vorba de o problemă personală şi ai aştepta în bucătărie. Reproşul avu un efect extraordinar asupra Lisei; capabilă în mod normal să plătească întotdeauna cu aceeaşi monedă, afirmaţia lui Parker îi umplu obrajii de pete roşii.

— Ticălosule, spuse ea şuierând, apoi se răsuci pe călcâie şi porni spre bucătărie.

Trecând pe lângă Meredith zise:

— Am venit aici să te consolez, nu să te necăjesc. Aştept în bucătărie. Ajunsă acolo, îşi şterse furioasă lacrimile şi deschise radioul. Acum poţi să bârfeşti cât vrei,

Parker, strigă ea şi răsuci brusc butonului volumului. N-o să aud niciun cuvânt.

Din radio se revărsa vocea piţigăiată a unei soprane plângând zgomotos, interpretând cu patos o arie din Madame Butterfly.

În sufragerie, un nou bâzâit lung şi strident al soneriei se alătură scâncetului plângăreţ al sopranei, iar Parker trase repede aer în piept, oscilând între a sparge radioul sau a o strânge de gât pe Lisa Pontini. Se uită la logodnica lui aflată la câţiva paşi de el, prea cufundată în propria-i jale ca să audă larma asurzitoare, şi inima i se

îmblânzi.

— Meredith, spuse el cu tandreţe, după ce soneria se opri, eşti sigură că asta vrei, să-l împiedic să urce? Ea îşi ridică privirea spre el, înghiţi în sec şi încuviinţă printr-o înclinare a capului.

— Atunci aşa voi face.

— Mulţumesc, şopti ea. Vocea furioasă a tatălui ei intrând în cameră cu paşi mari îi făcu să se întoarcă surprinşi.

— Fir-ar să fie! E al naibii de ruşinos să mă strecor în clădire pe lângă un alt locatar. Ce-i aici, petrecere? întrebă el indignat, ridicând vocea ca să se facă auzit peste muzica ce se auzea din bucătărie. Meredith, ţi-am lăsat două mesaje la birou şi patru pe robotul telefonului. Supărată pe apariţia lui inoportună, Meredith uită de oboseala ei.

— Nu avem ce să ne spunem. El îşi trânti pălăria pe canapea şi scoase un trabuc din buzunar. Meredith îl urmări aprinzându-l, refuzând stoic să fac vreun comentariu.

— Dimpotrivă, se răsti el apucând trabucul cu dinţii şi uitându-se urât la ea. Stanley a refuzat să fie preşedinte. Cică nu se simte capabil. Prea jignită de discuţia lor din acea dimineaţă ca să mai simtă ceva la auzul acestei veşti, Meredith replică cu dezinvoltura:

— Aşa că te-ai hotărât să-mi oferi postul mie?

— Nu! L-am oferit celui de-al doilea om ales de mine, de consiliul de conducere,

Gordon Mitchell. Informaţia dureroasă nu avu niciun efect asupra ei. Ridică din umeri.

— Atunci de ce eşti aici?

— Mitchell a refuzat. Parker reacţiona cu aceeaşi surpriză simţită de Meredith.

— Mitchell e al naibii de ambiţios.Aş fi zis că moare după postul ăsta.

— La fel am crezut şi eu. Totuşi, părerea lui e că ne poate fi de mai mare folos rămânând la secţia de cumpărare a mărfurilor. Se pare că pentru el bunăstarea magazinului e mai importantă decât gloria personală, adăugă Philip cu o privire plină de înţeles în direcţia lui Meredith, acuzând-o în tăcere de dorinţa de a promova cu orice preţ. Încheie brusc: Tu eşti cea de-a treia persoană aleasă. De aia sunt aici.

— Şi bănuiesc că acum te aştepţi ca eu să sar în sus de bucurie, ripostă ea atât de îndurerată de ceea ce-i spusese mai devreme, încât nu se putea simţi deloc entuziasmată de vestea primită.

— Mă aştept, spuse el, faţa lui devenind de un roşu alarmant, să te porţi precum managerul care te pretinzi, adică să laşi la o parte divergenţele dintre noi şi să profiţi de posibilitatea care ţi se oferă.

— Mai există şi alte posibilităţi.

— Nu fi proastă! Nu vei avea niciodată o şansă mai bună să ne demonstrezi de ce eşti în stare să faci.

— Asta să fie ce-mi oferi, şansa de a dovedi ce pot?

— Da! izbucni el.

— Şi dacă dovedesc că pot, atunci ce va fi?

— Cine ştie?

— În condiţiile astea nu sunt deloc interesată. Găseşte pe altcineva.

— Fir-ar să fie! Nu mai e nimeni altcineva la fel

de priceput ca tine să conducă magazinul, iar tu ştii foarte bine. Cuvintele ţâşniră într-o explozie de ciudă, frustrare şi disperare. Pentru Meredith, recunoaşterea asta făcută în silă fu mai dulce decât oricare altă laudă. Emoţia ignorată începu să crească în ea, dar se strădui să vorbească cât mai nonşalant:

— În cazul ăsta, accept.

— Bine, mâine la cină vom discuta viitoarele proiecte. Avem cinci zile să le punem la punct înaintea plecării mele în croazieră. Dădu să-şi ia pălăria, vrând să plece.

— Nu aşa de repede, spuse ea, mintea trecându-i imediat la afaceri. În primul rând, deşi nu e de o importanţă vitală, e problema unei măriri a salariului.

— O sută cincizeci de mii pe an, la o lună după ce te muţi în biroul meu.

— O sută cincizeci de mii pe an din clipa în care mă mut, pară ea.

— Cu condiţia ca, încuviinţă el furios, salariul tău să revină la cel de acum dacă..

Când... mă voi întoarce din concediu.

— De acord.

— Şi, adăugă el, nu vei face niciun fel de schimbări majore, absolut niciuna, în modul de conducere a companiei fără să te fi consultat cu mine mai întâi.

— Da acord, spuse ea din nou.

— Atunci am terminat.

— Nu chiar, mai vreau să faci ceva.Mă voi dedica complet muncii mele, dar există două probleme personale pe care trebuie să le rezolv.

— Şi anume?

— Un divorţ şi o căsătorie. Nu o pot face pe a doua fără prima. Cum el rămase rigid şi tăcut, Meredith veni spre el. Cred că Matt va accepta un divorţ rapid dacă-i voi oferi o creangă de măslin, aprobarea comisiei pentru construirea fabricii şi garanţia că nu ne vom mai băga în viaţa lui. De fapt, sunt aproape sigură că va accepta. Tatăl ei o studie cu un zâmbet răutăcios.

— Chiar crezi aşa ceva?

— Da, însă se pare că tu nu. De ce?

— De ce? întrebă el, părând amuzat. Îţi spun eu de ce. Mi-ai spus că-ţi aminteşte de mine, iar eu nu m-aş mulţumi cu o ofertă atât de firavă. Acum nu. N-ar mai ţine.

L-aş face să regrete ziua în care a îndrăznit să-mi pună beţe în roate, iar odată treaba rezolvată aş face un târg în condiţiile impuse de mine, un târg care l-ar termina pentru totdeauna. Cuvintele o umplură de groază.

— Totuşi, insistă ea, înainte de a accepta funcţia de preşedinte, vreau să-mi dai cuvântul tău că va primi aprobarea comisiei imediat ce-şi va depune cererea.

El şovăi, apoi dădu din cap.

— Voi face demersurile necesare.

— Şi îmi dai cuvântul că nu vei mai interveni în nimic din ceea ce va face pe viitor dacă va fi de acord cu un divorţ rapid, păstrat secret?

— Da. Parker, spuse el, aplecându-se să-şi ia pălăria, drum bun. După plecarea lui,

Meredith se uită la Parker, îl văzu zâmbind tandru şi rosti încet:

— Tata n-a putut spune că-i pare rău sau că a greşit, dar acceptarea tuturor condiţiilor cerute de

mine e modul lui de a-şi repara greşelile. Nu crezi?

— Probabil, replică Parker fără prea multă convingere. Meredith nu observă. Îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui, un gest de o veselie exuberantă.

— Mă voi descurca cu toate, preşedinţia, divorţul, pregătirile pentru nuntă, promise ea voioasă. Vei vedea.

— Ştiu, spuse el zâmbind. Stând la masa din bucătărie cu picioarele ridicate pe un scaun, Lisa ajunsese la concluzia că opera lui Puccini nu era doar plictisitoare, ci de-a dreptul insuportabilă, apoi îşi ridică privirea şi dădu cu ochii de Meredith, apărută în pragul uşii.

— Parker şi tatăl tău au plecat? întrebă ea, închizând radioul. Dumnezeule, ce seară! adăugă ea după ce Meredith dădu din cap.

— După părerea mea, e o seară minunată, magnifică, fantastică! declară Meredith cu un surâs ameţitor.

— Ţi-a mai spus cineva că trec; de la o stare la alta cu o viteză alarmată? întrebă Lisa indignată, holbându-se la ea. Cu numai câteva clipe în urmă auzise vocea lui Philip trâmbiţând în sufragerie.

— Fii amabilă şi dă dovadă de mai mult respect.

— Cât de mult? întrebă Lisa studiind chipul lui Meredith.

— Să zicem cât pentru un preşedinte.

— Glumeşti! strigă Lisa încântată.

— Numai în ceea ce priveşte respectul. Hai să deschidem o sticlă de şampanie. Am chef să sărbătoresc.

— Atunci vom bea şampanie, spuse Lisa

îmbrăţişând-o. Iar după aceea îmi povesteşti cum a discurs întâlnirea ta de ieri cu Farrell.

— Groaznic! declară Meredith plină de voie bună, scoţând sticla de şampanie din frigider şi desfăcând staniolul.

CAPITOLUL 31

În săptămâna care urmă, Meredith se avântă cu tot entuziasmul în activităţile firmei. Luă hotărâri cu prudenţă şi pricepere, se întâlni cu comitetul executiv, le ascultă părerile, le sugeră câteva idei noi, iar în câteva zile le câştigă încrederea şi sprijinul. Reuşi în acelaşi timp să se ocupe de o mare parte a problemelor ei de vicepreşedintă, o treabă simplificată de competenţa lui Phyllis, de loialitatea ei de necontestat şi de dorinţa de a lucra peste program alături de Meredith.

După câteva zile în care îşi îndeplinise cu succes rolul dublu, Meredith se învăţă cu un anume ritm, iar oboseala de la început se transformă în euforie. Găsi chiar câteva clipe libere în care să se ocupe de pregătirile de nuntă; comandă invitaţiile de la raionul de papetărie de la *Bancroft*, iar când salonul de rochii de mireasă o chemă să-i arate câteva schiţe noi, se duse să le vadă. Una dintre ele, o superbă rochie strânsă pe corp dintr-o mătase de un alb-albăstrui, încrustată cu perle, având la spate o tăietură adâncă în formă de V, era exact ce căutase şi nu găsise.

— E perfectă! exclamă ea fericită, râzând şi strângând schiţa la piept, fericirea ei contagioasă transmiţându-se angajaţilor salonului, chipurile lor radiind de bucurie. Cu schiţa într-o mână şi cu un

model al invitaţiilor pentru nuntă în cealaltă, se aşeză la biroul care aparţinuse tatălui şi bunicului ei.La toate magazinele Bancroft vânzările mergeau excelent, rezolva orice problemă apărută pe masa ei de lucru, oricât ar fi fost de complicată, şi se căsătorea cu bărbatul cel mai bun, cel mai fin din lume, bărbatul pe care îl iubea din copilărie.

Lăsându-se pe speteaza scaunului, zâmbi portretului fondatorului companiei, agăţat în ramă pe peretele opus. Cuprinsă brusc de o explozie de sentimentalism şi fericire, se uită la bărbatul bărbos cu ochi albaştri, maliţioşi, şi şopti cu dragoste:

— Ce zici de mine, stră-strâbunicule? Mă descurc bine?

Pe măsură ce zilele săptămânii treceau una după alta, Meredith continua să se simtă plină de energie, încântată, absorbită de munca ei. Succesul surâdea tuturor acţiunilor ei… cu excepţia uneia. Înainte de plecare, tatăl ei se ţinuse de cuvânt şi rezolvase problema cererii lui Matt pentru construirea fabricii, dar nu reuşea să dea de Matt. Indiferent când l-ar fi sunat la birou, secretara o informa scurt că era fie plecat din clădire, fie din oraş. Joi după-masă, cum tot nu dăduse niciun semn de viaţă, Meredith încercă din nou. De data asta secretara îi transmise un mesaj din partea lui Matt.

— Domnul Farrell, o anunţă ea cu o voce aspră, distantă, mi-a cerut să vă informez să luaţi legătura cu avocaţii săi, Pearson şi Levinson, nu cu el. Nu doreşte să-i mai telefonaţi. Mi-a mai spus că dacă insistaţi să-l sunaţi aici va lua măsuri acuzându-vă de hărţuire la locul de muncă. Apoi

femeia îi trântise telefonul în nas.

Meredith depărtă telefonul de ureche, aruncându-i o privire ucigătoare. Se gândi să se ducă la biroul lui Matt şi să insiste să discute cu el, dar era foarte posibil ca în starea în care era acum s-o scoată afară cu forţa. Înţelegând că era imperativ să rămână calmă şi obiectivă, trecu în revistă alternativele, exact cum ar fi făcut cu o problemă de afaceri. Ştia că era inutil să-i sune pe avocaţii lui Matt. Reprezentau adversarul şi vor încerca s-o intimideze numai ca să se distreze. În plus, ştia deja că va avea nevoie de un avocat care să întocmească actele, odată ce Matt va accepta un divorţ fără complicaţii. Era clar că avea nevoie de unul mai repede decât crezuse, unul care va trebui să ducă la bun sfârşit sarcina enervantă de a prezenta oferta ei de pace lui *Pearson&Levinson* ca ei s-o prezinte apoi clientului lor. Dar nu putea alege oricare avocat competent, nu acum, când aflase că Matt era reprezentat de o firmă atât de puternică şi de prestigioasă ca *Pearson&Levinson.* Indiferent pe cine ar fi ales, va trebui să aibă la fel de multă influenţă şi pricepere ca şi cei doi avocaţi renumiţi ai lui Matt; altfel, avocaţii lui îl vor intimida pe al ei, făcându-l să cedeze. În al doilea rând, şi la fel de important, indiferent pe cine ar fi ales, va trebui să-i protejeze secretul, ca şi interesele; cineva care să nu discute despre cazul ei cu prietenii de la

Clubul Avocaţilor… Cineva în care putea să aibă toată încrederea.

Parker îi sugerase un prieten de-al lui, dar Meredith prefera pe cineva pe care să-l cunoască şi să-l placă. Nu voia să încurce problemele de

afaceri cu cele personale, aşa că Sam Green ieşea din discuţie. Luă stiloul într-o doară şi începu să-şi noteze pe o bucată de hârtie numele avocaţilor cunoscuţi de la diferite activităţi sociale, apoi îi tăie pe rând pe fiecare. Toţi erau plini de succese şi toţi aparţineau clubului *Glenmoor*; jucau golf împreună şi probabil că tot împreună şi bârfeau. Exista un singur bărbat care întrunea criteriile ei, deşi nu-i convenea să-i povestească despre trecutul ei.

— Stuart, oftă ea cu un amestec de nelinişte şi afecţiune. Stuart Whitmore fusese singurul băiat care o plăcuse, atunci când ea nu fusese decât o fetiţă singură de treisprezece ani, singurul care o invitase la dans din proprie iniţiativă la petrecerea dată de Miss Eppingham.La cei treizeci şi trei de ani, cu înfăţişarea sa, cu umerii strâmţi, păr castaniu, rar, era la fel de puţin impresionant ca întotdeauna. Era un avocat strălucit provenind dintr-o familie de avocaţi străluciţi, un bărbat alături de care nu te plictiseai niciodată, putând vorbi competent despre orice subiect şi, lucrul cel mai important, era prietenul ei. Cu doi ani în urmă făcuse ultima încercare, şi cea mai hotărâtă, de a o convinge să se culce cu el; o făcuse într-un stil tipic lui. Prezentând parcă în faţa juraţilor un document extrem de bine întocmit, luă pe puncte toate motivele pentru care ar fi trebuit să se culce cu ea, încheind cu „inclusiv, dar fără obligaţia de a accepta, posibilitatea unei viitoare căsătorii. Surprinsă şi emoţionată că voia să se însoare cu ea, Meredith îl refuzase cu blândeţe, încercând în acelaşi timp să-l facă să înţeleagă că prietenia lui însemna foarte mult pentru ea. El îi ascultase

refuzul cu ardoare, apoi comentase sec:

— În cazul ăsta n-ai vrea să te reprezint în vreo acţiune legală? în felul ăsta îmi voi putea spune că etica şi nu lipsa sentimentelor te împiedica să te implici într-o legătură cu mine. Meredith se chinuise se descifreze sensul frazei, realizând cu întârziere umorul forţat, iar zâmbetul îi fusese plin de recunoştinţă şi afecţiune.

— Ba da! Mâine dimineaţă voi fura o cutie de aspirine de la farmacie, iar tu mă poţi scoate din închisoare pe cauţiune. Stuart îi surâsese şi se ridicase, apoi îşi luase rămas bun de la ea, cuvintele lui fiind pline de căldură, înduioşătoare. Îi întinsese cartea de vizită şi spusese:

— Nu vorbi cu nimeni până nu ajung acolo.

În dimineaţa următoare, Meredith îl constrânsese pe Mark Braden să-l sune pe un prieten de-al lui, locotenent la secţia de poliţie locală, care îi telefonase lui Stuart informându-l că Meredith fusese arestata pentru că furase dintr-o farmacie.

Bănuind că era vorba de o păcăleală, Stuart închisese, sunase la secţia de poliţie şi descoperise că exista într-adevăr un anume locotenent Reichter şi că Meredith fusese reţinută. Stătuse pe una dintre treptele din faţa secţiei de poliţie şi urmărise Mercedes-ul lui Stuart oprind cu un scrâşnet al frânelor în parcarea din apropiere. Şi numai când îl văzuse sărind din maşină, lăsând motorul mergând, îşi dăduse seama de intensitatea sentimentelor lui pentru ea.

— Stuart! strigase ea când el urcase treptele în fugă, trecând pe lângă ea. El se oprise, se răsucise brusc şi-şi dădu imediat seama că era victima unei

glume. Îmi pare rău, şoptise ea. N-am vrut decât să-ţi dovedesc cât de departe pot merge ca să păstrez o prietenie care înseamnă atât de mult pentru mine.

Furia dispăruse instantaneu de pe chipul lui, trăsese adânc aer în piept, apoi îi zâmbise.

— Am lăsat singure în birou părţile adverse ale unui divorţ complicat, să-l aştepte pe celălalt avocat.La ora asta ori s-au omorât, ori, mai groaznic, s-au împăcat, iar eu voi rămâne fără onorariul meu exorbitant. Zâmbind încă amintirii, Meredith apăsă pe butonul interfonului.

— Phyllis, eşti drăguţă să-mi faci legătura cu Stuart Whittmore de la *Whitmore&Northridge*? În momentul în care puse jos receptorul, încordarea îi crescu şi mai mult, şi întinse o mână tremurătoare spre unul din rapoartele de pe masa ei. În ultimul an nu-l mai văzuse pe Stuart decât de vreo două ori. Dacă nu va dori să vorbească cu ea? Dacă nu va dori să se implice în problemele ei personale? Dacă era plecat din oraş? Sunetul scurt, ascuţit al interfonului, o făcu să tresară.

— Domnul Whitmore pe linia unu, Meredith. Meredith trase aer în piept şi întinse mâna spre telefon.

— Stuart, îţi mulţumesc că m-ai sunat atât de repede.

— Eram în drum spre tribunal când mi-am auzit secretara notându-ţi mesajul, replică el pe un ton detaşat, dar politicos.

— Am o mică problemă legală, explică ea. De fapt nu e mică deloc. E destul de mare. Nu, enormă.

— Te ascult, spuse el, iar ea şovăi.

— Vrei să-ţi spun acum despre ce e vorba? La telefon, când te grăbeşti să pleci?

— Nu neapărat. Dar mi-ai putea da un indiciu, aşa ca să-mi stârneşti apetitul meu legal.

— Pe scurt, am nevoie de sfaturi în legătură cu divorţul meu.

— În cazul ăsta, replică el imediat şi pe un ton grav, sfatul meu e să te măriţi mai întâi cu Parker. Aşa obţinem o pensie alimentară mai mare.

— Nu e o glumă, Stuart, îl preveni ea, dar vocea lui suna atât de încrezătoare în sine, încât Meredith zâmbi fără să vrea.Mă aflu în cea mai complicată încurcătură juridică pe care ai întâlnit-o vreodată. Şi vreau să ies cât mai repede.

— În mod normal îmi place să tărăgănez lucrurile, îmi creşte onorariul, replică el pe un ton voit flegmatic. Totuşi, pentru o veche prietenă cred c-aş putea sacrifica, măcar o dată, lăcomia în favoarea compasiunii. Ce faci în seara asta?

— Eşti un înger!

— Serios? Ieri, avocatul părţii adverse i-a spus judecătorului că sunt un ticălos fără scrupule.

— Nici vorbă! protestă Meredith loială. El râse uşor.

— Ba da, frumoasa mea, sunt.

CAPITOLUL 32

Departe de a o judeca sau de a se arăta îngrozit de purtarea ei de la optsprezece ani, Stuart ascultă întreaga poveste fără să dea niciun semn de emoţie, nici măcar surpriză când Meredith îi dezvălui identitatea tatălui copilului ei. De fapt, chipul lui lipsit de vreo expresie şi tăcerea

neaşteptată erau atât de tulburătoare, încât, după ce-şi încheie relatarea, Meredith îl întrebă ezitând:

— Stuart, am explicat destul de clar?

— Perfect, spuse el şi, ca să i-o demonstreze, adăugă: Numai ce-ai terminat de povestit că tatăl tău e dispus să-şi folosească influenţa ca să obţină aprobarea pentru cererea lui Farrell cu aceeaşi lipsă de respect pentru consecinţele traficului de influenţă de care a dat dovadă şi când l-a pus pe senatorul Davies s-o respingă. Corect?

— Cred, cred că da, rosti ea stingherită de condamnarea voalată a acţiunilor tatălui ei.

— Pearson şi Levinson îl reprezintă pe Farrell?

— Da.

— În regulă, spuse el făcându-i semn chelnerului să aducă nota de plată. Mâine dimineaţă îl voi suna pe Bill Pearson şi-l voi înştiinţa de suferinţa morală cu totul lipsită de sens la care clientul său o supune pe clienta mea preferată.

— Şi apoi?

— Apoi îi voi cere să-şi pună clientul să semneze nişte documente simpatice trimise de mine. Meredith zâmbi nesigură, dar plină de speranţă.

— Şi asta va fi tot?

— Posibil. Stuart o sună abia în după-amiaza zilei următoare.

— Ai vorbit cu Pearson? întrebă Meredith simţind crampe în stomac din cauza neliniştii şi a presimţirilor rele.

— Am încheiat discuţia cu numai un minut în urmă.

— Şi? insistă ea nerăbdătoare, când el nu mai continuă, l-ai spus de oferta tatălui meu? Ce-a

spus?

— A spus, replică Stuart sardonic, că problema dintre tine şi Farrell e una extrem de personală, iar clientul său doreşte să o abordeze mai întâi din acest punct de vedere, iar după aceea, când clientul său va fi pregătit, acesta va fi cel care va dicta condiţiile în care va acorda divorţul.

— Dumnezeule! gemu ea. Ce vrea să însemne? Nu înţeleg.

— În cazul ăsta, mă voi strădui să elimin termenii juridici şi să-ţi traduc, se oferi Stuart. Pearson îmi spune să mă duc dracului.

Înjurătura, cu totul neobişnuită pentru Stuart, îi demonstra lui Meredith că era mult mai enervat decât lăsa să se vadă, iar asta o alarmă aproape la fel de mult ca şi atitudinea inexplicabilă a avocatului lui Matt.

— Tot nu înţeleg, spuse ea, aplecându-se înainte pe scaun. Matt a fost foarte amabil la prânzul luat împreună, până a primit telefonul despre comisia din Southville.

Acum îl las să vadă că această cerere i-a fost aprobată, iar el nici nu vrea să mă asculte?

— Meredith, spuse Stuart hotărât. Mi-ai ascuns ceva când mi-ai descris relaţia ta cu Farrell?

— Nu, nimic. De ce întrebi?

— Pentru că, replică el, din toate câte am citit şi-am auzit despre el, Farrell e un tip inteligent, dotat cu raţiune, după părerea celor mai mulţi una rece, aproape inumană. Bărbaţii raţionali şi ocupaţi nu se dau peste cap să se răzbune pentru nimicuri. E o pierdere de timp, iar în cazul lui Farrell, timpul lui valorează o grămadă de bani. Însă fiecare bărbat are o limită, iar Farrell pare să

fi fost împins dincolo de această limită, şi vrea o bătălie, şi-o doreşte cu înverşunare. Iar asta mă pune pe gânduri.Pe Meredith chiar mai mult.

— De ce şi-ar dori o bătălie?

— Nu pot presupune decât dacă doreşte satisfacţia răzbunării.

— Răzbunare pentru ce? imploră Meredith cu un strigăt alarmat. Cum de-ai ajuns la aşa o concluzie?

— Din ceea ce mi-a spus Pearson, m-a prevenit că orice încercare a ta de a duce divorţul mai departe fără consimţământul aprioric al clientului său va avea drept rezultat ceea ce a numit o neplăcere şi mai mare pentru tine.

— O neplăcere şi mai mare? repetă Meredith năucită. De ce şi-ar dori aşa ceva acum? Săptămâna trecută, când am luat prânzul cu el a încercat să fie drăguţ.

Pe cuvânt. A glumit cu mine, deşi de fapt mă dispreţuieşte…

— De ce? o întrerupse el încordat. De ce te-ar dispreţui? Ce te face să crezi aşa ceva?

— Nu ştiu. E mai mult o impresie. Alungând din minte întrebarea fără răspuns, continuă: E normal să fie furios din cauza problemei din Southville şi s-a simţit fără îndoială jignit de lucrurile pe care i le-am spus apoi în maşină. Să-l fi durut atât de tare, încât să-l fi „împins dincolo de limită”?

— Tot ce se poate, replică Stuart, dar vocea nu-i suna convinsă.

— Acum ce vom face?

— Mă voi gândi la o soluţie în acest sfârşit de săptămâna. Plec peste o oră la Palm Beach să-mi petrec weekend-ul cu Teddy şi Liz Jenkins, pe

iahtul lor.La întoarcere vom pregăti împreună o strategie. Încearcă să nu-ţi faci prea multe probleme.

— Îmi voi da silinţa, promise Meredith. După ce lăsă jos receptorul, făcu un efort uriaş să şi-l scoată din minte pe Matthew Farrell, cufundându-se în munca ei. Îi reuşi destul de bine timp de două ore, apoi Sam Green ceru să o vadă imediat.

Aşa cum promisese, Sam îşi pusese echipa la treabă terminând documentele care îl împiedicaseră să plece în Houston şi să negocieze cu Thorp pentru terenul din Houston. Cu trei zile în urmă, Sam telefonase la compania Thorp, în speranţa că va putea aranja o întâlnire în această săptămâna, dar lan Thorp îl anunţase că nu avea niciun sens să meargă acolo până săptămâna viitoare.

Meredith îi zâmbi urmărindu-l venind spre masa ei de lucru.

— Eşti gata pentru călătoria la Houston?

— Thorp m-a sunat acum câteva clipe şi mi-a spus că anulează întrevederea, spuse el şi se trânti pe scaunul din faţa ei, arătând furios şi hărţuit. Se pare că au acceptat un contract de douăzeci de milioane pentru terenul ăla. Cumpărătorul a vrut ca până săptămâna asta afacerea să rămână confidenţială şi de aceea Thorp a tărăgănat întâlnirea cu mine. Terenul a devenit proprietatea departamentului de imobile al unei mari corporaţii. Dezamăgită şi refuzând să accepte înfrângerea,

Meredith spuse:

— Ia legătura cu noii proprietari şi vezi la ce preţ sunt dispuşi să-l vândă.

— Am făcut-o deja şi sunt dispuşi să-l vândă, spuse Sam, cu o voce batjocoritoare.

Surprinsă de tonul lui, Meredith stărui:

— Atunci să nu mai pierdem timpul şi să pornim negocierile cu ei.

— Am încercat deja. Vor treizeci de milioane, iar suma nu e negociabilă.

— Treizeci de milioane! E ridicol! exclamă Meredith aproape sărind de pe scaunul ei. E o nebunie! Terenul valorează cel mult douăzeci şi şapte de milioane în economia de astăzi, iar ei au plătit numai douăzeci.

— I-am atras şi eu atenţia directorului departamentului de imobile, dar atitudinea lui a fost: acceptă sau cară-te. Meredith se ridică şi porni neliniştită spre fereastră, încercând să se hotărască ce să facă în continuare. Terenul din Houston, situat atât de aproape de The Galleria, era locul cel mai potrivit pentru un magazin Bancroft din toate câte văzuse până acum. Voia să construiască magazinul acolo, şi nu se va da bătută.

— Vor să construiască, ei ceva? întrebă ea revenind la birou şi sprijinindu-se de marginea lui, cu braţele încrucişate la piept, pierdută în gânduri.

— Nu.

— Ai zis că aparţine unei corporaţii. Care? Sam Green, la fel ca toţi ceilalţi care lucrau pentru Bancroft, era conştient de faptul că numele lui Meredith fusese legat de cel al lui Matthew Farrell în rubrica cronicii mondene, aşa că ezită câteva secunde înainte de a răspunde:

— Intercorp. Uluiala şi furia o făcură să

încremenească şi să se uite urât la el.

— Glumeşti! explodă ea. Expresia încruntată de pe chipul lui se transformă într-una ironică.

— Arăt eu ca un om care glumeşte? Conştientă că ezitarea lui Sam în a numi corporaţia o scutea de efortul de a pretinde că era vorba doar de o luptă de afaceri, Meredith spuse furioasă:

— Pentru chestia asta o să-l omor pe Matthew Farrell!

— Voi considera declaraţia ca o informaţie confidenţială între avocat şi client ca să nu trebuiască să depun mărturie împotriva ta dacă te hotărăşti s-o faci.

Emoţiile puternice îi zguduiră tot trupul; se holbă la Sam furioasă şi uimită, presimţirea lui Stuart că Matt era în căutarea răzbunării alungând orice îndoială că obţinerea acelui teren de Intercorp ar putea fi o coincidenţă. Era clar că aceasta era neplăcerea şi mai mare la care se referise Pearson.

— Ce vrei să faci mai departe? Ochii ei albaştri scăpărară de mânie.

— Mai departe, după ce l-am omorât? Să-l arunc la peşti. Ticălos nesimţit… Se întrerupse, încercând să se calmeze, apoi se duse la birou. Va trebui să mă gândesc, Sam. Discutăm luni. După plecarea lui Sam, Meredith începu să se plimbe încoace şi încolo. Străbătu întreaga lungime a biroului, trecu prin faţa ferestrei, străduindu-se să-şi domine furia, ca să poată gândi obiectiv şi eficient.

Una era ca Matt să-i facă viaţa personală un coşmar, dar cu ajutorul lui Stuart se va descurca ea cumva, iar alta era să atace

Bancroft&Company. Trebuia oprit, acum. Numai Dumnezeu ştie ce altceva mai punea la cale sau, mai rău, ce alte manevre erau deja în plină desfăşurare.

Plină de năduf, îşi trecu degetele prin păr, continuând să se plimbe până ce, încetul cu încetul, reuşi să se calmeze şi începu să gândească mai clar.

— De ce face aşa ceva? se întrebă ea cu voce tare în încăperea goală. Răspunsul i se păru evident… Era metoda lui de a se răzbuna pentru refuzarea aprobării de a-şi construi fabrica în Southville.La dejunul servit împreună, Matt se purtase destul de frumos, până primise acel telefon. Intervenţia tatălui ei fusese cauza acestei bătălii. Dar acum nu mai era necesară. Trebuia să-l facă cumva să o asculte, să-l facă să înţeleagă că bătălia era deja câştigată, iar tatăl ei îşi accepta înfrângerea. Matt nu avea altceva de făcut pentru a obţine aprobarea decât să depună din nou cererea la comisia din Southville. Din moment ce Stuart nu era în oraş ca să o sfătuiască să n-o facă, Meredith se duse la telefon şi formă numărul biroului lui Matt. Îi răspunse secretara, iar Meredith îşi îngroşă vocea ca să nu-i fie recunoscută.

— Sunt… Phyllis Tilser, minţi ea folosind numele propriei secretare.Aş putea vorbi cu domnul Farrell?

— Domnul Farrell a plecat acasă. Nu se va întoarce decât luni după-amiază.

Meredith se uită la ceas, constatând mirată că se făcuse deja cinci.

— Nu mi-am dat seama că e atât de târziu. N-am

la mine numărul lui de acasă. Mi l-aţi putea da?

— N-am permisiunea să-l dau nimănui numărul de acasă, spuse ea. Aşa mi-a cerut domnul Farrell. Meredith închise. Nu mai suporta să aştepte până luni, iar să-l sune din nou la birou era o pierdere de timp. Chiar dacă s-ar prezenta sub un nume fals, înainte de a-i face legătura secretara va insista să ştie în ce problemă îl căuta. S-ar fi putut duce luni la biroul lui, dar în starea în care era le-ar cere oamenilor de pază s-o arunce afară. Dacă nu-l va putea face s-o asculte la birou şi nu îndrăznea să aştepte până luni ca să încerce, atunci va trebui să dea de el…

— Acasă! spuse ea cu voce tare. Să vorbească cu el acasă era o idee mult mai bună.

Acasă nu avea o secretară care să fi primit deja dispoziţie să n-o lase să-l deranjeze. Fără să-şi pună prea multe speranţe că numărul i-ar fi înregistrat, ridică receptorul şi sună la informaţii. Operatoarea o informă cu regret că nu avea numărul lui de acasă. Dezamăgită, dar nu înfrântă, Meredith închise telefonul.

Acum, că se hotărâse să vorbească cu el acasă, nu voia să renunţe. Cu un plan viabil în minte şi cu posibilitatea de a-l pune în aplicare, Meredith poseda o voinţă de fier contrastând puternic cu înfăţişarea ei delicată şi cu vocea blândă. Încercând să se gândească la cineva care i-ar putea cunoaşte lui Matt numărul de acasă şi ar fi dispus să i-l dea, închise ochii şi se concentra. Matt o însoţise pe Alicia Avery la Operă, iar Stanton Avery îl sprijinise pe Matt să devină membru al clubului Glenmoor Country. Zâmbind satisfăcută, căută numărul de telefon al lui

Stanton Avery în agenda ei şi îl formă.

După spusele majordomului, domnul Avery şi fiica lui se aflau la reşedinţa din St. Croix şi nu se vor întoarce decât săptămâna viitoare. Meredith se gândi să încerce să scoată de la servitor numărul de telefon al casei din St. Croix, dar după câteva secunde îşi dădu seama că Stanton nu-i va da numărul de acasă al lui Matt. Era mai logic să-l protejeze pe Matt de o femeie care îl jignise la Operă şi al cărei tată îi şantajase pe membrii clubului Glenmoor. Meredith închise, apoi sună la Glenmoor, vrând să ceară directorului clubului să-i dea numărul de pe formularul completat de Matt pentru a deveni membru. Dar Timmy Martin plecase deja, iar biroul era închis. Muşcându-şi buzele, acceptă faptul că nu-i rămăsese altă soluţie decât să se ducă la apartamentul lui Matt. Ideea de a înfrunta un Matthew Farrell furios şi încă pe teren propriu era de-a dreptul înfricoşătoare. O străbătu un fior de groază amintindu-şi privirea lui sălbatică când îi numise tatăl beţiv murdar. Îşi dădu capul pe spate, închise ochii, regretul amestecându-se cu teama şi furia. Dacă tatăl ei nu şi-ar fi băgat nasul în afacerile lui Matt… sau nu l-ar fi umilit refuzând intrarea la *Glenmoor*… Dacă ea nu şi-ar fi pierdut stăpânirea de sine în maşină… atunci prânzul lor s-ar fi încheiat cu bine, aşa cum începuse, şi n-ar mai fi avut necazurile astea.

Regretele însă nu-i vor rezolva problema. Deschise ochii, adunându-şi curajul pentru ce urma să facă. Nu ştia numărul de telefon al lui Matt, dar ştia exact unde locuia. Aşa cum ştiau toţi coi care citeau *Chicago Tribune*. În

suplimentul lunii trecute fuseseră patru pagini colorate prezentând apartamentul fabulos cumpărat şi mobilat de cel mai proaspăt şi mai bogat om de afaceri al oraşului Chicago, în clădirea Berkeley Towers de pe Lake Shore Drive.

CAPITOLUL 33

Traficul aglomerat de pe Lake Shore Drive făcea ca maşinile să înainteze cu greu, iar Meredith se trezi sperând din tot sufletul ca vremea, care devenea tot mai urâtă, să nu fie un vestitor al evenimentelor ce vor urma. Când ieşi din parcare ploaia cădea amestecându-se cu zăpada, iar vântul se năpustea urlând asupra maşinii. Undeva, în faţa ei, se afla o întindere vastă de luminiţe roşii, frânele făcând farurile să pâlpâie încontinuu. În căldura din maşină, Meredith încercă să se gândească la ce-i va spune lui Matt când va da ochii cu el, ceva care să-i potolească furia şi să-l convingă s-o lase să rămână. Ceva cât mai ingenios. Foarte ingenios. Simţul umorului, care n-o vizitase prea des în ultimul timp, îşi alese tocmai acel moment nepotrivit să-i prezinte imaginea ei bătând la uşa lui, apoi, când el i-o deschidea, ea să-i fluture sub nas o batistă albă în semn de pace.

Imaginea era atât de absurdă, încât o făcu să zâmbească, dar gândul următor o făcu să geamă deznădăjduită. Înainte de a ajunge la uşa lui va trebui să treacă de paznicul de la poartă şi de sistemul de alarmă pentru protejarea locatarilor bogaţi, cu care erau dotate toate clădirile de lux. Dacă numele ei nu figura pe lista oaspeţilor posibili, n-o vor lăsa să ajungă nici măcar până la

ascensor.

Mâinile strânseră din reflex volanul; panica şi frustrarea începură s-o copleşească şi trebui să respire rar şi adânc ca să se calmeze. Maşinile se puseră în mişcare, iar ea acceleră. Va găsi ea o cale să păcălească paznicul de la poartă. Dacă sistemul de securitate de la Berkeley Towers semăna cât de cât cu cel al altor clădiri de lux, nu-i va fi uşor. Portarul îi va de voie să între în hol, iar paznicul îi va cere să-şi spună numele. Se va uita pe lista care conţinea numele tuturor oaspeţilor aşteptaţi de diferiţii locatari şi, cum nu i-l va găsi, se va oferi s-o lase să folosească telefonul ca să-l sune pe Matt. Şi asta era problema… Nu ştia numărul lui Matt şi, chiar dacă l-ar fi ştiut, era convinsă că va refuza s-o vadă. Va trebui să treacă cumva de paznic şi să ajungă la apartamentul lui Matt fără ca el să afle de venirea ei. Douăzeci de minute mai târziu, oprind maşina la trotuarul din faţa clădirii lui Matt, tot nu era sigură cum se va descurca, dar se gândise deja la începutul unui plan. Portarul o întâmpină cu o umbrelă, ferind-o de ploaie, iar ea îi dădu cheile maşinii, apoi deschise servieta şi scoase din ea un plic mare având înăuntru corespondenţa tatălui ei. Din clipa în care păşi în holul luxos şi se îndreptă spre bărbatul de la recepţie totul se desfăşură exact aşa cum se temuse şi se aşteptase. Paznicul în uniformă îi ceru numele, apoi verifică lista de pe masă şi, cum nu-l găsi, arătă spre telefonul din aur şi fildeş.

— Domnişoară Bancroft, numele dumneavoastră nu se află pe lista de oaspeţi din această seară. Dacă vreţi puteţi să-l sunaţi pe domnul Farrell. Am

nevoie de aprobarea lui ca să vă las să urcaţi. Îmi pare rău.

Avea doar douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru de ani, observă ea uşurată, deci va fi mai uşor de păcălit decât un paznic mai în vârsta şi cu mai multă experienţă. Meredith îi aruncă un zâmbet care ar fi putut topi şi cărămizile.

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze. Se uită la numele de pe ecusonul uniformei. Te înţeleg foarte bine, Craig. Am numărul în agendă. Conştientă de privirea lui admirativă, Meredith îşi băgă mâna în poşeta Hermes, scotocind ostentativ după mica ei agendă. Aruncându-i un zâmbet spăşit, Meredith mai căută o dată prin poşetă, apoi îşi lovi uşor buzunarele paltonului şi în cele din urmă se uită în plicul mare.

— Oh, nu! exclamă ea arătând distrusă. Agenda mea. N-o am la mine!

Craig, domnul Farell aşteaptă hârtiile astea. Îi flutură prin faţa ochilor plicul mare. Trebuie să mă laşi să urc.

— Ştiu, murmură Craig, privirea lui rătăcind peste faţa ei frumoasă, îndurerată, apoi îşi reveni. Dar nu pot. E împotriva regulamentului.

— Trebuie neapărat să ajung la el, se rugă ea, iar după aceea, pentru că era disperată, făcu ceva ce n-ar fi făcut în mod obişnuit. Meredith Bancroft, cea care punea mare preţ pe discreţie şi îi detesta pe cei care se lăudau cu numele lor ca să facă impresie, se uită drept în ochii tânărului şi spuse cu un surâs dezarmant: Nu te-am mai văzut eu undeva? Îmi pari cunoscut. Ah, da, fireşte, la magazin!

— Care… care magazin?

— Bancroft. Sunt Meredith Bancroft, anunţă ea, trecând-o fiorii la timbrul pompos al vocii ei. Dezgustător de pompos, îşi zise ea. Craig îşi pocni degetele.

— Ştiam eu! V-am recunoscut. V-am văzut la ştiri şi prin ziare. Sunt un mare admirator al dumneavoastră, domnişoară Bancroft. Buzele ei zvâcniră nervos, văzând admiraţia exuberantă şi naivă care îl făceau să se poarte cu ea atât de amabil.

— Ei bine, acum că ştii că nu sunt o infractoare, nu s-ar putea să faci o excepţie, măcar de data asta?

— Nu. Când Meredith deschise gura să vorbească, el îi explică: N-ar folosi la nimic.

N-aţi putea coborî din ascensor decât dacă aţi avea o cheie sau dacă cineva din apartament v-ar lăsa să intraţi.

— Înţeleg. Meredith se simţi descurajată şi frustrată, dar sugestia care urmă fu cât pe ce să-i provoace leşinul.

— Vom face în felul următor, spuse el luând receptorul şi apăsând pe mai multe butoane. Domnul Farrell ne-a dat dispoziţie să nu-l deranjăm pentru vizitatorii care nu sunt pe listă, dar îl voi anunţa eu că sunteţi aici.

— Nu! izbucni Meredith, ştiind ce va auzi din partea lui Matt. Adică, regulile sunt reguli şi n-ar trebui să le încalci.

— Pentru dumneavoastră o să încalc una, apoi vorbi în receptor. Domnule Farrell, sunt paznicul din hol. Domnişoara Bancroft vrea să vă vadă.

Da, domnule, domnişoara Meredith Bancroft… Nu, domnule, nu Banker.

Bancroft. Ştiţi… magazinul Bancroft. Incapabilă să se uite în ochii lui, când Matt îi va cere s-o arunce în stradă, îşi închise poşeta, vrând să evite o retragere dezonorantă.

— Da, domnule, spuse Craig. Da, aşa voi face. Domnişoară Bancroft, spuse el când ea dădu să se întoarcă, domnul Farrell mi-a cerut să vă spun… Ea înghiţi în sec.

— Îmi imaginez ce ţi-a cerut să-mi spui. Craig îşi scoase din buzunar cheile liftului.

— Mi-a cerut să vă spun să urcaţi. După ce bătu în uşă, aceasta fu deschisă de şoferul-bodyguard al lui Matt, îmbrăcat în nişte pantaloni negri, şifonaţi, şi o cămaşă albă cu mânecile suflecate, lăsând să i se vadă braţele groase.

— Poftim, doamnă, spuse el cu o voce gravă şi un puternic accent din Bronx, părând să fi descins direct dintr-un film cu gangsteri ai anilor 30. Tremurând de încordare şi hotărâre, Meredith îl urmă prin hol, trecând pe lângă două coloane albe, subţiri, şi ajunse la jumătatea unei sufragerii imense având pe jos plăci albe de marmură, iar în centru un trio de canapele de un verde-deschis aşezate în formă de U în jurul unei măsuţe lungi de sticlă. Privirea lui Meredith trecu agitată de la tabla de şah pusă pe masă la bătrânul cu păr alb ce sta pe una din canapele, apoi la şoferul despre care presupuse că jucase şah cu acel bătrân.

Presupunerea îi fu întărită când şoferul se duse pe lângă măsuţa de sticlă şi se aşeză pe o canapea, îşi întinse larg braţele, studiind-o cu o expresie fascinată şi uşor amuzată. Nedumerită, Meredith se uită de la şofer la bătrânul cu păr alb, care o privea într-o tăcere de gheaţă.

— Am… am venit să-l văd pe domnul Farrell, explică ea.

— Atunci deschide ochii, fetiţo! se răsti el, ridicându-se. Sunt exact în faţa ta.

Meredith se uită la el complet năucită. Era zvelt şi robust, cu păr alb, des, o mustaţă îngrijită şi ochi albaştri, pătrunzători.

— Trebuie să fie o greşeală. Am venit să-l văd pe domnul Farrell…

— Ai o problemă cu numele, fetiţo, o întrerupse tatăl lui Matt pe un ton dispreţuitor.

Numele meu e Farrell, Iar, din câte am auzit, al tău nu e Bancroft, e tot Farrell.

Meredith înţelese brusc cine era, şi-şi simţi inima oprindu-i-se în loc în faţa duşmăniei emanând din el.

— Nu… nu v-am recunoscut, domnule Farrell, se bâlbâi ea. Am venit să-l văd pe Matt.

— De ce? întrebă el indignat. Ce mama dracului vrei?

— Vreau… vreau să-l văd pe Matt, stărui Meredith, venindu-i foarte greu să creadă că bărbatul acesta înalt, solid, furios, era acelaşi cu cel posomorât, neglijent, cunoscut la fermă.

— Matt nu e aici. Meredith trecuse deja prin destule necazuri într-o singură zi şi nu avea de gând să se lase intimidată sau oprită de nimeni altcineva.

— În cazul ăsta, replică ea, îl voi aştepta până se întoarce.

— Vei avea ce să aştepţi, spuse Patrick sarcastic. E plecat la ferma din Indiana.

Meredith ştia că era o minciună.

— Secretara lui mi-a spus că e acasă.

— Acolo e casa lui! rosti el venind spre ea. Îţi aminteşti, nu-i aşa, fetiţo.Ar trebui.

Ai intrat acolo, şi te-ai uitat de sus la tot ce-ai văzut. Meredith deveni brusc teribil de înspăimântată de furia tot mai mare din spatele trăsăturilor rigide. Se retrase câţiva paşi.

— M-am… răzgândit. Voi vorbi altă dată cu Matt. Vrând să plece, se întoarse, apoi ţipă îngrozită când Patrick Farrell îi apucă braţul şi o roti spre el. Chipul lui mânios era la numai câţiva centimetri de faţa ei.

— Să-l laşi în pace pe Matt, m-ai înţeles!? Data trecută aproape că l-ai omorât, iar acum n-o să intri iar în viaţa lui ca să i-o distrugi din nou.

Meredith încercă să-şi tragă mâna, dar, cum nu reuşi, furia puse stăpânire pe ea.

— Nu-ţi vreau fiul, îl informă ea dispreţuitoare, vreau un divorţ, dar el mi-l refuză.

— Nu ştiu de ce-a vrut să se însoare cu tine atunci şi să fiu al naibii dacă ştiu de ce-ar vrea să rămână însurat cu tine acum! tună Patrick Farrell, aruncându-i mâna cu violenţă.Ai preferat să-i omori copilul decât să ai un Farrell nedemn de pântecul tău sacru.

— Cum îndrăzneşti să-mi spui aşa ceva? Am pierdut copilul!

— Ai avut un avort! strigă el… Ai avut un avort la şase luni, după care i-ai trimis o telegramă lui Matt. O blestemată de telegramă, după ce totul s-a aranjat.

Meredith îşi încleşta dinţii, chinuindu-se să-şi stăpânească suferinţa adunată în ea de atâţia ani, dar nu mai reuşi s-o reţină. Ţâşni afară, îndreptată spre tatăl bărbatului care îi provocase acel calvar

cumplit.

— I-am trimis o telegramă, da… o telegramă în care îi spuneam c-am pierdut copilul, iar scumpul tău fiu nici măcar nu s-a deranjat să-mi dea un telefon. Spre groaza ei, lacrimile i se revărsară pe obraji.

— Te previn fetiţo, începu el cu o voce feroce, nu te juca cu mine. Ştiu că Matt s-a întors să te vadă şi ştiu ce scria în telegrama aia, pentru că l-am văzut pe el şi am văzut şi telegrama. Meredith nu pricepu imediat ce spusese despre telegramă.

— A… a venit să mă vadă? Ceva straniu şi încântător prinse viaţă în inima ei, apoi muri la fel de brusc. E o minciună, spuse ea pe un ton categoric. Nu ştiu de ce s-a întors, dar n-a făcut-o ca să mă vadă, pentru că eu n-am dat cu ochii de el.

— Nu, nu te-a văzut, rânji el batjocoritor. Iar tu ştii foarte bine de ce. Erai în aripa Bancroft a spitalului şi l-ai împiedicat să între. Calmându-se în cele din urmă, umerii i se încovoiară şi se uită la ea cu o disperare cruntă, neajutorată.

Martor mi-e Dumnezeu, nu ştiu cum de-ai putut să-i faci aşa ceva! Când i-ai omorât copilul era să înnebunească de durere, dar când nu l-ai lăsat să te vadă, era cât pe ce să moară. S-a întors la fermă şi-a rămas acolo. Mi-a zis că nu se mai întoarce în America de Sud. Săptămâni la rând l-am urmărit bând sticlă după sticlă. Vedeam ce face… ce făcusem şi eu ani la rând.

Aşa că l-am trezit la realitate. Apoi l-am trimis în America de Sud ca să uite de tine. Meredith abia dacă auzi ultimele cuvinte. Clopote de alarmă îi explodară în cap, bubuindu-i în urechi. Aripa

Bancroft era numită după tatăl ei, donase bani să fie construită. Sora fusese angajată de tatăl ei; doctorul era unul dintre prietenii tatălui ei. Toate persoanele cu care avusese de-a face în spital se aflaseră la cheremul tatălui ei, iar tatăl ei îl dispreţuia pe Matt. De aceea ar fi putut să…

Senzaţia unei fericiri uriaşe îi străbătu trupul din cap până în picioare, sfărâmând cochilia de gheată care-i înconjurase inima vreme de unsprezece ani. Temându-se să-l creadă pe tatăl lui Matt şi temându-se să nu-l creadă, îşi ridică spre faţa lui împietrită ochii sclipind de lacrimi.

— Domnule Farrell, şopti ea cu o voce gâtuită de emoţie, Matt a venit într-adevăr să mă vadă?

— O ştii al naibii de bine! spuse Patrick, dar când se uită la faţa ei îndurerată văzu confuzie şi nu viclenie, şi avu o presimţire cumplită că se înşelase amarnic; că fata nu ştia nimic din toate astea.

— Şi ai văzut acea telegramă pe care se presupune că i-am trimis-o… după ce-am avut un avort? Mai exact ce scria în ea?

— Scria… Patrick ezită, scrutându-i ochii, oscilând între îndoială şi vinovăţie. Scria că ţi-ai făcut un avort şi vrei să divorţezi. Meredith se făcu albă la faţă, camera începu să se învârtească cu ea şi întinse mâna spre canapea, degetele înfigându-se adânc încercând să-şi păstreze echilibrul. Furia pentru tatăl ei îi izbea creierul ca un ciocan, şocul o făcu să se cutremure, iar regretul aproape c-o doborî la podea, regretul pentru acele luni lungi, chinuitoare, după ce pierduse copilul, şi pentru toţi anii de durere înăbuşită care urmaseră calvarului îndurat

crezându-se părăsită de Matt. Însă în primul rând, simţea tristeţe; o tristeţe adâncă, renăscută, sfâşietoare, pentru copilul pierdut şi pentru victimele învârtelilor tatălui ei. Îi măcina sufletul, îi sfârteca inima, aducându-i alte lacrimi fierbinţi în ochi, rostogolindu-i-se apoi pe obraji.

— N-am făcut un avort şi n-am trimis telegrama… Vocea i se frânse când se uită la Patrick prin ceaţa lacrimilor. Jur că n-am făcut-o!

— Atunci cine a trimis-o?

— Tatăl meu! strigă ea. N-a putut fi decât tatăl meu! Capul îi căzu înainte, iar umerii îi tremurară în hohote de plâns. Patrick se uită cu ochi mari la fata pe care fiul său o iubise ca un nebun. Zbuciumul interior i se citea în fiecare mişcare a trupului, zbucium, furie şi tristeţe… Şovăi, zguduit de ceea ce avea înaintea ochilor, apoi, blestemând sălbatic, întinse braţele şi îşi strânse nora la piept.

— Probabil că-s un prost că te cred, bombăni el fioros. Dar te cred.

În loc să-i respingă îmbrăţişarea, aşa cum se cam aşteptase din partea ei, nora lui îşi puse braţele în jurul gâtului lui şi se agăţă de el, hohote de plâns amarnice, sfâşietoare, cutremurându-i trupul firav.

— Îmi pare rău, şopti ea distrusă, îmi pare rău…

— Şşşt, gata, gata, murmură Patrick, strângând-o tare, mângâind-o pe spate. Prin umezeala care i se lăsa pe ochi îl văzu pe Joe O'Hara ridicându-se şi intrând în bucătărie. Dă-i drumul şi plângi, şopti el, luptându-se cu furia violentă pentru tatăl ei. Plângi cât îţi pică bine. Ţinând-o în braţe, se uită în gol peste capul ei, încercând să gândească. Până ce ea ajunse să se mai liniştească, el ştiu

deja ceea ce voia să facă. Nu era atât de sigur cum. Te simţi mai bine? Cum ea dădu din cap, uşor jenată acceptându-i batista, spuse: Bine. Şterge-ţi ochii şi îţi aduc ceva de băut.

Apoi vom sta de vorbă despre ceea ce vom face.

— Eu ştiu exact ce voi face, rosti Meredith cu înverşunare, ştergându-şi ochii şi suflându-şi nasul. O să-mi omor tatăl.

— Numai dacă nu pun eu mâna mai întâi pe el, spuse Patrick cu voce răguşită. O trase spre canapea, o împinse jos şi dispăru în bucătărie, apărând peste câteva minute cu o ceaşcă de ciocolată fierbinte. Lui Meredith, gestul i se păru incredibil de înduioşător şi îi zâmbi când i-o întinse, apoi se aşeză lângă ea.

— Acum, spuse el, după ce Meredith termină ciocolata, hai să vorbim despre ce-i vei spune lui Matt.

— Îi voi spune adevărul. Încercând fără succes să-şi ascundă încântarea, Patrick dădu din cap cu hotărâre.

— Asta ar trebui să faci. În fond, eşti încă soţia lui, iar Matt are dreptul să ştie ce s-a întâmplat. Şi pentru că e soţul tău, are obligaţia să te asculte şi să te creadă.

Amândoi aveţi şi alte obligaţii, să iertaţi şi să uitaţi, să vă oferiţi consolare şi sprijin. Să vă onoraţi jurămintele făcute… Meredith înţelese atunci unde bătea şi, vrând să pună ceaşca pe masă, rămase cu ea suspendată în aer…

Patrick Farrell era fiul unor emigranţi irlandezi. Era clar că avea convingeri foarte stricte despre legătura pe viaţă dintre doi oameni căsătoriţi, iar acum, că aflase adevărul despre ce i se întâmplase

copilului, insista ferm.

— Domnule Farrell, eu…

— Spune-mi tată. Cum Meredith ezită, căldura dispăru complet din ochii lui. Nu-i nimic, n-ar fi trebuit să mă aştept ca o persoană ca tine să vrea să…

— Nu-i vorba de asta! spuse Meredith cu chipul îmbujorat de ruşine, amintindu-şi dispreţul simţit pentru el puţin mai devreme. Doar că nu trebuie să-ţi pui prea multe speranţe în legătura dintre mine şi Matt. Trebuia să-l facă să înţeleagă că era prea târziu să salveze căsătoria lor, dar, după durerea la care îl supusese, n-ar fi suportat să-l rănească din nou declarându-i pe şleau că nu-i iubea fiul. Ce voia ea era şansa de a-i explica lui Matt cum pierduse copilul: voia ca el să-i acorde înţelegerea şi iertarea lui. Iar ea să i le acorde pe ale ei. Şi-o dorea cu disperare.

Domnule Farrell, tată, se opri ea jenată văzându-l încruntându-se, îmi dau seama de ceea ce încerci să realizezi, şi ştiu că nu va merge. Matt şi cu mine ne-am cunoscut doar cu câteva zile înainte de a ne despărţi şi nu a fost timp să… să…

— Să ştii dacă iubeşti pe cineva? încheie Patrick când Meredith lăsă fraza neterminată. Sprâncenele lui stufoase se înălţară în bătaie de joc. Am ştiut din clipa în care am dat cu ochii de soţia mea că ea e femeia mea.

— Ei bine, eu nu sunt atât de impulsivă, spuse Meredith, şi îi veni să între în pământ de ruşine pentru că ochii lui Patrick sclipiră brusc amuzaţi.

— Trebuie să fi fost destul de impulsivă în urmă cu unsprezece ani, îi reaminti el cu subînţeles. Matt a petrecut cu tine o singură seară în Chicago

şi ai rămas însărcinată. Mi-a spus că n-ai mai avut relaţii intime cu nimeni înaintea lui. Aşa că, după părerea mea, trebuie să te fi hotărât destul de repede că el e bărbatul tău.

— Să nu vorbim despre asta, te rog, şopti Meredith tremurând, ridicând mâna ca să-i oprească cuvintele. Nu înţelegi cum mă simt, ce-am simţit pentru Matt în toţi anii ăştia. Iar de curând s-au mai petrecut şi altele între mine şi Matt. Totul e atât de complicat… Patrick îi aruncă o căutătură scârbită.

— Nu-i nimic complicat. E foarte simplu. Mi-ai iubit fiul. El te-a iubit pe tine. Aţi făcut un copil împreună, veţi regăsiţi sentimentele avute unul pentru celălalt. Şi o veţi face. E foarte simplu. Meredith aproape că râse de aprecierea greşită şi grosolană a întregit situaţii, iar sprâncenele lui se ridicară brusc văzând că observaţiile lui i se păreau ridicole.

— Ar fi bine să te hotărăşti cât mai repede ce vei face, spuse Patrick încercând fără jenă să-i forţeze mâna, dând de înţeles că Matt se gândeşte la căsătorie, pentru că e o fată care-l iubeşte de mama focului, iar el s-ar putea s-o ia de nevastă.

Meredith presupuse că se referea la fata din fotografia de pe biroul lui Matt, iar inima îi făcu o mică tumbă ciudată. Se ridică să plece.

— Cea din Indiana? El şovăi, apoi îşi înclină capul, iar Meredith aruncă un zâmbet fugar în direcţia lui şi îşi luă poşeta. Matt refuză să răspundă la telefoanele mele.

Dar trebuie să stau de vorbă cu el, acum mai mult ca niciodată, spuse ea cu o voce care îi implora ajutorul.

— Ferma e locul perfect, declară Patrick, zâmbind ştrengar şi ridicându-se brusc. În drum spre ea vei avea destul timp să te gândeşti la ce-i vei spune, iar el va trebui să te asculte. Nu-ţi trebuie decât două ore să ajungi acolo.

— Ce? făcu ea ochii mari. Nu, nici vorbă. Nu se poate.

Să mă întâlnesc singură cu Matt la fermă nu mi se pare o idee bună.

— Crezi c-ai nevoie de o damă de companie?

— Nu, spuse Meredith mai mult în glumă. Cred c-am avea nevoie de un arbitru.

Speram că te vei oferi voluntar, iar după ce se întoarce ne-am putea întâlni toţi trei. Punându-şi mâinile pe umerii ei, rosti insistent:

— Meredith, du-te la fermă. Acolo îi poţi spune toate lucrurile pe care simţi nevoia să i le spui. Nu vei mai prinde niciodată o şansă ca asta, o ispiti el văzând-o că şovăie. Ferma a fost vândută. De aceea Matt s-a dus acolo; împachetează lucrurile noastre. Telefonul nu mai funcţionează, aşa că nu veţi fi deranjaţi. Nu poate pleca cu maşina pentru că a avut ceva necazuri cu motorul şi maşina e la un service. Joe nu trebuie să meargă după el decât luni dimineaţă. O văzu începând să cedeze şi, fericit, stărui şi mai mult: între voi doi există unsprezece ani de ură şi suferinţă, iar tu le-ai putea pune capăt în seara asta! În seara asta. Nu e ce vrei şi tu? Ştiu cum trebuie să te fi simţit, atunci când ai crezut că lui Matt nu i-a păsat de tine sau de copil, dar gândeşte-te cum s-a simţit el în toţi anii ăştia! Pe la ora nouă, suferinţa ar putea fi deja uitată. Aţi putea fi prieteni ca pe vremuri. Meredith arăta gata să capituleze, dar încă ezita,

aşa că Patrick ghici motivul. Adăugă viclean: După ce-aţi terminat de vorbit, te poţi duce la motelul din Edmund să dormi acolo. Cu cât se gândea mai mult la argumentele lui, cu atât îşi dădea seama că bătrânul avea dreptate. Fără telefon la fermă, Matt nu va chema poliţia să o aresteze pentru violarea unei proprietăţi private. Va trebui să o asculte. Se gândi cum se simţise Matt, şi se simţea încă, când primise acea telegramă şi îşi dori brusc şi cu disperare să facă ceea ce-i spusese Patrick, să pună capăt urii care existase între ei şi să se despartă amici.

— Va trebui să trec pe acasă şi să împachetez câteva lucruri, spuse ea. El îi zâmbi cu o tandreţe atât de afectuoasă şi încurajatoare, încât lui Meredith i se puse un nod în gât.

— Sunt mândru de tine, Meredith, şopti el, iar ea realiză că Patrick ştia că a înfrunta furia lui Matt nu va fi chiar aşa de uşor pe cât îi dăduse de înţeles.

— Cred c-ar fi mai bine să plec, spuse ea, apoi se ridica pe vârful picioarelor şi depuse un sărut impulsiv pe obrazul lui aspru. Braţele lui o înconjurară, strângând-o într-o îmbrăţişare de urs, iar gestul afectuos o făcu să-şi piardă controlul de sine. Nu-şi putea aminti când o îmbrăţişase ultima oară tatăl ei.

— Joe te va duce acolo, spuse el cu o voce îngroşată de emoţie. A început să ningă, iar şoselele sunt periculoase.

— Aş prefera să mă duc cu maşina mea. Sunt obişnuită să conduc pe zăpadă.

— M-aş simţi mai liniştit dacă te-ar duce Joe, stărui el.

— Nu voi păţi nimic, îl asigură ea. Meredith dădu să plece şi apoi îşi aminti că în seara aceea ar fi trebuit să ia cina cu Lisa, apoi să participe la vernisajul expoziţiei prietenului Lisei. Pot să dau un telefon? îl întrebă ea pe Patrick.

Lisa fu mai mult decât dezamăgită. Se supăra puţin când Meredith refuză să vină şi îi ceru explicaţii. După ce Meredith îi povesti unde era şi de ce, Lisa se înfurie cumplit pe Philip Bancroft.

— Dumnezeule, Mer, toţi anii ăştia, tu şi Matt aţi crezut fiecare că… şi numai din cauza ticălosului de taică-tu. Se opri în mijlocul unei tirade virulente şi spuse serioasă: Îţi doresc mult noroc în seara asta. După plecarea lui Meredith, Patrick rămase tăcut câteva clipe lungi, apoi se uită peste umăr la Joe, care trăsese cu urechea din pragul bucătăriei.

— Ei, rosti el cu un surâs radios, ce zici de nora mea? Joe se împinse din cadrul uşii şi porni alene spre sufragerie.

— Cred c-ar fi fost mai bine s-o duc eu la fermă, Patrick. În felul ăsta n-ar putea pleca pentru că n-ar avea nici ea maşină. Patrick chicoti.

— Fii sigur că şi-a dat seama. De aceea nu te-a lăsat să o duci acolo.

— Matt n-o să fie deloc fericit când o să dea cu ochii de ea, îl preveni Joe. E al dracului de supărat pe ea. Parcă-i turbat. Nu l-am mai văzut niciodată aşa. I-am pomenit ieri numele şi mi-a aruncat o privire de mi-a îngheţat sângele în vene.

Din câteva telefoane date din maşină am priceput că vrea să-i atace compania şi să i-o ia. N-am mai pomenit pe cineva să-l scoată aşa din răbdări.

— Ştiu, îl aprobă Patrick încet, zâmbind şi mai vesel. Şi mai ştiu că e singura care a reuşit. Joe studie expresia încântată a lui Patrick, încreţindu-şi fruntea.

— Speri că după ce-i va spune ce a făcut tatăl ei, iar Matt se calmează, n-o s-o mai lase să plece de la fermă, mda?

— Mă bazez pe asta.

— Pe cinci dolari că te înşeli. Chipul lui Patrick se întunecă.

— Pariezi împotrivă?

— Păi, în mod normal n-aş face-o. În mod normal aş paria zece dolari, nu cinci, că Matt se va uita la faţa aia frumoasă, va vedea cum îi arată ochii când plânge, apoi o va duce direct în pat şi va recupera timpul pierdut.

— Şi de ce nu crezi că va face aşa ceva?

— Pentru că e bolnav, de-aia. Patrick se relaxă şi zâmbi maliţios.

— Nu chiar atât de bolnav.

— Ba-i foarte bolnav! insistă Joe încăpăţânat. A suferit toată săptămâna de gripa aia şi tot s-a dus la New York. Când l-am luat ieri de la aeroport, tuşea ca un măgar.

— Ridicăm pariul la zece dolari?

— S-a făcut. Se aşezară să-şi continue jocul de şah, dar Joe ezită.

— Patrick, renunţ la pariu. Nu e cinstit din partea mea să-ţi iau zece dolari. Tu abia l-ai văzut pe Matt în săptămâna asta. Îţi garantez că va fi prea bolnav şi prea furios ca s-o ţină acolo.

— Poate c-o să fie furios, da n-o să fie prea bolnav.

— Ce te face atât de sigur?

— Se întâmpla să ştiu, replică Patrick, prefăcându-se absorbit de următoarea mutare, că Matt a trecut pe la doctor înainte de a pleca spre Indiana şi a luat medicamentele cu el. M-a sunat din maşină ca să-mi spună că se simte mai bine.

— Faci pe grozavul! îţi sclipesc ochii.

— Pariem?

CAPITOLUL 34

Când Meredith plecă de acasă cu cele câteva lucruri băgate în grabă într-o sacoşă, abia dacă începuse să ningă, dar când trecu în Indiana, ninsoarea se transformase în viscol.Pe autostradă se aflau pluguri de zăpada şi camioane cu nisip, becurile lor galbene rotindu-se ca nişte faruri. O camionetă trecu în viteză pe lângă ea aruncându-i noroi pe parbriz; trei kilometri mai departe depăşi aceeaşi camionetă, răsturnată în şanţ, şoferul stând afară şi vorbind cu un altul care oprise să-l ajute. Buletinul meteo de la radio anunţa că erau opt grade, temperatura în coborâre, vizibilitatea extrem de redusă, dar Meredith nu era conştientă decât pe jumătate de furtuna de afară. Toate gândurile îi erau îndreptate asupra trecutului şi a nevoii de a ajunge la fermă pentru a-i povesti lui Matt ce se întâmplase în realitate. Când Patrick insistase să plece la fermă, fusese încă şocată şi amuţită de descoperirile făcute. Acum, că şocul îşi mai pierduse din efect, simţea nevoia imperioasă de a îndrepta greşelile, de a explica, o nevoie care o depăşea cu mult pe cea a lui Patrick. Chiar şi acum, numai gândindu-se la felul cum trebuie să se fi simţit Matt când primise telegrama aceea o

făcea să-i vină greaţă. Şi tot se întorsese s-o viziteze la spital, fiind refuzat ca un cerşetor fără niciun fel de drepturi. N-o abandonase niciodată, nici pe ea şi nici pe copilul lor. Adevărul o umplu de o căldură încântătoare şi o dorinţă mistuitoare să-l facă să înţeleagă că nu-l omorâse pe copilul lor şi nu-l alungase pe el din viaţa ei.

Farurile ei sclipeau ameninţător pe şoseaua din faţă, iar Meredith reduse viteza, ţinându-şi respiraţia, atunci când maşina derapa pe o pojghiţă de gheaţă, alunecând înainte, apoi roţile muşcară din nou din zăpada moale. Imediat ce stăpâni BMW-ul, gândurile îi reveniră la Matt. Acum înţelegea motivul aversiunii pentru ea. Înţelegea tot, inclusiv replica furioasă rostită în maşină, săptămâna trecută. „mai supără-mă o dată şi vei ajunge să-ți doreşti să fi fost tu cea avortată!” Luând în considerare nedreptăţile incredibile care i se făcuseră,

Meredith înţelegea de ce se răzbuna într-o manieră care i se păruse extraordinar de răutăcioasă. Ţinând seama de tot ceea ce credea despre ea, era uluitor că încercase să se poarte prietenos la Operă şi la dejunul luat împreună. În locul lui, Meredith n-ar fi putut fi politicoasă, ce să mai vorbim de prietenoasă.

Îi trecu prin minte că Matt şi-ar fi putut trimite singur acea telegramă ca să se absolve faţă de tatăl său pentru abandonarea lui Meredith, dar gândul dispăru la fel de repede pe cât apăruse. Matthew Farrell făcea cum avea el chef şi nu dădea socoteală nimănui. O lăsase însărcinată, se însurase cu ea, apoi înfruntase furia tatălui ei fără îngrijorare şi fără să-şi ceară scuze. Construise un

imperiu al afacerilor bazându-se doar pe îndrăzneală şi pe o voinţă de fier. Nu s-ar fi temut de tatăl lui şi nu şi-ar fi trimis o telegramă. Cea primită de ea, în care era de acord să obţină divorţul, fusese trimisă evident drept răspuns la cea infectă primită de el. Şi chiar şi aşa, tot venise acasă şi încercase s-o vadă înainte să o trimită…

Lacrimile îi înţepară ochii şi acceleră fără să-şi dea seama. Trebuia să ajungă la el, să-i vorbească, să-l facă să înţeleagă. Avea nevoie de iertarea lui, aşa cum el avea nevoie de a ei, şi nu i se părea deloc ceva ciudat sau ameninţător pentru viitorul ei cu Parker să simtă un regret sfâşietor şi o tandreţe dureroasă pentru Matt. Prin faţa ochilor îi defilară imagini ale viitorului.

Data viitoare când Matt îi va întinde mâna, aşa cum o făcuse la Operă, şi îi va spune „Salut, Meredith”, îi va zâmbi şi îşi va pune mâna în a lui. Prietenia lor nu va trebui să se limiteze la întâlnirile din societate; puteau fi şi prieteni de afaceri. Matt era un mare tactician şi un negociator strălucit; pe viitor, hotărî ea cu afecţiune, era posibil să-l sune ca să-i ceară sfatul. S-ar putea întâlni să ia prânzul împreună, şi-ar zâmbi unul altuia pe deasupra mesei; ea îi va spune problemele ei, iar el îi va oferi soluţii. Aşa se purtau vechii prieteni. Căldura din ea crescu până se făcu o adevărată flacără. Şoselele erau periculoase, dar Meredith abia dacă băgă de seamă. Imaginile încântătoare despre întâlnirile prieteneşti cu Matt fură şterse rapid de realitate, şi anume, că nu-i putea oferi nicio dovadă că-i spunea adevărul. Matt ştia deja cât de mult îşi dorea un divorţ fără complicaţii.

Dacă va intra în casă şi va trece direct la problema pierderii copilului, îşi va închipui fără nicio îndoială că inventase întreaga poveste numai ca să-i stârnească simpatia şi să-l facă să fie de acord cu divorţul.Ba mai rău, cumpărase terenul din Houston pentru douăzeci de milioane şi ţinea compania Bancroft într-o menghină de zece milioane, pretinzând treizeci pentru el. Va presupune că povestea despre pierderea copilului era un şiretlic ca să slăbească şuruburile menghinei. Aşa că singura ei şansă era să lămurească mai întâi lucrurile, spunându-i că va primi aprobarea pentru construirea fabricii. Va înţelege că tatăl ei acceptase să nu-şi mai vâre niciodată nasul în treburile lui, iar Matt va deveni mai înţelegător în privinţa divorţului, aşa cum încercase şi la acel dejun, înainte să primească telefonul. Atunci şi numai atunci, când va şti că ea nu mai are nimic de câştigat, îi va putea explica ce se întâmplase cu copilul lor. Odată ajunşi aici, o va crede cu siguranţă, nu va mai exista niciun motiv să aibă dubii.

Podeţul de lemn de peste pârâul ce trecea pe lângă fermă era acoperit de un strat gros de zăpadă. Meredith acceleră ca să nu se împotmolească şi îşi ţinu răsuflarea. BMW-ul se avântă înainte, cauciucurile alunecând, partea din spate derapând lateral, apoi maşina ţâşni spre curtea din faţa casei. În lumina reflectată de câmpurile acoperite de zăpadă şi de luna de deasupra, copacii goi din curte erau nişte versiuni bizare, deformate, a ceea ce fuseseră în acea vară de demult.

Precum nişte schelete respingătoare aruncau

umbre frânte asupra cadrului alb al casei, prevenind-o, iar Meredith, odată ce stinse farurile şi opri motorul, fu străbătută de un mic fior de groază.La una din ferestrele de la etaj sclipea o lumină slabă. Matt era acolo şi era încă treaz, iar când va da cu ochii de ea, se va înfuria teribil. Lăsându-şi capul pe spătarul scaunului, coborî pleoapele, încercând să-şi adune curajul de care va avea nevoie pentru a înfrunta tot ceea ce se va întâmpla în minutele următoare. În momentul acela, singură în maşină, confruntată cu o sarcină incredibil de dificilă şi disperat de importantă, Meredith ceru ajutor pentru prima oară în unsprezece ani.

— Te rog, şopti ea. Către cer, fă-l să mă creadă. Deschizând ochii, îşi îndreptă spatele, scoase cheile din contact şi îşi luă poşeta. Cu unsprezece ani, în urmă rugămintile ei fierbinţi ca Matt să vină la spital i se îndepliniseră, numai că ea nu ştiuse; iar de atunci încetase să se mai roage. Fără îndoială că Dumnezeu se supărase pe ea. Era uimitor, îşi zise ea gata să izbucnească într-un hohot de râs isteric în timp ce ieşea din, maşină, că reuşea să-i facă pe toţi să se înfurie pe ea, atunci când se străduia atât de mult să fie o persoană drăguţă.

Lumina de pe verandă se aprinse brusc, iar râsul dispăru; inima îi sări în gât şi îşi ridică privirea văzând uşa deschizându-se. În toată panica care puse stăpânire pe ea, îşi pierdu echilibrul în zăpada alunecoasă, se apucă de capotă să nu cadă şi scăpă cheile lângă cauciucul drept. Se aplecă să le ia, dar îşi dădu seama că mai avea un rând de chei în poşetă şi nu vedea de

ce s-ar fi apucat să scormonească prin zăpadă.

Nu într-un moment ca ăsta, când avea de înfruntat cea mai importantă întâlnire a vieţii ei. Lumina de pe verandă se revărsa asupra curţii, iar Matt rămase în prag, uitându-se uluit la scena ireală din faţa lui: o femeie tocmai ieşise din maşină, o femeie semănând incredibil de mult cu Meredith, apoi se lăsase brusc jos şi se făcuse nevăzută. Reapăru iar, ocolind vehiculul prin zăpada viscolită.

Bâjbâind după cadrul uşii, îl apucă strâns, încercând să-şi alunge slăbiciunea şi amorţeala. Se holbă la ea, aproape convins că febra îi provoca halucinaţii, iar când femeia ridică mâna şi-şi dădu de pe frunte părul stropit de fulgii de zăpadă, gestul îi fu atât de chinuitor de familiar, încât simţi în inimă o durere usturătoare.

Urcă treptele verandei şi îşi înălţă faţa spre el.

— Salut, Matt. Matt ajunse la concluzia că mintea i-o luase razna. Sau că visa.

Probabil murea în patul lui de la etaj. Nu ştia care dintre cele trei variante, dar îşi dădea seama că frigurile care îi străbătuseră trupul în casă se abăteau acum asupra lui cu o frecvenţă alarmantă. Apariţia din faţa lui zâmbi, un fel de zâmbet dulce, nesigur.

— Pot să intru? întrebă ea. Arăta şi vorbea ca o versiune angelică a lui Meredith.

O rafală de vânt rece îi aruncă zăpadă în faţă şi-l trezi din amorţeală. N-avea în faţa lui niciun fel de apariţie blestemată, era Meredith, iar perceperea întârziată îi pompă cu furie sângele în vene. Prea bolnav ca s-o conducă la maşină sau să îngheţe de frig certându-se cu ea să plece, îşi îndreptă

umerii, făcu un pas lateral şi îi întoarse nepoliticos spatele, lăsând-o să-l urmeze înăuntru. Mulţumit că şocul de a o descoperi în pragul uşii îi dădea un impuls de energie, intră în sufrageria aflată în întuneric.

— Trebuie să ai instinctul de vânătoare al unui ogar şi tenacitatea unui buldog de-ai făcut tot drumul ăsta până aici, o informă el întinzând mâna în beznă şi aprinzând lumina de sus. Vocea îi suna răguşită, hârşâită, până şi în urechile lui.

Meredith se pregătise pentru o întâmpinare mult mai cumplită, mult mai explozivă.

— Am primit un pic de ajutor ca să te găsesc, spuse ea scrutându-i faţa trasă, străbătută de un junghi dureros de tandreţe pentru el. Înfruntându-şi dorinţa de a-i lua faţa în mâini şi a-i spune „îmi pare rău”, se mulţumi deocamdată să-şi scoată paltonul şi să i-l întindă.

— E noaptea liberă a majordomului, o luă el peste picior, ignorându-i paltonul.

Agaţă-l singură. În loc să-l repeadă, aşa cum se aşteptase, Meredith se întoarse şi-şi puse paltonul peste spătarul unui scaun. Îşi miji ochii furios şi nedumerit, comparând această umilinţă tăcută cu ultima întâlnire cu ea. Ei bine? se răsti el. S-auzim. Ce vrei? Spre surprinderea lui, ea râse, un râs amuzant, răscolitor.

— Vreau ceva de băut. Da, vreau neapărat ceva de băut.

— Am terminat şampania, o informă el.Ai de ales între scotch sau vodcă. Nu-ţi place, n-ai decât să te cari.

— Îmi place vodca, spuse ea calmă. Ducându-se în bucătărie, Matt îşi simţi genunchii înmuindu-se,

dar nu se lăsă, turnă vodca în pahar şi se întoarse în sufragerie. Ea luă paharul împins brutal spre ea şi se uită prin cameră.

— Mi... mi se pare ciudat să te văd aici după toţi anii ăştia, începu ea şovăind.

— De ce? Aici m-am născut şi, după părerea ta, aici mi-e locul. Nu sunt altceva decât un muncitor murdar, nu-i aşa? Spre consternarea lui Matt, obrajii ei se înroşiră de jenă şi începu să-şi ceară scuze:

— Îmi pare rău că am spus aşa ceva. Am vrut să te jignesc şi am spus-o pentru că am ştiut că o să te doară. N-am vorbit serios, nu e nimic rău în a fi un muncitor, sunt bărbaţi harnici, cinstiţi...

— Ce mama naibii pui la cale? explodă Matt, apoi aproape se prăbuşi din cauza durerii care îi săgeta prin cap. Camera se învârti cu el. Se sprijini de perete, încercând să-şi păstreze echilibrul.

— Ce s-a întâmplat? strigă Meredith. Eşti bolnav? Matt avu presimţirea cruntă că ori se va prăbuşi ca un ţânc afurisit, ori va vărsa în faţa ei.

— Pleacă de aici, Meredith. Capul îi vâjâia, stomacul îi era întors pe dos. Se răsuci pe călcâie şi porni spre scări.Mă duc să mă culc.

— Tu chiar eşti bolnav, izbucni ea, alergând spre el când îl văzu apucându-se de balustradă şi clătinându-se pe a doua treaptă. Îi apucă braţul ca să-l ajute, dar el şi-l smulse, însă nu înainte ca ea să-şi fi pus palma pe fruntea lui fierbinte.

Dumnezeule, arzi!

— Pleacă!

— Taci din gură şi sprijină-te de mine, îi porunci ea, iar el nu avu forţa să o împiedice să-i ia braţul

şi să-l pună peste umerii ei. Când Meredith îl duse în dormitor, Matt se împletici şi se prăbuşi pe pat cu ochii închişi. Nemişcat ca... un mort. Îngrozită, îi ridică braţul moale, căută pulsul, dar, în panica care pusese stăpânire pe ea, nu-l găsi.

— Matt, strigă ea apucându-l de umeri şi zgâlţâindu-l. Matt, să nu îndrăzneşti să mori! îl preveni ea isterică. Am făcut tot drumul ăsta ca să-ţi spun lucruri importante, să-ţi cer iertare şi... Spaima din vocea ei, frenezia cu care îl scutura, îi treziră în cele din urmă simţurile amorţite, iar în starea lui de ameţeală fu incapabilă să nutrească vreo aversiune faţă de ea. Nu mai conta decât că ea era acolo, iar lui îi era groaznic de rău.

— Gata, şopti el, nu mă zgâlţâi. Fir-ar să fie!

Meredith îi dădu drumul şi aproape că izbucni în plâns de fericire, apoi îşi veni în fire şi încercă să-şi adune minţile. Ultima dată când văzuse pe cineva prăbuşindu-se aşa fusese tatăl ei, iar el aproape că murise, dar Matt era tânăr şi puternic. Avea febră, nu o inimă slăbită. Nesigură de ce să facă ca să-l ajute, se uită prin cameră şi văzu cele două sticluţe de pe noptieră.Pe amândouă etichetele scria că trebuia să ia pilulele, la trei ore.

— Matt, spuse ea îngrijorată gândindu-se că venise poate vremea să mai ia nişte medicamente, când ai băut pilulele astea? Matt o auzi şi încercă să-şi deschidă ochii, dar, înainte să apuce s-o facă, ea îi apucă mâna, se aplecă mai aproape de urechea lui implorându-l:

— Matt, mă auzi?

— Nu sunt surd, rosti el cu o voce groasă, şi nu sunt pe moarte. Am gripă şi bronşită.

Am luat pilulele. Simţi cum salteaua se lasă în jos când ea se aşeză lângă el şi chiar îşi imagină cum degetele ei îi dădeau uşor părul de pe frunte. Probabil că se apropia de delir, iar întreaga scenă aducea cu un vis comic. Meredith aplecată deasupra lui, atingându-i fruntea, netezindu-i părul... De-a dreptul haioasă, incredibil de amuzantă acea scenă.

— Eşti sigur că asta e tot, gripă şi bronşită? întrebă ea de cealaltă parte a pleoapelor închise. Gura lui se strâmbă într-un zâmbet spontan.

— Cât mai rău ai vrea să fie?

— Cred c-ar trebui să chem un doctor.

— Am nevoie de îngrijirea unei femei. Ea îi răspunse cu un râs tremurat, preocupat.

— Eu sunt bună?

— Foarte amuzant, şopti el. Meredith îşi simţi inima săltând uşor pentru că vorbise de parcă ea i-ar fi fost mai mult decât suficientă.

— Te las să te odihneşti.

— Mulţumesc, spuse el întorcându-şi faţa de la lumina de sus, căzând imediat într-un somn adânc. Meredith trase păturile peste el observând abia acum că era desculţ. Adormise în hainele în care fusese îmbrăcat când îi deschisese uşa şi bănui că vor fi mai călduroase decât pijamalele. Porni spre uşă, duse mâna la întrerupător, apoi se întoarse şi îi urmări pieptul ridicându-se şi lăsându-se jos în timp ce dormea. Respiraţia îi era neregulată, faţa palidă, dar, chiar adormit şi bolnav, arăta ca un adversar teribil, de temut.

— Cum se face, întrebă ea într-o doară bărbatul culcat pe pat, că de fiecare dată când mă apropii de tine nimic nu merge aşa cum ar trebui?

Zâmbetul îi pieri şi stinse lumina. Ura haosul şi nesiguranţa din viaţa personală; ura sentimentul de neajutorare pe care i-l dădeau.La serviciu, haosul era binevenit, o stimula, îi punea mintea la contribuţie, o bucura.La serviciu, când îşi asuma riscuri sau miza pe instincte, acţiunile ei erau aproape întotdeauna încununate de succes. Dacă nu, rezultatul era o greşeală, nu un dezastru. În toată viaţa ei de femeie adultă îşi asumase doar două mari riscuri personale şi ambele se dovediseră catastrofale: se culcase cu Matthew Farrell şi se măritase cu el. Şi nici măcar acum, unsprezece ani mai târziu, nu se eliberase complet de cea de-a doua. Lisa critica în permanenţă firea previzibilă, tipicară, a lui Parker, dar Lisa nu avea cum să înţeleagă că lucrurile previzibile, sigure, erau cele pe care şi le dorea, după care tânjea în viaţa ei personală. În cazul ei, ramificaţiile riscurilor spontane reprezentau mai mult decât era dispusă să îndure. În afaceri se pricepea de minune să parieze pe lucrurile juste; în viaţa personală, priceperea asta era pur şi simplu inexistentă. Oprindu-se să-şi ia paltonul de pe scaun, Meredith se duse apoi la maşină, îşi scoase sacoşa şi o aduse în casă. Dădu să urce scările, apoi se uită prin încăpere cu un fel de nostalgie şi vagă tristeţe. Era aceeaşi; vechea canapea vizavi de fotoliile din faţa căminului, cărţile de pe rafturi, veiozele.

CAPITOLUL 35

În dimineaţa următoare, când Meredith se furişă în dormitorul lui Matt ca să verifice cum se

simţea, afară continua să ningă. Matt încă avea puţină febră, dar fruntea nu-i mai era atât de fierbinte. În lumina cenuşie a zilei, după o noapte de somn şi un duş fierbinte, primirea neaşteptată din seara trecută i se păru mai degrabă comică decât neliniştitoare. Îmbrăcând o pereche de pantaloni albaştri şi un pulover de un galben strălucitor, se duse la oglindă să-şi pieptene părul şi începu să zâmbească. Nu se putu abţine. Cu cât se gândea mai mult la noaptea trecută, cu atât i se părea mai amuzantă. Faptul că era prea bolnav ca s-o scoată cu de-a sila din casă era un fel de hatâr al sorţii. Fiind bolnav, nu se putea să aibă o discuţie serioasă cu el, care cerea calm şi mult raţionament. Dacă va insista ca ea să plece, va câştiga timp spunându-i adevărul, o parte din el, şi anume, că-şi pierduse cheile în zăpadă şi nu putea pleca. Mulţumită de planurile ei, continuă să-şi pieptene părul. Satisfăcută, se rujă şi îşi dădu cu rimel, apoi făcu un pas înapoi şi îşi studie înfăţişarea în oglindă. Părul îi crescuse prea lung, dar arăta bine. Apoi, se gândi că trebuia să aibă grijă de el, doftoricindu-l cu ceva medicamente. Străbătu coridorul şi intră în baie. În dulăpior erau un termometru şi câteva sticluţe cu etichete îngălbenite de vreme. Oare cum aveai grijă de cineva bolnav de gripă şi bronşită? se întrebă ea. Gripa făcuse ravagii printre angajaţii de la magazin, iar Meredith încercă să-şi amintească ce-i povestise Phyllis despre simptomele ei.

O duruse îngrozitor capul, muşchii şi i se făcuse greaţă. Bronşita era cu totul altceva, provoca congestie pulmonară şi tuse. Întinzând mâna, Meredith scoase afară termometrul şi sticluţa cu

aspirină, singurele lucruri care îi erau cât de cât cunoscute, apoi luă o altă sticluţă cu o etichetă gălbuie, lucioasă: spirt sanitar.Pe etichetă scria că e pentru tăieturi, aşa că o puse la loc, apoi alese un tub, indicaţiile de pe el informând-o că se folosea la dureri musculare. Îl deschise, puse puţin pe deget, iar mirosul o făcu să lăcrimeze. Studie rafturile. Necazul era, realiză ea, că medicamentele din dulăpior erau vechi.Pe o sticlă mare, maronie, scria Ulei de castor, iar umerii lui Meredith începură să se scuture de râs. Aşa-i trebuia, hotărî ea, o să-l înveţe minte. Habar n-avea ce anume vindeca uleiul de castor, dar ştia că gustul nu putea fi decât unul teribil de scârbos.

Îl înghesui lângă celelalte lucruri din îndoitura braţului, cu intenţia să-l pună pe tava cu micul dejun. Înţelese brusc că se afla într-o stare de spirit excelentă pentru o persoană izolată la o fermă, cu un bărbat bolnav care o ura de moarte, dar atribui veselia ei faptului că va putea pune capăt acestei un. Plus faptul că dorea foarte mult să-l ajute să se facă bine. I-o datora, după toate suferinţele provocate în trecut, deşi fără voia ei.La euforia ei se adăugă un fel de nostalgie a tinereţii, făcând-o să se simtă din nou de optsprezece ani.

Zări un borcan mic, albastru, şi recunoscu eticheta; se presupunea că alina simptomele congestiei şi nu mirosea mai bine decât alifia din tub, dar s-ar putea să-l ajute pe Matt. Îl adăugă la ce avea şi studie ce adunase până acum. Aspirina îl va ajuta la durerea de cap, dar s-ar putea să-i deranjeze stomacul. Avea nevoie de o alternativă.

— Gheaţă, spuse ea cu voce tare. Punga cu gheaţă îi va îndepărta durerea de cap.

Duse medicamentele jos în bucătărie, deschise frigiderul şi descoperi că avea gheaţă din belşug. Din nefericire, după ce căută prin toate sertarele şi dulăpioarele, nu găsi nimic potrivit în ce s-o pună. Apoi îşi aminti de săculeţul roşu din cauciuc văzut puţin mai devreme în dulapul de sub chiuveta din baie, când căutase un prosop. Urcă la etaj, se aplecă şi trase afară săculeţul, dar nu avea capac. Ghemuindu-se, pipăi după capac, apoi se vârî pe jumătate în dulap în căutarea lui. Îl văzu în spate, după o cutie cu praf de curăţat, şi trase de el, descoperind însă că respectivul capac era ataşat de un furtun roşu, subţire, lung de aproape un metru, având la capăt un şurub ciudat din metal.

Ridicându-se în picioare, Meredith controla şurubul, apoi legă furtunul cu un nod strâns, ca să fie sigură, şi duse drăcovenia jos să o umple cu apă şi gheaţă.

Sarcina asta odată încheiată, singura problemă cu care îi mai rămase să se confrunte fu micul dejun, şi avea prea puţine din ce să aleagă. Trebuia să fie ceva uşor de digerat, dar asta elimina aproape tot ceea ce găsi prin dulăpioare, cu excepţia unei pâini proaspete de pe masă. În frigider găsi un pachet de felii gata preparate de carne, un altul cu şuncă, o cutie cu unt şi un carton cu ouă; congelatorul conţinea două bucăţi de carne pentru grătar. Scoase unul şi puse două felii de pâine în aparatul de prăjit, apoi se uită din nou prin dulăpioare căutând ce-ar putea mânca pentru prânz. Exceptând două conserve cu supă, totul era condimentat şi greu de mestecat; tocană, spagheti, conservă de peşte şi o cutie cu lapte

dulce condensat. Lapte! Plină de avânt, şi turnă puţin într-un pahar. Lichidul arăta îngrozitor de gros, iar indicaţiile sugerau că putea fi folosit direct din cutie sau diluat cu apă. Fără să fie sigură cum îl prefera Matt, îl gustă şi se cutremură. Când pâinea prăjită fu gata, se duse în sufragerie şi luă o măsuţă cu picioare rabatabile, folosind-o drept tavă pentru medicamente, punga cu gheaţă şi micul dejun.

Bubuiturile din cap îl smulseră pe Matt dintr-un somn adânc, ducându-l spre o stare de semiconştienţă dureroasă în care constată că trebuia să fie dimineaţă. Întorcându-şi faţa pe pernă, îşi sili ochii să se deschidă şi fu contrariat pentru câteva clipe la vederea unui deşteptător vechi din plastic alb cu braţe negre indicând ora opt şi jumătate, în locul ceasului cu radio din dormitorul lui. Memoria îi reveni încetul cu încetul; era în Indiana şi fusese foarte bolnav. Judecând după efortul uluitor depus pentru a se rostogoli pe o parte sprijinindu-se pe braţe ca să ajungă la sticluţele cu pilule de lângă ceas, încă era bolnav. Încercând să-şi limpezească mintea, îşi scutură capul, apoi tresări puternic când nişte ciocane începură să-i bată în tâmple în ritm de tam-tam. Febra îi scăzuse, însă cămaşa îi era udă de transpiraţie. Luând paharul cu apă ca să înghită pilulele, se gândi să se ridice, să facă un duş şi să se îmbrace, dar se simţea atât de extenuat, încât hotărî să mai doarmă o oră şi să încerce după aceea.

Eticheta de pe una din sticluţe conţinea avertismentul Atenție! Provoacă ameţeli, şi se întrebă într-o doară dacă acesta era motivul

pentru care nu reuşea să iasă din starea aceea de apatie. Se întinse înapoi pe perne şi închise ochii. O amintire învăluită în ceaţă nu-i dădea însă pace. Meredith. Avusese un vis smintit, cum că Meredith venise prin viscol şi-l ajutase să ajungă în pat. Se întrebă cum de subconştientul său reuşise să născocească o imagine atât de bizară? Dacă i-ar fi stat în putere, Meredith l-ar fi ajutat să se arunce de pe un pod sau de pe muchia unei prăpăstii, sau să dea faliment.

Fu gata să adoarmă din nou când auzi paşi furişându-se în sus, făcând treptele să scârţâie. Trezindu-se brusc, se săltă rapid în capul oaselor, clătinându-se ameţit din cauza mişcării bruşte, iar când vru să împingă păturile la o parte, intrusul bătu la uşă.

— Matt? strigă o voce blândă, o voce unică, muzicală, cultivată. Vocea lui Meredith.

Mâna îi încremeni, rămase cu privirea fixată pe peretele de vizavi şi preţ de o secundă de iad fu complet dezorientat.

— Matt, intru. Mânerul se răsuci, iar atunci realitatea îi penetra creierul. Deci, nu fusese un vis bizar. Meredith era acolo. Împingând uşa cu umărul, Meredith intră cu spatele, dându-i anume timp să se bage sub pături în caz că s-ar fi trezit, dar nu se îmbrăcase încă. Trăind într-o falsă senzaţie de siguranţă pentru că noaptea trecută fusese destul de amabil cu ea, mai că scăpă tava din mână când vocea lui furioasă erupse în spatele ei cu forţa aburului ţâşnind dintr-un vulcan:

— Ce faci tu aici!

— Ţi-am adus o tavă, spuse ea întorcându-se spre el şi pornind spre pat, surprinsă de expresia

lui supărată. Dar expresia fu un nimic în comparaţie cu cea ameninţătoare care îl făcu să-şi strângă maxilarele o clipă mai târziu, când privirea îi zăbovi pe săculeţul roşu.,

— Ce mama dracului, izbucni el, ai de gând să faci cu aia? Ferm hotărâtă să nu-l lase s-o scoată din sărite sau s-o intimideze, Meredith îşi ridică bărbia şi replică calmă:

— E pentru capul tău.

— Ţi-ai descoperit o slăbiciune pentru glumele vulgare? întrebă el indignat, arătând gata s-o strângă de gât. Cu totul zăpăcită, Meredith puse tava pe pat lângă el şi spuse cu o voce cât mai liniştitoare:

— Am pus gheaţă pentru…

— Ca să vezi, o repezi el. Îţi dau exact cinci secunde ca să te cari naibii din camera asta şi încă un minut ca să dispari din casă, dacă nu, te arunc afară. Se aplecă înainte, iar Meredith îşi dădu seama că voia să înlăture păturile şi să răstoarne tava.

— Nu, strigă ea, dar în glas îi răsună atât implorarea, cât şi protestul. N-are niciun sens să mă ameninţi, pentru că nu pot pleca. Mi-am pierdut cheile în faţa casei, după ce-am coborât din maşină. Şi chiar dacă nu le-aş fi pierdut, tot nu voi pleca până nu-ţi voi spune ce am să-ţi spun.

— Nu mă interesează, spuse Matt sălbatic, întinzând mâna să apuce păturile, furios că trebuise să aştepte să-i treacă valul de greaţă.

— Noaptea trecută nu te-ai purtat aşa, comentă ea disperată şi trase tava de pe pături înainte ca el să o arunce la podea. N-am crezut că o să te superi numai pentru că am făcut o pungă de

gheaţă pentru capul tău. El se opri, mâna rămânându-i suspendată deasupra marginii păturilor, pe chipul lui cu trăsături puternic reliefate apărând o expresie goală, un şoc comic incredibil.

— Ce-ai făcut? îngăimă el pierdut.

— Ţi-am spus deja. Ţi-am pregătit o pungă de gheaţă pentru…

Meredith se întrerupse alarmată când el îşi acoperi brusc faţa cu mâinile şi căzu înapoi pe perne, umerii tremurându-i. Îi tremura întreg trupul, de la cap până la picioare, iar din spatele mâinilor se auzeau sunete înfundate. Tremura atât de tare, încât Meredith crezu că-l apucase un atac de apoplexie sau murea înecându-se.

— Ce s-a întâmplat? izbucni ea. Întrebarea ei păru să facă patul să se zgâlţâie şi mai puternic, accelerând sunetele reţinute. Chem salvarea! strigă ea, punând tava jos şi fugind la uşă. Am un telefon în maşină… Era deja afară din cameră, coborând scările, când râsul lui Matt se dezlănţui în hohote uriaşe, vijelioase, erupţii prelungite de un haz nebun, imposibil de controlat…

Meredith se opri brusc, se răsuci şi ascultă, realizând că atacul de apoplexie la care asistase fusese de fapt o criză de râs sălbatic. Încremenită pe trepte, cu mâna pe balustradă, reflectă şi analiză jenată posibilele cauze. Furtunul acela lung din cauciuc o deranjase de la bun început, dar toată drăcovenia aia nu semăna deloc cu articolele de igienă văzute de obicei într-un magazin.Ba mai mult, îşi zise ea cu înverşunare urcând înapoi treptele, săculeţul acela de cauciuc atârnase de uşa băii ultima dată când fusese aici.

Dacă era produs igienic, n-ar fi trebuit lăsat la vedere. Se opri lângă uşa lui, simţindu-se grozav de ruşinată. Îi trecu însă prin minte că oricât de mare i-ar fi fost jena, meritase. În fond, veselia îi abătuse atenţia de la încercarea furioasă de a o scoate afară. Chiar dacă zăcea lat pe spate,

Matthew Farrell era cel mai teribil adversar pe care îl avusese de înfruntat vreodată. Iar când era mânios devenea de-a dreptul înspăimântător. Însă, indiferent de ce-ar fi zis sau ce-ar fi făcut şi indiferent cât de furios sau iraţional ar fi devenit, venise vremea să se împace cu el. Hotărârea fiind luată, Meredith îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor, aborda o expresie care spera să arate a nedumerire politicoasă şi intră în dormitor. În clipa în care o zări, Matt trebui să-şi muşte buzele să nu izbucnească iar în râs. În ciuda obrajilor roşii, venea spre el agale, cu mâinile în buzunare, încercând să arate ca şi cum n-ar fi avut nici cea mai vagă idee despre ceea ce-l făcuse să râdă cu atâta poftă. Iar ca să completeze imaginea comică a inocenţei pure pe care se străduia s-o etaleze, nu mai lipsea decât să privească în tavan şi să înceapă să fluiere.

Gândul îi aminti dintr-o dată de motivul prezenţei ei acolo, iar zâmbetul, pândind la colţul gurii, dispăru urgent. Era evident că Meredith descoperise că terenul din Houston fusese cumpărat de el, iar acum o va costa cu zece milioane în plus. Venise fuga-fuga aici ca să-l flateze, să-l linguşească, să facă tot ceea ce-ar fi fost necesar ca să-l determine să se răzgândească, chiar dacă asta însemna pregătirea unei tăvi aduse la pat şi o îngrijire conştiincioasă. Scârbit

de încercarea ei stângace, transparentă, de a-l manipula, aşteptă ca ea să vorbească, iar cum ea n-o făcu, rosti aspru:

— Cum m-ai găsit? Meredith fu alertată imediat de schimbarea bruscă din atitudinea lui.

— Aseară m-am dus la apartamentul tău, recunoscu ea. În legătură cu tava…

— Lasă tava, se răsti el impacientat. Te-am întrebat cum m-ai găsit?

— L-am găsit pe tatăl tău şi am stat de vorbă. Mi-a spus unde eşti.

— Trebuie să fi jucat un teatru excepţional, de-ai reuşit să-l convingi să te ajute, replică el cu un dispreţ vizibil. Tata n-ar mişca un deget pentru tine. Meredith era atât de disperată să-l facă să asculte şi să înţeleagă, încât, fără să se gândească, se aşeză pe pat alături de el şi începu:

— Tatăl tău şi cu mine am stat de vorbă şi i-am explicat nişte lucruri. Iar el m-a crezut. După… ce ne-am înţeles unul pe celălalt, mi-a spus unde eşti ca să pot veni aici să-ţi explic şi ţie.

— Atunci poţi să începi, spuse el sever, lăsându-se pe perne. Dar pe scurt, adăugă el, atât de uluit că reuşise să-l ducă de nas pe tatăl lui, încât se simţi dintr-o dată extrem de curios să afle ce rol jucase ea aseară. Meredith se uită la figura lui distantă, ameninţătoare, apoi trase adânc aer în piept şi se sili să-i întâlnească privirea. Cu câteva clipe în urmă ochii aceia fuseseră amuzaţi; acum erau ca nişte sloiuri de gheaţă.

— Ai de gând să ciripeşti, o repezi el, sau o să stai şi-o să te zgâieşti la mutra mea?

Ea tresări auzindu-i tonul, dar nu-şi coborî privirea.

— Voi vorbi, spuse ea. Explicaţia e destul de complicată…

— Dar promiţător de convingătoare, rânji el batjocoritor. În loc să-i răspundă cu acea furie arogantă folosită nu demult, ea dădu din cap şi zâmbi chinuit.

— Promiţător.

— Atunci dă-i drumul! Dar limitează-te la punctele importante: ce vrei să mă faci să cred, ce-mi oferi şi ce vrei de la mine în schimb. De fapt, mai bine treci de ultima parte, ştiu deja ce vrei, sunt curios doar să văd cum vei ajunge acolo.

Cuvintele lui îi atinseră ca nişte bice conştiinţa torturată, dar rămase cu ochii aţintiţi asupra lui şi începu să vorbească cu o sinceritate calmă:

— Ce vreau să te fac să crezi e adevărul, pe care ţi-l voi spune imediat. Ce-ţi ofer e un semn de pace pe care am vrut să ţi-l propun seara trecută, când m-am dus la apartamentul tău. Şi ce vreau în schimb, continuă ea, ignorând ordinul lui de a trece peste acea parte, e un armistiţiu. O înţelegere între noi. Mi-o doresc foarte mult. Când rosti ultima parte, buzele lui se strâmbară sardonic.

— Asta să fie tot ce vrei, un armistiţiu şi o înţelegere? Ironia muşcătoare din vocea lui îi dădu senzaţia neplăcută că se gândea la terenul din Houston. Te ascult, o îndemnă el brutal, văzând-o că şovăie. Acum, că îţi înţeleg motivele pur altruiste, să auzim ce eşti dispusă să oferi. Vorbea de parcă s-ar fi îndoit nu numai de motivele ei, ci şi de oferta care nu putea fi decât meschină sau nesemnificativă, aşa că Meredith îşi jucă atuul, prezentându-i cea mai importantă concesie, una

despre care ştia că e de o importanţă vitală pentru el.

— Îţi ofer aprobarea cererii pentru construirea fabricii în Southville, spuse ea, şi îi văzu surpriza de moment când recunoscu deschis că era la curent cu această situaţie. Ştiu că tata s-a folosit de influenţa lui ca să-ţi fie refuzată cererea şi aş mai vrea să ştii că eu n-am fost niciodată de acord. Ne-am certat din cauza asta cu mult înainte ca noi doi să luăm prânzul împreună.

— Cât de corectă ai devenit dintr-o dată! Buzele ei se răsfrânseră într-un zâmbet mic, nostim.

— Ştiam c-ai să reacţionezi aşa. În locul tău aş face la fel. Oricum ar fi, poţi să mă crezi pentru că ţi-o pot dovedi: comisia de protecţie a mediului îţi va aproba cererea imediat ce o vei înainta. Tata mi-a dat cuvântul că se va abţine nu numai de la blocarea ei, dar că-şi va schimba poziţia şi-şi va folosi influenţa ca să te ajute să obţii aprobarea. Iar eu, la rândul meu, îţi dau cuvântul că voi veghea să-şi ţină promisiunea. El scoase un râs scurt, răutăcios.

— Ce te face să crezi că voi accepta cuvântul tău sau al lui? Acum îţi propun eu un târg, adăugă el cu o voce voalată, ameninţătoare. Dacă cererea mi-e aprobată până joi seara la cinci, fără să fie înaintată din nou, voi opri procesele pe care avocaţii mei se pregătesc să le înainteze miercuri, un proces împotriva tatălui tău şi a senatorului Davies pentru trafic de influenţă, şi un altul împotriva comisiei de protecţie a mediului pentru neglijenţa de care a dat dovadă acţionând împotriva interesului comunităţii. Meredith simţi un gol în stomac descoperind ce plănuia să facă şi

viteza cu care îşi mobilizase forţele în vederea războiului. Ce scrisese Business Week despre el? Un bărbat care reprezintă o întoarcere în timp, la zilele când ochi pentru ochi era considerat un mod de a face dreptate şi nu o răzbunare crudă, inumană. Stăpânindu-şi un fior de teamă, Meredith îşi reaminti că, indiferent ce se spunea pe seama lui, în ciuda faptului că Matt avea toate motivele să o dispreţuiască, tot încercase să o trateze cordial la Operă şi fusese dispus să o facă din nou în acea zi la prânz. Şi numai după ce fusese împins dincolo de orice limite ale răbdării îşi arătase puterea împotriva ei şi a tatălui ei. Adevărul ăsta îi restabili curajul şi îi trimise un junghi dureros de tandreţe pentru bărbatul furios, dinamic, care dăduse dovadă de atâta stăpânire de sine.

— Altceva? se răsti Matt şi fu uluit de expresia plină de gingăşie din ochii ei când îi ridică spre ai lui.

— Nu va mai exista niciun fel de act de răzbunare din partea tatălui meu, mic sau mare.

— Asta vrea să însemne, întrebă el prefăcându-se încântat, că voi putea deveni membru al acelui club de elită? Roşind puternic, Meredith dădu din cap.

— Nu mă interesează. Nu m-a interesat niciodată. Ce altceva îmi mai oferi? Cum ea ezită, Matt îşi pierdu răbdarea: Să nu-mi zici că asta-i tot? E tot ce ai de oferit? Iar acum te aştepţi ca eu să iert şi să uit, şi să-ţi dau ceea ce vrei cu adevărat?

— Cum adică, ce vreau cu adevărat?

— Houston! Printre motivele altruiste ale acestei

vizite ai uitat să aminteşti de cel valorând treizeci de milioane de dolari şi care te-a trimis în goană la apartamentul meu seara trecută. Sau interpretez greşit puritatea acţiunilor tale,

Meredith? Ea îl surprinse din nou clătinându-şi capul şi recunoscând calmă.

— Am aflat ieri că ai cumpărat terenul din Houston, şi ai dreptate, a fost catalizatorul care m-a făcut să merg la apartamentul tău.

— Şi care te-a adus în viteză aici, adăugă el sarcastic. Iar acum, că te afli aici, eşti dispusă să spui sau să faci orice ca să mă răzgândesc şi să-ţi vând terenul ăla pentru cât l-am cumpărat. Oare cât de departe eşti dispusă să mergi?

— Ce vrei să spui?

— Ce vreau să spun? Concesiile alea mărunte nu pot fi tot ceea ce ai mai bun de oferit, nu? Ea deschise gura să răspundă, dar el se săturase de această şaradă dezgustătoare.

— Dă-mi voie să te scutesc de răspuns, spuse el răutăcios. Nimic din ceea ce vei face sau vei spune acum, sau în viitor nu va aduce nici cea mai mică schimbare.

N-ai decât să-mi acorzi atenţia binevoitoare lângă pat sau să-mi propui să te vâri în el, terenul din Houston tot te va costa treizeci de milioane. Clar?

Reacţia ei îl năuci complet. O hărţuia cu fiecare propoziţie rostită, ameninţând-o cu procese publice şi scandaluri distrugătoare, insultând-o cu fiecare nuanţă a vocii; pe scurt o supunea genului de intimidare care-i făcea pe oamenii de afaceri încercaţi să transpire sau să turbeze de furie, dar nu reuşise să-i tulbure stăpânirea de sine. De fapt,

se uita la el cu o expresie care, dacă Matt n-ar fi crezut-o imposibilă, ar fi putut fi luată drept tandreţe şi remuşcare.

— E foarte clar, şopti ea şi se ridică încet în picioare.

— Să înţeleg că pleci? Ea îşi clătină capul şi schiţă un zâmbet.

— Voi lua capacul de pe farfuria cu micul dejun şi voi veghea grijulie lângă patul tău.

— Pentru numele lui Dumnezeu! explodă Matt, fiind cât pe ce să piardă controlul asupra situaţiei. N-ai înţeles ce-am spus? Nimic din ceea ce vei face nu mă va determina să mă răzgândesc în privinţa terenului din Houston.

Expresia de pe chipul ei deveni serioasă, ochii privindu-l cu aceeaşi blândeţe.

— Te cred.

— Şi? întrebă el indignat, furia fiindu-i înlocuită de o totală nedumerire, atribuită de el medicamentelor care-l împiedicau să se concentreze.

— Şi îţi accept hotărârea ca pe un fel de, hm, pedeapsă pentru greşelile mele. N-ai fi putut găsi una mai bună, Matt, recunoscu ea fără ranchiună. Am vrut terenul ăla pentru *Bancroft&Company* şi-o să mă doară îngrozitor ştiind că va aparţine altuia. Nu ne putem permite să plătim treizeci de milioane. El se uita la ea şocat şi neîncrezător, în timp ce Meredith continuă cu un zâmbet trist. Mi-ai luat ceva ce-mi doream cu disperare. Acum c-ai făcut-o, nu crezi că suntem chit şi că ar fi cazul să punem capăt ostilităţilor? Primul lui impuls fu să-i spună să meargă la dracu, dar ar fi fost o reacţie pur sentimentală, iar când venea vorba de

negocieri,

Matt învăţase cu mult timp în urmă să nu lase emoţiile să-i domine judecata sau să-i influenţeze raţiunea. Iar raţiunea îi reaminti că la ultimele două întâlniri cu ea sperase să aibă tocmai acest gen de relaţie civilizată. Acum Meredith i-o oferea, recunoscându-i victoria cu o graţie uimitoare. Aproape irezistibilă. Stând aşa acolo, aşteptând decizia lui, părul căzându-i în valuri pe umeri într-o dezordine necăutată, cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor, Meredith Bancroft semăna mai mult cu o liceana chinuită de remuşcări, decât cu directorul unei companii. Reuşea însă să arate tot ca tânără din înalta societate, de o demnitate regală, imposibil de atins, seducător de frumoasă. Uitându-se acum la ea, Matt îşi înţelese în sfârşit obsesia care îi bântuise existenţa. Meredith Bancroft era întruchiparea femeii – schimbătoare şi imprevizibilă, arogantă şi dulce, amuzantă şi gravă, serenă şi fluşturatică, incredibil de manierată… inconştient de provocatoare. Ce sens avea să poarte acest război ridicol cu ea? îşi zise el. Dacă îi va pune capăt, vor putea pleca amândoi fiecare pe drumul lui, fără regrete.

Trecutul ar fi trebuit îngropat cu mulţi ani în urmă: venise momentul să o facă. Îşi găsise răzbunarea, una în valoare de zece milioane de dolari, pentru că nu credea nici măcar pentru o secundă că ea va putea face rost de banii aceia în plus.

Era deja pe cale să cedeze, când îşi aminti de tava adusă în cameră şi trebui să-şi muşte buzele ca să nu izbucnească din nou în râs. În clipa în

care expresia i se schimbă, ea păru să sesizeze că urma să capituleze; umerii i se relaxară, iar ochii îi sclipiră uşuraţi. Faptul că-l putea citi atât de bine fu destul de enervant ca să-l determine să prelungească suspansul. Încrucişându-şi braţele la piept, Matt spuse:

— Nu închei afaceri când zac întins pe spate. Ea nu se lăsă păcălită.

— Crezi că micul dejun ţi-ar putea îndulci toanele? întrebă ea cu surâs ispititor.

— Mă îndoiesc, replică el, dar surâsul ei fu atât de molipsitor, încât zâmbi şi el.

— Şi eu, glumi ea, apoi îi oferi mâna. Pace? Matt reacţiona automat la gestul ei dând să-şi întindă mâna, dar ea şi-o trase brusc pe a ei şi vorbi cu un zâmbet fermecător:

— Înainte să accepţi, trebuie să te previn în privinţa unui lucru.

— Şi anume? Glasul ei era pe jumătate serios:

— Mă gândeam să te dau în judecată pentru terenul din Houston. N-aş vrea ca observaţia mea de mai înainte să te ducă la concluzia că m-am consolat de bunăvoie cu pierderea lui, în semn de penitenţă. Când am spus asta m-am referit la faptul că, dacă tribunalul nu te va sili să mi-l vinzi pentru preţul pieţei, voi accepta hotărârea fără să-ţi port ranchiună. Sper să înţelegi că, indiferent ce se va întâmpla, e vorba doar de afaceri, nimic personal. Ochii lui Matt sclipiră de un râs reţinut.

— Îţi admir cinstea şi tenacitatea, spuse el sincer. Totuşi, ţi-aş sugera să te gândeşti bine înainte să mă dai în judecată. Te va costa o avere să mă acuzi de fraudă, sau mai ştiu eu ce ai în cap, şi tot vei pierde. Meredith ştia că probabil avea

dreptate, iar în clipa aceea pierderea terenului din Houston nu mai conta atât de mult; era extrem de bucuroasă, câştigase deja ceva la fel de important ca un proces: reuşise cumva să transforme furia acestui bărbat mândru, dinamic, în bună dispoziţie; îl făcuse să accepte un armistiţiu. Ferm hotărâtă să întărească acest armistiţiu şi să înviorеze atmosfera, mărturisi maliţioasă:

— Adevărul e că mă gândeam să te dau în judecată pentru restricţie a negoţului.

Care crezi că mi-ar fi şansele? El se prefăcu că reflectează adânc, apoi îşi clătină capul.

— N-ai suficiente dovezi. Dar dacă tot ţi-a intrat în cap să mă dai în judecată, eu aş face-o pentru contract secret şi conspiraţie.

— Crezi c-aş câştiga? întrebă ea cu un zâmbet nevinovat.

— Nu, dar procesul ar fi mai palpitant.

— Mă voi gândi la treaba asta, promise ea adoptând un ton de o falsă solemnitate.

— Aşa să faci. Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet dezarmant. Meredith surâse la rândul ei. Iar în acea clipă, prelungită de căldură şi înţelegere, zidul de furie şi amărăciune înălţat acum unsprezece ani începu să se clatine, apoi se prăbuşi complet. Încet, nesigură, Meredith îşi ridică mâna şi i-o întinse, gestul ei însemnând împăcare şi prietenie. Copleşită de importanţa momentului, urmări mâna lui Matt atingând-o pe a ei. Îi simţi degetele lungi alunecând peste ale ei, palma frecându-se de ele, apoi degetele puternice şi calde se îndoiră strâns, cuprinzându-i mâna.

— Mulţumesc, şopti ea, înălţându-şi ochii spre ai lui.

— Cu plăcere, replică el calm, ţinându-i mâna o clipă, apoi dându-i drumul. Dând drumul trecutului.Ca doi străini trăind întâmplător ceva mai profund decât intenţionaseră sau se aşteptaseră, căutară imediat să se retragă într-o zonă mai sigură. Matt se lăsă înapoi pe perne, iar Meredith îşi îndreptă repede atenţia spre neglijata tavă cu mâncare şi medicamente. Cu coada ochiului, Matt o urmări cum apucă cu vârfurile degetelor articolul jignitor din cauciuc roşu şi, într-un acces de modestie delicată, îl puse pe podea. Când se întoarse spre el şi puse tava pe noptieră, îşi recâştigase atitudinea zâmbitoare.

— N-am ştiut cum te vei simţi în această dimineaţă şi m-am gândit că n-o să-ţi fie prea foame, dar ţi-am adus totuşi ceva de mâncare.

— Totul arată foarte gustos, minţi Matt studiind obiectele de pe tavă. Uleiul de castor e unul dintre alimentele mele preferate, ca aperitiv, fireşte. Iar siropul ăla vâscos, urât mirositor, din borcanul albastru, trebuie să fie felul principal?

Meredith izbucni în râs şi ridică o farfurie cu capac deasupra.

— Uleiul de castor a fost o glumă, îl asigură ea. Acum că bătălia emoţiilor luase sfârşit, Matt simţi cum începe să piardă bătălia de a rămâne treaz. Îl străbătu valuri de ameţeală, trăgându-l în jos, pleoapele devenindu-i ca de plumb. Nu se mai simţea bolnav; se simţea extenuat. Cauza o reprezenta fără îndoială efectul blestematelor de pilule.

— Îţi sunt recunoscător pentru gest, dar nu mi-e foame, îi spuse el.

— Nu m-am gândit c-o să-ţi fie, spuse ea

studiindu-i trăsăturile cu aceeaşi tandreţe care-i îmblânzise toată dimineaţa ochii luminoşi. Dar tot trebuie să mănânci ceva.

— De ce? întrebă el uşor enervat, apoi pricepu cu întârziere că Meredith pregătise într-adevăr o tavă cu micul dejun, Meredith care cu unsprezece ani în urmă nu ştiuse să aprindă aragazul şi nici nu dorise să încerce. Emoţionat de grija ei, se sili să se ridice, hotărât să mănânce ce-i adusese. Ea se aşeză pe pat lângă el.

— Trebuie să mănânci ca să-ţi păstrezi forţele, explica ea, apoi luă de pe tavă paharul cu lichidul alb şi i-l întinse. El îl luă, îl răsuci în mână, examinându-l prudent.

— Ce e?

— Am găsit o cutie în dulapul din bucătărie. E lapte cald.

El se strâmbă, dar duse ascultător paharul la buze şi înghiţi.

— Am pus şi unt înăuntru, adăugă ea când el se înecă. Matt împinse paharul spre ea, îşi lăsă capul înapoi pe perne şi închise ochii.

— De ce? şopti el gutural.

— Nu ştiu, pentru că asta-mi dădea guvernanta când eram bolnavă.

El deschise pleoapele şi umorul scânteie scurt în privirea lui cenuşie.

— Şi când te gândeşti că îi invidiam pe copiii bogaţi… Meredith îi aruncă o căutătură amuzată, apoi ridică încet capacul de pe farfuria cu pâine prăjită.

— Ce e acolo? întrebă el precaut. Meredith trase repede capacul, dând la iveală cele două felii reci de pâine prăjită, iar Matt scoase un oftat de

uşurare şi oboseală; nu credea c-ar putea rămâne destul timp treaz ca să le mestece.

— Le mănânc mai târziu, promit, spuse el făcând un efort supraomenesc să-şi ţină pleoapele deschise. Acum nu vreau altceva decât să dorm. Arăta atât de extenuat şi lipsit de vlagă, încât Meredith acceptă fără prea multă convingere.

— Bine, dar ia măcar aspirinele astea. Dacă le bei cu lapte nu te va durea stomacul. I le întinse odată cu paharul cu lapte şi unt. Matt se strâmbă la vederea lichidului alb şi cald, dar luă aspirinele şi le înghiţi. Mulţumită, Meredith se ridică în picioare.

— Mai ai nevoie de ceva? El se cutremură involuntar.

— De un preot, rosti el cu respiraţia tăiată. Meredith râse, iar sunetul muzical rămase în încăpere ca o melodie încântătoare şi după plecarea ei, plutind prin mintea lui adormită şi ameţită.

CAPITOLUL 36

Pe la prânz pilulele îşi pierdură efectul, iar Matt se simţi cu mult mai bine. Fu surprins să constate cât era de slăbit, deşi nu făcuse altceva decât un duş şi îmbrăcase o pereche de blugi. În spatele lui, patul îl ademenea cu căldura lui, dar îl ignoră. Jos, Meredith pregătea cu siguranţă prânzul, o auzea mişcându-se prin bucătărie. Scoase din trusă micul aparat de bărbierit cumpărat în Germania, îl băgă în priză, se uită în oglindă, apoi uită ce trebuia să facă cu el… Meredith era în bucătărie… Imposibil. De neconceput. Dar foarte adevărat. Complet treaz, motivele ei pentru venirea aici şi acceptarea calmă a verdictului privind terenul din

Houston i se părură, în cel mai bun caz, neverosimile. Matt nu voia să se gândească... Afară ningea din nou şi, judecând după ţurţurii de gheaţă atârnând de crengile copacilor, era un frig ca la poli. Însă înăuntru era cald, avea parte de o companie neaşteptată, iar adevărul era că nu se simţea destul de în formă ca să se apuce din nou de împachetat, dar nici atât de bolnav încât să zacă în pat şi să se holbeze la pereţi. Prezenţa lui Meredith, deşi nici pe departe odihnitoare, urma să fie o diversiune plăcută. În bucătărie, Meredith îl auzi mişcându-se deasupra capului ei şi zâmbi punând într-o cană supa şi sandvişul pe o farfurie. Din clipa în care mâna lui Matt se închisese peste a ei, o cuprinsese o senzaţie ciudată de pace, care înflorise acum precum trandafirii primăvara. Îşi dădu seama că nu-l cunoscuse niciodată pe Matt Farrell şi se întrebă dacă cineva îl cunoştea cu adevărat. După toate câte citise şi auzise despre el, adversarii din domeniul afacerilor se temeau de el şi-l urau; directorii executivi îl admirau şi-l venerau.

Bancherii îi făceau curte, comitetele guvernamentale îi cereau sfatul, iar comisia de securitate a bursei îl pândea cu ochi de vultur. Cu câteva excepţii, realiză ea gândindu-se la poveştile citite, chiar şi oamenii care îl admirau dădeau de înţeles în mod subtil că Matthew Farrell era un animal de pradă periculos, cu care trebuia să te porţi atent şi să ai mare grijă să nu-l superi vreodată.

Dar, îşi zise Meredith zâmbind din nou tandru, zăcuse în pat şi continuând să creadă că-i avortase copilul şi divorţase de el ca de un cerşetor

oarecare… tot îi luase mâna. Fusese dispus s-o ierte. Amintirea acelei clipe, frumuseţea ei erau de o semnificaţie cu totul deosebită. Era clar, trase Meredith concluzia, că toţi cei care vorbeau despre el cu teamă şi veneraţie nu-l cunoşteau deloc. Dacă l-ar fi cunoscut, ar fi înţeles că era capabil de o mare înţelegere şi o compasiune enormă. Luă tava şi porni spre trepte. În seara asta sau mâine dimineaţă îi va povesti ce se întâmplase cu copilul lor, dar nu acum.

Pe de altă parte, îşi dorea cu disperare ca adevărul să iasă la lumină, să alunge complet şi pentru totdeauna durerea, furia şi amărăciunea din sufletele lor. Trecutul va fi şters cu buretele; îşi vor găsi în sfârşit liniştea, poate vor rămâne chiar prieteni şi vor încheia plăcut, amiabil căsătoria lor nefericită, tumultuoasă. Dar oricât de mult şi-a fi dorit Meredith să scoată totul la lumină, se temea de această confruntare cum nu se mai temuse de nimic altceva în viaţa ei. În dimineaţa asta, Matt se arătase dispus să îngroape trecutul, dar nu voia să se gândească la posibila lui reacţie când va descoperi amploarea minciunii şi a duplicităţii tatălui ei. Prefera ca deocamdată să-l lase să trăiască într-o ignoranţă binecuvântată, fără să bănuiască ce-l aştepta, şi să-şi acorde un scurt răgaz după aceste ultime douăzeci şi patru de ore îngrozitor de stresante şi obositoare…

Adunându-şi curajul pentru ce urma să fie o discuţie dureroasă şi sfâşietoare atât pentru ea, cât şi pentru el. Îi trecu prin minte că era neaşteptat de mulţumită să petreacă o seară plăcută în compania lui, dacă se simţea destul de

înzdrăvenit, dar nu credea deloc că atitudinea ei ar fi ascuns semnificaţii alarmante. Într-un fel erau vechi prieteni. Meritau şansa de a-şi reînnoi prietenia.

Oprindu-se în faţa uşii lui, bătu şi strigă:

— Eşti decent? Cu un fel de groază amuzată, Matt sesiză instinctiv că-i aducea o altă tavă.

— Da. Intră. Meredith deschise uşa şi-l văzu stând fără cămaşă în faţa oglinzii, bărbierindu-se. Uimită de senzaţia stranie de familiaritate la vederea lui în această postură, îşi mută privirea de la spatele bronzat şi muşchii zvâcnind sub piele. Observându-i reacţia în oglindă, Matt îşi înălţă sprâncenele.

— Nu e ceva ce n-ai mai văzut, replică el sec. Mustrându-se că se purta ca o virgină ruşinoasă, lipsită de experienţă, încercă să spună ceva potrivit de frivol şi dădu drumul primului lucru banal care-i trecu prin minte:

— Aşa-i, dar acum sunt o femeie logodită. Mâna lui încremeni.

— Asta da complicaţie, spuse el nepăsător după o secundă de tăcere. Un soţ şi un logodnic.

— În tinereţe am fost urâţică şi nu prea simpatizată de băieţi, glumi ea punând jos tava. Acum adun bărbaţii ca să recuperez timpul pierdut. Întorcându-se spre el, adaugă cu o voce ceva mai serioasă: Din câte mi-a spus tatăl tău, am priceput că nu sunt singura care are probleme cu o nevastă şi o logodnică. Evident, vrei să te însori cu fata a cărei fotografie e pe biroul tău. Cu o nonşalanţă vizibilă, dar numai exterioară, Matt îşi dădu capul pe spate şi îşi trecu aparatul de ras de la gât spre bărbie.

— Asta ţi-a spus tata?

— Îhm. E adevărat?

— Contează? Ea şovăi, ciudat de nefericită de direcţia în care se îndrepta conversaţia, dar recunoscu cinstit:

— Nu. Matt scoase aparatul din priză, simţindu-se slăbit şi detestând să se gândească la viitor.

— Ţi-aş putea cere o favoare?

— Da, fireşte.

— Am avut două săptămâni obositoare şi adevărul e că abia am aşteptat să vin aici ca să găsesc un pic de linişte şi pace… Meredith se simţi de parcă ar fi pălmuit-o.

— Îmi pare rău că ţi-am întrerupt liniştea. Un fel de ironie plină de căldură arcui buzele lui Matt într-un zâmbet silit.

— Meredith, tu întotdeauna mi-ai distrus liniştea. De fiecare dată când dăm cu ochii unul de altul, se dezlănţuie iadul. N-am vrut să spun că-mi pare rău că eşti aici, mă refeream la faptul că aş vrea să petrec cu tine o după-amiază plăcută, odihnitoare, nu să fiu obligat să rezolv cine ştie ce probleme dificile.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere.

Perfect de acord, rămaseră nemişcaţi contemplându-se în tăcere, apoi Meredith se întoarse şi luă de pe spătarul unui scaun halatul de baie albastru cu eticheta Neiman-Marcus.

— Îmbracă-l, apoi iei loc şi mănânci prânzul. El îşi puse halatul, îl legă în talie, dar Meredith observă privirea neliniştită aruncată farfuriilor acoperite.

— Ce e în cana aia mare? întrebă el circumspect.

— O funie de usturoi, minţi ea cu toată seriozitatea, să ţi-o atârni la gât. Matt încă mai râdea când ea dădu capacul la o parte. Până şi eu sunt în stare să încălzesc supa dintr-o conservă şi să pun nişte felii de şuncă între două bucăţi de pâine, îl informă ea zâmbindu-i.

— Mulţumesc. E foarte drăguţ din partea ta. După ce termină de mâncat, se duseră jos şi se aşezară în faţa focului pe care Matt insistase să-l aprindă. Un timp purtară o discuţie plăcută despre subiectele deloc controversate, cum ar fi vremea, sora lui şi în cele din urmă cartea pe care Matt o citea. Era adevărat că Matt avea o forţă extraordinară de recuperare, dar, chiar şi aşa, Meredith îşi dădu seama că obosea.

— N-ai vrea să te duci înapoi în pat? întrebă ea.

— Nu, îmi place mai mult aici, răspunse el, dar se întindea deja pe canapea, sprijinindu-şi capul de o pernă. Trezindu-se o oră mai târziu, avu acelaşi gând ca în acea dimineaţă când deschisese ochii, visase că Meredith era acolo. Dar întorcându-şi uşor capul şi uitându-se spre scaunul unde ea stătuse mai devreme, văzu că nu era un vis. Meredith era acolo, făcându-şi însemnări într-un blocnotes mare cu pagini galbene proptit de genunchi, cu picioarele strânse sub ea. Lumina focului îi făcea părul să lucească, aducându-i în obrajii netezi o uşoară roşeaţă trandafirie, aruncând deasupra lor umbrele genelor lungi. O urmări lucrând, zâmbind în sinea lui pentru că arăta mai degrabă ca o şcolăriţă făcându-şi tema decât ca preşedinte interimar al unui mare lanţ de magazine. De fapt, cu cât o privea mai mult, cu atât adevărul i se părea mai incredibil. Părerea i

se dovedi neîntemeiată imediat ce întrebă:

— La ce lucrezi? În loc de „algebră” sau „geometrie” femeia din scaun zâmbi şi spuse:

— Fac un rezumat al direcţiei de orientare a pieţei pe care urmează să-l prezint la următoarea întrunire cu directorii, una care sper că-i va convinge să mă lase să extind linia mărfurilor cu marca companiei. Magazinele, îi explică ea când el se arătă sincer interesat, mai ales magazine ca Bancroft, câştigă enorm din vânzarea articolelor sub propria etichetă, dar noi nu profităm din plin, aşa cum fac cei de la Bloomingdale, Neumen şi încă multe alte firme de renume.

— De ce n-au profitat până acum? întrebă el, câteva ore mai târziu, când discuţia trecuse de la articolele vândute la Bancroft şi operaţiunile sale financiare, la probleme privind garanţia produsului şi planurile de expansiune. Matt nu mai era doar contrariat, era al naibii de impresionat de ea… şi, într-un mod destul de nebunesc, extraordinar de mândru de ea. Stând în faţa lui, Meredith era vag conştientă de faptul că-şi câştigase aprecierea lui, dar era atât de prinsă în discuţia lor, atât de uluită de felul rapid în care pricepea conceptele complicate, că pierduse noţiunea timpului. Pagina pe care scrisese era plină acum de însemnări făcute în urma sugestiilor lor, sugestii la care era dispusă să se gândească mai departe. Ultima însă era cu totul ireală.

— N-am reuşit niciodată o chestie ca asta, îi explică ea când el o îndemnă să-şi cumpere propriile fabrici în Taiwan şi Coreea.

— De ce nu? Dispunând de propriile fabrici ai elimina problema calităţii şi pierderea încrederii

cumpărătorilor.

— Ai dreptate, dar nu mi-aş putea permite aşa ceva. Nici acum şi nici în viitorul apropiat.

— Nu-ţi propun să te foloseşti de banii tăi. Împrumută de la bancă, de aceea există bancheri, adăugă el uitând pentru o clipă că logodnicul ei era bancher. Bancherii îţi dau banii depuşi în bancă dacă sunt convinşi că lucrul pentru care îi împrumuţi e o afacere rentabilă, apoi îţi pun dobândă, iar după ce i-ai dat înapoi, îţi spui cât ai fost de norocoasă că ţi-ai asumat riscurile.La ora asta trebuie să ştii deja cum funcţionează sistemul. Meredith izbucni în râs.

— Îmi aminteşti de prietena mea Lisa, nu e prea impresionată de profesia logodnicului meu. E de părere că Parker ar trebui să-mi dea banii oricând aş dori, fără să insiste asupra garanţiei. Zâmbetul lui Matt se şterse puţin, acum că i se amintise de existenţa logodnicului ei şi se transformă în şoc când ea adăugă cu dezinvoltură:

— Crede-mă, am devenit o expertă în împrumuturi comerciale. Compania e împrumutată până peste cap şi sinceră să fiu la fel sunt şi eu.

— Cum adică, aşa eşti şi tu?

— Am început să ne extindem într-un ritm foarte rapid. Dacă intrăm într-un complex construit de altcineva costurile scad, dar la fel se întâmplă şi cu profiturile, aşa că de cele mai multe ori construim noi complexele şi închiriem spaţiile altora. Toată chestia asta ne costă o avere, şi ca să o punem în practică am împrumutat enorm.

— Înţeleg, dar în ce mod te priveşte personal?

— Ca să obţin împrumuturi îţi trebuie garanţii, îi

reaminti ea.

Bancroft&Company a depus deja toate acţiunile drept garanţie, ca şi magazinele propriu-zise. Corporaţia a rămas fără garanţii de oferit după ce-am construit complexul din *Phoenix.* Am vrut să pătrund pe piaţa din *New Orleans* şi Houston, aşa că am oferit drept garanţie acţiunile mele şi contul bancar pe numele meu. Peste o săptămâna voi împlini treizeci de ani, iar atunci voi putea dispune de contul instituit de bunicul meu. Îl văzu strâmbându-se nemulţumit şi se grăbi să adauge:

— Nu există niciun motiv de îngrijorare. Magazinul din New Orleans îi e foarte uşor să plătească ratele împrumutului, aşa cum mă aşteptam de altfel. Atâta timp cât magazinul îşi achită datoriile n-am de ce să-mi fac probleme.

Matt se uită la ea stupefiant.

— Doar nu vrei să-mi spui că pe lângă acţiunile oferite drept garanţie, garantezi personal pentru magazinul din New Orleans?

— A trebuit să o fac, explică ea calmă. Matt încercă, fără prea mare succes, să nu vorbească ca un profesor enervat mustrând o elevă leneşă.

— Să n-o mai faci niciodată, o avertiză el. Niciodată, dar absolut niciodată să nu-ţi investeşti banii proprii într-o afacere, i-am spus deja, pentru asta există băncile.

Câştigă din dobânzi, lasă-le pe ele să-şi asume riscul. Dacă afacerea cade, iar magazinul din New Orleans nu apucă să-şi achite ratele, va trebui o faci tu, iar dacă nu vei reuşi, banca te va lăsa fără un sfanţ.

— Nu a existat nicio altă cale…

— Dacă aşa ţi-a spus bancherul tău, atunci e un

escroc, o întrerupse el.

Bancroft&Company e o corporaţie cunoscută, profitabilă. O bancă are dreptul să-ţi ceară să garantezi personal un împrumut de afaceri într-un singur caz, şi anume, când eşti nou-venit în lumea afacerilor şi nu ţi se cunoaşte credibilitatea.

Meredith deschise gura să protesteze, dar Matt i-o luă înainte ridicând mâna: Ştiu că vor încerca să te facă să semnezi, fiindcă, aşa, riscurile ar fi şi mai limitate. Dar niciodată, niciodată, nu-ţi mai pune numele pentru un împrumut al companiei.

Crezi că directorilor de la General Motors li se cere să semneze personal pentru un împrumut către companie?

— Nu, fireşte că nu. Dar cazul nostru e un pic diferit.

— Asta-ţi spun întotdeauna băncile. Apropo, cine e bancherul companiei?

— Logodnicul meu… *Reynolds Mercantile Trust*, îl lămuri ea, urmărind şocul, apoi enervarea trecându-i peste trăsăturile luminate de flăcările focului.

— Logodnicul tău ţi-a aranjat un împrumut pe cinste, spuse el sarcastic. Meredith se întrebă dacă comentariul fusese generat de spiritul de concurenţă masculin.

— Nu dai dovadă de prea multă judecată, îl informă ea calmă, uiţi ceva.

Există revizori care examinează împrumuturile unei bănci, iar, acum, că băncile dau faliment peste tot, revizorii se încruntă ori de câte ori băncile investesc prea mult într-un singur partener. *Bancroft&Company* are datorii de sute de milioane de dolari la *Reynolds Mercantile*.

Parker n-a putut să continue să ne dea bani, mai ales, acum, că suntem logodiţi, fără să-şi atragă dezaprobarea celorlalţi, decât dacă am depus garanţia personală.

— Trebuie să fi existat şi altă cale de a obţine împrumutul. Dar acţiunile la magazin? Ea chicoti şi îşi clătină capul.

— Le-am folosit deja, la fel ca tatăl meu. Există un singur acţionar important care nu şi-a depus acţiunile drept garanţie.

— Cine? Meredith îşi dorea deja să îndrepte discuţia spre un alt subiect, iar el îi oferise această posibilitate.

— Mama.

— Mama ta?

— Să ştii că am avut şi eu una, replică ea.La pronunţarea divorţului a primit un stoc de acţiuni destul de mare.

— Şi de ce nu le foloseşte garanţie la bancă? Nu e ceva lipsit de logică din moment ce tot ea va aduna profiturile. Valoarea acţiunilor ei va creşte cu fiecare zi cât timp *Bancroft&Company* se va extinde şi va prospera. Lăsând blocnotesul la o parte, Meredith se uită la el.

— N-a făcut-o pentru că nu i s-a cerut să o facă.

— N-ai vrea să-mi spui de ce? întrebă Matt, sperând că nu va considera că îşi vâră nasul unde nu trebuie, dorinţa lui fiind de a o ajuta.

— Nu i s-a cerut pentru că locuieşte undeva în Italia şi nici eu, nici tatăl meu n-am avut nimic de-a face cu ea de când aveam eu un an. Cum el nu dădu semne că declaraţia ei l-ar deranja cu ceva, Meredith se hotărî brusc să-i spună ceva ce prefera în mod normal să uite. Urmărindu-i

reacţia, rosti zâmbind: Mama a fost… e… Caroline Edwards. Sprâncenele lui se împreunară, expresia lui arătându-i nedumerirea, aşa că Meredith continuă:

— Gândeşte-te la un film vechi cu Cary Grant când era pe Riviera, iar prinţesa unui regat fugea… Ştiu, după zâmbetul lui, clipa exactă când identifică filmul şi starul feminin. Sprijinindu-se de spătarul canapelei, se uită la ea cu un zâmbet surprins.

— Ea e mama ta? Meredith dădu din cap. În tăcerea care se lăsă Matt compară, dus pe gânduri, perfecţiunea trăsăturilor lui Meredith cu amintirea starului de cinema. Mama lui Meredith fusese frumoasă, dar Meredith o întrecea. Avea o strălucire care provenea dinăuntru, luminându-i ochii expresivi; o distincţie naturală pe care n-o deprinsese în vreo şcoală de actorie. Avea un nas nostim, pe care sculptorii l-ar fi invidiat, pometţi delicaţi şi o gură care invita un bărbat să o sărute, chiar dacă tot restul îl avertiza să se ţină la distanţă de ea.

Chiar dacă acel bărbat ar fi fost soţul ei… Matt alungă gândul imediat ce-şi făcu apariţia. Erau căsătoriţi printr-un simplu document; în realitate erau doi străini.

Străini intimi, îi reaminti drăcuşorul din mintea lui, iar Matt trebui să se silească brusc să nu privească mai jos de V-ul de la gâtul puloverului galben. Cândva explorase şi sărutase fiecare bucăţică a sânilor care umpleau acum puloverul atât de provocator. Îşi mai amintea încă felul în care îi umpluseră palmele, moliciunea pielii, sfârcurile tari, mirosul… Enervat de direcţia

insistent sexuală pe care o luaseră gândurile lui, încercă să-şi spună că nu era decât reacţia normală, admirativă, a unui mascul pus în faţa unei femei care avea capacitatea fascinantă de a arăta atât de inocentă şi seducătoare îmbrăcată simplu, în pantaloni şi pulover. Dându-şi seama că se uita la ea fără să vorbească, reveni la discuţia anterioară.

— M-am întrebat mereu de unde ai moştenit faţa aia frumoasă, înfăţişarea ta n-avea cum să vină de la tatăl tău. Şocată de complimentul fără precedent şi încântată peste măsură că-i considera chipul frumos chiar şi acum, când se apropia de treizeci de ani, Meredith acceptă complimentul cu un zâmbet şi o uşoară ridicare din umeri, neştiind ce să spună.

— Cum se face că n-am aflat până acum cine e mama ta?

— N-am prea avut mult timp să stăm de vorbă. Eram prea ocupaţi să facem dragoste, replică mintea lui, amintindu-i cu tărie acele nopţi fierbinţi, nesfârşite, în care o ţinuse în braţe, unindu-şi trupul cu al ei, încercând să-şi satisfacă dorinţa stăruitoare de a-i face pe plac şi de a fi aproape de ea. Meredith descoperi că e surprinzător de plăcut să-i facă mărturisiri, aşa că-i mai povesti ceva.

— Ai auzit vreodată la *Seaboard Consolidated Industries?* Matt cernu în minte numele şi faptele dezlânate adunate de-a lungul anilor.

— Există un Seabord Consolidated undeva în sud-est, cred că în Florida. E o corporaţie care la origine a deţinut două mari companii de chimicale, iar mai târziu s-a diversificat trecând la

minerit, construcţii de avioane, fabricarea părţilor componente ale computerelor şi un lanţ de magazine…

— Magazine universale, îl corectă Meredith cu acel surâs drăgălaş al ei, care îl făcuse pe vremuri să tânjească s-o ia în braţe şi să i-l sărute. Seaboard a fost întemeiată de bunicul meu.

— Şi acum e a ta? întrebă Matt amintindu-şi brusc că în fruntea corporaţiei se afla o femeie.

— Nu, e a bunicii mele vitrege şi a celor doi fii ai ei.

Bunicul s-a căsătorit cu secretara lui cu şapte ani înainte să moară. Mai târziu i-a adoptat pe cei doi fii, iar când a murit le-a lăsat lor Seaboard. Matt fu impresionat.

— Trebuie să fie o femeie de afaceri extraordinară, a făcut din Seaboard un conglomerat mare, extrem de profitabil. Antipatia pentru bunica ei vitregă o îndemnă pe Meredith să-i refuze femeii o laudă nemeritată şi, făcând-o, dezvălui mai mult decât intenţionase:

— Charlotte a extins compania, dar Seaboard a fost întotdeauna foarte diversificată. De fapt, Seaboard a deţinut tot ceea ce familia a adunat timp de generaţii, iar *Bancroft&Company*, magazinul, a reprezentat mai puţin de o pătrime din bunurile ei. Aşa că vezi nu e ca şi cum ar fi construit Seaboard pornind de la zero. Meredith văzu expresia mirată a lui Matt şi înţelese că el observase deja împărţirea cu totul inechitabilă a averii bunicului ei. Cu o altă ocazie nu i-ar fi mărturisit atât de multe, dar ziua de astăzi era deosebită. După mulţi ani trăia bucuria de a sta alături de Matt; era cuprinsă de un sentiment de

afecţiune, ştiind că refăcea o legătură care n-ar fi trebuit să se încheie cu o aversiune reciprocă, realizând flatată că Matt părea foarte interesat de orice îi povestea.

Toate astea, combinate cu senzaţia confortabilă dată de focul în cămin, zăpada adunându-se la ferestre, creau o atmosferă specială, încurajând confidenţele. Iar pentru el se abţinuse politicos să pună alte întrebări referitoare la subiectul discutat, Meredith îi oferi răspunsurile:

— Charlotte şi tata s-au detestat unul pe altul, iar când bunicul s-a căsătorit cu ea, a provocat o ruptură între cei doi bărbaţi, ruptură care n-a mai dispărut niciodată.

Mai târziu, probabil drept pedeapsă pentru că tata îl evita, bunicul i-a adoptat legal pe fiii Charlottei. N-am aflat-o decât la citirea testamentului. Şi-a împărțit averea în patru părţi egale: o parte tatălui meu, iar restul Charlottei şi fiilor ei, Charlotte deţinând fireşte controlul asupra acţiunilor lor.

— Constat o notă de cinism în vocea ta ori de câte ori porneşti numele acestei femei.

— Probabil.

— Pentru că a pus mâna pe trei pătrimi din averea bunicului tău, presupuse Matt, în loc de jumătate cum ar fi fost normal? Meredith se uită la ceas, realiză că trebuia să facă ceva în privinţa cinei şi trecu rapid prin restul explicaţiilor.

— Nu acesta e motivul pentru care n-o suport. Charlotte e femeia cea mai dură şi rece pe care am cunoscut-o vreodată. Şi cred că a lărgit în mod intenţionat ruptura dintre tata şi bunicul. Nu că i-ar fi cerut un efort deosebit, încheie Meredith cu

un zâmbet silit. Tata şi bunicul au fost încăpăţânaţi şi iuţi la mânie, prea asemănători ca să aibă o relaţie paşnică, de înţelegere mutuală.

Odată, când se certau pentru felul în care tata conducea magazinul, l-am auzit pe bunicul spunând că singurul lucru inteligent făcut de tata în viaţa lui a fost să se însoare cu mama şi că a dat-o în bară, aşa cum o dădea în bară şi cu magazinul.

Aruncând o privire spăşită ceasului de perete, se ridică. Se face târziu şi probabil că ai vrea să mănânci ceva. Îţi pregătesc ceva de cină. Matt realiză că era lihnit de foame şi se ridică la rândul lui.

— Tatăl tău a dat-o într-adevăr în bară cu magazinul? întrebă el pe când se îndreptau spre bucătărie. Meredith râse şi îşi clătină capul.

— Nu, sunt sigură că n-a făcut-o. Bunicul avea o slăbiciune pentru femeile frumoase. Era nebun după mama, iar la vremea aceea foarte furios din cauza divorţului. De fapt, el e cel care i-a dat stocul de acţiuni Bancroft. A zis că aşa-i trebuia tatălui meu, pentru că va şti că de fiecare dată când magazinul va câştiga un profit de un dolar mama va primi o parte din el sub formă de dividende.

— Pare să fi fost un tip grozav, spuse Matt ironic. Gândurile lui Meredith trecuse la capitolul cină şi deschisese deja dulăpioarele încercând să se hotărască ce-ar putea pregăti. Matt se duse direct la frigider şi scoase feliile de carne.

— Ce zici de astea?

— Friptură? Te simţi în stare să mănânci ceva atât de greu?

— Cred că da. N-am mâncat nimic consistent de câteva zile. În ciuda interesului pentru cină, pe Matt nu-l prea trăgea inima să pună capăt conversaţiei lor, poate pentru că o discuţie simplă ca asta era o experienţă cu totul nouă. Aproape la fel de nouă, dar nu atât de inimaginabilă ca prezenţa ei acolo, jucând rolul soţiei devotate, atente, îngrijindu-şi soţul bolnav. Scoţând carnea din pungă, o urmări stând lângă umărul lui legându-şi în jurul taliei mici un prosop de bucătărie.

Sperând s-o facă să-i vorbească din nou, se referi în glumă la unul din ultimele lucruri rostite de ea.

— Tatăl tău ţi-a spus vreodată că o dai în bară cu magazinul? Scoţând pâinea,

Meredith îi aruncă un zâmbet poznaş, dar zâmbetul nu-i ajunse până la ochii atât de expresivi.

— Numai când e în toane neobişnuit de bune. Meredith văzu o sclipire de compătimire în ochii lui şi se strădui să-i arate că nu era necesară.

— E jenant când strigă la mine şi mă critică în şedinţele cu ceilalţi directori executivi, dar ei s-au obişnuit deja. Şi apoi, mai toţi au intrat în raza de acţiune a furiei lui, deşi nu atât de des şi atât de violent ca mine. Vezi tu, şi-au dat seama că tata e genul de om care detestă să fie pus în faţa dovezii că e cineva capabil să realizeze un lucru fără sfatul sau intervenţia lui. Angajează oameni competenţi, cu idei bune, apoi îi obligă să se supună ideilor lui. Dacă ideea funcţionează, meritul e al lui; dacă nu, ei sunt ţapii ispăşitori. Cei care îl sfidează şi rămân pe poziţie se aleg cu

promovări şi creşteri de salariu dacă ideile aduc profituri, dar nu primesc mulţumiri sau o recunoaştere a valorii. Şi vor avea de dat aceeaşi bătălie înverşunată data viitoare când vor dori să impună ceva inovator.

— Şi tu, întrebă Matt, sprijinindu-se cu umărul de peretele de lângă ea, tu cum rezolvi problemele acum, că ai ajuns să conduci magazinul?

Meredith se opri cu mâna pe sertarul din care se pregătea să scoată tacâmurile şi se uită la el, gândurile îndreptându-i-se spre întrunirea la care asistase în ziua când îl vizitase în biroul lui. Din nefericire, atenţia îi fu atrasă de imaginea pieptului gol, aflat acum la nivelul ochilor ei, expus vederii de reverele larg deschise. Toată pielea acea bronzată şi muşchii cu smocurile de păr cârlionţat avu un efect neaşteptat şi alarmant asupra ei. Cu un mic oftat nervos, îşi ridică privirea spre ochii lui şi senzaţia dispăru, dar nu şi intimitatea momentului.

— Rezolv lucrurile ca şi tine, spuse ea încet, fără să se obosească să-şi ascundă admiraţia. El ridică dintr-o sprânceană.

— De unde ştii tu cum rezolv eu lucrurile?

— Te-am urmărit în ziua când te-am vizitat la birou. Am ştiut mereu că există şi altă cale de a trata cu directorii executivi decât cea folosită de tata, dar n-am fost sigură că, încercând un dialog mai deschis, voi fi considerată moale şi lipsită de autoritate.

— Şi? insistă el zâmbind uşor.

— Şi tu făceai exact asta cu staff-ul tău, dar nimeni n-ar îndrăzni vreodată să te acuze că ai fi moale sau lipsit de autoritate. Aşa că, termină ea

cu un râs sfios, întorcându-se spre tacâmurile din sertar, m-am hotărât să fiu ca tine când voi creşte mare. În cameră se lăsă o tăcere apăsătoare, Meredith teribil de jenată, iar Matt mult mai încântat de lauda ei decât era dispus să recunoască.

— E foarte măgulitor, spuse el pe un ton rezervat. Mulţumesc.

— Cu plăcere. Acum stai jos şi-ţi pregătesc cina.

După cină au revenit în sufragerie şi Meredith se duse la bibliotecă uitându-se la jocurile şi cărţile vechi de pe rafturi. Petrecuse o zi minunată, de neuitat, iar acum se simţea vinovată din cauza lui Parker şi vag neliniştită pentru… pentru ceva căruia nu-i prea găsea un nume.Ba da, îşi zise ea cu o sinceritate brutală, îi putea găsi un nume cu mare uşurinţă, deşi nu înţelegea de ce o afecta. În casa asta exista prea multă bărbăţie dominatoare pentru liniştea minţii ei, prea mult farmec masculin, prea multe amintiri trezite la viaţă. Venind aici nu se gândise la aşa ceva. Nu se aşteptase ca un prim-plan al pieptului gol al lui Matt să-i declanşeze memoria celorlalte momente când îl mai văzuse, momente în care zăcuse pe spate cu Matt deasupra ei, înăuntrul ei. Îşi trecu degetul peste cotoarele prăfuite ale romanelor, fără să le vadă titlurile, şi se întrebă într-o doară câte alte femei aveau aceleaşi amintiri intime despre trupul lui Matt unit cu al lor. Zeci, trase ea concluzia, probabil chiar sute. Şi într-un mod caraghios, aproape detaşat, nu-l mai condamnă pe Matt pentru toate aventurile amoroase relatate cu lux de amănunte în presă, aşa cum nu mai avea inima să dispreţuiască femeile care îi oferiseră

trupurile lor. Acum, ca femeie matură, recunoştea pe deplin ceea ce înţelesese doar parţial în adolescenţă, şi anume, că Matt Farrell pur şi simplu radia sex-appeal şi o virilitate ameţitoare. Două componente care exercitau o atracţie fatală, dar dacă le adăugai puterea şi averea enormă acumulată de-a lungul anilor nu era greu de ghicit de ce majoritatea femeilor găseau combinaţia absolut irezistibilă. Ea nu se afla deloc într-un astfel de pericol. Nici vorbă! Ultimul lucru pe care şi-l dorea în viaţa ei era un atlet sexual imprevizibil după care femeile alergau cu sufletul la gură. Prefera într-o mai mare măsură bărbaţii demni de încredere, integri, cinstiţi.Ca Parker. Dar se bucura de compania lui Matt, atât era dispusă să recunoască. Probabil chiar prea mult. Matt o urmărea de pe canapea, sperând că nu va găsi o carte rămânând cu nasul în ea pentru tot restul serii. Când o văzu stând destul de mult în faţa raftului cu jocuri vechi, se gândi că se uita probabil la Monopoly… şi-şi aminti seara când îl jucaseră împreună.

— Ai vrea să jucăm? întrebă el. Ea se răsuci brusc spre el, expresia de pe chip fiindu-i ciudat de prudentă.

— Ce să jucăm?

— Credeam că te uiţi la unul din jocurile alea, cel de deasupra. Meredith văzu cutia cu jocul Monopoly. Toate grijile şi neliniştile ei dispărură într-o clipă, bucuroasă să-şi petreacă următoarele ore cu o activitate atât de frivolă şi lipsită de seriozitate. Îi zâmbi peste umăr, luându-l de pe raft.

— Vrei să jucăm?

— N-ar strica, spuse el, trăgând deja pătura de pe canapea ca să poată sta acolo cu jocul între ei. Două ore mai târziu, Matt era proprietarul trotuarelor, a parcului, având în stăpânire setul de proprietăţi verzi, cel roşu, cel galben, toate patru liniile de cale ferată şi ambele companii de servicii publice; iar planşa era acoperită practic de casele şi hotelurile lui, Meredith trebuind să plătească chirie de fiecare dată când cartonaşul ei se nimerea pe una din proprietăţile lui.

— Îmi datorezi două sute de mii de dolari pentru ultima mişcare, îi atrase el atenţia, încântat de seara petrecută şi complet fermecat de femeia care putea transforma un joc de Monopoly într-una din cele mai reuşite seri din ultimii ani. Dă-i încoace. Ea îi aruncă o privire atât de abătută, încât îl făcu să râdă, apoi spuse:

— Nu mai am decât cinci sute. Ce-ai zice de un împrumut?

— Nicio şansă. Am câştigat. Plăteşte-ţi datoria.

— Stăpânii mahalalelor n-au pic de milă, spuse ea şi îi trânti banii în palma deschisă. Încercă să se încrunte, dar nu reuşi decât să-i zâmbească.Ar fi trebuit să-mi dau seama încă de prima oară când am jucat împreună, când ai cumpărat tot se ce afla pe planşă şi ai luat banii tuturor, că vei ajunge un magnat al afacerilor, bogat şi faimos. În loc să-i zâmbească, el se uită o clipă la ea, apoi întrebă calm:

— Ar fi contat dac-ai fi ştiut? Inima lui Meredith zvâcni dureros, luată pe nepregătite de această întrebare. Încercând cu disperare să treacă peste ea cu nepăsare şi să restabilească starea de spirit de mai înainte, aţinti asupra lui privirea nostimă a

unei femei adânc jignite şi începu să adune cartonaşele de pe planşă.

— Domnule Farrell, ţi-aş fi recunoscătoare dacă n-ai implica faptul că aş fi avut un caracter mercantil în tinereţe. M-ai umilit destul într-o singură seară luându-mi toţi banii.

— Ai dreptate, replică Matt pe acelaşi ton, dar fu uluit că pusese întrebarea cu voce tare şi furios pe el pentru că începea să-şi dorească ca ea să rămână măritată cu el. Ridicându-se, se duse la foc şi se asigură că flăcările nu vor aprinde casa cât timp vor dormi. Fiindcă veni vorba de bani, spuse el punând cutia înapoi pe raft, dacă vei mai garanta vreodată personal pentru un împrumut al companiei, insistă măcar ca banca logodnicului tău să te elibereze de această garanţie după doi sau trei ani. E suficient să arate băncii că împrumutul e în siguranţă. Bucuroasă de schimbarea subiectului, Meredith se întoarse spre el.

— Băncile fac aşa ceva?

— Întreabă-ţi logodnicul. Matt îşi auzi sarcasmul din voce şi un junghiul de gelozie pe care i-l provocă. Şi în timp ce se mustra pentru ceea ce rostise deja, complică şi mai mult lucrurile adăugând: Şi dacă nu acceptă, găseşte-ţi un alt bancher.

Meredith ştiu imediat că se afla pe un teren minat, doar că nu înţelegea cum de ajunse acolo.

— *Reynolds Mercantiles*, explică ea răbdătoare, este de aproape un secol banca companiei. Sunt sigură că, dacă ai afla toate detaliile finanţării, ai găsi condiţiile împrumutului extrem de avantajoase. Enervat fără vreun motiv logic pentru

modul insistent în care îi lua apărarea lui Parker, spuse ce-i stătuse pe limbă toată seara:

— El e răspunzător pentru inelul de pe mâna stângă? Ea dădu din cap studiindu-l nedumerită.

— Are un gust jalnic. E urât ca dracu'! O spuse cu un dispreţ atât de arogant, iar constatarea lui în privinţa inelului era atât de adevărată, încât Meredith simţi cum o apucă un râs de nestăpânit. El rămase nemişcat, cu sprâncenele împreunate, dorindu-şi ca ea să-l contrazică, dar Meredith îşi muşca buza, încercând să nu râdă.

— E o bijuterie de familie.

— E urâtă.

— Păi, o bijuterie de…

— E un obiect, spuse Matt grosolan, cu o mare valoare sentimentală, prea urât să fie vândut şi prea valoros să fie aruncat. În loc să fie supărată, aşa cum se aşteptase,

Meredith izbucni în râs.

— Ai dreptate, izbucni ea. Uitându-se la ea, Matt se chinui să ţină minte că nu mai însemna nimic pentru el, apoi îşi dezlipi privirea de pe faţa ei îmbujorată, fascinantă, îndreptând-o spre ceasul de pe şemineu.

— E trecut de unsprezece, spuse el. Seara s-a terminat. Mirată de tonul aspru,

Meredith stinse repede veioza de lângă canapea.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te ţin treaz atât de târziu. Nu i-am dat seama cât e ora. Când urcară treptele să meargă la culcare, atmosfera prietenoasă se risipise complet. Meredith sesiză schimbarea, dar nu știu ce anume o provocase. Matt o sesiză şi ştiu exact ce o provocase. O conduse, distant şi politicos, până la camera lui

Julie, apoi îi ură noapte bună.

CAPITOLUL 37

La miezul nopţii, Matt era încă treaz. Avea ochii închişi, dar mintea îi era bântuită de ideea că Meredith dormea la capătul coridorului.La ora douăsprezece jumătate se rostogoli pe spate și, profund vexat, deschise sticluţa cu avertismentul împotriva ameţelii. La ora unu şi un sfert smuci capacul şi mai luă o pilulă. Adormi, dar somnul adânc provocat de medicamente îl făcu a viseze la ea… vise nesfârşite, arzătoare, în care Meredith i se răsucea în braţe, goală şi dornică, trecându-şi degetele peste trupul lui, făcându-l să geamă de plăcere. Făcu dragoste cu ea iar şi iar, până o sperie, pentru că nu se mai putea opri… *Matt, încetează, mă sperii!*

El se înfigea în ea tot mai adânc, în timp ce Meradith îl implora să se oprească…

Matt, gata, te rog! în timp ce-i spunea că visează*… Încetează, visezi!*

Şi ameninţând să cheme un doctor… *Dacă nu te trezeşti, mă duc să chem doctorul.*

El nu voia niciun fel de doctor, o voia pe ea. Încercă să se urce pe ea, dar îl împinse înapoi şi îşi puse mâna pe fruntea lui… Apoi îi oferi cafea.

— Te rog, trezeşte-te! Ţi-am adus cafea. Cafea? Şi îi şopti încet la ureche:

— La dracu, visezi! Zâmbeşti în somn. Gata, trezeşte-te! Înjurătura fu cea care pătrunse prin ceaţa din mintea lui. Meredith nu înjura niciodată, deci ceva nu era în regulă cu visul lui. Ceva nu era în regulă… Îşi sili ochii să se deschidă şi se uită la

faţa ei frumoasă, luptându-se să se dumirească unde era. Era aplecată peste el, mâinile ei apucându-l de umeri, şi arăta îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Meredith îşi retrase mâinile de pe umerii lui şi se lăsă să cadă pe pat, respirând uşurată.

— Te-ai zvârcolit în pat şi ai vorbit în somn atât de tare, încât te-am auzit din capătul coridorului. Cum nu te-am putut trezi, am intrat în panică, dar fruntea ţi-e rece. Poftim, ţi-am făcut nişte cafea, adăugă ea arătând cu capul spre ceaşca de pe noptieră. Matt se forţă să se ridice în capul oaselor. Sprijinindu-se cu spatele de capătul patului, îşi trecu mâna prin păr încercând să alunge urmele somnului.

— Pilulele alea, explică el. Două cred că-ţi declanşează în creier un adevărat război nuclear. Meredith luă sticluţa şi citi eticheta.

— Aici scrie că n-ai voie să iei decât una o dată. Fără să-i răspundă, Matt se întinse după ceaşca de cafea, o bău aproape pe toată, apoi îşi lăsă capul pe perne şi închise ochii mai multe minute, lăsând cofeina să-şi facă efectul, fără să-i pese sau să fie preocupat de lucrurile care-l bântuiseră noaptea trecută. Meredith, care îşi amintea ritualul lui de sculare şi răceala urmând primelor minute de trezire, se ridică şi aranja obiectele de pe noptieră, aşa ca să se afle în treabă, apoi luă absentă halatul şi îl puse la picioarele patului. Când se întoarse spre el, ochii îi erau mai vioi, faţa mai relaxată şi aproape copilăroasă. Şi teribil de atrăgătoare.

— Te simţi mai bine? întrebă ea zâmbind.

— Mult mai bine. Faci o cafea excelentă.

— Fiecare femeie se pricepe la cel puţin o specialitate culinară, ceva cu care să se laude ori de câte ori i se oferă prilejul. El surprinse sclipirea amuzată din ochii ei şi zâmbi leneş.

— Unde scrie asta?

— Într-o revistă pe care am citit-o la cabinetul dentistului, replică ea chicotind.

Specialitatea mea culinară e cafeaua. Bine, ai chef de un mic dejun?

— Asta depinde dacă ai de gând sau nu să mi-l serveşti ca şi ieri, din sticle şi borcane, glumi el.

— În locul tău aş fi mai atent cu insultele la adresa bucătarului, în dulapul de sub chiuveta din baie am dat de nişte praf de curăţat şi-ar arăta exact ca zahărul, dacă ţi l-aş pune în fulgii de ovăz. Matt râse cu poftă, apoi bău ce mai rămăsese din cafea.

— Vorbesc serios, spuse ea, zâmbindu-i de la capătul patului, o zeiţă cu plete aurii îmbrăcată în blugi; un înger pus pe şotii. Ce-ai vrea la micul dejun?

Pe tine, îşi zise el în gând, iar dorinţa i se răspândi prin tot trupul…

O voia pe ea la micul dejun. Voia să se întindă şi să o tragă în pat, să-şi vâre mâinile în pletele mătăsoase ale părului şi să-şi unească trupul înfometat de al ei.

Voia să-i simtă mâinile mângâindu-l, voia să se afunde în ea, s-o facă să geamă pentru el.

— Orice, n-are importanţă, spuse el tăios, mişcând păturile ca să-şi ascundă erecţia.

Voi face un duş, apoi cobor să mănânc în bucătărie. După plecarea ei, Matt închise ochii şi strânse fălcile, furios şi descumpănit. În ciuda a

tot ceea ce se petrecuse în trecut, reuşea şi acum să-l stârnească. Dacă tot ce-ar fi simţit pentru ea ar fi fost doar dorinţă sexuală, şi-ar fi putut-o ierta, dar nu-şi putea ierta acest dor mistuitor, disperat, de a fi din nou alături de ea… de a fi iubit de ea. Cu unsprezece ani în urmă se îndrăgostise aproape imediat ce-şi îndreptase ochii asupra ei, iar ani la rând după aceea viaţa îi fusese bântuită de o adolescentă de optsprezece ani mofturoasă, arogantă, râzând fericită. În deceniul care se scursese se culcase cu zeci de femei, toate cu mult mai experimentate decât fusese Meredith. Actul sexual cu ele fusese reciproc avantajos. Cu Meredith fusese un act de o frumuseţe inimaginabilă. Superb. Chinuitor. Magic…

Cel puţin aşa simţise atunci, foarte probabil, trase el concluzia acum, pentru că fusese atât de nebun după ea că nu-şi mai dăduse seama de diferenţa dintre imaginaţie şi realitate.La optsprezece ani îl vrăjise, dar la douăzeci şi nouă era cu mult mai periculoasă pentru liniştea lui sufletească. Se schimbase, iar transformările din ea îl intrigau şi-l atrăgeau. Distincţiei din tinereţe i se adăugase lustrul eleganţei, dar în ochi îi strălucea aceeaşi fragilitate gingaşă, iar surâsul continua să alterneze de la provocator la însorit în funcţie de starea ei de spirit.

La optsprezece ani posedase o candoare dezarmantă, care îl fermecase şi-l surprinsese: la douăzeci şi nouă era o femeie de afaceri plină de succes, dar părea să fi rămas la fel de naturală şi lipsită de afectare ca şi înainte. Iar un lucru la fel de surprinzător era faptul că părea complet indiferentă sau inconştientă de frumuseţea ei. Ieri,

nu se oprise nici măcar o data să se aranjeze în oglinda din sufragerie, nu se uitase nici în treacăt la ea. Spre deosebire de celelalte femei frumoase pe care le cunoştea, nu pozase şi nu luase o anumită poziţie, nu-şi trecuse degetele prin părul acela minunat numai ca să-i atragă atenţia. Frumuseţea i se maturizase, iar silueta căpătase rotunjimi voluptuoase, permiţându-i să arate la fel de ispititoare în blugi şi pulover ca şi în blana de samur şi rochia neagră purtate în ziua când luaseră prânzul împreuna.

Sângele îi zvâcni în vene şi simţi mâncărimi în palme, dornic să exploreze şi să mângâie acele rotunjimi.Pe neaşteptate, mintea-i trădătoare îi oferi o soluţie extrem de ademenitoare: dacă ar mai avea-o o singură dată, ar reuşi poate să-şi stingă definitiv setea pentru ea şi să şi-o scoată din cap odată pentru totdeauna… înjurând în barbă, Matt se sculă din pat şi îmbrăcă halatul. Era nebun numai să se gândească din nou la o relaţie intimă cu ea. Din nou? Se opri brusc. Pentru prima oară de la sosirea ei reuşi să analizeze situaţia fără să se simtă slăbit sau dominat de efectele secundare ale blestematelor de pilule. De ce naiba venise la fermă? răspunse ea însăşi la întrebare: vreau să facem pace…

Bun, acceptase să facă pace cu ea. Atunci de ce mai era acolo? Meredith nu venise să se joace de-a nevasta cu el, nici vorbă, aşa că de ce rămăsese, aducându-i cafea la pat şi dându-şi toată silinţa să-l farmece şi să-l dezarmeze?

Răspunsul îl izbi ca o găleată cu apă rece, lăsându-l ca trăsnit de propria prostie. Am vrut terenul acela din Houston pentru companie, dar

nu ne putem permite să plătim treizeci de milioane”. Dumnezeule, femeia asta era ca un drog! îi luase minţile. Meredith voia terenul din Houston pentru preţul de la început şi, după câte se părea, era dispusă să facă orice ca să-l obţină, chiar să-i gâdile orgoliul. Scuzele ei abjecte, presupusa dorinţă pentru un armistiţiu, atitudinea de soţie grijulie nu fuseseră decât o păcăleală având drept scop capitularea lui.

Revoltat peste măsură de duplicitatea şi naivitatea ei, Matt se duse la fereastră şi trase draperiile la o parte, uitându-se afară, văzând-o cu ochii minţii stând sfioasă lângă pat: voi accepta hotărârea ta drept pedeapsă…

Pedeapsă? îşi zise el furios. Sfioasă? Meredith nu ştia nici măcar ce înseamnă cuvântul; ea şi tatăl ei călcau în picioare pe oricine le ieşea în cale şi o făceau de parcă ar fi fost un drept divin. Singurul lucru care se schimbase în Meredith era că învăţase să fie tenace. Fără îndoială că se va vârî şi în pat cu el, dacă va considera că aşa îşi va obţine terenul, îşi zise el cu repulsie.

Răsucindu-se pe călcâie, Matt îşi ridică servieta de la podea, o deschise şi trase afară telefonul celular aflat întotdeauna înăuntru. Sună la ferma învecinată, iar când Sue O’Donnell îi răspunse, Matt se interesă politicos de familia ei, apoi spuse:

— Am rămas înzăpezit. Vrei să-l rogi pe Dale să cureţe drumul?

— Cum să nu, acceptă ea imediat. Trebuie să vină acasă în după-amiaza asta şi-l trimit acolo îndată ce soseşte. Furios pentru întârziere, dar incapabil să născocească alt plan, Matt închise telefonul şi porni spre baie. Înainte ca pasiunea

să-l îndemne să facă ceva ce l-ar costa cât îi mai rămăsese din mândrie şi respect de sine, o va scoate pe Meredith din casă. Iar pentru asta nu trebuia să facă altceva decât să-i găsească cheile. Îşi amintea vag că în seara în care sosise o văzuse coborând din maşină, apoi aplecându-se în partea stângă, lângă cauciucul din faţă. Cheile erau probabil pe undeva, pe acolo. Perspectiva de a scormoni prin zăpadă era mai puţin dezgustătoare decât cea de a o avea pe cap încă o zi. Sau noapte. Dacă nu i le va putea găsi, îi va lega firele, ca maşina să pornească şi fără chei. Intrând în vană dădu drumul la duş întrebându-se dacă maşina era dotată cu un sistem de alarmă care-i va bloca motorul dacă va încerca aşa ceva. Dacă da, va găsi o altă soluţie, însă, într-un fel sau altul, o va face să plece. Imediat ce drumul va fi curăţat de zăpadă, îi va da cinci minute ca să-şi împacheteze lucrurile şi să iasă afară.

CAPITOLUL 38

Încheindu-şi încă nasturii de la cămaşă, Matt coborî scările cu paşi mari şi hotărâţi. Meredith se răsuci spre el văzându-l că trece furios pe lângă uşa bucătăriei, îşi ia jacheta de piele şi porneşte spre uşa de la intrare.

— Unde te duci?

— Mă duc afară să-ţi caut cheile. Îţi mai aminteşti unde le-ai scăpat?

Gura ei se deschise mirată observând hotărârea care îi încleşta falca.

— Le-am scăpat când am înconjurat maşina prin faţă, dar nu există niciun motiv ca să…

— Ba da, replică el pe un ton categoric, există. Şarada a durat suficient. Nu te mai preface atât de surprinsă, se răsti el. Eşti la fel de sătulă ca mine de presupusul extaz conjugal. Ea trase brusc aer în piept de parcă ar fi pălmuit-o, iar Matt adăugă cu răceală: îţi admir tenacitatea, Meredith. Vrei terenul din Houston pentru douăzeci de milioane şi un divorţ rapid, amical, fără publicitate. Ţi-ai petrecut două zile îngrijindu-te de mine ca să mă arăt mai binevoitor în ambele cazuri.Ai încercat şi nu ţi-a reuşit. Acum du-te înapoi în oraş şi poartă-te ca un manager competent. Dă-mă în judecată pentru terenul din Houston şi cere divorţul, dar termină cu farsa asta greţoasă. Nu ţi se potriveşte deloc rolul de soţie iubitoare, ascultătoare şi probabil că şti mai scârbită de el decât sunt eu.

Îi întoarse spatele şi ieşi afară. Meredith rămase cu ochii pironiţi spre locul unde stătuse, inima zvâcnindu-i cuprinsă de panică, dezamăgire şi umilinţă. Matt trăsese brusc concluzia că ultimele două zile fuseseră o şaradă plictisitoare. Clipind ca să-şi alunge lacrimile de durere, îşi muşcă buza şi reveni la tigaie. Era clar că scăpase şansa cea mai potrivită de a-i spune că nu făcuse un avort.

Nu avea nici cea mai vagă idee ce adusese această schimbare în starea lui de spirit, provocându-i aversiunea pentru ea. Detesta neprevăzutul plin de surprize reprezentat de Matt; întotdeauna se purtase aşa. Nu ştiai niciodată ce gândea sau ce va face în clipa următoare. Înainte de a pleca din casa asta îi va spune adevărul despre ceea ce se petrecuse cu unsprezece ani urmă, dar acum nu mai era sigură dacă lui îi va păsa, chiar că ar fi crezut-o. Luă un ou şi-l izbi atât

de tare de marginea găii, încât gălbenuşul se împrăştie. Timp de zece minute, Matt pipăi prin zăpada din jurul cauciucului din faţă al BMW-ului, încercând în zadar să dea de blestematele de chei; săpă şi dădu zăpada la o parte până mănuşile i se udară, iar mâinile îi îngheţară, apoi renunţă şi îi verifică sistemul de alarmă uitându-se pe geam. Chiar dacă i-ar fi forţat portiera şi i-ar fi legat firele, sistemul de alarmă era instalat astfel cât motorul să nu pornească.

— Micul dejun e gata, spuse Meredith stingherită, intrând în sufragerie după ce auzise uşa de la intrare trântindu-se.Ai găsit cheile?

— Nu, replică Matt, luptându-se să nu-şi iasă din sărite. Avem un lăcătuş în oraş, dar duminica e închis. Meredith îi servi omleta, apoi se aşeză vizavi de el. Încercând cu disperare să reînvie atmosfera degajată de ieri, întreba cu o voce calmă:

— Vrei să-mi spui ce te-a făcut să ajungi dintr-o dată la concluzia că sfârşitul ăsta de săptămână a fost o intrigă plictisitoare pusă la cale de mine?

— Să zicem că odată cu sănătatea mi-a revenit şi capacitatea de a gândi, replică el tăios. În cele zece minute cât mâncară, Meredith încercă să-l atragă în diferite conversaţii, dar eforturile îi fură răsplătite de replici scurte, duşmănoase. În clipa în care termină de mâncat, se ridică şi spuse că va începe să împacheteze lucrurile din sufragerie. Cu inima zdrobită, Meredith îl urmări plecând, apoi se apucă automat să facă curăţenie în bucătărie. După ce şi ultima farfurie fu spălată şi pusă la uscat, se duse la rândul ei în sufragerie.

— Ai multe de împachetat, spuse ea, hotărâtă

să-l îmblânzească. Cu ce te pot ajuta?

Matt îi auzi rugămintea din voce, iar când îşi îndreptă umerii şi se uită la ea trupul îi reacţionă imediat, străbătut de un nou val de dorinţă.Ai putea urca sus cu mine şi mi-ai putea oferi acest delicios corp al tău.

— Fă ce vrei. De ce, se întrebă Meredith cu înverşunare, trebuia să fie atât de inabordabil şi de ce o considera dintr-o dată plictisitoare şi enervantă? Tatăl lui îi spusese că Matt fusese înnebunit de durere din cauza presupusului ei avort, iar refuzul ei de a-l vedea mai că-l omorâse. În momentul acela crezuse că Patrick exagera sentimentele lui Matt pentru ea; acum era sigură, iar certitudinea o făcea să se simtă ciudat şi inexplicabil de deprimată. Dar n-o surprinse. Matt fusese întotdeauna capabil să-şi asume mari responsabilităţi, dar era imposibil ca să-şi dea cineva seama ce gândea sau simţea cu adevărat. Sperând totuşi că starea lui de spirit se va ameliora dacă îl va lăsa singur, se duse la etaj şi îşi petrecu dimineaţa împachetând lenjeria de pat şi restul hainelor de prin dulapuri, care, după cum îi spusese la micul dejun, urmau să fie dăruite unui azil de bătrân.

Se vor păstra doar lucrurile legate de familie, iar Meredith le alese cu grijă din dulapul părinţilor lui, asigurându-se că în cutiile pentru azil nu va ajunge nimic din ceea ce-ar putea avea o valoare sentimentală. Făcând o pauză, se aşeză pe pat şi luă un album de fotografii care aparţinuse mamei lui Matt. Era plin de fotografii, cele mai multe atât de vechi, încât erau deja îngălbenite. Majoritatea reprezenta rude din ţara de origine: fete drăguţe,

cu păr lung şi bonete, bărbaţi chipeşi, încruntaţi.Sub fiecare fotografie era trecută data când fusese făcută şi pe cine înfăţişa. Ultima era şi cea mai recentă, o fotografie de la nunta mamei şi tatălui lui Matt. 24 aprilie 1949 era notat dedesubt cu scrisul ei ordonat. Judecând după varietatea de nume din album, Elizabeth Farrell avusese în Irlanda o mulţime de veri, verişoare, unchi şi mătuşi, îşi zise Meredith zâmbind tandru, întrebându-se melancolică cum era să te tragi dintr-o familie aşa de numeroasă.La prânz coborî. Mâncară sandvişuri şi, cu toate că Matt nu se purtă mai prietenos, răspunse cel puţin întrebărilor şi remarcilor ei cu o politeţe rece, iar ea o luă drept un semn încurajator că starea de spirit i se ameliora. După ce termină de aranjat lucrurile în bucătărie, aruncă o ultimă privire satisfăcută încăperii lucind de curăţenie, apoi se duse în sufragerie, unde Matt împacheta metodic cărţi şi alte nimicuri punându-le în cutii de carton. Se opri în prag, uitându-se la felul în care cămaşa din piele de căprioară se întindea peste umerii laţi, musculoşi, revenind la loc ori de câte ori îşi ridica braţul. Îşi scosese blugii care se udaseră când îi căutase cheile, iar acum purta o pereche de pantaloni gri, materialul luând forma şoldurilor şi a picioarelor lungi, cu muşchi tari. Preţ de o clipă se gândi chiar să meargă în spatele lui să-i înconjoare talia cu braţele şi să-şi lase obrazul pe spatele lui. Se întrebă ce-ar face Matt. Probabil ar împinge-o la o parte, îşi zise ea cu tristeţe. Îşi adună curajul pentru a-i înfrunta refuzul şi făcu un pas înainte, dar, după o jumătate de zi în care îi îndurase toanele imprevizibile, era cu nervii

întinşi la limită, cu temperamentul gata să-i scape de sub control. Îl urmări lipind ultima cutie cu cărţi, apoi spuse:

— Te mai pot ajuta cu ceva?

— Nu cred, din moment ce am terminat deja, spuse el fără să se deranjeze să se întoarcă. Meredith încremeni, efortul de a se calma trimiţându-i pete roşii în pometţii înalţi. Cu o ultimă încercare de a vorbi politicos, spuse:

— Mă duc în camera lui Julie să împachetez lucrurile lăsate acolo. Vrei o ceaşcă de cafea?

— Nu, o repezi el.

— Nu vrei nimic altceva?

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! explodă el, rotindu-se spre ea. Încetează să mai faci pe nevasta răbdătoare şi sfântă, şi cară-te de aici. Furia îi aduse flăcări în ochi. Îşi strânse pumnii, luptându-se cu lacrimile şi cu impulsul de a-i trage o palmă.

— Bine, ripostă ea, chinuindu-se eroic să-şi menţină demnitatea rănită. N-ai decât să-ţi pregăteşti tu cina şi s-o mănânci singur. Întorcându-i spatele, porni în sus pe scări.

— Asta ce naiba mai vrea să însemne? întrebă el indignat. Meredith se întoarse spre el privindu-l ca o zeiţă furioasă, arogantă, părul căzându-i în valuri pe umeri.

— Înseamnă că te cred o companie jalnică. Era un adevăr atât de banal, încât Matt ar fi izbucnit în râs dacă n-ar fi fost deja atât de furios pe sine însuşi pentru că o dorea, chiar şi acum când îi arunca privirea aceea ucigătoare. O urmări întorcându-i spatele şi mergând mai departe pe coridorul de sus, apoi Matt porni alene spre

fereastră. Se apucă cu mâna de pervazul de sus şi se uită în curte.

Drumul era curăţat de zăpadă. Dale O'Donnell trebuie să fi venit când ei serviseră prânzul. Timp de câteva minute, Matt rămase la fereastră, luptându-se cu impulsul de a merge sus şi a descoperi dacă Meredith îşi dorea atât de mult terenul din Houston, încât să se bage în pat cu el. Existau căi chiar mai cumplite de a petrece o zi şi o noapte de iarnă, şi nicio răzbunare mai plăcută decât să o lase să-şi facă mendrele, apoi s-o trimită la plimbare, fără să-i dea nimic.

Dar tot ezita, reţinut de nişte scrupule vagi… sau simţul autoconservării. Plecând de la fereastră, îşi scoase jacheta din dulap şi se duse din nou afară, ferm hotărât să-i găsească cheile. Dădu peste ele doar la câţiva centimetri de locul unde le căutase prima oară.

— Drumul e liber, anunţă el intrând în camera lui Julie, unde Meredith punea nişte albume vechi într-o cutie. Împachetează-ţi lucrurile. Meredith se roti brusc, jignită de tonul lui rece, pierzând orice speranţă pentru o împăcare, pentru o revenire la atmosfera prietenoasă de ieri. Adunându-şi curajul, înveli încet şi ultimul album.

Acum, că venise momentul să-i spună despre cum pierduse copilul, se aştepta ca el să reacţioneze în genul „sincer să fiu, draga mea, puţin îmi pasă".

Numai gândul la această posibilitate o făcu să clocotească de furie. După o jumătate de zi în care îi suportase sarcasmul şi tăcerea încăpăţânată, nervii şi temperamentul i se apropiau de punctul limită.

Puse cu atenţie albumul în cutie, apoi îşi îndreptă umerii şi se uită la el.

— Înainte de a pleca, trebuie să-ţi mai spun ceva.

— Nu mă interesează, izbucni el. Adună-ţi lucrurile.

— Nu mă mişc până nu-ţi spun motivul pentru care am venit de fapt aici, spuse ea, apoi scoase un ţipăt când el îi apucă braţul.

— Meredith, se răsti el, termină cu prostiile şi cară-te!

— Nu pot! se dezlănţui ea, eliberându-şi braţul. N-am… n-am cheile. Iar atunci ochii lui Matt se îndreptară spre sacoşa de lângă pat. Matt nu-şi amintea prea limpede seara în care sosise, dar era al naibii de sigur că ar fi observat dacă avusese sau nu o sacoşă. Şocul vederii ei trebuie să i se fi întipărit în minte. Maşina era încuiată, însă ea reuşise să-şi scoată sacoşa! Întorcându-se, îi înhaţă poşeta de pe noptieră şi îi goli conţinutul pe pat. Deasupra portofelului şi trusei de machiaj ateriza un set de chei.

— Deci, rosti el cu o voce mieroasă, n-ai chei? Cuprinsă de panică şi disperare,

Meredith îşi puse fără să se gândească mâna pe pieptul lui.

— Matt, te rog, ascultă-mă. Îi urmări privirea aţintindu-se asupra mâinii ei, apoi înălţându-i-se încet spre faţă, iar când îi întâlni ochii observă o schimbare distinctă, deşi nu-şi dădu seama că fusese provocată de gestul intim. Maxilarul îşi pierdu din rigiditate, corpul i se relaxă; ochii nu-i mai fură duri şi indiferenţi, ci o studiau leneşi şi bănuitori; până şi vocea îi era alta, caldă, plăcută,

ca satinul peste oţelul rece:
— Dă-i drumul şi vorbeşte, scumpo, îţi voi sorbi fiecare cuvânt. Uitându-se în ochii aceia cenuşii acoperiţi pe jumătate de pleoape, mintea lui Meredith tresări alarmată, dar era prea disperată să-i spună adevărul ca să acorde atenţie avertismentului sau chiar să observe că mâinile lui alunecau în sus şi în jos pe braţele ei. Trăgând repede aer în piept, îşi începu discursul repetat toată dimineaţa:
— Vineri seară m-am dus la apartamentul tău ca să încerc să mă înţeleg cu tine…
— Asta o ştiu deja, o întrerupse el.
— Dar nu ştii că m-am certat cumplit cu tatăl tău.
— Sunt sigur că tu nu te-ai certat, scumpo, rosti el cu un sarcasm voalat. O femeie bine crescută ca tine nu s-ar coborî niciodată atât de jos.
— Ba am făcut-o, spuse Meredith tulburată de atitudinea lui, dar hotărâtă să meargă mai departe. Vezi tu, tatăl tău mi-a spus să mă ţin cât mai departe de tine; m-a acuzat că am omorât copilul nostru şi că te-am distrus şi pe tine.La început eu… eu n-am ştiut despre ce vorbeşte.
— Greşeala trebuie să fi fost a lui, nu ţi-a explicat destul de clar…
— Nu-ţi mai lua aerul ăsta superior, îl avertiză Meredith, oscilând între panică şi disperare. Încerc să te fac să înţelegi.
— Îmi cer scuze. Ce anume ar trebui să înţeleg?
— Matt, nu am făcut un avort, am pierdut copilul. L-am pierdut, repetă ea, scrutându-i chipul flegmatic în căutarea vreunui semn.
— Ai pierdut copilul. Înţeleg. Ochii i se opriră

asupra buzelor, iar mâna îi urcă pe braţ cuprinzându-i ceafa. Atât de frumoasă... şopti el gutural.Ai fost întotdeauna atât de afurisit de frumoasă... Uluită şi paralizată de cuvintele lui, de timbrul răguşit al vocii, Meredith se uită la el cu ochi mari, nesigură de ce gândea, incapabilă să creadă că-i acceptase explicaţia atât de uşor şi atât de calm.

— Atât de frumoasă, repetă el, degetele strângându-i-se în jurul gâtului, şi mincinoasă. Înainte ca ea să-şi poată aduna gândurile, gura lui se prăvăli peste a ei cuprinzând-o într-un sărut de o senzualitate barbară, despărţindu-i buzele cu cruzime. Degetele i se înfipseră în păr, răsucindu-se în jurul şuviţelor, dându-i cu forţa capul pe spate şi ţinând-o prizonieră, în timp ce limba i se împingea insolentă în gură. Scopul sărutului era să o pedepsească şi să o umilească, iar Meredith îşi dădu seama, dar în loc să i se opună, aşa cum Matt s-ar fi aşteptat din partea ei, se agăţă de gâtul lui, îşi lipi trupul de al lui şi-l sărută cu toată tandreţea sfâşietoare şi remuşcarea dureroasă din inima ei, încercând să-l convingă în felul ăsta că-i spunea adevărul. Reacţia ei îl făcu să încremenească şocat; se încordă dorind parcă să o împingă la o parte, apoi, gemând adânc, o strânse la piept şi o sărută pe îndelete, cu nesaţ, înăbuşind orice încercare de apărare din partea ei, înnebunind-o de dorinţă. Sărutul se adânci necruţător, gura lui mişcându-se nerăbdătoare, convingătoare, peste a ei, iar Meredith simţi apăsarea trupului excitat. Când el îşi ridică în sfârşit capul, Meredith era prea ameţită ca să priceapă imediat sensul caustic al întrebării lui:

— Foloseşti anticoncepţionale? înainte de a ne vârî în pat ca să-mi arăţi cât de mult îţi doreşti terenul din Houston, vreau să mă asigur că nu va exista un alt copil din întâlnirea asta sau un alt avort. Meredith făcu un pas în spate, uitându-se la el furioasă şi uluită.

— Avort!? rosti ea simţind cum i se pune un nou în gât. N-ai auzit ce ţi-am spus? Am pierdut copilul.

— Naiba să te ia, nu mă minţi!

— Trebuie să mă asculţi…

— Nu mai vreau să vorbesc, spuse el brutal, iar gura se lăsă iar peste a ei, devorând-o înfometat. Înnebunită să-l oprească, să-l facă să înţeleagă înainte de a fi prea târziu, Meredith se luptă şi reuşi în cele din urmă să-şi elibereze gura.

— Nu! strigă ea strecurându-şi palmele pe pieptul lui, punându-şi faţa pe cămaşă.

Mâna lui îi apucă ceafa, de parcă ar fi vrut să-i dea din nou capul pe spate, iar Meredith se luptă cu o forţă născută din teroare şi panică, împingându-i mâinile la o parte şi smulgându-se din îmbrăţişarea lui.

— Nu am făcut avort, nu-i adevărat! strigă ea făcând un pas în spate, respirând rapid, sacadat, cuvintele revărsându-i-se pe gură cu toată suferinţa şi furia de care era capabilă. Discursul pregătit cu grijă şi repetat îi zbură complet din minte, în locul lui apărând un torent de cuvinte îndurerate. Am pierdut copilul şi era cât pe ce să mor. L-am pierdut! Niciun doctor nu face un avort la şase luni…

Cu câteva minute în urmă ochii lui arseseră de patimă, însă acum o fulgerară cu un dispreţ

sălbatic.

— Ba o face, dacă dai spitalului o întreagă aripă nouă.

— Nu e vorba de ceva legal, e prea periculos.

— Se pare că da, din moment ce-ai zăcut acolo timp de aproape două săptămâni.

Meredith realiză că el analizase toate astea cu mult timp în urmă, trăsese propriile concluzii, chiar dacă erau eronate, şi nimic din ceea ce-i va spune nu-i va schimba părerea. Adevărul crud o zdruncină şi îşi întoarse capul într-o parte, ştergându-şi lacrimile amare, gata să i se reverse pe obraji, dar nu se putu opri să nu-i vorbească:

— Of, te rog, îl imploră ea distrusă, ascultă-mă. Am avut o hemoragie şi am pierdut copilul nostru, i-am cerut tatălui meu să-ţi trimită o telegramă în care să-ţi spună ce s-a întâmplat şi să-ţi ceară să te întorci acasă. Nu mi-am imaginat că te va minţi sau că te va opri să intri în spital, dar tatăl tău mi-a spus ce-a făcut…

Lacrimile nu mai putură fi oprite, îi inundară ochii, iar Meredith continuă cu o voce frântă: Am crezut că te iubesc. Te-am aşteptat să vii la spital. Am aşteptat, şi-am aşteptat, plânse ea, dar tu n-ai apărut. Îşi plecă capul, umerii tremurându-i din cauza hohotelor pe care nu le mai putea stăpâni. Matt ştia că plânge, dar îi fu imposibil să reacţioneze din cauza unei amintiri ce-i fulgeră creierul ca un junghi dureros în clipa în care Meredith pomenise de tatăl ei, imaginea lui Philip Bancroft în biblioteca din casa lui, alb la faţă de furie. Te crezi dur Farrell, dar nu ştii încă cum e să fii necruţător. Nu mă voi da în lături de la nimic ca să o eliberez pe Meredith de tine! După acea

tiradă, după ce-şi vărsase năduful,

Bancroft îi ceruse lui Matt să încerce să se înţeleagă de dragul lui Meredith.

Bancroft păruse sincer. Păruse gata să accepte căsătoria, deşi în silă. Dar o făcuse oare? se întrebă Matt acum. Nu mă voi da în lături de la nimic ca să o eliberez pe Meredith de tine… În clipa aceea, Meredith îşi ridică ochii spre el. În starea de paralizie şi nesiguranţă în care se afla, Matt se uită în ochii ei şi ce văzu acolo mai că-l făcu să cadă în genunchi: erau plini de lacrimi şi de o implorare mută.

Şi adevăr. Un adevăr cumplit, de nesuportat, care îi frânse inima.

— Matt, şopti ea printre suspine, am… am avut o fetiţă.

— Oh, Dumnezeule! gemu el şi o strânse la pieptul lui. Dumnezeule! Meredith se agăţă de el, lipindu-şi de cămaşa lui obrazul umed, incapabilă să pună capăt tristeţii şi regretului, acum că; era în braţele lui.

— Am botezat-o Elizabeth, după mama ta. Matt abia dacă o auzi; întreaga fiinţă îi era torturată de imaginea lui Meredith stând singură în spital, aşteptându-l în zadar.

— Nu, imploră el soarta, strângând-o şi mai tare la piept, frecându-şi bărbia de părul ei. Te rog, nu.

— N-am putut merge la înmormântare, şopti ea cu o voce gâtuită de emoţie, am fost prea bolnavă. Tata mi-a spus c-a fost acolo… nu… nu m-a minţit în privinţa asta, aşa-i? Agonia simţită de Matt când ea pomeni de o înmormântare şi că fusese prea bolnavă fu cât pe ce să-l doboare.

— Iisuse! gemu el, ţinând-o strâns la piept,

trecându-şi mâinile peste spatele şi umerii ei, încercând neputincios să aline suferinţa provocată fără vina lui cu mulţi ani în urmă. Meredith îşi ridică spre el faţa scăldată în lacrimi implorându-i consolarea.

— I-am cerut ca Elizabeth să aibă zeci de flori la înmormântare. I-am spus că trebuie să fie trandafiri roz. Nu… nu crezi că m-a minţit când m-a asigurat că le-a trimis?

— Le-a trimis, o încredinţa Matt cu ardoare. Sunt sigur că a făcut-o.

— N-aş… n-aş suporta să ştiu că n-a primit flori…

— Oh, te rog, draga mea, murmură Matt, zdruncinat. Destul. Te rog. Prin pâcla deasă a propriei suferinţe şi amărăciuni, Meredith auzi mâhnirea din vocea lui îngroşată, îi văzu chipul răvăşit de durere şi fu cuprinsă de o tandreţe copleşitoare, care-i umplu inima de gingăşie.

— Nu plânge, murmură ea, lacrimile ei curgându-i fără să şi le poată opri. Întinse mâna şi îşi puse degetele pe obrajii lui. Acum s-a terminat. Tatăl tău mi-a spus adevărul. De aceea am venit aici, înţelegi… Trebuia să-ţi povestesc ce s-a întâmplat. A trebuit să-ţi cer să mă ierţi… Dându-şi capul pe spate, Matt închise ochii, încercând să înghită nodul din gât. Să te iert? repetă el, o şoaptă chinuită.

Pentru ce?

— Pentru că te-am urât în toţi anii ăştia. El îşi sili ochii să se deschidă şi se uită în jos la faţa ei frumoasă.

— Nu se poate să mă fi urât mai mult decât mă urăsc eu acum. Meredith simţi o strângere de

inimă la vederea remuşcărilor chinuitoare din ochii lui; păruse mereu atât de invulnerabil, încât nu-l crezuse capabil de emoţii puternice. Sau poate judecata îi fusese întunecată de tinereţe şi de lipsa de experienţă. Dar oricum ar fi fost, acum voia doar să încerce să-l calmeze.

— S-a terminat. Nu te mai gândi, spuse ea încet, lăsându-şi faţa pe pieptul lui, dar fu o sugestie zadarnică, pentru că în tăcerea care urmă niciunul din ei nu reuşi să se gândească la altceva.

— Ai avut dureri mari când s-a întâmplat? întrebă el într-un final.

Meredith vru să-i spună din nou să nu se mai gândească la trecut, dar o parte a minţit ei realiză că Matt îi cerea să-i împărtăşească acum lucrurile pe care ar fi avut dreptul să le ştie cu unsprezece ani în urmă. Îi oferea în acelaşi timp şansa târzie de a apela la ajutorul de care ar fi avut nevoie atunci.

Iar Meredith înţelese încetul cu încetul că îşi dorea acest ajutor, chiar şi acum.

Stând în cercul format de braţele lui, simţi mângâierea uşoară a mâinii lui la ceafă şi pe umeri, şi dintr-o dată nu mai avu douăzeci şi nouă de ani; avea din nou optsprezece, el douăzeci şi şase şi era îndrăgostită. Matt reprezenta forţa, siguranţa şt speranţa.

— Dormeam când s-a declanşat hemoragia, începu ea. Ceva m-a trezit… m-am simţit ciudat şi am aprins veioza. Când m-am uitat, cuvertura era plină de sânge.

Am urlat. Se opri, apoi se sili să continue: Doamna Ellis s-a întors în ziua aceea din Florida, m-a auzit, l-a sculat pe tata şi cineva a chemat o

ambulanţă, aveam nişte dureri cumplite şi l-am implorat pe tata să încerce să te sune, apoi a sosit salvarea. Îmi amintesc că am fost scoasă din casă pe o targă, iar cei care mă duceau alergau. Şi-mi amintesc de sirena care suna la nesfârşit. Am încercat să-mi acopăr urechile ca să nu mai aud sunetul acela, dar îmi făceau injecţie şi braţul mi-a fost tras în jos. Meredith trase adânc aer în piept, nesigură dacă va putea continua fără să înceapă să plângă, dar mâna lui Matt îi alunecă în jos pe şira spinării, ţinând-o lipită de trupul lui puternic, şi îşi găsi curajul să povestească mai parte: Următorul lucru de care îmi amintesc e bâzâitul unui aparat, iar când am deschis ochii eram într-un pat de spital, de corpul meu era prinse tot felul de tuburi, iar un aparat îmi arăta bătăile inimii. Era zi, lângă mine se afla o soră, dar când am vrut s-o întreb de copil mi-a spus să nu-mi fac griji. Am întrebat-o că pot să te văd, iar ea mi-a răspuns că nu eşti acolo. Când am deschis ochii din nou, era noapte, iar în jurul patului se adunase o mulţime de doctori şi de surori, i-am întrebat şi pe ei copil, dar mi-au spus că doctorul meu va veni imediat şi că tul va fi bine. Ştiam că mint.

Aşa că le-am cerut… nu, se corectă ea cu un zâmbet trist, dându-şi capul pe spate şi uitându-se la el, le-am poruncit să te lase să intri, ştiam că pe tine nu ar îndrăzni să te mintă. Matt se strădui să-i zâmbească, dar în ochi îi zvâcnea aceeaşi durere răscolitoare, iar Meredith îşi puse obrazul pe pieptul lui.

— Mi-au spus că nu eşti acolo, era doar tata, apoi a venit doctorul meu, tata a intrat şi el în cameră, iar toţi ceilalţi au ieşit afară… Meredith

se opri, înfiorându-se de amintirea ce urma. Sesizând parcă ce simţea, Matt îşi puse mâna pe obrazul ei, lipindu-i faţa de bătăile ritmice ale inimii lui.

— Spune mai departe, şopti el, vocea lui groasă tremurând de tandreţe şi regret. Sunt aici, iar de data asta nu mai poate durea la fel de mult. Meredith îl crezu, mâinile îi urcară de pe piept pe umeri, agăţându-se instinctiv, dar lacrimile îi inundară iar ochii, punându-i un nod în gât.

— Doctorul Arledge mi-a spus c-am avut o fetiţă şi că s-a făcut tot ceea ce era omeneşte posibil pentru salvarea ei, dar n-au putut, pentru că… pentru că a fost prea mică. Lacrimile îi alunecară pe obraji. Prea mică! repetă ea cu un hohot de plâns sfâşietor. Credeam că bebeluşii trebuie să fie mici. Mic e… un cuvânt drăguţ… atât de feminin… Simţi degetele lui Matt apăsându-se de spatele ei, iar forţa reţinută a reacţiei lui îi dădu putere. Inspiră adânc şi termină:

— Fiind atât de mică n-a putut respira normal. Doctorul Arledge m-a întrebat ce voiam să fac, iar când mi-am dat seama că mă întreabă dacă vreau să-i dau un nume şi apoi s-o înmormântez, am început să-l implor să mă lase să te văd. Tata s-a înfuriat pe el pentru că m-a necăjit şi mi-a spus că ţi-a trimis o telegramă, dar n-ai venit. Doctorul Arledge mi-a spus că nu puteam aştepta prea multe zile pentru a lua hotărârile astea. Aşa c-am hotărât, încheie Meredith cu inima frântă. Am botezat-o Elizabeth pentru că m-am gândit c-o să-ţi facă plăcere, şi-am spus tatălui meu că vreau să aibă zeci şi zeci de trandafiri. Şi ca pe toate panglicile coroniţelor să fie scris. „Te iubim.

Mama şi tata”.

Glasul lui Matt dobândi inflexiuni dureroase:

— Mulţumesc, şopti el, iar Meredith realiză brusc că umezeala de pe obrajii ei nu era doar de la lacrimile ei şi de la ale lui.

— Şi apoi am aşteptat, rosti ea suspinând. Am aşteptat să vii pentru că mă gândeam că dacă vei ajunge acolo totul va fi cumva mai bine.La câteva clipe după ce termină, Meredith se simţi cuprinsă de o mare uşurare, de o senzaţie de calm.

Când Matt vorbi, reuşise şi el să-şi controleze emoţiile:

— Am primit telegrama tatălui tău la trei zile după ce a trimis-o. Eram anunţat că ai făcut un avort şi că nu vrei altceva de la mine decât un divorţ şi ai depus deja cererea la tribunal. Am venit acasă oricum, iar una dintre cameristele voastre mi-a spus unde eşti, dar când am ajuns la spital m-au informat că ai cerut să nu fiu lăsat să urc la tine. M-am întors a doua zi având un fel de plan de a trece de paza de la intrarea din salonul Bancroft, dar n-am ajuns prea departe.La uşă mă aştepta un poliţist cu o hotărâre judecătorească, prin care mi se interzicea să mă apropii de tine.

— Şi în tot timpul ăsta, şopti ea, eu eram acolo, aşteptându-te.

— Îţi jur, replică el pe un ton aspru, că dacă m-aş fi gândit că există măcar o şansă ca tu să vrei să mă vezi, nicio hotărâre judecătorească şi nicio forţă de pe lume nu m-ar fi putut opri să ajung la tine. Ea încercă să-l consoleze cu un adevăr simplu:

— Nu m-ai fi putut ajuta. Trupul lui încremeni.

— N-aş fi putut? Ea îşi clătină capul.

— Se făcuse totul pentru mine, ca şi pentru Elizabeth. N-ai fi avut cu ce să mă ajuţi. Meredith era atât de uşurată că adevărul ieşise în sfârşit la lumină, încât îşi abandonă mândria şi hotărî să spună tot: Vezi tu, în ciuda a ceea ce-am cerut să fie scris pe panglicile coroniţelor, în adâncul inimii ştiam foarte bine ce simţi tu în realitate pentru copil şi pentru mine.

— Spune-mi, rosti el aspru, ce simţeam în realitate? Surprinsă de înverşunarea bruscă din tonul lui, Meredith îşi înclină capul pe spate. Zâmbind cu blândeţe ca să-i arate că nu-l critică, spuse:

— Răspunsul e la fel de evident acum, pe cât a fost şi atunci: Te-ai trezit pe cap cu amândouă. Te-ai culcat o singură dată cu o copilă prostuţă de optsprezece ani, care şi-a dat toată silinţa să te seducă şi n-a avut destulă minte să se ferească de sarcină, şi iată ce s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat, Meredith? întrebă el supărat.

— Ce s-a întâmplat? Ştii bine ce s-a întâmplat. Am venit să te anunț ca să-ţi dau vestea cea mare, iar tu ai făcut un lucru nobil, te-ai însurat cu fata pe care n-o doreai.

— N-o doream? explodă el, vocea lui dură fiind în total dezacord cu semnificaţia cuvintelor. Te-am dorit în fiecare zi a zilelor mele amărâte. Meredith se uită la el vrăjită, neîncrezătoare, fericită, răscolită.

— Şi mai greşeşti într-o privinţă, spuse el, expresia devenindu-i mai blândă când îi cuprinse în palme faţa, degetele ştergând umezeala. Dacă mi s-ar fi permis să intru în spital, te-aş fi putut

ajuta. Vocea ei fu o şoaptă tremurată:

— Cum?

— Aşa, spuse el, şi cu faţa ei între palme, îşi plecă capul şi îşi trecu buzele peste ale ei. Gingăşia sărutului, felul în care degetele îi dezmierda faţa distruse complet echilibrul interior al lui Meredith, iar ochii i se umplură din nou de lacrimi, deşi crezuse că nu-i mai rămăsese niciuna. Te-aş fi luat acasă cu mine şi te-aş fi ţinut în braţe, aşa, îi jură el cu glas scăzut, lipind-o de el, respiraţia fierbinte atingându-i urechea şi trimiţând fiori prin tot trupul ei. Când te-ai fi simţit destul de bine, am fi făcut dragoste, iar mai târziu, oricând ai fi vrut, ţi-aş fi dat o altă ocazie să avem alt copil. Nu spuse „aşa”, dar când o întinse pe pat şi se lăsă peste ea, Meredith ştiu că la asta se gândea. O ştia la fel de bine cum ştia că n-ar trebui să-l lase să-i scoată puloverul şi să-i tragă fermoarul blugilor, la fel de bine cum ştia că nu putea avea un alt copil. Dar, vai, bucuria de a pretinde, măcar o dată, că toate astea erau reale, iar trecutul doar un vis urât ce putea fi schimbat era prea mare.

Inima ei îşi dorea cu disperare să încerce, dar o voce mică a raţiunii o avertiza că era o greşeală.

— Nu e bine, şopti ea când se lăsă peste ea.

— E foarte bine, rosti el neînduplecat, iar buzele lui le acoperiră pe ale ei, despărţindu-le cu o pricepere familiară, insistentă. Meredith închise ochii şi lăsă visul să înceapă. Numai că la visul ăsta nu era doar o spectatoare. Participa, la început ezitând; la fel de timidă şi stângace cum fusese întotdeauna când se confruntase cu virilitatea lui cutezătoare şi cu experienţa lui

infailibilă. Gura lui o tortură şi o ademeni pe a ei, limba alunecându-i peste buze, zvâcnind între ele, mâinile mişcându-se la nesfârşit pe talie, picioare, urcând languros şi ispititor spre sânii ei. Meredith scoase un geamăt scurt, un amestec de încântare trezită la viaţă şi inhibiţie repetată, şi îşi trecu mâinile, nesigură şi timidă, prin părul des şi cârlionţat al pieptului musculos. Gura lui deveni mai insistentă, palmele dureros de aproape de sâni, dar fără să o atingă, degetele mari jucându-se deasupra lor. Iar când crezu că va muri de dorinţă, Matt îşi împinse limba în gura ei, mâinile luându-i în stăpânire sânii, frământând, aţâţând, frecând instinctiv sfârcurile întărite, iar strigătul pe care Meredith şi-l reţinuse erupse în clipa în care reţinerea dispăru. Trupul i se arcui spre el, îşi plimbă mâinile peste muşchii încordaţi ai braţelor lui, întâmpinând fericită invazia limbii, dăruindu-i-o pe a ei, răsucindu-se cu el pe o parte. Matt îşi smulse gura de pe a ei, iar ea protestă gemând, apoi se înfiora încântată când el îi sărută urechea, trecându-şi buzele pe gâtul ei, apoi peste sâni, cuprinzându-i strâns sfârcurile.

Pierdută în patima întunecată, fără grai, îi simţi mâna strecurându-se spre triunghiul dintre picioare, căutând şi găsind fiecare locşor umed şi fierbinte, atingând şi dezmierdând până începu să se zvârcolească sub el. Matt ştiu momentul exact când Meredith îşi predă trupul; simţi încordarea părăsind-o, picioarele i se relaxară, apoi se deschiseră pentru el, iar delicateţea subtilă a capitulării ei, de care îşi amintea atât de bine, îi cutremură corpul de o dorinţă de nestăpânit. Inima îi bubui în piept, trupul îi vibra şi când se

mişcă peste ea îi tremurau braţele şi picioarele. Pierduse cu totul speranţa deşartă de a prelungi această unire incredibilă, magnifică; nu mai conta nimic altceva decât să fie parte din ea. Ţinându-se deasupra ei, se lăsă în ea încetul cu încetul, luptându-se cu nevoia covârşitoare de a se afunda în întregime în minunata ei fierbinţeală, devorând-o cu mâinile şi cu gura. Patima începu să-i scape de sub control când ea îşi ridică şoldurile spre el, apoi din nou când mâinile îi alunecară peste umeri şi îi şopti numele, dar când deschise ochii şi se uită la ea, Matt fu pierdut: ce vedea nu era un fragment al imaginaţiei lui înflăcărate, fata pe care o iubise era femeia din braţele lui; faţa frumoasă care îi bântuise visele era la câţiva centimetri de a lui, îmbujorată de dorinţă, părul lucios revărsându-se peste pernă.

Îl aşteptase la spital; nu încercase niciodată să scape de copilul lor. Venise aici, îi îndurase ura şi îi înfruntase furia, apoi îi ceruse iertare. Adevărul era răscolitor, însă chiar şi Matt ar fi reuşit să continue să se mişte lent şi ritmic în ea… dacă Meredith nu şi-ar fi ales acel moment ca să-i mângâie ceafa cu degetele, să-şi ridice şoldurile şi să şoptească:

— Te rog Matt. Tandreţea numelui său pe buzele ei şi mişcarea excitantă a trupului ei venind spre al lui îi smulse un geamăt gutural şi se împinse în ea, izbind iar şi iar până când patima sălbatică îi înnebuni pe amândoi, se repeziră spre ea împreună… găsind-o în aceeaşi clipă, explodând simultan. Cu membrele împreunate, inimile bubuind la unison, Matt o cuprinse în braţe, înfigându-se mai adânc, dorind să verse în ea

unsprezece ani de dorinţă, iar Meredith îl lipi de ea, până spasmele ei ritmice îl stoarseră de orice cu excepţia unei senzaţii copleşitoare de bucurie şi pace interioară. Se prăbuşi peste ea, cu respiraţia sacadată, apoi se întinse alături trăgând-o lângă el. Închise ochii, savurând clipa, venerând tot ce era Meredith şi tot ceea ce-l făcea să-şi dorească să fie. Cu unsprezece ani în urmă fusese dat afară din rai; îl regăsise în acest sfârşit de săptămâna şi ar fi făcut orice ca să nu-l mai piardă din nou. Atunci nu avusese să-i ofere altceva decât pe sine însuşi; acum îi putea dărui întreaga lume şi pe sine însuşi. O simţi respirând regulat şi îşi dădu seama că adormise. Zâmbi în sinea lui, un pic cam jenat de lipsa de stăpânire care-i secătuise pe amândoi… O va lăsa să doarmă o oră sau două, hotărî el, şi se va odihni şi el. Apoi o va trezi şi va face din nou dragoste cu ea, dar mai lent. Iar după aceea vor sta de vorbă. Vor trebui să facă planuri. Chiar dacă se aştepta să nu rupă logodna numai din cauza unei după-amieze furtunoase petrecute în pat cu el, Matt ştia că o putea convinge de adevărul simplu: erau sortiţi să rămână împreună. Acesta le era destinul…

Trezit din somn de un zgomot venind, de undeva, din casă, Matt deschise ochii şi se uită nedumerit la perna goală de lângă el. Încăperea era cufundată în întuneric şi se rostogoli pe o parte, zgâindu-se la cadranul ceasului. Era aproape şase. Se ridică sprijinindu-se într-un cot, mirat că dormise aproape trei ore. O clipă sau două rămase nemişcat încercând să-şi dea seama unde era Meredith, dar primul sunet pe care îl auzi fu ultimul la care s-ar fi aşteptat: venea de

afară, motorul unei maşini, apoi scrâşnetul roţilor. Preţ de o secundă de binecuvântată ignoranţă, îşi zise că trebuie să fi fost îngrijorată că bateria va slăbi din cauza frigului, şi azvârli pătura sculându-se din pat. Trecându-şi mâna prin păr, se duse la fereastră şi împinse draperiile la o parte, vrând să-i strige să-l lase pe el să se ocupe de maşină. Dar văzu o pereche de lumini roşii strălucitoare, BMW-ul accelerând pe drumul lung îndreptându-se spre şoseaua principală.

Uluit, prima lui reacţie fu să se îngrijoreze că maşina mergea cu o viteză prea mare, apoi realitatea îl izbi în plin. Plecase! O fracţiune de secundă mintea lui refuză să înregistreze şocul. Se târâse afară din pat şi se furişase în noapte. Înjurând sălbatic, aprinse lumina, îşi apucă pantalonii, apoi rămase pe loc, cu mâinile pe şolduri, uitându-se la patul gol, aproape complet paralizat. Nu-i venea să creadă că fugise de parcă ar fi făcut ceva de care să se ruşineze şi n-ar suporta să-l înfrunte la lumina zilei. Şi atunci văzu foaia de hârtie de pe noptieră, ruptă din blocnotesul galben în care îşi notase însemnările pentru întrunirea cu directorii. O luă, speranţa arzându-i pieptul, gândindu-se că se dusese să caute un magazin cu alimente sau ceva asemănător.

Matt, ce s-a întâmplat n-ar fi trebuit să se întâmple. A fost o greşeală din partea noastră, presupun că una uşor de înţeles, dar totuşi o mare greşeală. Aveam amândoi vieţile noastre şi planurile noastre de viitor, şi în vieţile noastre există oameni care ne iubesc şi au încredere în noi. I-am trădat prin ce-am făcut. Şi mi-e ruşine.

Însă chiar şi aşa, îmi voi aminti mereu de acest minunat, incredibil, sfârşit de săptămână. Îți mulţumesc”.

Matt se holbă furios şi neîncrezător la bilet, simţindu-se stupid, de parcă ar fi fost violat. Nu, nu violat, folosit, ca un fel de armăsar plătit pe care îl putea duce în pat când voia ceva „incredibil”, apoi concediat ca un zilier nesemnificativ de care se ruşina. În toţi anii ăştia nu se schimbase deloc. Era tot răsfăţată şi egoistă, şi atât de convinsă de propria superioritate, încât nici măcar nu i-ar fi trecut prin cap că cineva dintr-o clasă mai puţin privilegiată ar merita poate să fie respectat. Nu se schimbase cu nimic, era tot o laşă, tot… Matt se întrerupse, uimit că furia putea să şteargă amintirea lucrurilor descoperite. În ultimele minute o judecase pe baza părerii eronate avute despre ea timp de unsprezece ani. Era un obicei; nu era realitatea. Realitatea era ce aflase despre ea în această încăpere; adevăruri atât de crâncene şi atât de frumoase, încât îi provocau dureri. Meredith nu era laşă, nu fugise niciodată de el, de responsabilitatea de mamă şi nici măcar de tiranicul ei tată, pe care trebuia să-l înfrunte zilnic la magazin. Avusese optsprezece ani şi crezuse că-l iubeşte pe Matt, buzele lui se arcuiră într-un mic zâmbet amintindu-şi mărturisirea ei extraordinară, dar dispăru când se gândi la ea zăcând în spital, aşteptându-l. Trimisese flori fetiţei lor şi-o botezase Elizabeth ca pe mama lui… Iar cum el nu se întorsese, se dusese la colegiu, gata să se lupte cu tot ceea ce i-ar fi rezervat viitorul. Se înfiora gândindu-se la toate câte îi spusese şi îi făcuse în ultimele

săptămâni. Iisuse, cum trebuie să-l fi urât!

O ameninţase şi o terorizase... dar, cu toate astea, când aflase adevărul de la tatăl lui Matt, înfruntase viscolul ca să vină să i-l spună şi o făcuse ştiind că la sosire va fi întâmpină cu duşmănie. Sprijinindu-se cu umărul de căpătâiul patului, se uită la cearceafurile mototolite. Soţia lui, trase concluzia Matt cu o mândrie tot mai mare, nu fugea de lucruri care i-ar fi făcut pe mulţi să o ia la goană îngroziţi.

Dar în seara asta fugise de el. Ce anume, se întrebă el, ar fi putut-o face pe Meredith să fugă ca un iepure speriat când, pentru prima oară în acest sfârşit de săptămână, ar fi existat o armonie totală între ei?

Revăzu rapid în minte ultimele două zile, căutând răspunsuri. O văzu întinzându-i mâna, cerând armistiţiu, şi îşi aminti de felul cum se uitase la mâinile lor împreunate, de parcă momentul ar fi avut o semnificaţie deosebită pentru ea.

Când i le atinsese, degetele ei tremuraseră. O văzu zâmbindu-i cu acei ochi strălucitori de un albastru-verzui. Matt îşi îndreptă încet umerii, izbit de răspunsul extrem de evident. Meredith fugise probabil pentru că ceea ce se întâmplase între ei era la fel de tulburător pentru ea, cât era şi pentru el. Şi dacă da, atunci planurile ei pentru viitorul cu Parker şi restul vieţii erau puse în pericol de ceea ce se petrecuse în casa asta şi mai ales în patul ăsta. Nu era laşă, dar era prudentă. O observase când îi povestise de magazine. Îşi asuma riscuri, dar numai când recompensa era mare şi şansele de nereuşită comparativ mici.

Ţinând seama de asta, era al naibii de sigur că nu-şi va risca Iar inima şi viitorul de dragul lui Matthew Farrell. Complicaţiile apărute din faptul că făcuse dragostea cu el, că s-ar putea implica din nou sentimental erau prea copleşitoare ca să le poată înfrunta. Ultima dată când o făcuse, viaţa îi devenise un iad. Realiză că pentru Meredith şansele de nereuşită cu el erau enorme, iar recompensa…

Matt râse încet, recompensa depăşea orice imaginaţie. Acum nu-i rămânea altceva de făcut decât să o convingă. Iar pentru asta avea nevoie de timp, iar ea nu va fi dispusă să i-l acorde. Dimpotrivă, ţinând seama de felul cum fugise de aici, se aştepta să plece imediat la Reno sau în alt loc şi să taie toate legăturile cu el. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convins că acesta va fi pasul ei următor.

De fapt, existau doar două alte lucruri de care era mai sigur, şi anume, că Meredith încă simţea ceva pentru el şi că îi va fi soţie în toate felurile posibile.Ca să ajungă aici, Matt era dispus să răstoarne cerul şi pământul; ba mai mult, era pregătit să renunţe chiar şi la satisfacţia de a-i găsi ticălosul de tată şi a face din ea o orfană. În mijlocul acestor gânduri îşi dădu seama dintr-o dată de ceva care îl încremeni: şoseaua pe care Meredith îşi conducea maşina era probabil foarte alunecoasă, iar în clipa de faţa ea nu se concentra prea mult asupra volanului.

Se întoarse şi porni grăbit spre camera lui. Ajunse la servietă, scoase telefonul şi vorbi cu trei oameni. Telefona mai întâi noului şef al poliţiei din Edmunton.

Matt îi ceru să trimită o patrulă care să caute un BMW negru pe autostradă şi să însoţească discret maşina până în Chicago, asigurându-se că şoferul va ajunge cu bine acasă. Şeful poliţiei se supuse încântat acestei pretenţii. Matthew Farrell contribuise cu o sumă mare la campania sa electorală. Următorul telefon i-l dădu lui David Levinson, partener al firmei Pearson&Levinson. Matt îi ceru să apară mâine dimineaţă la opt fix în biroul lui însoţit de Pearson. Levinson se supuse încântat. Matthew Farrell le plătea un onorariu anual de două sute cincizeci de mii de dolari pentru serviciile lor juridice, oricând şi oriunde le dorea.

Ultimul telefon fu pentru Joe O'Hara. Matt îi ceru să vină la fermă şi să-l ia imediat de acolo. Joe O'Hara se burzului. Matt Farrell îi plătea o grămadă de bani ca să fie la dispoziţia lui, dar Joe se considera protectorul lui Matt şi prietenul lui. Nu credea că era în interesul lui Matt să aibă un mijloc de scăpare dacă Meredith voia ca el să rămână. În loc se execute ordinul, Joe spuse:

— Ai lămurit situaţia cu soţia ta? Matt se încruntă la această împotrivire fără precedent.

— Nu chiar, replică el nerăbdător.

— Soţia ta mai e acolo?

— A plecat deja. Tristeţea din vocea lui O'Hara alungă enervarea lui Matt pentru curiozitatea lui şi-l făcu să înţeleagă ataşamentul profund al şoferului său.

— Aşa deci, Matt, ai lăsat-o să plece? Zâmbetul lui Matt i se simţi şi în voce.

— Mă duc după ea. Mişcă-ncoace, O'Hara.

— Am plecat. După ce închise telefonul, Matt se

uită pe fereastră, plănuind strategia pentru a doua zi.

CAPITOLUL 39

— Bună dimineaţa, spuse Phyllis, fruntea încreţindu-i-se îngrijorată când Meredith trecu pe lângă ea luni dimineaţă fără salutul obişnuit, apărut cu două ore mai târziu decât de obicei. S-a întâmplat ceva? întrebă ea ridicându-se de la noua masă de lucru din faţa biroului preşedintelui şi urmând-o pe Meredith înăuntru.

Domnişoara Pauley, secretara lui Philip Bancroft vreme de douăzeci de ani, se hotărâse să-şi ia un concediu binemeritat cât timp şeful ei se va afla în vacanţă.

Meredith se aşeză la masă, îşi puse coatele pe ea şi îşi masă tâmplele. Fireşte că se întâmplase.

— Nu, mai nimic.Mă doare doar capul. Am primit mesaje telefonice?

— O mulţime, spuse Phyllis. Ţi le aduc şi-ţi dau şi o ceaşcă de cafea. Pari să ai mare nevoie. Meredith se uită la Phyllis ieşind din birou, apoi se lăsă pe spate, simţindu-se de parcă ar fi îmbătrânit cu o sută de ani de când plecase de aici.Pe lângă faptul că trăise cel mai dezastruos sfârşit de săptămâna al vieţii ei, reuşise să-şi distrugă mândria culcându-se cu Matt, trădându-şi logodnicul, apoi îşi îndreptase greşelile fugind şi lăsându-i lui Matt un bilet. Vinovăţia şi ruşinea o bântuiseră tot drumul până acasă, iar ca lucrurile să se isprăvească cât mai drăguţ, se crezuse urmărită de un poliţist nebun din Indiana care încetinise ori de câte ori o făcuse şi ea, se oprise

la benzinărie odată cu ea şi rămăsese în spatele ei până îl pierduse din oglinda retrovizoare la câteva străzi de apartamentul ei.La vremea când ajunsese acasă era deja un balon umflat du vinovăţie, ruşine şi teamă, iar asta înainte de a derula mesajele de pe robotul telefonului şi a le asculta pe cele de la Parker. O sunase vineri seară ca să-i spună că îi era dor de ea şi voia să-i audă vocea. Telefonul de sâmbătă dimineaţa fusese uşor derutat de lipsa unui răspuns din partea ei. Sâmbătă seara fusese îngrijorat şi o întrebase dacă tatăl ei se îmbolnăvise în timpul croazierei. Duminică dimineaţa spusese că intrase în panică şi o va suna pe Lisa. Din nefericire, Lisa îi explicase că Meredith se dusese vineri să-l vadă pe Matt, să-i spună adevărul şi să lămurească lucrurile cu el. Vocea lui Parker din mesajul lăsat duminică seara era furioasă şi jignită. *„Sună-mă, fir-ar să fie!, ceruse el. Vreau să cred că ai avut un motiv logic să-ţi petreci sfârşitul de săptămâna cu Farrell, dacă asta ai făcut, dar nu-ți mai găsesc scuze”.* Meredith suportă partea aceea mai bine decât cuvintele următoare, care o umplură de confuzie şi tandreţe.. *Draga mea, unde eşti de fapt? Ştiu că nu eşti cu Farrell. Îmi pare rău că am spus aşa ceva, imaginația mi-a luat-o razna. A acceptat divorţul? Te-a ucis? Sunt foarte îngrijorat pentru tine”.*

Meredith închise ochii încercând să alunge senzaţia de catastrofă iminentă, ca să poată face faţă acelei zile. Biletul lăsat lui Matt fusese un gest laş şi copilăros, şi nu reuşea să înţeleagă de ce nu putuse rămâne acolo până s-ar fi trezit, să-şi ia apoi rămas bun ca o persoană matură. De

fiecare dată când se apropia de Matt Farrell spunea şi făcea lucruri pe care nu le-ar fi făcut în circumstanţe obişnuite, lucruri stupide, greşite, periculoase, în mai puţin de patruzeci şi opt de ore petrecute cu el renunţase la orice scrupule şi uitase cu totul de lucrurile care contau în viaţa ei, decenţa şi principiile. Şi ca să pună capac la toate se culcase cu un bărbat pe care nu îl iubea şi îl înşelase pe Parker. Conştiinţa îi era scandalizată. Se gândi la felul cum reacţionase în pat la mângâierile lui, şi pe obrajii palizi apărură două pete de un roşu-aprins.La optsprezece ani fusese vrăjită de faptul că Matt părea să cunoască toate locurile în care să o atingă, ce să-i şoptească ca să o aducă într-o starea de pasiune nebună, lipsită de apărare.

Să descopere acum, când avea douăzeci şi nouă de ani, că Matt tot mai reuşea să o aducă în această stare, chiar mai mult decât în trecut, o umplea de o ruşine disperată. Ieri, îl implorase s-o ducă la orgasm, ea care era atât de sfioasă în pat cu logodnicul ei. Meredith se mustră imediat. Genul ăsta de acuzaţii, gândurile astea nu erau corecte nici faţă de Matt şi nici faţă de ea. Lucrurile pe care i le povestise îl zguduiseră teribil. Se culcaseră împreună ca... ca să se consoleze unul pe altul... Matt nu se folosise de asta numai ca să facă dragoste. Cel puţin, îşi zise ea cu îndârjire, nu aşa păruse. Iar o făcea, constată ea cu un fel de panică lezată, scăpa din vedere ce era important, se concentra asupra lucrurilor greşite. Era lipsit de sens să stea aici, gata să plângă, plină de remuşcări şi obsedată de ceva atât de prostesc ca experienţa lui sexuală.

Trebuia să treacă la acţiune, să facă ceva care să alunge panica stranie, de neînţeles, care creştea în ea din clipa în care părăsise patul lui Matt.La ora patru în acea dimineaţă trăsese nişte concluzii şi ajunsese la o hotărâre. Acum trebuia să înceteze să-şi analizeze problemele şi să urmeze cursul hotărârii luate.

— A trebuit să aştept ca să-ţi pregătesc o cafea proaspătă, spuse Phyllis venind spre masa de birou a lui Meredith cu o ceaşcă aburindă într-o mână şi un teanc de hârtiuţe roz în cealaltă. Poftim mesajele. Să nu uiţi, ai reprogramat şedinţa pentru ora unsprezece. Meredith reuşi să nu arate atât de hărţuită şi tulburată pe cât simţea.

— O.K., mulţumesc. Eşti amabilă să-l suni pe Stuart Whitre? Şi să încerci să dai de Parker la hotelul lui din Geneva? Dacă nu-i în cameră, lasă un mesaj.

Pe cine vrei să sun mai întâi? întrebă Phyllis cu obişnuita-i eficiență plină de voie bună.

— Pe Stuart Whitmore, spuse Meredith. Mai întâi îi va comunica hotărârea ei, apoi va vorbi cu Parker şi va încerca să-i explice. Să-i explic? îşi zise ea neliniştită, încercând să se gândească la ceva mai puţin descurajant, luă mesajele telefonice şi le frunzări absentă. Cel de-al cincilea mai c-o făcu să sară în picioare, inima începând să-i bubuie în piept, hârtiuţa roz scria că Matthew Farrell o sunase la nouă şi zece. Bâzâitul interfonului îi îndreptă atenţia asupra telefonului. Phillis o anunţă că Matthew Farrell e pe linia doi. Ritmul pulsului lui Meredith se dublă.

— Phyllis, rosti ea cu voce cam speriată, nu

vreau să vorbesc cu Matt Farrell. Vrei să-i spui că de acum încolo doresc să comunicăm numai prin avocaţii noştri? Şi mai spune-i că plec din oraş pentru o săptămână sau două. Fii politicoasă, adăugă agitată, dar fermă.

— Înţeleg. Meredith închise telefonul, mâna tremurându-i, urmărind beculețul de pe linia a doua încetând să mai pâlpâie, lumina devenind constantă. Phyllis îi transmitea lui Matt mesajul ei. Dădu să ridice receptorul; trebuia cel puţin să vorbească cu el şi să afle ce dorea, îşi zise ea, apoi îşi trase mâna. Nu, nu trebuia.

Nu mai conta. Imediat ce Stuart îi va spune unde putea merge să obţină un divorţ rapid, legal, nu mai conta ce-ar vrea Matt să-i spună. În primele ore ale dimineţii ajunsese la soluţia evidentă a unui divorţ în Reno, sau într-un loc asemănător, şi i se părea rezolvarea cea mai simplă a problemei ei. Acum, că nu mai exista duşmănie între ei, ştia că Matt nu va duce la îndeplinire ameninţările făcute în maşină, în ziua când luaseră prânzul împreună. Toate astea aparţineau trecutului.

Beculeţul de pe linia a doua se stinse, iar ea nu rezistă suspansului. O sună pe Phyllis şi îi ceru să vină înăuntru.

— Ce-a zis? o întrebă Meredith. Phyllis îşi muşcă buza ca să nu zâmbească auzind curiozitatea copilăroasă a şefei ei.

— A zis că înţelege perfect.

— Asta a fost tot?

— Apoi a întrebat dacă călătoria ta e una bruscă, neprogramată, şi i-am spus că da. E în regulă, nu?

— Nu ştiu, replică Meredith zăpăcită. A

comentat ceva când i-ai spus că e o călătorie neprogramată?

— Nu chiar.

— Asta ce mai vrea să însemne?

— Păi, a râs, dar nu tare. Cred că s-ar putea numi un fel de râs pe înfundate, gros şi adânc. Apoi mi-a mulţumit şi a spus la revedere. Dintr-un motiv cu totul necunoscut, reacţia lui Matt o făcea pe Meredith să se simtă teribil de neliniştită.

— A mai fost şi altceva? întrebă ea văzând că Phyllis continuă să rămână în pragul uşii.

— Mă întrebam doar, replică secretara mai sfioasă decât de obicei.

Adică, crezi că s-a întâlnit într-adevăr cu Michelle Pleiffer şi Meg Ryan, sau revistele de cinema inventează chestiile astea?

— Sunt convinsă că da, spuse Meredith, luptându-se ca vocea şi faţa să-i rămână lipsite de orice expresie. Dând din cap, Phyllis se uită la telefon.

— Ai uitat că Stuart e pe linia unu? Meredith smuci îngrozită receptorul şi o rugă pe Phyllis să închidă uşa.

— Stuart, îmi cer scuze că te-am făcut să aştepţi, începu ea, vârându-şi degetele nervoasă prin părul de pe frunte. N-am o dimineaţă prea plăcută.

Stuart replică amuzat:

— Eu am o dimineaţă fascinantă, mulţumită ţie.

— Ce vrei să spui?

— Că avocaţii lui Farrell doresc dintr-o dată să negocieze. David Levinson m-a sunat la nouă treizeci dimineaţa debordând de atâta bunăvoinţă de-ai zice că ticălosul naibii şi-a petrecut weekend-

ul trăind o profundă revelaţie religioasă.
— Mai exact ce ţi-a spus? întrebă Meredith, îngrijorarea crescându-i şi mai mult.
— Păi, m-a tratat mai întâi cu o lecţie de morală despre sanctitatea căsătoriei, în special cea dintre catolici, pe care mi-a servit-o pe tonul cel mai pios posibil.
Meredith, îi atrase atenţia Stuart, stăpânindu-şi cu greu râsul, Levinson e un evreu ortodox la a patra căsătorie şi la a şasea amantă. Dumnezeule, ce tupeu are omul ăsta!
— Ce i-ai spus?
— Că are un tupeu nemaipomenit, replică Stuart, apoi se opri ca ea să vadă umorul situaţiei, pentru că avea impresia că nu prea era în stare. Bun, hai să lăsăm treaba asta. Conform afirmaţiilor lui Levinson, clientul său e dispus, aşa, dintr-o dată, să accepte divorţul, ceea ce mi se pare straniu, şi tot ce e straniu mă face să intru la bănuieli.
— Nu e chiar atât de straniu, spuse Meredith încet, ignorând gândul dureros şi iraţional că Matt, acum că se culcase cu ea, îi dădea papucii cu o repeziciune jenantă. Făcea însă doar un lucru decent punând imediat capăt ostilităţilor dintre ei. M-am întâlnit cu Matt în weekend şi am stat de vorbă.
— Despre ce? Nu păstra secrete faţă de avocatul tău. Nerăbdarea surprinzătoare a lui Levinson de a stabili o întâlnire face să-mi zdrăngăne prin cap tot felul de clopote de alarmă. Miros a ambuscadă.
Ştiind că nu era cinstit sau înţelept să-i ascundă lui Stuart evenimentele petrecute, îi povesti tot ceea ce se întâmplase, de la descoperirea faptului

că Matt cumpărase terenul din Houston până la confruntarea furtunoasă cu tatăl lui Matt.

— Când am ajuns la fermă, Matt era prea bolnav ca să mă asculte, continuă ea, dar ieri i-am spus adevărul despre ce-a făcut tatăl meu şi m-a crezut. Nu-i mai spuse lui Stuart că se culcase cu Matt; nu trebuia să afle nimeni, poate doar Parker. După ce termină, Stuart rămase tăcut atât de mult timp, că Meredith se temu că ghicise adevărul.

— Farrell are mai multă stăpânire de sine decât mine. Eu l-aş fi împuşcat pe tatăl tău, spuse el. Meredith, care urma să-şi ia tatăl la rost pentru minciunile lui, după revenirea din croazieră, trecu peste comentariul lui.

— În orice caz, replică ea, e clar de ce Matt a devenit înţelegător.

— E mai mult decât înţelegător, ripostă Stuard sec. După spusele lui Levinson,

Farrell e extrem de îngrijorat de bunăstarea ta. Vrea să aranjeze un fel de pensie alimentară. S-a oferit, de asemenea, să-ţi vândă terenul din Houston în nişte condiţii extrem de avantajoase, deşi la vremea aceea nu ştiam despre ce teren vorbeşte Levinson.

— Nu vreau şi nici n-am dreptul la niciun fel de pensie alimentară, refuză Meredith pe un ton categoric. Dacă Matt e dispus să ne vândă terenul din Houston, e minunat, dar nu e nevoie de o întâlnire cu avocaţii lui. Am hotărât să plec la Reno sau altundeva şi să obţin imediat un divorţ. De aceea te-am chemat, aş vrea să ştiu unde să mă duc ca totul să fie rapid şi legal.

— Nici vorbă, o contrazise Start prompt. Dacă încerci, Farrell îşi retrage oferta.

— Ce te face să spui aşa ceva? întrebă Meredith, simţind cum cade într-o capcană invizibilă.

— Levinson mi-a explicat foarte clar. După câte se pare, clientul său vrea să facă lucrul ăsta aşa cum trebuie sau deloc. Dacă refuzi să te întâlneşti mâine cu el sau încerci să obţii un divorţ fulger, oferta lui Farrell de a-ţi vinde terenul din Houston va fi retrasă. Levinson a dat de înţeles că ambele acţiuni ar fi considerate de clientul său drept un refuz al bunelor sale intenţii. E ceva de speriat, trase Stuart concluzia vorbind pe un ton ironic, să descoperi că reputaţia de fiară necruţătoare a lui Farrell nu e decât o mască ca să-i ascundă sufletul de aur, nu-i aşa? Meredith se lăsă cu spatele pe speteaza scaunului, atenţia fiindu-i atrasă de câţiva membri ai comitetului executiv trecând prin faţa biroului ei şi intrând în sala de şedinţe.

— Nu ştiu ce să cred, recunoscu ea. L-am judecat pe Matt atât de aspru, atât de mult timp. Nu ştiu cum e în realitate.

— Ei bine, o informă Stuart vesel, o să aflăm mâine după amiaza la patru. Farrell vrea întâlnirea la biroul lui cu avocaţii săi, cu mine şi cu tine.Ne vedem acolo sau preferi să vin să te iau?

— Nu! Nu vreau să merg.Mă vei reprezenta tu.

— Nu, nu. Prezenţa ta e obligatorie. Levinson mi-a zis că Farrell e de neclintit în privinţa locului, datei sau persoanelor. Fermitatea asta, remarcă Stuart revenindu-i ironia, e o trăsătură ciudată pentru un bărbat de o mărinimie atât de extraordinară cum vor avocaţii lui Farrell să le considerăm clientul. Hărţuită, Meredith se uită la ceas. Şedinţa trebuia să înceapă acum. Nu-i făcea

nicio plăcere să renunţe la terenul din Houston, dacă Matt era dispus să i-l vândă, şi avea la fel de puţin chef să îndure tensiunea de a da din nou ochii cu el.

— Chiar dacă obţii divorţul în Reno, îi reaminti Stuart, la întoarcere tot va trebui să rezolvi problema proprietăţilor în comun.Ai de-a face cu complicate drepturi de proprietate vechi de unsprezece ani, care pot fi simplificate prin bunăvoinţa lui Farrell sau, dacă aşa vrea, te poate târî prin tribunale ani la rând.

— Dumnezeule, ce harababură! exclamă ea fără vlagă. Bine, ne întâlnim în holul de la Intercorp la patru după-amiază.Aş prefera să nu urc singură.

— Înţeleg, spuse Stuard cu blândeţe.Ne vedem mâine. Şi încă ceva, rosti el. Cu cinci minute în urmă magazinul din New Orleans a primit un telefon că înăuntru e o bombă. Golesc magazinul, iar echipa de intervenţie e pe drum. Toţi cei prezenţi săriră în picioare.

— De ce n-am fost anunţată? întrebă Meredith indignată.

— Ambele linii erau ocupate, aşa că directorul magazinului a urmat procedura de urgenţă şi m-a sunat pe mine.

— Am şi o linie directă.

— Ştiu, ştie şi Michaelson. Din nefericire, a intrat în panică şi n-a găsit numărul de telefon.La cinci şi jumătate după-masă, după o zi de încordare şi aşteptare neputincioasă, Meredith primi în sfârşit telefonul care s-o liniştească: echipa de genişti a poliţiei din New Orleans nu găsise nicio urmă de exploziv şi va elibera magazinul. Asta era vestea bună. Cea proastă era

că magazinul pierduse o zi întreagă de vânzări în anotimpul cel mai important al anului. Vlăguită de extenuare şi uşurare, Meredith îl înştiinţa pe Mark Branden despre vestea cea nouă, îşi îndesă servieta cu dosare şi rapoarte ca să le studieze acasă şi plecă.

Parker nu-i răspunsese la mesajul trimis, dar era sigură c-o va face imediat ce-l va primi. Ajunsă în apartamentul ei, îşi aruncă paltonul, mănuşile şi servieta pe un scaun şi se duse la robotul telefonului să-şi verifice apelurile, gândindu-se că Parker sunase deja, dar beculeţul roşu nu era aprins. Doamna Ellis trecuse totuşi pe acolo şi îi lăsase un bilet lângă telefon, anunţând-o că-i făcuse cumpărăturile astăzi în loc de miercuri, pentru că miercuri dimineaţă trebuia să meargă la doctor. Tăcerea lui Parker o nelinişteа tot mai mult şi intrând în dormitor începu să şi-l imagineze zăcând într-un spital din Elveţia sau, chiar mai rău, consolându-se cu vreo altă femeie, dansând în cine ştie ce club de noapte din Geneva… Gata, termină, îşi zise ea. Simpla apropiere a lui Matthew Farrell o făcea să aştepte catastrofe la fiecare pas. Era o prostie, ştia, dar ţinând seama de experienţele avute cu Matt, era destul de uşor de înţeles. Făcuse un duş şi se pregătea să-şi pună pijamaua, când auzi o bătaie puternică în uşă. Indiferent cine era, avea cheia de la uşa de jos, ceea ce însemna că trebuia să fie doamna Ellis, pentru că Parker era în Elveţia.

— Ai uitat deja, doamnă, începu ea deschizând uşa, apoi încremeni văzând chipul sumbru al lui Parker.

— Mă întrebam dacă n-ai uitat tu ceva, spuse el

tăios, cum ar fi existenţa unui logodnic. Copleşită de remuşcări pentru că se întorsese acasă, Meredith i se aruncă în braţe, observând ezitarea lui de a o îmbrăţişa.

— N-am uitat, spuse ea sărutându-i obrazul rigid. Îmi pare atât de rău! adăugă ea trăgându-l în apartament. Se aşteptă ca el să-şi scoată paltonul, dar Parker nu făcu decât să o studieze cu o privire rece, şovăielnică.

— Pentru ce anume îţi pare rău, Meredith? întrebă el în cele din urmă.

— Pentru că ţi-ai făcut atât de multe griji, încât ai părăsit conferinţa şi te-ai întors acasă. Nu mi-ai primit mesajul lăsat la hotel? Te-am sunat dimineaţă pe la zece treizeci. Răspunsul ei alungă rigiditatea de pe faţa lui, dar expresia încrâncenată, pe care n-o mai văzuse până acum, rămase.

— Nu, nu l-am primit.Aş vrea să beau ceva, spuse el dezbrăcându-şi paltonul. N-am vreo preferinţă, numai să fie tare. Meredith dădu din cap, dar şovăi îngrijorată de încordarea şi oboseala întipărite pe chipul lui frumos.

— Nu-mi vine să cred că te-ai întors acasă pentru că n-ai putut să dai de mine.

— E doar unul din motivele pentru care m-am întors acasă. Ea îşi înclină capul într-o parte.

— Care e celălalt?

— Mâine, Morton Simonson îşi va anunţa falimentul. Am aflat ieri-seară.

Meredith nu era sigură de ce simţise el că trebuia să se întoarcă acasă pentru că patronul unei fabrici de vopsele era în pragul falimentului, şi i-o spuse când se întoarse să-i pregătească ceva

de băut.

— Banca noastră are un împrumut de peste o sută de milioane în fabrica aia, îi explică Parker. Dacă se duce la fund, îi pierdem. Şi din moment ce păream să fiu pe cale să-mi pierd şi logodnica, adăuga el, m-am hotărât să vin acasă să văd ce pot face ca să rezolv măcar una din cele două probleme. În ciuda tonului lipsit de seriozitate, Meredith înţelegea acum gravitatea situaţiei create de Morton Simonson, simţindu-se şi mai prost pentru grijile în plus cauzate lui Parker.

— N-ai fost niciodată pe cale să mă pierzi, replică ea înghiţind nodul din gât.

— De ce naiba n-ai răspuns telefoanelor mele? Unde ai fost? Ce se întâmpla cu Farrell? Lisa mi-a povestit ce-ai aflat de la întâi lui Farrell. Mi-a zis c-ai plecat cu maşina în Indiana vineri seară ca să-i spui adevărul şi să-l convingi să fie de acord cu divorţul.

— I-am spus adevărul, rosti Meredith pe un ton blând, dându-i băutura, şi a acceptat să divorţăm. Mâine, Stuart Whirmore şi cu mine ne vom întâlni cu avocaţii lui Matt. El dădu din cap urmărind-o într-o tăcere bănuitoare. Întrebarea următoare fu cea care o îngrozea şi la care se aşteptase.

— Ţi-ai petrecut weekend-ul cu el?

— Da. A fost prea… prea bolnav ca să mă asculte vineri noapte. Amintindu-şi abia acum că Parker nu ştia că Matt cumpărase terenul din Houston drept răzbunare pentru refuzul cererii de construire a fabricii, Meredith îi povesti şi asta. Apoi îi explică de ce simţise că era necesar ca Matt să fie de acord cu o împăcare înainte de a-i spune despre pierderea copilului. Încheind, se uită

la mâinile ei, chinuită de vinovăţie pentru ceea ce nu-i spusese lui Parker, nefiind sigură dacă a-i mărturisi era un mod egoist de a-şi descărca sufletul sau un gest corect din punct de vedere moral şi etic. În cel de-al doilea caz, aşa cum Meredith încă mai credea că ar fi fost logic, nu părea să fie momentul potrivit să i-o spună, nu acum, când primise deja o lovitură teribilă cu falimentul lui Mortond Simonson. Încă mai încerca să se hotărască, când Parker spuse:

— Farrell trebuie să fi fost furios duminică după ce şi-a dat seama că tatăl tău l-a minţit în legătură cu avortul.

— Nu, spuse Meredith, gândindu-se la regretul şi tristeţea sfâşietoare de pe chipul lui Matt. Probabil că e furios acum, dar atunci nu. Am început să plâng când i-am povestit de înmormântarea lui Elizabeth şi cred că Matt încerca din răsputeri să nu plângă şi el. Furia nu-şi avea rostul. Vinovăţia pentru ce se întâmplase după aceea i se citea în ochi, iar Parker o văzu.

— Nu, probabil că nu.

— Parker, spuse ea tremurând, gata să i se confeseze, dacă te întrebi cumva…

— Să nu-mi spui că te-ai culcat cu el, Meredith, o repezi el. Minte-mă dacă trebuie, apoi fă-mă s-o cred, dar nu-mi spune că te-ai culcat cu el. N-aş suporta.

O judecase deja şi îi acordase pedeapsa. Parker aşteptă un minut, evident ca să le dea timp la amândoi să treacă peste subiectul penibil, apoi îşi puse paharul jos. Îi înconjură umerii cu braţele, o apropie de el, apoi îi ridică bărbia uitându-se în ochii ei trişti.

— Din câte mi-ai povestit din discuţia avută cu Stuart, se pare că Farrell se va purta decent în privinţa divorţului.

— Da, replică Meredith, dar vinovăţia şi suferinţa o făcură să zâmbească crispat.

Parker îi sărută fruntea.

— Atunci aproape că s-a terminat. Mâine seară vom sărbători încheierea cu succes a problemelor divorţului şi poate chiar cumpărarea terenului din Houston pe care ţi-l doreşti atât de mult. Apoi se dezmetici şi din ce-i spusese Meredith înţelese cu întârziere cât de preocupat era de afacerile băncii. S-ar putea să fiu nevoit să-ţi caut pe altcineva care să-ţi finanţeze magazinul şi terenul. Morton Simonson e al treilea client important al băncii care ne anunţă falimentul în ultimele şase luni. Dacă nu ne recuperăm banii n-avem cum să-i dăm clienţilor decât dacă ne împrumutăm de la banca federală, şi ne-am împrumutat deja serios.

— N-am ştiut că ai mai avut alţi doi clienţi care au dat faliment.

— Situaţia economică mă sperie de moarte. N-are importanţă, adăugă el ridicându-se şi trăgând-o şi pe ea în picioare. Zâmbindu-i încrezător. Banca e solidă. Suntem mai bine pregătiţi decât majoritatea celorlalte bănci. Mi-ai putea face totuşi o favoare? întrebă el pe jumătate serios.

— Orice, declară ea fără nicio ezitare. El îi surâse şi o îmbrăţişa încă o dată dându-i un sărut de noapte bună.

— Vrei să iei toate măsurile ca *Bancroft&Company* să-şi plătească dobânzile la timp?

— Categoric! replică Meredith zâmbindu-i

tandru. Iar atunci Parker îi dădu un sărut lung, obosit, plin de blândeţe, la care ea răspunse cu mai multă ardoare decât de obicei. După plecarea lui refuză să compare sărutul lui cu sărutările insistente, fierbinţi, sălbatice, ale lui Matt. Sărutările lui Matt ofereau pasiune. Ale lui Parker iubire.

CAPITOLUL 40

Matt stătea în centrul sălii de consiliu, cu mâinile în şolduri, uitându-se la tot ceea ce era în jurul său. Meredith urma să sosească peste treizeci de minute şi îşi dorea cu disperare, copilăros de mult, s-o impresioneze cu semnele distinctive ale succesului său. O secretară şi o tânără de la recepţie, ale căror nume nu se deranjase până în prezent să le memoreze, fuseseră chemate de urgenţă ca să le poată cere părerea despre aspectul general. Sunase şi la biroul lui Vanderwild lăsând un mesaj, somându-l să urce imediat. Vanderwild era mai aproape de vârsta lui Meredith decât era el şi avea gusturi bune, nu strica să-i ceară şi lui părerea.

— Ce zici, Joanna? o întrebă el pe secretară ducând mâna la întrerupătorul care controla luminile din tavan. Aşa e prea puţină lumină sau prea multă?

— Cred… cred că e numai bine, domnule Farrell, replică Joanna în grabă, dându-şi toată silinţa să nu arate cât era de şocată acum că descoperise că şeful cel teribil era pasibil de o slăbiciune atât de umană, cum ar fi îndoiala, şi că, în sfârşit, se străduise să le înveţe numele. Faptul că avea şi un

zâmbet ameţitor nu era tocmai o surpriză. Îl văzuseră zâmbind în şedinţele cu directorii, prin reviste şi ziare, dar până în ziua de astăzi nicio femeie de la Haskell Electronic nu mai avusese parte de acel zâmbet îndreptat numai asupra ei, iar Joanna, la fel ca şi Valerie făceau tot posibilul să-şi ascundă tulburarea. Valerie se dădu câţiva paşi înapoi studiind efectul vasului cu flori din mijlocul mesei.

— Florile proaspete de pe masă mi se pare o idee foarte potrivită, îl asigură ea. Să cer florăriei să trimită câte un buchet în fiecare marţi?

— De ce? întrebă Matt atât de preocupat de problema luminii, încât uită pentru moment că le lăsase pe cele două femei să creadă că interesul lui spontan pentru înfăţişarea sălii era pur estetic şi fără nicio legătură cu vizitatoarea ce urma să sosească. Arată drăguţ, spuse el urmărind-o pe Joanna aranjând pe una din mesele mici carafa de cristal de două mii de dolari şi paharele asortate. Când ea îşi îndreptă spatele şi se depărtă de masă, Matt aruncă o privire lentă, critică, asupra încăperii vaste cu covor argintiu, canapele şi scaune din piele de un roşu-închis. Cu toate că biroul şi sala de şedinţe ocupau aproape în întregime partea din sticlă a etajului, oferind o privelişte uluitoare asupra oraşului Chicago, hotărî să tragă draperiile de la ferestre. Cu draperiile trase şi încăperea cufundată în penumbră, neoanele din tavan accentuau luciul de satin al mesei din lemn de trandafir, lungă de aproape zece metri, permiţând cristalurilor de pe masă să răspândească în jur prisme de lumină.La fel ca masa şi barul circular din colţ, lambriurile

pereţilor erau tot din lemn de trandafir. Uşile barului erau deschise, lumina reflectându-se de pe miile de faţete ale carafelor şi paharelor cu margini aurite puse pe rafturi. Cu toate astea, Matt încă mai stătea în cumpănă privind aspectul încăperii. Cu draperiile la ferestre sala arăta mai luxoasă, mai elegantă.

Sau ca un restaurant foarte scump, nu mai era sigur nici el.

— Deschise sau închise? le întrebă el pe cele două femei, apoi apăsă pe un buton şi draperiile lungi de douăzeci şi cinci de metri se despărţiră în două alunecând în părţi opuse, dând la iveală o imagine de vis asupra oraşului.

— Deschise, spuse Joanna.

— Deschise, repetă Valerie.

Ziua era ceţoasă, mohorâtă. Întâlnirea cu Meredith va dura cel puţin o oră, după care afară va fi deja întuneric, iar priveliştea extraordinară.

— Închise, spuse el, apăsând pe buton şi urmărind draperiile foşnind peste peretele din sticlă. Le voi deschide când se va întuneca, rosti el gândind cu voce tare.

Încheindu-şi nasturii de la haina costumului, se gândi la întrevederea care urma, ştiind că obsesia lui pentru detalii era o prostie. Chiar dacă Meredith ar fi fost extrem de impresionată de cristalurile valorând peste patruzeci de mii de dolari şi de toate celelalte semne distinctive ale micului său regret, chiar dacă va fi relaxată şi prietenoasă când va păşi aici, era al naibii de sigur că nu-i va plăcea nici locul şi nici gazda odată ce întâlnirea va începe.

Oftă, aşteptând bătălia cu nerăbdare, dar fără

prea mare tragere de inimă, apoi îşi aminti absent de cele două femei rămase să vadă dacă mai avea nevoie de ceva.

— Vă mulţumesc foarte mult. Mi-aţi fost de mare ajutor, spuse el, mintea revenindu-i la aspectul sălii. Le zâmbi cuceritor, plin de căldură, apoi strică totul întrebând secretara:

— Dacă ai fi femeie, încăperea asta ţi s-ar părea atrăgătoare?

— Mi s-ar părea atrăgătoare, domnule Farrell, replică Joanna pe un ton înţepat, şi dacă aş fi un robot de cea mai joasă speţă. Mintea lui Matt avu nevoie de câteva secunde ca să înregistreze răspunsul rece, dar când se uită peste umăr amândouă femeile ieşeau prin uşile duble, ocolind-o pe Eleanor Stern.

— De ce-i îmbufnată? o întrebă el pe secretara personală, al cărei singur interes, la fel ca al lui, era să-şi facă treaba la birou şi nu să se împrietenească sau să flirteze. Domnişoara Stern îşi îndreptă costumul gri şi trase creionul pus după ureche.

— Presupun, spuse ea cu un dispreţ evident pentru cealaltă secretară, că spera să fii la curent cu faptul că e femeie. Spera că vei observa acest detaliu încă din prima zi când aţi venit aici.

— Îşi pierde vremea, o informă Matt. Printre altele e o angajată. Numai un prost îşi face de cap cu angajatele.

— Poate n-ar strica să te căsătoreşti, domnule Farrell, îl sfătui domnişoara Stern, dar îşi răsfoia carnetul de însemnări în căutarea unor cifre pe care voia să le discute cu el.Pe vremea mea asta ar fi pus capăt oricăror aspiraţii feminine. Un

zâmbet leneş brazdă chipul lui Matt şi se sprijini cu şoldul de masa lungă, dornic dintr-o dată să povestească cuiva adevărul proaspăt descoperit.

— Sunt căsătorit, spuse el calm, urmărind-o în aşteptarea reacţiei uluite.

Domnişoara Stern mai întoarse o pagină şi, fără să ridice privirea, spuse:

— Cele mai sincere felicitări.

— Vorbesc serios, spuse Matt încruntându-se.

— Să transmit informaţia şi domnişoarei Avery? întrebă ea pe un ton neutru, fără să trădeze vreo emoţie. Astăzi a sunat de două ori.

— Domnişoară Stern, spuse Matt cu voce fermă, şi pentru prima oară în decursul relaţiei sterile dintre ei îi păru sincer rău că nu se împrietenise cu ea. M-am însurat cu Meredith Bancroft acum unsprezece ani. Va veni aici în după-amiaza asta. Ea se uită la el peste rama de oţel a ochelarilor.

— Ai rezervat pentru diseară o masă la restaurantul Renaldo. Domnişoara Bancroft va lua cina cu dumneata şi domnişoara Avery? în cazul ăsta să anunţ că vor fi trei persoane?

— Mi-am contramandat întâlnirea cu… începu Matt, apoi rămase cu gura deschisă şi pe faţă i se aşternu un zâmbet poznaş. Detectez corect nota de dezaprobare din vocea ta?

— Nici vorbă, domnule Farrell. Mi-ai făcut foarte clar încă de la bun început că dezaprobarea acţiunilor dumitale nu face parte din slujba mea. După câte îmi amintesc ai specificat anume că nu ai nevoie de părerile mele personale şi nu doreşti tort de ziua de naştere; n-ai vrut decât priceperea şi timpul meu. Vrei să fiu prezentă la întrunirea asta şi să fac însemnări? Matt îşi înghiţi hohotul

de râs, descoperind că remarca lui o râcâise în toţi anii ăştia.

— Cred că ar fi o idee bună să faci însemnări. Acordă o atenţie deosebită oricărui lucru cu care domnişoara Bancroft sau avocatul ei sunt de acord; am de gând să-i fac să-şi respecte fiecare promisiunea.

— Foarte bine, spuse ea şi se întoarse să plece, în spatele ei, vocea lui Matt o opri brusc:

— Domnişoară Stern? Ea se răsuci spre el, dreaptă şi rigidă, cu creionul în mână, gata să-şi noteze dispoziţiile lui.Ai un nume de botez?

— Fireşte, replică ea strângând din ochi.

— Pot să-l folosesc?

— Cum să nu. Deşi nu cred că Eleanor ţi se potriveşte la fel de bine ca Matthew.

Matt se uită la faţa ei lipsită de vreo expresie şi îşi înghiţi un alt hohot de râs, neştiind dacă vorbea serios sau glumea.

— Nu crezi, spuse el pe un ton grav, că noi doi am putea… hm… discuta mai puţin oficial?

— Presupun că te referi la o relaţie mai relaxantă, ceva în genul considerat tipic pentru o secretară şi şeful ei?

— Da. Ea ridică gânditoare dintr-o sprânceană, dar de data asta Matt văzu sclipirea amuzată din ochii ei.

— Va trebui să-ţi ofer tort de ziua de naştere?

— Probabil, replică Matt ca un puşti ruşinat.

— O să-mi notez, replică ea şi, când într-adevăr o făcu, Matt izbucni în râs. Mai doreşti şi altceva? întrebă ea şi, pentru prima oară în toţi anii de când lucrau împreună, Eleanor Stern îi zâmbi. Zâmbetul avu un efect incredibil asupra feţei ei.

— Încă ceva, adăugă Matt. E foarte important şi vreau să-mi acorzi atenţie.

Ea deveni imediat serioasă.

— În regulă.

— După părerea ta, sala asta de şedinţe e extrem de impresionantă sau doar ostentativă?

— Sunt ferm convinsă, replică ea fără să clipească, după ce se uită prin încăpere, că domnişoara *Bancroft* va rămâne mută de admiraţie. Matt se holbă la ea văzând-o că se răsuceşte pe călcâie fără să-l mai întrebe dacă doreşte ceva şi practic fuge afară din încăpere, dar ar fi putut jura că umerii i se zguduiau.

Peter Vanderwild se plimba agitat prin faţa biroului domnişoarei Stern, aşteptând ca bătrâna scorpie să iasă din cel al lui Farrell şi să-i acorde permisiunea de a intra. Apăru cu graba obişnuită, iar Peter se pregăti să fie făcut să se simtă ca un elev care chiulise de la ore şi era dus la director.

— Domnul Farrell vrea să mă vadă, spuse el, încercând să-şi ascundă neliniştea provocată de somaţia urgentă a lui Matt. A spus că e foarte important, dar nu mi-a spus despre ce e vorba, aşa că... n-am ştiut ce dosar să aduc.

— Nu cred, rosti ea cu o voce ciudată, înfundată, că vei avea nevoie de dosare, domnule Vanderwild. Poţi intra. Peter îi aruncă o privire curioasă, stranie, apoi se grăbi să-l vadă pe domnul Farrell. Două minute mai târziu, Peter ieşea cu spatele din biroul lui Matt, lovindu-se neatent de colţul mesei domnişoarei Stern, adânc preocupat. Domnişoara Stern se uită la el.

— Ai reuşit să răspunzi fără dosare întrebărilor domnului Farrell?

Simţind o nevoie disperată de a fi liniştit, Peter îşi adună curajul pentru a înfrunta ceea ce ştia că va fi dispreţul ei.

— Da, dar nu ştiu dacă am dat răspunsul corect. Domnişoară Stern, o imploră el, după părerea dumitale, sala de consiliu e Impresionantă sau ostentativă?

— Impresionantă, spuse ea. Peter îşi coborî umerii uşurat.

— Asta am spus şi eu.

— E răspunsul corect. Peter se holbă la ea uluit – se uita la el cu ochii sclipindu-i amuzaţi. Şocat să descopere că există şi căldură sub înfăţişarea ei rece şi severă, se întrebă dacă nu cumva propria-i atitudine distantă îi stârnise antipatia din trecut. Se hotărî ca de Crăciun să-i cumpere o cutie cu bomboane. Când Meredith intră în holul de la Intercorp, Stuart o aştepta deja cu servieta în mână.

— Arăţi minunat, spuse el luându-i mâna. Perfect. Calmă şi stăpână pe tine.

După o îndelungată chibzuire, care îi luase mai toată dimineaţa, Meredith se hotărâse în cele din urmă să îmbrace o rochie de lână de un galben-deschis şi un palton albastru.

— Farrell îşi va arunca o singură privire şi ne va da tot ce ne dorim, prezise Stuart galant, în timp ce se îndreptau spre ascensoare. Cum ţi-ar putea rezista?

— Am o presimţire rea, spuse ea tremurând uşor, intrând în ascensor înaintea lui Stuart. Recepţionera de la etajul şaizeci se ridică imediat ce Stuart îi spuse numele lor.

— Pe aici, vă rog, domnule Farrell vă aşteaptă

pe amândoi. Ceilalţi au sosit deja.

Siguranţa lui Meredith, de care se agăţase cu disperare, primi o lovitură uşoară în clipa în care păşi în biroul lui Matt şi nu-l recunoscu. Peretele din stânga era dat la o parte, iar dincolo de el se vedea sala de consiliu de mărimea unui teren de tenis.La masa lungă stăteau doi bărbaţi vorbind din când în când cu Matt. El se uită în sus, o văzu şi se ridică imediat venind spre ea nu paşi mari, hotărâţi, expresia de pe faţă fiind plină de căldură, prietenoasă. Purta un costum superb de un albastru-închis, care îi venea perfect, o cămaşă albă şi o cravată de mătase cu modele maronii şi albastre. Dintr-un motiv necunoscut, înfăţişarea lui de om de afaceri o tulbură şi mai mult.

— Dă-mi voie să-ţi iau paltonul, spuse el ignorându-l pe Stuart, care se dezbrăca deja de al lui. Prea neliniştită şi sfioasă ca să-i întâlnească privirea, Meredith se supuse automat, întorcându-se uşor, încercând să pună capăt fiorului care o străbătu când Matt îi ridică paltonul, iar degetele lui trecură peste umerii ei.

Temându-se că-i va observa reacţia, îşi plecă capul şi se concentra să-şi scoată mănuşile albastre trecându-le în mâna cu poşeta. Stuart se duse la masă să dea mâna cu reprezentanţii lui Matt, aşa că Meredith se îndreptă spre el, dar când vru să o prezinte celorlalţi doi avocaţi, Matt apăru pe neaşteptate lângă ea şi începu să se poarte de-a dreptul caraghios, de parcă ar fi fost un fel de serată intimă dată în onoarea ei.

— Meredith, spuse el zâmbind, uitându-se la ea, dă-mi voie să ţi-i prezint pe Bill Pearson şi Dave Levinson. Conştientă de felul posesiv şi protector

în care Matt stătea lângă ea, Meredith îşi desprinse privirea uimită de pe chipul lui şi întinse mâna spre fiecare din ei. Aveau amândoi peste un metru optzeci, erau îmbrăcaţi impecabil în costume la comandă, degajând o aură de eleganţă încrezătoare şi fermitate neştirbită. În comparaţie cu înălţimea şi înfăţişarea lor distinsă, Stuart, aflat vizavi, cu părul rar de un şaten-deschis şi ochelarii rotunzi, părea mic de statură şi cu totul nesemnificativ. De fapt, îşi zise Meredith impacientată, Stuart arăta depăşit ca număr, inteligenţă şi provenienţă socială.

Citindu-i parcă gândurile, Matt spuse:

— Bill şi Dave sunt aici ca să protejeze atât interesele tale, cât şi pe ale mele.

Observaţia lui îl făcu pe Stuart, care voia să se aşeze, să se oprească brusc şi să-i arunce lui Meredith o privire de un dispreţ ironic, avertizând-o să nu creadă treaba asta nici măcar o clipă. Meredith văzu privirea şi se simţi mult mai liniştită. Poate că Stuart era mai tânăr şi mai scund decât ceilalţi doi, dar nu se lăsa nici prostit, nici înşelat. Mai văzu şi el privirea, dar o ignoră. Întorcându-se spre Meredith, care voia să ia loc, îşi puse mâna sub cotul ei oprind-o, începând să-şi pună planul în aplicare.

— Când aţi intrat tocmai hotărâsem să bem ceva, minţi el, văzând-o că se ridică din nou şi se uită la el nedumerită. Matt se adresă avocaţilor săi. Ce-aţi dori, domnilor?

— Scotch cu apă, replică prompt Levinson, înţelegând că i se poruncea să bea fie că voia, fie că nu, şi împinse ascultător dosarul pe care se pregătea să-l deschidă.

— La fel, se auzi vocea lui Pearson, înţelegând aluzia şi lăsându-se pe spate de parcă ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume. Întorcându-se spre Stuart, Matt îl întrebă:

— Ce-ai vrea să bei?

— Perrier, replică el scurt. Cu lămâie, dacă se poate.

— Se poate. Matt se uită la Meredith, dar ea îşi clătină capul.

— Nu vreau nimic.

— În cazul ăsta vrei să mă ajuţi să aduc băuturile? atacă el, hotărât să vorbească cu ea fără să fie auzit de ceilalţi. Am aflat că avocaţii aceştia s-au înfruntat şi cu alte ocazii. Sunt sigur că vor găsi despre ce să vorbească până le aducem băuturile.

Instruindu-i astfel pe Levinson şi Pearson să-l ţină ocupat pe Stuart, o luă pe Meredith de braţ. În spatele lui, Levinson pornise deja un dialog animat despre un proces controversat de care presa făcea mare caz, Pearson aducându-şi propriile observaţii, totul făcut destul de tare ca Matt să aibă parte de intimitatea pe care înţeleseseră că o dorea cu Meredith. Barul avea forma unui semicerc ornamentat cu oglinzi lunguieţe şi, fiind construit în perete, Matt dispăru din raza privirilor oamenilor de la masă în clipa în care îl înconjură. Meredith însă rămase, încăpăţânată, de cealaltă parte a tejghelei, uitându-se la oglinzile lunguieţe, oblice, hipnotizată parcă de reflexia luminii colorate aruncate de paharele de cristal. Îndepărtând capacul de pe cupa cu gheaţă, Matt puse câteva cuburi în cinci pahare, apoi scoase dopul unei

carafe de cristal şi turnă scotch în trei pahare de vodcă în altul. Uitându-se la frigiderul care se afla lângă el, spuse cât mai direct:

— Vrei să scoţi sticla cu Perrier? Ea dădu din cap, iar Matt o urmări mişcându-se fără tragere de inimă, înconjurând barul ca să facă ce-i ceruse. Evitându-i privirea cu mare grijă, scoase sticla de Perrier şi o lămâie, le puse pe tejghea şi dădu să plece.

— Meredith, spuse Matt încet, reţinându-i braţul cu mâna, de ce nu te poţi uita la mine? Ea tresări puternic la atingerea lui. Matt îi dădu imediat drumul, dar Meredith îşi ridică ochii spre el, iar când o făcu, o mare parte din încordare dispăru complet de pe faţa ei frumoasă. Reuşi chiar un mic zâmbet maliţios recunoscând:

— Nu prea ştiu exact de ce, dar tot calvarul ăsta mi se pare teribil de jenant.

— Aşa-ţi trebuie, o tachină el, încercând să o înveselească. Nu ţi-a spus nimeni că nu e frumos să părăseşti un bărbat în pat şi să-i laşi doar un bilet de rămas bun? Bietul de el ajunge să se întrebe dacă îl mai respecţi? Ea îşi înghiţi chicotul provocat de remarca amuzantă, iar Matt îi zâmbi.

— A fost o prostie să te părăsesc aşa, mărturisi ea, dar nu le trecu la niciunul prin minte să se întrebe de ce conversaţia dintre ei pornea atât de uşor, indiferent cât de lungă ar fi fost despărţirea sau cât de ciudate erau circumstanţele în care se aflau. Nu pot explica de ce am făcut-o. Nu înţeleg nici eu.

— Eu cred că da, spuse Matt. Poftim, bea-l. Îi întinse paharul cu vodcă şi sifon pregătit pentru ea. Când ea vru să-l refuze, el îşi clătină capul. Va

face întrevederea asta mai uşor de îndurat. Aşteptă ca ea să bea o înghiţitură, apoi rosti fraza pentru care o adusese acolo.Aş vrea să-ţi cer o favoare.

Meredith auzi tonul devenit brusc solemn şi îl studie atentă.

— Ce fel de favoare?

— Îţi mai aminteşti că la fermă mi-ai cerut să facem pace? Ea dădu din cap amintindu-şi cu o claritate neobişnuită felul în care stătuse lângă patul lui, urmărindu-i mâna cuprinzând-o pe a ei.

— Îţi cer acelaşi lucru, un fel de armistiţiu, o încetare a focului, din clipa în care avocaţii mei încep să vorbească până vei pleca din camera asta.Pe Meredith o străbătu un mic fior de teamă, puse încet paharul pe tejghea, scrutând prudentă trăsăturile lui pe care nu se putea citi nimic.

— Nu înţeleg.

— Îţi cer să asculţi condiţiile propunerii mele şi să-ţi aminteşti că oricât de…

Matt se opri încercând să se gândească la un termen potrivit pentru a le descrie.

Enervante? Scandaloase? Obscene? Oricât de neobişnuite ţi s-ar părea, fac ceea ce cred sincer că e mai bine pentru amândoi. Avocaţii mei îţi vor explica alternativele juridice dacă refuzi, iar la început s-ar putea să te simţi încolţită, dar te rog să nu te ridici şi să pleci din această încăpere sau să ne trimţi pe toţi trei la dracu, indiferent cât vei fi de furioasă. Iar, în ultimul rând, îţi cer să-mi acorzi cinci minute singur cu tine după întrevedere, timp în care voi încerca să te conving să accepţi oferta mea. Dacă nu voi reuşi, eşti liberă să mă trimiţi la dracu şi să pleci de aici. De

acord? Panica care pusese stăpânire pe Meredith atinse noi cote. În fond, Matt nu-i cerea decât să stea acolo, şi să stea calmă timp de o oră.

— La fermă, eu am fost de acord cu condiţiile tale, îi reaminti el. Îţi cer oare atât de mult ca tu să fii acum de acord cu ale mele? Incapabilă să reziste forţei tăcute a logicii lui, Meredith îşi clătină încet ca puf.

— Bănuiesc că nu. În regulă. Pace, spuse ea, apoi urmări surprinsă cum Matt îi întinde mâna, aşa cum i-o întinsese la fermă, doar că acum el o făcu cu palma în sus. Punându-şi mâna într-a lui şi simţindu-i degetele cuprinzându-i-le strâns pe ale ei. Inima îi făcu un mic salt cu totul inexplicabil.

— Mulţumesc, spuse el. Realiză imediat că ea îi spusese acelaşi lucru. Uluită că acest gest de la fermă avusese o semnificaţie atât de deosebită pentru el,

Meredith încercă să-i zâmbească repetând cuvintele lui de atunci:

— Cu plăcere. Conştient pe deplin de manevra folosită de Farrell ca s-o tragă deoparte pe Meredith, Stuart le permise celor doi avocaţi să-şi continue schimbul de replici menite să-i abată atenţia, calculând în gând timpul necesar pentru pregătirea celor cinci băuturi. Când timpul acela se scurse, se roti cu scaun cu tot, întorcându-se obraznic cu spatele către Levinson şi Pearson, şi, fără să se deranjeze să ascundă ce făcea, îşi înălţă gâtul să-i vadă pe cei doi de la bar.

Aproape că se aşteptase să-l vadă pe Farrell sâcâind-o pe Meredith; dădu însă cu ochii de imaginea unui cuplu în profil, surprinşi într-o atitudine atât de surprinzătoare, încât, pe

moment, Stuart se simţi complet dezorientat. Departe de a o sâcâi, Farrell îi întindea mâna, uitându-se la ea cu un zâmbet grav, care-l izbi pe Stuart ca fiind incredibil de… tandru. Iar Meredith, care era mai întotdeauna stăpână pe sine, îşi punea mâna într-a lui, privind în sus spre el cu o expresie pe care Stuart n-o mai văzuse niciodată pe faţa ei: o expresie înduioşătoare de afecţiune infinită. Îşi mută brusc privirea de la cei doi revenind la avocaţi, dar un minut mai târziu, când Meredith şi Farrell aduseră băuturile la masă, tot nu reuşise să găsească o explicaţie cât de cât logică pentru expresia lui Meredith.

După ce Farrell o ajută pe Meredith să se aşeze, Pearson spuse:

— Matt, începem? Amplasarea la masă i se păru stranie lui Stuart încă din clipa în care păşise înăuntru: Pearson stătea în capul mesei, acolo unde ar fi fost locul lui Farrell. Meredith fusese invitată la stânga lui Pearson, cu Stuart lângă ea.

Levinson era în dreapta lui Pearson, exact în faţa ei, iar acum Farrell ocoli masa şi luă loc lângă Levinson. Mereu atent la detalii şi subtilităţi, Stuart se întrebă dacă Farrell nu-l pusese anume pe Pearson în capul mesei ca să o facă pe Meredith să creadă că el era responsabil pentru ceea ce urma să audă. Fie asta, îşi zise Stuart, urmărindu-l pe Farrell schimbând unghiul scaunului şi sprijinindu-şi glezna de genunchi, fie omul voia să o studieze pe Meredith pe parcursul discuţiilor fără să se afle în centrul atenţiei, aşa cum ar fi fost normal dacă s-ar fi aflat în capul mesei. O clipă mai târziu, Pearson începu să vorbească, iar ceea ce spuse fu atât de neaşteptat,

atât de caraghios, încât Stuart îşi ridică sprâncenele mirat şi prudent.

— Există multe lucruri care trebuie luate în considerare, spuse el, adresându-şi observaţiile către Stuart, observaţii, realiză Stuart imediat, menite să atingă o coardă sensibilă în Meredith. Cu unsprezece ani în urmă cuplul de aici şi-a făcut nişte jurăminte, jurăminte solemne.La vremea aceea ştiau amândoi că pasul spre căsătorie nu e unul uşor… Oscilând între enervare şi haz, Stuart spuse:

— Bill, ne poţi scuti de recitarea discursului matrimonial. L-au auzit deja cu unsprezece ani în urmă. De aceea sunt acum aici. Se întoarse spre Matt, care răsucea, plictisit parcă, un stilou între degete, şi spuse: Clienta mea nu e interesată de o evaluare a situaţiei de către avocaţii tăi. Ce vrei şi ce oferi? Să trecem la chestiunile importante. În loc să reacţioneze la atacul voit grosolan al lui Stuart,

Matt îi aruncă lui Pearson o privire scurtă şi, cu o uşoară înclinare a capului, îi dădu voie să facă aşa cum cerea Stuart.

— Foarte bine, spuse Pearson, renunţând la rolul de mediator sfătos. Uite cum stăm.

Clientul meu are motive suficiente pentru un proces foarte neplăcut şi compromiţător împotriva tatălui clientei tale. Prin amestecul imoral al lui Philip Bancroft în căsătoria clientului meu, lui Matthew Farrell i s-a refuzat dreptul de a lua parte la înmormântarea copilului său, de a-şi consola soţia şi de a fi consolat de ea după moartea acelui copil. A fost lăsat să creadă în mod greşit că ea doreşte să divorţeze de el.Pe scurt, l-a

privat de unsprezece ani de căsătorie. Domnul Bancroft a intervenit în mod ilegal şi în afacerile domnului Farrell, încercând să influenţeze hotărârea comisiei de protecţie a mediului din Southville. Acestea sunt probleme care, fireşte, pot fi rezolvate în cadrul unui proces…

Stuart se uită la Farrell, care o urmărea pe Meredith, care, la rândul ei, îl privea fix pe Pearson, devenind tot mai albă la faţă. Furios că era supusă în mod cu totul neaşteptat unui astfel de atac, Stuart îşi întoarse capul spre Pearson şi replică dispreţuitor:

— Dacă fiecare bărbat însurat cu rude băgăreţe le-ar da în judecată, pronunţarea sentinţelor ar dura pe puţin cincizeci de ani. S-ar face de râs. Pearson se uită la el ridicând din sprâncene, gata de luptă.

— Mă îndoiesc. Amestecul lui Bancroft a fost plin de răutate, cu consecinţe grave.

Cred că juriului i-ar face mare plăcere să-l condamne pe Bancroft pentru ceea ce, după părerea mea, au constituit nişte acţiuni de o rea voinţă uluitoare. Şi asta înainte de a începe să vorbim despre traficul de influenţă. Totuşi, spuse el înălţând mâna ca să-i oprească pe Stuart de la alte comentarii, dacă câştigăm sau nu aceste procese, nu are importanţă, aducerea acestor chestiuni în faţa instanţei ar crea o furtună de publicitate negativă, publicitate care l-ar discredita pe domnul Bancroft şi compania sa. Se ştie că domnul Bancroft e bolnav, iar efectul unei astfel de publicităţii şi a procesului i-ar putea pune sănătatea într-un pericol şi mai mare. Un nod de teamă şi de panică se puse în gâtul lui Meredith,

dar în clipa aceea senzaţia cea mai puternică era cea de trădare. Se dusese la fermă ca să-i spună lui Matt adevărul despre copil şi despre telegrama tatălui ei; acum, o ameninţa să se folosească de cele aflate împotriva ei. Starea de spirit i se mai învioră când Pearson spuse:

— N-am pomenit toate astea, domnişoară Bancroft, ca să te alarmez sau să te necăjesc, ci doar ca să-ţi amintesc faptele şi să-ţi prezint punctul de vedere al clientului meu. Domnul Farrell e dispus însă să treacă peste lucrurile astea şi să renunţe la intentarea unor procese împotriva tatălui tău acum sau oricând în viitor… în schimbul câtorva mici concesii. Stuart, spuse el întinzându-i un document de două pagini şi apoi o copie lui Meredith, oferta verbală pe care o voi face se află scrisă aici şi, ca să îndepărtăm orice îndoieli ai avea privind sinceritatea domnului Farrell, clientul meu s-a oferit să-l semneze la încheierea aceste întruniri. Totuşi, există o cauză, şi anume, că oferta trebuie acceptată sau refuzată înainte ca domnişoara Bancroft să plece astăzi de aici. Dacă va fi respinsă, va fi retrasă pentru totdeauna şi vom intenta procesele împotriva lui Philip Bancroft. Vrei să-ţi las câteva minute la dispoziţie ca să citeşti documentul înainte de a-l prezenta pe scurt? Refuzând să se uite la document, Stuart îl aruncă pe masă, se lăsă pe speteaza scaunului şi îşi înfruntă adversarul cu un dispreţ caustic:

— Aş prefera să-l aud din gura ta, Bill. Până în ziua de azi nu ţi-am apreciat talentul teatral la adevărata lui valoare. Singurul motiv pentru care nu ţi-am spus încă să te duci la dracu şi să ne

vedem la tribunal e că nu mă îndur să plec până n-am asistat şi la ultimul act al piesei. În ciuda nepăsării aparente faţă de ameninţările lor, Stuart era nu numai îngrijorat, dar era şi furios pentru încercarea deliberată a lui Pearson de a o înspăimânta şi intimida pe Meredith. Matt dădu scurt din cap, iar Levinson interveni şi el, vocea sunându-i împăciuitoare:

— Ar fi mai bine dacă aş prezenta eu rezumatul acelui document.

— Ştiu şi eu? ripostă Stuart obraznic. Eşti dublura sau starul?

— Starul, replică imperturbabil bărbatul mai în vârsta. Îndreptâdu-şi atenţia spre Meredith, Levinson zâmbi şi spuse: Aşa cum partenerul meu ţi-a explicat deja, domnişoară Bancroft, dacă eşti de acord cu ce-ţi cere, soţul tău va fi dispus să renunţe la orice acţiune legală împotriva tatălui tău, oferind chiar mai mult decât documentul ăsta: un partaj de divorţ extrem de generos, un fel de pensie alimentară, dacă vrei să o iei aşa, ridicându-se la suma de cinci milioane de dolari. Asta le puse capac la toate. Alarma simţită de Meredith se combină cu şocul. Se uită la Stuart şi spuse:

— Cu ce să fiu de acord? Ce se întâmplă aici?

— E doar un joc, o linişti Stuart. Mai întâi te ameninţă cu ce-ţi ia dacă refuzi să intri în joc. Acum îţi spun ce-ţi oferă dacă accepţi.

— Un joc!? strigă ea cu glas emoţionat. Ce fel de joc?

— Asta-i partea pe care o lasă la urmă. Cu ochii îndreptaţi plini de speranţă spre el, Meredith dădu cap, îşi reveni în fire, şi se uită la Levinson evitând

cu mare grijă privirea lui Matt.

— Continuă, domnule Levinson, spuse ea ridicându-şi bărbia să-şi demonstreze demnitatea şi curajul.

— Pe lângă cele cinci milioane, spuse Levinson, soţul tău va vinde firmei Bancroft un teren din Houston pentru suma de douăzeci de milioane.

Meredith simţi cum încăperea se învârte cu ea, iar atunci îşi întoarse capul spre Matt, pe faţa ei fiind întipărită confuzia, recunoştinţa şi îndoiala. El îi susţinu privirea fără să clipească, Levinson vorbind mai departe:

— Iar în ultimul rând, dacă accepţi propunerea soţului tău, va semna o cerere solicitând divorţul pe baza nepotrivirii de caracter, iar aşa, conform legilor acestui stat, perioada de aşteptare se va reduce de la doi ani la şase luni. Stuart trecu peste această concesie cu o ridicare din umeri.

— N-avem nevoie de o cerere din partea domnului Farrell ca să convingem tribunalul să reducă perioada de aşteptare. Legea spune clar că dacă cuplul n-a trăit împreună o perioadă de doi ani şi există nepotriviri ireconciliabile, perioada de aşteptare poate fi redusă la şase luni. Oamenii aceştia n-au trăit împreună de unsprezece ani.

Levinson se lăsă pe spate, iar Meredith avu o presimţire sumbră la ce se referea când spuse:

— Au petrecut împreună weekend-ul trecut.

— Ei şi? întrebă Stuart. Nu mai era furios, era cu totul năucit de cele cinci milioane şi teribil de preocupat să afle ce concesii voia Farrell în schimbul lor. N-au trăit în sensul conjugal al cuvântului.Au dormit doar în aceeaşi casă. Niciun judecător întreg la minte nu va considera că

mariajul poate fi salvat insistând asupra unei perioade de aşteptare de doi ani, numai pentru c-au ajuns să petreacă două zile sub acelaşi acoperiş. În niciun caz n-au trăit împreună.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Levinson îşi ridică sprâncenele şi se uită drept în ochii lui Stuart. Acesta, înfuriat din nou, îi aruncă lui Farrell o căutătură ucigătoare.

— Aţi împărţit un acoperiş, nu un pat. Dar Farrell nu spuse nimic. Îşi mută însă privirea spre Meredith şi se uită calm la ea. Iar atunci Stuart ştiu. Ştiu chiar înainte să-şi întoarcă capul şi să vadă expresia jignită din ochii scăpărând de furie ai lui Meredith, roşeaţa din obrajii palizi când ea îşi mută privirea de la soţul ei şi şi-o fixă asupra mâinilor. În ciuda gândurilor contradictorii zvâcnindu-i prin minte, Stuart ridică din umeri nepăsător şi rosti cu o siguranţă convingătoare:

— Bine, s-au culcat împreună. Mare scofală. Aşa că, repet, de ce ar refuza clientul vostru să semneze cererea de reducere a perioadei de aşteptare? De ce-ar prelungi un divorţ inevitabil?

— Pentru că, rosti Levinson calm, domnul Farrell nu e convins că divorţul e inevitabil. Stuart râse din toată inima.

— E ridicol.

— Domnul Farrell nu e de aceeaşi părere. De fapt, e dispus să ofere toate concesiile discutate până acum, partajul de cinci milioane, terenul din Houston oprirea oricărei acţiuni juridice împotriva lui Philip Bancroft, o cerere pentru scurtarea perioadei de doi ani, toate astea în schimbul unei singure concesii făcute lui.

— Şi anume?

— Vrea o săptămână pentru fiecare an în care căsătoria i-a fost refuzată.

Unsprezece săptămâni. Unsprezece săptămâni cu soţia lui ca să ajungă să se cunoască mai bine… Meredith ţâşni în picioare, ochii fulgerându-l pe Matt cu o privire ucigătoare.

— Ce vrei?

— Defineşte cum anume vrea să o cunoască, se răsti Stuart, convins că fraza conţinea implicaţii sexuale.

— Cred că treaba asta o putem lăsa în seama lor… începu Levinson, dar vocea furioasă a lui Meredith îl întrerupse:

— Nu, nu poţi. Îşi îndreptă spatele, ochii scăpărându-i furioşi când i se adresă lui Matt. M-ai expus la toate în întrevederea asta, de la terorism la umilinţă. Nu te opri acum. Să lămurim şi detaliul ăsta ca să-l poată nota alături de celelalte propuneri ale tale. Spune-mi exact cum ai de gând să mă cunoşti? Nu e nimic altceva decât şantaj, aşa că specifică condiţiile, ticălosule! Matt se uită la avocaţii săi.

— Lăsaţi-ne singuri. Meredith însă trecuse de punctul în care să-i mai pese cine o auzea.

— Staţi jos! îi preveni ea. Nu mai conta nimic. Era încolţită; înţelesese condiţiile; doar că nu se aşteptase la plata mârşavă pretinsă de Matt. Ori se culca cu el în următoarele şase săptămâni, ori îi va târî tatăl prin tribunale, reuşind în cele din urmă să-l omoare. Mai văzu şi altceva, secretara căruntă care se strecurase în încăpere, aşezându-se pe o canapea, notându-şi grăbită tot ce spuneau cei prezenţi.Ca un animal atacat din toate părţile, Meredith se zbătu cu înverşunare căutând o cale

de scăpare, punându-şi palmele pe masă şi sfredelindu-l pe Matt cu o privire plină de dispreţ şi ură. Toată lumea rămâne aici până îţi anunţi condiţiile obscen. Ori îmi ucizi tatăl cu procesele, ori te bucuri de trupul mea, da? Acum, spune-le avocaţilor tăi cum anume ţi-ar plăcea s-o faci! Spune-le cât de des şi în ce poziţie, luate-ar naiba! Dar vei descrie totul cu lux de amănunte în chitanţe, ticălosule, pentru că o să te fac să le semnezi, îşi mută privirea spre secretara lui.

— Discuţia asta te excită? Notezi totul? Monstrul pentru care lucrezi îţi va dicta cum vrea să fie regulat, cât de des… Brusc, toată lumea se puse în mişcare. Matt sări de pe scaun şi înconjură masa, Levinson vru să-l apuce de mânecă, dar nu reuşi. Stuart îşi trase scaunul şi dădu să o împingă pe Meredith în spatele lui, dar Meredith îl îndepărtă.

— Nu te apropia de mine! îl avertiză ea pe Stuart înainte să se răsucească spre Matt, cu pumnii strânşi. Ticălosul! şuieră. Dă-i drumul şi dictează-i condiţiile. Cât de des o vrei, cum… Matt întinse mâna spre ea în clipa în care Meredith îl izbi cu palma peste faţă cu o forţă atât de mare, încât îl făcu să-şi întoarcă capul.

— Destul! porunci el, apucând-o de braţe, dar privirea îi era îndreptată spre Stuart, care făcuse un pas spre ei.

— Ticălosule! hohoti ea, aruncându-i o privire cruntă. Ticălosule, am avut încredere în tine. Matt o trase la piept, împingându-l pe Stuart.

— Ascultă-mă! spuse el încordat. Nu-ţi cer să te culci cu mine! Mă înţelegi?

Nu-ţi cer decât o şansă, fir-ar să fie! O şansă timp de unsprezece săptămâni.

Toţi erau în picioare; toţi încremeniseră, până şi Meredith încetase să se mai lupte, dar trupul continua să-i tremure şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Privind spectatorii, Matt porunci tăios:

— Căraţi-vă dracului de aici! Levinson şi Pearson îşi adunară hârtiile să plece, dar Stuart rămase pe loc, urmărind-o pe Meredith, care nici nu accepta, dar nici nu se opunea îmbrăţişării lui Matt.

— Nu plec nicăieri până nu-ţi iei mâinile de pe ea şi nu-mi spuse ea că vrea să plec. Matt ştia că vorbea serios, iar din moment ce Meredith încetase să se mai zvârcolească, îşi lăsă braţele în jos şi băgă mâna în buzunar după o batistă.

— Meredith? i se adresă Stuart nesigur spatelui ei. Vrei să aştept afară sau să rămân aici? Spune-mi ce vrei să fac. Umilită dincolo de limitele răbdării pentru că trăsese nişte concluzii greşite şi făcuse o scenă, furioasă pentru că fusese silită să ajungă aici, Meredith smulse cu un gest deloc elegant batista de la Matt.

— Ce-ar vrea ea să facă acum, îi spuse Matt lui Stuart, silindu-se din răsputeri să glumească, e să-mi tragă încă o palmă…

— Pot vorbi şi singură! îl repezi Meredith ştergându-şi ochii şi nasul, apoi făcând un pas în spate. Stai aici, Stuart. Ridică spre Matt nişte ochi furioşi, înlăcrimaţi, şi spuse: Ai vrut ca toată treaba asta să fie legală şi oficială. Spune-i avocatului meu ce anume înţelegi prin o şansă pentru că e clar că eu nu înţeleg.

— Aş prefera să-ţi spun între patru ochi.

— Ei bine, replică ea cu o privire arogantă, al cărui efect se pierdu datorită lacrimilor încă

atârnându-i de gene, atunci pune-ţi pofta-n cui! Tu eşti cel care a insistat să avem discuţia asta astăzi de faţă cu avocaţii tăi. Ţi-a fost aşa de greu să mă scuteşti de condiţiile tale şi să vorbeşti cu mine cu o altă ocazie…

— Te-am sunat ieri ca să vorbesc despre condiţiile astea, ripostă el. I-ai cerut secretarei să-mi transmită că voi putea comunica cu tine numai prin intermediul avocatului tău.

— Ai fi putut încerca din nou.

— Când? După ce-ai fi plecat în Mexic sau Reno, sau unde aveai de gând te duci în călătoria bruscă de săptămâna asta, ca să divorţezi de mine?

— Şi câtă dreptate aş fi avut, spuse ea aprigă, iar Matt îşi înăbuşi un zâmbet de mândrie. Era splendidă, îşi venise deja în fire. Dar nu era încă capabilă să-i privească pe avocaţi, aşa că Mai se uită peste umăr la ei.Ai lui se îndreptau spre ieşire cu paltoane şi serviete, dar al lui Meredith, încăpăţânat cum era, rămăsese pe loc cu braţele încrucişate peste piept, urmărindu-l pe Matt cu un amestec de duşmănie, neîncredere şi curiozitate.

— Meredith, spuse Matt. Roagă-ţi cel puţin avocatul să aştepte în biroul meu. De acolo poate să vadă tot ce se întâmpla aici, dar nu e nevoie să audă mai multe decât a auzit deja.

— Eu n-am nimic de ascuns, sublinie ea pe un ton incisiv. Acum, hai să terminăm odată. Ce anume doreşti de la mine?

— Bine, spuse Matt hotărând că nu-i păsa dacă Whitmore auzea sau nu. Aşezându-se pe marginea mesei lungi, îşi încrucişa braţele la piept. Vreau şansa ca în următoarele unsprezece săptămâni să ajungem să ne cunoaştem.

— Şi cum anume intenţionezi să o facem? întrebă ea indignată.

— În mod obişnuit, luăm cina împreună, mergem la teatru…

— Cât de des? îl întrerupse ea arătând tot mai furioasă.

— Nu m-am gândit.

— Sunt convinsă că erai prea ocupat să-ţi finisezi şantajul şi să-mi distrugi viaţa.

— De patru ori pe săptămână! se răsti Matt răspunzându-i la întrebare. Şi nu încerc să-ţi distrug viaţa.

— În care zile ale săptămânii? i-o trânti ea. Furia lui dispăru şi se luptă cu încă un surâs involuntar.

— Vinerea, sâmbătă, duminica şi miercurea, spuse el după o clipă de gândire.

— Ţi-a trecut prin minte că am o slujbă şi un logodnic?

— Nu-mi bag nasul în slujba ta. Iar logodnicul tău va trebui să se ţină deoparte vreme de unsprezece săptămâni.

— Nu-i corect pentru el, strigă Meredith.

— Ghinionul lui! Tonul aspru şi expresia dură de pe chipul lui îi demonstrau atât de elocvent personalitatea neînduplecată, încât Meredith realiză în cele din urmă că nimic din ceea ce va spune sau va face nu-l va opri să-şi după planul la îndeplinire. Era ţinta cea mai nouă a unei preluări prin forţă.

— Toate lucrurile teribile scrise despre tine sunt adevărate, nu-i aşa?

— În cea mai mare parte, se răsti el arătând de parcă i-ar fi tras o altă palmă.

— N-are importanţă pe cine jigneşti sau ce

trebuie să faci, numai să obţii ce doreşti, da? El se încordă.

— Nu şi în cazul ăsta. Îşi coborî umerii, bravura dispărându-i complet.

— De ce te porţi aşa cu mine? Ce rău ţi-am făcut, în mod intenţionat, ca să încerci să-mi transformi viaţa într-un calvar? Lui Matt nu-i veni în minte niciun răspuns care în clipa de față să n-o facă să râdă sau să se înfurie.

— Să zicem că există ceva între noi, o atracţie, şi vreau să văd cât e de adâncă.

— Dumnezeule, nu pot să cred! strigă ea punându-şi braţele în dreptul abdomenului.

Nu există nimic între noi! Nimic altceva decât un trecut oribil.

— Şi weekend-ul trecut, îi atrase el atenţia fără ruşine. Meredith îşi ascunse mâhnirea în furie.

— N-a fost decât… decât sex.

— Oare?

— Tu ar trebui să ştii mai bine, se burzului ea, amintindu-şi ce trecuse cu vederea.

Dacă numai jumătate din tot ceea am citit despre tine e adevărat, atunci deţii recordul mondial la aventuri amoroase cu cine se nimereşte. Dumnezeule, cum te-ai putut culca cu starul ăla rock cu păr roz?

— Marianna Tigbell?

— Da! Nu încerca să negi. Te-am văzut pe prima pagină din Național Taller.

Matt îşi înghiţi hohotul de râs, urmărind-o plimbându-se încet de colo-colo, iubind felul în care se mişca, în care accentua cuvintele când era furioasă, felul cum se agăţa de el când se apropia de orgasm, de parcă n-ar fi fost sigură că va

ajunge să aibă unul. Poate nu-i reuşise cu ceilalţi amanţi ai ei... Era superbă, cu o ardoare înnăscută; era mai bine să nu-şi facă iluzii că nu se culcase cu zeci de bărbaţi. Se mulţumi să spere că toţi fuseseră egoişti, inepţi sau plictisitori. De preferinţă toate trei. Şi impotenţi.

— Ei bine? îl luă ea la rost. Cum ai putut să te culci cu... cu femeia aia?

Am fost la o petrecere în casa ei. Nu m-am culcat cu ea.

— Iar eu ar trebui să cred?

— Se pare că nu.

— N-are importanţă, spuse Meredith certându-se în gând. Matt te rog, spuse ea încercând pentru ultima oară să-l facă să abandoneze planul acela nebunesc. Sunt îndrăgostită de altcineva.

— Nu erai duminică când ai fost în pat cu mine...

— Nu-mi mai vorbi despre asta! Sunt îndrăgostită de Parker Reynolds, ţi-o jur. Sunt îndrăgostită de el încă din adolescenţă. Am fost şi înainte de a le întâlni pe tine.

Matt era gata să considere ideea extrem de neverosimilă din acelaşi motiv pentru care o credea şi acum, când ea spuse:

— Numai că se logodise cu altcineva şi eu am renunţat. Informaţia îl duru destul de mult ca să-l facă să se ridice brusc şi să spună tăios:

— Mi-ai auzit propunerea Meredith, o accepţi sau pleci. Meredith îl privi ţintă, conştientă de faptul că devenise dintr-o dată distant şi dur. Vorbea serios, discuţia se încheiase. Stuart înţelesese şi el, şi îşi îmbrăcă deja paltonul îndreptându-se spre biroul lui Matt, oprindu-se în prag să o aştepte. Întorcându-se în mod

intenţionat cu spatele la Matt, Meredith se duse să-şi ia poşeta, bucurându-se la gândul că el va crede că-i dispreţuia târgul, deşi era complet confuză. Îşi luă poşeta de pe masă, simţindu-i ochii arzându-i spatele, apoi se duse hotărâtă spre canapea să-şi ia paltonul. În spatele ei, Matt vorbi cu o voce rece, ameninţătoare:

— Ăsta e răspunsul tău, Meredith? Meredith refuză să răspunsă. Înghiţi, încercând pentru ultima oară să găsească o cale de a-l face să înţeleagă, de a ajunge la inima lui. Dar el nu avea inimă. Era capabil doar de pasiune; era făcut din pasiune, orgoliu şi dorinţă de răzbunare. Îşi luă paltonul de pe canapea, şi-l puse pe braţ, lăsându-l pe Matt în sala de consiliu fără să-i arunce măcar o privire peste umăr.

— Să mergem, îi spuse ea lui Stuart, vrând să-l lase pe Matthew Farrell să creadă măcar pentru un minut sau două că-i arunca ultimatumul în faţă… fără să-şi piardă încă speranţa că o va chema înapoi şi îi va spune că totul n-a fost decât o cacealma şi nu-i va face aşa ceva tatălui ei. Însă nimic nu întrerupse tăcerea din spatele ei. Secretara lui Matt plecase deja, iar când Stuart închise uşa biroului.

Meredith se opri şi vorbi cu respiraţia tăiată:

— Poate să-l dea în judecată pe tata, aşa cum ameninţă să facă? Furios din mai multe motive, inclusiv pentru faptul că Meredith fusese supusă unei presiuni teribile şi silită să ia o hotărâre, Stuart oftă:

— Nu-l putem împiedica să-l aducă pe tatăl tău în faţa instanţei. Iar dacă o face, nu cred că va avea altceva de câştigat decât răzbunare. Însă fie

câştigă, fie pierde, în ziua în care va intenta procesele numele tatălui tău va apărea în toate ziarele.

Cum mai stă cu sănătatea?

— Nu destul de bine ca să risc să fie supus unei astfel de publicităţii. Privirea îi alunecă la documentele din mâna lui, apoi urca întrebătoare spre ochii lui. Nu există vreo portiţă de scăpare de care ne-am putea folosi?

— Niciuna. Şi nici capcane, dacă asta te consolează cu ceva. Condiţiile sunt redactate simplu şi corect, aşa cum le-au expus Levinson şi Pearson. Puse hârtiile pe masa secretarei, ca Meredith să le poată citi, dar ea îşi clătină capul, evitând să se uite la cuvinte, iar după ce luă un stilou de pe masă semnă documentul.

— Dă-i-l şi fă-l să semneze, spuse ea aruncând stiloul de parcă ar fi fost murdar. Şi ai grijă ca… ca maniacul ăla să noteze zilele săptămânii pe care le-a numit. Şi fă-l să scrie că dacă pierde o zi n-o poate înlocui cu alta. Auzind-o, Stuart mai că zâmbi, dar când îi întinse documentul îşi clătină capul.

— În caz că nu vrei cele cinci milioane sau terenul din Houston mai mult decât ai dat de înţeles acolo, nu cred că e nevoie să faci aşa ceva. Nu vorbeşte serios în legătură cu tatăl tău. Chipul ei se lumină de înflăcărare şi speranţă.

— De ce crezi asta?

— E o bănuială. O bănuială puternică.

— O bănuială, bazată pe ce?

Stuart se gândi la tandreţea solemnă de pe faţa lui Matt când ţinuse mâna lui Meredith. Se gândi la felul cum arătase când îl pălmuise şi la lipsa

totală a furiei din modul cum o ţinuse în braţe după aceea. Cu toate că Stuart crezuse la început că Farrell punea la cale un fel de orgie de unsprezece săptămâni, omul fusese sincer luat prin surprindere de această acuzaţie. În loc să-i împărtăşească toate lucrurile astea nebuloase, Stuart spuse ceva mai concret:

— Dacă vrea să fie atât de crud cu tatăl tău, atunci de ce se străduie să fie atât de generos cu ceea ce-ţi oferă ţie? De ce nu se mulţumeşte să te ameninţe că-l va da în judecată dacă nu accepţi?

— Presupun că-şi închipuie că se va distra mai bine dacă voi fi amabilă cu el. Şi mai cred că-i place să ştiu, ca şi tatăl meu de altfel, că poate arunca banii ăştia pe fereastră fără măcar să le simtă lipsa. Stuart, la douăzeci şi şase de ani tata l-a umilit îngrozitor şi încă mai încearcă s-o facă. Îmi pot imagina cât de mult îl urăşte, chiar dacă tu nu poţi.

— Eu tot sunt dispus să pun pariu că nu va ridica mâna asupra tatălui tău fie că accepţi, fie că nu.

— Aş vrea să te cred, spuse ea ceva mai calmă. Dă-mi un singur motiv logic, aruncăm hârtiile astea la gunoi şi plecăm de aici.

— S-ar putea să sune… ciudat… ţinând seama de ceea ce-a făcut Farrell astăzi şi de reputaţia lui, dar nu-l cred capabil să-ţi facă vreun rău. Ea râse, un râs scurt, amar.

— Cum îţi explici atunci intimidarea şi umilinţa, ca să nu mai vorbim de şantaj? Cum ai numi tu felul cum s-a purtat cu mine astăzi? Stuart ridică din umeri neputincios.

— Eu nu i-aş zice şantaj, el îţi dă banii şi nu

invers. Eu i-aş zice o modalitate de a apela la întreaga putere, de a se folosi de toate resursele aflate la dispoziţie pentru a obţine ce vrei, pentru că vrei acel ceva enorm de mult… Şi mai cred că lucrurile au cam scăpat de sub control, graţie tacticii în forţă pusă în aplicare de Pearson şi talentului lui pentru crearea unor situaţii dramatice. L-am urmărit pe Farrell de la bun început şi de fiecare dată când Pearson devenea dur cu tine, Farrell arăta furios. Cred că n-a ales avocaţii potriviţi pentru ceea ce-ar fi trebuit să fie un atac subtil şi fin. Levinson şi Pearson nu ştiu să joace decât într-un singur fel, se reped la beregata adversarului şi nu-i mai dau drumul până nu câştigă. Lui Meredith i se opri inima în piept auzind raţionamentul neverosimil al lui Stuart.

— Nu pot risca viaţa tatălui meu pe ceva atât de lipsit de temei. Şi-ţi mai spun ceva, adăugă ea tristă. Matt alege avocaţii ce gândesc exact ca el. S-ar putea să ai dreptate când afirmi că Matt nu vrea să-mi facă rău mie personal, dar te înşeli în ceea ce priveşte scopul lui. L-am înţeles pe când mă pregăteam de plecare.

Respiră adânc. Matt nu mă vrea pe mine. Nici măcar nu mă cunoaşte. Ce-şi doreşte el e să se răzbune pe tata şi a găsit două moduri de a o face: fie îl duce în faţa instanţei, fie răzbunarea îi va fi de o natură mai plăcută, mai tentantă, folosindu-se de mine. Eu sunt răzbunarea cea mai dulce. Să-l silească pe tata să ne vadă împreună după toţi anii ăştia, să-l facă să audă c-ar exista o şansă ca noi să rămânem împreună, pentru el va fi un fel de ochi pentru ochi. Deci, spuse ea punându-şi mâna pe braţul lui, vrei să-mi faci o favoare când îi dai

documentul ăsta? Stuart dădu din cap, acoperindu-i mâna.

— Ce-ai vrea să fac?

— Încearcă să-l faci pe Matt să accepte că înţelegerea asta și căsătoria noastră să rămână un secret. Probabil că nu va fi de acord, îi va diminua plăcerea, bucuria răzbunării, dar încearcă.

— O voi face. După plecarea ei, Stuart întoarse prima pagină a documentului şi notă pe a doua condiţiile pe care spera ca Farrell să le accepte, apoi îşi îndreptă umerii. În loc să bată politicos la uşa lui Farrell, Stuart o deschise brusc. Văzând că Farrell nu era acolo, porni hotărât spre sala de consiliu, sperând să-l ia pe nepregătite, să observe ceva, o expresie, un punct de reper privind adevăratele sentimente ale acestui bărbat. În sala de consiliu draperiile fuseseră trase, iar Farrell stătea în faţa ferestrei cu un pahar în mână, privind încordat priveliştea de noapte a oraşului. Arăta, îşi zise Stuart uşor satisfăcut, ca un bărbat care suferise o înfrângere enormă şi se străduia să o înfrunte. Stând în sala aceea uriaşă, înconjurat de toate semnele distinctive ale averii şi puterii lui, îşi plecă capul uitându-se la paharul din mâna lui, gestul fiind dovada unei izolări cu totul împotrivite. Duse paharul la buze şi dădu lichidul pe gât, dorind parcă să-şi înghită gustul amar din gură, iar atunci Stuart vorbi:

— Ar fi trebuit să bat în uşă? Farrell îşi răsuci brusc capul, însă, până şi în acea secundă de surpriză, Stuart nu fu sigur dacă pe chipul lui zări o mare uşurare sau doar o imensă satisfacţie, atât de repede îşi reveni. Fusese extrem de uşor de citit când Meredith se aflase de faţă, dar acum

Stuart îl urmări devenind distant şi de nepătruns, uitându-se la documentul din mâna lui Stuart, motivul întoarcerii în sala de şedinţe, apoi se îndreptă spre bar.

— Mă pregăteam să mai beau un pahar, spuse Farrell fără să-şi arate nerăbdarea de a pune mâna pe document. Vrei şi tu unul sau trecem direct la problemele noastre? Vorbea de parcă nu i-ar fi păsat ce-ar fi preferat Stuart, iar acesta profită de şansa oferită ca să afle mai multe despre sentimentele lui pentru Meredith.

— Rezolvarea problemelor nu ne va lua mult timp, spuse el, urmându-l pe Farrell la bar. Beau şi eu ceva.

— Un alt Perrier? întrebă Farrell păşind în semicercul de oglinzi oblice.

— Whisky, replică Stuart scurt. Simplu. Replica îi atrase o privire bănuitoare din partea lui Farrell.

— Serios?

— Aş minţi eu un magnat inteligent şi lipsit de scrupule ca tine? ripostă Stuart fără teamă. Farrell îl fulgeră cu o căutătură sarcastică şi întinse mâna spre carafa cu whisky.

— De dragul unui client l-ai minţi şi pe diavolul în persoană. Luat prin surprindere şi enervat de adevărul parţial al evaluării lui, Stuart lăsă servieta jos şi puse hârtiile pe tejghea.

— De data asta ai dreptate, recunoscu Stuart, Meredith şi cu mine suntem buni prieteni. De fapt, continuă Stuart încercând să dea atmosferei un aer mai confidenţial, am fost îndrăgostit de ea.

— Ştiu. Luat din nou prin surprindere şi convins pe jumătate că Farrell minte, Stuart spuse:

— Ţinând seama de faptul că nu cred ca

Meredith să fi fost la curent, trebuie să recunosc că eşti al naibii de bine informat. Ce altceva mai ştii?

— Despre tine? întrebă Farrell cu nonşalanţă. Cum Stuart încuviinţă printr-o înclinare a capului, Farrell începu să-şi pregătească propria băutură. Aruncând câteva cuburi de gheaţă în pahar, se lansă într-o disertaţie neaşteptată, imperturbabilă, asupra existenţei lui Stuart care-l lăsă pe acesta cu gura căscată şi un pic cam speriat.

— Eşti fiul cel mai mare dintre cei cinci copii ai familiei, spuse Farrell. Bunicul tău şi fraţii lui au fondat firma de avocaţi la care lucrezi şi unde ai devenit partener cu drepturi depline, continuând tradiţia familiei de a practica avocatura.La douăzeci şi trei de ani ai terminat primul în clasa ta de la Harvard, tot o tradiţie a familiei, unde te-ai făcut remarcat ca preşedinte al clasei şi redactor al revistei Law Review. După absolvire ai vrut să-ţi începi practica în biroul procurorului, specializându-te în abuzurile proprietarilor de imobile, dar ai cedat presiunii exercitate de familie şi te-ai dus să lucrezi pentru firma tatălui şi bunicului tău. Aici te ocupi de problemele legale ale societăţilor pe acţiuni aparţinând unor clienţi bogaţi, cei mai mulţi din propriul cerc social. Urăşti genul ăsta de procese, dar ai un talent înnăscut pentru ele; eşti un negociator dur, un strateg strălucit şi un bun diplomat, dacă nu sunt implicate şi sentimentele tale personale, aşa cum s-a întâmplat astăzi. Îţi faci treaba conştiincios şi cu meticulozitate, dar o dai în bară cu juraţii, pentru că încerci să-i convingi cu fapte şi nu cu o logică bazată pe sentimente. Acesta e motivul

pentru care pregăteşti documentele unui proces, apoi le predai unui asociat şi supraveghezi totul de la distanţă… Farrell se opri ca să-i întindă paharul lui Stuart.

— Vrei să continui?

— Fără doar şi poate, dacă mai e şi altceva, replică Stuart pe un ton cam înţepat.

Ridicându-şi paharul, Farrell luă o înghiţitură, iar după ce Stuart făcu la fel, spuse:

— Ai treizeci şi trei de ani, eşti heterosexual, iubeşti maşinile rapide, o pasiune de care nu eşti prea mândru, şi ai o mare slăbiciune pentru plimbările cu iahtul, pe care o încurajezi din plin.La douăzeci şi doi de ani te-ai crezut îndrăgostit de o fată din Merlose Park, pe care ai cunoscut-o pe plajă, dar provenea dintr-o familie italiană foarte severă, iar prăpastia culturală a fost prea adâncă pentru voi. Aţi căzut de acord să puneţi capăt relaţiei dintre voi. Şapte ani mai târziu te-ai îndrăgostit de Meredith, dar ea nu ţi-a împărtăşit sentimentele, aşa că aţi rămas prieteni Acum doi ani familia a insistat să te însori cu Georgiana Gibbos, al cărei tătic e un avocat de seamă, şi v-aţi logodit, dar de data asta tu ai pus capăt relaţiei dintre voi. În clipa de faţă valorezi cam optsprezece milioane de dolari, majoritatea în acţiuni, şi vei moşteni încă cincisprezece la moartea bunicului, mai puţin dacă îşi continuă escapadele la Monte Carlo, unde pierde aproape întotdeauna. Oprindu-se din ceea ce devenise aproape o prelegere, aducându-l pe Stuart într-o stare aflată între uimire şi furie, Farrell arătă cu mâna spre canapelele de lângă ferestre, iar Stuart luă documentul şi paharul, urmându-l.

După ce se aşeză vizavi de el, Farrell spuse direct, fără menajamente:

— Am uitat cumva ceva important?

— Da, replică Stuart cu un zâmbet sardonic, ridicându-şi paharul, toastând în batjocură, care e culoarea mea preferată? Farrell îl privi drept în ochi.

— Roşul. Stuart izbucni în râs.

— Le-ai nimerit pe toate, cu excepţia conştiinciozităţii mele. Te-ai pregătit mai bine ca mine pentru această întâlnire. Eu încă mai aştept raportul despre tine şi nu va fi nici pe jumătate atât de complet.Mă declar uluit şi impresionat fără voie.

Farrell dădu nepăsător din umeri.

— N-ar trebui să fii. Intercorp are o mare agenţie de investigaţii care lucrează pentru corporaţiile multinaţionale. Lui Stuart i se păru ciudat că Farrell spusese Intercorp are şi nu „eu am”, de parcă n-ar fi simţit o dorinţă prea mare să fie legat personaj de imperiul creat de el. Stuart ştia din experienţă că majoritatea oamenilor de afaceri cu averi adunate de curând erau nişte lăudăroşi extrem de mândri de realizările lor, jenant de dornici să amintească tuturor de proprietăţile deţinute. Stuart se aşteptase la ceva asemănător din partea lui Farrell, mai ales că presa îl zugrăvise de cele mai multe ori ca pe un magnat fluşturatic, plin de sine.

Stuart avea senzaţia că adevărul era foarte departe de această imagine; în cel mai bun caz, Farrell era un bărbat singuratic, mereu în gardă, greu de cunoscut. În cel mai rău caz era bărbat lipsit de emoţii, calculat, cu o înclinaţie spre

cruzime şi stăpânire de sine care te băga în groază. Şi probabil că aşa îl considerau adversarii din afaceri.

— Cum de-ai ştiut care mi-e culoarea preferată? întrebă el în din urmă, gata să încerce din nou descifrarea lui Farrell.

— N-aveai cum s-o afli din vreun raport.

— Am ghicit, replică Farrell. Servieta ţi-e maro, la fel e şi cravata. În plus, majoritatea bărbaţilor preferă roşul. Femeile astrul. Şi pentru prima oară Farrell îşi permise să-şi îndrepte atenţia spre documentul pus de Stuart pe masă. Pentru că tot vorba de femei, spuse el cu un aer firesc, presupun că Meredith l-a semnat.

— A adăugat câteva condiţii, replică Stuart, urmărindu-l îndeaproape, observând încordarea imperceptibilă de pe chipul adversarului. Vrea ca în document să fie trecute zilele menţionate și să se specifice că dacă pierzi una n-o poţi înlocui cu alta. Expresia de pe faţa lui Farrell se îmblânzi, iar Stuart observă, şi în lumina estompată, sclipirea amuzată din ochii lui cenușii. Amuzată… sau mândră?

Impresia nu avu cum să-i fie confirmată, pentru că Farrell se ridică brusc în picioare, se duse la masa lungă şi se întoarse cu stilou lăsat acolo. Când întoarse pagina şi desfăcu stiloul, Stuart adăugă:

— Citind condiţiile vei vedea că îţi cere să păstrezi secretul în privinţa căsătoriei şi să nu pomeneşti nimănui de înţelegerea de unsprezece săptămâni.

Farrell se încruntă uşor, dar tocmai când Stuart deschise ca să insiste asupra condiţiilor lui

Meredith, Matt se uită în jos la hârtia lui şi o semnă repede, după care i-o aruncă lui Stuart peste masă.

— Ideea cu secretul îţi aparţine, întrebă el, sau a fost a lui Meredith?

— A ei, replică Stuart, şi pentru că murea să vadă reacţia lui Farrell, adăugă uşor arogant: Dacă ar fi acceptat sfatul meu ar fi aruncat documentul ăsta la gunoi.

Farrell se lăsă pe spate, studiindu-l pe Stuart cu o intensitate enervantă şi ceva ce-ar fi putut fi luat drept o scânteie de respect.

— Dacă ar fi făcut-o, pară el, ar fi riscat sănătatea tatălui ei şi renumele lui.

— N-ar fi riscat nimic, îl contrazise Stuart pe un ton categoric. N-a fost decât o cacealma. Bărbatul brunet îşi ridică sprâncenele, dar nu spuse nimic, aşa că Stuart insistă: Ce faci e imoral şi ai recurs la nişte măsuri extreme. Ori eşti un ticălos cum nu s-a mai pomenit, ori nebun, ori un laş. Care dintre ele?

— În mod sigur prima variantă, ripostă Farrell. Probabil a doua. S-ar putea chiar toate trei. Hotărăşte tu.

— Am făcut-o deja.

— Şi?

— Prima şi ultima, spuse Stuart, distrându-se pe neaşteptate, observând zâmbetul crispat al lui Farrell pus în faţa concluziei lui deloc măgulitoare. Ce ştii despre Meredith? întrebă el după ce mai luă o înghiţitură din pahar, hotărât să-şi reafirme concluzia că Farrell era îndrăgostit până peste cap de ea.

— Numai ce-am citit prin reviste şi ziare în

ultimii unsprezece ani.Aş prefera să aflu restul de unul singur. Pentru un om care inspecta totul la un avocat, până şi numărul purtat la pantofi, lui Stuart i se păru extrem de semnificativ faptul că Farrell, presupus a fi interesat doar de răzbunare, nu ceruse o investigaţie la fel de detailată şi asupra lui Meredith.

— Asta înseamnă că nu ştii lucrurile mai puţin cunoscute despre ea, spuse Stuart continuând să-l urmărească peste marginea paharului, spre exemplu, că în vara de după primul an de colegiu se zvonea că avusese un fel de aventură amoroasă tragică şi de aceea refuza să se întâlnească cu băieţii. Şi, fără voia ta, cauza ai fost tu. Se opri urmărind flacăra interesului şi emoţiei pe care Farrell încearcă să şi-o ascundă cu întârziere ridicând paharul şi dând pe gât lichidul. Fireşte, continuă el, n-ai de unde să ştii că în ultimul an de colegiu, un tânăr respectabil, dar refuzat de ea, a lansat zvonul că ar fi ori lesbiană, ori frigidă. Singurul lucru care a împiedicat chestia cu lesbianismul să se lipsească de ea a fost prietenia cu Lisa Pontini, prietena președintelui Fraternităţii, din care făcea parte şi băiatul cel refuzat Lisa era atât de departe de a fi o lesbiană şi atât de loială lui Meredith, încât, ajutată de amicul ei, a făcut din amărâtul ăla calul de bătaie al colegiului. Dar partea cu frigiditatea a rămas.Au botezat-o „regina de gheaţă”.

După ce a terminat şcoala şi a venit aici, porecla a însoţit-o, fiind şoptită oriunde s-ar fi dus. Încă era atât de afurisit de frumoasă, încât nu făcea decât să-i sporească farmecul, devenind o adevărată provocare pentru toţi bărbaţii. În plus,

să te etalezi cu Meredith Bancroft la braţ, să te uiţi la faţa ei aşezat la o masă dintr-un restaurant, îţi gâdila în într-un hal orgoliul, încât nu-ţi mai păsa dacă se culca sau nu cu tine. Stuart aşteptă, sperând că Farrell să muşte în cele din urmă din momeală şi să înceapă să pună întrebări, acţiune care i-ar fi indicat adevăratele sentimente, dar Farrell ori nu le avea pentru ea ori era prea deştept ca să rişte să se dea de gol, determinându-l astfel pe avocatul ei să-i spună că soţul ei o iubea ca un nebun şi că putea rupe documentul fără să aibă de ce să se teamă că-şi va pune ameninţările în practică. Convins în mod cu totul iraţional că varianta a doua era mult mai aproape de adevăr, Stuart spuse într-o doară:

— Te pot întreba ceva?

— Poţi întreba, accentuă Farrell.

— Ce anume te-a făcut s-o pui în faţa unei echipe formate din doi avocaţi ale căror metode sunt de o duritate recunoscută? Preţ de o secundă, Stuart crezu că nu i se va răspunde, dar apoi Farrell admise cu un surâs ironic.

— A fost mai mult decât o eroare, ţi-ai dat foc la valiză.Pe lângă că ai intimidat-o şi i-ai impus cu forţa să semneze documentul ăsta, lăsându-l pe Levinson să ne spună că te-ai culcat cu ea săptămâna trecută, ai trădat-o şi ai umilit-o. Iar pentru treaba asta te va un mai mult decât unsprezece săptămâni. Dacă ai cunoaşte-o cât de cât ai fi ştiut asta deja.

— Meredith nu e capabilă să urască pentru mult timp, îl informă Farrell cu o voce neîndurătoare în care vibra mândria, iar Stuart trebui să-şi ascundă şocul pentru că cele spuse acum de Farrell îi

confirmau bănuiala într-un mod cu totul lipsit de înţelepciune din partea lui. Dacă n-ar fi aşa, şi-ar un tatăl pentru copilăria distrusă şi minimalizarea muncii din cadrul companiei. L-ar un pentru ce a descoperit de curând că a făcut cu unsprezece ani în urmă. În schimb, ea încearcă să-l protejeze de mine. În loc să urască, Meredith încearcă să justifice tot ceea ce nu poate fi iertat la oamenii pe care îi iubeşte, inclusiv în cazul meu, spunându-şi că aveam dreptul s-o părăsesc pentru că am fost silit să mă însor cu ea. Cu totul nepăsător la expresia uluită şi fascinată a lui Stuart, îl fixă cu privirea pe deasupra mesei şi adăugă:

— Meredith nu suportă să vadă oamenii suferind. Trimite coroniţe cu flori copiilor morţi cu panglici pe care să fie scrie că au fost iubiţi; plânge în braţele unui bătrân pentru că acesta a crezut vreme de unsprezece ani că i-a avortat nepoata, după care face un drum de patru ore cu maşina prin viscol numai pentru că trebuie să-mi spună imediat adevărul. Are o inimă de aur şi e extrem de prudentă.

E inteligentă, perspicace, cu o intuiţie extraordinară, iar toate astea i-au permis să exceleze la magazin fără să se lase devorată de directorii răutăcioşi sau să devină la fel ca ei. Aplecându-se, îşi luă stiloul de pe masă şi îl ţintui pe Stuart cu o privire rece, arogantă. Ce altceva mai e nevoie să ştiu despre ea?

— Fir-aş al naibii, spuse Stuart încet, râzând. Am avut dreptate, tu chiar eşti îndrăgostit de ea. Iar din cauza asta nu vei face nimic ca să-i intentezi un proces lui Philip Bancroft.

— Crezi doar, dar nu eşti atât de convins, încât

să rişti s-o faci pe Meredith să mă pună la încercare. Nu eşti suficient de convins nici ca să abordezi din nou subiectul cu ea, şi chiar dacă ai fi, tot ai ezita să o faci.

— Serios? replică Stuart zâmbind în sinea lui. Îndreptându-se spre bar să-şi ia servieta, se gândea deja ce să-i spună lui Meredith şi cum să o facă. Cum aşa?

— Pentru că, ripostă Farrell cu calm în spatele lui, din clipa în care ţi-ai dat seama că Meredith s-a culcat cu mine săptămâna trecută n-ai mai fost sigur de nimic şi mai ales ce simte pentru mine. Veni spre el, pornind spre biroul lui şi însoţindu-l pe Stuart politicos până la uşă. Stuart îşi aminti brusc expresia indescriptibilă de pe faţa lui Meredith când stătuse cu mâna în cea a lui Farrell.

— Sunt avocatul ei şi e de datoria mea să-i spun ce cred, chiar dacă e doar o bănuială.

— Îi eşti şi prieten, iar cândva ai fost îndrăgostit de ea. Eşti implicat personal, iar din cauza asta vei şovăi şi vei analiza totul cu mare atenţie, iar până la urmă vei hotărî să laşi lucrurile să-şi urmeze cursul lor. În fond, dacă nu iese nimic,

Meredith n-are ce pierde făcând ce i-am cerut, şi va câştiga cinci milioane.

Ajunseră în biroul lui, iar Farrell înconjură masa de lucru, rămânând politicos în picioare. Enervat de estimarea lui Farrell, de o mare acurateţe psihologică, Stuart se uită în jur, dornic să spună ceva care să-i dea bărbatului aceeaşi senzaţie neplăcută, iar privirea îi căzu pe fotografia înrămată a unei femei.

— Ai de gând să păstrezi fotografia asta aici cât

timp îi vei face curte soţiei tale?

— Bineînţeles. Ceva din felul în care o spusese îl făcu pe Stuart să revină asupra impresiei iniţiale că femeia era o prietenă sau o amantă.

— Cine e? întrebă el direct.

— Sora mea. Farrell îl studia cu acelaşi calm agasant, aşa că Stuart ridică din umeri şi, cu un ultim efort să-l scoată din sărite, spuse:

— Un zâmbet frumos. Şi un corp frumos.

— O să ignor cea de-a doua parte, spuse Farrell, şi îţi propun ca data viitoare când va veni în oraş să luăm toţi patru cina împreună. Spune-i lui Meredith că voi trece s-o iau mâine la şapte treizeci. Îi telefonezi secretarei mele şi îi dai adresa.

Concediat brusc şi pus la punct, Stuart dădu din cap, deschise uşa, apoi ieşi şi o închise în urma lui. Dincolo de biroul lui Farrell începu să se întrebe dacă îi făcea lui Meredith o favoare evitând s-o avertizeze să renunţe urgent la documentul semnat, fie că-şi iubea soţul, fie că nu. Omul ăsta era ca o maşină: intransigent, detaşat, lipsit de emoţii şi deloc dispus să facă compromisuri. Nici măcar comentariul jignitor la adresa surorii lui nu reuşise să-l scoată din răbdări.

De cealaltă parte a uşii, Matthew Farrell se lăsă să cadă pe un scaun, se sprijini de spetează şi închise ochii.

— Dumnezeule, şopti el, scoţând un suspin lung, tremurător, de uşurare. Îţi mulţumesc. Nu mai rostise cuvintele astea de unsprezece ani. Iar după mai bine de două ore era pentru prima oară că respira normal.

CAPITOLUL 41

— Cum a mers cu Farrell? întrebă Parker în clipa când intră în apartamentul ei ca s-o scoată în oraş la cină. Hotărâse să sărbătorească ceea ce presupunea a fi statutul ei de femeie aproape divorţată. Zâmbetul i se şterse de pe buze când ea îşi dădu părul de pe frunte şi îşi clătină capul în tăcere. Meredith, ce s-a întâmplat? întrebă el punându-şi mâinile pe braţele ei.

— Cred c-ar fi mai bine să stai jos, îl preveni ea.

— Rămân în picioare, spuse el, arătând deja supărat. Zece minute mai târziu, când ea termină de povestit, nu mai arăta supărat, arăta furios pe ea.

— Şi tu ai fost de acord?

— Am avut de ales? strigă Meredith. Cu ce să fi contracarat? Toate atuurile erau de partea lui şi mi-a dat un ultimatum. Nu e chiar atât de rău, zâmbi ea, încercând să-l îmbuneze. De două ore mă tot gândesc la treaba asta şi e mai degrabă o inconvenienţă grosolană, o treabă supărătoare, nimic altceva. Când priveşti totul obiectiv.

— Sunt al naibii de obiectiv, dar tot nu-mi convine, replică Parker pe un ton aspru.

— Uite, spuse ea cu un zâmbet încurajator, chiar dacă aş fi plecat undeva să obţin un divorţ rapid, situaţia tot ar fi fost complicată din cauza proprietăţii în comun care ar fi trebuit rezolvată după divorţ. Aşa cum stau lucrurile acum, în şase luni problemele legate de divorţ şi proprietate se vor încheia odată pentru totdeauna.

— Exact, se răsti Parker furios, iar trei dintre acele şase luni le vei petrece cu Farrell!

— Ţi-am mai spus deja, a specificat că întâlnirile noastre nu vor fi intime. Şi… şi noi vom avea încă o jumătate de săptămână împreună.

— Ce drăguţ din partea lui, ticălosul naibii!

— Vezi totul dintr-o perspectivă greşită, îl preveni Meredith, uluită să descopere cu întârziere că tot ceea ce spunea nu făcea decât să-l enerveze şi mai mult. Face toate astea ca să se răzbune pe tata, nu pentru că mă vrea pe mine.

— Nu vorbi tâmpenii, Meredith. Farrell nu e homist sau orb şi are de gând să pună laba pe tine oricând şi oriunde i se va oferi prilejul. După cum mi-ai atras atenţia de trei ori în descrierea amănunţită făcută întrevederii, avocaţii ticălosului au afirmat în mod repetat că Farrell se consideră soţul tău. Şi ştii ce mi se pare cel mai sâcâitor în toată treaba asta?

— Nu, spuse ea, simţind cum i se pune un nod în gât, ce-ar fi să mă luminezi, dacă o poţi face fără să fii vulgar sau îngâmfat…

— Eu sunt vulgar şi îngâmfat? Farrell îţi flutură sub nas o propunere ca asta şi eu sunt cel vulgar şi îngâmfat? O să-ţi spun ce mi se pare lucrul cel mai dureros, cel mai dezgustător în toată afacerea asta, faptul că pe tine nu pare să te deranjeze prea mult! îţi oferă cinci milioane ca să te zbengui în pat cu el de patru ori pe săptămână, şi eu sunt cel vulgar? Asta e cât, o sută de mii sau cam aşa ceva pentru fiecare întâlnire, nu?

— Dacă tot vrei să intri în amănunte, se răsti Meredith, oboseala şi senzaţia de frustrare ducând-o dincolo de limitele răbdării, atunci practic vorbind e încă soţul meu.

— Şi practic vorbind ce sunt eu, un furuncul?

— Nu, eşti logodnicul meu.
— Cu cât ai de gând să mă taxezi?
— Ieşi!
— În regulă. Îşi smulse paltonul de pe spătarul scaunului, iar Meredith îşi trase inelul de logodnă, luptându-se cu lacrimile.
— Poftim, spuse ea cu o voce gâtuită de emoţie, împingându-l spre el. Ia-l cu tine.
Parker se uită la inelul din mâna ei şi furia îi dispăru aproape în întregime.
— Păstrează-l deocamdată, spuse el. Suntem amândoi mult prea furioşi ca să gândim limpede. Nu, mă înşel, şi tocmai asta mă deranjează. Eu sunt furios, iar tu consideri totul drept o glumă bună.
— La naiba, încercam să te consolez ca să nu iei lucrurile mai în tragic.
El şovăi, neştiind ce să mai creadă, apoi întinse mâna şi îi închise degetele peste inel.
— Asta făceai, Meredith, sau asta credeai că faci?
Am sentimentul că sunt aruncat într-o prăpastie fără fund, iar tu, cea care vei avea de înfruntat următoarele trei luni, treci peste calvarul ăsta mult mai uşor ca mine. Cred c-ar trebui să mă dau la o parte până vei avea timp suficient să hotărăşti cât de important sunt pentru tine.
— Iar eu, pară Meredith cu o voce tăioasă, cred c-ar trebui să petreci o parte din timpul ăla întrebându-te de ce nu mi-ai putut acorda mai multă înţelegere şi compasiune în loc să vezi totul ca pe un fel de ameninţare sexuală la adresa proprietăţii tale private. Atunci el plecă, închizând uşa în urma lui, iar Meredith se lăsă să cadă pe

canapea. Lumea, atât de strălucitoare şi promiţătoare cu numai câteva zile în urmă, i se prăbuşise la picioare, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când dădea cu ochii de Matthew Farrell.

CAPITOLUL 42

— Îmi pare rău, domnule, nu aveţi dreptul să parcaţi aici, spuse portarul când Matt coborî din maşină în faţa clădirii în care se afla apartamentul lui Meredith.

Cu mintea la prima întâlnire cu soţia lui, Matt puse în mâna portarului o sută de dolari şi îşi continuă drumul spre intrare fără să se oprească.

— Voi avea grijă de ea, strigă portarul în urma lui. Bacşişul enorm era o plată în avans pentru alte favoruri viitoare, dar Matt nu mai stătu să-l lămurească, şi nici n-ar fi fost necesar; portarii de pe întreg cuprinsul globului sunt experţi în diplomaţie şi ştiinţe economice, ştiind foarte bine că bacşişurile grase ca acesta erau recompensa unor alte mici servicii, nu numai a celor prezente. În clipa aceea, Matt nu prea ştia care puteau fi posibilele servicii viitoare, dar a intra în graţiile portarului i se păru o hotărâre prudentă şi înţeleaptă.

Paznicul de la recepţie controla lista de vizitatori, văzu numele lui Matt şi dădu politicos din cap.

— Domnişoara Bancroft, apartamentul 505, spuse el. O sun să o anunţ că sosiţi.

Ascensoarele sunt acolo. Meredith era atât de încordată, încât mâinile îi tremurau.

Îşi trecu degetele prin părul de la tâmple, aranjându-l să-i cadă cât mai natural pe umeri. Îndepărtându-se cu un pas de oglindă, aruncă o privire bluzei din mătase verde şi fustei din stofă în aceeaşi nuanţă. Ignorând faptul că Matt se afla probabil în ascensor, luă rujul, vrând să-l folosească, apoi se răzgândi, îi puse capacul şi îl aruncă în poşetă. Să se facă drăguţă pentru Matthew Farrell, care nu avusese nici măcar bunul-simţ să o informeze unde vor merge, ca să ştie cum să se îmbrace, era o pierdere de vreme. De fapt, dacă îşi pusese în cap s-o seducă, cu cât arăta mai rău, cu atât mai bine. Se duse la uşă, ignorând stoică tremurul picioarelor, o deschise brusc şi, ridicându-şi ochii doar până la pieptul lui, spuse cu toată sinceritatea:

— Speram că vei întârzia. Primirea lipsită de cordialitate nu depăşi cu nimic aşteptările lui Matt, dar arăta atât de al naibii de frumoasă în verde-smarald, cu părul lucios legănându-se liber pe umeri, încât trebui să-şi stăpânească impulsul de a râde şi a o trage în braţe.

— Şi cam cu cât sperai să întârzii?

— Cu vreo trei luni. Iar atunci Matt râse, un râs bogat, gros, care o făcu pe Meredith să-şi ridice capul cu câţiva centimetri, dar fără să poată să-l privească încă în faţă.

— Te şi distrezi deja? întrebă ea uitându-se ţintă la nişte umeri foarte largi acoperiţi de o jachetă sport din caşmir şi o cămaşă crem, deschisă la gât, părând să sclipească în contrast cu pielea lui bronzată.

— Arăţi foarte frumoasă, spuse el calm, ignorându-i împunsătura.

Continuând să nu se uite la el, se duse la debara să-şi ia paltonul.

— Din moment ce nu te-ai deranjat să-mi dai de ştire unde vom merge, vorbi ea din interiorul debaralei, habar n-am avut cum să mă îmbrac. Matt nu spuse nimic, ştia foarte bine că se va enerva cumplit când va afla unde o ducea, aşa că preferă să-şi ţină gura.

— Eşti îmbrăcată perfect, spuse el.

— Mulţumesc pentru această informaţie preţioasă, răspunse Meredith. Îşi trase paltonul din debara, se întoarse şi se izbi de pieptul lui. Ce-ar fi să te mişti din calea mea?

— Te ajut să-ţi îmbraci paltonul.

— Nu mă ajuta! spuse ea făcând un pas lateral şi trăgând de palton. Nu mă ajuta cu nimic! Nu mă mai ajuta niciodată! Mâna lui o apucă de partea de sus a braţului şi o răsuci blând, dar ferm.

— Aşa va fi toată noaptea? întrebă el liniştit:

— Nu, se răsti ea, asta-i partea plăcută.

— Ştiu cât de furioasă trebuie să fii... Lui Meredith îi pieri teama de a se uita la el.

— Nu, nu ştii, replică ea cu o voce în care vibra mânia. Crezi că ştii, dar nici măcar nu-ţi poţi imagina. Renunţând la jurământul făcut de a fi cât mai distantă şi tăcută, plictisindu-l de moarte, continuă: în biroul tău mi-ai cerut să am încredere în tine, apoi ai folosit împotriva mea tot ceea ce ţi-am povestit că s-a întâmplat în urmă cu unsprezece ani. Chiar ai crezut că îmi poţi distruge viaţa marţi, ca apoi să vii miercuri aici şi totul să fie roz-bombon, ipocrit fără inimă?

Matt se uită în ochii ei scăpărând de furie şi se gândi foarte sincer să-i spună „Sunt îndrăgostit de

tine". Dar după ceea ce se petrecuse ieri nu l-ar mai fi crezut, iar dacă prin cine ştie ce miracol ar fi reuşit s-o facă să-l creadă, s-ar fi folosit de adevăr şi ar fi renunţat la înţelegerea lor. Iar aşa ceva nu-şi putea permite. Îi spusese ieri că între ei nu exista decât un trecut oribil. Matt avea o nevoie disperată de timpul pentru care se târguise ca să găsească o fisură în apărarea ei şi să-i dovedească că o relaţie viitoare cu el nu va provoca o repetare a durerii din trecut. Aşa că, în loc să explice sau să se certe, trecu la prima etapă a companiei psihologice schiţate în mintea lui, adică s-o facă să renunţe la obiceiul de-a arunca vina pentru trecut doar asupra lui. Luându-i paltonul i-l ţinu să-l îmbrace.

— Ştiu că acum îţi par drept un ipocrit fără inimă şi nu te condamn că mă consideri aşa. Dar fii cinstită cu tine şi aminteşte-ţi că acum unsprezece ani nu eu am fost cel rău. Ea îşi strecură braţele în mânecile paltonului şi dădu să se depărteze, dar Matt îşi puse mâinile pe umerii ei şi o întoarse, aşteptând până ea îşi ridică spre el ochii încărcaţi de reproşuri. Urăşte-mă pentru ceea ce fac acum, spuse el, pot accepta, dar nu mă un pentru trecut. Am fost victima uneltirilor tatălui tău, exact ca şi tine.

— Ai fost lipsit de inimă chiar şi atunci, spuse Meredith scuturându-şi umerii de mâinile lui şi luându-şi poşeta. Abia dacă te-ai deranjat să-mi scrii din America de Sud.

— Ţi-am scris zeci de scrisori, spuse el şi îi deschise uşa. Jumătate din ele le-am dus eu însumi la poştă. Iar tu nu eşti în situaţia de a mă critica în privinţa asta, continuă el când o luară pe coridorul

acoperit de covor. În toate lunile alea nu mi-ai trimis decât şase scrisori. Meredith îi urmări mâna ridicându-se şi apăsând butonul ascensorului, spunându-şi că, dorind să se reabiliteze în ochii ei, o minţea în legătură cu scrisorile, dar ceva nu-i dădea pace, o propoziţie rostită în timpul primului telefon dat din Venezuela, pe care ea o interpretase atunci ca pe o critică la felul cum îşi compunea scrisorile. Nici tu nu eşti o mare amatoare de scris scrisori… Bănuiala cumplită începu să prindă rădăcini în mintea ei şi se uită fără să vrea la Matt, luptându-se cu impulsul de a-l întreba despre scrisori.

Uşile ascensorului se deschiseră, iar el o conduse prin holul clădirii afară în stradă, unde un Rolls-Royce cafeniu aştepta lângă trotuar, strălucind în lumina felinarului ca o bijuterie. Meredith se strecură în interiorul luxos al automobilului, privind ţintă parbrizul. Matt porni motorul şi se însoriseră în trafic. Rolls-ul era frumos, dar mai bine ar fi murit decât să spună ceva care ar fi sunat măgulitor la adresa maşinii lui. În plus, mintea îi era încă la scrisori.

Evident, şi a lui Matt, pentru că imediat ce opriră la un semafor, o întrebă:

— Câte scrisori ai primit de la mine?

Ea încercă să nu răspundă, încercă din tot sufletul să-l ignore, dar, deşi putea ţine piept oricui într-o înfruntare, nu era genul care să rămână îmbufnată.

— Cinci, rosti ea pe un ton categoric, pironindu-şi privirea asupra mâinilor.

— Câte mi-ai scris? insistă el. Ea şovăi, apoi ridică din umeri.

— La început ţi-am scris de cel puţin două ori pe săptămână. Mai târziu, când nu mi-ai răspuns, le-am redus la una pe săptămână.

— Ţi-am scris zeci de scrisori, spuse el din nou, accentuând fiecare cuvânt.

Presupun că tatăl tău şi-a băgat nasul în corespondenţa noastră şi primele cinci au scăpat ca prin minune.

— Nu mai contează.

— Nu? rosti el cu o ironie muşcătoare. Dumnezeule, când mă gândesc cum aşteptam scrisorile de la tine şi cum mă simţeam când nu soseau!

— Să fie o pretenţie prea mare din partea mea dacă mă aştept să-mi spui unde mergem?

— Aici, răspunse el şi apăsă pe semnalizator virând maşina spre garajul subteran din clădirea în care se afla apartamentul lui.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că vei încerca aşa ceva, izbucni ea pregătită să sară din maşină în clipa când va opri şi, dacă va fi necesar, să plece acasă pe jos.

— Tata vrea să te vadă, spuse Matt calm, parcând maşina chiar în faţa ascensorului, între o limuzină cu un număr de California şi un Jaguar de un albastru-închis, atât de nou că nu avea încă plăcuţele de înmatriculare. Acceptând în silă să urce în apartamentul lui, dacă tatăl său era acolo, Meredith coborî din maşină.

Şoferul lui Matt îi deschise uşa, iar în spatele lui, Patrick Farrell urca deja treptele holului, zâmbetul larg încreţindu-i faţa.

— Iat-o, îi spuse Matt tatălui său pe un ton de un umor sumbru, ţi-am adus-o aşa cum am promis,

teafără şi nevătămată, şi supărată foc pe mine. Patrick îşi deschise braţele, iar Meredith se duse spre el lăsându-se îmbrăţişată, întorcându-şi faţa de la Matt. Punându-i protector braţul peste umerii ei, Patrick o răsuci spre şofer.

— Meredith, spuse el, acesta e Joe O’Hara. Nu cred că aţi făcut cunoştinţă.

Meredith reuşi să arunce un zâmbet slab, stingherit, amintindu-şi cele două scene teribil de emoţionante la care şoferul asistase.

— Ce mai faci domnule O’Hara?

— E o plăcere să vă cunosc doamnă Farrell.

— Numele meu e Bancroft, spuse Meredith cu toată convingea.

— Exact, replică el, uitându-se provocator la Matt. Pat, spuse îndreptându-se spre uşă, o să te aştept la uşa din faţă.

— Deci, spuse Patrick radiind de fericire, îţi place locuinţa lui Matt?

— E foarte drăguţă, recunoscu ea. Şi în clipa aceea îi trecu în minte că prezenţa lui Patrick ar putea fi răspunsul la rugăciune ei. Nu credea nici măcar pentru o secundă că bătrânul era la curent cu tactica fără scrupule abordată de Matt. Îşi dori din tot sufletul să-i poată vorbi, de preferinţă între patru ochi, şi să-l implore să intervină.

— Lui Matt îi place marmura, dar eu nu prea mă împac cu glumi el.Mă face să mă simt de parcă aş fi mort şi gata îngropat.

— Îmi imaginez cum trebuie să te simţi în căzile lui din marmură neagră, spuse Meredith schiţând un zâmbet.

— Ca într-un cavou, replică Patrick prompt, mergând alături ea pe lângă dining-room şi urcând

cele trei trepte ale sufrageriei. Când se aşeză, Patrick rămase în picioare şi Matt se duse la bar.

— Ce-aţi vrea să beţi?

— Un suc pentru mine, spuse Patrick.

— Şi pentru mine, spuse Meredith.

— Tu o să bei un sherry, o contrazise Matt despotic.

— Are dreptate, spuse Patrick. Nu mă deranjează să mă uit la alţii cum beau. Aşa deci, continuă el, ştii deja despre căzile din marmură ale lui Matt?

— Am… am văzut fotografii ale apartamentului în ziarul de duminică.

— Ştiam eu! declară Patrick făcându-i cu ochiul. În toţi anii ăştia, ori de câte ori fotografia lui Matt apărea în ziare, îmi ziceam în sinea mea, sper ca Meredith Bancroft s-o vadă. I-ai urmărit ascensiunea, aşa-i?

— Nu! exclamă Meredith pe un ton defensiv, nici vorbă de aşa ceva. În mod ciudat,

Matt fu cel care o salvă de la discuţia jenantă. Uitându-se în sus de la tejgheaua barului, îi spuse:

— Fiindcă tot am ajuns la subiectul notorietăţii publice, aş vrea să ştiu de ce vrei ca întâlnirile noastre să rămână secrete, aşa m-a informat avocatul tău.

— Secrete? întrebă Patrick. De ce? Meredith se gândi la cel puţin zece motive enervante şi extrem de uşor de descris, dar nu i le putea spune tatălui său, iar Matt interveni.

— Pentru că Meredith e încă logodită cu altcineva, îi spuse el tatălui său, apoi îşi mută privirea asupra ei. De ani de zile chipul tău apare în mai toate ziarele locale. Oamenii te vor

recunoaşte oriunde am merge. Patrick vorbi răspicat:

— Mă duc să văd când va fi gata cina şi porni spre dining-room, lăsând-o pe Meredith cu impresia că ori murea de foame, ori dorea să o şteargă din loc.

Meredith aşteptă până fu sigură că n-o mai putea auzi, apoi spuse cu o satisfacţie încărcată de furie:

— Eu nu voi fi recunoscută, dar tu da. Reprezinţi sex-simbolul omului de afaceri american. Tu eşti cel al cărui motto e „mişcă în pat cu ea”. Tu eşti cel care se culcă cu starul rock, apoi le seduce cameristele… Râzi de mine? exclamă ea contrariată, privirea trecându-i spre umerii care tremurau.

Scoţând capacul unei sticle de suc, Matt o învrednici cu o privire piezişă.

— De unde ai scos aiureala asta cu cameristele?

— Câteva dintre secretarele de la Bancroft se numără printre numeroasele tale admiratoare, replică Meredith cu un dispreţ nimicitor. Citesc totul despre tine în Tattler.

— În Tattler? întrebă Matt, încercând să-şi ascundă râsul sub o expresie gânditoare.

Revista care susţine că am fost luat la bordul unui OZN şi informat de nişte extratereștri clarvăzători ce fel de decizii să iau în afacerile mele?

— Nu, aia a fost The World Star! se burzului Meredith, cu totul nemulţumită de modul cum trecea nepăsător peste subiectul în discuţie. Am văzut-o la un chioşc de pe stradă. Buna lui dispoziţie dispăru, glasul dobândind o tonalitate

incisivă:

— Mi se pare că am citit undeva că ai avut o aventură cu un dramaturg.

— A fost în Chicago Tribune şi n-au scris că am o aventură cu Joshua Hamilton, ci doar că ne întâlnim foarte des. Matt luă paharele şi porni cu ele spre ea.

— Ai avut o aventură cu el? insistă Matt. Detestând să se simtă în inferioritate din cauza înălţimii lui, Meredith se ridică şi luă paharul din mâna lui.

— N-am prea avut nicio şansă. Joshua Hamilton e îndrăgostit de fratele meu vitreg, Joel. Şi Meredith avu marea satisfacţie de a-l vedea pe Matt Farrell rămas fără cuvinte.

— E îndrăgostit de cine?

— Joe e fiul bunicii mele vitrege, dar e cam de aceeaşi vârsta cu mine, aşa că am căzut de acord cu mulţi ani în urmă să ne spunem soră şi frate. Celălalt fiu al ei se numeşte Jason. Matt îşi strânse buzele.

— Să înţeleg, spuse el plictisit, că Joe e homosexual?

— Da, dar să nu îndrăzneşti să spui ceva urât despre Joel! E cel mai dulce şi mai simpatic om pe care l-am cunoscut în viaţa mea. Jason e normal şi e un mare porc.

— Cine ar fi crezut, spuse el, frecându-şi degetele de braţul ei, că tânăra cu principii rigide pe care am cunoscut-o cu mult timp în urmă are de fapt o familie cu atâtea secrete ruşinoase? Fără să-şi dea seama de prezenţa lui Patrick Farrell apărut pe treapta de jos, ascultând replicile dintre ei cu un interes plin de satisfacţie,

Meredith îşi smuci braţul.

— Cel puţin eu nu m-am culcat cu secretele mele, îşi vărsă năduful, şi niciunul din ele n-a avut păr roz!

— Cine, întrebă Patrick râzând în hohote, are păr roz?

Matt îşi ridică privirea distrat şi văzu bucătăreasa venind cu o tavă şi punând-o pe masă.

— E prea devreme pentru cină, spuse el încruntându-se.

— E vina mea, spuse Patrick. Am crezut că avionul meu pleacă la miezul nopţii, dar imediat după ce-ai plecat să o aduci pe Meredith am realizat că pleacă la unsprezece. Am rugat-o pe doamna Wilson să pregătească cina cu o oră mai devreme. Meredith, dornică să termine cât mai repede această seară, fu încântată de cina servită mai devreme şi hotărî imediat ca Patrick să o ducă acasă în drum se aeroport. Prinzând astfel curaj, reuşi să facă faţă cinei cu o relativă stăpânire de sine, iar Patrick îi uşura situaţia vorbind despre lucruri simple, conversaţie la care luă parte numai când şi dacă n-o făcea Matt. De fapt, aşa cum stăteau, Matt în capul mesei şi ea imediat în dreapta lui, reuşi nu numai să nu-i vorbească, dar şi să evite să se uite la el, până după desert. Sfârşitul cinei păru însă să stabilească un curs cu totul nou pentru acea seară paşnică.

Crezuse că Patrick habar nu avea de metodele extreme şi cu totul lipsite de etică la care apelase fiul său, dar când el se ridică de la masă descoperi că ignoranţa aparentă, chiar şi atitudinea lui imparţială, nu erau decât o iluzie.

— Meredith, rosti el pe un ton aspru, de când

ne-am aşezat la masă nu i-ai adresat lui Matt niciun cuvânt. Cu tăcerea n-o să ajungi nicăieri. Ce vă trebuie vouă e o ceartă ca lumea, să daţi afară tot ce vă roade sufletul şi să lămuriţi lucrurile între voi. Se uită la Matt cu un zâmbet plin de subînţelesuri. Poţi începe imediat ce-o voi săruta pe Meredith de rămas bun. Joe mă aşteaptă jos. Meredith se ridică şi ea repede.

— Nu ne vom certa. De fapt, trebuie să plec. M-ai putea duce acasă în drum spre aeroport? Tonul lui Patrick fu pe cât de neînduplecat, pe atât de părintesc şi blând:

— Nu vorbi prostii, Meredith. Vei rămâne aici cu Matt şi te va duce el acasă…

— Nu vorbesc prostii, domnule Farrell…

— Tată.

— Îmi pare rău… tată, se corectă ea, apoi, dându-şi seama că aceasta va fi singura ei şansă de a apela la ajutorul lui, spuse: Nu cred că ştii de ce sunt aici. Sunt aici pentru că fiul tău m-a silit prin ameninţări şi şantaj să mă întâlnesc cu el pe o perioadă de unsprezece săptămâni. Se aşteptă ca el să se arate surprins, să-i ceară o explicaţie lui Matt. Nu se aşteptă însă să se uite la ea fără măcar să clipească şi să fie de partea fiului său.

— A făcut ce a crezut că e necesar ca să te împiedice să faci seva ce s-ar putea să regreţi tot restul vieţii. Meredith făcu un pas înapoi, de parcă i-ar fi tras o palmă.

— N-ar fi trebuit să vă povestesc nici unuia din voi ceea ce s-a întâmplat acum unsprezece ani. În seara asta, de când am bus piciorul aici, am crezut că nu ştii de ce am venit… Lăsă fraza în suspensie şi îşi clătină capul, mirată de propria naivitate.

Aveam de gând să-ţi explic şi să te rog să-mi vii în ajutor.

Patrick ridică mâna, un gest de neputinţă cerând să fie înţeles, apoi se uită îngrijorat la Matt rămas nemişcat, nepăsător mica scenă.

— Trebuie să plec. Vrei să-i transmit ceva lui Julie din partea ta?

— Îi poţi transmite compasiunea mea, replică ea distantă, răsucindu-se şi căutându-şi paltonul şi poşeta, pentru că a fost crescută într-o familie cu bărbaţi lipsiţi de inimă. Îi scăpă încruntarea de pe chipul lui Matt, dar simţi mâna lui Patrick pe umăr şi, cu toate că se opri, refuză să se întoarcă. El şi-o coborî, apoi plecă.

În clipa în care uşa se închise în urma lui, apartamentul se cufundă într-o tăcere greoaie, apăsătoare, sufocantă. Meredith făcu un pas, dând să-şi ia lucrurile, dar Matt îi apucă braţul şi o trase înapoi.

— Îmi iau paltonul şi poşeta, apoi plec, spuse ea.

— Trebuie să stăm de vorbă, Meredith, spuse el cu o voce autoritară.

— Va trebui să faci uz de forţă ca să mă ţii aici, îl avertiză ea, Iar dacă o faci, dimineaţă voi solicita un mandat pentru arestarea ta, aşa să-mi ajute Dumnezeu!

— Parcă voiai ca întâlnirile noastre să fie discrete.

— Am zis secrete.

— Am avut o înţelegere. Sau nu-ţi mai pasă ce se întâmplă cu tatăl tău? Privirea pe care Meredith i-o aruncă fu atât de dispreţuitoare, încât Matt se întrebă pentru prima oară dacă nu se înşelase în privinţa capacităţii ei de a un. În seara asta vom

sta de vorbă, spuse el, pe un ton ceva mai blând, fie aici, fie la tine acasă. Alege.

— La mine, replică ea cu amărăciune. Parcurseră drumul de cincisprezece minute într-o tăcere mormântală. Iar când Meredith ajunse să deschidă uşa apartamentului ei, atmosfera vibra de tensiune. Meredith se duse direct la veioză, o aprinse, apoi porni spre cămin, depărtându-se cât mai mult de el.

— Ai spus că vrei să stăm de vorbă, îi reaminti ea deloc politicoasă. Încrucişându-şi braţele la piept, îşi sprijini umerii de poliţa de deasupra căminului, aşteptând ca el să înceapă s-o ameninţe şi s-o constrângă, ferm convinsă că ăsta era ţelul lui. Iar din motivul ăsta fu uşor nedumerită când el îşi vârî mâinile în buzunare, rămânând în mijlocul sufrageriei şi uitându-se în jurul lui la camera confortabilă, fascinat parcă de fiecare piesă de mobilier şi de fiecare obiect decorativ.

— Ce faci? întrebă Meredith indignată şi neliniştită.

— Îmi satisfac ani de curiozitate.

— Despre ce?

— Despre tine, spuse el, iar dacă Meredith n-ar fi ştiut cu cine are de-a face, ar fi putut crede că expresia de pe chip îi exprima tandreţe. Despre felul cum trăieşti.

Dorindu-şi din tot sufletul să fi stat într-un loc deschis, în loc să se fi sprijinit de un perete, îl urmări înaintând, oprindu-se în cele din urmă în faţa ei cu amândouă mâinile în buzunare.

— Îţi place cretonul, replică el cu un zâmbet copilăros. Nu mi te-aş fi imaginat într-o cameră cu huse de pânză. Deşi ţi se potriveşte mobila veche

şi ţesături înflorate; e o încăpere călduroasă şi îmbietoare. Îmi place foarte mult.

— Bine, atunci pot să mor fericită, spuse Meredith tot mai intrigată de căldura din ochii şi zâmbetul lui. Deci, despre ce-ai vrut să vorbim?

— În primul rând, vreau să ştiu de ce eşti astăzi mai supărată ca ieri.

— Te voi lumina imediat, replică ea cu un glas plin de resentimente. Ieri am cedat şantajului tău şi am acceptat să te văd timp de unsprezece săptămâni, dar nu voi lua parte la farsa pe care se pare că o pui la cale.

— Ce fel de farsă?

— Farsa prin care pretinzi că vrei o reconciliere, aşa cum ai dat de înţeles marţi în prezenţa avocaţilor şi astăzi de faţă cu tatăl tău. Ce vrei tu e răzbunare şi ai găsit o cale mai subtilă, şi ieftină, de a o obţine.

— Mai întâi, îi atrase el atenţia, ţi-aş putea înscena un masacru public la tribunal pentru cele cinci milioane făcute cadou dacă treaba asta nu merge. Meredith, rosti el cu toată convingerea, nu e răzbunare.La întrunirea aceea ţi-am spus exact ce vreau de la tine. Există ceva între noi, a existat dintotdeauna şi nu a dispărut nici după unsprezece ani. Vreau să-i acord o şansă.

— Vrei să-mi închipui… se opri ca să-şi înghită un hohot de furios, isteric, că în toţi anii ăştia ai suferit din cauza mea?

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că e adevărat?

— Ar trebui să fiu tâmpită! Ţi-am spus în seara asta că atât eu, cât şi toţi cei care sunt abonaţi la o revistă sau la un ziar ştiu despre aventurile tale amoroase, care se numără cu sutele.

— Afirmaţia este o exagerare scandaloasă, iar tu o ştii foarte bine.La dracu'! înjură Matt trecându-şi o mână prin păr. Nu m-am aşteptat la aşa ceva. În niciun caz. Se depărtă de ea, apoi se răsuci pe călcâie, vocea răsunându-i de o ironie tăioasă: Voi reuşi să te conving, dacă voi recunoaşte că mi-ai rămas în minte ani la rând după divorţul nostru? Ei bine, da, nu te-am uitat. Vrei să ştii de ce-am muncit pe rupte riscând nebuneşte, încercând să dublez şi să triplez fiecare cent câştigat? Vrei să ştii ce-am făcut în ziua în care valoarea mea netă a atins milionul de dolari?

Ameţită, neîncrezătoare şi subjugată fără să vrea, Meredith se uită la el cu ochi mari şi îşi înclină uşor capul, un gest cu totul inconştient.

— Am făcut-o, se răsti el, dintr-un fel de hotărâre obsedantă, nebună, de a-ţi dovedi că pot! În seara în care mi-a reuşit una din invenţii şi am ajuns să depăşesc nivelul primului milion de dolari, am deschis o sticlă de şampanie şi am toastat în onoarea ta. N-a fost un toast amabil, dar a fost extrem de elocvent. *În cinstea ta, soţia mea mercenară, să regreţi încă mult timp ziua în care mi-ai întors spatele*. Vrei să-ţi spun, continuă el cu amărăciune, cum m-am simţit când în sfârşit mi-am dat seama că fiecare femeie cu care mă culc e blondă ca tine, cu ochi albaştri ca ai tăi şi că inconştient făceam dragoste cu tine?

— Dezgustător, şopti Meredith, şocată de dezvăluirea lui.

— Exact aşa m-am simţit! Şi din moment ce e vremea confesiunilor, a venit rândul tău.

— La ce te referi? întrebă Meredith, incapabilă să creadă tot ceea ce-i spusese, convinsă totuşi că

Matt îi povestise ce considerase el a fi adevărul…

— Să începem cu reacţia ta plină de neîncredere când am spus că sunt sigur că există ceva între noi, chiar şi după tot acest timp.

— Nu există nimic între noi.

— Nu ţi se pare ciudat că în toţi anii ăştia niciunul din noi nu s-a recăsătorit?

— Nu.

— Şi la fermă, când mi-ai cerut să facem pace, n-ai simţit nimic pentru mine?

— Nu! spuse Meredith, dar minţea şi o ştia foarte bine.

— Şi nici în biroul meu, întrebă el, când ţi-am cerut eu să facem pace?

— N-am simţit nimic în niciuna dintre ocaziile astea… doar un fel de prietenie, spuse ea un pic cam prea disperată.

— Şi îl iubeşti pe Reyolds?

— Da!

— Atunci ce naiba căutai în pat cu mine săptămâna trecută? Meredith trase brusc aer în piept.

— Păi, a fost ceva ce pur şi simplu s-a întâmplat. N-a însemnat nimic. Încercam să ne consolăm reciproc, atâta tot. A fost… destul de plăcut, dar nimic mai mult.

— Nu mă minţi!

Nu ne mai săturam unul de altul, iar tu o ştii al dracului de bine!

Cum ea păstră o tăcere încăpăţânată, Matt insistă cu şi mai multă forţă: Şi nu doreşti absolut deloc să faci din nou dragoste cu mine?

— Exact.

— Ce-ai zice să-mi dai cinci minute ca să-ţi

dovedesc că te înşeli?

— Nici nu mă gândesc, izbucni Meredit.

— Chiar crezi, spuse el ceva mai calm, că sunt atât de naiv, încât să nu-mi dau seama că în ziua aceea în pat m-ai dorit la fel de mult pe cât te doream eu?

— Sunt sigură că ai suficientă experienţă pentru a cântări cum se simte o femeie după un simplu oftat, se răzvrăti, prea furioasă să-şi dea seama că îi confirma spusele adăugând: Dar cu riscul de a-ţi răni afurisita aia de încredere, îţi voi spuse exact cum m-am simţit în ziua aceea. M-am simţi la fel cum m-am simţit întotdeauna în pat cu tine, naivă, stângace şi nepricepută. El arăta gata să explodeze.

— Cum?

— Ai auzit bine, răspunse ea, dar satisfacţia de a-i vedea reacţia uluită fu de scurtă durată. În loc să se înfurie pentru aprecierea greşită a sentimentelor ei, Matt se sprijini cu mâna de poliţa de deasupra căminului şi începu să râdă. Râse până Meredith se supără atât de tare, încât vru să se mişte, iar atunci îşi reveni urgent.

— Îmi pare rău, spuse el spăşit, în ochi sclipindu-i o lumină ciudată, tandră.

Ridicându-şi mâna, o duse la obrazul ei neted, uluit şi încântat peste măsură că, în ciuda senzualităţii ei incredibile, nu se culcase cu prea mulţi bărbaţi. Dacă ar fi făcut-o, în loc să se simtă stângace în pat cu el, şi-ar fi dat seama că dintr-o singură mişcare îi transforma trupul într-un adevărat infern.

— Dumnezeule, cât eşti de frumoasă! şopti el.Pe dinafară şi pe dinăuntru. Îşi plecă capul să o

sărute, dar ea îşi întoarse faţa şi nu-i sărută decât urechea.

— Dacă mă săruţi, şopti el gutural, plimbându-şi buzele peste bărbia ei, îţi dau şase milioane. Dacă te culci cu mine în seara asta, continuă el pierzându-se în parfumul ei şi în pielea catifelată, îţi voi dărui lumea. Dar dacă te muţi la mine, vorbi el mai departe, târându-şi gura peste obrazul ei spre colţul buzelor, voi face mult mai mult. Neputând să-şi întoarcă faţa din cauza braţului lui şi neputând să-şi răsucească trupul din cauza corpului lui, care îi bloca orice mişcare, Meredith se strădui să dea vocii ei un timbru cât mai dispreţuitor, ignorând simultan senzaţia incitantă provocată de limba lui pe urechea ei.

— Şase milioane şi întreaga lume! spuse ea cu un glas tremurător. Ce altceva mi-ai mai putea dărui dacă mă mut cu tine?

— Paradisul. Ridicându-şi capul, Matt îi luă bărbia între degetul mare şi cel arătător, silind-o să se uite în ochii lui.

Îţi voi dărui paradisul pe un platou de aur. Indiferent ce-ţi doreşti, tot ce-ţi doreşti.

Fireşte, voi fi şi eu acolo. Paradisul nu poate exista fără mine. Meredith înghiţi cu greu, vrăjită de privirea galeşă din ochii argintii şi de timbrul mângâietor al vocii adânci. Vom fi o familie, continuă el descrierea paradisului oferit, aplecându-şi din nou capul. Vom avea copii… mi-ar plăcea şase, o necăji el lipindu-şi buzele pe tâmpla ei. Dar mă voi mulţumi şi cu unul. Nu trebuie să hotărăşti acum. Meredith trase aer în piept, iar Matt îşi zise că împinsese lucrurile destul de departe pentru o singură seară.

Îndreptându-se brusc, o ciupi de bărbie. Mai gândeşte-te, îi propuse el surâzând drăceşte. Meredith îl urmări stupefiată cum îi întoarce spatele şi se îndreaptă spre uşă fără să-i mai adreseze vreun cuvânt. Uşa se închise în urma lui, iar ea o privi cu ochi mari, ţintuită pe loc, mintea încercând să absoarbă tot ceea ce-i spusese. Întinzând orbeşte mâna spre spătarul unui scaun, îl înconjură şi se prăbuşi pe el, neştiind dacă să râdă sau să plângă.

Credea câteva dintre lucrurile pe care i le spusese în seara asta: muncise pe brânci ca să-i dovedească ei şi, fără îndoială, tatălui ei, că putea câştiga o avere. I se potrivea atât de mult, îşi zise ea cu un zâmbet silit, ca şi toastul cu şampanie pe care declarase că-l băuse în cinstea ei în ziua când reuşise să facă un milion de dolari. Răzbunător până la capăt, trase ea concluzia, amuzată. Nu era de mirare că devenise aşa o forţă în lumea afacerilor. Îi trecu prin minte că gândurile îi erau cam blânde date fiind circumstanţele şi înfruntă în silă motivul: Matt îi spusese un lucru adevărat – existase întotdeauna ceva între ei.

Oftând năucită, Meredith se ridică, stinse veioza şi porni spre dormitor. Stătea lângă pat desfăcându-şi nasturii bluzei, când restul cuvintelor lui Matt, cele pe care se chinuia din răsputeri să nu şi le amintească, îi reveniră şuşotind în minte, iar mâinile îi încremeniră pe nasturi. Culcă-te cu mine în noaptea asta şi îţi voi dărui lumea. Mută-te la mine şi-ţi voi dărui paradisul pe un platou de aur. Indiferent ce-ţi doreşti, tot ce-ţi doreşti. Fireşte, voi fi şi eu acolo. Paradisul nu poate exista fără mine. Fascinată de

amintire, Meredith rămase nemişcată, toate gândurile i se îndreptară spre Parker, iar buna dispoziţie dispăru. Sperase toată ziua că o va suna. În ciuda felului în care se despărţiseră, ştia în adâncul inimii că niciunul din ei nu voia să pună capăt logodnei lor. Îi trecu prin minte că s-ar putea ca el să aştepte telefonul ei. Mâine, îşi zise ea, îl va suna mâine şi va încerca din nou să-l facă să înţeleagă.

CAPITOLUL 43

— Neaţa, Matt, spuse Joe când Matt se urcă a doua zi dimineaţă la opt şi un sfert pe bancheta din spate a limuzinei, apoi aruncă o privire stingherită ziarului din mâna lui şi adăugă: Totul, totul e în ordine? Cu soţia ta adică?

— Nu chiar, replică Matt pe un ton plictisit. Uitând de *Chicago Tribune* pe care îl citea în mod normal în fiecare dimineaţă, Matt îşi întinse picioarele şi privi afară pe geamul lateral. Când limuzina se înscrise în trafic, buzele lui schiţară un zâmbet, iar gândurile i se îndreptară spre Meredith. Se scurseră câteva minute până observă Matt că Joe se abţinea de la atacul obişnuit asupra celorlalte vehicule de pe şosea. Îşi întoarse uimit capul şi-l văzu pe Joe urmărindu-l în oglinda retrovizoare.Ai ceva pe suflet? întrebă Matt.

— Nu, de ce?

— Ai pierdut şansa de a depăşi camionul ăla. Fără să scoată un cuvânt, Joe îşi retrase privirea de la oglindă, apăsă pe pedală, iar Matt îşi lăsă gândurile să revină la Meredith. Le lăsă să zăbovească asupra ei până ajunse la clădirea

Haskell, apoi, coborând din maşină în parcarea de la subsol, se sili să se gândească la problemele de la birou, care trebuiau rezolvate în acea zi.

— Bună dimineaţa, Eleanor, spuse el zâmbind, trecând pe lângă masa secretarei şi deschizând uşa biroului. Arăţi foarte bine în dimineaţa asta.

— Bună dimineaţa, replică ea cu o voce ciudată, şocată. Conform ritualului din fiecare zi îl urmă în birou şi rămase în picioare cu carnetul de însemnări într-o mână, corespondenţa şi mesajele telefonice în cealaltă, gata să-şi noteze directivele lui. Matt îi văzu privirea ricoşând spre ziarul aruncat pe masă, dar atenţia îi fu atrasă de teancul de mesaje telefonice din mână. De la cine sunt toate telefoanele alea?

— De la serviciile de informaţii ale presei, replică ea scârbită şi începu să le frunzărească. *Tribune* a sunat de patru ori, *Sun-Times* de trei. UPI aşteaptă la telefon, iar *Associated Press* e în holul principal, împreună cu reporterii de la posturile locale de televiziune şi radio.Au sunat toate cele patru mari reţele de televiziune, plus CNN.People vrea să vorbească cu tine, dar National Tattler a vrut să discute cu mine, au zis că „vor să afle punctul de vedere al unei secretare asupra porcăriilor”. Le-am trântit telefonul în nas.Ai mai primit două telefoane ţicnite de la nişte indivizi anonimi, care au tras concluzia că eşti homosexual, şi unul de la domnişoara Avery, care mi-a cerut să te informez că eşti un ticălos mincinos. Tom Anderson a sunat să întrebe dacă ai nevoie de ajutor, iar paznicul de la poartă a cerut întăriri ca să împiedice presa să dea buzna înăuntru. Se opri şi se uită la el. De întăriri m-am

ocupat deja.

Încruntându-se, Matt trecu în revistă diferitele afaceri ale *Intercorp*-ului, încercând să se gândească la ceva ce-ar fi putut stârni tot acest entuziasm public.

— S-a întâmplat ceva şi eu nu ştiu?

Ea încuviinţă dând sumbru din cap şi se uită la ziarul împăturit de pe biroul lui.

— L-ai citit?

— Nu, spuse Matt întinzând mâna spre Tribune şi desfăcând brusc ziarul, dar dacă aseară s-a întâmplat ceva care să fi provocat un interes atât de mare din partea presei, Anderson ar fi trebuit să mă sune acasă. Aruncă o singură privire primei pagini şi îngheţă, incapabil pe moment să facă faţă şocului: dădu cu ochii de fotografii reprezentându-l pe el, pe Meredith şi pe Parker sub un titlu care anunţa cu litere de tipar, îngroşate: UN AVOCAT FALS MĂRTURISEŞTE PĂCĂLIREA UNOR CLIENŢI FAIMOŞI.Matt ridică brusc ziarul, scrutând articolul care însoţea fotografiile. *Noaptea trecută, politia din Bellville, Illinois, l-a arestat pe Stanislaus Spyzhalsky, de patruzeci şi cinci de ani, sub acuzaţia de fraudă şi practicarea ilegală a avocaturii. Conform declaraţiilor departamentului de politie din Bellville, Spyzhalsky a recunoscut că a înşelat sute de clienți în ultimii cincisprezece ani falsificând semnăturile judecătorilor pe documente care n-au ajuns niciodată în instanţă, inclusiv un divorţ pe care pretinde că a fost angajat să-l obţină în urmă cu un deceniu pentru Meredith Bancroft, moştenitoarea unui lanţ de magazine, de la presupusul ei soţ, marele industriaş Matthew*

Farrell. Meredith Bancroft, a cărei logodnă cu bancherul Parker Reynolds a fost anunţată luna asta... Blestemând sălbatic, Matt îşi ridică ochii de pe ziar calculând rapid în minte posibilele consecinţe, apoi se uită la secretara lui, începând să dea ordine în ritmul rapid al unui trăgător la tir.

— Cheamă-i la telefon pe Pearson şi Levinson, apoi găseşte-mi pilotul. Sună-l pe Joe O'Hara în maşină şi spune-i să fie pregătit, apoi fă-mi legătura cu soţia mea.

Secretara dădu din cap şi plecă, iar Matt termină de citit articolul.

Oficialităţile declară că au fost alertate în privinţa lui Spyzhalsky de un bărbat din Bellville, care a încercat să obţină o copie a certificatului de anulare a căsătoriei de la tribunalul din St. Clair. Polipa din Bellville a recuperat deja o parte din dosarele lui Spyzhalsky, dar suspectul refuză să le predea pe celelalte înaintea audierii de mâine, când doreşte să se reprezinte singur. Seara trecută nici Farrell, nici Bancroft şi nici Reynolds n-au avut nimic de comentat... Detaliile legate de presupusul divorţ dintre Bancroft şi Farrell rămân necunoscute, dar un reprezentant al poliţiei din Bellville ne-a asigurat că Spyzhalsky, care le-a descris drept picante şi ruşinoase, le va aduce la cunoştinţa tuturor... Lui Matt i se opri inima în loc gândindu-se la divulgarea detaliilor divorţului. Motivele fuseseră părăsirea domiciliului şi comportament crud, iar astea o vor face pe soţia lui cea mândră să arate demnă de milă şi neajutorată. Indiferent de imagine, va fi distrugătoare pentru preşedinta temporară a unei

mari corporaţii, care spera să rămână în funcţie după retragerea tatălui ei.

Articolul continua pe pagina a treia, iar Matt întoarse paginile furios.Sub titlul Menage Trois? se afla o fotografie prezentând-o pe Meredith zâmbindu-i lui Parker în timp ce dansau la una din petrecerile date în onoarea cine ştie cărei societăţi de binefacere şi o alta similară a lui Matt, dansând cu o roşcată tot la o petrecere a unei societăţi de binefacere din New York.Sub ele era un articol care începea cu prezentarea modului în care Meredith „îl pusese la punct” pe Matt la balul Operei de acum trei săptămâni, apoi intra în amănunte descriind cât de des şi cu cine se întâlnea fiecare. Matt apăsă pe interfon chiar în clipa în care Eleanor intră grăbită în birou.

— Ce naiba se întâmpla cu telefoanele alea? întrebă el indignat.

— Pearson şi Levinson sosesc abia la nouă, începu ea să recite. Pilotul face un zbor de probă cu motoarele noi şi i-am transmis să vă sune imediat ce va ateriza, adică cam peste douăzeci de minute. Joe O'Hara se întoarce cu maşina, i-am spus să aştepte în garaj, să evite reporterii din hol…

— Şi soţia mea? o întrerupse Matt fără să-şi dea seama că o numea automat aşa pentru a doua oară în mai puţin de cinci minute. Până şi Eleanor arăta încordată.

— Secretara ei mi-a spus că n-a sosit încă şi chiar dacă ar fi acolo, domnişoara Bancroft i-a cerut să vă transmită că va comunica cu dumneavoastră numai prin intermediul avocaţilor.

— Chestia asta s-a schimbat, spuse Matt

răspicat. Întinse mâna la ceafă, frecându-şi absent muşchii încordaţi, dorindu-şi să ajungă la Meredith înainte ca ea să încerce să se ocupe de presă de una singură. Cum părea secretara ei când ai vorbit cu ea, vorbea ca şi cum totul era normal acolo?

— Vorbea de parcă s-ar fi aflat în plin asediu.

— Înseamnă că primeşte acelaşi gen de telefoane ca şi noi. Ieşind din spatele biroului, Matt îşi înhaţă paltonul şi se îndreptă spre uşă. Spune-le avocaţilor şi pilotului să ia legătura cu mine la numărul ei, porunci el. Şi sună la departamentul de relaţii cu publicul. Spune-i cui e şef acolo să ţină reporterii la distanţă, dar să nu-i supere.Ba să se poarte cât mai frumos cu ei şi să le permită o declaraţie oficială la ora unu. Voi suna de la biroul lui Meredith şi-l voi anunţa unde să le spună să se adune. Între timp, cât aşteaptă, dă-le să mănânce… găseşti tu ceva.

— Eşti serios în privinţa mâncării? întrebă ea ştiind că metoda lui normală de-a trata ziariştii atunci când dădeau buzna în viaţa lui personală era fie să-i ignore, fie să le spună, în termeni ceva mai diferiţi, să meargă la dracu'.

— Sunt serios! exclamă Matt. Se opri la uşă pentru alte directive, la legătura cu Parker Reynolds. Şi el trebuie să fie asaltat de presă. Spune-i să mă sune la biroul lui Meredith şi informează-l că urmează să declare presei exact ce-i vom spune noi.La opt şi treizeci şi cinci, Meredith ieşi din ascensor şi se îndreptă spre biroul ei, bucuroasă că putea lucra şi scăpa astfel de gândurile apăsătoare care o ţinuseră trează cea mai mare parte a nopţii.

— Bună dimineaţa, Kathy, salută ea recepţionera, apoi se uită în jur la sala aproape pustie. Directorii, care lucrau de multe ori până seara târziu, apăreau rareori înainte de ora nouă, dar ceilalţi angajaţi erau prezenţi cu mult înainte, gata să-şi înceapă ziua de muncă la ora opt şi jumătate fix. Unde e toată lumea? S-a întâmplat ceva? Kathy făcu nişte ochi cât cepele şi înghiţi în sec.

— Phyllis s-a dus jos să vorbească cu cei de la pază. Telefoanele sunt preluate de operatoare. Aproape toţi ceilalţi sunt în sala de şedinţe. Aşa cred. Meredith ascultă încruntându-se, sunetul strident al telefoanelor răsunând de-a lungul coridorului.

— E ziua de naştere a cuiva? întrebă ea. Era un fel de ritual ca angajaţii de la cele două niveluri administrative să urce în sala de şedinţe pentru cafea şi prăjituri când unul dintre ei îşi sărbătorea ziua de naştere, dar sărbătorirea unui astfel de eveniment nu mai crease niciodată aşa o dezertare în masă. Meredith realiză că ziua ei de naştere era sâmbătă, adică peste două zile, şi pentru o secundă se întrebă dacă absenţa personalului nu se datora unui fel de petrecere surpriză.

— Nu cred că e o petrecere, spuse Kathy stingherită.

— Oh, spuse Meredith năucită de această neglijenţă fără precedent din partea unui personal foarte conştiincios. Oprindu-se în birou să-şi lase paltonul şi servieta, se îndreptă apoi direct spre sala de şedinţe. În clipa în care păşi înăuntru douăzeci de perechi de ochi se aţintiră asupra ei. Doamnelor şi domnilor, ce vrea să fie asta, un

exerciţiu de evacuare în caz de incendiu? întrebă ea cu dezinvoltură, luată uşor prin surprindere de tăcerea încordată şi de privirile uluite ale celor prezenţi, toţi părând să aibă câte un ziar în mână. Ce-ar fi să mai răspundeţi la telefoanele alea? adăugă ea, fără să fi fost necesar pentru că toţi se grăbiră să iasă afară, claie peste grămadă, mormăind „bună dimineaţa” şi „scuze”. Se aşezase deja la masă luând prima înghiţitură din cafea, când Lisa dădu buzna înăuntru, cărând în braţe un teanc imens de ziare.

— Mer, îmi pare rău! izbucni ea. Am cumpărat toate exemplarele de la chioşcul din faţă ca să nu mai aibă ce să vândă. A fost singurul lucru care mi-a venit în minte ca să te ajut.

— Să mă ajuţi? întrebă Meredith cu un zâmbet dezarmant. Lisa căscă gura strângând şi mai tare ziarele la piept, vrând parcă să le ascundă.

— N-ai citit niciun ziar încă, aşa-i? Fiorii alarmei se răspândiră rapid prin trupul lui Meredith.

— Nu, m-am trezit târziu şi n-am avut timp. De ce? Ce s-a întâmplat? Cu o lipsă de entuziasm vizibilă, Lisa lăsă teancul de ziare pe masa lui Meredith. Aceasta îşi mută ochii de la chipul palid al Lisei la primul exemplar şi sări în sus de pe scaun.

— Oh, Dumnezeule! exclamă ea, privirea îngrozită zburând deasupra paginii. Îşi puse jos ceaşca şi se sprijini de masă, silindu-se să citească mai rar. Apoi trecu la pagina a treia şi citi articolul cu informaţii şi mai senzaţionale despre viaţa ei particulară. Terminând, se uită la Lisa, în ochi sclipindu-i panica. Oh, Dumnezeule! şopti ea din nou. Tresăriră amândouă când Phyllis intră

trântind uşa şi alergând spre ele.

— Am fost la serviciul de pază, spuse ea. Afară roieşte o grămadă de reporteri, aşteptând să deschidem.Au început să se strecoare pe la intrarea angajaţilor, aşa că Mark Braden i-a lăsat înăuntru şi le-a spus să meargă în sala de festivităţi.

Telefoanele sună încontinuu. În cea mai mare parte sunt reporteri, dar ai fost sunată şi de doi membri ai consiliului de conducere, care vor să-ţi vorbească imediat. Domnul Reynolds a sunat de trei ori şi domnul Farrell o dată. Mark Braden aşteaptă instrucţiuni.La fel şi eu. Meredith se chinui să se concentreze, dar îşi simţea stomacul întors pe dos. Mai devreme sau mai târziu unul dintre reporteri va da peste motivul care o făcuse să se mărite cu Matt. Cineva va vorbi, un servitor, o infirmieră de la spital, iar întreaga lume va şti că fusese soţia prostuţă, însărcinată, a unui bărbat constrâns să se însoare cu ea. Mândria şi intimitatea erau pe cale să-i fie distruse complet. Alţi oameni făceau greşeli, încălau legile, îşi zise ea cu amărăciune, şi scăpau basma curată. Dar nu şi ea, ea trebuia să plătească la nesfârşit. Iar Parker, dumnezeule! Parker era un bancher respectabil, presa îl va amesteca şi pe el în tot circul ăsta. Se gândi pe neaşteptate la Matt şi la consecinţele pe care le va avea de suportat, şi i se făcu într-adevăr rău. Când lumea va afla că îşi supusese biata soţie însărcinată cruzimii, apoi o părăsise, reputaţia şi prestanţa îl vor fi distruse pentru totdeauna…

— Meredith, te rog, spune-mi ce să fac. Vocea lui Phyllis implorând-o pe un ton disperat venea de

foarte departe. Telefonul sună din nou. Lisa ridică mâna.

— Dă-i timp să gândească. A văzut ziarul abia când ai intrat.

— Vom urma aceeaşi procedură ca atunci când în centrul atenţiei s-a aflat magazinul, anunţăm telefonistele să preia toate convorbirile şi să le transfere pe cele ale reporterilor la serviciul de relaţii cu publicul. Înghiţi în sec. Spune-i lui Mark Braden se înghesuie toţi reporterii în sala de festivităţi.

— Bine, dar ce vrei să li se spună reporterilor?

— Încă nu ştiu. Spune-le să aştepte… Se întrerupse auzind o bătaie în uşă şi toate trei se răsuciră spre recepţionera care îşi băgase capul înăuntru şi spuse neliniştită:

— Îmi cer scuze că vă deranjez, domnişoară Bancroft, dar domnul Farrell e aici şi…

Şi insistă foarte, foarte mult să vă vadă. Nu cred că va accepta un refuz. Să chem paza?

— Nu, spuse Meredith pregătindu-se să înfrunte furia justificată a lui Matt.

Phyllis, du-te şi adu-l înăuntru, bine? După ce observase atent spre care uşă pornise recepţionera, Matt aştepta nerăbdător lângă masa ei, ignorând fascinaţia exercitată de prezenţa sa asupra secretarelor, funcţionarilor şi directorilor ieşind din ascensoare. Văzu recepţionera ieşind din biroul lui Meredith cu o altă femeie şi făcu un pas înainte, ferm hotărât să treacă pe lângă sau printre ele dacă Meredith făcea prostia să nu-l primească.

— Domnule Farrell, spuse o brunetă atrăgătoare, în jur de treizeci de ani, reuşind să

vorbească normal, în ciuda buzelor tremurătoare. Sunt Phyllis Tilher, secretara domnişoarei Bancroft. Vă cer scuze că v-am lăsat să aştepţi. Sunteţi amabil să mă urmaţi? Forţându-se să nu i-o ia înainte, Matt o lăsă să-l conducă spre biroul lui Meredith, iar odată ajunsă în faţa uşii, o deschise şi făcu un pas lateral.

În orice alt moment imaginea incredibilă apărută în faţa ochilor lui i-ar fi făcut pieptul să se umfle de mândrie: în spatele unei mese impunătoare din capătul îndepărtat al încăperii cu numeroase lambriuri stătea o regină extrem de palidă şi îngrijorată Mutându-şi ochii de la faţa ei, se uită la secretară şi, fără să-şi dea prea bine seama, prelua controlul asupra situaţiei.

— Aştept două telefoane, spuse el repede, anunţă-mă imediat ce voi fi chemat.

Spune-i oricui altcuiva care sună că suntem într-o şedinţă de bilanţ şi nu putem fi deranjaţi. Nu lăsă pe nimeni să treacă de uşa aia. Phyllis dădu din cap şi plecă în grabă, închizând uşa în urma ei, iar Matt se îndreptă spre Meredith, care se ridica încet de pe scaun, înconjurând biroul. Întorcându-şi capul spre roşcata de la fereastră, care îl studia cu o fascinaţie făţişă, Matt spuse:

— Cine e?

— Lisa Pontini, replică Meredith absentă, o veche prietenă. Las-o să rămână. De ce, adăugă ea complet zăpăcită şi depăşită de ceea ce se întâmpla, ţinem o şedinţă de bilanţ?

— Va deruta angajaţii făcându-i să creadă că lucrurile sunt la fel de plictisitoare ca de obicei. Şi cunoşti ceva mai plictisitor decât şedinţele de bilanţ? Cu puţin noroc rezolvăm noi şi asta. Deci,

ai încredere în mine? Vei face ce-ţi spun?

— Da. Ce vrei să fac? Matt nu-i răspunse imediat, mulţumindu-se să zâmbească de cât de repede îşi recăpătase forţele, gata să între în luptă.

— Foarte frumos, spuse el încet. Preşedinţii companiilor nu dau bir cu fugiţii.

— Fac pe grozavii, completă ea, încercând să zâmbească.

— Exact. Îi zâmbi. Vru să mai spună ceva, dar se auzi interfonul. Meredith ridică receptorul, ascultă, apoi i-l întinse.

— Secretara zice că David Levinson e pe linia unu şi cineva pe nume Steve Salinger aşteaptă să-ţi vorbească pe cealaltă linie.

— E un telefon cu difuzor? Dându-şi seama că voia ca ea să asculte, Meredith apăsă pe butonul care permitea celor din încăpere să audă tot ceea ce spunea persoana de la telefon. Imediat ce-o făcu, Matt apăsă pe butonul doi. Steve? spuse el, avionul e gata de zbor?

— Cum să nu, Matt. Am făcut o probă şi zboară perfect.

— Bine. Rămâi la aparat. Matt apăsă pe butonul celălalt şi i se adresă lui Levinson fără alte introduceri: Ai văzut ziarele?

— Le-am văzut, le-a văzut şi Bill Pearson. E o porcărie, Matt, şi va fi şi mai rău. Vrei să facem ceva?

— Da. Mergeţi la Bellville şi vă prezentaţi noului vostru „client”, apoi scoateţi-l pe dobitocul ăla din închisoare pe cauţiune.

— Ce?

— Ai auzit bine. Scoate-l pe cauţiune şi

convinge-l să-ţi dea ţie, avocatul lui, dosarele alea faimoase. După aceea faci tot ceea ce crezi că e necesar ca să împiedici ca sentinţa de divorţ să ajungă pe mâna presei, în caz că măgarul ăla mai are o copie. Dacă nu, convinge-l să uite toate amănuntele.

— Care au fost amănuntele? Ce fel de motive a trecut pe cererea de divorţ?

— Când am primit copia aia blestemată nu eram tocmai întreg la minte, dar din câte ştiu era vorba de părăsire de domiciliu şi comportament crud. Meredith e aici, întreab-o pe ea. Uitându-se la Meredith îşi îmblânzi vocea: îţi aminteşti şi alte detalii, orice ar putea fi jenat pentru noi?

— Mai era copia unui cec de zece mii de dolari plătiţi ţie de tatăl meu.

— Care cec? Nu ştiu de niciun cec, iar în certificatul meu de divorţ nu se pomeneşte nimic de aşa ceva.

— În al meu apare şi se specifică că ai semnat primirea lui. Levinson auzise discuţia, iar vocea îi vibra de o ironie muşcătoare:

— Minunat! Presa va zburda de fericire analizând pe pagini întregi ce naiba era atât de cumplit la nevasta ta, că tu, care n-aveai niciun sfanţ, n-ai putut-o suporta nici măcar pentru banii ei.

— Nu fi tâmpit! îl întrerupse Matt furios.Mă vor descrie ca pe un aventurier care şi-a părăsit soţia. Iar toate ipotezele astea vor fi cu totul irelevante dacă te duci la Bellville şi-l iei sub aripa ta pe Spyzhalsky înainte să-şi dea drumul la gură.

— S-ar putea să nu fie atât de uşor. Conform ultimelor ştiri, e ferm hotărât să se reprezinte

singur. E clar că-i un țicnit care aşteaptă cu nerăbdare să se dea în spectacol de dragul juraţilor şi a presei.

— Fă-l să se răzgândească! se răsti Matt. Amână-i audierea şi scoate-l din oraş înainte ca reporterii să ajungă la el. După aceea mă ocup eu de imbecilul ăla.

— Dacă are dosarele, vor trebui predate până la urmă. Iar celelalte victime ale lui vor trebui înştiinţate la rândul lor.

— Rezolvăm asta mai târziu cu procurorul, replică Matt tăios. Avionul meu te aşteptă la Midway. Sună-mă după ce e totul aranjat.

— În regulă, spuse Levinson. Fără să se deranjeze să-şi ia rămas bun, Matt încheie convorbirea şi reveni la pilot.

— Pregăteşte-te să decolezi peste o oră pentru Bellville, Illinois. Vei avea doi pasageri la bord.La întoarcere vor fi trei şi vei face o oprire, undeva, pe drum, ca unul dintre ei să coboare. Îţi vor spune ei unde.

— O.K.După ce închise, Meredith se uită la el.

— Cum ai de gând să te ocupi de Spyzhalsky? întrebă ea reţinându-şi râsul.

— Lasă treaba asta pe seama mea. Acum, sună-l pe Parker Reynolds. N-am scăpat încă. Meredith formă ascultătoare numărul lui Parker. În clipa în care răspunse deveni clar că pentru el situaţia era gravă.

— Meredith, am încercat să vorbesc cu tine toată dimineaţa, dar n-au vrut să-mi facă legătura.

— Îmi pare atât de rău pentru toate astea, spuse ea prea îngrijorată ca să se gândească la imprudenţa unei convorbiri la telefonul cu difuzor.

Mult mai rău decât ţi-aş putea spune.

— Nu e vina ta, rosti el cu un oftat lung. Trebuie să hotărâm ce facem mai departe.

Sunt bombardat cu avertismente şi sfaturi. Ticălosul ăla arogant cu care te-ai măritat şi-a pus secretara să mă sune ca să-mi dea instrucţiuni cum ar trebui să mă port. Secretara! apoi consiliul de conducere al băncii a hotărât că trebuie să fac o declaraţie publică prin care să neg că aş fi fost la curent cu toate astea…

— N-o face! îl întrerupse Matt furios.

— Cine dracu mi-a zis să n-o fac? întrebă Parker indignat.

— Eu, şi sunt ticălosul cu care s-a măritat, se răsti Matt, mijindu-şi ochii spre Lisa Pontini care aluneca brusc pe peretele de care se sprijinise, umerii tremurându-i de râs. Dacă dai o astfel de declaraţie va arăta ca şi cum o arunci pe Meredith în gura lupilor.

— N-am de gând să fac aşa ceva, ripostă Parker supărat. Meredith şi cu mine suntem logodiţi.La auzul cuvintelor lui, Meredith fu străbătută de un val de tandreţe şi de recunoştinţă. Fără să-şi dea seama ce face zâmbi fericită uitându-se la telefon. Matt văzu zâmbetul şi maxilarul i se încleştă, dar îşi concentră atenţia asupra problemei care trebuia rezolvată.

— Astăzi la ora unu, îl informă el pe Parker şi pe Meredith, vom ţine o conferinţă de presă. Dacă şi când detaliile divorţului vor fi făcute publice, Meredith va arăta ca o victimă.

— Îmi dau seama, i-o reteză Parker.

— Bine, replică Matt sarcastic. Atunci ar trebui să pricepi şi ce urmează. În timpul conferinţei de

presă vom da un mic spectacol de solidaritate. Vom pleca de la presupunerea că detaliile divorţului vor ajunge totuşi în presă, iar noi le vom neutraliza din timp.

— Cum?

— Stând împreună în faţa tuturor şi purtându-ne ca o mică familie, fiecare dând dovadă de înţelegere pentru celălalt şi în special pentru Meredith. Vreau ca toţi reporterii prezenţi să vadă şi să audă destul în după-amiaza asta ca să le ajungă săptămâni la rând şi să dispară din existenţa noastră. Vreau să plece de la conferinţa de presă plini de compasiune pentru noi şi convinşi că nu ne purtăm pică unul altuia. Oprindu-se, Matt se uită la Meredith şi întrebă: Unde îi putem strânge pe toţi reporterii? Sala de consiliu de la Intercorp nu e prea încăpătoare.

— Dar salonul nostru de festivităţi e destul de mare, spuse Meredith repede. E împodobit deja pentru serbarea anuală de Crăciun, aşa că e curat şi pregătit de oaspeţi.

— Ai auzit? îl întrebă Matt pe Parker.

— Da.

— Atunci vino cât mai repede aici ca să pregătim o declaraţie, porunci Matt şi închise imediat telefonul. Se pregăti să spună ceva liniştitor, când Lisa Pontini se împinse brusc de la perete, buzele tremurându-i uşor, plină de o bună dispoziţie molipsitoare.

— M-am întrebat de multe ori cum de-ai reuşit s-o faci pe Meredith să renunţe la prudenţă, să se culce cu tine, s-o laşi gravidă, să te însori cu ea şi aproape s-o iei cu tine în America de Sud, toate numai în câteva zile? Acum înţeleg ce s-a

întâmplat. Nu eşti un titan, eşti un taifun.Ai votat vreodată cu democraţii? adăugă ea.

— Da, recunoscu Matt plictisit. De ce?

— Aşa, mă întrebam şi eu, minţi ea, observând expresia dojenitoare de pe chipul lui Meredith. Devenind serioasă, Lisa îi întinse mâna şi spuse încet: Sunt foarte bucuroasă să-l cunosc în sfârşit pe soţul lui Meredith. Matt îi zâmbi, strângându-i mâna. Lisa Pontini îi plăcea.

CAPITOLUL 44

La sugestia lui Matt, Meredith îi invită la conferinţa de presă pe toţi directorii executivi şi pe managerii raioanelor, într-un efort de a elimina orice speculaţii din partea angajaţilor magazinului. Pentru îmblânzirea presei, la ordinele lui Meredith, raionul de alimente de la Bancroft fu devastat fără milă, iar toţi cei o sută cincizeci de reporteri pregătindu-se să ia loc în salonul de festivităţi se serviră după pofta inimii din mâncărurile de import şi vinurile scumpe.

Aşteptând în culise alături de cei doi bărbaţi care alergaseră în ajutorul ei,

Meredith nu simţea doar recunoştinţă, ci şi o senzaţie ciudată de încântare.

Urmărindu-i atentă, aversiunea lor instinctivă părea aproape amuzantă, înţelegând dintr-o dată că în multe privinţe erau extrem de asemănători.Pe neaşteptate rumoarea conversaţiilor din sală scăzu, luminile deveniră mai strălucitoare, un microfon scânci, iar pulsul lui Meredith se acceleră, din minte dispărându-i orice alte gânduri în afara celor legate de

următoarele minute.

— Doamnelor şi domnilor, spuse şeful departamentului de relaţii cu publicul de la magazinul Bancroft, înainte ca domnişoara Bancroft, domnul Reynolds şi domnul Farrell să vină aici ca să răspundă la întrebările dumneavoastră, m-au rugat să citesc următoarea declaraţie conţinând faptele, aşa cum le cunosc ei, referitoare la incidentul care v-a adus astăzi aici. *În urmă cu trei săptămâni, neregularităţile legate de certificatul de divorţ obţinut de un anume Stanislau Spyzhalski au fost observate de domnul Reynolds. Imediat după aceea, domnişoara Bancroft şi domnul Farrell s-au întâlnit să discute problema...* Când declaraţia se apropie de sfârşit, Parker şi Matt se apropiară de Meredith, stând de o parte şi de alta a ei.

— Gata? întrebă Parker. Ea dădu din cap. Arăţi minunat, o asigură el, dar Matt se încruntă văzându-i expresia încordată.

— Relaxează-te, o preveni el. Suntem nişte victime, nu infractori, aşa că nu ieşi arătând rigidă şi misterioasă. Poartă-te cât mai natural şi zâmbeşte-le.

Meredith, spuse el cu un glas stăruitor, urmărind-o cum se chinuie să respire regulat. Nu voi reuşi de unul singur. Am nevoie de ajutorul tău!

Luminile orbitoare ale biltz-urilor aparatelor de fotografiat explodară imediat ce păşiră pe scenă. Aşa cum stabiliseră, discuţia cu presa fu deschisă de Matt, dar Meredith fu luată prin surprindere de atitudinea lui nonşalantă, plină de umor.

— Doamnelor şi domnilor, ce drăguţ din partea

dumneavoastră să participaţi la această gală improvizată, spuse el. Dacă am fi ştiut de ieri că veţi fi aici, în cinstea ocaziei am fi adus şi nişte elefanţi de la circ. Aşteptă ca râsetele să se potolească, apoi continuă: Vom sta doar cinci minute, aşa că vă rugăm ca întrebările să fie cât mai scurte şi la obiect. Eu am timp berechet să stau în compania voastră, glumi el oprindu-se din nou ca hohotele de râs să înceteze, dar Meredith are un magazin de condus, iar Parker o mulţime de şedinţe. Folosirea deliberată, nonşalantă, a numelui de botez al lui Parker şi al lui Meredith provocă o tăcere uluită, dar iadul anticipat se dezlănţui aproape instantaneu cu întrebări strigăte din toate părţile, cea mai tare de la un reporter de la CBS aflat în primul rând.

— Domnule Farrell, de ce a rămas secretă căsătoria dumneavoastră cu domnişoara Bancroft?

— Dacă mă întrebi de ce n-ai aflat nimic despre ea la vremea respectivă, replică Matt pe un ton mieros, răspunsul e că acum unsprezece ani niciunul din noi nu prezentam vreun interes pentru presă.

— Domnule Reynolds, strigă un reporter de la Chicago Sun Times, veţi amâna căsătoria cu domnişoara Bancroft? Zâmbetul lui Parker fu scurt şi distant.

— Aşa cum aţi aflat din declaraţia citită, Meredith şi Farrell, Matt, se corectă el încercând să-i zâmbească amabil lui Matt, trebuie să treacă prin procedura legală de divorţ. E normal ca nunta să fie amânată până la pronunţarea sentinţei de divorţ. În caz contrar Meredith ar putea fi acuzată de bigamie.

Cuvântul bigamie fu o greşeală, iar în clipa în care îl rostise, Meredith sesiză că Parker se înfurie pe sine însuşi. Sesiză că starea de spirit a reporterilor trecu de la relaxarea instaurată de Matt la seriozitate şi curiozitate profesională. Se schimbă până şi tonul întrebărilor.

— Domnule Farrell, dumneavoastră sau domnişoara Bancroft aţi înaintat deja cererea de divorţ? întrebă un alt reporter. Dacă da, pe ce motive?

— Nu, spuse Matt, intervenind calm. N-am făcut-o încă.

— De ce nu? vru să ştie o femeie de la WBBM.Matt îi aruncă o privire de o tristeţe comică.

— În clipa de faţă mi-am cam pierdut încrederea în avocaţi. Nu mi-ai putea recomanda unul? Meredith ştia cât de mult se străduia să menţină atmosfera destinsă, iar când întrebarea următoare îi fu adresată ei, îşi jură să-l ajute abordând acelaşi ton.

— Domnişoară Bancroft, strigă un bărbat de la USA Today, cum vă simţiţi în această situaţie?

— Adevărul e, replică ea cu un zâmbet inconştient de înduioşător, că nu m-am simţit atât de dureros de ieşită în evidenţă din clasa a şasea, când am păşit pe scenă costumată în prună. Răspunsul ei cu totul neaşteptat stârni hohotele de râs ale mulţimii, iar Matt, luat prin surprindere, îşi întoarse capul spre ea privind-o cu un zâmbet mirat şi radios.

— Domnule Farrell, ce motive au stat la baza divorţului de acum unsprezece ani?

— Nu suntem siguri, glumi Matt cu reportera,

abordând unul din zâmbetele lui cuceritoare. Am descoperit că documentele primite de la Spyzhalski nu se potrivesc.

— Pentru domnişoara Bancroft, începu o reporteră de la Tribune, iar când Meredith se uită la ea spuse: Ne puteţi spune de ce căsătoria n-a rezistat?

Meredith ştia că era o întrebare la care Matt nu putea răspunde în locul ei.

— La vremea aceea, se pare că mi-am imaginat că viaţa cu domnul Farrell ar putea fi… plictisitoare. Am fost o fată crescută la oraş, foarte tânără, iar Matt a plecat spre jungla Americii de Sud la câteva zile după căsătorie. Vieţile noastre au luat-o pe drumuri diferite.

— Există vreo şansă de reconciliere? întrebă un reporter de la postul de televiziune NBC.

— Fireşte că nu, replică Meredith automat.

— E ridicol după toţi anii ăştia, adăugă Parker.

— Domnule Farrell? insistă acelaşi reporter. Vreţi să răspundeţi la întrebare?

— Nu, spuse el pe un ton rece.

— E răspunsul dumneavoastră sau refuzul de a răspunde?

— Ia-o cum vrei, replică Matt cu un zâmbet uşor, care nu-i ajunse până la ochi, apoi înclină capul spre un alt reporter ca acesta să-şi pună întrebarea. Urmară una după alta, dar cele mai cumplite fuseseră puse deja, iar Meredith se lăsă înconjurată de zgomot, simţindu-se ciudat de calmă. Câteva minute mai târziu Matt se uită la cei din sală şi spuse:

— Timpul a expirat. Sper că am răspuns la toate întrebările voastre. Parker, spuse el imitând

admirabil buna dispoziţie, mai ai ceva de adăugat?

Parker îi surâse cu aceeaşi amabilitate.

— Cred că am spus tot ceea ce era de spus, Matt. Acum hai s-o ştergem de aici şi s-o lăsăm pe Meredith să-şi vadă de treburile ei.

— Înainte de a pleca, strigă o femeie ignorând încercarea de a pune capăt conferinţei de presă, aş vrea să spun că toţi trei vă comportaţi admirabil, date fiind circumstanţele. În special dumneavoastră, domnule Reynolds, pentru că sunteţi prins în mijlocul unei situaţii asupra căreia nu aveţi niciun fel de control, atunci sau acum.Ar fi fost normal să simţiţi o anumită duşmănie faţă de domnul Farrell, răspunzător într-un fel pentru întârzierea căsătoriei cu domnişoara Bancroft.

— Nu există niciun motiv de aversiune, replică Parker cu un zâmbet nimicitor.

Matt Farrell şi cu mine suntem bărbaţi civilizaţi şi vom rezolva situaţia asta în modul cel mai prietenesc posibil. Suntem prizonierii unor circumstanţe neobişnuite care pot şi vor fi remediate cu uşurinţă. De fapt, întreaga problemă nu se deosebeşte prea mult de un contract de afaceri redactat greşit care acum trebuie modificat. Lisa aştepta în culise să o îmbrăţişeze pe Meredith.

— Vino sus cu noi, şopti Meredith, sperând că prezenţa Lisei îi va face pe Matt şi pe Parker să se poarte civilizat unul cu celălalt. Urcând în acelaşi ascensor cu cumpărătorii, o femeie din spate îi dădu un ghiont celei de lângă ea.

— Uite-o pe Meredith Bancroft cu soţul şi logodnicul, spuse ea într-o şoaptă care se auzi în toată cabina. Unul din fiecare, nu-i grozav? Iar ăla

e Matthew Farrell, soţul. Are legături numai cu staruri de cinema. Obrajii lui Meredith se colorară uşor, dar nimeni nu scoase niciun cuvânt până nu ajunseră în biroul ei. Lisa rupse tăcerea îmbrăţişând-o din nou pe Meredith şi privind-o amuzată.

— Ai fost minunată, Mer. Superbă!

— Eu n-aş merge aşa de departe, spuse Meredith cam fără vlagă.

— Ba da! Nu mi-a venit să-mi cred urechilor când te-am auzit spunând că a trebuit să te costumezi în prună. Nu-ţi stă în fire să te porţi aşa. Întorcându-se spre Matt, adăugă: Ai un efect excelent asupra ei.

— N-ai nimic de făcut ca să-ţi meriţi salariul? se răsti Parker. Lisa, care lucra adeseori până seara târziu, cu mult peste ora de închidere a magazinului, ridică din umeri.

— Lucrez şi aşa mai multe ore decât mi se plătesc.

— Eu mai am multe de făcut, spuse Meredith în silă. Parker făcu un pas înainte şi o sărută pe obraz. Zâmbindu-i spuse:

— Ne vedem sâmbătă seara. Matt îi dădu lui Meredith două secunde ca să refuze şi, cum ea şovăi, se uită la Parker şi declară pe un ton categoric:

— Mă tem că nu va fi posibil.

— Ascultă, Farrell! Poate că în următoarele unsprezece săptămâni sâmbetele sunt alte tale, dar asta e a mea. E ziua de naştere a lui Meredith şi ne-am făcut planurile cu săptămâni în urmă. Vom merge la restaurantul lui Antonio, întorcându-se spre Lisa, Matt întrebă răspicat:

— Ai stabilit ceva pentru sâmbătă?
— Nimic deosebit, spuse Lisa uimită.
— Bine, atunci vom merge toţi patru, decretă el. Dar nu la Antonio. Este prea multă lume şi prea multă lumină. Vom fi recunoscuţi imediat. Aleg eu locul. Enervat în mod cu totul iraţional pentru că Meredith nu-i spusese nu lui Parker, dădu scurt din cap şi plecă. Parker îl urmă, dar Lisa rămase, lăsându-se să cadă pe un scaun cu o expresie năucită pe faţă.
— Dumnezeule, Mer, spuse ea râzând. Nu mă mai mir că ai fost de acord cu înţelegerea lui. E bărbatul cel mai uluitor pe care l-am întâlnit vreodată!
— Nu-i nimic de râs, replică Meredith refuzând să comenteze calităţile lui Matt. În croaziera pe care o face, tata n-are voie să citească sau să privească decât lucruri anoste. Dacă se hotărăşte să încalce sfatul medicului şi se uită la ştiri, voi fi norocoasă dacă nu va trebui să trimitem după el un avion de salvare.
— Dacă aş fi în locul tău, spuse Lisa scârbită, l-aş bombarda cu rachete pentru ceea ce-a făcut acum unsprezece ani.
— Nu-mi aduce aminte, o să mi se facă rău. Când se întoarce acasă, o să stăm de vorbă.Mă gândesc la treaba asta de câteva zile şi, sinceră să fiu, cred că şi-a imaginat că mă apără de un vânător de zestre care îmi va zdrobi inima.
— Aşa că ţi-a zdrobit-o el.
— Cam aşa ceva. Apoi îşi alungă din minte problemele vieţii personale, fiind singura modalitate de a face faţă situaţiei în care se afla.Ne vedem sâmbătă, îi spuse ea Lisei.

CAPITOLUL 45

La patru şi jumătate în după-amiaza următoare, Matt îşi ridică privirea de pe documentele întinse pe masa din sala de şedinţe, unde discuta cu trei dintre directorii executivi, şi întinse mâna spre telefon.

— Dacă nu e o urgenţă, îi spuse el lui Eleanor înainte ca ea să-i explice motivul pentru care îl deranja, nu vreau să aud nimic până n-am terminat aici.

— Te caută domnişoara Bancroft, spuse ea pe un ton uşor obraznic. E sau nu o urgenţă?

— Da, replică el în silă, dar răspunzând telefonului lui Meredith nu se simţea deosebit de încântat. O sunase ieri după-amiază ca s-o informeze că Spyzhalski se afla într-un loc unde reporterii nu vor da de el. Secretara îi spusese că şedinţa lui Meredith va mai dura câteva ore, aşa că în loc să o lase în suspans îi dictase secretarei un mesaj în care o informa în termeni voalaţi despre ceea ce se întâmplase şi îi ceruse să i-l ducă lui Meredith. Cum ea nu luă legătura cu el nici măcar seara, se întrebase dacă era prea ocupată să sărbătorească veştile bune în pat cu Reynolds. Aruncând o privire scurtă de scuze bărbaţilor de la masă, Matt ridică receptorul.

— Matt, spuse ea, părând grăbită, ştiu că e seara ta, dar am o şedinţă la cinci şi o mulţime de rapoarte de citit.

— Cu riscul de-a părea inflexibil, spuse el cu o voce rece, neînduplecată, am încheiat o înţelegere.

— Ştiu, replică ea cu un oftat exasperat, dar pe lângă că trebuie să rămân aici până târziu, mai am de lucru şi acasă, iar mâine trebuie să vin din nou. Nu mă simt în stare să fac faţă unei seri petrecute în oraş sau unei dispute cu tine.

— Ce propui?

— Speram că vei fi dispus să mă iei de aici şi am putea lua cina mai devreme, undeva, prin apropiere, într-un local obişnuit. Supărarea lui Matt se evaporă.

— În regulă. Servieta mi-e plină de rapoarte. O iau cu mine şi după cină putem petrece o seară plăcută, productivă la… mine sau la tine? Ea şovăi.

— Promiţi că vom lucra? Adică, nu vreau să… să trebuiască să…

— Vom lucra, promise el.

— O.K.Vino să mă iei pe la şase, bine? Vizavi e un restaurant bun. Iar apoi putem merge în apartamentul meu.

— E bine aşa, spuse el, dispus să-şi schimbe programul în funcţie de al ei, atâta timp cât nu-l evita. Reporterii te lasă în pace?

— Am mai primit câteva telefoane. Am discutat ieri-seară cu Parker şi din nou în dimineaţa asta şi mi-a spus că nu-l mai sâcâie nimeni. Matt simţi o bucurie enormă realizând că nu-şi petrecuse noaptea cu el, aşa că fu de acord, acceptând să vină la magazinul ei în jur de şase. După ce-şi croi drum prin mulţimea de oameni grăbiţi să-şi facă cumpărăturile de Crăciun, tăcerea relativă care-l întâmpină pe Matt când ieşi din ascensor la etajul în care se afla biroul lui Meredith i se păru o uşurare binevenită. Masa secretarei era liberă, computerul acoperit de husă, aşa că în loc să

aştepte pe canapea, Matt îşi scoase paltonul şi se sprijini cu şoldul de masa secretarei, mulţumit de această şansă neaşteptată de a vedea cum lucrează Meredith şi cu ce gen de lucruri era ocupată peste zi.

Fără să fie conştientă de prezenţa lui Matt, Meredith se uită la factura prezentată de Gordon Mitchell, directorul general răspunzând de îmbrăcămintea şi accesoriile feminine.

— Ai cumpărat nasturi aurii din metal în valoare de trei sute de dolari? întrebă ea cu un zâmbet nedumerit. De ce-mi arăţi asta? Sunt sigură că suma nu depăşeşte bugetul.

— Pentru că, replică el prietenos, nasturii ăia aurii sunt motivul creşterii vânzării la raioanele de confecţii pentru femei. M-am gândit că ai vrea să ştii.

— I-ai cumpărat şi ai pus să fie cusuţi aici, da?

— Exact, replică el întinzându-şi picioarele şi arătând mulţumit. Dacă o rochie sau un taior are nasturi aurii, dispar cât ai zice peşte. E o nebunie. Meredith îl privi netulburată, evitând să se uite la Theresa Bishop, vicepreşedinta departamentului de creaţie, a cărei funcţie era să prevadă tendinţele modei.

— Nu-ţi pot împărtăşi satisfacţia, îi spuse ea calmă. Theresa ne-a sfătuit cu mult timp în urmă, după ce s-a întors dintr-o călătorie la New York, că una din caracteristicile modei vor fi hainele decorate cu nasturi aurii.Ai ignorat-o. Faptul că ai cumpărat nasturii cu întârziere şi ai pus să fie cusuţi nu poate compensa pierderile dinainte. Ce altceva ai de raportat?

— Foarte puţin, se răsti el. Trecând peste

atitudinea lui, Meredith întinse mâna şi apăsă o tastă a computerului, apărând vânzările din ultimele patru ore de la toate raioanele aflate sub conducerea lui.

— Vânzările la raionul de accesorii sunt mai mari cu cincizeci şi patru la sută decât anul trecut în aceeaşi zi. Aici merge bine.

— Mulţumesc, doamnă preşedintă, replică el dispreţuitor.

— Dacă îmi amintesc bine, ai angajat un nou manager, iar el a adus un nou furnizor.

Da?

— Absolut corect, ca întotdeauna!

— Ce se întâmpla cu modelele Donna Karan din care ai cumpărat atât de multe? continuă ea nepăsătoare la tonul lui.

— Se vând fantastic, exact cum am bănuit.

— Bine. Ce ai de gând să faci cu toate fustele şi bluzele ieftine pe care le-ai cumpărat?

— Le arcuiesc şi le scot de aici.

— În regulă, spuse ea fără tragere de inimă, dar să le treci la vânzări speciale şi scoate etichetele noastre. Vorbesc serios. Am fost astăzi la etajul trei şi am văzut nişte bluze cu eticheta Bancroft la un preţ de optzeci şi cinci de dolari. Nu merită nici patruzeci şi cinci.

— Merită, dacă au eticheta magazinului, izbucni el. Eticheta aceea înseamnă ceva pentru cumpărători. N-ar trebui să ţi-o amintesc.

— Nu va mai însemna nimic dacă începem să o punem şi pe zdrenţe. Vreau ca mâine bluzele alea să dispară, le pui pe rafturile de rezervă. Vorbesc serios, şi taie-le etichetele. Ştii la care mă refer. Cum rămâne cu articolele de coş de care erai atât

de entuziasmat?

— Le-am cumpărat. Am văzut marfa, în mare parte bijuterii false, unele foarte drăguţe. Fără să acorde importanţă răspunsului său îmbufnat, Meredith continuă pe acelaşi ton calm.

— Numai să ai grijă să ţii articolele de coş la raioanele potrivite. Nu vreau să le văd amestecate cu bijuteriile false, dar scumpe.

— Am spus că sunt frumoase, se răsti el. Meredith se lăsă pe spate studiindu-l în tăcerea care se prelungea, ceilalţi vicepreşedinţi uitându-se la ei.

— Gordon, de ce am ajuns noi doi să ne certăm, aşa, dintr-o dată, din cauza genului de mărfuri pe care magazinul Bancroft trebuie sau nu trebuie să le vândă? Obişnuiai să susţii cu înverşunare cumpărarea mărfurilor de cea mai bună calitate.

Şi iată că, pe neaşteptate, iei nişte hotărâri care s-ar potrivi mai bine unor prăvălii din cartierele mărginaşe şi nu unui magazin elegant ca al nostru. Cum el refuză să răspundă, Meredith se aplecă brusc înainte, schimbă subiectul, ignorându-l pe Gordon de parcă nici n-ar fi fost acolo, apoi îşi îndreptă atenţia spre Paul Norman, managerul raionului de articole casnice, singurul căruia nu i se adresase încă.

— Ca întotdeauna Paul, raioanele tale arată bine, spuse ea zâmbindu-i. Vânzările arată o creştere de douăzeci şi şase la sută faţă de anul trecut în aceeaşi săptămână.

— Douăzeci şi şapte, o corectă el surâzând. Cifrele de pe computer s-au schimbat de la douăzeci şi şase la douăzeci şi şapte cu puţin înainte de a intra aici.

— O treabă excelentă, spuse ea cu toată sinceritatea, apoi râse uşor, amintindu-şi anunţurile din ziare prin care se anunţa oferta unor componente stereo la nişte preţuri extraordinar de mici. Articolele electronice zboară din magazinul nostru de parcă ar avea aripi. Vrei să-i faci pe cei de la Highland Superstores să dea faliment?

— Mi-ar plăcea enorm.

— Şi mie, recunoscu ea, apoi redeveni serioasă şi se uită la grupul adunat în jurul mesei. În general stăm bine, la toate magazinele cu excepţia celui din New Orleans. Vânzările au scăzut din ziua cu aşa-zisa bombă şi au rămas la fel în următoarele patru zile din acelaşi motiv. Se uită la vicepreşedintele responsabil cu publicitatea. E posibil să obţinem nişte timpi de reclamă la vreunul din posturile radio din New Orleans, Peter?

— Nu la o oră de maximă audienţă. Am mărit numărul reclamelor tipărite. Vom reuşi să recuperăm o parte din pierderile provocate de ameninţarea cu bomba.

Mulţumită că discutaseră toate problemele, Meredith aruncă o privire în jur şi le zâmbi cu căldură.

— Cam asta ar fi tot. Vom cumpăra terenul din Houston şi sperăm ca în iunie să începem construirea noului magazin. Vă doresc un weekend plăcut.

Când grupul de oameni se ridică să plece, Matt se duse la canapeaua din anticameră şi luă o revistă, prefăcându-se că citeşte, dar era atât de mândru de felul cum se descurcase, încât nu se

putea abţine să nu zâmbească.

Singurul lucru care nu-i plăcuse şi nu-l impresionase fusese incidentul cu directorul care o înfruntase; după părerea lui Matt, comportarea lui necesita măsuri mult mai drastice; tipul trebuia să-şi cunoască lungul nasului. Punând revista pe măsuţă, Matt porni spre biroul lui Meredith, dar se opri brusc văzând că doi bărbaţi erau încă înăuntru, iar Meredith nu părea deloc încântată de ce-i raportau. Cuprins de curiozitate, dar şi de vinovăţie, Matt îşi reluă poziţia de mai înainte, doar că de data asta rămase la vedere cu paltonul pus pe braţ.

— Ce părere ai de treaba asta? îl întrebă ea pe avocatul firmei, încruntându-se.

— Detest că trebuie să ţi-o spun, răspunse el, dar am făcut nişte mici investigaţii, iar pe Wall Street se zvoneşte că cineva vrea să preia compania.

— Acum? N-are niciun sens. De ce ar vrea un lanţ de magazine sau o altă corporaţie să ne preia într-un moment ca ăsta, când suntem datori până peste cap?

— Mai întâi pentru că în clipa de faţă nu suntem capabili de niciun fel de bătălie financiară.

— N-are niciun sens să pună mâna pe noi acum. N-ar obţine decât o grămadă de datorii pe care ar fi obligaţi să le plătească. Când vei cunoaşte numele celor care ne cumpără acţiunile?

— Vor mai trece câteva săptămâni până vom fi anunţaţi de toţi agenţii de bursă care se ocupă de tranzacţiile individuale, dar vom afla numai dacă noul proprietar va lua în stăpânire certificatele de acţiuni. Dacă certificatele rămân în grija agenţilor

de bursă, nu vom fi informaţi niciodată de identitatea noului lor proprietar.

— Poţi face o listă la zi cu noii acţionari ale căror nume le cunoaştem?

— Cum să nu, spuse el şi se întoarse lăsând-o pe Meredith singură în birou cu Mark Branden. Şi pentru că ceea ce urma să discute cu şeful serviciului de securitate era foarte confidenţial, Meredith se ridică să închidă uşa biroului, uitându-se la ceas să vadă cât timp mai avea la dispoziţie până la venirea lui Matt. Privirea îi zvâcni de la cadranul ceasului care arăta ora şase şi jumătate la silueta înaltă din prag, iar inima îi tresări în mod cu totul inexplicabil la vederea ei.

— De când aştepţi? îl întrebă ea pe Matt venind spre el.

— Nu de mult. Fără să vrea să o grăbească, fiindu-i clar că avea şi alte lucruri de rezolvat, adăugă: Aştept aici până termini.

— Poţi să intri, dar te rog să închizi uşa. Matt făcu ceea ce-i ceruse, iar Meredith îl prezentă repede pe Mark Branden, apoi i se adresă acestuia: Ai auzit explicaţiile lui Gordon şi i-ai văzut atitudinea. E o diferenţă teribilă faţă de tot ceea ce obişnuia să spună sau să facă. Ce părere ai? Mark îi aruncă lui Matt o privire bănuitoare, dar când Meredith îi făcu semn să continue, spuse deschis:

— Cred că ia mită.

— Mi-o tot repeţi, dar îmi poţi arăta vreo dovadă că primeşte bani de la cineva?

— Nu, răspunse el părând enervat.

Nu şi-a cumpărat niciun fel de jucării noi costisitoare, cum ar fi un iaht sau un avion şi nici

vreo proprietate de care să fi dat până acum. Are o amantă, dar o ţine de câţiva ani. Locuieşte cu nevasta şi copiii fără să-şi fi schimbat modul de existenţă.Pe scurt, nu există nicio dovadă că ar duce-o mai bine şi niciun motiv ca să fie şantajat, nu are obiceiuri scumpe, cum ar fi drogurile sau pariurile.

— Poate e nevinovat, spuse Meredith, dar n-o credea nici ea.

— Nici vorbă, e doar prevăzător şi deştept, o contrazise Mark. Lucrează de prea mult timp în comerţ, aşa că ştie cât de atent îi supraveghem pe directorii de departamente şi pe furnizori, tocmai pentru a depista posibilele mite. Se fereşte.

Voi continua să-l ţin sub observaţie, promise Mark şi, după o scurtă înclinare din cap în direcţia lui Matt, ieşi din birou.

— Îmi pare rău, îi zise Meredith lui Matt, încărcându-şi servieta cu documente care trebuia studiate seara. Nu mi-am dat seama cât de mult a ţinut şedinţa cealaltă.

— Mi-a plăcut să ascult, spuse el, iar Meredith îi aruncă o privire uluită închizând servieta.

— Cât ai auzit?

— Cam douăzeci de minute.

— Ai vreo întrebare? îl tachina ea, dar căldura din zâmbetul lui, impertinenţa leneşă din ochii cenuşii care o priveau pe sub pleoapele uşor coborâte, îi trimise fiori prin tot trupul, aşa că întoarse repede capul şi îşi feri privirea.

— Trei întrebări, spuse Matt urmărind felul cum evita să se uite la el. Patru, de fapt, se corectă el.

— Şi care ar fi ele? întrebă ea venind spre el, prefăcându-se că şterge un fir imaginar de praf de

pe palton.

— Ce sunt articole de coş, ce înseamnă a arcui mărfurile şi de ce eviţi să te uiţi la mine?

— Nu mi-am dat seama că evit să mă uit la tine, minţi ea, apoi îi explică: A arcui mărfurile înseamnă a le vinde doar la jumătatea preţului cu care le-am cumpărat. Articolele de coş sunt lucruri ca bijuterii şi accesorii pe care le cumpărăm uneori în cantităţi mari, fără să le vedem în prealabil, fiecare la un dolar bucata, de cele mai multe ori sunt mărfuri rămase în plus de la furnizorii noştri obişnuiţi. Care a fost cea de-a patra întrebare? spuse ea în timp ce aşteptau ascensorul. Cât va mai trece până vei avea încredere în mine? îşi zise el. Cât va mai trece până te vei culca cu mine? Cât va mai trece până vei înceta să mai dansezi prin faţa mea fără să te pot atinge? Puse ultima întrebare pentru că era cea mai puţin inocentă şi pentru că era curios să-i vadă reacţia.

— Cât timp ai de gând să mai dansezi cu mine acest vals al eschivării?

— Cât vei încerca să faci pe stăpânul.

— Cred că a început să-ţi placă, remarcă Matt fulgerând-o cu o privire piezişă, nemulţumită. Meredith zâmbi şi rosti cu mai multă candoare decât intenţionase:

— Mi-a plăcut întotdeauna compania ta, Matt. Numai că de data asta nu-mi plac motivele tale.

— Ţi-am spus seara trecută care îmi sunt motivele, replică Matt pe un ton ferm, paşii din spatele lor fiind înăbuşiţi de covorul gros.

— Nu-mi plac motivele din spatele motivelor tale, îl lămuri ea.

— N-am motive în spatele motivelor, spuse Matt cu o voce Joasă, categorică.

În spatele lor o voce bărbătească râse şi spuse:

— Poate că nu, dar aveţi oameni în spatele vostru, iar discuţia voastră devine prea complicată de urmărit fără o hartă explicativă. Îşi întoarseră simultan capetele, iar Mark Branden îşi ridică sprâncenele, zâmbetul său mascând avertismentul dat că cineva trăgea cu urechea la conversaţia lor.

— Un weekend plăcut, le ură Meredith celor trei secretare.

— Hai să mergem la apartamentul meu şi să comandăm o pizza, spuse ea când ajunseră în parcare.

CAPITOLUL 46

Serviră pizza şi vin acasă la ea, pe podeaua din faţa focului. Urmărind-o cum se uita la foc, se întrebă ce voia se însemne acel zâmbet fugar apărut din când în când pe buzele ei pe tot parcursul cinei.

— Ce e atât de amuzant? întrebă el într-o doară, iar întrebarea lui o făcu dintr-o dată să-şi mărească ochii, umerii începând să i se scuture de râs. Ei bine? insistă el încruntându-se când ea îşi clătină capul.

— Tu, reuşi ea să vorbească. Mi-a plăcut cum te-ai comportat la mine în birou, dar cred că ar fi mai bine să ne punem pe treabă, spuse ea. E deja nouă fără un sfert.

Matt se ridică fără niciun chef, o ajută să adune resturile cinei lor, apoi se duse la canapea, îşi desfăcu servieta şi scoase contractul de treizeci de

pagini pe care trebuia să-l citească. O simţi examinându-l şi îşi ridică privirea, observând că se uita mirată la ochelarii lui.

— De citit, explică el simplu. Meredith îi admiră capacitatea de a atinge acea stare de concentrare maximă, instantanee, dar ea era departe de aşa ceva. Rămase cu ochii îndepărtaţi asupra focului din cămin gândindu-se la ceea ce-i spusese Sam Green. Gândurile i se învălmăşeau în minte, cele cincisprezece minute făcându-se douăzeci, apoi treizeci. De cealaltă parte a mesei joase Matt spuse calm:

— Vrei să-mi spui ce te frământă? Ea îşi întoarse repede capul şi văzu contractul pe care îl citise lăsat pe genunchi.

— Nu, spuse ea automat. Probabil nu e nimic important. Adică nimic care să prezinte interes pentru tine.

— Ce-ar fi să mă pui la încercare? propuse el.

— Am o senzaţie ciudată, neplăcută, recunoscu ea ridicându-şi capul şi uitându-se la el. Indiferent ce-ar fi, e îngrozitor.

— Poţi determina sursa acestei senzaţii ciudate?

— Am crezut că vei râde de ceea ce am spus, mărturisi ea.

— Nu e nimic de râs în faptul că sesizezi ceva de care nu eşti pe deplin conştientă.

Se cheamă instinct şi ar trebui să-i acorzi mare atenţie.Pe de altă parte, senzaţia s-ar putea datora stresului sau faptului că am reintrat în viaţa ta. Ultima dată când ai avut de-a face cu mine, viaţa ţi-a devenit un coşmar. E posibil să te temi că lucrul ăsta se va repeta.

— Nu cred să vină de la stres sau de la tine. Nu

pot spune cu precizie ce anume mă deranjează.

— Încearcă să-ţi aminteşti cât mai exact, ora dacă se poate, când ai simţit pentru prima dată asta. Gândeşte-te la o senzaţie bruscă de nelinişte sau de confuzie, sau…

— În ultimele zile mă simt aşa mai tot timpul. Matt îi zâmbi.

— Sper că e vina mea.Mă refeream la senzaţia că ceva e ciudat, chiar dacă în clipa aceea ţi s-a părut de bun augur. Cuvintele lui o duseră inevitabil cu gândul la felul în care se simţise când tatăl ei o anunţase că preşedinţia era a ei, dar numai pentru că Gordon Mitchell o refuzase. Îi relată evenimentul lui Matt, acesta îl analiză şi spuse:

— În regulă. A fost instinctul tău, prevenindu-te că Mitchell nu se comporta logic, cum era de aşteptat de la el. Nu te-ai înşelat. Uite ce s-a întâmplat de atunci: a devenit un vicepreşedinte în care nu poţi avea încredere, pe care îl bănuieşti că ia mită.Ba mai mult, violează standardele magazinului cumpărând mărfuri de calitate proastă şi te înfruntă în cadrul şedinţelor.

— Tu ai mare încredere în instinctele tale, nu-i aşa? întrebă ea surprinsă.

Matt se gândi la cât de mult risca deja bazându-se pe instinctul său că sentimentele avute cândva pentru el erau încă prezente.

— Habar n-ai, replică el cu înflăcărare, cât de multă încredere am în ele.

— Sursa senzaţiei de dezastru iminent e probabil mult mai uşor de localizat. Mai întâi, luni am fost anunţaţi că cineva a pus o bombă în magazinul din New Orleans şi am pierdut o mare

parte din câştigurile obişnuite în această perioadă a anului. E cel mai nou magazin al nostru şi încă n-am ajuns să scoatem profituri de pe urma lui. Am garantat personal împrumuturile pentru el. Dacă va funcţiona în pierdere, vom apela la veniturile celorlalte magazine.

— Atunci de ce eşti îngrijorată?

— Pentru că, spuse ea oftând, ne-am extins atât de repede, încât aveam o mulţime de împrumuturi. N-am prea avut de ales, Bancroft ori mergea înainte intrând în rând cu celelalte magazine mari, ori se trezea scos din circulaţie. Problema e că în clipa da faţă nu avem bani la dispoziţie ca să acoperim pierderile mal multor magazine în caz că vânzările vor începe să scadă brusc.

— Şi nu i-aţi putea împrumuta?

— Nu e chiar atât de uşor. Costurile expansiunii ne-au făcut să ne împrumutăm până peste cap. Şi mă îngrijorează şi altceva. Acţiunile noastre se vând zilnic la bursă într-un număr record. Am observat treaba asta în ziare acum câteva luni, dar am presupus că investitorii au citit despre noi şi şi-au dat seama că suntem o investiţie extraordinară pe termen lung, ceea ce e adevărat. Dar Sam Green, avocatul firmei, e de părere că acţiunile alea se plimbă pe la bursă pentru că cineva se pregăteşte să facă o încercare de preluare. Sam are relaţii pe Wall Street şi e clar că există zvonuri despre o încercare de preluare. Parker a auzit şi el ceva prin octombrie, dar am ignorat această posibilitate. S-ar putea însă să fie adevărat. Vor trece săptămâni până să aflăm numele celor care ne-au cumpărat acţiunile. Şi chiar dacă le vom afla, e foarte posibil să nu ne

spună nimic semnificativ. Dacă o companie vrea să-şi păstreze secretă intenţia de a ne prelua, nu ne va cumpăra acţiunile în numele ei. Va aranja ca alţii să le cumpere. E posibil chiar să blocheze ilegal acţiunile sub nume imaginare. Se opri brusc şi îi aruncă o privire neliniştită. Dar tu ştii deja cum se face, nu-i aşa?

— N-am nimic de comentat.

— Una din companiile pe care ai încercat s-o preiei acum câteva luni ţi-a plătit cincizeci de milioane numai ca să-i laşi în pace. Noi n-am putea face aşa ceva, iar în clipa de faţă nu avem destule resurse financiare ca să încercăm să luptăm împotriva unei preluări. Dumnezeule, termină ea, n-aş suporta să ştiu că Bancroft va deveni doar o ramură a unei mari corporaţii!

— Dar există măsuri de protecţie prin care poţi evita o astfel de tentativă.

— Ştiu. Iar consiliul de conducere le discută de câţiva ani, dar n-au făcut încă nimic concret.

— Astea sunt toate grijile tale sau mai e şi altceva?

— Altceva? rosti ea râzând fără să vrea. Cum să nu, dar concluzia e că se întâmpla lucruri care nu s-au mai întâmplat niciodată, iar eu am senzaţia unei catastrofe de proporţii.Mă tem că am ajuns ţinta unei preluări prin forţă, am fost ameninţaţi cu o bombă, iar acum Parker nu ne mai poate împrumuta banii pentru Houston, aşa că va trebui să tratăm cu un nou investitor.

— De ce nu poate?

— Pentru că Banca Reynolds Mercantile e şi ea în căutare de fonduri, nici vorbă să facă împrumuturi unei companii care nu i-a achitat

încă datoriile. Nu m-ar mira dacă Parker nu şi-ar face griji că Bancroft nu va putea să-şi plătească dobânzile la împrumuturile făcute deja.

— E băiat mare, replică Matt sec, împingându-şi documentele înapoi în servietă, se descurcă el. Dacă ţi-a împrumutat mai mulţi fani decât ar fi trebuit, e doar vina lui şi va găsi el o cale să recupereze pagubele. Ajuns lângă uşă, să întoarse spre ea.

— La ce oră ne adunăm aici pentru ziua ta de naştere?

— Şapte treizeci? propuse ea.

— Bine.

— Apropo de mâine seară, spuse ea, fiindcă e ziua mea de naştere aş dori să-ţi cer o favoare.

— Şi anume? întrebă el punându-şi jos servieta şi îmbrăcându-şi paltonul.

— Ca tu şi Parker să vorbiţi unul cu altul, fără tăceri apăsătoare, îl avertiză ea, aşa cum v-aţi purtat înainte de conferinţa de presă. De acord?

Dădu din cap, vru să spună ceva, şovăi, apoi făcu un pas spre ea şi rosti:

— Apropo de Reynolds, întrebă el cu un calm înşelător, te mai culci cu el?

— Asta ce mai vrea să însemne?

— Înseamnă că presupun că te culcai cu el din moment ce v-aţi logodit şi te întreb dacă o mai faci.

— Cine naiba te crezi!

— Soţul tău. Dintr-un motiv necunoscut, tonul solemn al acestei declaraţii îi făcu inima să-i zvâcnească cu forţă. El îi văzu reacţia şi adăugă cu un zâmbet fugar:

— Sună bine, odată ce te-ai mai obişnuit.

— Nu, nu-i adevărat, replică ea rebelă. Dar era… Zâmbetul lui pieri.

— Atunci dă-mi voie să-ţi fac cunoştinţă cu un cuvânt care sună chiar mai rău.

Dacă încă te mai culci cu Reynolds, cuvântul e adulter. Meredith dădu aşa un pumn uşii, că ar fi izbit-o de cadru dacă Matt n-ar fi oprit-o cu piciorul şi n-ar fi tras-o în acelaşi timp pe Meredith pe coridor, cuprinzându-i umerii. Gura lui se apăsă peste a ei într-o sărutare dură, dar şi delicată, braţele lipind-o strâns de el.

— Ştiu că vrei să mă săruţi la rândul tău, o simt. Ce-ar fi să-ţi dai drumul, o invită el cu o voce răguşită. Sunt dornic şi cu totul dispus să-ţi fac pe plac… Spre groaza ei, tachinările îi potoliră furia.

— Iar dacă voi muri într-un accident în drum spre casă, o ademeni el cu aceeaşi voce vibrantă, gândeşte-te numai cât de prost te vei simţi dacă n-o faci. Copleşită de panică, îşi eliberă gura apoi corpul. Făcu un pas înapoi spre pragul uşii.

— Cum de ţi-ai putut încăla promisiunea de a te purta cuviincios în seara asta?

— Nu suntem în apartamentul tău, îi atrase el atenţia, iar abilitatea asta a lui de a învârti pe toată lumea după bunul lui plac fu ultima picătură… Făcu un pas înapoi, rezistă impulsului de a-i trânti uşa în nas, apoi, în ultima secundă, o închise izbind-o cu forţă. Matt depăşi cu Rolls-ul său două camioane care îi blocau drumul, apoi întinse mâna spre telefonul din maşină. Ceasul de pe tabloul de bord arăta ora zece, dar nu şovăi să formeze numărul. Peter Vanderwild răspunse la cel de-al doilea apel, părând surprins şi onorat de acest telefon fără precedent.

— Călătoria la Philadelphia a fost încununată de succes, domnule, îi spuse el lui Matt presupunând în mod greşit că acesta era motivul pentru care şeful său dorea să-i vorbească.

— Lasă asta acum, spuse Matt nerăbdător. Ce vreau eu să ştiu e dacă există o şansă cât de mică să se fi aflat că suntem interesaţi de acţiunile Bancroft, ducând la zvonuri privind o încercare de preluare?

— Nici vorbă. Am luat toate măsurile de prevedere ca să ne acoperim identitatea până va veni momentul să depunem actele la SEC.Acţiunile lor cresc constant, aşa că e normal să ne coste mai mult.

— Cred că mai există un jucător, spuse Matt tăios. Află dracului cine el

— Cineva vrea într-adevăr să preia compania? întrebă Vanderwild. M-am gândit şi eu la asta, dar de ce? în momentul de faţă este o investiţie foarte proastă, dacă nu există un interes personal ca în cazul dumneavoastră.

— Peter, îl preveni Matt, nu-ţi băga nasul în viaţa mea că vei ajunge să citeşti anunţurile cu oferte de serviciu.

— N-am vrut să, adică, citesc ziarele, îmi cer scuze…

— În regulă, îl întrerupse Matt. Pune-te pe treabă şi verifică zvonurile, află dacă mai e şi un alt jucător, iar dacă da, cine naiba e.

Iahtul de lux se ridica cu graţie pe coama valurilor mari ale Atlanticului, apoi se lăsă în jos, mişcarea repetată părându-i-se la Philip Bancroft cea mai enervantă şi plictisitoare pe care fusese

silit vreodată să o suporte. Aşezat la masa căpitanului, între soţia unui senator şi un petrolist din Texas, asculta cu interes prefăcut cuvintele femeii.

— Vom opri într-un port poimâine după-amiaza târziu, spuse ea. Cum vi se pare în croazieră? Vă place?

— Imens, minţi el aruncând o privire pe furiş ceasului de sub manşeta hainei. În Chicago era ora zece.Ar fi putut să se uite la ştiri sau să joace cărţi la club, dar iată că era ţinut prizonier în acest hotel plutitor.

— Odată ajunşi în Italia veţi locui la prieteni? îl întrebă ea.

— N-am prieteni acolo, replică el.

— Niciun prieten în Italia? repetă ea, încercând curajoasă să continue conversaţia unilaterala.

— Nu. Doar o fostă soţie, replică Philip absent.

— Oh! îţi vei face o vizită?

— Nu cred, răspunse Philip, apoi încremeni că adusese vorba despre femeia pe care o aruncase din casă cu atât de mulţi ani în urmă.

CAPITOLUL 47

Din clipa în care Matt propusese ca sărbătorirea zilei ei de naştere să se facă în patru, Meredith avusese mari îndoieli în privinţa reuşitei serii, dar când Parker şi Lisa sosiră la câteva clipe unul de celălalt, ambii arătând foarte veseli şi hotărâţi să se distreze, îndrăzni să spere că nu va fi un dezastru total.

— La mulţi ani, Mer! îi ură Lisa îmbrăţişând-o şi oferindu-i o cutie împachetată în mai multe hârtii

de culori diferite.

— La mulţi ani! îi ură şi Parker, şi îi dădu o cutie mică, dreptunghiulară, destul de grea. Farrell nu a sosit încă? adăugă el, uitându-se în jur.

— Nu, dar am vin şi aperitive în bucătărie.Mă pregăteam să le pun pe o tavă.

— Termin eu şi o aduc aici, se oferi Lisa. Sunt moartă de foame. Dispăru în bucătărie într-un nor de mătase de culoarea prunii, cu o mulţime de ciucuri.

Strâmbându-se în spatele ei, Parker o întrebă indignat pe Meredith:

— De ce se îmbracă aşa? De ce nu se poate îmbrăca ca orice om normal?

— Pentru că e deosebită, spuse Meredith cu un zâmbet vioi Ştii, adăugă ea, aruncându-i o privire nedumerită, cei mai mulți bărbaţi o consideră uluitoare.

— Mie îmi place cum te îmbraci tu. Ignorând anume remarca ei despre Lisa, îi surâse şi spuse: Ce-ar fi să deschizi cadoul meu înainte de venirea lui Farrell?

Hârtia argintie ascundea o cutie din catifea albastră, iar în interiorul de satin se afla o brăţară superbă din safire şi diamante. Meredith o scoase cu grijă.

— E minunată! Ridicându-şi capul se sili să înfrunte privirea răbdătoare a lui Parker şi îi întinse brăţara.

— Îmi pare rău, rosti ea cu o voce gâtuită de emoţie. E magnifică, dar eu… eu nu pot accepta aşa ceva, Parker.

— De ce nu? începu el, dar ştia răspunsul, presimţise acest moment.

Aşa deci, spuse cu o voce aspră. Farrell a câştigat.

— Nu chiar, spuse ea calmă. Dar, indiferent de ceea ce se va întâmpla între mine şi Matt, tot nu mă voi putea căsători cu tine. Nu acum. Meriţi mai mult decât o soţie care nu-şi poate stăpâni sentimentele pentru un alt bărbat.

— Farrell ştie că rupi logodna noastră?

— Nu! replică ea cu înflăcărare. Şi aş prefera să nu ştie. Va deveni şi mai insistent.

— Nu renunţ, spuse el cu un zâmbet sumbru. Voi considera chestia asta drept un obstacol minor. Zău că-l urăsc pe ticălosul ăla. Se auzi soneria. Parker îşi ridică capul, iar privirea îi rămase fixată asupra Lisei stând în pragul uşii de la bucătărie cu o tavă în mână.

— De când mama dracului stai acolo şi tragi cu urechea? întrebă el când Meredith se duse să-i deschidă lui Matt.

— Nu de mult, răspunse ea cu o voce surprinzându-l pe Parker prin blândeţea ei neobişnuită. Vrei un pahar de vin?

— Nu, se răsti el înciudat. Vreau toată sticla. Matt trecu pragul, iar Meredith avu impresia că întreaga sufragerie vibra de forţa simplei lui prezenţe.

— La mulţi ani! spuse el, zâmbindu-i. Arăţi fantastic, adăugă el, plimbându-şi ochii peste ea de la părul de un auriu lucios până la vârfurile pantofilor roşii.

Lisa făcu prima încercare de a înveseli atmosfera.

— Salut, Matt, spuse ea privindu-l radioasă. În seara asta arăţi mai bancher ca Parker.

— N-am o cheie Phi Beta Kappa, glumi Matt întinzând în silă mâna să i-o strângă pe a lui Parker, oferită cu aceeaşi lipsă de entuziasm.

— Lisa detestă bancherii, spuse Parker, dând drumul mâinii lui Matt şi ducându-se la sticla de vin. Umplu un pahar şi-l dădu pe gât. Ei bine, Farrell, spuse Parker cu o lipsă de maniere fără precedent, e ziua de naştere a lui Meredith. Lisa şi cu mine ne-am amintit. Unde e cadoul tău?

— Nu l-am adus aici.

— Vrei să spui c-ai uitat, nu?

— Vreau să spun că nu l-am adus aici.

— Ce-ar fi să plecăm, izbucni Lisa împărtăşind dorinţa lui Meredith de a-i scoate pe bărbaţi într-un loc public, de preferinţă unul zgomotos.

— Limuzina lui Matt îi aştepta la trotuar. Lisa intră prima. O urmă Meredith, aşezându-se anume lângă ea, eliminând astfel posibilitatea unei altercaţii între bărbaţi pentru cine va sta lângă cine. Singura persoană care nu arăta deloc încordată era Joe O’Hara, dar care puse gaz pe foc rânjind cu gura până la urechi spunând:

— Bună seara, doamnă Farrell. În vasul cu gheaţă de lângă micul bar al limuzinei se aflau două sticle de Dom Perignon.

— Ce ziceţi de nişte şampanie? Mi-ar plăcea, începu Lisa, dat tocmai atunci limuzina se înscrise în trafic, izbind-o de spetează şi smulgându-i un geamăt de groază.

— Sfinte Sisoe! exclamă Parker, luptându-se să-şi recapete echilibrul, aruncat înainte de aceeaşi forţă. Imbecilul ăsta de şofer al tău a trecut pentru patru benzi şi n-a oprit la semafor!

— E foarte competent! replică Matt.

Restaurantul ales de Matt era unul de care Meredith nu auzise încă, dar îi plăcu imediat ce păşiră în hol.

— Nu e nici pe departe locul pe care l-aş fi ales eu ca să sărbătoresc ziua de naştere a lui Meredith, spuse Parker aruncându-i lui Matt o privire batjocoritoare, aşezându-se apoi pe scaun. Stăpânindu-şi enervarea de dragul lui Meredith, acesta ripostă hotărât:

— Nu se numără printre preferinţele mele, dar dacă vrem să mâncăm în linişte, trebuie să fie într-un loc mai întunecat şi mai puţin cunoscut.

— Parker, ne vom simţi bine aici, promise Meredith.

— Formaţia e bună, fu de acord Lisa.La masa lor apăru un chelner să le ia comanda pentru băuturi, iar ei comandară.

— Asta e tot? îi întrebă chelnerul, apoi se duse la capătul barului. Se pregătea să dea comanda barmanului, când un bărbat scund se apropie de el şi spuse:

— Ce-ai zice să câştigi rapid o sută de dolari? Chelnerul se roti rapid spre el.

— Cum?

— Lasă-mă să stau puţin lângă spalierul de acolo.

— De ce?

— La una din mese aveţi nişte oaspeţi faimoşi, iar eu am un aparat de fotografiat. Îi întinse mâna, iar în ea se afla o legitimaţie, care dovedea că lucra pentru o cunoscută revistă de sandal, şi o bancnotă de o sută de dolari împăturită cu grijă.

— Ai grijă să nu te vadă, spuse chelnerul palmând banii.La masa şefului de sală,

proprietarul restaurantului ridică receptorul şi formă numărul de acasă al lui Noel Jaffe, un reporter care scria despre localurile oraşului.

— Noel, spuse el, sunt Alex de la Manchaster House. Îţi aminteşti că ţi-am spus că într-o zi te voi răsplăti pentru articolul frumos scris despre localul meu? Bun, ghici cine e în restaurantul meu în clipa asta?

— Ce vorbeşti, râse Jaffe când Alex îi dezvălui numele celor prezenţi. Poate sunt într-adevăr mica familie fericită pe care am văzut-o la conferinţa de presă.

— Nu şi în seara asta, replică Alex, ridicând puţin vocea.

Logodnicul are o mutră de parcă l-a călcat trenul şi e bine abţiguit.

Urmă o pauză scurtă, apoi Jaffe chicoti şi spuse:

— Sosesc imediat cu un fotograf. Găseşte-ne o masă de unde să vedem fără să fim văzuţi.

— Nicio problemă. Numai nu uita, în articol să apară corect numele localului şi trece adresa.La vremea când chelnerul aduse al doilea rând de băuturi şi al treilea pentru Parker, Meredith era foarte conştientă că Parker bea prea mult şi prea repede. Meredith devenea tot mai conştientă de faptul că Matt începea să se enerveze. Matt nu începea să se enerveze, era deja teribil de furios. Timp de trei sferturi de oră fusese silit să-l asculte pe Reynolds înşirând tot felul de dulcegării despre el şi Meredith. Când începu să vorbească despre o licitaţie din cadrul unei acţiuni de binefacere la care lucraseră împreună, Meredith se ridică repede.

— Mă duc la toaletă, spuse ea întrerupându-l

anume pe Parker. Lisa se ridică şi ea.

— Vin cu tine. Imediat ce ajunseră la toaletă, Meredith se duse la chiuvetă prinzându-se cu mâinile de margini, imaginea însăşi a disperării.

— Nu mai rezist, îi spuse ea Lisei. Nu mi-aş fi imaginat că seara asta ar putea fi atât de îngrozitoare.

— Să zic că mi-e rău şi să le cer să ne ducă acasă? întrebă Lisa aplecându-se spre oglindă ca să se rujeze. Îţi aminteşti că ai făcut-o pentru mine la Bensohurst în ziua când am avut o întâlnire în patru?

— Lui Parker nu i-ar păsa nici dacă am leşina amândouă la picioarele lui, replică Meredith supărată. Face tot posibilul ca să-l stârnească pe Matt şi să înceapă o ceartă. Rujul din mâna lui Lisa încremeni, iar aceasta îi aruncă lui Meredith o privire scurtă, enervată.

— Matt îl aţâţă!

— N-a scos niciun cuvânt.

— Aşa îl aţâţă. Parker nu e obişnuit să piardă, şi pe tine te-a pierdut.

— Nu-mi vine să cred! izbucni Meredith cu o voce joasă, furioasă. Poate că încearcă să arate plictisit şi amuzat de năzbâtiile lui Parker, dar te asigur că nu e aşa! Crede-mă, e furios… foarte furios că Parker vrea să-l facă să se simtă inferior.

— Aşa vezi tu lucrurile, replică Lisa cu o indignare atât de aprigă, încât Meredith se depărta uluită de ea. Nu înţeleg cum de te-ai putut gândi să te căsătoreşti cu un bărbat pentru care nu simţi niciun pic de compasiune. Chelnerul tocmai îl anunţa pe Matt că puteau lua loc la masa din restaurant şi, uitându-se peste umăr, Matt le

văzu pe Lisa şi Meredith ieşind de la toaletă, croindu-şi apoi drum prin înghesuiala din hol. Parker încetase să mai povestească despre lucrurile pe care le făcuse împreună cu Meredith, atacându-l făţiş pe Matt cu întrebări referitoare la mediul lui şi rânjind batjocoritor de răspunsurile lui.

— Ia zi, Farrell, rosti el cu voce tare, tărăgănată, unde ai fost la colegiu? Am uitat.

— Indiana State, replică Matt cu un fel de mârâit urmărindu-le pe Lisa şi pe Meredith.

— Eu am fost la Princeton.

— Ei şi!?

— Eram doar curios. Şi sporturile? Ai practicat vreunul?

— Nu! mormăi el înciudat împingând scaunul la spate şi ridicându-se ca toţi patru să poată merge la masa din salonul restaurantului imediat ce femeile vor ajunge lângă ei.

— Ce făceai în timpul liber? insistă Parker, împingându-şi la rândul lui scaunul şi ridicându-se un pic cam nesigur pe picioare.

— Lucram.

— Unde?

— Într-o oţelărie şi ca mecanic.

— Eu am jucat ceva polo, am şi boxat puţin, adăugă el cu o privire dispreţuitoare adresată siluetei lui Matt. Şi i-am dat lui Meredith primul ei sărut.

— Eu i-am luat virginitatea, se răsti Matt, stârnit dincolo de limitele răbdării, dar ochii îi erau îndreptaţi asupra lui Meredith şi a Lisei, aflate la mai puţin de trei metri.

— Ticălosule! şuieră Parker, ducându-şi braţul la

spate cu intenţia să-i tragă un pumn. Matt abia dacă avu timp să se ferească. Reacţionând instinctiv, îşi aruncă în sus braţul stâng şi izbi puternic cu dreptul. În clipa aceea se dezlănţui iadul; femeile zbierară, bărbaţii săriră de pe scaune, Parker se prăbuşi la podea, iar în spate izbucniră o mulţime de blitz-uri. Lisa îl numi nemernic. Matt se uită la ea şi un pumn mic făcu contact cu ochiul lui exact când Meredith se aplecă deasupra lui Parker întins la podea. Matt îşi trase instinctiv braţul, vrând să răspundă loviturii, îşi dădu seama că Lisa era cea care îl pocnise, se opri, dar cotul îi intră în ceva din spatele lui, iar Meredith ţipă. Joe se năpusti înainte, făcându-şi drum printre comesenii fugind mâncând pământul, iar Matt prinse mâinile Lisei ca să împiedice femeia dezlănţuită să-i mai care pumni. Fotografii apărură de nicăieri, îngrămădindu-se să facă cât mai multe instantanee. Cu mâna liberă, Matt o smuci pe Meredith de pe trupul lui Parker, zăcând lat la podea şi o împinse către Joe.

— Scoate-o de aici! strigă el, încercând s-o ferească cu propriul corp de obiectivul aparatelor de fotografiat. Du-o acasă! Meredith se trezi dintr-o dată aproape ridicată pe sus şi dusă prin mulţimea de oameni spre uşile turnante ale bucătăriei.

— E o ieşire prin spate, gâfâi Joe, trăgând-o după el pe lângă bucătarii uimiţi. Joe împinse uşa cu umărul, trântind-o de zidul de cărămidă al clădirii, apoi ieşiră în parcarea din spate, ignorând complet paznicul. Deschizând cu o smucitură uşa limuzinei, Joe o băgă înăuntru şi o împinse jos.

Stai acolo, strigă el închizând uşa şi alergând la volan. Meredith se târî cu mare băgare de seamă pe scaunul din care se vedea partea din spate a maşinii, cu gândul să-i poruncească şoferului maniac să încetinească.

— Joe, te rog, strigă ea, însă fie că era prea ocupat, fie claxoanele şoferilor enervaţi pe care îi depăşeau îl împiedicară să o audă. Te rog! Mă speri!

— N-are de ce să-ţi fie frică, doamnă Farrell, replică el uitându-se la ea în oglinda retrovizoare, nimeni n-o să ne oprească. Chiar dacă ne ajung din urmă, nu ne vor deranja, mi-am împachetat sculele.

— Ţi-ai împachetat? repetă Meredith ameţită, uitându-se la scaunul gol de lângă el, aşteptându-se parcă să vadă o ladă. Ce ţi-ai împachetat?

— Sculele?

— Poftim?

— Mi-am împachetat sculele, o lămuri el.

— Ce fel de scule? Mergem la pescuit? Acum? El scoase un hohot de râs, îşi clătină capul şi drept lămurire îşi desfăcu haina neagră.

— Mi-am împachetat sculele de luptă, repetă el, iar Meredith se zgâi îngrozită la mânerul unui pistol prins de umăr ieşind din tocul cu înfăţişare înspăimântătoare.

— Oh, Dumnezeule! icni ea, rămânând brusc fără vlagă. Câteva minute mai târziu tresări puternic auzind telefonul, sunetul lui fiind cu totul deplasat în limuzina ce gonea nebuneşte, condusă de un bărbat care probabil lucrase pentru Mafia.

— E pentru tine, spuse Joe vesel. E Matt.Au ieşit cu bine din restaurant. Nimeni n-a fost rănit. Vrea

să vorbească cu tine. Vestea că Matt o suna acum, după toate prin câte o silise să treacă, avu asupra ei efectul unei explozii. Smulse receptorul de pe partea laterală a limuzinei şi îl duse la ureche.

— Joe zice că eşti bine, spuse Matt cu vocea lui adâncă şi calmă. Ţi-am luat paltonul şi… Meredith nu mai auzi continuarea. Foarte încet, foarte hotărâtă şi cu o satisfacţie infinită îi trânti telefonul în nas. Zece minute mai târziu, şoferul lui Matt apăsă pe frână şi opri maşina cu un scrâşnet care o asurzi. Joe ieşi din limuzină şi deschise portiera din spate, făcu o mică plecăciune şi o anunţă cu un rânjet mulţumit:

— Iată că am ajuns, doamnă Farrell, vii şi nevătămaţi. Meredith îşi strânse pumnul.

— B… bună seara, domnişoară Bancroft, se bâlbâi paznicul. Meredith presupuse că arăta ca naiba.

— Bună seara, Terry, replică ea cu un surâs încântător, smulgându-şi braţul din strânsoarea lui Joe. După ce deschise uşa apartamentului şi se văzu în oglinda din vestibul, se opri încremenită, deschise larg ochii, gata să izbucnească într-un hohot de râs îngrozit.

— Frumos, n-am ce zice, informă ea imaginea din oglindă, apoi închise uşa apartamentului.

— Chiar că ar trebui să mă duc acasă, spuse Parker, pipăindu-şi grijuliu falca dureroasă. E unsprezece deja.

— Casa ţi-e mai mult ca sigur asaltată de reporteri, replică ea pe un ton ferm.Ai face mai bine să rămâi aici peste noapte.

— Şi Meredith? întrebă el peste câteva minute, când Lisa se întoarse din bucătărie şi îi dădu o

ceaşcă de cafea. Lisa simţi un fel de junghi dureros în inimă din cauza obsesiei lui pentru o femeie care nu-l iubea, ultima femeie de pe lume pe care ar fi trebuit să o iubească.

— Parker, spuse ea cu blândeţe, s-a terminat.

— Ştiu, replică el melancolic.

— Nu e sfârşitul lumii, continuă Lisa, aşezându-se lângă el. Relaţia a fost comodă pentru tine şi pentru Meredith, dar ştii ce se întâmplă peste câţiva ani cu relaţiile comode?

— Nu, ce?

— Devin plictisitoare. Parker bău cafeaua şi puse ceaşca jos fără să-i răspundă, apoi se uită în jurul lui. Încăperea era o combinaţie excentrică între piese extrem de moderne şi altele fermecător de tradiţionale, presărată cu obiecte de artă ieşite din comun.

— Sunt frumoase, spuse el sincer. Din secolul şaptesprezece, nu-i aşa?

— Da, rosti Lisa calmă. El se întoarse şi se opri în faţa ei.

— De ce i-ai tras un pumn lui Farrell, Lisa? Lisa se ridică repede, luând ceaşca de pe masă.

— Nu ştiu, minţi ea, furioasă că prezenţa lui în acest apartament, apropierea şi intimitatea după care tânjea de atâta timp îi făceau vocea să tremure.

— Nu mă poţi suferi, dar sari în apărarea mea ca un înger păzitor, insistă Parker. De ce? Înghiţind în sec, Lisa se gândi ce să-i spună. Să ia totul în glumă declarând că avusese nevoie de cineva să-l apere sau să rişte totul şi să-i spună adevărul înainte ca altă femeie să pună din nou mâna pe el. Era stupefiat şi dorea o explicaţie, dar Lisa ştia

instinctiv că nu dorea şi nu se aştepta la o declaraţie de dragoste.

— Ce te face să crezi că nu te sufăr?

— Glumeşti, spuse el sarcastic. N-ai scăpat nicio ocazie în care să-mi arăţi cât mai elocvent ce simţi pentru mine şi pentru profesia mea.

— Oh, aia, spuse ea. Te… te tachinam. Îşi feri privirea de acei ochi albaştri şi porni spre bucătărie, cuprinsă de panică când el luă tava şi o urmă.

— De ce? stărui el, referindu-se la atacul asupra lui Farrell.

— De ce te-am tachinat?

— Nu, dar poţi să începi şi cu asta. Lisa ridică din umeri, spălând ceştile de ceai, punându-le la uscat, apoi ştergând chiuveta cu o încetineală căutată, mintea lucrându-i înnebunită. Se hotărî să rişte. Se îndrăgostise de el cu mult timp în urmă.

— Îţi mai aminteşti când erai copil, să zicem de nouă sau zece ani? începu şovăind, continuând să cureţe chiuveta de firimituri imaginare.

— Sunt capabil de aşa ceva, da, replică el sec.

— Ţi-a plăcut vreo fată şi ai încercat să-i atragi atenţia?

— Da.

— Nu ştiu cum făceaţi voi, copiii din lumea bună, dar în cartierul meu un băiat arunca de obicei cu un băţ după tine. Sau te tachina îngrozitor. O făcea pentru că nu cunoştea altă cale de a te sili să-l bagi în seamă.Ai idee ce simt eu pentru Meredith? Tot ce am şi sunt, toate lucrurile bune, se datorează numai ei. E fata cea mai drăguţă şi cumsecade pe care am cunoscut-o vreodată. O iubesc mai mult decât îmi iubesc

surorile. Parker, îţi poţi imagina cât… cât e de oribil să iubeşti un bărbat, iar el s-o ceară de soţie pe prietena pe care o iubeşti şi o respecţi?

— E clar că zac leşinat pe undeva, mort de beat şi am halucinaţii, afirmă el.

Dimineaţă, odată readus la realitate, vreun psiholog cu ochelari o să vrea să ştie totul despre visul ăsta. Şi, ca să i-l pot descrie cât mai în amănunţime, lămureşte-mi un lucru: încerci să-mi spui că mă iubeşti?

Umerii Lisei începură să tremure de un fel de râs amestecat cu plâns.

— Ai fost tare prost că n-ai băgat de seamă. Mâinile lui se lăsară pe umerii ei.

— Lisa, pentru numele lui Dumnezeu… nu ştiu ce să spun. Îmi pare…

— Nu spune nimic! strigă ea. Şi mai ales nu-mi spune că-ţi pare rău!

— Atunci ce-ar trebui să-ţi spun? Ea îşi dădu capul pe spate, lacrimile şiroindu-i pe obraji, şi se adresă tavanului pe un ton nefericit şi lezat:

— Cum de m-am putut îndrăgosti de un bărbat atât de lipsit de imaginaţie? Apăsarea pe umerii ei crescu şi se lăsă răsucită spre el. Parker, spuse ea, într-o noapte ca asta, când doi oameni au mare nevoie de consolare, şi se întâmplă să fie un bărbat şi o femeie, răspunsul nu ţi se pare evident? Inima încetă să-i mai bată când el rămase tăcut, apoi începu să-i zvâcnească nebuneşte când degetele lui îi atinseră bărbia ridicându-i-o uşor.

— Există toate şansele să fie o idee foarte proastă, spuse el uitându-se la genele ei umede, surprins şi emoţionat de ceea ce-i spusese.

— Viaţa e un mare risc, replică ea, iar Parker

realiză cu întârziere că plângea şi râdea în acelaşi timp. Apoi Parker uită să mai gândească, braţele Lisei cuprinzându-i gâtul şi se trezi pe neaşteptate destinatarul unui sărut dulce, fierbinte… un sărut care-i aduse instinctiv braţele în jurul ei, strângând-o mai tare şi mai aproape.

Meredith stătea în sufragerie îmbrăcată într-un halat de baie cu telecomanda televizorului în mână. Duminică dimineaţă majoritatea posturilor locale prezentau desene animate. Trecu de ele apăsând nerăbdătoare pe buton, căutând un post care să transmită în reluare ştirile de seară, aşa ca să se poată tortura singură cu ceea ce era sigură că va fi o prezentare detaliată a dezmăţului, descriind încăierarea într-un articol de senzaţie cu fotografiile de rigoare. Tribune preferase o abordare obraznică citind declaraţia lui Parker de la conferinţa de presă şi punând-o deasupra fotografiilor bătăii:

Matt Farrell şi cu mine suntem bărbați civilizați şi vom rezolva situația în modul cel mai prietenesc posibil. Problemă nu se deosebeşte prea mult de un contract de afaceri redactat greşit şi care acum trebuie refăcut.

Dedesubt titlul informa cu litere de-o şchioapă:

FARRELL Şi REYNOLDS – REFĂCÂND CONTRACTUL.

Sub el se aflau fotografii, una din ele prezentându-l pe Parker rotindu-şi braţul spre Matt, o alta în care pumnul lui Matt lua contact cu bărbia lui Parker şi o a treia cu Parker zăcând la podea şi Meredith aplecată deasupra lui.

Meredith sorbi din cafea urmărind prezentatorul terminând ştirile din ţară.

— Fir-ar să fie! exclamă Meredith şi închise televizorul, apoi se ridică şi porni spre baie. Trecând pe lângă noptieră deschise automat radioul.

— Iar acum ştirile locale de la ora nouă, spuse crainicul Seara trecută la Manchester House din North Side s-a declanşat războiul între industriaşul Matthew Farrell şi bancherul Parker Reynolds. Farrell, căsătorit cu Meredith Bancroft, şi Reynolds, logodit cu ea, luau amândoi cina cu ea când…

Meredith apăsă cu forţă pe butonul de închidere al radioului

— De necrezut! bombăni ea. Din clipa în care Matt îi apăruse în cale la Operă, viaţa i se schimbase complet. Întreaga lume îi fusese întoarsă pe dos! Trântindu-se pe pat, luă telefonul şi formă din nou numărul Lisei. Aseară încercase până târziu să ia legătura cu ea, însă ori nu voise să răspundă la telefon, ori nu era acasă.La fel şi Parker, pentru că Meredith încercase să-l sune şi pe el.

La cel de-al cincilea apel auzi vocea lui Parker, iar preţ de o fracţiune de secundă mintea lui Meredith se bloca.

— Parker? bolborosi ea.

— Mmmmm, mârâi el.

— Te… te simţi bine?

— Da, mormăi el, părând frânt de oboseală, de parcă ar fi stat treaz toată noaptea şi ar fi adormit abia acum. Cam mahmur.

— Oh! îmi pare rău.Hm, Lisa e pe acolo?

— Mmmm, spuse el din nou, iar o secundă mai târziu Meredith auzi în telefon şoapta răguşită şi

somnoroasă a Lisei.

— Cine-i?

— Meredith, răspunse ea şi înţelese brusc că dormeau atât de aproape unul de altul, încât Parker îi putuse întinde receptorul. Lisa avea două telefoane în casă, unul în bucătărie şi unul lângă pat. Nu dormeau în bucătărie. Şocul o făcu să sară în picioare. Eşti… eşti în pat? îi scăpă lui Meredith înainte să se poată opri.

— Îhhmmmm. Cu Parker? îşi zise Meredith în gând, dar nu mai întrebă.

— Îmi cer scuze că v-am trezit, reuşi ea să bâiguie, apoi închise.

O oră mai târziu, Meredith îşi luă cheile, îşi puse o pereche de ochelari de soare şi părăsi apartamentul. Se va duce la birou şi îşi va petrece ziua lucrând. Măcar acolo erau lucruri pe care le înţelegea şi le putea controla. Matt nu se deranjase s-o sune, iar asta ar fi surprins-o dacă n-ar fi trecut deja de punctul în care ceva o mai putea mira. Uşile ascensorului se deschiseră la parcarea de sub clădire şi porni spre locul unde îşi ţinea maşina. Dădu colţul cu cheile în mână, apoi se opri ca trăsnită. Maşina ei dispăruse! Maşina ei dispăruse, iar în locul ei cineva parcase deja un Jaguar nou-nouţ.

Asta fu ultima picătură! Se uită la Jaguar-ul lucios, de un albastru-închis, şi fu cuprinsă de o dorinţă nebună de a râde. Nu exista nimic altceva, absolut nimic pe care soarta să i-o mai poată face! Era gata de luptă, gata să plătească cu aceeaşi monedă, dornică s-o facă. Întorcându-se în ascensor, Meredith apăsă pe butonul parterului, apoi se duse la paznicul de la intrare.

— Roger, spuse ea, un Jaguar albastru s-a instalat pe locul meu, L12. Te rog să-l scoţi de acolo. Imediat.

— Dar probabil nu e decât un locatar nou… Meredith ridică receptorul de pe masă şi i-l întinse.

— Acum, spuse ea pe un ton periculos de ameninţător Cheamă garajul din strada Lyle şi spune-le ca în cincisprezece minute să scoată maşina din locul meu de parcare.

— În regulă, domnişoară Bancroft. În regulă. Cum să nu. Mulţumită parţial, Meredith traversă holul cu paşi mari, vrând să ia un taxi până la birou şi să sune la poliţie anunţând furtul maşinii. Hotărâtă să ia taxiul care tocmai oprea lângă trotuar, alergă spre el, apoi se opri brusc văzând hoarda de reporteri strânşi în apropierea clădirii.

— Domnişoară în… în legătură cu seara trecută, strigă unul dintre ei, iar alţi doi îi făcură fotografii prin geamul uşilor. Fără să-şi dea seama că bărbatul care cobora din taxi era Matt, Meredith făcu stânga-mprejur şi porni furioasă spre ascensor.

Ajunsă în apartament, se pregătea să ridice receptorul când auzi o bătaie în uşă.

Meredith deschise uşa fără să se mai deranjeze să întrebe cine e, apoi se uită distrată la silueta lui Matt apărând în cadrul uşii, ochelarii lui de soare reflectându-i imaginea.

— Bună dimineaţa, spuse el zâmbind crispat.

— Oh! şi ce-o fi atât de bun în dimineaţa asta? replică Meredith lăsându-l să între.

— Asta ce vrea să însemne? întrebă Matt

încercând să-i vadă ochii sub ochelarii mari, fumuri.

— Înseamnă, rosti ea pe un ton înţepat, că dacă asta e o dimineaţă bună, mă încui în dulap ca să nu mai vad cum arată şi cea de mâine.

— Eşti supărată, constată el.

— Eu? întrebă ea sarcastic, arătându-se cu degetul. Eu, supărată? Numai pentru că sunt prizonieră în propria locuinţă şi nu mă pot apropia de niciun ziar, radio sau televizor fără să aflu că suntem subiectul principal de discuţii? De ce naiba m-ar supăra aşa ceva? Matt îi înăbuşi un surâs drăcesc la auzul vocii ei hărţuite.

Meredith îl văzu.

— Să nu îndrăzneşti să râzi, îi preveni ea indignată. Totul e numai din vina ta. De fiecare dată când te apropii de mine, lucrurile o iau razna.

— Şi ce anume o luat-o razna? întrebă el cu o voce tot mai amuzată, tânjind să o ia în braţe.

— Totul. Balamuc în toată regula.La companie se petrec lucruri care nu s-au mai petrecut niciodată, mă confrunt cu bombe şi acţiunile dansează twist la bursă. Până în prezent, în dimineaţa asta am aflat că maşina mi-a fost furată, cineva se foloseşte de locul meu de parcare şi am descoperit că prietena mea cea mai bună şi fostul meu logodnic şi-au petrecut noaptea împreună!

El râse pe înfundate.

— Şi crezi că toate astea sunt din vina mea?

— Tu cum le-ai explica?

— Coincidenţă cosmică?

— Poate catastrofă cosmică! îl corectă ea. Cu o lună în urmă duceam o viaţă normală. Plăcută. Liniştită. Demnă! Mă duceam la baluri de

binefacere şi dansam.

Acum mă duc în baruri şi mă trezesc în mijlocul unor încăierări, apoi traversez oraşul într-o limuzină pe două roţi condusă de un şofer complet ţicnit care mă asigură că şi-a împachetat scula! Iar scula în cauză e un pistol, o armă folosită ca să împuşti pe cineva.

— Asta e tot?

— Nu. Mai e un lucru neînsemnat pe care nu l-am amintit în legătură cu seara trecută.

— Şi anume?

— Asta, anunţă ea triumfătoare şi îşi smulse ochelarii. Am o vânătaie la ochi! Un ochi învineţit. Un… un… Oscilând între râs şi părere de rău, Matt ridică degetul şi atinse mica pată albăstruie.

— Asta, spuse el cu un surâs compătimitor, nu are demnitatea unui ochi vânăt; e mai degrabă un fel de şoricel.

— Oh, ce mă bucur, spuse ea, am învăţat un termen nou. Ignorând replica sarcastică,

Matt studie cu o admiraţie gânditoare mica vânătaie ascunsă cu grijă.

— Abia dacă se vede. Ce-ai pus deasupra?

— Fard, răspunse ea, contrariată de întrebarea lui. De ce? înecându-se de râs, Matt îşi scoase ochelarii de soare.

— Mi-ai putea da şi mie? Meredith se zgâi uluită la semnul aproape identic din colţul ochiului lui, apoi emoţiile ei luară o cotitură bruscă spre veselie. Văzu surâsul dezarmant de pe buzele lui şi începu să chicotească, îşi duse mâna la gură ca să oprească sunetul, dar hohotele erupseră pline de voioşie. Râse atât de tare, încât îi lăcrimară ochii, iar Matt începu şi el să râdă.

Înconjurând-o cu braţele, Matt îşi îngropa faţa în părul ei, copleşit de bucuria de a fi cu ea. Când criza de râs se mai potoli, Meredith se lăsă cu spatele pe braţele lui.

— Cine, rosti ea înghiţând un alt chicot, te-a pocnit? Parker?

— Ar fi mai puţin jenant, glumi Matt. Adevărul e că scumpa ta prietenă mi-a tras un croşeu de toată frumuseţea. Dar tu?

— De la tine. Chipul lui se întunecă.

— Nu se poate.

— Ba da. M-ai… lovit cu cotul când m-am aplecat să-l salvez pe Parker. Deşi, dacă s-ar întâmpla astăzi probabil că aş ţopăi deasupra lui.

— Serios? De ce?

— Ţi-am spus deja, replică ea, gata să râdă din nou. Am sunat-o pe Lisa în dimineaţa asta ca să văd dacă a păţit ceva şi erau amândoi în pat.

— Sunt de-a dreptul şocat! replică el. Credeam că are gusturi mai fine. Meredith îşi muşcă buza să nu râdă de remarca lui răutăcioasă.

— Ştii, e îngrozitor, cea mai bună prietenă în pat cu logodnicul.

— Revoltător! declară Matt prefăcându-se indignat.

— Aşa-i, fu ea de acord.

— Trebuie să-i plăteşti cu aceeaşi monedă.

— Nu pot, replică ea chicotind.

— De ce?

— Pentru că, izbucni ea în alte hohote de râs, Lisa nu are un logodnic.

— Ai putea totuşi să rezolvi problema.

— Cum? chicoti ea.

— Te poţi culca cu mine. Meredith deveni rigidă

şi făcu un pas înapoi.

— Trebuie… trebuie să sun poliţia în legătură cu maşina, spuse ea, schimbând subiectul şi grăbindu-se spre telefon. Se uită pe fereastră. A venit maşina de la gară să remorcheze Jaguar-ul, bolborosi ea vioaie, i-am cerut paznicului să mute Jaguar-ul de pe locul meu de parcare. Afirmaţia ei aduse pe chipul lui Matt o expresie ciudată. Când Matt întinse mâna şi apăsă pe buton întrerupând apelul către poliţie, se uită la el uşor alarmată. Era atât de ispititor şi se simţise atât de bine râzând cu el… Matt întrebă calm:

— Care-i numărul paznicului de la intrare? Meredith i-l spuse, apoi îl urmări contrariată formându-l.

— Matt Farrell la telefon, îi spuse el paznicului. Du-te te rog la parcarea de la subsol şi spune-le să lase maşina soţiei mele acolo unde e. Când paznicul îl anunţă că maşina domnişoarei Bancroft era un BMW, în timp ce în parcare se afla un Jaguar albastru, Matt spuse: Ştiu. Jaguar-ul e cadoul de ziua ei de naştere.

— Poftim? gemu Meredith. Matt închise şi se răsuci spre ea.

— Unde e maşina mea?

— Pe locul de parcare al portarului de noapte, cu un nivel mai jos.

— Dar… dar cum mi-ai pornit maşina? Mi-ai spus la fermă că dacă ai pornit-o fără chei, alarma ar bloca…

— N-a fost o problemă pentru Joe O’Hara.

— Am ştiut imediat ce i-am văzut pistolul că probabil e un… un infractor.

— Nu, replică Matt sec. E un expert în instalaţii

electrice.

— Nu pot să accept cealaltă maşină…

— Ba da, iubito, spuse el. Poţi. Meredith simţi din nou magnetismul irezistibil al trupului şi vocii lui, simţi cum i se prăbuşeşte întreaga rezistenţă numai auzindu-l numind-o iubito. Făcu un pas înapoi, vocea tremurându-i penibil.

— Mă… mă duc la magazin.

— Nu cred, replică Matt cu blândeţe.

— Cum adică?

— Adică avem ceva mai important de făcut.

— Şi anume?

— Îţi voi arăta, promise el cu o voce învăluitoare, în pat.

— Matt, nu-mi face aşa ceva, se rugă ea ridicând mâna pentru a-l ţine la distanţă, apoi se depărtă cu doi paşi. El veni după ea.

— Ne dorim unul pe altul. Ne-am dorit dintotdeauna.

— Zău că trebuie să mă duc la birou. Am foarte mult de lucru. Se depărta din nou de el, dar ochii îi erau calzi şi înspăimântaţi pentru că ştia… Ştia că era prea târziu ca să mai fugă de el.

— Predă-te cu graţie, iubito. Dansul ăsta s-a terminat. Următorul e al nostru.

— Te rog, nu-mi spune aşa! strigă ea, iar Matt îşi dădu seama că dintr-un motiv de neînţeles era într-adevăr înspăimântată.

— De ce ţi-e frică? întrebă el venind după ea prin spatele canapelei, încercând s-o îndrepte spre dormitor. De ce-i era frică? se întrebă Meredith… Cum să-i explice că nu voia să iubească un bărbat care n-o iubea… că nu voia să mai sufere vreodată aşa cum suferise cu unsprezece ani în urmă… că

nu se credea capabilă să-l satisfacă prea mult timp şi n-ar suporta să-l satisfacă prea mult timp, şi n-ar suporta să-l piardă din nou pentru că-l plictisea sexual.

— Matt, ascultă-mă. Rămâi pe loc şi ascultă-mă, te rog! Matt se opri brusc, uluit de disperarea din vocea ei.

— Ai spus că vrei copii, rosti ea în grabă, iar eu nu pot să am copii. Ceva nu e în regulă cu mine, ar fi prea riscant. El nici măcar nu clipi.

— O să-i adoptăm.

— Şi dacă ţi-aş spune că nu vreau copii? se răsti ea.

— Atunci nu vom adopta.

— N-am de gând să renunţ la cariera mea…

— Nici nu mă aştept la aşa ceva.

— Dumnezeule, de ce faci să-mi fie atât de greu! strigă ea. Nu-mi poţi lăsa nici măcar un pic de mândrie? încerc să-ţi spun că n-aş suporta să fiu căsătorită cu tine, să trăim ca soţ şi soţie, aşa cum vrei tu. Chipul lui păli, sinceritatea din vocea ei izbindu-l în plin.

— Ai ceva împotrivă dacă te întreb de ce naiba nu?

— Da, am.

— Hai să auzim totuşi, replică el tăios. Meredith îşi duse protector braţele la piept.

— E prea târziu pentru noi, începu ea. Ne-am schimbat. Tu te-ai schimbat. Nu pot pretinde că nu… nu simt ceva pentru tine. Ştii că da. Am simţit întotdeauna, recunoscu ea nefericită… Dacă am fi rămas împreună ar fi putut să meargă, dar acum nu mai e posibil. Îţi plac vedetele de cinema sexi şi… şi seducătoarele prinţese europene, iar eu

nu pot fi aşa ceva pentru tine.

— Meredith, nu-ţi cer să fii altceva decât eşti.

— Dar nu va fi destul, îl contrazise ea tristă. Şi n-aş suporta să trăiesc cu tine ştiind că nu sunt destul, ştiind că într-o zi vei începe să-ţi doreşti lucruri pe care nu ţi le pot oferi.

— Dacă te referi la copii, cred că am rezolvat deja problema asta.

— Nu cred că am rezolvat-o, cred că faci o concesie nesăbuită, pentru că eşti dispus la orice numai ca să mă faci să fiu de acord cu ceea ce vrei tu. Dar eu nu despre copii vorbesc, vorbesc despre alte femei. Nu voi putea niciodată să te mulţumesc pe deplin. Ştiu că nu pot. Matt făcu ochii mari.

— Poftim?

— Am încercat să-ţi mai explic o dată despre… despre ce simt când fac dragoste.

Matt, bărbaţii… ăăă… mă consideră frigidă. M-au considerat aşa şi în colegiu. Eu nu mă cred chiar atât de rece, dar nu sunt… nu sunt ca majoritatea femeilor.

— Continuă, insistă el cu blândeţe, văzând că se oprise, dar în ochi îi sclipea o lumină ciudată.

— În colegiu, la doi ani după plecarea ta, am încercat să mă culc cu un bărbat şi nu mi-a plăcut deloc. Nici lui. Alte fete din campus se culcau cu mai mulţi băieţi şi n-aveau nimic, dar eu n-am făcut-o. N-am putut.

— Dacă ar fi trecut prin ce-ai trecut tu, spuse Matt, atât de covârşit de tandreţe şi de bucurie, încât abia reuşi să rostească cuvintele fără ca vocea să-i tremure, nici ele nu s-ar fi grăbit să o facă din nou.

— M-am gândit, dar nu asta e explicaţia. Parker

nu e un bărbat stângaci, prea excitat, şi ştiu că… că mă crede rezervată. Lui nu i-a păsat prea mult, dar ţie… ţie da.

— Ţi-ai ieşit cu totul din minţi, iubita mea.

— Încă nu te-ai obişnuit cu mine.

Nu ţi-ai dat seama că mă simt stingherită şi lipsită de experienţă. Nu, sunt stingherită şi lipsită de experienţă. Matt îşi muşcă buza ca să nu zâmbească şi rosti grav:

— Şi lipsită de experienţă? Să fie chiar atât de rău?

— Ba mai rău.

— Iar astea sunt toate motivele pentru care te temi să continuăm de unde am rămas acum unsprezece ani? Nu mă iubeşti, fir-ar să fie, îşi zise ea.

— Astea sunt cele importante, replică ea nu tocmai sinceră. Ameţit de bucurie, Matt spuse calm:

— Cred că putem trece imediat de obstacolele astea. Am vorbit foarte serios în privinţa copiilor.La fel în legătură cu cariera ta. Cu asta am eliminat două dintre cele trei griji ale tale. Situaţia cu celelalte femei, vorbi el mai departe, e un pic mai complexă Dacă aş fi ştiut că va veni şi ziua noastră, te-aş fi aşteptat ducând o existenţă cu totul diferită. Din nefericire, nu pot schimba trecutul. Pot totuşi să te asigur că trecutul meu nu e nici pe departe atât de sinistru şi lipsit de discernământ, pe cât ai fost lăsată să crezi. Şi îţi promit, adăugă el cu un surâs dezarmant, că mă vei mulţumi în toate privinţele. Tulburată, Meredith îl urmări scoţându-şi încet jacheta sport şi aruncând-o pe canapea, dar nu pricepu

semnificaţia gestului, absorbită de cuvintele lui.

— Iar în ceea ce priveşte frigiditatea, e o idee absurdă. Amintirea clipelor petrecute în pat cu tine m-a urmărit ani la rând. Iar dacă crezi, continuă el grav, că eşti singura care a avut incertitudini legate de momentele noastre de iubire, află că te înşeli amarnic, iubita mea. Şi eu m-am simţit stingherit. Oricât de des mi-aş fi spus să încetinesc ritmul, să fac dragoste cu tine ore în şir şi să aşteptăm amândoi orgasmul, se pare că n-am reuşit fiindcă a fi în pat cu tine pur şi simplu mă înnebuneşte de dorinţă. Lacrimi de încântare şi bucurie se adunară în ochii ei.

— După ce-am primit telegrama tatălui tău, m-am torturat ani la rând gândindu-mă că ai fi rămas căsătorită cu mine dacă aş fi reuşit să fac actul iubirii mai bun, mai lung, mai fierbinte… Cu asta cred că am rezolvat problema frigidităţii.

Matt văzu roşeaţa din obrajii ei.

— Aşa că nu mai ai decât o obiecţie minoră la ideea de a rămâne măritată cu mine.

— Care?

— Faptul că te simţi lipsită de experienţă şi…?

— Stingherită, îl ajută ea, atentă la felul cum îşi desfăcea leneş cravata. Şi… şi inferioară.

— Îmi dau seama câtă amărăciune îţi poate provoca aşa ceva, aprobă el cu o gravitate prefăcută.Aş zice să rezolvăm şi problema asta.

Îşi duse mâinile la nasturele de sus al cămăşii.

— Ce faci rosti ea indignată uitându-se la el cu ochi mari.

— Mă dezbrac ca să-ţi faci mendrele cu mine.

— Lasă nasturele ăla în pace, Matt. Vorbesc serios.

— Ai dreptate. Tu ar trebui să-l desfaci. Nimic nu dă cuiva o senzaţie mai grozavă de putere şi superioritate decât să forţeze pe altcineva să stea perfect nemişcat în timp ce e dezbrăcat.

— Tu trebuie s-o ştii mai bine. Probabil că ai făcut-o de zeci de ori.

— Sute. Vino aici, iubita mea.

— Sute?

— Glumeam.

— Nu mi se pare amuzant.

— Nu mă pot abţine. Când nu mă simt în largul meu fac glume. Ea se holbă la el.

— Nu te simţi în largul tău?

— Mă simt îngrozit, replică el pe jumătate serios. E cel mai mare risc al vieţii mele.

Adică, dacă experimentul ăsta nu iese aşa cum trebuie, va trebui să înfrunt crudul adevăr că nu suntem totuşi făcuţi unul pentru altul. În clipa în care se uită la el, din mintea lui Meredith dispăru şi ultimul zid de apărare. Îl iubea. Şi îl dorea cu ardoare, aproape la fel de mult pe cât îşi dorea ca el s-o iubească.

— Nu e adevărat. Cu un glas dobândind inflexiuni dureroase, învăluitoare, Matt îşi deschise larg braţele.

— Culcă-te cu mine, iubito. Îţi promit că după ziua de azi nu vei avea niciun fel de dubii în privinţa ta sau a mea. Meredith şovăi o clipă, apoi se duse în braţele lui. În dormitor, Matt făcu patru lucruri ca să se asigure că-şi va ţine promisiunea: o sili să bea nişte şampanie ca să se relaxeze; îi spuse că orice sărut sau mângâiere a lui care îi va plăcea ei va fi la fel de incitantă şi pentru el. Apoi îşi oferi trupul drept material didactic în mâinile

unei femei a cărei voce era suficientă ca să-l scoată din minţi de dorinţă. Şi în ultimul rând, nu făcu niciun efort ca să-şi ascundă sau să-şi controleze reacţiile.

— Dar nu sunt încă sigură că-ţi place asta, şopti ea atingându-şi buzele de trupul lui.

— Te rog să n-o faci, gemu Matt.

— Nu-ţi place?

— Vezi şi tu că-mi place.

— Atunci de ce vrei să mă opresc?

— Continuă şi-o să ştii imediat de ce.

— Asta îţi place? Limba ei îi atinse sfârcurile, iar Matt îşi muşcă buzele ca să-şi înăbuşe oftatul.

— Da, reuşi el să murmure. Aşa-mi trebuie dacă m-am îndrăgostit de o adolescentă prea deşteaptă şi nu de o starletă frumuşică şi prostuţă, glumi el.Ar fi trebuit să-mi dau seama că o femeie cu carieră va vrea să fie deasupra… Se scurseră câteva clipe până să-şi dea seama că Meredith încremenise.

— Dacă te opreşti acum, iubito, şi nu mă laşi să am orgasmul meritat există toate şansele să mor pe loc.

— Ce? şopti ea.

— Te rog, nu te opri, altfel retrag tot ce-am promis, gâfâi el, ridicându-şi deja şoldurile ca să pătrundă mai sus şi mai adânc în căldura ei strâmtă, umedă.

— Tu mă iubeşti? El închise ochii şi înghiţi în sec.

— Şi ce naiba crezi că înseamnă toate astea? Deschise ochii şi cu tot întunericul din încăpere îi zări imediat lacrimile din ochi. Nu te uita aşa la mine, o rugă el trăgând-o la piept. Te rog, nu

plânge. Îmi pare rău că am spus-o, şopti el sărutând-o cu disperare, crezând că ea nu voia să audă ce simţea el şi stricase momentele de intimitate. N-am vrut să ţi-o spun atât de devreme.

— Devreme? repetă ea cu înverşunare, umerii scuturându-i-se de râs. Devreme? plânse ea pierdută. De unsprezece ani aştept să-mi spui că mă iubeşti. Cu obrazul umed lipit de pieptul lui şi trupul unit încă intim de-al lui, şopti: Te iubesc, Matt.

În clipa în care o spuse, Matt explodă involuntar înăuntrul ei, tremurând, strângând-o înnebunit.

— Te-am iubit întotdeauna, şopti ea. Te voi iubi întotdeauna. Starea de extaz care ar fi trebuit să se termine reveni cu o forţă şi mai mare. Meredith se rostogoli de pe trupul lui Matt şi se ghemui cât nai aproape de el, sătulă şi fericită.

În New Orleans, un bărbat bine îmbrăcat intră într-una din cabinele de probă al magazinului *Bancroft* plin de cumpărători. În mâna dreaptă avea un costum luat de la o vânzătoare. În stânga o pungă de la magazinul Saks având înăuntru un mic exploziv din plastic. Ieşi din cabină după cinci minute ducând cu el doar costumul pe care îl dădu înapoi vânzătoarei.

În Dallas, o femeie intră într-una din toaletele de la magazinul Bancroft, având în mâini o poşetă Louis Vuitton şi o pungă de la magazinul Bloomingdale.La ieşire avea în mână doar poşeta.

În Chicago, un bărbat urcă pe scara rulantă până la raionul de jucării al magazinului Bancroft, braţele fiindu-i încărcate de pachete de la magazinul Marshall Field’s. Lăsă un pacheţel sub scândura orizontală, unde se afla casa lui Moş

Crăciun, acolo unde copiii stăteau la rând să se fotografieze pe genunchii moşului.

În apartamentul lui Meredith, la mai mulţi kilometri depărtare şi cu multe ore mai târziu, Matt se uită la ceasul de la mână, apoi se ridică şi o ajută pe Meredith să strângă rămăşiţele cinei servite după ce făcuseră din nou dragoste în faţa focului. Plecaseră la plimbare cu maşina ei nouă, se opriseră la un restaurant şi aduseseră mâncarea acasă pentru că voiau să fie singuri. Matt veni pe tăcute în spatele ei când se pregătea să pună în maşina de spălat vase ultima farfurie. Îi simţi prezenţa ca o forţă palpabilă înainte chiar ca mâinile lui să-i cuprindă talia şi să o tragă spre el.

— Fericită? întrebă el cu o voce îngroşată, sărutându-i uşor tâmpla.

— Foarte fericită, şopti ea zâmbind.

— E ora zece.

— Ştiu. Zâmbetul îi tremură uşor, adunându-şi curajul pentru ce se aştepta să urmeze, şi nu se înşelă.

— Patul meu e mai mare ca al tău.Ca şi apartamentul. Mâine dimineaţă aş putea trimite un camion să-ţi mute lucrurile.

— Nu mă pot muta la tine, nu încă.

— Nu poţi sau nu vrei?

— Nu pot. El dădu din cap, acceptând răspunsul ei, dar îşi lăsă braţele jos.

— Hai s-auzim de ce crezi că nu poţi?

— Pentru început, săptămâna trecută am stat alături de Parker şi l-am lăsat să dea o declaraţie publică în care afirma că ne vom căsători imediat ce divorţul va fi legal. Dacă mă mut acum cu tine, îl voi face pe Parker să arate ca un idiot, iar pe

mine ca o persoană care nu se poate hotărî sau ca o femeie atât de superficială şi de imbecilă, încât e în stare să urmeze un bărbat numai pentru că a ieşit învingător dintr-o încăierare. Aşteptă ca el să o contrazică sau să fie de acord. Dar Matt nu reacţionă în niciun fel.

— Matt, n-am vrut să mă gândesc la urmările bătăii din seara trecută, dar îţi pot spune cu mâna pe inimă că am nouăzeci la sută şanse să fiu chemată în faţa consiliului de conducere ca să dau o explicaţie. Îţi dai seama de situaţia neplăcută şi compromiţătoare în care mă aflu? Compania Bancroft e o firmă veche, respectată; consiliul de conducere e extrem de conservator şi nu m-au dorit ca preşedinte interimar. Acum câteva zile am înfruntat o conferinţă de presă la magazin şi am spus că abia ne cunoaştem, că nu există nicio posibilitate de reconciliere. Dacă mă mut la tine, credibilitatea mea va avea la fel de mult de suferit ca şi onestitatea mea. Şi asta nu-i tot. Seara trecută am luat parte şi am fost cauza unei bătăi în public, un fiasco care ar fi putut duce la arestarea noastră dacă patronul restaurantului ar fi chemat poliţia.Mă voi considera norocoasă dacă consiliul de conducere nu va invoca clauza moralităţii şi nu-mi va cere să-mi dau demisia.

— Nu vor îndrăzni să invoce clauza moralităţii pentru aşa ceva! spuse Matt.

— Pot şi vor îndrăzni.

— Eu mi-aş face rost de un alt consiliu de conducere, spuse.

— Aş vrea să fie posibil, spuse Meredith cu un zâmbet silit. Presupun că cei din consiliul tău fac cam ce vrei tu, da? Când el dădu scurt din cap,

Meredith oftă. Din nefericire, nici eu, nici, tatăl meu nu avem niciun fel de control asupra consiliului. Necazul e că sunt femeie, sunt tânără şi n-au fost prea încântaţi să mă aibă drept preşedinte interimar.

— Eşti un manager competent, ăsta-i singurul lucru care ar trebui să-i preocupe.

Dacă stabilesc o şedinţă şi cer o explicaţie sau ameninţă că vor invoca clauza moralităţii dacă nu demisionezi, atunci atacă, nu-ţi lua apărarea. Nu vinzi droguri şi nu conduci un bordel, ci ai fost prezentă la o încăierare.

— Asta le-ai spune tu, că nu vinzi droguri? întrebă ea fascinată de metodele lui de a-şi rezolva afacerile.

— Nu, se răsti el, i-aş băga în p… mamii lor, după care i-aş scoate urgent din sala de şedinţe. Meredith îşi imagină scena caraghioasă în care ar apărea în faţa celor doisprezece oameni de afaceri şi le-ar spune aşa ceva.

— Doar nu-mi propui serios aşa ceva, nu? întrebă ea.

— Ba exact asta îţi propun. Poţi schimba puţin cuvintele dacă crezi necesar, dar adevărul e că nu-ţi poţi trăi viaţa ca să le faci altora pe plac. Cu cât te străduieşti mai mult, cu atât îţi vor impune mai multe restricţii, numai de dragul de a te vedea chinuindu-te. Meredith ştia că avea dreptate, dar nu de data asta şi nu în cazul ei.

— Meredith, mai devreme sau mai târziu va trebui să-ţi asumi riscul şi să ai încredere în mine. Până atunci mă amăgeşti şi te amăgeşti de una singură. Ori te arunci în joc şi rişti totul, ori nu mai joci deloc. Iar dacă nu joci, n-ai cum să

câştigi. Era o minunată filosofie de viaţă, îşi zise ea, dar şi una înspăimântătoare, una mai potrivită lui decât ei.

— Ce-ai zice de un compromis, spuse ea cu un zâmbet cuceritor. Ce-ar fi să mă arunc… dar să rămân la capătul cu apă mică până mă obişnuiesc?

— Cât timp?

— Nu prea mult.

— Şi până tu analizezi cât de adânc îndrăzneşti să intri, eu ce să fac?

Să aştept, să mă plimb de colo-colo şi să mă întreb dacă tatăl tău nu va reuşi să te convingă să nu trăieşti cu mine şi să mergi mai departe cu divorţul?

— Am destul curaj să-mi înfrunt tatăl, indiferent dacă îşi va schimba sau nu atitudinea şi va fi sau nu de acord cu ceea ce-am hotărât noi, replică ea cu înflăcărare. Ce mă îngrijorează e dacă vei fi dispus sau nu să vii în întâmpinarea lui în caz că va face primul pas, de dragul meu? Se aşteptase ca el să accepte, de dragul ei, dar subestimase ura lui Matt.

— Noi doi avem o veche socoteală de încheiat şi o vom încheia cum vreau eu.

— E bolnav, Matt, îl preveni ea, o presimţire cumplită străbătându-i trupul. Nu va face faţă stresului.

— O să încerc să-mi amintesc, replică Matt pe un ton lipsit de inflexiuni. Expresia de pe chip i se mai îmblânzi puţin şi schimbă subiectul. Deci, cine la cine doarme în seara asta?

— Crezi că vreunul dintre reporterii care te-au văzut intrând dimineaţă mai stă acolo aşteptând?

— Probabil, unul sau doi.

— Atunci nu se poate să rămâi aici toată noaptea, nu?

— Evident că nu, replică el cu o voce care o făcu să se simtă o laşă.Mă duc acasă şi dorm singur. E exact ceea ce merit pentru participarea la bătaia copilăroasă de aseară. Totuşi, deşi sunt dispus să dau dovadă de o discreţie maximă în relaţia dintre noi, şi asta înseamnă furişat, sunt hotărât să te fac să-ţi petreci mai mult timp cu mine, iar asta include şi câteva nopţi împreună. Voi aranja să primeşti o legitimaţie ca să poţi intra în parcarea din clădirea în care locuiesc. Dacă trebuie, o să ies afară o să stau de vorbă cu reporterii ca să le abat atenţia de care dată când vei veni acolo.

— Ai face tu aşa ceva? Numai pentru mine? în loc să râdă, Matt îi luă întrebarea în serios şi o trase spre el.

— Habar n-ai, replică el cu ardoare, cât de multe aş face, numai pentru tine! Gura lui se prăvăli peste a ei într-o sărutare dură, prădalnică, lăsând-o pe Meredith fără răsuflare. Acum, că ești aproape la fel de nefericită ca şi mine pentru cum vom dormi în noaptea asta, replică el cu un umor sumbru, voi pleca aici înainte ca reporterii din faţa clădirii să se care acasă şi să scrie că am petrecut noaptea împreună. Meredith îl conduse până la uşă gânditoare. Trase de el încet, hotărâtă, zâmbind cu îndrăzneală ochilor cenuşii, apoi, când destul de aproape, se ridică pe vârfuri, îşi puse braţele în jurul şi îi dădu un sărut care-l lăsă fără suflare. După plecarea lui, Meredith închise uşa, se sprijini de ea, și visătoare şi închise ochii.Pe faţă i se aşternu un zâmbet larg gândindu-se la lucrurile ispititoare, pline de tandreţe, pe care le

spusese şi aproape că îi auzea vocea îngroşată rostindu-le iar...

Te iubesc, şoptise el...

Nu voi lăsa pe nimeni să-ți facă rău...

Habar n-ai câte aş face pentru tine!

La cincizeci de kilometri nord-est de Bellville, Illinois, o maşină a poliţiei opri lângă cele parcate deja la marginea şoselei prăfuite. Deasupra, reflectoarele orbitoare ale elicopterului poliţiei se mişcau rapid peste pini, luminând calea pentru echipele cu câini trimise să scotocească pădurea în căutare de urme. În şanţul mic de la marginea şoselei, medicul legist îngenunche lângă trupul unui bărbat de vârsta mijlocie. Ridicând vocea ca să se facă auzit peste zgomotul şuierător al elicelor elicopterului, îi strigă şerifului:

— Îţi pierzi vremea cu câinii ăia, Emmet. Nu vei găsi vreo urmă în pădurea aia nici măcar ziua în amiaza mare. Tipul ăsta a fost aruncat dintr-o maşină şi s-a rostogolit până aici.

— Te înşeli! strigă Emmet triumfător. Îndreptându-şi lanterna spre un obiect din şanţ, se apleacă şi-l ridică.

— Pe naiba mă înşel! îţi spun eu că cineva l-a snopit în bătaie, apoi l-a aruncat aici.

— Nu în privinţa asta te înşeli, replică şeriful, venind spre el. Am găsit totuşi ceva. Am găsit un portmoneu. Medicul legist arătă cu capul spre cadavru.

— Al lui?

— Hai să ne uităm, spuse şeriful şi după ce îndreptă lanterna spre fotografia de pe permisul de conducere, se aplecă şi trase pătura de pe faţa

victimei, făcând o comparaţie. Al lui, rosti el răspicat. Ridicând permisul în dreptul lanternei, spuse: Are unul din numele alea străine pe care abia le poţi pronunţa. Stanis-laus…Spyzhalski.

— Stanis… repetă medicul legist. Nu e falsul avocat arestat în Bellville?

— Dumnezeule, ai dreptate!

CAPITOLUL 49

Cu servieta într-o mână şi paltonul peste braţ, Matt se opri în dreptul mesei secretarei, cea care-l ajutase la aranjarea sălii de consiliu în ziua în care venise Meredith.

— Bună dimineaţa, domnule Farrell, spuse ea. Nemulţumit de aversiunea îmbufnată din tonul şi de pe faţa ei, Matt îşi notă în gând s-o transfere la un alt etaj şi în loc s-o întrebe politicos cum îşi petrecuse sfârşitul de săptămână, aşa cum voise de fapt, îi vorbi foarte rece:

— M-a sunat Eleonor Stern ca să mă anunţe că nu se simte bine. Eşti amabilă să-i iei locul? Era un ordin, nu o rugăminte, o știau amândoi.

— Da, cum să nu, replică ea, aruncându-i un zâmbet. Joanna aşteptă până ce preşedintele cel nou, şi nedorit, de Haskell dispăru în biroul lui, apoi alergă spre masa recepţionerei. Sperase să nu se omoare cu munca cât timp noul ei şef va fi plecat din oraş. Dar posibilitatea de a lucra pentru Farrell îi oferea o şansă neaşteptată şi incitantă.

— Val, i se adresă ea recepţionerei, mai ai numele şi numărul de telefon al reporterului de la Tattler, care te-a sunat să te întrebe de Farrell?

— Da, de ce?

— Pentru că, spuse ea victorioasă, Farrell m-a anunţat că îi voi ţine astăzi locului doamnei cu mutră de secure. Asta înseamnă că voi avea cheile de la biroul ei. Se uită pe furiş în jur, asigurându-se că celelalte secretare lucrau. Mai spune-mi o dată ce-a vrut reporterul.

— M-a întrebat ce simţim pentru Farrell şi i-am spus că unele dintre noi nu pot să-l sufere, replică Valerie. M-a întrebat dacă Meredith Bancroft îl sună cumva sau dacă vine pe aici. Îl interesa să ştie dacă sunt într-adevăr în relaţii atât de prieteneşti, pe cât s-au arătat la conferinţa de presă, i-am spus că nu fac eu legăturile telefonice, iar Meredith Bancroft a fost pe aici o singură dată, pentru o întâlnire cu domnul Farrell şi avocaţii lui. A vrut să ştie dacă la întrunire a mai fost prezent şi altcineva, şi i-am spus că da. Mi-a mai zis că mă plătesc pentru orice informaţie referitoare la întrunirea aia. Dar nu mi-a spus cât.

— Nu contează. Eu aş face-o şi pe gratis! replică Joanna cu răutate. Va trebui să-mi deschidă sertarele bătrânei vampire, poate le va deschide şi pe cele din biroul lui. Însemnările alea trebuie să fie pe undeva.

— Dă-mi de ştire dacă te pot ajuta cu ceva, spuse Valerie. Ducându-se la masa lui Eleanor Stern, Joanna constată că Farrell îi descuiase deja sertarele, dar fişierul cu dosare era încă închis. După o căutare scurtă, făcută la repezeală, nu descoperi decât un sertar plin cu dosare despre Haskell. Nimic despre Bancroft.

— La naiba! rosti ea în şoaptă, rotindu-se pe scaun şi uitându-se la uşa care făcea legătura cu biroul lui Farrell. Îl văzu studiind ecranul

computerului de pe o masă laterală. Aplecându-se mai mult, Joanna văzu partea din faţă a biroului. De broasca din mijloc atârna o mulţime de chei. Cele de la fişiere se aflau ori pe inelul ăla, ori într-un alt sertar.

— Bună dimineaţa, spuse Phyllis urmând-o pe Meredith în biroul ei. Cum a fost weekend-ul? întrebă ea, apoi îşi muşcă buza arătând jenată de întrebare. Era clar că auzise de bătaia de sâmbătă, îşi zise Meredith, dar în clipa aceea nu-i păsa. Se simţea atât de fericită, încât pur şi simplu deborda de viaţă.

Vru să-şi deschidă servieta, dar se opri şi îi aruncă o privire amuzată.

— Tu cum crezi că a fost?

— Incitant ar fi un cuvânt potrivit? se aventură Phyllis, zâmbindu-i.

— Aş zice că l-ai nimerit bine, replică ea. Am primit vreun telefon în dimineaţa asta?

— Numai unul, de la Noian Wilder. Vrea să-l suni imediat. Meredith îngheţă. Noian Wilder era preşedintele consiliului director al companiei.

— Fă-mi legătura cu el, spuse ea. O clipă mai târziu, Phyllis o anunţă prin interfon:

— Wilder pe linia unu. Dându-şi un răgaz de câteva secunde ca să-şi potolească bătăile inimii, Meredith ridică receptorul şi spuse cu o voce puternică, fermă:

— Bună dimineaţa, Noian. Ce s-a întâmplat?

— Asta voiam să te întreb şi eu, spuse el pe un ton rece şi ironic, folosit mai ales în şedinţe. Am primit tot weekend-ul telefoane de la ceilalţi acţionari care cereau explicaţii pentru treaba aia de sâmbătă seara. N-ar trebui să-ţi reamintesc,

Meredith, că la baza succesului companiei stă imaginea Bancroft, demnitatea numelui său.

— Nu cred că e nevoie să mi se amintească aşa ceva, spuse Meredith. E... se întrerupse când Phyllis dădu buzna înăuntru având pe chip o expresie îngrozită.

— Ai un apel de urgenţă de la Macintire din New Orleans pe linia doi.

— Rămâi la aparat, Noian, spuse Meredith. A intervenit ceva, răspunzând la telefon, avu presentimentul unei catastrofe. Vocea lui Macintire era teribil de încordată:

— Meredith, am fost din nou ameninţaţi cu o bombă. Nebunul sunat la poliţie acum câteva minute şi a anunţat că bomba va exploda peste şase ore. Am cerut ca magazinul să fie golit, iar echipa de intervenţie e pe drum. Vom urma procedura obişnuită de evacuare, aşa cum am făcut şi ultima oară. Cred că e vorba de acelaşi ţicnit.

— Probabil, spuse ea luptându-se să-şi păstreze vocea calmă gândurile limpezi. În clipa în care te vei putea întoarce vreau să-mi faci o listă cu toate persoanele care ar avea un motiv să se răzbune pe noi. Cere-i şefului serviciului de siguranţă să facă listă cu toţi cei reţinuţi pentru furt din magazin şi cere departamentului care eliberează cărţi de credit să facă o listă cu toate persoanele cărora li s-au refuzat cărţile de credit în ultimele șase luni. Mark Branden, şeful securităţii de aici, va sosi mâine acolo ca să lucreze cu voi. Şi acum pleacă cât mai repede de colo, în caz că tipul nu e totuşi ţicnit.

— Bine, replică el în silă.

— Sună-mă de oriunde ai de gând să mergi şi lasă-mi numărul ca să putem păstra legătura.

— În regulă, spuse el. Meredith, adăugă el, îmi pare foarte rău pentru treaba asta. Nu ştiu de ce magazinul ăsta a devenit o țintă, aşa dintr-o dată. Te asigur că ne dăm peste cap, să fim cât mai politicoşi cu clienţii şi…

— Adam! îl întrerupse ea pe un ton categoric. Pleacă de acolo!

— O.K.Meredith închise şi apăsă pe butonul de unde vorbise cu Wilder.

— Noian, spuse ea, n-am timp să discut despre o întrunire a consiliului de conducere. Magazinul din New Orleans a fost ameninţat din nou cu explozia unei bombe.

— O să se ducă la dracu toate profiturile de Crăciun, prezise ol furios. Ţine-mă la curent, Meredith, ştii unde mă găseşti. Meredith mormăi un fel de promisiune vagă, apoi trecu la acţiune. Uitându-se la secretara pândind îngrijorată din pragul uşii, spuse:

— Cere-i operatoarei să transmită prin paging codul de alarmă. Nu vorbesc la telefon cu nimeni decât dacă e o urgenţă, iar în cazul ăsta îmi faci legătura în sala de şedinţe. După plecarea secretarei, Meredith se ridică şi începu să se plimbe încoace şi încolo, spunându-şi că nu era decât o alarmă falsă.

Prin difuzoarele magazinului răsuna deja codul de alarmă. Posibilitatea ca o bombă să explodeze într-adevăr în New Orleans şi să rănească oameni era peste puterile lui Meredith. Ideea unei bombe declanşându-se după golirea magazinului era mai puţin îngrozitoare, dar la fel de revoltătoare.

Ca toate filialele companiei Bancroft, magazinul din New Orleans era frumos şi nou. Şefii de raioane treceau în grabă pe lângă uşa ei adunându-se în sala de şedinţe, dar Mark Branden, conform procedurii stabilite, veni direct în biroul ei.

— Ce se întâmplă, Meredith? Meredith îi povesti, iar el înjură în şoaptă, uitându-se la ea consternat şi furios. După ce-l informă despre instrucţiunile date lui Macintire,

Mark dădu din cap.

— Voi lua imediat avionul. Şeful serviciului de siguranţă din magazinul de acolo e foarte bun. Noi doi, ajutaţi de poliţie, vom găsi o urmă care să ne ducă la un suspect. Atmosfera din sala de şedinţe plină de oameni era încărcată de tensiune şi curiozitate. În loc să se aşeze la masă, Meredith se duse în centrul încăperii de unde putea fi văzută şi auzită mai uşor de bărbaţii şi femeile adunate acolo.

— Magazinul din New Orleans a fost ameninţat din nou cu o bombă, începu ea. Echipa de intervenţie e pe drum. Şi pentru că se întâmpla a doua oară, vom fi bombardaţi de o mulţime de telefoane din partea presei.

Nimeni… nimeni, accentuă ea, nu are voie să dea o declaraţie. Transmiteţi toate întrebările departamentului de relaţii cu publicul. Se uită la şeful acestui departament şi spuse: Ben, după şedinţa de astăzi, vom lucra împreună la o declaraţie oficială şi… Se întrerupse auzind telefonul sunând Scuzaţi-mă, spuse ea şi îl ridică. Directorul magazinului din Dallas părea să-şi fi ieşit din minţi.

— Am fost ameninţaţi cu o bombă, Meredith! Cel care a telefonat poliţiei a spus că va exploda peste şase ore. Echipa de intervenţie e pe drum şi golim magazinul.

Meredith îi dădu în mod automat aceleaşi instrucţiuni ca şi directorului magazinului din New Orleans, apoi închise.

— A mai apărut o bombă… la magazinul din Dallas. Se pregătesc să scoată cumpărătorii afară. Apelul a fost făcut la poliţie, exact ca şi cel din New Orleans, şi s-a anunţat că bomba va exploda peste şase ore. În cameră erupse un murmur agitat de exclamaţii furioase şi înjurături revoltate, apoi se făcu brusc tăcere când telefonul sună din nou. Ţârâitul lui opri bătăile inimii lui Meredith, dar întinse mâna şi-l ridică.

— Domnişoară Bancroft, rosti vocea poliţistului pe un ton imperios, sunt căpitanul Mathison de la secţia unu… Tocmai am primit un telefon anonim de la un bărbat care spune că a pus o bombă în magazinul dumneavoastră şi e fixată să explodeze peste şase ore.

— Rămâi la aparat, spuse Meredith, ochii aţintindu-i-se asupra lui Mark Branden şi întinzându-i receptorul. Mark, e Mathison. Aşteptă într-o stare paralizată de furie şi durere până ce Mark puse rapid întrebări căpitanului, un vechi cunoscut de-al lui. După ce Branden puse jos receptorul, se întoarse spre grupul tăcut din sala de şedinţe.

— Doamnelor şi domnilor, rosti el reprimându-şi mânia din voce, şi magazinul ăsta e ameninţat cu explozia unei bombe. Vom lua aceleaşi măsuri ca şi în cazul unui incendiu. Ştiţi cu toţii ce să faceţi

şi ce să le spuneţi subalternilor. Să-i dăm drumul şi să scoatem toată lumea de aici. Dacă simţiţi că intraţi în panică,

Gordon, strigă el adresându-se vicepreşedintelui care începuse să bolborosească speriat, n-o lăsaţi să se vadă până ce personalul nu va fi ieşit din magazin.

După zece minute, Meredith era singura care mai rămăsese la etajul directorilor executivi.

— Totul va fi bine, îşi zise ea cu voce tare. Se întoarse de la fereastră, atenţia fiindu-i atrasă de ecranele celor două computere. Ele prezentau vânzările la zi de la magazinele din Phoanix şi Palm Beach. Întinzând mâna, Meredith tastă combinaţia ca să vadă vânzările de anul trecut şi să poată face o comparaţie. Ambele magazine înregistrau profituri mai mari şi încercă să se consoleze măcar cu atât. Iar atunci îi trecu prin minte că Matt ar putea afla de la radio ce se întâmpla.Ca să nu-şi facă probleme pentru ea, ridică receptorul şi-l sună. Era ciudat de liniştitor să ştie că va fi îngrijorat.

Matt nu fu îngrijorat când îi povesti ce se întâmplă, ci fu de-a dreptul înnebunit.

— Pleacă imediat din magazin, Meredith, îi porunci el. Vorbesc serios, iubito, pleacă naibii de acolo!

— Nu, spuse ea încet. E o farsă, Matt, exact la fel cu cea de acum câteva săptămâni.

— Dacă nu ieşi din clădirea aia, o avertiză el, vin acolo şi te scot eu afară.

— Nu pot, replică ea pe un ton categoric. Sunt ca şi căpitanul unui vas. Nu plec până ce restul oamenilor nu va fi în siguranţă. Magazinul va fi

golit în mai puţin de o jumătate de oră. Atunci voi pleca şi eu. Matt oftă, dar încetă să încerce s-o mai convingă să plece.

— În regulă, spuse el aruncând o privire fioroasă biroului său, dar sună-mă în secunda când vei fi afară pentru că o să-mi ies din minţi cât timp vei rămâne acolo.

— Bine, promise ea. Tata şi-a lăsat aici telefonul celular. Nu vrei numărul ca să mă poţi chema, în caz că suspansul va deveni şi mai mare?

— Oh! Cum naiba să nu-l vreau. Meredith deschise sertarul, scoase telefonul şi îi dădu numărul. După ce ea închise, Matt începu să se plimbe de colo-colo.

Trecându-şi mâinile prin păr, se duse la fereastră, încercând să vadă acoperişul clădirii ei prin labirintul de zgârie-nori. Îi trecu prin minte că dacă ar avea un radio ar putea fi la curent cu ceea ce se întâmplă nu numai în magazinul lui

Meredith aflat la o distanţă de douăsprezece străzi, dar şi în celelalte magazine din ţară. Nu avea un radio în biroul său, dar era sigur că Tom Anderson avea unul. Întorcându-se de la fereastră, porni spre masa secretarei.

— Voi fi în biroul lui Tom Anderson, spuse el, interior 4114. Dacă mă sună Meredith Bancroft vreau să-mi faci legătura imediat. Clar? E o urgenţă, o avertiză el, dorindu-şi din tot sufletul ca Eleanor Stern să fi fost acolo.

— Foarte clar, domnule, spuse ea, dar Matt nu-i mai observă duşmănia din voce. Era prea îngrijorat pentru Meredith, ca să acorde atenţie unei secretare; era prea îngrijorat ca să-şi amintească să ia cheile din sertar.

Joanna aşteptă ca uşile ascensorului să se închidă, apoi se răsuci şi se uită la biroul lui. Inelul auriu cu chei era tot în broasca sertarului din mijloc. Cea de-a treia cheie pe care o încercă deschise fişierul cu dosare. Dosarul despre Meredith Bancroft avea o etichetă cu numele ei şi era pus la locul lui, la litera B.Joanna scoase dosarul şi-l deschise. În el se aflau câteva însemnări stenografiate, netranscrise încă, şi pe care nu credea că avea timpul necesar să le descifreze, şi un document de două pagini semnat de Meredith Bancroft. Citind condiţiile stipulate acolo, Joanna făcu nişte ochi cât cepele, iar buzele i se răsfrânseră într-un zâmbet răutăcios. Bărbatul pe care revista Cosmopolitan îl numea unul dintre cei mai căutaţi burlaci din toată ţara, bărbatul care avuse aventuri cu stele de cinema şi manechine faimoase, după care femeile se dădeau în vânt, ei bine, bărbatul ăsta trebuia să-i plătească soţiei cinci milioane de dolari doar ca ea să se întâlnească cu el patru seri pe săptămâna vreme de unsprezece săptămâni. Mai trebuia să-i vândă şi un teren în Houston pe care se pare că şi-l dorea…

— Am nevoie de un radio, spuse Matt fără nicio introducere, intrând furios în biroul lui Anderson. Îl văzu pe pervazul ferestrei şi-l deschise. Echipa de intervenţie scotoceşte magazinul Bancroft.Au evacuat toate trei magazinele, spuse el incoerent. Marţea trecută, după întrevederea furtunoasă cu Meredith, Matt luase cina cu Tom şi îi povestise totul. Acum se uită preocupat la prietenul său şi adăugă: Meredith nu vrea să părăsească afurisitul ăla de magazin.

Tom sări de pe scaun.

— Dumnezeule! De ce? Matt primi în biroul lui Tom telefonul lui Meredith, prin care îl anunţa că ieşise din clădire. Matt încă mai vorbea cu ea când crainicul de la radio anunţă că ar fi o bombă la magazinul din Dallas şi o a treia la raionul de jucării de la magazinul din Chicago.

CAPITOLUL 50

Philip stătea privind mica vilă pitorească în care Caroline Edwards Bancroft trăia de aproape treizeci de ani. Situată sus pe o colină stâncoasă, ferestrele ei dădeau spre portul scânteietor din depărtare, unde vasul ancorase în acea dimineaţă. Casa îi fusese dăruită de Dominic Arturo, italianul cu care avuse o aventură înainte de căsătorie, şi Philip bănuia că trebuie să-şi fi cheltuit fiecare cent din dolarii primiţi la divorţ, altfel n-ar fi locuit aici. Stocul mare de acţiuni Bancroft aflat în posesia ei îi aducea dividende, dar i se interzisese printr-o clauză a divorţului să-l vândă sau să-l transfere altcuiva decât lui însuşi. Tot ce putea face cu stocul ei era să-şi exercite dreptul de a vota în numele acţiunilor, şi votase întotdeauna aşa cum recomandase consiliul de conducere al firmei.

Acum, stând în faţa casei, presupuse că încerca să trăiască doar din dividente, fiindcă doar sărăcia ar fi determinat-o pe soţia lui, mare amatoare de petreceri, să ducă o viaţă atât de retrasă. Îşi luă mâna de pe poarta de fier. Nu avusese de gând să vină aici până proasta aia de la masa căpitanului nu-l întrebase dacă plănuia să-i facă o vizită fostei

soţii. Odată ce-i băgase ideea în cap, îi fusese greu să o mai ignore. Era mai bătrân acum şi nu ştia cât mai avea de trăit.

Totuşi, văzând cum trăia Caroline, nu mai dori să între în curte şi să bată la uşă. Şi, în mod ciudat, motivul care îl opri fu mila. Ştia cât era de vanitoasă, ştia că va primi o lovitură teribilă dacă el va vedea condiţiile în care ajunsese să-şi ducă existența.Pe parcursul ultimelor trei decenii, în momentele rare când se gândise la Caroline, şi-o închipuise trăind în lux, arătând la fel de frumoasă ca întotdeauna, participând la un vârtej de petreceri petreceri pe care le adorase înainte de căsătorie. Încovoindu-şi umerii cu un fel de disperare stranie pentru vise demult uitate şi vieţi distruse, Philip se întoarse spre poteca îngustă care înconjura colina ducând spre portul de jos.

— Ai făcut un drum lung numai ca să te întorci, Philip? rosti o voce de neuitat.

El îşi răsuci brusc capul şi o văzu stând perfect nemişcată sub un copac de lângă panta colinei, cu un coş de flori în mână. Porni spre el, mersul ei legănat şi graţios, părul blond ascuns sub o năframă ţărănească care, într-un mod cu totul neaşteptat, îi venea bine. Când ajunse mai aproape de el văzu că nu era deloc fardată, arăta mult mai bătrână şi, în anumite privinţe, mai frumoasă. Ciudat, dar acum îi amintea mai mult de Meredith decât când fusese de vârsta lui Meredith.

Şi încă mai avea picioare fantastice. Se uită la ea, simţindu-şi inima nestatornică bătând mai repede şi nu ştiu ce să-i spună, lucru care îl făcu să se simtă stingherit şi în consecinţă se înfurie pe

propria persoană..

— Arăţi mai bătrână, o informă el grosolan. Ea îi răspunse cu un râs muzical şi fără supărare:

— Ce drăguţ din partea ta să mi-o spui.

— Treceam pe aici... Arătă cu capul spre vasul din port, realiză cât de stupid îi sunau cuvintele şi se încruntă la ea pentru că părea să se amuza de stângăcia lui. Ce te-a făcut să-ţi părăseşti magazinul? întrebă ea punându-şi mâna pe poartă, dar fără s-o deschidă.

— Mi-am luat un mic concediu. Inima.

— Ştiu că ai fost bolnav. Mai citesc încă ziarele din Chicago.

— Pot să intru? întrebă Phillip fără să vrea, apoi îşi aminti că fusese mereu înconjurată de bărbaţi. Sau aştepţi pe altcineva? adăugă el fără să-şi ascundă sarcasmul din voce.

— E o mare uşurare să aflu că în vreme ce toate par să se schimbe pe lumea asta, remarcă ea sec, tu şi numai tu ai rămas acelaşi, gelos şi bănuitor ca întotdeauna. Deschise poarta, iar el o urmă pe alee, regretând deja că venise.

Podelele vilei erau din piatră, acoperite de covoare mici în culori strălucitoare şi urne uriaşe cu flori din grădină. Caroline arătă cu capul spre un scaun dintr-o sufragerie mică.

— Vrei să bei ceva? El încuviinţă printr-o înclinare a capului, dar, în loc să se aşeze, se duse la fereastra mare care dădea spre port. Rămase acolo până fu silit să se întoarcă şi să ia paharul de vin adus de ea.

— Îţi... îţi merge bine? întrebă el simţindu-se penibil.

— Foarte bine, mulţumesc.

— Sunt uluit că Arturo nu ţi-a putut oferi ceva mai bun decât vila asta. E mai degrabă o căsuţă. Ea nu spuse nimic, iar asta îl îndemnă pe Philip să amintească de ultimul ei amant, cel care fusese cauza divorţului lor. Spearson tot n-a reuşit să facă rost de bani, ştiai, Caroline? Incredibil, dar observaţia lui răutăcioasă o făcu să zâmbească şi se întoarse să-şi toarne un pahar cu vin. În tăcerea care se lăsă, luă o înghiţitură şi îl studie peste marginea paharului.

— Eşti sigur că ai terminat? întrebă ea calmă după câteva clipe lungi. După câte se pare, deşi au trecut treizeci de ani, încă te mai deranjează. Trăgând aer în piept,

Philip îşi lăsă capul pe spate şi oftă.

— Îmi cer scuze, spuse el sincer. Nu ştiu de ce te-am atacat aşa. Nu mă priveşte ce faci.

— M-ai atacat aşa, spuse ea, pentru că nu vrei adevărul nici măcar acum.

— Care adevăr? întrebă el batjocoritor.

— Dennis Spearson nu ne-a distrus căsnicia, Philip, cum n-a făcut-o nici Dominic.

Tu i-ai pus capăt. Nu te-am putut împiedica. Eşti ca un băieţel înspăimântat că cineva îi va lua ceva sau pe cineva, şi nu suporţi frica sau nesiguranţa unei astfel de situaţii. Aşa că, în loc să stai liniştit şi să aştepţi neputincios să se întâmple, iei problema în mâini şi o forţezi să-şi urmeze cursul, ca să termini cu suferinţa.

Începi prin a impune restricţii oamenilor pe care îi iubeşti, iar când le încalcă în cele din urmă, te simţi trădat şi furios. Apoi te răzbuni pe ei, pe aceeaşi oameni pe care i-ai silit să-ţi facă rău, şi pentru că nu eşti un băieţaş, ci un bărbat cu bani

şi putere, răzbunarea împotriva băieţilor păcătoşi e cumplită. Practic, tatăl tău a făcut acelaşi lucru cu tine.

— De unde ai achiziţionat gunoiul ăsta psihologic, de la vreun psihiatru cu care ai avut o aventură? întrebă el dispreţuitor.

— L-am achiziţionat dintr-o mulţime de cărţi pe care le-am citit încercând să te înţeleg, replică ea privindu-l calmă.

— Şi vrei să cred că asta s-a întâmplat cu căsătoria noastră? Că tu ai fost inocentă, iar eu teribil de gelos şi posesiv? întrebă el golindu-şi paharul.

— Voi fi fericită să-ţi spun întreg adevărul dacă te crezi în stare să-l asculţi.

— Hai s-auzim adevărul, propuse el scurt.

— În regulă, spuse ea venind mai aproape de el. Să vedem dacă eşti destul de bătrân şi înţelept ca să crezi ce auzi. Am senzaţia că de data asta mă vei crede.

Philip se cam hotărâse deja să facă exact contrariul.

— De ce oare?

— Pentru că, replică ea sprijinindu-se cu umărul de fereastra, îţi vei da seama că, spunându-ţi adevărul, nu am absolut nimic de câştigat sau de pierdut.

Aşteptă, silindu-l să recunoască.

— Da, presupun că ai dreptate.

— Bine, atunci iată adevărul, rosti ea calmă. Când te-am cunoscut am fost complet ameţită de tine. Nu erai un tip mincinos din Hollywood; nu erai precum ceilalţi bărbaţi pe care îi cunoscusem înainte. Proveneai dintr-o familie veche, aveai

distincţie şi stil. M-am îndrăgostit de tine, Philip, încă de la a doua întâlnire. Văzu cum pe faţa lui se aşterne şocul, apoi neîncrederea, dar continuă hotărâtă. Eram atât de îndrăgostită de tine şi mă simţeam atât de nesigură de mine şi inferioară, încât abia îndrăzneam să respir când eram împreună, îngrozită ca nu cumva să fac o greşeală. În loc să-ţi spun adevărul despre mediul în care am crescut şi despre bărbaţii cu care m-am culcat, ţi-am servit povestea inventată de studio despre trecutul meu. Ţi-am spus că am crescut într-un orfelinat şi am avut doar o scurtă aventură pe vremea când eram o adolescentă prostuţă. Adevărul e că mama a fost o târfă care habar n-a avut cine mi-a fost tatăl şi am fugit de acasă la şaisprezece ani. Am luat autobuzul până în Los Angeles şi mi-am găsit o slujbă la un restaurant ieftin, unde am fost descoperită de acel ticălos care lucra pentru o companie de film. Două săptămâni mai târziu i-am întâlnit şeful şi am mai dat o probă, în acelaşi fel. Nu ştiam să joc, dar eram fotogenică, aşa că şeful mi-a făcut rost de o slujbă la o agenţie de manechine şi am început să câştig bani apărând în reviste făcând diferite reclame. Am luat lecţii de actorie şi până la urmă am primit mici roluri în câteva filme, după ce, bineînţeles, am dat câte o probă pentru ele în patul cuiva. Mai târziu am primit roluri mai importante şi atunci te-am cunoscut pe tine.

— Ştiu toate astea, Caroline. Am angajat un detectiv particular să-ţi investigheze trecutul cu un an înainte de a înainta divorţul. Nu-mi spui nimic care să nu fi aflat sau să nu fi presupus de unul singur.

— Nu, dar o voi face imediat.La vremea când te-am cunoscut începusem să am un pic de mândrie şi încredere în mine ca să nu mă mai culc cu bărbaţi pentru că eram disperată sau prea slabă ca să spun nu.

— Ai făcut-o pentru că ţi-a plăcut! se răsti el. Şi nu cu unul, ci cu sute de bărbaţi!

— Nu chiar cu sute, îl corectă ea cu un zâmbet trist, dar cu foarte mulţi. Era ceva..

Ceva ce se făcea pur şi simplu. Era o parte integrantă a lumii în care trăiam, aşa cum e strângerea de mână în lumea afacerilor. Îl auzi pufnind batjocoritor, dar îi ignoră izbucnirea.

— Iar atunci te-am cunoscut, m-am îndrăgostit şi pentru prima oară în viaţa mea mi-a fost ruşine, ruşine pentru toate lucrurile făcute. Aşa că am încercat să-mi schimb trecutul reinventându-l ca să se potrivească standardelor tale.

Şi, fireşte, a fost un efort cu totul inutil.

— Absolut inutil, fu el de acord.

— Ai dreptate. Însă ce-am putut schimba, şi am schimbat într-adevăr, a fost prezentul. Philip, din ziua în care te-am întâlnit n-am mai fost atinsă de niciun alt bărbat decât de tine.

— Nu te cred, se răsti el.

— Trebuie să mă crezi pentru că ai recunoscut deja că n-am nimic de câştigat minţindu-te. Ce motiv aş avea să mă umilesc în halul ăsta în faţa ta? Tristul adevăr, e că am crezut din tot sufletul că îmi pot ispăşi trecutul punând în ordine prezentul. Meredith e fiica ta, Philip. Ştiu că ai crezut cândva că e fie a lui Dominic, fie a lui Dennis Spearson, dar Dennis n-a făcut decât să-mi dea lecţii de călărie. Am vrut să intru în cercul tău

şi toate femeile ştiau să călărească, aşa că mă furişam afară pentru ca Dennis să-mi dea lecţii de călărie.

— E minciuna pe care mi-ai spus-o şi atunci.

— Nu, iubirea mea, spuse ea fără să gândească, a fost adevărul. N-am să pretind că n-am avut o aventură cu Dominic Arturo înainte să te fi cunoscut pe tine. Mi-a dat casa asta ca să se revanşeze pentru ziua în care, beat fiind, s-a dat la mine, iar tu ne-ai surprins împreună.

— Nu s-a dat la tine, şuieră Philip, era în patul nostru când m-am întors mai devreme dintr-o călătorie de afaceri.

— Dar eu nu eram cu el! îl apostrofă ea. Şi era mort de beat.

— Nu, nu erai cu el, încuviinţă el pe un ton sarcastic.Ai dispărut cu Spearson, lăsând casa plină de oaspeţi, toţi bârfind din cauza absenţei tale. Spre surprinderea lui,

Caroline izbucni în râs, un râs trist, melancolic şi întrebă sigură de sine:

— Nu e o ironie a sorţii că n-am fost prinsă cu niciuna din minciunile despre trecutul meu? Vreau să spun că toată lumea redea basmul despre copilăria petrecută la orfelinat, iar aventurile avute înainte de căsătorie n-au ieşit niciodată la iveală. Îşi clatină capul, părul greu, lung până la umeri, scânteind în lumina apusului. Am scăpat cu faţa curată când am fost vinovată, dar când am fost într-adevăr inocentă m-ai condamnat pe baza unor dovezi întâmplătoare. Nu ţi se pare un fel de justiţie divină? Philip rămase fără cuvinte, incapabil s-o creadă.

— Vrei să ştii de ce m-am măritat cu tine, Philip?

— Presupun că ai dorit siguranţa financiară şi prestigiul social pe care ţi le puteam oferi.

— Ai o părere prea bună despre tine. Ţi-am spus deja că eram ameţită de înfăţişarea şi distincţia ta, şi eram îndrăgostită de tine, dar nu m-aş fi căsătorit cu tine dacă n-ar mai fi existat şi altceva.

— Şi ce anume? întrebă Philip fără să vrea.

— Am crezut, îi mărturisi ea pe un ton grav, am crezut din toată inima că aveam ceva să-ţi ofer, ceva de care aveai nevoie. Ştii ce-a fost?

— Nu-mi pot imagina.

— Am crezut că te pot învăţa să râzi şi să te bucuri de viaţă, în încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi ea se uită la el pe sub genele dese, iar atunci când îi vorbi, vocea îi tremură uşor:

— Ai învăţat vreodată să râzi, dragul meu?

— Nu-mi spuse aşa! strigă Philip, dar durerea din piept se datora unor emoţii pe care nu voia să le simtă, nu le simţise de decenii, şi îşi trânti paharul de masă. Trebuie să plec. Ea dădu din cap.

— Regretele sunt o povară cumplită. Cu cât vei pleca mai repede, cu atât vei reuşi să te convingi mai uşor că acţiunile tale de acum treizeci de ani au fost pe deplin justificate. Însă dacă rămâi, cine ştie ce s-ar putea întâmpla?

— Nu se va întâmpla nimic, spuse el, referindu-se posibilitatea de a se culca cu ea, uluit că o ideea ca asta îşi făcuse loc în mintea lui.

— La revedere, spuse ea calmă. Ţi-aş cere să-i transmiţi lui Meredith salutările mele, dar n-o vei face, nu-i aşa?

— Nu.

— N-are nevoie, spuse Caroline cu un surâs încântător. Din tot ceea ce am citit despre ea reiese că e o fată deosebită, minunată. Şi, adăugă ea cu mândrie, îţi place sau nu, are în ea o parte din mine. Fiica mea, îl informă ea, ştia să râdă. Philip se holbă la ea stupefiat.

— Cum adică, din câte ai citit despre ea? Despre ce vorbeşti? Caroline arătă cu capul spre teancul de ziare din Chicago şi râse uşor.

— Mă refeream la felul cum se descurcă măritată cu Matthew Farrell şi logodită cu Parker Reynolds…

— Cum naiba de-ai aflat? explodă Philip făcându-se roşu la faţă.

— E în toate ziarele, începu Caroline, apoi se întrerupse urmărindu-l mergând furios la teancul de ziare şi luând unul. Citind articolul despre arestarea lui Stanislaus Spyzhalsky, trupul păru să-i fie cuprins de un tremur uşor şi aruncă o căutătură cruntă fotografiilor de pe prima pagină, reprezentându-i pe Meredith, Matt şi Parker. Aruncă ziarul şi-l apucă pe următorul, conţinând articole despre conferinţa de presă şi o fotografie arătându-l pe Farrell zâmbindu-i fiicei lui. Deschise un alt ziar citind despre o presupusă bombă pusă în magazinul din New Orleans şi îl scăpă din mână.

— M-a prevenit ce va face cu unsprezece ani în urmă, şopti cu o voce tulburată.

M-a prevenit, şi iată că o face! îşi ridică privirea spre Caroline, ochii sclipindu-i de furie. Unde e cel mai apropiat telefon?

CAPITOLUL 51

Când Meredith apăru în apartamentul lui, la ora şapte în seara aceea, cu o întârziere de treizeci de minute, Matt se plimba deja ca un leu în cuşcă. Smuci uşa, o trase în braţe şi îi spuse furios:

— Fir-ar să fie, dacă întârzii şi bombele explodează în jurul tău, dă-mi un telefon, ca să ştiu că n-ai păţit nimic! O depărtă de el, tentat să o zgâlţâie, regretându-şi imediat izbucnirea. Arăta extenuată.

— Îmi pare rău, spuse ea. N-am crezut că o să-ţi imaginezi aşa ceva.

— Se pare că am o imaginaţie bolnavă în ceea ce te privește, replică el fără prea mult entuziasm, zâmbind totuşi ca să atenueze bruscheţea întâmpinării. O conduse sus pe scară, spre micul salon care era partea cea mai confortabilă a locuinţei lui, priveliştea de la ferestre fiind superbă.

— Mi-am petrecut cea mai mare parte a după-amiezei la secţia de poliţie, îi explică ea aşezându-se pe canapeaua din piele, încercând să le dau toate informaţiile care i-ar putea ajuta să descopere cine a pus bombele. După ce m-am dus acasă să mă schimb şi să vin aici, m-a sunat Parker şi am stat la telefon aproape o oră…

Meredith lăsă fraza în suspensie, amintindu-şi telefonul lui Parker. Niciunul din ei nu adusese vorba despre faptul că îşi petrecuse noaptea cu Lisa. Parker nu era mincinos, iar lipsa unei explicaţii era o confirmare tacită din partea lui că noaptea nu fusese platonică. Era ciudat să şi-i imagineze pe cei doi împreună, ciudat, dar aproape liniştitor, pentru că Meredith îi iubea pe

amândoi. Înainte de a închide,

Parker îi urase fericire, părând nesigur şi îngrijorat de posibilitatea ca ea să fie fericită alături de Matt. Despre Matt spusese puţine, doar că regreta că începuse bătaia.

— Singurul lucru pe care îl regret mai mult, îşi vărsase Parker năduful, e că am ratat lovitura. Restul convorbirii se referise la afaceri, dar nu fusese nici liniştitoare, nici plăcută. Revenindu-şi din visare, spuse:

— Îmi cer scuze. Gândurile îmi rătăcesc prin alte părţi. A fost o zi incredibilă, de la început şi până la capăt.

— Vrei să discutăm despre ea? Meredith îşi ridică privirea spre el, surprinsa din nou de aura de autoritate calmă, de încrederea absolută care îl înconjura. Chiar dacă era într-o ţinută lejeră, Matthew Farrell răspândea o putere şi o forţă de neîmblânzit. Îi era scris pe frunte şi în fiecare din trăsăturile aspre, colţuroase.

Şi totuşi, îşi zise ea cu un surâs inconştient, odată ajunşi în pat, reuşea să-l facă pe bărbatul ăsta îndrăzneţ, puternic, să geamă de dorinţă şi să o strângă în braţe cu o disperare înduioşătoare. Iubea pasiunea lui. Îl iubea pe el. Întrebarea lui o aduse la gânduri mai puţin plăcute:

— Preferi să uiţi ziua de azi?

— N-aş vrea să te împovărez cu problemele mele, m-aş simţi vinovată, spuse ea, deşi tânjea după sfatul lui şi după asigurarea că totul va fi bine.

Buzele lui se arcuiră, iar în ochii îi luci o lumină senzuală.

— Să-ţi pui din nou povara asupra mea, e o

fantezie care m-a ţinut treaz până aproape de orele dimineţii. Devenind serios, spuse:

— Hai s-auzim cum ţi-a mers astăzi.

— De fapt nu e chiar atât de greu de rezumat, spuse ea, îndoindu-şi picioarele sub ea şi răsucindu-se spre el. Şi ultimul lucru, dar nu cel mai important, acţiunile noastre au scăzut cu trei puncte.

— Vor urca din nou după ce se va potoli toată chestia asta cu bombele, spuse Matt.

Dând din cap, Meredith continuă:

— În dimineaţa asta am primit un telefon de la preşedintele consiliului de conducere. Vor o explicaţie pentru bătaia de sâmbătă seară. Vorbeam cu el când am primit primul apel de urgenţă, aşa că n-am apucat să încheiem discuţia.

— Bombele astea îi vor ţine ocupaţi, încercând fără prea mult entuziasm să glumească, adăugă:

— Atunci e adevărat că în tot râul e şi un bine. Ferindu-şi ochii de privirea stăruitoare a lui Matt, se uită afară pe fereastră.

— Ce altceva te deranjează? Simţindu-se extrem de stingherită, se uită la el şi spuse:

— Mă poţi amâna puţin cu banii pentru terenul din Houston? Parker ne-a găsit alţi investitori, banca lui refuzând să ne facă împrumutul. Astăzi, investitorii respectivi au auzit de bombe, l-au sunat pe Parker şi s-au retras din afacere.Au zis că vor să aștepte să vadă ce se va întâmpla cu compania Bancroft în următoarele două luni.

— Drăguţ din partea lui Reynolds să ţi le arunce în cârcă pe toate tocmai astăzi, replică Matt sarcastic.

— Mi-a telefonat ca să se asigure că sunt bine şi

să-şi ceară scuze pentru sâmbătă.

Restul, partea despre bani, a apărut pentru că mâine trebuia să ne întâlnim cu investitorii ăştia şi să discutăm termenii împrumutului. Parker m-a anunţat că au renunţat la întâlnire… Ţârâitul puternic al pagerului o făcu pe Meredith să se oprească şi să întindă mâna spre poşeta lăsată lângă canapea. Scoase pagerul, se uită la mesaj şi, scoţând un oftat plin de frustrare, îşi lăsă capul pe marginea canapelei, închizând ochii. Exact ce-mi lipsea ca ziua de azi să fie perfectă.

— Ce s-a întâmplat?

— E tata, spuse ea fără tragere de inimă, uitându-se la Matt. Auzind de tatăl ei, căldura îi dispăru imediat din ochi şi îşi încleştă maxilarele. Tata vrea să-l sun. În Italia e două sau trei dimineaţa.Mă sună în mijlocul nopţii fie ca să mă întrebe ce mai fac, fie a văzut un ziar american. Pot să telefonez de aici?

Tatăl ei era la aeroportul din Roma, aşteptând să ia avionul spre casă, iar când vocea îi explodă în aparat, Matt se încruntă, iar Meredith tresări.

— Ce mama dracului faci acolo!? strigă el în clipa în care telefonista îi făcu legătura.

— Calmează-te, începu Meredith, dar tatăl ei nu voia să se calmeze.

— Ţi-ai pierdut minţile!? tună el. Te las singură două săptămâni şi figura ta apare pe toate ziarele alături de cea a ticălosului ăluia, apoi suntem ameninţaţi cu bombe… Lăsând la o parte problema cu Matt, Meredith încercă să-l liniştească în legătură cu bombele descoperite în magazine, crezând că la ele se referea.

— Să nu faci infarct acolo, îl imploră ea,

încercând să nu se piardă cu firea, stăpânindu-şi nervii încordaţi. Toate trei bombele au fost găsite şi dezamorsate, nimeni n-a fost rănit…

— Trei! zbieră el. Trei bombe? Despre ce vorbeşti?

— Despre ce vorbeşti tu? întrebă ea, dar prea târziu.

— Vorbeam despre farsa din New Orleans, spuse el, iar! Meredith îl simţi chinuindu-se să-şi păstreze calmul. S-au găsit trei bombe? Când? Unde?

— Astăzi. În New Orleans, Dallas şi aici.

— Ce s-a întâmplat cu vânzările?

— Ce era inevitabil, replică ea dându-şi toată silinţa să vorbească cât mai firesc şi încurajator. A trebuit să închidem magazinele, dar ne vom recupera pierderile.

Lucrez deja la un fel de licitaţie specială…

— Ce s-a întâmplat cu acţiunile?

— Au scăzut cu trei puncte.

— Şi Farrell? întrebă el indignat. Ce se întâmpla cu el? Să te ţii cât mai departe de el. Fără conferinţe de presă, nimic! Vorbea atât de tare, încât Matt n-avea cum să nu-l audă. Meredith se uită la el consternată şi neajutorată, dar în loc să-l acorde un zâmbet încurajator sau orice formă de sprijin moral, Matt aşteptă ca ea să refuze ordinul tatălui ei, însă cum ea n-o făcu imediat, se răsuci pe călcâie şi se duse la fereastră, rămânând cu spatele la ea.

— Ascultă-mă cu atenţie, îşi imploră Meredith tatăl cu o voce; tremurătoare, dorind să-l calmeze, n-are niciun sens să te enervezi pentru lucrurile astea şi să faci un infarct în aeroport.

— Nu-mi vorbi de parcă aş fi handicapat mintal! o avertiză el, dar vocea îi era încordată şi fu sigură că se oprise ca să înghită o pilulă. Aştept un răspuns despre Farrell.

— Nu cred că e cazul să discutăm despre asta la telefon.

— Nu mă mai duce cu vorba, fir-ar să fie! urlă el, iar Meredith îşi dădu seama că era poate mai bine să rezolve problema cum, în loc să amâne, mai ales că refuzul ei de-a discuta părea să-l enerveze şi mai mult.

— Bine, în regulă, discutăm acum, spuse ea calmă. Se opri, gândindu-se înnebunită la calea cea mai potrivită de a-i explica cum stăteau lucrurile. I se păru mai înţelept să înceapă mai întâi prin a-i alunga neliniştea, dacă se aflase sau nu despre minciuna lui de acum unsprezece ani. Aşa că începu de acolo. Ştiu că mă iubeşti, şi cu unsprezece ani în urmă ai făcut ce-ai crezut că era cel mai bine pentru mine… La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea, aşa că adăugă prudentă: Mă refer la telegrama pe care i-ai trimis-o lui Matt, anunţându-l că am făcut un avort. Am aflat despre ea…

— Unde naiba eşti acum? întrebă el bănuitor.

— În apartamentul lui Matt. Vocea lui vibra de furie şi de ceva ce aducea a frică, a panică.

— Vin acasă. Avionul meu pleacă peste trei ore. Ţine-te departe de el! Să n-ai încredere în Matthew Farrell. Nu-l cunoşti! revenind la tonul sarcastic, adăugă: Vezi dacă reuşeşti să împiedici compania să dea faliment până la întoarcerea mea, apoi închise. Meredith puse jos receptorul, apoi se uită la Matt, rămas tot cu spatele la ea,

acuzând-o parcă că nu se impusese cu mai multă forţă.

— A fost o zi de pomină, spuse ea cu amărăciune. Presupun că eşti supărat că nu i-am spus imediat mai multe despre noi. Fără să se întoarcă, Matt îşi ridică mâna şi îşi frecă obosit muşchii încordaţi de la baza gâtului.

— Nu sunt supărat, Meredith, spuse el simplu, cu o voce lipsită de inflexiuni. Încerc să mă conving că nu te vei duce înapoi când va sosi aici, că nu vei începe să te îndoieşti de mine sau de tine, sau, chiar mai rău, să începi să cântăreşti ce ai de câştigat şi ce ai de pierdut dacă rămâi cu mine.

— Despre ce vorbeşti? întrebă ea ducându-se lângă el. El îi aruncă o privire piezişă, sumbră.

— De câteva zile încerc să ghicesc ce va face când va sosi şi va afla că stai cu mine. Am descoperit abia acum.

— Te întreb încă o dată despre ce vorbeşti?

— Tatăl tău îşi va juca atuul. Te va face să alegi: el sau ea - preşedinţia companiei Bancroft sau nimic dacă rămâi cu mine. Şi nu sunt sigur, adăugă el oftând greu, care va fi preferinţa ta. Meredith era prea obosită. Prea stoarsă de puteri ca să ia în considerare o problemă pe care n-o avea încă.

— Nu se va ajunge la aşa ceva, spuse ea, crezând sincer că, odată cu trecerea timpului, va reuşi să-l convingă pe tatăl ei să-l accepte pe Matt. Sunt tot ce are, şi mă iubeşte în felul lui, spuse ea, ochii implorându-l să nu complice lucrurile şi mai mult. Şi pentru că mă iubeşte, va tuna şi va fulgera, şi s-ar putea să mă ameninţe cu aşa ceva,

dar până la urmă va ceda. Matt, te rog, încearcă să te pui în locul lui, îl îndemnă ea. Să zicem că ai o fiică de optsprezece ani pe care ai ferit-o de pericolele vieţii. Şi să presupunem că întâlneşte un bărbat mult mai în vârstă, de care eşti ferm convins că e un… un vânător de zestre, iar bărbatul ăla o lăsă însărcinată. Ce ai simţi pentru el? După o clipă de tăcere, Matt spuse tăios:

— L-aş un de moarte, dar aş găsi forţa să-l accept de dragul ei. Şi mai mult ca sigur că nu i-aş zdrobi inima lăsând-o să creadă că a părăsit-o. Şi nici n-aş încerca să-l mituiesc ca s-o facă, mai spuse el. Meredith înghiţi în sec.

— A încercat să-ţi dea bani?

— Da. În ziua în care te-am dus acasă.

— Ce i-ai spus? Matt se uită în ochii ei mari, tulburaţi de prea multe griji, îi zâmbi cu drag şi îşi puse braţul în jurul ei.

— I-am spus, şopti el, după ce gura lui coborî peste a ei sărutând-o îndelung, pătimaş, că nu cred că ar trebui să-şi bage nasul în vieţile noastre. Dar, murmură el cu o voce îngroşată, n-am folosit tocmai cuvintele astea. Se făcuse deja miezul nopţii când Matt o conduse jos la maşină. Extenuată de încercările prin care trecuse în acea zi, Meredith se prăbuşi pe scaunul de la volanul Jaguar-ului.

— Eşti destul de trează ca să conduci maşina? întrebă el cu mâna pe portiera deschisă.

— Aşa şi aşa, replică ea cu un surâs languros, întorcând cheia în contact. Radioul şi sistemul de încălzire porniră imediat ce motorul se trezi la viaţă.

— Vineri seară dau o petrecere în onoarea

actorilor piesei Fantomă de la Operă, spuse el. Va veni o mulţime de oameni pe care îi cunoşti. Va sosi şi sora mea şi m-am gândit să-ţi invit avocatul. Cred că cei doi se vor înţelege de minune.Aş vrea să… Meredith observă ezitarea lui şi zise tachinându-l:

— Dacă asta vrea să fie o invitaţie, atunci răspunsul meu e da.

— Nu voiam să-ţi cer să vii ca oaspete. Stingherită şi nedumerită, Meredith îşi aţinti privirea asupra volanului.

— Ah!

— Aş vrea să fii gazdă, Meredith. Înţelese acum motivele ezitării lui. O ruga să facă un gest care ar fi constituit un fel de semideclaraţie publică că erau un cuplu.

Se uită în ochii aceia irezistibili şi zâmbi capitulând.

— Costum şi cravată?

— Da, de ce?

— Pentru că, replică ea cu nonşalanţă, e foarte important ca gazda să ştie cum să se îmbrace.

— Râzând şi gemând în acelaşi timp, Matt o trase din maşină, o strânse la piept, dându-i o sărutare lungă, recunoscător şi uşurat. Încă o mai săruta când crainicul de la radio anunţă că trupul neînsufleţit al lui Stanislaus Spyzhalsky, arestat pentru că se dăduse drept avocatul unor clienţi, printre care Matthew Farrell şi Meredith Bancroft, fusese găsit într-un şanţ pe şoseaua din afara oraşului Bellville, Illinois. Meredith tresări şi se uită şocată la Matt.

— Ai auzit?

— Am aflat ceva mai devreme. Totala lui

indiferenţă şi faptul că nu-i spusese nimic i se părură cam ciudate lui Meredith, dar oboseala o împiedică să gândească logic, iar gura lui Matt se deschidea deja peste a ei.

CAPITOLUL 52

Inquest, agenţia de investigaţii aflată în proprietatea corporaţiei *Intercorp,* îşi avea cartierul general în Philadelphia condusă de Richard Olson, fost agent CIA. La ora opt și jumătate, când Matt ieşi din ascensor, Olson era deja prezent în sala de primire.

— Mă bucur să te văd, Matt, spuse el în timp ce-și strânseră mâinile.

— Îţi stau la dispoziţie peste cinci minute, promise Matt. Înainte de a începe trebuie să dau un telefon. Închizând uşa în urma lui, Matt se aşeză la masa de lucru și sună la numărul mai puţin cunoscut al preşedintelui unei bănci mari din Chicago. Îi răspunse după primul apel însuși președintele.

— Sunt Matt, spuse el intrând direct în subiect. *Reynolds Mercantile* îşi retrage împrumutul pentru Bancroft, așa cum am bănuit.La fel au făcut şi ceilalţi investitori găsiți de ei pentru companie.

— Economia merge ca vai de ea, iar investitorii se tem pentru banii lor, remarcă bancherul.Pe deasupra, în trimestrul ăsta, Reyndols Mercantile a avut deja două împrumuturi care se pare că nu vor fi onorate, aşa că o vreme vor fi și ei în căutare de finanţe.

— Ştiu asta, replică Matt nerăbdător. Ce-aș vrea

să aflu este dacă bombele sunt suficiente ca să-i determine să ajungă la concluzia că Bancroft a devenit o afacere prea riscantă și să pretindă lichidarea unei părţi a împrumuturilor pe care le au.

— Facem o încercare?

— Fă-o astăzi! îi porunci Matt.

— Abordând metoda despre care am discutat? întrebă bancherul, vrând să se asigure. Onorăm împrumuturile în numele trustului Collier, iar tu aranjezi să ne scapi de ele în şaizeci de zile?

— Exact.

— E în regulă dacă îi pomenesc lui Reynolds numele Collier? Nu va face legătura cu tine?

— E numele de fată al mamei, spuse Matt, nu va şti nimeni că eu sunt în spatele afacerii.

— Dacă se pune capăt nebuniei cu bombele, fără să aducă prejudicii prea mari companiei Bancroft, adăugă bancherul, s-ar putea să fim interesaţi în păstrarea împrumuturilor, odată ce situaţia va reveni la normal.

— În cazul ăsta, vom discuta termenii atunci, fu de acord Matt, grija lui principală fiind mult mai urgentă. Odată ce-i vei spune lui Reynolds că Collier Trust e dispus să-l scape de împrumuturile Bancroft, nu uita să adaugi că trustul vrea să finanţeze şi proiectul Bancroft din Houston. Fă-l s-o sune imediat pe Meredith Bancroft şi să-i dea vestea cea bună. Vreau ca ea să ştie că fondurile îi stau la dispoziţie.

— Treaba e ca şi făcută. După ce închise telefonul, Matt îi ceru lui Eleanor Stern să-l conducă în birou pe Richard Olson. Aşteptă cu răbdare încordată ca Olson să-şi dezbrace

paltonul, dar puse întrebarea care îl frământa înainte ca acesta să ia loc pe scaun.

— Ce ştie poliţia despre bombe?

— Nu prea multe, răspunse Olson, desfăcându-şi servieta şi scoţând un dosar pe care îl deschise pe genunchi.Au ajuns însă la nişte concluzii interesante, la fel ca şi mine.

— Să le auzim.

— În primul rând, poliţia crede că se dorea ca bombele să fie descoperite înainte de a se declanşa, o teorie susţinută de faptul că telefoanele au fost date din timp, aşa ca echipele de intervenţie să aibă destule ore la dispoziţie să le dezamorseze, iar bombele au fost plasate în locuri în care erau uşor de găsit. Mecanismul bombelor e opera unui profesionist. Îmi spune mie nasul că n-avem de-a face cu vreun ţicnit dornic să se răzbune pentru vreo ofensă adusă de magazin. Dacă poliţia are dreptate, şi eu cred că da, atunci, indiferent cine a pus bombele, n-a vrut în niciun caz să facă vreun rău magazinelor sau celor dinăuntru. Iar atunci singurul motiv logic e scăderea profiturilor magazinelor prin alungarea cumpărătorilor. Din câte am înţeles, de ieri încoace vânzările în magazinele Bancroft au scăzut vertiginos, Iar valoarea acţiunilor s-a prăbuşit într-un mod semnificativ. Întrebarea e cine ar dori aşa ceva şi de ce?

— Nu ştiu, spuse Matt, încercând să-şi stăpânească furia. Ţi-am spus ieri la telefon că se zvoneşte că cineva, în afară de mine, are de gând să-i preia. Indiferent cine ar fi persoana respectivă, a cumpărat acţiuni pe ascuns. Când am intrat în joc şi am început să cumpăr şi eu

acţiuni, le-am urcat preţul. După câte se pare, există o companie pusă pe acaparare, alta decât a mea, şi fie ca decis să mă sperie cu consecinţele bombelor, riscând profiturile Bancroft, fie nu face altceva decât să scadă preţul acţiunilor ca să le poată cumpăra mai ieftin.

— Ai vreo idee care ar putea fi compania asta?

— Absolut niciuna. Oricare ar fi, îşi doreşte Bancroft atât de mult, încât nu mai gândeşte logic. *Bancroft&Company* e înglodată în datorii, iar pe termen scurt nu e deloc o investiţie profitabilă.

— Dar pe tine treaba asta nu te deranjează.

— N-o fac pentru profit, replică Matt.

Cu francheţea sa obişnuită, Olsen trecu direct la miezul problemei:

— Atunci de ce le cumpărăm acţiunile? Cum răspunsul la întrebare fu o privire fixă şi o tăcere mormântală, Olsen îşi ridică braţele. Matt, caut motive care să n-aibă legătură cu profitul Dacă le-aş cunoaşte pe ale tale, s-ar putea să găsesc pe cineva cu motive similare sau cu motive care ne-ar da un indiciu cât de mic.

— Motivul iniţial a fost răzbunarea împotriva lui Philip Bancroft, spuse Matt, dorinţa de a păstra secret interesul său în companie pierzând teren în faţa necesităţii ca problema să fie rezolvată cât mai urgent.

— Există şi altcineva, cu o sumă mare de bani la dispoziţie, care să-şi dorească acelaşi gen de răzbunare?

— De unde dracu vrei să ştiu? întrebă Matt ridicându-se şi începând să se plimbe de colo-colo. E un ticălos arogant. Nu se poate să fiu singurul lui duşman.

— O.K.Vom începe de aici, îi vom căuta pe posibilii duşmani cu destui bani ca să se răzbune şi să profite preluând compania Bancroft.

— Mi se pare de-a dreptul ridicol.

— Nu la fel de mult dacă te gândeşti că nicio corporaţie legală, al cărui scop e profitul, n-ar apela la bombe ca să-şi slăbească prada.

— Tom, mi se pare ridicol, îl contrazise Matt. Mai devreme sau mai târziu vor trebui să-şi facă cunoscute intenţiile, iar în clipa aceea vor fi suspectaţi de amplasarea bombelor.

— Dacă nu există dovezi, n-au de ce să se teamă, replică Olsen pe un ton categoric.

CAPITOLUL 53

Pe la mijlocul amiezii, vânzările mergeau slab la toate magazinele, iar Meredith încerca să nu stea la pândă în faţa ecranelor computerelor. Mark Branden urma să se întoarcă în orice clipă din călătoria efectuată în New Orleans şi aştepta încă de dimineaţă ca tatăl ei să dea buzna în birou. Vestea dată de Phyllis că Parker o căuta la telefon fu o diversiune binevenită de la grijile prezente. O mai sunase o dată ca s-o înveselească şi presupusese că era un nou telefon menit să o încurajeze. Îi trecu prin minte că sentimentele ei pentru Parker nu trebuie să fi fost atât de profunde, pe cât şi le imaginase, pentru că n-ar fi trecut cu atâta uşurinţă de la stadiul de logodnică la cel de prietenă. Iar faptul că Parker se adapta la această schimbare cu o uşurinţă la fel de mare, o făcu să se întrebe de ce naiba se gândiseră să se căsătorească? Remarcile usturătoare ale Lisei

precum că relaţia dintre Parker şi Meredith îi lipsea focul, păreau să fi fost întemeiate.

Însă Meredith avea acum cu totul alte motive să se întrebe dacă obiecţiile Lisei la logodna lor nu avuseseră un substrat egoist. Posibilitatea o durea puţin, iar dacă Meredith n-ar fi avut pe cap atâtea probleme ar fi sunat-o pe Lisa şi ar fi încercat să-i vorbească.Pe de altă parte, era mai logic ca Lisa să pornească o discuţie şi ar fi trebuit s-o fi făcut-o până acum. Alungând deocamdată această problemă,

Meredith ridică receptorul.

— Salut, frumoaso, spuse Parker, în voce răsunându-i veselia. Te simţi în stare să faci faţă şi unor veşti bune?

— Nu sunt sigură că le-aş supravieţui, dar pune-mă la încercare, replică Meredith, zâmbind la rândul ei.

— Am găsit nişte investitori dispuşi să-ţi dea împrumutul ca să cumperi terenul din Houston şi să-ţi finanţeze construirea magazinului.Au intrat azi-dimineaţă în biroul meu ca nişte îngeri coborâţi din cer, dornici să-şi asume răspunderea împrumuturilor.

— E o veste minunată, replică Meredith, dar entuziasmul îi pieri îngrijorată de cum vor reuşi să plătească dobânzile la toate cele trei împrumuturi, dacă vânzările vor merge la fel de prost şi peste şase luni.

— Nu pari încântată.

— Îmi fac probleme pentru ritmul scăzut al vânzărilor din magazine, recunoscu ea. N-ar trebui să i-o spun bancherului companiei, dar e prietenul meu cel mai bun.

— Începând cu mâine dimineaţă, rosti Parker şovăind puţin, voi fi doar prietenul tău, punct. Meredith încremeni pe scaun.

— Ce vrei să spui?

— Ne trebuie bani lichizi, spuse el oftând în silă, aşa că-ţi predăm împrumuturile aceloraşi investitori care îţi vor finanţa proiectul din Houston. De acum încolo dobânzile vor fi făcute trustului Collier. Meredith strâmbă din nas, pierdută în gânduri.

— Cui?

— Unui parteneriat numit Collier Trust. Se folosesc de banca Criterion la o stradă de magazinul tău, iar ea a garantat pentru ei. Adevărul e că banca a luat legătura cu mine în numele lor. Trustul Collier e un parteneriat privat, dispune de un capital serios şi căutau împrumuturi profitabile pe care să le cumpere.Ca să fiu sigur, i-am verificat prin surse proprii. Este o firmă solidă cu mulţi bani.

Meredith se simţea vag neliniştită. În urmă cu câteva luni totul păruse stabil şi previzibil, relaţia băncii Reynolds Mercantile cu *Bancroft&Company*, şi viaţa ei personală. Acum, totul se afla într-un flux continuu, neaşteptat. Îi mulţumi lui Parker pentru că îi obţinuse finanţarea magazinului din Houston, dar, după ce închise telefonul, ceva în legătură cu *Collier Trust* continua să nu-i dea pace. Nu mai auzise niciodată de ei, dar numele îi părea cunoscut. Un minut mai târziu, în biroul ei păşi Mark Branden, mohorât şi nebărbierit, iar Meredith se pregăti să înfrunte problema mult mai urgentă a bombelor.

— Am venit aici direct de la aeroport, aşa cum

mi-ai cerut, îi explică el ca să-şi scuze înfăţişarea. Se dezbrăcă de palton, aruncându-l pe un scaun, când de afară se auziră exclamaţiile surprinse ale secretarelor. „Bun venit, domnule Bancroft!” şi „Bună ziua, domnule Bancroft!”. Meredith se ridică în picioare, adunându-şi curajul pentru confruntarea cu tatăl ei.

— Gata, s-auzim! începu Philip, trântind uşa în urma lui. Afurisitul ăla de avion a avut probleme cu motorul, altfel aş fi fost aici de câteva ore. Preluând conducerea în stilul său inimitabil, veni spre ei, dezbrăcându-se de palton şi întrebându-l pe Mark Branden:

— Ei bine, ce-ai aflat despre bombele astea? Cine e în spatele lor? De ce nu eşti în New Orleans? Magazinul pare să fie ţinta principală.

— Acum m-am întors din New Orleans şi deocamdată nu ne putem baza decât pe teorii, începu Mark răbdător, apoi se opri când Philip porni grăbit spre computerele de pe masa de lângă birou şi apăsă pe câteva butoane ale tastaturii ca să vadă rezultatul vânzărilor din toate magazinele. Comparându-le cu cifrele de anul trecut, faţa lui se făcu de un cenuşiu alarmant.

— Dumnezeule! șopti el. E mai rău decât m-aş fi aşteptat.

— Situaţia se va îmbunătăţi cât de curând, spuse Meredith, încercând să-şi liniştească tatăl, când acesta îşi aminti cu întârziere să o sărute pe obraz. Dacă lucrurile n-ar fi stat atât de cumplit, ar fi izbucnit în râs văzându-i înfăţişarea.

Deocamdată oamenii se ţin departe de magazinele noastre, adăugă ea, dar peste vreo două zile, când se va termina toată publicitatea

asta în jurul bombelor, se vor întoarce.

— Începe cu ziua în care am plecat, spuse el. Stai jos, Mark. Înainte de a-ţi asculta teoriile, aş vrea să aud câte ceva de la Meredith.Ai cumpărat deja terenul din Houston? Meredith îngheţă la menţionarea acelui proiect, apoi se uită la Mark.

— Vrei să aştepţi câteva minute afară, Mark, până discut cu tatăl meu…

— Nu vorbi tâmpenii, Meredith, spuse Philip, putem avea încredere în Branden, iar tu ar trebui să o ştii foarte bine.

— N-o ştiu, spuse ea, iritată de tonul lui, dar rămânând fermă pe poziţie. Mark, eşti drăguţ să ne laşi cinci minute? Aşteptă ca el să plece, apoi înconjură masa. Dacă vrei să discutăm despre proiectul Houston, va trebui să discutăm despre Matt. Eşti destul de calm ca să mă asculţi fără să te enervezi?

— Sigur că vom discuta despre Farrell. Dar mai întâi vreau să-mi salvez compania… Instinctul îi spuse lui Meredith că era momentul potrivit să-i povestească totul, inclusiv legătura ei cu Matt, acum când atenţia îi era îndreptată spre problemele legate de afaceri, iar Branden aştepta afară ca să-i informeze despre tot ceea ce aflase.

— Ai spus că vrei să auzi tot ceea ce s-a întâmplat şi îţi voi povesti totul, cât mai pe scurt şi în ordine cronologică, ca să nu dureze decât câteva minute, dar e mai bine să ştii că e implicat şi Matt.

— Începe! porunci el, încruntându-se.

— Bine, spuse ea întinzând mâna după jurnalul pe care îl ţinuse aşa cum îi ceruse el înainte de a pleca în croazieră. Frunzărind paginile, spuse: Am

încercat să cumpărăm terenul din Houston, dar în mijlocul negocierilor a fost cumpărat de altcineva. Îşi ridică capul şi îl privi calmă. De Intercorp… El tresări, ochii scăpărându-i de furie.

— Stai jos şi nu te agita, îl avertiză ea. Intercorp l-a cumpărat pentru douăzeci de milioane şi a ridicat preţul la treizeci. A fost opera lui Matt, accentuă ea, drept răzbunare împotriva ta, a descoperit că ai intervenit la comisia din Southville aranjând ca să-i fie refuzată cererea. Plănuia, de asemenea, să te dea în judecată şi odată cu tine şi pe senatorul Davies şi comisia de protecţie a mediului din Southville. Philip Bancroft păli vizibil, iar Meredith se grăbi să adauge: Problema s-a aranjat deja. Nu va exista niciun proces, iar Matt ne vinde terenul pentru douăzeci de milioane. Îl urmări atentă, încercând să descopere vreun semn de bunăvoinţă pentru Matt, dar chipul îi era încordat din cauza efortului de a-şi controla ura şi supărarea, aşa că Meredith reveni asupra jurnalului, întorcând alte pagini. Bucuroasă că Matt nu era prezent în chestiunea următoare, spuse:

— Sam Green m-a anunţat că la bursă se constată un interes deosebit pentru acţiunile noastre. Preţul lor a crescut vertiginos până săptămâna asta, apoi a început să scadă la fel de brusc din cauza bombelor. Vom afla cât de curând cine sunt noii acţionari şi câte au cumpărat…

— Sam a folosit cumva cuvântul preluare? întrebă el pe un ton aspru.

— Da, replică Meredith în silă, trecând la pagina următoare, dar am fost cu toţii de acord că e o grijă imaginară, pentru că la ora asta nu suntem o

companie care merită să fie preluată. După cum ştii deja, am avut o alarmă falsă la magazinul din New Orleans. A încetinit vânzările vreme de câteva zile, apoi au revenit la normal. Răsfoi restul paginilor, punându-l la curent cu tot ceea ce se întâmplase în absenţa lui, inclusiv telefonul de azi-dimineaţă prin care Parker o anunţa de noii investitori. Am terminat cu problemele companiei, spuse ea, urmărindu-i atentă chipul în căutarea vreunui semn că inima nu i-o luase razna. Arăta ca o statuie, dar culoarea îi revenise în obraji. Acum să trecem la problemele personale, şi la Matthew Farrell în mod deosebit. Punând întrebarea pe un ton voit sfidător, spuse: Te simţi în stare să discutăm acum despre el?

— Da, se răsti el. Adoptând un ton ceva mai blând, Meredith continuă:

— După ce-am aflat că el a cumpărat terenul din Houston, m-am dus la apartamentul lui ca să am o explicaţie. Dar în loc să dau de Matt, am dat peste tatăl lui, care m-a prevenit să mă ţin cât mai departe de Matt, acuzându-mă că am încercat să-i distrug viaţa fiului său şi că am făcut un avort în urmă cu unsprezece ani. Philip Bancroft strânse din maxilare, iar Meredith reluă calmă: în acel sfârşit de săptămână m-am dus la ferma lui Matt şi amândoi ne-am dat seama de ceea ce ai făcut, inclusiv faptul că l-ai împiedicat să mă viziteze la spital. Când am reuşit să judec totul la rece, spuse ea cu un zâmbet trist, am realizat că ţi-ai închipuit că mă protejezi de un bărbat pe care îl considerai un vânător de zestre fără scrupule. N-ar fi trebuit să te bagi între noi, adăugă ea cu toată seriozitatea. L-am iubit şi n-am putut niciodată să

trec peste durerea de a fi crezut că m-a părăsit, atât pe mine, cât şi pe copil.Ai reuşit să mă faci să sufăr mai mult decât ar fi făcut-o el vreodată. Dar ştiu că nu asta ţi-a fost intenţia, adăugă ea, scrutându-i chipul rigid. Cum el nu spuse nimic, Meredith vorbi mai departe:

— La o săptămână de la întâlnirea cu Matt, poliţia l-a arestat pe măscăriciul ăla de avocat pe care l-ai folosit ca să întocmească actele divorţului şi a început să se laude cu clienţii lui, provocând o reacţie extraordinară în presă, în legătură cu relaţia dintre mine, Matt şi Parker. Matt i-a plătit cauţiunea, l-a scos din închisoare şi l-a dus într-un loc sigur, apoi noi trei am ţinut o conferinţă de presă. Am încercat să abordăm situaţia cu cât mai mult haz şi să dăm dovadă de solidaritate în soluţionarea ei. Din nefericire, săptămâna trecută am fost toţi patru la un restaurant să sărbătorim ziua mea de naştere, Parker a băut prea mult… şi, hm, s-a produs o mică încăierare care ne-a adus din nou în atenţia presei. Aventurile noastre, adăugă ea încercând disperată să glumească şi să dea dovadă de optimism, au provocat o creştere fantastică a vânzărilor zile la rând, după conferinţa de presă, probabil o consecinţă a publicităţii. Tatăl ei zâmbi. Când vorbi în cele din urmă, glasul îi tremura de furie şi stupoare:

— Ai rupt logodna cu Parker, nu-i aşa?

— Da.

— Din cauza lui Farrell.

— Da, spuse ea încet, dar cu toată convingerea. Îl iubesc.

— Atunci eşti o idioată!

— Şi el mă iubeşte. Afirmaţia îl făcu pe tatăl ei

să ţâşnească din fotoliu, buzele arcuindu-i-se într-un zâmbet sardonic.

— Monstrul ăla nu te vrea pe tine, nu te iubeşte, vrea să se răzbune pe mine!

Tonul lui o duru aproape la fel de mult ca şi cuvintele, dar Meredith nu cedă.

— Matt înţelege că vreme de câteva săptămâni nu voi putea locui cu el, nu după spectacolul dat în sala de festivităţi şi după ce-am declarat în public că abia dacă ne cunoaştem şi nu există nicio posibilitate de reconciliere. Deci, încheie ea cu o voce hotărâtă şi fermă, voi doi va trebui să ajungeţi să vă acceptaţi unul pe altul. Nu voi pretinde că Matt nu e încă furios pe tine pentru ceea ce-ai făcut, dar mă iubeşte, iar asta îl va face în cele din urmă să uite trecutul, ba chiar să încerce să se împrietenească cu tine…

— Ţi-a spus el aşa ceva, Meredith? întrebă Philip cu un dispreţ muşcător.

— Nu, recunoscu ea, dar…

— Atunci dă-mi voie să-ţi repet ce mi-a spus mie acum unsprezece ani, scrâşni el izbindu-şi pumnii de suprafaţa biroului. Ticălosul ăla m-a avertizat, m-a ameninţat în propria mea casă, că, dacă intervin între tine şi el, mă va cumpăra, apoi mă va îngropa de viu. Cu unsprezece ani în urmă n-avea niciun sfanţ, aşa că a fost o ameninţare în vânt, dar acum nu mai e, nici vorbă!

— Ce făceai când te-a ameninţat cu aşa ceva? întrebă Meredith, ghicind deja răspunsul..

— N-o să-ţi ascund. Încercam să-l plătesc ca să plece, iar când a refuzat m-am repezit la el.

— Şi te-a lovit cumva? întrebă ea, ştiind că Matt n-ar fi fost în stare.

— Nu era atât de prost.Ne aflam în casa mea şi aş fi chemat poliţia. În plus, nu îndrăznea să te supere atacându-mă. Ştia că vei moşteni milioane de la bunicul tău şi voia să pună mâna pe ele. M-a prevenit de ceea ce se va întâmpla dacă voi apărea în calea lui, iar acum are de gând să mi-o plătească.

— N-a fost un avertisment, a fost o ameninţare deşartă, spuse Meredith încet, încercând să se pună în locul lui Matt şi să se gândească la ceea ce a simţit el atunci. Ce-ai fi vrut, să stea acolo nemişcat şi să te lase să-l umileşti şi să-l terorizezi, apoi să-ţi spună mulţumesc frumos? Are la fel de multă mândrie ca şi tine, şi e la fel de hotărât. De aia nu vă puteţi suferi unul pe altul.

Naivitatea ei îl lăsă cu gura căscată şi-l făcu să se holbeze la ea fără cuvinte, furia dispărându-i.

— Meredith, spuse el aproape cu blândeţe. Eşti o tânără foarte inteligentă, dar când vine vorba de Farrell ai rămas tot o prostuţă credulă. M-ai informat despre o serie de evenimente teribile, cu consecinţe dramatice asupra afacerilor noastre. Cu toate astea, nu ţi-a trecut prin minte că toate, inclusiv bombele, coincid cu revenirea lui Farrell în vieţile noastre?

— Oh, nu fi ridicol! spuse ea izbucnind în râs.

— Vom vedea noi cine e ridicol, o avertiză el fioros şi, aplecându-se peste masă, apăsă pe butonul interfonului. Trimite-l pe Branden. Şi anunţă-i pe Sam Green şi pe Alien Stanley că vreau să-i văd imediat. Îndată ce avocatul companiei şi contabilul intrară în cameră, Philip trecu la acţiune.

— Vom vorbi deschis la această întrunire, le

spuse el. Voi pune toate cărţile pe masă, dar ce vom discuta aici va rămâne strict secret. Clar? Cei trei bărbaţi încuviinţară prin scurte înclinări ale capului, apoi Philip i se adresă lui Branden:

— Să-ţi auzim teoria despre bombe.

— Poliţia crede, şi eu sunt de acord, explică Mark, că scopul bombelor n-a fost să provoace stricăciuni magazinelor. Dimpotrivă, au fost puse în locuri unde erau uşor de descoperit înainte de a exploda şi unde ar fi cauzat pagube minime. De fiecare dată telefoanele au fost date poliţiei din timp.Ba mai mult, aici, în Chicago, unde căutarea bombei a durat cel mai mult, s-a primit un telefon înainte de descoperirea bombei, cineva indicând chiar cam unde ar putea fi găsită. Totul arată că cine s-a ocupat de treaba asta n-a vrut să aducă prejudicii serioase clădirii. Foarte ciudat, spuse el sincer.

— Eu nu sunt de acord, spuse Philip batjocoritor. Mie mi se pare foarte logic.

— Cum aşa? întrebă Branden, fixându-l cu o privire uluită.

— Foarte simplu. Dacă te pregăteşti să lansezi o acţiune de preluare a unei companii constând din magazine şi eşti atât de mârşav ca să pui bombe astfel ca acţiunile să scadă şi le poţi cumpăra mai ieftin, atunci ai mare grijă ca bombele să nu provoace daune magazinelor, doar vor fi ale tale, nu?

În tăcerea apăsătoare care se lăsă, Philip se întoarse spre Sam Green.

— Vreau o listă cu numele fiecărei persoane, companii sau instituţii care a cumpărat mai mult de o mie de acţiuni în ultimele două luni.

— O pot întocmi până mâine, spuse Sam Green. Am început-o deja la cererea lui Meredith.

— O vreau mâine la prima oră! porunci Philip, apoi i se adresă lui Branden. Vreau să-l verific pe Matthew Farrell şi să afli orice informaţie despre el.

— Mi-ar fi de mare ajutor dacă aş şti ce gen de informaţie să caut, spuse Mark.

— Mai întâi, vreau numele fiecărei companii în care deţine acţiuni şi a fiecărui om de afaceri cu care are relaţii. Vreau să ştiu totul despre situaţia lui financiară, unde îşi ţine banii, sub ce nume. Vreau nume. Meredith ştia deja ce avea de gând să facă cu numele alea, le va căuta pe lista cu noii deţinători ai acţiunilor, pe care Sam urma s-o termine mâine.

— Allen, îi spuse el contabilului, vei lucra cu Sam şi Mark. Nu vreau ca în această vânătoare de informaţii să fie implicată şi o altă persoană, pentru că nu vreau ca angajaţii magazinului să afle din bârfe că vânăm informaţii despre delincventul care e însurat cu fiica mea…

— E ultima oară când mai vorbeşti aşa despre el fără să ai dovezi, spuse Meredith furioasă.

— În regulă, acceptă el, atât de convins că avea dreptate, încât nu şovăi nici măcar o secundă. După plecarea bărbaţilor, Meredith îl urmări în tăcere cum se apleacă şi ridică press-papierul şi îl răsuceşte în mână, devenind parcă prea stingherit ca să se uite la ea. Ştiu că au existat divergenţe între noi, începu el şovăind. Ştiu că am acţionat de prea multe ori unul împotriva altuia şi în mare parte a fost vina mea. Cât am zăcut pe vasul ăla, m-am gândit foarte mult la ceea ce mi-ai spus

când te-am anunţat că nu vreau să devii preşedinta companiei. M-ai învinuit că nu… se opri să-şi dreagă glasul, că nu te iubesc, dar te înşeli, îi aruncă o privire jenată, apoi se uită încruntat la press-papierul din mâna lui şi recunoscu:

Cât am fost în Italia i-am făcut o vizită mamei tale.

— Mamei? repetă Meredith cu o voce lipsită de orice expresie, de parcă o astfel de persoană ar fi fost mai mult un mit.

— N-a fost o împăcare sau ceva de genul ăsta, afirmă el repede. De fapt, ne-am certat. M-a acuzat că am învinuit-o de infidelităţi pe care nu le-a comis… Lăsă o clipă fraza în suspensie, iar din fizionomia lui preocupată Meredith deduse că îşi imagina că aşa ceva era posibil. Înainte să apuce să reacţioneze la această declaraţie şocantă, tatăl ei continuă: Mama ta mi-a spus şi ea ceva, ceva la care m-am gândit în timpul zborului spre casă.

Trase adânc aer în piept şi îşi ridică privirea spre Meredith.

— M-a acuzat că sunt gelos şi încerc să-i controlez pe oamenii pe care îi iubesc. A spus că le impun restricţii nedrepte pentru că mă tem că-i voi pierde. Poate că în cazul tău lucrul ăsta să fi fost adevărat în ceea ce priveşte trecutul. Meredith simţi cum i se pune în gât un nod dureros, dar cuvintele care urmară fură reci şi dure:

— La ora actuală, sentimentele mele pentru Farrell n-au nicio legătură cu gelozia.

Încearcă să distrugă tot ce-am construit, tot ce am, lucrurile care într-o zi vor fi ale tale. Nu-l voi lăsa s-o facă.Aş face orice, orice ca să-l opresc.

Vorbesc foarte serios. Meredith deschise gura să-i ia apărarea lui Matt, dar Philip ridică mâna ca s-o împiedice.

— Când îţi vei da seama că am dreptate, va trebui să alegi, Meredith. Farrell sau eu, şi sunt convins că vei face alegerea corectă, în ciuda atracţiei pentru acest bărbat.

— Nu va exista o astfel de alegere, pentru că Matt nu face ce presupui tu.

— Ai fost mereu oarbă în privinţa lui. De data asta n-o să te las să închizi ochii şi să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic. Cât timp îi vom investiga afacerile, vei continua să rămâi preşedinta companiei. *Bancroft&Company* e dreptul tău prin naştere şi m-am înşelat încercând să te împiedic să preiei controlul. Din câte am auzit de la Sam şi Allen, ai acţionat rapid şi înţelept. Singura ta greşeală a fost una uşor de înţeles, ai eliminat posibilitatea unei preluări pentru că n-ai văzut niciun motiv logic ca să ne vrea cineva. Motivul n-are nimic de-a face cu logica sau cu afacerile, se numeşte răzbunare, aşa că e normal să-l fi trecut cu vederea. După ce vom aduna toate datele, o avertiză el, va trebui să iei o poziţie oficială. Va trebui să te hotărăşti dacă te vei alătura duşmanului sau vei lupta pentru compania care îţi aparţine pe drept. Şi va trebui să anunţi decizia ta consiliului de conducere.

— Dumnezeule, te înşeli atât de mult în privinţa lui Matt…

— Sper să nu mă înşel în privinţa ta, o întrerupse el, pentru că îmi pun toată încrederea în tine că nu-l vei alerta. Întinse mâna după palton, arătând dintr-o dată foarte obosit şi

bătrân, apoi spuse: Sunt extenuat.Mă duc acasă să mă odihnesc. Voi veni şi mâine, dar deocamdată voi folosi sala de şedinţe. Sună-mă dacă Branden află ceva nou.

— Bine, dar vreau să-mi promiţi ceva, spuse ea cu o voce calmă, dar sfidătoare.

El se întoarse spre ea cu mâna pe mânerul uşii.

— Ce să-ţi promit?

— Că dacă se va dovedi că Matt e nevinovat, nu numai că-i vei cere scuze pentru toate lucrurile pe care le-ai făcut, dar îţi vei da toată silinţa să te împrieteneşti cu el. În plus, vreau să-i informezi pe Mark şi pe Sam sau pe oricine altcineva faţă de care ţi-ai permis să-l calomniezi că te-ai înşelat teribil în privinţa lui.

El încercă să treacă peste această posibilitate greu de imaginat printr-o ridicare din umeri, dar Meredith era hotărâtă să ajungă la o înţelegere cu el.

— Da sau nu?

— Da, se răsti el. După plecarea lui, Meredith se lăsă să cadă pe scaun. Nu credea nici măcar pentru o secundă că exista vreun motiv să-l prevină pe Matt, dar era vag nemulţumită de faptul că, acceptând să tacă, fusese manipulată subtil împotriva lui. În acelaşi timp, era profund emoţionată că tatăl ei îi declarase că o iubeşte şi că aproba ceea ce făcuse în absenţa lui. Însă întreaga fiinţă îi era dominată de speranţă, speranţă că, atunci când lucrurile se vor lămuri, iar tatăl ei îi va cere scuze lui Matt, acesta va fi destul de generos să le accepte. Era ameţitoare posibilitatea ca bărbaţii pe care îi iubea să renunţe la duşmănie şi ură, chiar dacă nu vor

ajunge vreodată prieteni. În ciuda optimismului şi a încrederii, unul dintre lucrurile spuse de tatăl ei continua să nu-i dea pace.La cina cu Matt, luată într-un colţ umbrit al unui restaurant mai puţin cunoscut, când Matt o întrebase cum decursese întrevederea dintre ea şi tatăl ei, Meredith îi povestise aproape totul, lăsând deoparte ideea absurdă că Matt s-ar afla în spatele bombelor şi a inexistentei încercări de preluare a companiei. Era dispusă să nu scoată un cuvânt în schimbul promisiunii făcute de tatăl ei că îşi va cere scuze dacă se va dovedi că se înşelase. Dar aşteptă anume până seara târziu, după ce se întoarseră în apartamentul ei şi făcură dragoste, ca să-l întrebe despre una din remarcile tatălui ei, care o sâcâise toată seara. Aşteptă, pentru că nu voia ca întrebarea să sune ca o acuzaţie sau ca o confruntare, întins lângă ea în pat, Matt se uită la ea.

— Vino acasă cu mine, şopti el chinuit de dorinţă. Ţi-am promis paradisul şi nu ţi-l pot oferi dacă locuim în două locuri diferite şi pretindem că suntem căsătoriţi numai pe jumătate.Pe faţa lui Meredith apăru un zâmbet fugar, care fu suficient să-l pună în alertă. Luându-i bărbia între degete, îi întoarse capul spre el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el calm.

Având mare grijă ca vocea să-i sune cât mai neutră, Meredith îşi ridică ochii spre el.

— E ceva ce mi-a spus tata, recunoscu ea. Imediat ce pomeni de Philip Bancroft,

Matt strânse din maxilare.

— Ce ţi-a spus?

— Mi-a spus că în urmă cu mulţi ani l-ai

ameninţat că-l vei cumpăra şi-l vei îngropa de viu, dacă va încerca să intervină între noi. N-ai spus aşa ceva, nu?

— Ba da, replică el tăios, apoi adăugă ceva mai blând. Când am spus lucrurile astea, tatăl tău încerca să mă mituiască şi să mă intimideze ca să te părăsesc. Aşa că l-am ameninţat la rândul meu.

— Dar n-ai vorbit serios, nu-i aşa? întrebă ea, privirea ei scrutându-i chipul.

— La vremea aceea vorbeam foarte serios. Întotdeauna vorbesc serios, şopti el, gura lui lăsându-se peste a ei. Dar, murmură el, buzele atingându-i obrazul ca nişte petale, uneori mă mai răzgândesc…

— Iar prin a-l îngropa, insistă Meredith, ai vrut să spui că-l vei ucide?

— Era în sens figurativ, nu ad litteram, deşi la vremea aia mi-ar fi plăcut grozav să-i trag câţiva pumni. Liniştită, dar fără să fie încă mulţumită pe deplin, Meredith îşi puse degetele pe buzele lui, împiedicându-l să-i abată atenţia cu un alt sărut.

— De ce i-ai spus că ai de gând să-l cumperi? El îşi ridică capul, încruntându-se simţind îndoiala din vocea ei.

— Refuzasem să-i primesc banii şi-l ascultam acuzându-mă că-ţi doresc milioanele şi nu pe tine. I-am spus că n-am nevoie de ele, că într-o zi voi avea destui bani ca să-l cumpăr şi să-l vând. Cred că am folosit exact cuvintele astea. Iar prin a-l îngropa, m-am referit la acelaşi lucru, că voi fi în stare să-l cumpăr şi să-l vând. Faţa lui Meredith se lumină, îi trase capul în jos, degetele mângâindu-i uşor obrajii.

— Mă săruţi sau nu? şopti ea zâmbind.

CAPITOLUL 54

Zâmbetul încă îi mai încălzea inima a doua zi dimineaţă, când se aplecă să ia ziarul aflat la uşă. Titlul aproape c-o făcu să cadă în genunchi.

Matthew Farrell interogat în legătură cu uciderea lui Stanis-laus Spyzhalski. Cu inima bubuindu-i în piept, Meredith ridică ziarul şi citi articolul de fond. Începea printr-o prezentare a întregului fiasco provocat de avocatul impostor care le făcuse rost de documente false de divorţ şi se încheia cu afirmaţia prevestitoare de rele că Matt fusese interogat de poliţie ieri după-amiază. Meredith se holbă la acea propoziţie într-o stare de şoc. Matt fusese interogat ieri. *Ieri.* Și nu numai că nu spusese niciun cuvânt noaptea trecută, dar arătase şi se purtase de parcă toate ar fi fost în regulă. Complet năucită de dovada incontestabilă a capacităţii lui de a-şi ascunde emoţiile, de a o înşela până şi pe ea, se întoarse încet în apartamentul ei, pregătindu-se de lucru, intenţionând să-l sune imediat ce va ajunge la birou.

Când sosi, o găsi pe Lisa plimbându-se agitată prin faţa biroului ei.

— Meredith, trebuie să vorbesc cu tine, spuse ea după ce închise uşa în urma ei.

Meredith se uită la prietena ei din copilărie, iar nesiguranţa ei privind loialitatea Lisei se văzu imediat în zâmbetul ei abia schiţat.

— Mă tot întrebam când o să ajungi şi la treaba asta?

— La ce te referi? Meredith o privi nedumerită.

— Mă refer la Parker. Asta păru să o arunce pe Lisa într-o disperare profundă.

— Parker? Of, Dumnezeule, am vrut să-ţi vorbesc despre el, doar că nu mi-am adunat încă curajul. Meredith, o imploră ea ridicându-şi mâinile, apoi lăsându-le să cadă neajutorate, ştiu că trebuie să mă crezi cea mai mare mincinoasă din lume pentru felul cum l-am luat la mişto de faţă cu tine, dar îţi jur că n-am făcut-o ca să încerc să te împiedic să te măriţi cu el. Încercam să mă împiedic să-l vreau, să mă conving că nu era decât un bancher ţâfnos. Şi, la naiba, nu erai cu adevărat îndrăgostită de el, uită-te cât de repede ai căzut în braţele lui Matt imediat ce s-a întors. Faţada sfidătoare se prăbuşi. Oh, te rog! Nu mă un! Te rog, Meredith, spuse ea, iar vocea i se frânse, te iubesc mai mult decât îmi iubesc surorile şi m-am urât că îl iubeam pe bărbatul pe care îl doreai… Pe neaşteptate erau din nou fetele din clasa a opta, care se certaseră şi se înfruntaseră pe terenul de joacă de la St. Stephen, numai că acum erau mai în vârsta şi mai înţelepte, ştiind să aprecieze valoarea prieteniei lor. Lisa se uită la ea, lacrimile, sclipindu-i în ochi.

— Te rog, şopti ea. Nu mă un. Meredith respiră adânc.

— Nu te pot un, replică ea, un zâmbet mic apărându-i în colţul gurii. Şi eu te iubesc şi, pe deasupra, eu n-am surori… Râzând şi plângând, Lisa se aruncă în braţele ei şi, aşa cum făcuseră cu mult timp în urmă, când purtaseră uniforme şcolare şi nu taioare şic, se îmbrăţişară strâns, râseră şi încercară să nu plângă.

— Nu ţi se pare un pic… incestuos? întrebă Lisa

zâmbind ruşinată, după ce se depărtară una de alta. Eu şi Parker?

— Ba da, adevărul e că da… mai ales în dimineaţa când te-am sunat şi eraţi amândoi în pat. Împreună.. Lisa începu să râdă, apoi deveni serioasă.

— De fapt, n-am venit să discut despre Parker. Am venit să te întreb despre interogatoriul lui Matt. Am văzut ziarele de dimineaţă şi, îşi întoarse capul, privirea zăbovindu-i prin încăpere, bănuiesc că am venit să mă linişteşti că totul e în regulă. Vreau să spun că… poliţia crede că l-a ucis pe Spyzhalski?

Reprimându-şi izbucnirea de loialitate jignită, Meredith spuse calmă:

— De ce ar crede aşa ceva? Dar, mai important, de ce ai crede tu?

— Nu cred, protestă Lisa simţindu-se ca o mizerabilă. Doar că îmi amintesc conferinţa de presă, când îi vorbea avocatului său de la telefonul cu difuzor. Matt era teribil de furios pe Spyzhalski, oricine îşi dădea seama de asta, şi ferm hotărât să te apere de orice fel de scandal. Apoi a zis ceva care mi s-a părut… ciudat şi… ameninţător, chiar şi atunci.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Meredith mai mult nerăbdătoare decât supărată.

— Vorbesc despre ce-a zis Matt când avocatul lui l-a avertizat că Spyzhalski e un ţicnit care vrea să se dea în spectacol în sala de judecată. Matt i-a spus avocatului să-l facă pe Spyzhalski să se răzgândească şi să-l scoată din oraş. Iar Matt a comentat că după aceea „se va ocupa de el”. Nu crezi, încheie Lisa, privirea ei neliniştită scrutând

faţa lui Meredith, că modul lui de a se „ocupa” de el s-ar putea să fi fost o bătaie bună, apoi aruncarea lui într-un şanţ?

— E lucrul cel mai absurd şi mai revoltător pe care l-am auzit în toată viaţa mea! replică Meredith cu o voce joasă, explozivă, dar cuvintele tatălui ei le făcură pe amândouă să se rotească repede.

— Nu cred că poliţia va considera absurdă afirmaţia asta, anunţă el din pragul uşii de legătură cu sala de şedinţe. În plus, e de datoria ta să informezi poliţia.

— Nu, spuse Meredith intrând în panică, gândindu-se cum ar putea fi interpretată de poliţie remarca lui Matt, apoi îi veni o inspiraţie. Se simţi atât de uşurată, încât zâmbi. Sunt soţia lui Matt. Nu e de datoria mea să repet aşa ceva, nici măcar în faţa juraţilor. Philip se uită la Lisa.

— L-ai auzit şi tu, iar tu nu eşti măritată cu ticălosul ăla. Lisa îşi întoarse capul spre Meredith şi îi văzu rugămintea din ochi. Fără să ezite, trecu imediat de partea ei.

— Adevărul e, domnule Bancroft, minţi ea cu un zâmbet spăşit, că nu cred ca Matt să fi rostit tocmai cuvintele astea. Nu, sunt convinsă că n-a fost aşa. Ştiţi doar că am o imaginaţie extrem de bogată, adăugă ea, ieşind din birou cu spatele, de aceea nu sunt un designer atât de apreciat, am o imaginaţie extrem de. Vie.

După ce tatăl ei îşi transferă asupra ei căutătura cruntă, Meredith îi atrase atenţia asupra unui lucru care îi trecu prin minte abia atunci.

— Ştii, spuse ea cu un calm imperturbabil, în încercarea ta disperată de a-l acuza pe Matt de

toate, te împiedici de propria-ţi logică.Pe de o parte, îl învinuieşti că n-are niciun fel de sentimente pentru mine şi că mă foloseşte doar ca să re răzbune pe tine. Dacă e adevărat, cum poţi crede că a fost în stare să-l ucidă pe Spyzhalski ca să mă ferească de scandal? Ştiu imediat că marcase un punct în favoarea lui Matt, pentru că tatăl ei înjură în barbă şi ieşi afară, dar în clipa următoare Meredith simţi cum inima i se opreşte în loc amintindu-şi de o altă replică a lui Matt. În noaptea în care se găsise cadavrul lui Spyzhalski, îl tachinase în legătură cu propunerea lui de a atrage atenţia reporterilor asupra sa ori de câte ori va intra în parcarea din clădirea lui.Ai face tu aşa ceva?

Numai pentru mine? glumise ea, dar răspunsul lui nu fusese dat în glumă, ci cu o solemnitate înverşunată. Habar n-ai, spusese el, cât de multe aş face pentru tine.

Meredith se duse la masă, îşi clătină capul, alungând gândul.

— Destul! se preveni singură cu voce tare. Te laşi influenţată de bănuielile tuturor.

Însă la ora şase în seara aceea îi fu aproape imposibil să n-o facă.

— Iată primele dovezi, Meredith, o informă tatăl ei intrând furios în birou, însoţit de Mark Branden şi aruncând pe masă două rapoarte. Cuprinsă brusc de presimţiri rele, Meredith împinse deoparte referatul privind bugetul publicitar la care lucrase, se uită la feţele sumbre ale celor doi bărbaţi, apoi trase rapoartele spre ea. Primul prezenta o informare asupra trecutului lui Matt întocmită de Mark.

Numele companiilor deţinute de Matt erau însemnate cu roşu, la fel ca operaţiunile financiare la care fusese sau era implicat, şi nu erau puţine.

Opt nume aveau în dreptul lor câte un X mare, roşu. Se uită la celălalt raport conţinând numele oamenilor, instituţiilor şi companiilor care achiziţionaseră mai mult de o mie de acţiuni Bancroft, iar inima începu să-i bubuie înspăimântată.

Cele opt nume din primul raport apăreau şi în cel al noilor acţionari. O socoteală simplă arăta că Matt achiziţionase deja un bloc imens de acţiuni Bancroft, toate cumpărate în numele altora.

— Şi asta e numai începutul, spuse tatăl ei. Lista de acţionari nu e la zi, iar raportul despre Farrell nu e încă complet. Numai Dumnezeu ştie câte alte acţiuni a mai cumpărat şi pe numele lui. Când preţul acţiunilor a crescut, Farrell s-a gândit că nişte bombe amplasate în magazinele noastre le va face să scadă ca să le poată cumpăra mai ieftin, peci, spuse el punându-şi palmele pe suprafaţa mesei, ai de gând să recunoşti că el e cel care se află în spatele întâmplărilor din ultimul timp?

— Nu! spuse Meredith pe un ton aspru. Dar aşa să-i ajute Dumnezeu, nu mai era sigură dacă neagă că avea dreptate sau nega capacitatea ei de a recunoaşte. Toate astea nu dovedesc altceva decât că s-a hotărât să cumpere acţiuni.Ar putea exista mai multe motive. E posibil să-şi fi dat seama că suntem o investiţie profitabilă pe termen lung şi l-a… l-a amuzat ca să se îmbogăţească pe seama companiei tale. Se ridică, genunchii tremurându-i, şi se uită la cei doi bărbaţi. De aici şi până la a pune bombe în magazine şi a omorî

oameni e drum foarte lung.

— De ce am crezut oare că eşti dotată cu inteligenţă?

Replică Philip pe un ton vexat şi furios. Ticălosul ăla are deja terenul din Houston şi numai Dumnezeu ştie cât din această companie. Are destule acţiuni ca să capete un loc în consiliul de conducere şi…

— S-a făcut târziu, îl întrerupse Meredith, dar vocea îi era încordată. Îşi băgă grăbită câteva dosare în servită.Mă duc acasă şi voi încerca să lucrez acolo. Tu şi cu Mark n-aveţi decât să continuaţi această, această vânătoare de vrăjitoare, dar fără mine.

— Ţine-te cât mai departe de el, Meredith! o avertiză tatăl ei când ea porni spre uşă. Dacă n-o vei face s-ar putea să fii considerată complice. Până vineri, cel târziu, vom avea destule dovezi ca să-l predăm autorităţilor… Ea îşi întoarse capul, încercând să arate dispreţuitoare.

— Care autorităţi?

— La început, comisiei de control şi siguranţă a bursei. Dacă a achiziţionat deja cinci procente din acţiunile noastre, după cum sunt sigur că a făcut-o, atunci a încălcat legea pentru că n-a anunţat comisia. Iar dacă a încălcat legea aceea, poliţia nu-l va mai crede curat ca lacrima în cazul morţii unui avocat şi a amplasării bombelor… Meredith ieşi şi închise uşa în urma ei. Reuşi cumva să-i salute pe directorii întâlniţi în drum spre parcare, dar odată ajunsă pe scaunul din faţă al maşinii dăruite de Matt, echilibrul interior se duse naibii. Dacă l-ar vedea pe Matt, îşi zise ea, dacă i-ar vedea faţa şi ochii, şi i-ar auzi vocea, s-ar linişti că

nu făcuse niciunul dintre lucrurile de care îl acuza tatăl ei. Se decise să se ducă la el. Apăsând pe soneria de lângă uşile duble ale apartamentului lui Matt, îşi mai repeta încă că singurul motiv pentru care dorea să-l vadă era să se liniştească şi să-şi împiedice imaginaţia s-o ia razna. Matt îi trecuse deja numele pe lista vizitatorilor permanenţi, aşa că habar n-avea de sosirea ei. Uşa îi fu deschisă de Joe O'Hara, mutra lui simpatică fiind brăzdată imediat de un zâmbet larg.

— Bună, doamnă Farrell! Matt va fi foarte fericit să te vadă. Nimic nu l-ar face mai fericit, prezise el coborându-şi vocea şi uitându-se în spatele ei, decât dacă ai fi adus cu dumneata şi nişte valize.

— Mă tem că nu, spuse Meredith zâmbind fără să vrea de incredibilul său tupeu. În casa de burlac a lui Matt, Joe părea un fel de „geniu universal", şofer şi bodyguard, iar în orele libere răspundea la uşă, la telefon şi chiar gătea din când în când. Acum, că se mai obişnuise cu trupul lui de zdrahon, cu faţa oacheşă, sinistră, îi amintea mai degrabă de un urs, chiar dacă de unul extrem de periculos.

— Matt e în bibliotecă, spuse el închizând uşa. Şi-a adus o grămadă de dosare, dar nu se va supăra să fie întrerupt. Vrei să te duc la el?

— Nu, mulţumesc, spuse Meredith zâmbindu-i peste umăr. Cunosc drumul.

— Tocmai mă pregăteam să plec pentru vreo două ore, adăugă el pe un ton plin de subînţelesuri, iar Meredith îşi reprimă o izbucnire stupidă de jenă provocată de ceea ce credea el că era motivul vizitei inopinante. Se opri în pragul bibliotecii, încântată şi liniştită de imaginea lui

Matt. Stătea pe un fotoliu din piele,. Cu glezna proptită de genunchi, citind nişte documente şi făcând însemnări pe margine. O mulţime de alte rapoarte şi referate era împrăştiată pe masa joasă din faţa lui. El îşi ridică privirea, o văzu stând în pragul uşii, iar strălucirea bruscă a zâmbetului său sincer, dezarmant, îi dădu o senzaţie de alinare euforică.

— Probabil că e ziua mea norocoasă, spuse el ridicându-se şi venind spre ea.

Credeam că nu vei putea să mă vezi în seara asta, ceva legat de nevoia de a-ţi termina munca şi a dormi toată noaptea. Bănuiesc că îmi fac iluzii prea mari, adăugă el cu un nou zâmbet cuceritor, sperând că ţi-ai adus şi valizele?

Meredith izbucni în râs, dar sună fals până şi în urechile ei.

— Joe m-a întrebat acelaşi lucru.

— Va trebui să-l dau afară pentru impertinenţă, o tachină Matt, trăgând-o în braţe şi sărutând-o pătimaş. Ea încercă să-i răspundă cu ardoare, dar n-o trăgea inima, iar el îi simţi imediat starea de spirit. Ridicându-şi capul, îi studie chipul uşor nedumerit.

— Oare de ce am senzaţia că nu-ţi stă mintea la ce facem? întrebă el.

— Intuiţia ta e mult mai bună decât a mea. Mâinile lui alunecară în jos pe braţele ei, apoi îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi, încruntându-se.

— Asta ce vrea să însemne?

— Înseamnă că nu prea reuşesc să ghicesc ce se întâmplă în mintea ta, replică Meredith cu mai multă forţă decât intenţionase şi realiză, tresărind, că nu venise aici ca să-şi găsească liniştea

sufletească. Venise să primească nişte răspunsuri.

— Mai bine mergem în sufragerie, e mai confortabil, şi acolo îmi poţi explica înţelesul acestei remarci. Meredith dădu din cap şi îl urmă, dar odată ajunşi acolo se simţea prea plină de neastâmpăr ca să ia loc şi prea stingherită ca să-l înfrunte cu acuzaţiile ei încă nerostite. Foindu-se neliniştită sub privirea lui calmă, se uită prin încăpere… Sesizându-i încordarea, Matt rămase în picioare, iar când i se adresă, vocea îi fu uimită şi aspră:

— Ce te frământă? Surprinsă de tonul lui, îşi îndreptă brusc privirea spre faţa lui şi îi spuse exact ce-o frământa:

— De ce nu mi-ai spus noaptea trecută că poliţia te-a interogat în legătură cu moartea lui Spyzhalski? Cum de-ai putut petrece cu mine cea mai mare parte a nopţii fără să dai măcar un semn că… că te numeri printre suspecţi?

— Nu ţi-am spus pentru că aveai deja destule pe cap.

Şi în al doilea rând, poliţia îi interoghează pe mulţi dintre „clienţii” lui Spyzhalski, iar eu nu sunt suspectat de moartea lui. Văzu uşurarea şi nesiguranţa pe care încerca să le ascundă şi strânse din maxilare. Sau sunt?

— Ce să fii?

— Suspect de crimă, în ochii tăi.

— Fireşte că nu! Dându-şi părul de pe frunte cu un gest nervos, îşi întoarse capul, incapabilă să continue cu întrebările şi urându-se pentru neîncrederea care o silea să le pună. Îmi pare rău, Matt. Am avut o zi îngrozitoare. Tata e convins că cineva va lansa asupra noastră o acţiune de

preluare. Expresia lui rămase neschimbată, impenetrabilă, prudentă. E de părere că cine a pus bombele în magazine s-ar putea să fie aceeaşi persoană sau grup de persoane care plănuiesc să ne ia compania.

— E posibil să aibă dreptate, spuse el, iar din tonul tăios ştiu că începea să-şi dea seama că-l bănuia pe el şi că o va dispreţui. Complet distrusă, îşi întoarse din nou capul, iar privirea îi căzu pe fotografia înrămată a mamei şi tatălui lui zâmbind la nuntă. Găsise o fotografie similară în albumul împachetat la fermă.

Fotografiile… Numele de sub ele… Numele. Numele de fată al mamei lui era *COLLIER*. *Trustul Collier* cumpărase împrumuturile companiei. Dacă n-ar fi fost asaltată de alte probleme, ar fi făcut imediat legătura. Privirea îi zvâcni spre faţa lui Matt.

— Numele de fată al mamei tale e Collier, nu-i aşa? întrebă ea, simţind o usturime în gât. Tu eşti trustul Collier, nu-i aşa?

— Da, spuse el urmărind-o atent, nesigur parcă de ce reacţiona aşa.

— Oh, Dumnezeule! spuse ea retrăgându-se cu un pas.Ne cumperi acţiunile şi ne-ai cumpărat şi împrumuturile. Ce pui la cale, să ne preiei şi să ne închizi dacă întârziem cu plata dobânzilor?

— E ridicol ce spui, rosti el stăruitor, venind spre ea. Meredith, încercam să te ajut.

— Cum? strigă ea, smucindu-se din braţele lui. Cumpărându-ne împrumuturile şi acţiunile?

— Ambele…

— Minţi! replică ea şi totul începu să capete contur, iar obsesia oarbă legată de el cedă locul

realităţii dureroase.Ai început să cumperi acţiuni a doua zi după ce-am luat prânzul împreună, imediat după ce-ai aflat că tata îţi blochează cererea la comisia de protecţie a mediului. Am văzut datele. Nu încercai să mă ajuţi.

— Nu, atunci nu, răspunse el cu o sinceritate disperată. Am cumpărat primele acţiuni cu intenţia fermă de a acumula suficiente ca să obţin un loc în consiliul de conducere sau posibilitatea de a controla profiturile.

— Şi ai continuat să le cumperi, îl repezi ea. Numai că acum acţiunile te costă mai puţin, nu-i aşa, preţul lor a scăzut vertiginos de la bombele alea. Spune-mi ceva, îi ceru cu o voce care tremura de indignare, dar de data asta spune-mi adevărul, întregul adevăr. L-ai ucis pe Spyzhalski? Ai aranjat ca bombele să fie puse în magazinele noastre?

— Nu, fir-ar să fie! Îndurerată şi furioasă, Meredith îi ignoră protestul.

— Prima ameninţare cu explozia unei bombe a avut loc în săptămâna în care am luat micul dejun şi ai aflat că tata a aranjat să ţi se refuze cererea. Nu ţi se pare o coincidenţă prea mare?

— Nu sunt răspunzător pentru niciuna dintre bombele alea, insistă el cu fervoare.

Ascultă-mă. Dacă vrei întregul adevăr, bine, ţi-l voi spune. Vocea i se îmblânzi.

Vrei să mă asculţi, iubito? Inima ei trădătoare păru gata să se frângă. Dădu din cap, dar ştiu că nu va fi în stare să-l creadă că îi spunea tot adevărul, acum, că descoperise că îi ascunsese atât de multe, şi cu o pricepere atât de mare.

— Am recunoscut deja că am început să cumpăr

acţiuni ale companiei ca să mă răzbun pe tatăl tău. Mai târziu, după ce am fost împreună la fermă, mi-am dat seama cât de mult înseamnă magazinul ăla pentru tine, aşa cum mi-am dat seama şi că, imediat ce tatăl tău se va întoarce acasă şi va descoperi că suntem din nou împreună, va trage toate sforile ca să te împiedice să rămâi cu mine. Mi-am închipuit că mai devreme sau mai târziu te va sili să alegi: el sau eu. Compania şi preşedinţia, sau dacă m-ai fi preferat pe mine, nimic. M-am hotărât să continui să cumpăr acţiuni ca să n-o poată face. Eram dispus să cumpăr oricât de multe acţiuni ar fi fost necesare ca să câştig controlul asupra consiliului de conducere astfel încât să nu te poată ameninţa cu pierderea preşedinţiei, fiindcă alegerea preşedintelui ar fi depins de mine. Meredith îl privi cu ochi mari.

— Dar nu mi-ai putut împărtăşi ţelurile tale nobile, spuse ea aruncându-i o căutătură dispreţuitoare.

— Nu eram sigur de cum vei reacţiona.

— Şi ieri m-ai lăsat să mă fac de râs povestindu-ţi de noii noştri investitori, trustul Collier, când tu eşti de fapt trustul Collier.

— M-am temut că ai să o consideri drept… pomană.

— Nu sunt atât de proastă, se răsti ea, dar vocea îi tremura, iar lacrimile îi ardeau ochii. N-a fost pomană, a fost o strălucită manevră tactică, i-ai promis tatălui meu că într-o zi va ajunge să depindă de tine, iar acum ţi-ai pus planul în aplicare. Cu ajutorul câtorva bombe şi a nevinovatei mele cooperări…

— Ştiu că aşa arată…

— Pentru că aşa şi el strigă ea. Din ziua în care am venit la fermă să-ţi spun ce s-a întâmplat acum unsprezece ani, n-ai făcut altceva decât să te foloseşti de tot ceea ce ţi-am povestit, apoi să manipulezi lucrurile şi să obţii ce-ţi doreşti. M-ai minţit…

— Nu, nu te-am minţit!

— M-ai indus în eroare în mod intenţionat, e acelaşi lucru, metodele tale sunt cu totul lipsite de onestitate şi mai aştepţi să cred că motivele sunt nobile? Ei bine, nu pot!

— Nu distruge ce avem, o avertiză el, vocea fiindu-i răguşită o furie disperată, dându-şi seama că era pe cale să o piardă, permiţi celor unsprezece ani de neîncredere să întunece tot ea ce-ai descoperit că am făcut. O parte din ea nu era sigură că nu se înşela. Tot ceea ce știa era că un avocat impostor apărut în calea lui Matt era mort, iar tatăl ei, care se pusese şi el în calea lui, va fi cât de curând o marionetă dansând în ritmul sforilor financiare trase de Matt. Şi a fel se va întâmpla şi cu ea.

— Dovedeşte-mi-o! strigă ea în pragul isteriei. Vreau dovezi. Chipul lui se înăspri.

— Vrei ca să-ţi dovedească cineva că nu sunt un ucigaş? Vrei dovezi că nu sunt vinovat de tot restul, iar dacă nu ţi le pot oferi îţi vei închipui tot ce poate fi mai rău? Zguduită de adevărul cuvintelor lui, se uită la el, simţindu-se de parcă inima i-ar fi fost sfâşiată în bucăţi. Când vorbi din nou, vocea lui adâncă vibra de emoţie:

— Nu trebuie decât să ai încredere în mine câteva săptămâni până autorităţile vor afla adevărul. Îi întinse mâna.Ai încredere în mine,

iubito, spuse el cu blândeţe.

Meredith se uită la mâna întinsă, dar nu se putu mişca. Bombele erau un mijloc atât de convenabil… Poliţia nu îi interoga pe toţi clienţii lui Spyzhalski, pentru că ei nu-i pusese niciun fel de întrebări.

— Ori îmi dai mâna, spuse el, ori terminăm totul acum şi punem capăt suferinţelor noastre. Meredith se sili să-şi pună mâna în a lui şi să aibă încredere în el, dar nu reuşi.

— Nu pot, şopti ea distrusă. Vreau să o fac, dar pur şi simplu nu pot. Mâna lui căzu pe lângă corp, iar faţa i se goli de orice expresie. Incapabilă să îndure felul cum se uita la ea, Meredith se întoarse să plece. Degetele cuprinseră cheile din buzunar, cheile maşinii primite de la el… Le trase afară şi se răsuci întinzându-le spre el.

Îmi pare rău, spuse ea luptându-se să-şi păstreze controlul asupra vocii, n-am voie să primesc cadouri mai scumpe de douăzeci şi cinci de dolari de la persoane cu care compania întreţine relaţii de afaceri. El rămase nemişcat, un muşchi zvâcnindu-i în maxilarele strânse, refuzând să ia cheile, iar Meredith avu senzaţia că ceva moare în ea. Le lăsă să cadă pe masa şi o luă la fugă. Ajunsă jos, chemă un taxi.

În dimineaţa următoare, vânzările de la magazinele din Dallas, New Orleans şi Chicago crescură surprinzător de repede. Urmărind cifrele de pe ecranele computerelor, Meredith se simţi uşurată, dar nu teribil de fericită.

Ce simţise cu unsprezece ani în urmă, când îl pierduse pe Matt, nu se putea compara cu tortura de acum. Cu unsprezece ani în urmă nu avusese

posibilitatea să schimbe cursul evenimentelor. De data asta, alegerea îi aparţinea în întregime şi nu se putea debarasa de incertitudinea obsedantă că s-ar putea să fi făcut o greşeală grosolană, atunci când Sam Green îi adusese raportul final, din care rezulta că Matt cumpărase chiar mai multe acţiuni decât îşi imaginaseră.

Pe parcursul acelei zile îi ceruse de două ori lui Mark Branden să telefoneze poliţiei din Dallas, New Orleans şi Chicago, sperând încă că una dintre ele dăduse peste vreo pistă şi uitaseră să o anunţe. Căuta ceva, orice, care să-i fi justificat dorinţa de a se răzgândi şi a-l suna pe Matt, dar nu se aflase nimic în legătură cu bombele. După aceea, îşi petrecu indiferentă restul zilei, capul durând-o îngrozitor. Când ajunse acasă seara târziu, ziarul o aştepta în faţa uşii apartamentului şi, fără să-şi dezbrace paltonul, Meredith îl frunzări nerăbdătoare, căutând un articol despre un suspect posibil în cazul Spyzhalski, dar nu găsi nimic. Deschise televizorul ca să prindă ştirile de la ora şase seara, dar cu acelaşi rezultat. Se hotărî să-şi împodobească pomul de Crăciun. Termină pe la zece seara, când se transmiseră ultimele ştiri. Cu inima zvâcnindu-i plină de speranţă, se aşeză pe podea, cu braţele în jurul genunchilor ridicaţi, atentă la fiecare cuvânt al reporterilor. Însă, cu toate că se aminti despre uciderea lui Spyzhalski şi despre bombele de la magazinele Bancroft, nu se spusese nimic care să-l disculpe pe Matt. Deznădăjduită, Meredith închise televizorul, dar rămase pe loc, uitându-se la beculeţele sclipitoare din pomul de Crăciun. Auzi în minte vocea adâncă a lui Matt, chinuitor de familiară, calmă şi

stăruitoare. *Mai devreme sau mai târziu va trebui să-ți asumi riscul şi să ai încredere în mine, Meredith. Nu poți păcăli soarta stând pe margine şi punând pariuri cât mai mici în legătură cu ceea ce se va întâmpla cu viaţa ta. Ori te arunci în joc şi câştigi, ori nu mai joci deloc. Iar dacă nu joci, n-ai cum să câştigi*... Când venise momentul să facă o alegere nu fusese în stare să-şi asume riscul.

Se gândi şi la celelalte lucruri pe care i le spusese, lucruri frumoase, rostite cu o solemnitate tandră. *Dacă te muți la mine, îți voi oferi paradisul pe un platou de aur. Indiferent ce-ți doreşti, tot ce-ți doreşti.*

Fireşte, paradisul nu poate exista fără mine. Voi Fi şi eu acolo...

Subtilitatea cuvintelor îi trimise un junghi dureros prin piept. Se întrebă ce făcea Matt acum, dacă aştepta, dacă spera ca ea să-l sune. Răspunsul la întrebare se găsea în cuvintele de despărţire din seara trecută. Importanţa lor, semnificaţia lor, o izbi abia acum şi realiză că nu va mai aştepta niciodată telefonul ei. În opinia lui, alegerea pe care o silise s-o facă era irevocabilă. Ori îmi dai mâna, ori terminăm totul acum şi punem capăt suferinţelor noastre.

Când îl părăsise noaptea trecută, nu înţelesese pe deplin că hotărârea ei era permanentă, că nu avea deloc intenţia să-i acorde încă o şansă de a se întoarce la el dacă, când, se va dovedi că era nevinovat de lucrurile pe care ea crezuse că le făcuse. Înţelegea acum.Ar fi trebuit să-şi dea seama atunci. Dar chiar dacă ar fi făcut-o, tot n-ar fi fost capabilă să aibă încredere în el şi să-i dea mâna. Dovezile erau toate împotriva lui. O

despărţire permanentă…

Luminiţele beculeţelor începură să tremure când lacrimi usturătoare îi umplură ochii, apoi îşi puse capul pe braţe.

— Dumnezeule, te rog, plânse Meredith, fă să nu mi se întâmple aşa ceva. Nu, asta nu, te implor.

CAPITOLUL 55

În după-amiaza următoare, la ora cinci, Meredith fu chemată în sala de şedinţe, unde de câteva ceasuri se desfăşura o întrunire de urgenţă a consiliului de conducere. Când intră în încăpere, constată, surprinsă, că scaunul din capul meşei îi fusese rezervat ei. Încercând să nu se lase impresionată de figurile sumbre care o urmăriră luând loc, se uită în jur la cei prezenţi, inclusiv la tatăl ei.

— Bună ziua, domnilor. Ei îi răspunseră în cor cu un „bună ziua” distant, singura voce prietenoasă aparţinându-i lui Cyrul Fortell.

— Salut, Meredith, replică bătrânul, şi dă-mi voie să-ţi spun că arăţi mai frumoasă ca niciodată. Meredith arăta groaznic şi o ştia foarte bine, dar îi acordă un surâs recunoscător, deşi aluziile transparente la faptul că era femeie reuşiseră întotdeauna să o scoată din sărite. Bănuia că unul dintre motivele acelei şedinţe de urgenţă era legat de Matt, cei prezenţi dorind să primească explicaţii din partea ei. Aşa că fu cu totul luată prin surprindere când preşedintele consiliului, aşezat în stânga ei, arătă cu capul spre un dosar pus pe masă în faţa ei şi rosti cu o voce glacială:

— Am pregătit documentele astea ca să le

semnezi, Meredith.La încheierea şedinţei le vom trimite autorităţilor în drept. Citeşte-le. Din moment ce toţi am lucrat la redactarea lor, nu are niciun sens să facem la fel.

— Eu nu le-am citit, protestă Cyrus, deschizând dosarul în acelaşi timp cu ea.

Preţ de o secundă, lui Meredith nu-i veni să-şi creadă ochi lor, apoi simţi cum i se pune un nod în gât, sufocând-o, dându-i o senzaţie de greaţă.

Primul document conţinea o plângere oficială către comisia de control a bursei, în care se afirma că era la curent cu modul în care Matthew Farrell manipulase acţiunile Bancroft, că se folosise de informaţii obţinute de la ea ca să facă tranzacţiile respective, cerând să fie oprit şi cercetat.

Cea de-a doua plângere era adresată FBI-ului şi şefilor poliţiei din Dallas, New Orlenas şi Chicago, afirmând că ea credea, şi avea motive întemeiate să creadă, că Matthew Farrell era responsabil pentru amplasarea bombelor din magazine.

Cea de-a treia plângere era adresată direct departamentului de poliţie. Se afirma în ea că îl auzise pe Matthew Farrell ameninţând viaţa lui Stanislaus Spyzhalski în cursul unei convorbiri telefonice cu avocatul lui şi că renunţa la dreptul de a păstra tăcerea ca soţie a lui Matthew Farrell, urmând să facă şi o declaraţie publică acuzându-l de uciderea avocatului impostor. Meredith se uită la cuvintele groteşti, la jumătăţile de adevăr incriminatorii, redactate cu mare atenţie, la acuzaţiile răutăcioase, şi trupul începu să-i tremure. O voce din minte zbieră înnebunită că fusese o proastă şi o trădătoare crezând că exista măcar un dram de adevăr în grămada de gunoi a

dovezilor neconcludente împotriva soţului ei.

Pâcla neputinţei şi a bănuielii care o menţinuse într-un fel de apatie de când plecase din apartamentul lui Matt, se evaporă brusc şi tot ceea ce se întâmpla deveni limpede precum cristalul, greşelile ei, motivele consiliului, manevrele tatălui ei.

— Semnează, Meredith, spuse Noian Wilder, împingând un stilou spre ea.

Meredith făcu alegerea, o alegere irevocabilă, una care venea poate prea târziu. Se ridică încet.

— Să semnez? repetă ea dispreţuitoare. Nici nu mă gândesc!

— Speram că vei aprecia şansa de a te disculpa şi de a te disocia de Farrell, ca şi dorinţa de a vedea adevărul ieşind la lumină şi de a se face dreptate, spuse Wilder cu aceeaşi voce glacială.

— Asta e ce vă interesează? întrebă Meredith indignată, apăsându-şi palmele pe masă şi aruncând o privire aspră celor din jur. Adevăr şi dreptate? câţiva bărbaţi îşi întoarseră privirile, jenaţi parcă de documentele pe care îi ceruseră să le semneze. Atunci vă voi spune eu adevărul, continuă ea vocea răsunându-i hotărâtă şi fermă. Matthew Farrell nu are nicio legătură cu bombele din magazine, nu are nimic de-a face cu uciderea lui Stanislaus Spyzhalski şi nu este vinovat de violarea regulamentului SEC. Adevărul e, spuse ea cu un dispreţ nimicitor, că sunteţi cu toţii îngroziţi de el. În comparaţie cu triumfurile lui, rezultatele obţinute de voi în domeniul afacerilor sunt nişte succese amărâte, iar ideea că-l veţi avea ca acţionar principal al acestei companii sau al acestui consiliu de conducere vă face să vă simţiţi

lipsiţi de importanţă. Sunteţi vanitoşi şi îngroziţi, şi daca vă închipuiţi că voi semna hârtiile astea numai pentru că mi-aţi poruncit, atunci sunteţi şi proşti!

— Îţi sugerez să cumpăneşti cu foarte mare atenţie hotărârea ta, Meredith, spuse un alt membru al consiliului, cu faţa încordată din cauza afrontului adus. Ori acţionezi în interesul firmei Bancroft şi semnezi documentele alea, fiind datoria ta de preşedinte interimar, ori nu ne rămâne decât să presupunem că eşti de partea duşmanului acestei companii.

— Îmi vorbiţi de datoria mea faţă de *Bancroft,* dar în acelaşi timp îmi cereţi să semnez documentele astea? repetă ea şi pe neaşteptate îi veni să râdă, fericită că îşi afirmase atitudinea, atitudinea justă. Sunteţi periculos de incompetenţi dacă nu v-aţi gândit ce va face Matthew Farrell acestei companii ca răsplată pentru calomniile aduse cu acest dosar plin de minciuni. După ce vă va da în judecată şi va câştiga, *Bancroft&Company* va fi a lui, aşa cum veţi fi cu toţii! încheie ea aproape mândră.

— Ne asumăm riscul ăsta. Semnează hârtiile.

— Nu! Fără să-şi dea seama că expresiile unora dintre membrii consiliului dezvăluiau semne de îndoială privind justeţea provocării lui Farrell, Noian Wilder se uită la ea şi spuse pe un ton sumbru:

— Se pare că devotamentul tău eronat te împiedică să-ţi exerciţi responsabilitatea de preşedinte al acestei companii, acţionând în interesul ei. Ori îţi dai demisia aici şi acum, ori îmi dovedeşti că mă înşel şi semnezi documentele.

Meredith îl privi drept în ochi.

— Mai du-te dracului!

— Bravo, fetiţo! îl auzi Meredith pe bătrânul Cyrus strigând în tăcerea mormântală care se lăsase în sala de şedinţe. Ştiam eu că ai mai mult decât picioare grozave! Dar Meredith abia dacă îl auzi. Le întoarse spatele, ieşi din sală şi trânti uşa în urma ei. Închizând uşa unei vieţi întregi de speranţe şi visuri dragi.

Îndreptându-se grăbită spre biroul ei, îşi aminti cuvintele lui Matt: vesele, pline de forţă. Îl întrebase ce-ar face dacă consiliul de conducere l-ar presa să ia măsuri iraţionale, iar el îi răspunsese le-aş spune să se ducă în p… mamii lor.

Acum, aproape că izbucni în râs. Nu le spusese chiar asta, de fapt n-o spusese nimănui în viaţa ei, dar ce rostise acolo însemna cam acelaşi lucru, îşi zise ea cu mândrie. Petrecerea lui Matt urma să aibă loc în seara asta şi voia să ajungă acasă cât mai repede, ca să se schimbe. Intrând în birou auzi telefonul sunând şi, cum Phyllis plecase deja, Meredith răspunse automat.

— Domnişoară Bancroft, o informă o voce rece, arogantă, sunt William Parson, avocatul domnului Farrell. De azi-dimineaţă încerc să iau legătura cu Stuart Whitmore şi cum nu mi-a răspuns la mesajele lăsate secretarei mi-am luat libertatea de a vă suna.

— Nu face nimic, spuse Meredith ţinând receptorul între ureche şi umăr, deschizându-şi servieta şi punând înăuntru toate lucrurile personale de pe birou.

De ce doriţi să vorbiţi cu mine?

— Domnul Farrell ne-a cerut să vă informăm că nu are intenţia de a continua restul perioadei de unsprezece săptămâni cu care aţi fost de acord. Vă mai anunţăm, vorbi el mai departe pe tonul lui cel mai răutăcios şi ameninţător, că aveţi la dispoziţie şase zile să introduceţi acţiunea de divorţ, iar dacă nu, o vom înainta noi în cea de-a şaptea în numele lui. Meredith fusese supusă deja tuturor constrângerilor şi ameninţărilor posibile. Tonul despotic, de rău augur, al lui Pearson fu ultima picătură. Luă receptorul de la ureche, se uită furioasă la el, apoi rosti în urechea lui Pearson, clar şi răspicat, înjurătura pe care n-o mai spusese niciodată şi trânti receptorul în furcă. Şi numai când se aşeză să scrie în grabă demisia, realiză pe deplin consecinţele telefonului primit de la Pearson, iar senzaţia de triumf cedă locul unei stări de panică. Aşteptase deja prea mult. Matt voia să divorţeze. Imediat. Nu, nu putea fi adevărat, îşi zise ea scriind mai repede.

Îşi semnă demisia şi se ridică, apoi se uită la ceea ce scrisese. Simţi pentru a doua oară în câteva minute impactul cumplit al realităţii. În clipa aceea tatăl ei intră în birou, iar Meredith realiză o dată în plus că se despărţea de toate. Chiar şi de el.

— N-o face, spuse el cu o voce aspră, când Meredith îi întinse demisia.

— Tu m-ai obligat s-o fac. I-ai convins să întocmească documentele alea, apoi m-ai trimis înăuntru ca pe un miel la abator M-ai silit să aleg.

— L-ai ales pe el, nu pe mine, nu moştenirea ta. Meredith îşi lăsă pe masă palmele umede, glasul sunându-i îndurerat:

— N-ar fi trebuit să am de ales. Tăticule, spuse ea atât de scoasă din minţi, încât nu-şi dădu seama că i se adresa cu un cuvânt pe care nu-l mai folosise din copilărie, de ce a trebuit să-mi faci aşa ceva? De ce a trebuit să mă distrugi în halul ăsta? De ce nu s-a putut să vă iubesc pe amândoi?

— Nu-i vorba de asta, spuse el supărat, dar umerii i se încovrigară, iar vocea îi era încărcată de disperare. E vinovat, dar tu refuzi să vezi adevărul. Crezi mai degrabă că sunt vinovat de gelozie, manipulare, răzbunare…

— Pentru că e adevărat, îl întrerupse Meredith, ştiind că nu va mai suporta.

Aşa eşti! Nu mă iubeşti, nu destul de mult ca să vrei să fiu fericită. Iar orice altceva nu se cheamă dragoste, e doar o dominare egoistă a unei alte fiinţe omeneşti. Închizându-şi servieta, Meredith îşi luă poşeta, paltonul şi porni spre uşă.

— Meredith, nu pleca! o avertiză el când trecu prin dreptul lui. Ea se opri, se întoarse şi se uită la faţa palidă şi slăbită, cu nişte ochi plini de lacrimi.

— Rămas bun, spuse ea cu voce tare. „Tăticule”, şopti ea în inima ei. Se afla deja la jumătatea coridorului când se auzi strigată de Mark Branden, chipul lui fiind luminat de un zâmbet triumfător. O apucă de mână şi o trase deoparte.

— Trebuie să vii imediat în biroul meu. Acolo e secretara lui Gordon Mitchell şi plânge cu lacrimi amare. L-am prins pe Gordon Mitchell cu mâţa-n sac! Am avut dreptate, ticălosul lua mită.

— E o problemă confidenţială a companiei, spuse ea calmă, iar eu nu mai lucrez aici. Faţa lui se lungi, iar disperarea şi supărarea îi fură atât de sincere şi de emoţionante, încât Meredith trebui

să facă un efort şi mai mare ca să-şi păstreze stăpânirea de sine. Dar răspunsul lui Mark fu un singur cuvânt, spus cu o mare amărăciune.

— Înţeleg. Ea se strădui să-i zâmbească.

— Sunteţi sigur că înţelegeţi? Dând să plece, Mark îşi puse mâna pe braţul ei şi o opri. Pentru prima oară în cei cincisprezece ani de când lucra la serviciul de securitate al companiei Bancroft, Mark Branden îşi încălca propria regulă: dezvălui informaţii referitoare la companie unei alte persoane decât preşedintelui în funcţiune. O făcu pentru că simţea că Meredith are dreptul s-o ştie.

— Mitchell ia mită de la mai mulţi furnizori. Unul dintre ei l-a şantajat să refuze preşedinţia.

— Iar secretara a aflat şi l-a dat de gol?

— Nu chiar, spuse Mark sarcastic. Au avut o aventură, iar el şi-a nesocotit promisiunea de a se căsători cu ea.

— Deci, de-aia l-a pârât, trase concluzia Meredith.

— Nu, l-a pârât pentru că în dimineaţa asta a citit raportul privind activitatea departamentului, iar calificativul ei e satisfăcător.Ca să vezi! pufni Mark.

Imbecilul îi dă calificativul satisfăcător, apoi îşi încalcă promisiunea de a o promova pe postul de asistentă personală. De aceea l-a pârât. A ajuns deja la concluzia că o minţea în privinţa căsătoriei, dar nu era dispusă să renunţe la postul de asistentă.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus, replică ea, dându-i un sărut pe obraz.

N-aş fi avut linişte dacă n-aş fi ştiut.

— Meredith, îmi pare foarte rău că…

— Nu, spuse ea clătinându-şi capul, temându-se că îşi va pierde stăpânirea de sine dacă cineva se purta frumos cu ea. Uitându-se la ceas, întinse mâna şi apăsă pe butonul ascensorului, apoi îşi întoarse privirea spre Mark. Îi explică cu un surâs încântător:

— Trebuie să iau parte la o petrecere extrem de importantă. De fapt, voi fi un oaspete neinvitat, primit probabil cu ostilitate. Uşile ascensorului se deschiseră şi ea păşi înăuntru. Urează-mi noroc, adăugă ea pe când uşile se închideau.

— Baftă! spuse el cu toată seriozitatea.

CAPITOLUL 56

Uitându-se în oglindă, Matt îşi înnodă cravata neagră cu aceeaşi eficienţă distantă cu care făcuse toate celelalte lucruri din ultimele două zile. Nu cu mult timp în urmă visase ca în seara asta să o aibă pe Meredith alături, întâmpinând oaspeţii, dar acum gata. Destul. Nu-şi va permite să se gândească la ea, să şi-o amintească sau să simtă ceva. Şi-o scosese din minte şi din inimă, de data asta pentru totdeauna, şi nu-i va mai permite să între. Cerându-i lui Pearson s-o informeze că putea înainta acţiunea de divorţ, făcuse primul pas, cel mai greu. Restul trecuse mult mai uşor.

— Matt, spuse tatăl lui intrând în dormitor, încruntându-se uşor neliniştit, cineva vrea neapărat să-ţi vorbească, i-am spus paznicului s-o lase să urce. Zice că e Caroline Bancroft, mama lui Meredith, şi are o problemă urgentă de discutat.

— Scapă de ea. Nu vreau să am de-a face cu nimeni care poartă numele ăsta.

— Motivul pentru care am lăsat-o să urce, continuă Patrick, înfruntând nemulţumirea fiului său, e că vrea să-ţi vorbească despre bombele de la magazine. Zice că ştie cine se află în spatele lor. O clipă, Matt rămase nemişcat, apoi ridică din umeri şi întinse mâna să-şi ia haina smochingului.

— Spune-i să se ducă la poliţie.

— Prea târziu. Am lăsat-o deja să între. E aici. Înjurând pe tăcute, Matt se roti şi realiză că tatăl lui adusese femeia cu el în pragul dormitorului. O fracţiune de secundă asemănarea cu Meredith îi sfâşie inima. Se uită, fără să vrea, cu ochii mari la femeia blondă, zveltă, care încerca să-şi ascundă nesiguranţa sub masca unei hotărâri ferme. Avea ochii şi părul lui Meredith, dar nu şi perfecţiunea elegantă a trăsăturilor ei. Asemănarea era însă suficientă ca să-şi dorească s-o arunce afară cu propria mână.

— Îmi dau seama că dai o petrecere şi te deranjez, spuse ea prudentă, venind spre el şi trecând prin dreptul lui Patrick, care se retrăgea deja, dar am plecat din Roma, avionul a aterizat abia acum şi n-am avut altă posibilitate decât să vin direct aici. După ce m-am urcat în avion, am înţeles că Philip va refuza probabil să mă vadă, nici vorbă să mă creadă, şi chiar dacă Meredith m-ar asculta şi m-ar crede, lucru de care mă îndoiesc, nu ştiu unde locuieşte.

— Şi de unde naiba ai ştiut unde locuiesc eu? întrebă el supărat.

— Eşti soţul lui Meredith, nu-i aşa?

— Sunt pe cale să fiu fostul soţ, afirmă el neînduplecat.

— Oh, spuse Caroline, studiind bărbatul dur şi

rece cu care fiica ei se măritase. Îmi pare rău. Dar ca să-ţi răspund la întrebare, sunt abonată la ziarele din Chicago şi într-unul din numere am citit despre apartamentul şi clădirea asta.

— Bine, replică Matt nerăbdător. Acum că m-ai găsit şi ai intrat aici, ce vrei să-mi spui? Ea tresări puţin auzindu-i tonul tăios, apoi zâmbi pe neaşteptate.

— Îmi dau seama că l-ai înfuriat pe Philip. Are un talent deosebit să-i facă pe oameni să reacţioneze negativ la oricine îi poartă numele. Afirmaţia ei fu destul de aproape de adevăr ca să aducă pe buzele lui Matt umbra unui zâmbet.

— Ce-ai venit să-mi spui? întrebă el, făcând un efort să fie politicos.

— Săptămâna trecută, Philip a fost în Italia, începu ea, desfăcându-şi nasturii paltonului roşu şi trăgându-şi fularul de la gât. Din câte mi-a spus, ştiu că te crede autorul bombelor din magazinele *Bancroft* şi al atacului împotriva companiei.

Dar se înşală.

— Mă bucur să aud că cineva crede că aşa ceva e posibil, replică Matt cu o voce batjocoritoare.

— Nu cred, ştiu. Descurajată de atitudinea lui nepăsătoare şi dorind cu disperare să-l facă s-o creadă, Caroline începu să vorbească mai repede: Domnule Farrell, deţin un număr mare de acţiuni ale companiei, iar în urmă cu şase luni am primit un telefon de la Charlotte Bancroft, cea de-a doua soţie a tatălui lui Philip… M-a întrebat dacă mi-ar plăcea să mă răzbun pe Philip pentru că a divorţat de mine şi m-a înlăturat din viaţa lui Meredith. Charlotte e conducătoarea companiei Seaboard Industries din Florida, adăugă ea fără nicio

legătură. Matt îşi aminti că Meredith pomenise de bunica ei vitregă.

— A moştenit-o de la soţul ei, spuse el atras fără voia lui în discuţie.

— Da, a transformat-o într-o mare corporaţie, având în subordine o mulţime de alte companii.

— Şi? spuse el văzând că şovăie. Caroline se uită la el, încercând să-i ghicească emoţiile, dar bărbatul din faţa ei nu părea să le aibă.

— Iar acum, spuse ea, se pregăteşte să adauge Bancroft celorlalte companii.

M-a întrebat dacă voi vota în favoarea ei cu acţiunile mele, în caz că va cumpăra suficiente ca să egaleze numărul deţinut acum de Philip. Îl urăşte, deşi nu cred că ştiu de ce.

— Sunt convins că i-a oferit mii de motive, replică Matt ironic, întorcându-se.

Soneria de jos suna încontinuu, iar rumoarea conversaţiei oaspeţilor sosind şi oprindu-se în hol să-şi dezbrace paltoanele pătrundea până în dormitor.

— Îl urăşte pe Philip, perseveră Caroline, pentru că pe el l-a vrut, nu pe tatăl lui, şi a făcut tot posibilul să-l aducă în patul ei, chiar şi după ce s-a logodit cu tatăl lui. El a refuzat-o în mod repetat, iar o dată a făcut chiar mai mult. I-a spus tatălui său, Cyril, că e o femeie coruptă, mârşavă, care voia să se mărite cu Cyril pentru banii lui, dar îl voia pe el în patul ei. Era adevărat, spuse ea serioasă, dar tatăl lui Philip o iubea. S-a supărat pe Philip pentru cele aflate, dar l-a crezut. A renunţat la căsătorie, iar Charlotte, care a fost secretara lui Cyril, a trebuit să aştepte ani buni până când s-a hotărât în sfârşit să se însoare cu

ea… Acum câteva luni i-am spus Charlottei că mă voi gândi dacă voi vota sau nu cu ea după declanşarea acţiunii de preluare, dar apoi am analizat lucrurile la rece şi am început să mă răzgândesc. Philip e un prost teribil de enervant, dar Charlotte e răutatea personificată. E lipsită de inimă. Acum câteva săptămâni m-a sunat din nou şi mi-a spus că a mai apărut cineva care cumpără acţiunile companiei, iar preţul lor a crescut. Matt ştia că răspunderea cădea pe umerii lui, dar nu spuse nimic, aşteptând ca ea să continue.

— Charlotte a intrat în panică. Mi-a zis că va face orice ca preţul lor să scadă, apoi va porni atacul. Apoi am citit că s-au găsit bombe în magazinele *Bancroft* şi că treaba asta distrugea vânzările de Crăciun, provocând o scădere teribilă a preţului acţiunilor. Îi oferise lui Matt fragmentele lipsă ale planului, motivul pentru amplasarea atât de atentă a bombelor, menite să sperie lumea, dar nu să distrugă magazinele, motivul pentru încercarea de preluare a unei companii plină de datorii. Charlotte Bancroft avea motivele şi sumele uriaşe de bani necesare acţiunii de preluare a unei companii cu datorii, aşteptând apoi ca *Bancroft&Company* să devină profitabilă din nou.

— Va trebui să povesteşti totul poliţiei, spuse Matt întorcându-se spre telefonul de lângă pat. Ea dădu din cap.

— Ştiu. Acolo suni?

— Nu. Îl sun pe un tip pe nume Olsen, care ale legături cu poliţia locală. Va merge mâine cu tine şi va avea grijă să nu fi tratată ca o nebună sau, mai rău, ca o nouă posibilă suspectă. Caroline

rămase perfect nemişcată, chipul ei reflectând uluirea auzindu-l formând un număr interurban şi poruncindu-i tipului numit Olsen să apară la Chicago cu primul avion, totul numai ca să-i uşureze situaţia complicată. Îşi revizui părerea iniţială că ar fi cel mai inabordabil bărbat întâlnit în viaţa ei şi trase concluzia simplă că nu mai voia să aibă de-a face cu nimeni care purta numele de *Bancroft*, inclusiv Meredith. Iar asta o deduse din modul rece în care o informase că urma să fie în curând fostul ei soţ. După ce puse jos receptorul, scrise două nume pe carnetul de lângă telefon şi rupse foaia.

— Asta-i numărul de acasă al lui Olsen. Sună-l astăzi la orice oră şi spune-i unde să vă întâlniţi. Celălalt este al meu, în caz că ai vreo problemă. Se răsuci spre ea, iar aversiunea de la început dispăruse complet. Păstra însă o atitudine distantă, dând de înţeles că nu voia să se implice mai mult în problemele ei, dar se înduioşa destul ca să adauge:

— Meredith mi-a povestit că ai jucat în filme. Petrecerea din seara asta e dată în onoarea actorilor din piesa *Fantoma de la Operă,* iar alături de ei vor mai apărea o sută cincizeci de alţi oameni.Pe mulţi dintre ei s-ar putea să-i cunoşti. Dacă vrei să rămâi, tata va fi bucuros să se ocupe de tine. Coborând spre spaţiul mare al sufrageriei, constatară că petrecerea era în plină desfăşurare.

— Aş prefera ca tatăl tău să nu mă prezinte, spuse ea repede, nu doresc deloc să-mi reînnoiesc relaţiile cu nimeni din vechea gardă a lumii bune din Chicago.

Şovăi, urmărind chelnerii îmbrăcaţi în negru

trecând cu tăvile pline de pahare printre femeile înveşmântate în rochii superbe şi bărbaţi în smochinguri. Cineva cânta la pian, iar muzica interpretată într-un ritm vioi se împletea cu sunetul vocilor cultivate şi a hohotelor de râs. Dar… dar aş vrea totuşi să rămân puţin, spuse ea cu un surâs vesel, neaşteptat, care o făcu să arate de treizeci şi cinci de ani, nu de cincizeci şi cinci de ani. Pe vremuri trăiam pentru petreceri de genul ăsta. S-ar putea să fie amuzant să stau să privesc şi să mă întreb din nou de ce mi se păreau atât de minunate.

— Anunţă-mă dacă afli de ce, spuse el, indiferenţa lui întrecând-o cu mult pe a ei.

— De ce dai petrecerea, dacă nu te bucuri de ea? întrebă ea cu un zâmbet nesigur, uluită din nou de acest bărbat ciudat, enigmatic, cu care se măritase fiica ei.

— Încasările reprezentaţiei de mâine vor fi donate unei opere de binefacere, replică el ridicând din umeri. Matt o conduse spre locul unde sora lui purta o discuţie aprinsă cu *Stuart Whitmore* şi o prezentă drept *Caroline Edwards.* Whitmore şi sora lui păreau să se înţeleagă de minune şi îşi dori să nu le fi făcut cunoştinţă.

Făcu un pas înainte, ca să-şi îndeplinească îndatoririle de gazdă, dar Caroline îşi puse mâna pe braţul lui şi-l opri.

— Nu voi sta mult, spuse ea. E mai bine să-mi iau rămas bun acum. Matt dădu din cap, şovăi, apoi se sili să vorbească despre Meredith de dragul mamei ei.

— Stuart Whitmore e un vechi prieten al fiicei tale, pe deasupra şi avocatul ei. Dacă găseşti o

cale să îndrepţi discuţia spre Meredith, e foarte posibil să-ţi povestească despre ea. În caz că te interesează.

— Mulţumesc, spuse ea, vocea tremurându-i de emoţie.Mă interesează foarte mult.

La vremea când Meredith păşi în holul clădirii lui Matt nu mai era sigură dacă intenţia ei de a-l înfrunta în mijlocul unei petreceri era un gest înţelept sau nebunesc, mai ales acum, când se supărase atât de mult pe ea, încât insista să divorţeze imediat. Nu era tocmai sigură că n-o va arunca afară de faţă cu toţi cei prezenţi şi nu era sigură că n-o merita. În încercarea disperată de a-i slăbi rezistenţa, Meredith îmbrăcase ce găsise mai provocator în garderoba ei – o rochie fină de chiffon negru, fără spate, cu bretele înguste, cu un decolteu adânc în formă de V, brodat cu mărgele mici, negre.

Obsedată de ideea de a arăta mai grozav ca niciodată, îşi petrecuse aproape o oră încercând diferite coafuri. În cele din urmă, îşi pieptănase părul peste cap şi-l lăsase să-i cadă pe umeri. Rochia elegantă cerea o coafură adecvată, însă părul liber îi dădea o înfăţişare naivă, de adolescentă care spera că va înmuia inima lui Matt când va încerca să-i vorbească.La nevoie ar fi fost în stare să poarte şi codiţe împletite. Paznicul în uniformă verifică lista oaspeţilor, iar Meredith respiră uşurată văzând că Matt nu-i scosese numele de pe ea. Cu genunchii tremurându-i, luă ascensorul până la ultimul etaj, iar acolo dădu peste un obstacol în ultimul loc în care s-ar fi aşteptat. Apăsând pe soneria de la apartamentul lui Matt, uşa îi fu deschisă de Joe O’Hara, iar după

ce acesta îi aruncă o singură privire făcu un pas înainte blocându-i drumul.

— N-ar fi trebuit să vii, domnişoară Bancroft, spuse el cu o voce rece, iar faptul că se întâmpla pentru prima oară de când se cunoşteau să nu-i spună doamnă Farrell îi trimise un junghi dureros în inimă. Matt nu mai vrea să aibă de-a face cu tine. L-am auzit cu urechile mele. Vrea să divorţeze.

— Ei bine, eu nu vreau, replică Meredith pe un ton hotărât. Te rog, Joe, lasă-mă să intru ca să-l conving că nici el nu vrea. Bărbatul cel voinic şovăi, oscilând între loialitatea faţă de Matt şi sinceritatea din ochii ei albaştri-verzui, râsetele şi rumoarea conversaţiei din apartament înconjurându-i pe amândoi.

— Nu cred că o s-o poţi face şi nu cred că e locul în care ar trebui să încerci.

Înăuntru este o mulţime de oameni, şi mulţi sunt reporteri.

— Bine, spuse ea cu mai multă siguranţă decât simţea în realitate. Vor pleca de aici şi vor spune lumii întregi că domnul şi doamna Farrell au fost împreună.

— Există mai multe şanse să spună lumii că domnul Farrell te-a luat de ureche şi te-a dat afară, apoi m-a concediat că te-am lăsat să intri, bombăni el sumbru, dar se dădu la o parte, iar Meredith, sub impulsul momentului, îl îmbrăţişă strâns.

— Mulţumesc, Joe. Făcu un pas înapoi, prea agitată să observe că faţa lui se înroşise de plăcere. Cum arăt? întrebă ea, cuprinsă brusc de îndoieli. Îşi aranjă cu grijă partea de jos a rochiei,

de parcă s-ar fi pregătit să facă o plecăciune, şi aşteptă părerea lui.

— Arăţi frumoasă, replică el ţâfnos, dar o să conteze al naibii de puţin pentru Matt.

Sub auspiciile acestei previziuni alarmante şi deprimante, Meredith păşi în zgomotul vesel al apartamentului. În clipa în care coborî treptele foaierului, privirile se întoarseră şi discuţiile încetară brusc, apoi fură reluate cu o vioiciune şi mai mare. Îşi auzi numele repetat. Ignorând complet interesul trezit de venirea ei, scrută cu atenţie sufrageria, camera de zi, apoi porţiunea ceva mai ridicată înconjurată de sticlă din colţul îndepărtat al locuinţei. Inima începu să-i bată mai repede imediat ce-l văzu pe Matt, mai înalt cu câţiva centimetri decât oamenii din jurul lui. Genunchii îi tremurau, dar porni hotărâtă spre el.

Urcând cele câteva trepte, văzu feţele celor din jurul lui. Lângă el se află vedeta spectacolului, vorbindu-i cu animaţie, în timp ce el se uita indiferent la chipul ei superb. Meredith se afla la mai puţin de un metru distanţă, când Stanton Avery, aflat de cealaltă parte a lui Matt, îşi ridică privirea şi o văzu.

Îi spuse ceva lui Matt, avertizându-l probabil de prezenţa ei, pentru că Matt se răsuci brusc. Se uită ţintă la ea cu paharul aproape de buze, ochii lui înfigându-se în ai ei ca două bucăţi de gheaţă, expresia de pe chipul fiind atât de încrâncenată, încât Meredith rămase nemişcată, apoi se sili să meargă mai departe.

Îndemnaţi de un fel de indicaţie scenică nerostită sau poate din simplă politeţe, oamenii cu care stătuse de vorbă se împrăştiară care încotro,

lăsându-i singuri pe cei doi. Meredith aşteptă, sperând că va spune sau va face ceva. Când Matt se hotărî în cele din urmă, o salută printr-o scurtă înclinare a capului şi spuse un singur cuvânt, numele ei, pe un ton glacial.

— Meredith. Urmează-ţi instinctele, o sfătuise el cu o săptămâna în urmă, iar Meredith se strădui să-i dea ascultare.

— Bună, spuse ea prosteşte, implorându-l din priviri să o ajute, dar acum Matt nu mai avea niciun chef s-o facă. Te întrebi probabil ce caut aici.

— Nu în mod deosebit. Asta o duru, dar cel puţin aştepta ca ea să vorbească şi instinctul îi spuse că Matt nu-i era complet indiferent. Schiţă un zâmbet, dorind să se predea, nesigură cum să procedeze.

— Am venit aici ca să-ţi povestesc cum mi-am petrecut ziua de azi. Vocea îi tremura din cauza emoţiei şi fu convinsă că o auzise şi el, dar Matt nu scoase niciun cuvânt, fie el de încurajare sau de dispreţ. Luându-şi inima în dinţi, Meredith trase adânc aer în piept şi se chinui să pronunţe şi restul micului discurs. În după-amiaza asta am fost chemată la o întrunire de urgenţă a consiliului de conducere.

Membrii săi erau foarte supăraţi. Mai bine-zis furioşi. M-au acuzat de conflict de interese din cauza ta.

— Ce tâmpenie din partea lor, replică el batjocoritor. Nu le-ai spus că Bancroft e singurul lucru la care ţii cu adevărat?

— Nu chiar, răspunse ea. Mi-au mai cerut să semnez nişte documente, plângeri oficiale,

acuzaţii prin care erai învinuit de moartea lui Spyzhalski, de felul în care te-ai folosit de legătura cu mine ca să preiei controlul asupra companiei şi de amplasarea bombelor în magazinele noastre.

— Atâta tot? întrebă el sarcastic.

— Nu chiar, spuse Meredith din nou. Dar cam ăsta ar fi esenţialul. Îi studie faţa în căutarea unui semn, oricât de mic, care să-i arate că încă îi păsa. Dar nu-l zări. Văzu însă că invitaţii îşi întorc privirile spre ei. Le-am spus directorilor şi acţionarilor… Lăsă fraza în suspensie, vocea fiindu-i gâtuită de încordarea şi teamă că într-adevăr n-o mai dorea.

— Ce le-ai spus? întrebă el indiferent, iar Meredith se agăţă de întrebarea lui ca de un mic colac de salvare.

— Le-am spus, replică ea ridicându-şi mândră bărbia, ce m-ai sfătuit tu să le spun.

Expresia de pe chipul lui nu se schimbă.

— I-ai trimis în p… mamii lor?

— Nu, nu chiar, bâigui ea ruşinată. Le-am spus să se ducă dracului. El nu rosti niciun cuvânt, iar Meredith simţi că inima încetează să-i mai bată, apoi zări brusc sclipirea amuzată din ochii lui frumoşi, un zâmbet fugar fluturându-i pe buze.

— Apoi, continuă ea, speranţa încălzindu-i sufletul ca o rază de soare, m-a sunat avocatul tău şi m-a informat că dacă nu înaintez acţiunea de divorţ în şase zile, o va face el în numele tău în cea de-a şaptea. Şi i-am spus… Se opri, iar Matt întrebă pe un ton plin de umor.

— L-ai trimis la dracu şi pe el?

— Nu, pe el l-am trimis în p… măsii!

— Nu se poate!

— Ba da. Matt aşteptă ca ea să spună şi altceva, ochii lui fixând-o cu privirea lor stăruitoare.

— Şi? insistă el calm.

— Şi mă gândesc să fac o călătorie, spuse ea. Acum… acum voi avea foarte mult timp la dispoziţie.

— Ţi-ai luat concediu?

— Nu, am demisionat.

— Înţeleg, spuse el, dar vocea i se îmblânzise brusc, devenind o mângâiere, iar Meredith ar fi vrut să se lase învăluită complet de căldura din ochii lui.La ce fel de călătorie te gândeşti, Meredith?

— Dacă mai eşti dispus să mă duci acolo, spuse ea înghiţind aproape dureros, mi-ar plăcea să văd paradisul. Matt nu se mişcă şi nici nu vorbi, iar preţ de o secundă infernală, Meredith crezu că se înşelase, că îşi imaginase doar că ţinea la ea.

Apoi îşi dădu seama că îi întindea mâna. Ochii i se umplură de lacrimi de bucurie şi de recunoştinţă, îşi puse mâna în palma lui, simţindu-i degetele cuprinzându-i-le pe ale ei, strângându-le tare, apoi o trase brusc la piept, înconjurând-o cu nişte braţe puternice. Ferind-o de ceilalţi cu umerii lui laţi, îi întoarse faţa spre el.

— Te iubesc! şopti el cu pasiune, înainte ca gura să se lase peste a ei devorând-o cu nesaţ. Un fotograf îşi ridică aparatul, iar lumina blitz-ului explodă în încăpere, urmată de altele. Cineva începu să bată din palme şi în curând aplauzele furtunoase, îndelungate, fură acompaniate de hohote de râs. Dar sărutul continuă.

Meredith nu observă nimic. Îl săruta la rândul ei, nepăsătoare la tot ceea ce se petrecea în jurul

ei… exclamaţiile vesele, aplauzele, râsetele, sclipirile albe ale aparatelor de fotografiat. Era deja la jumătatea drumului spre destinaţia ei.

CAPITOLUL 57

Cu ochii închişi şi cu un zâmbet pe buze, Meredith se trezi în patul lui Matt lăsând amintirile nopţii precedente să-i plutească prin minte ca o muzică dulce şi plăcută. Se plimbaseră împreună printre invitaţi, îndurând bine dispuşi remarcile maliţioase legate de sărutul lung şi reconcilierea evidentă, iar lui Meredith îi plăcuse enorm să facă pe gazda… Iar după petrecere, în pat, îi plăcuse să facă pe nevasta de o mie de ori mai mult. Încrederea şi ataşamentul, constată ea somnoroasă, aveau, după câte se părea, un efect formidabil asupra actului sexual, unirea furtunoasă a trupurilor lor din noaptea trecută întrecuse tot ce se petrecuse între ei până atunci. Lumina soarelui pătrundea prin jaluzelele din cealaltă parte a camerei, iar Meredith se întinse pe spate şi deschise ochii. Matt îi dăduse nu demult un sărut de rămas bun, anunţând-o că pleca să cumpere cornuri pentru micul dejun. Lăsase o ceaşcă de cafea pe noptieră, iar Meredith se ridică în capul oaselor aranjându-şi pernele la spate. Abia dacă apucase să bea o înghiţitură, când îl văzu intrând în dormitor, având într-o mână o pungă albă, sub braţ un ziar împăturit, iar pe faţa lui chipeşă o expresie ciudată, încordată.

— Bună dimineaţa, spuse ea când el se apleca să o sărute. Ce e aia? întrebă ea observând ziarul de format mic, tipic publicaţiilor de scandal.

Noaptea trecută, Matt îi promisese solemn că nu-i va mai ascunde nimic, dar în clipa aceea ar fi preferat să fie biciuit în public decât să-i arate ziarul.

— E *Tattler*, răspunse el. L-am văzut pe când plăteam cornurile. Nu ştiu cum, adăugă el dându-i-l în silă, dar au descoperit condiţiile înţelegerii noastre referitoare la cele unsprezece săptămâni şi le-au interpretat în stilul lor inimitabil.

O urmări întinzând mâna să ia revista şi îşi aminti scârba manifestată faţă de genul de publicitate de senzaţie care se făcuse în jurul lui de-a lungul anilor, ştiind că atitudinea presei va continua să-i facă zile fripte şi în viitor, în parte pentru că era măritată cu el şi în parte datorită fascinaţiei exercitate de divorţul lor eşuat. Adunându-şi curajul pentru acuzaţiile care vor urma sau pentru explozia justificată de jignire gravă, o urmări desfăcând ziarul şi uitându-se la prima pagină. Privirea lui Meredith se aţinti asupra titlului lugubru.

Moştenitoarea îşi taxează soţul cu 113.000 de dolari

pe noapte

— La început, nu mi-am dat seama cum de-au ajuns la cifra asta, spuse Matt.

Apoi, mi-a căzut fisa.Au înmulţit patru întâlniri pe săptămână cu unsprezece săptămâni şi au împărţit totul la cele cinci milioane promise. Îmi pare rău, spuse el. Dacă aş putea controla ce se scrie în presă… Pe neaşteptate, Meredith îşi trase ziarul pe faţă şi izbucni într-un hohot de râs care îi înăbuşiră scuzele.

Râse atât de tare, încât alunecă înapoi pe perne,

camera umplându-se de sunetul muzical.

— O sută treisprezece mii de dolari, chicoti ea, ridicându-se de pe pat. Chipul lui Matt fu brăzdat de un zâmbet recunoscător, devenind curând unul plin de tandreţe, înţelegând ce făcea. Înfrunta ceva ce detesta, găsind o cale care să nu ameninţe armonia dintre ei.

— Ţi-am mai spus vreodată, şopti el cu un glas îngroşat, aplecându-se şi punându-şi mâinile de o parte şi de alta a umerilor ei, cât sunt de mândru de tine?

Ea îşi clătină capul încă râzând, iar el smulse ziarul de pe faţa ei şi îi sărută obrajii îmbujoraţi, reducând-o la tăcere cu gura.

— Eşti sigur? şopti ea, cuprinsă de o nouă criză de râs, chiar în timp ce-şi punea braţele în jurul umerilor lui, trăgându-l lângă ea, ştiind că voia să facă dragoste, că-ţi poţi permite chestia asta din nou?

— Cred că se încadrează în buget, încercă el s-o tachineze, dar mâna îi tremură îndepărtându-i cu un gest încărcat de veneraţie o şuviţă de păr auriu de pe obraz.

— Da, dar acum că am acceptat treaba asta ca pe o slujbă permanentă, voi beneficia de creşteri periodice ale salariului, peste cele o sută treisprezece mii? glumi ea, luându-i faţa în mâini, plus avantajele postului, cum ar fi asigurare medicală şi prime garantate?

— Categoric, promise el, întorcându-şi faţa şi sărutându-i palma.

— Oh, nu! gemu ea. O să ajung să plătesc nişte impozite de groază. Soţul ei râse cu buzele lipite de gâtul ei delicat, iar Meredith i se răsuci în

braţe. Îşi petrecură ora următoare negociind contractul imaginar, parafându-l cu un abandon total.

CAPITOLUL 58

Duminică seara, reportajul principal de la ştirile de la ora şase se referea la arestarea lui Ellis Ray Sampson, acuzat de uciderea lui Stanislaus Spyzhalski.

Conform declaraţiilor făcute de oficialităţile din St. Clai, Spyzhalski nu fusese ucis de niciunul dintre clienţii duşi de nas, aşa cum se bănuise la început, ci de soţul revoltat al unei femei din Bellville, cu care avocatul impostor avusese o aventură amoroasă. Domnul Sampson, care se predase de unul singur şi mărturisise că îl bătuse zdravăn pe Spyzhaslki, jură că, atunci când îl aruncase în şanţ, avocatul încă mai trăia. Din moment ce raportul medicului legist indica că Spyzhalski făcuse şi un infarct în seara respectivă, exista şansa ca acuzaţiile împotriva lui Sampson să fie schimbate de la crimă la omor prin imprudenţă.

Matt şi Meredith urmăriră ştirile împreună. Matt remarcă pe un ton sarcastic că Sampson merita o medalie pentru că scăpase lumea de un parazit. Meredith, care ştia ce înseamnă să fii victima lui Spyzhalski, spuse că spera în reducerea acuzaţiilor împotriva lui Sampson. Matt îi trimise pe Pearson şi Levinson ca să se asigure că va fi aşa.

În marţea următoare, Charlotte Bancroft, preşedinta corporaţiei Seabrod Industries şi fiul

ei, Jason, fură interogaţi în mod oficial la Balm Beach, Florida, în legătură cu amplasarea unor bombe şi manipularea acţiunilor companiei *Bancroft*. Ambii negară cu înverşunare orice legătură cu aceste evenimente, ca şi dorinţa de a prelua compania *Bancroft*. Miercuri, Caroline Edwards *Bancroft* se prezentă din proprie iniţiativă în faţa tribunalului din Florida, declarând sub stare de jurământ că Charlotte Bancroft pusese la cale preluarea lanţului de magazine Bancroft, afirmând că o auzise spunând că va face tot posibilul ca preţul acţiunilor să scadă. În insulele Cayman, unde îşi petrecea vacanţa alături de iubitul său, Joel Bancroft, fost contabil al corporaţiei Seabord Industries, citi prin ziare de suspiciunile care planau asupra mamei şi a fratelui său.

Îşi dăduse demisia cu şase luni în urmă, după ce amândoi îi porunciseră să deschidă conturi fictive sub nume false cu ajutorul unui agent de brusă, dispus să colaboreze şi să înceapă să cumpere acţiuni Bancroft, urmând ca acestea să fie transferate în conturile respective.

Zăcând întins pe nisip, uitându-se la valuri, Joe se gândi la mama lui, a cărei dorinţă de răzbunare împotriva lui Philip Bancroft, durând deja de treizeci de ani, devenise o obsesie dementă, obositoare, şi la fratele său, care, la fel ca mama lui, îl dispreţuise pe Joe pentru că era homosexual. După câteva ore ajunse la o hotărâre şi dădu un telefon. A doua zi, Charlotte şi Jason Bancroft au fost arestaţi şi acuzaţi de mai multe activităţi ilegale.Ca urmare a unui telefon anonim, poliţia aflase numele conturilor frauduloase. Charlotte

negă că ar fi fost la curent cu existenţa acestor conturi. Jason, care le deschisese şi plătise omul care pregătise bombele, urmându-i instrucţiunile, începu curând să se teamă că va ajunge proverbialul ţap ispăşitor. Îi dădu lovitura de graţie, oferindu-se să depună mărturie împotriva ei în schimbul imunităţii. Consiliul de conducere de la Seaboard, dându-şi seama de necesitatea de a-şi salva imaginea publică şi acţionând la sfatul Charlottei, îl numiră pe Joel Bancroft preşedintele corporaţiei.

În Chicago, Meredith urmări totul la reportajele din cadrul ştirilor, iar durerea melancolică simţită ori de câte ori cineva amintea de compania Bancroft aproape că depăşi şocul datorat descoperirii că Charlotte şi Jason erau răspunzători de lucrurile pentru care îl considerase vinovat pe Matt. Aşezat lângă ea pe canapea,

Matt văzu tristeţea care îi întuneca ochii ori de câte ori numele companiei era menţionat şi întinse mâna spre ea, împletindu-şi degetele cu ale ei.

— Te-ai gândit la ceea ce vrei să faci mai departe, acum că ai atât de mult timp la dispoziţie? Meredith ştia că se referea la o carieră nouă în locul celei la care renunţase, atunci când trecuse de partea lui, dar avu presimţirea că răspunsul ei îl va necăji şi alarma. Prefăcându-se că nu-i înţelege întrebarea referitoare la timpul liber, se uită în jos la mâinile lor unite şi zâmbi inelului cu diamant pe care i-l pusese pe deget alături de o verighetă din platină.

— Mi-a trecut prin cap să-mi fac o carieră din a pleca la cumpărături în fiecare zi, îl tachina ea,

dar mi-ai luat deja bijuterii şi o maşină de lux. Orice altceva ar fi o înjosire cumplită, nu crezi? Adică, ce-a mai rămas de cumpărat?

— Ce zici de un mic avion? întrebă el sărutându-i nasul, sau un iaht mare?

— Să nu îndrăzneşti, îl preveni ea, dar el se mulţumi să râdă de mutra ei îngrozită.

— Trebuie să existe ceva ce-ţi doreşti, spuse el. Meredith deveni serioasă şi se hotărî să-i spună adevărul.

— Există. Şi mi-l doresc foarte mult, Matt.

— Spune şi va fi al tău. Ea şovăi, frecând uşor verigheta de aur de pe degetul lui, apoi îşi ridică ochii.

— Aş vrea să încercăm să avem un alt copil. Reacţia lui fu instantanee şi cumplită.

— Nu. Categoric nu.

Nu voiai să rişti dacă te-ai fi căsătorit cu Parker şi nu vei risca nici cu mine.

— Parker nu voia copii, pară ea. Iar tu mi-ai spus, îi reaminti ea cu blândeţe, că pot avea orice vreau. Iar eu vreau un copil. În mod normal, privirea din ochii ei i-ar fi înmuiat inima, dar Meredith îi explicase într-o noapte că existau şanse foarte mari să piardă din nou sarcina. Ştia deja că ultima oară fusese cât pe ce să moară şi nici nu voia să se gândească la ideea că îşi va pune viaţa în joc.

— Nu-mi face aşa ceva, rosti el cu o voce aspră şi rugătoare.

— Există obstetricieni care se ocupă anume de femei cu sarcini periculoase. M-am dus ieri la bibliotecă şi am citit multe cărţi.Au apărut medicamente noi, tehnici care au dat succes…

— Nu! o întrerupse el pe un ton încordat. Nici vorbă. Cere-mi orice altceva, dar nu asta. N-aş suporta. M-aş îmbolnăvi de griji. Vorbesc serios.

— Discutăm mai târziu, spuse ea, zâmbetul fiindu-i seren, dar şi încăpăţânat.

— Răspunsul meu va fi acelaşi, afirmă el cu toată tăria.Ar fi spus mai multe, dar chiar atunci prezentatoarea ştirilor anunţă că primiseră o veste de ultimă oră legată de scandalul recent provocat de încercarea de preluare a companiei

Bancroft, iar privirea lui Meredith se îndreptă brusc asupra ecranului.

— Philip Bancroft, anunţă prezentatoarea, a convocat o conferinţă de presă în această după-amiază, dorind să-şi exprime opinia privind articolele din presă conform cărora fiica sa, Meredith Bancroft, a fost concediată din funcţia de preşedinte al companiei, ca urmare a legăturii ei cu industriaşul Matthew Farrell.

Groaza o făcu pe Meredith să strângă şi mai tare mâna lui Matt, văzând cum pe ecranul televizorului apare faţa sumbră, încruntată, a tatălui ei.

Stând ţeapăn pe podiumul din sala de festivităţi de la magazinul Bancroft, tatăl ei citi o declaraţie:

— Ca răspuns la articolele din presă, afirmând că mariajul fiice mele cu Matthew Farrell a avut drept rezultat concedierea ei din funcţia de preşedinte interimar, consiliul de conducere, din care fac parte şi eu, neagă categoric orice speculaţii de genul acesta. Fiica mea se bucură de o scurtă şi mult amânată lună de miere cu soţul ei, la sfârşitul căreia e aşteptată să-şi reia postul din cadrul companiei. Se opri şi se uită direct în

obiectivul aparatului de filmat, şi numai Meredith înţelese că nu făcea o declaraţia publică, ci dădea un ordin. I-l dădea ei.

Şocul mai că o făcu să sară în picioare, dar asta nu fu nimic în comparaţie cu ceea ce simţi o clipă mai târziu, când îi auzi referindu-se la un subiect ce fusese discutat toată săptămâna în ziarele din Chicago.

— În ceea ce priveşte zvonurile că ar exista neînţelegeri şi duşmănie între mine şi Matthew Farrell, aş vrea să spun că până de curând nu am avut şansa de a-mi cunoaşte, se opri, dregându-şi jenat glasul, ginerele. Iar atunci Meredith înţelese.

— Matt, strigă ea, apucându-i braţul şi râzând uluită, îţi cere scuze! Matt îi aruncă o privire plină de suspiciuni, care se schimbă brusc în una plină de haz când Philip Bancroft continuă:

— Aşa cum toată lumea e la curent, Matt Farrell şi fiica mea au fost căsătoriţi pentru câteva luni cu mulţi ani în urmă, o căsătorie care s-a încheiat, din nefericire, printr-un divorţ prematur. Totuşi, acum că şi-au legat din nou destinele, pot spune doar că oricare părinte ar considera că, a avea drept ginere un bărbat de calibrul lui Matthew Farrell, este, se opri din nou să-şi dreagă glasul, apoi aruncă aparatului de filmat o privire fioroasă şi rosti fără tragere de inimă, dar cu toată hotărârea, este o onoare! Meredith continuă să se holbeze la ecranul televizorului, dar râsul îi pierii imediat ce se uită la soţul ei.

— L-am făcut să-mi promită că îşi va cere scuze imediat ce va descoperi că eşti nevinovat. Punându-şi degetele pe obrazul lui, un gest inconştient de rugăminte, şopti îndurerată: N-ai

putea găsi destulă înţelegere în sufletul tău să laşi trecutul la o parte şi să încerci să te împrieteneşti cu el?

În sinea lui, Matt credea că niciuna dintre acţiunile lui Philip Bancroft, inclusiv declaraţia televizată, nu va compensa vreodată răul făcut, cu atât mai puţin să-l determine pe Matt să-l considere prieten. Se gândi să i-o spună lui Meredith, dar, uitându-se în ochii lucind de speranţă, nu avu inima s-o facă.

— Aş putea încerca, rosti el. Îşi auzi vocea revoltată şi se simţi obligat să o liniştească, aşa că afirmă cu totul lipsit de sinceritate: A fost un discurs reuşit.

Caroline Edwards Bancroft era de aceeaşi părere. Stând vizavi de Philip în sufrageria casei în care locuiseră cândva împreună, aşteptă transmiterea ştirilor sportive, apoi închise aparatul video şi scoase caseta.

— Philip, spuse ea, a fost un discurs foarte reuşit. El îi dădu un pahar de vin, fără să arate prea convins.

— Ce te face să crezi că Meredith va crede la fel?

— Cred, pentru că aşa simt şi eu.

— Fireşte, doar tu ai scris discursul. Luând calmă o înghiţitură din paharul cu vin, Caroline îl urmări plimbându-se de colo-colo.

— Crezi că s-a uitat la ştiri? întrebă el răsucindu-se spre ea.

— Dacă n-a făcut-o, îi poţi trimite caseta. Cel mai bine ar fi să mergi acum şi să-i rogi pe amândoi să privească caseta în prezenţa ta. Caroline dădu din cap. Îmi place ideea. E ceva mai

intim. El se făcu alb la faţă.

— Nu, nici vorbă, n-aş putea face aşa ceva.

Probabil mă urăşte de moarte, iar Farrell mă va da afară. Ştii că numai câteva cuvinte nu vor compensa greşelile făcute. Nu va accepta niciun fel de scuze de la mine.

— O va face, spuse ea calmă, pentru că iubeşte. Cum el tot ezita, Caroline îi întinse caseta şi i se adresă pe un ton ferm:

— Cu cât aştepţi mai mult, cu atât va fi mai greu, pentru tine şi pentru ei. Du-te acum, Philip. Vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor, Philip oftă.

— Caroline, replică el cu o voce aspră, nu vrei să vii cu mine?

— Nu, rosti ea cuprinsă de frică la ideea că îşi va vedea fiica după treizeci de ani. În plus, avionul meu pleacă peste trei ore. Vocea lui se îmblânzi, iar Caroline zări pentru o clipă bărbatul irezistibil de convingător de care se îndrăgostise cu trei decenii în urmă.

— Ai putea veni cu mine, spuse el încet, şi te-aş prezenta fiicei noastre. Inima ei tresări puternic auzind felul în care spusese fiica noastră, apoi înţelese ce făcea şi îşi clătină capul râzând.

— Ai rămas tot cel mai insistent bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

— Sunt şi singurul cu care te-ai măritat, îi reaminti el, cu unul din zâmbetele lui rare. Trebuie să fi avut şi nişte calităţi.

— Gata, Philip, îl preveni.

— Ne-am putea duce să le facem o vizită lui Meredith şi Farrell…

— Începe să-i spui Matt.

— În regulă, cedă el. Matt. Iar după ce-am pleca de acolo, am veni aici.Ai putea rămâne un timp şi am reuşi să ne cunoaştem din nou.

— Eu te cunosc deja, spuse ea cu înfocare. Iar dacă vrei să mă cunoşti, va trebui să vii în Italia.

— Caroline, rosti el respirând adânc. Te rog. O văzu şovăind. Vino măcar în seara asta. S-ar putea să fie ultima ta şansă de a-ţi cunoaşte fiica. Îţi va plăcea foarte mult. Îţi seamănă în multe privinţe, e foarte curajoasă. Închizând ochii, Caroline se strădui să-i ignore cuvintele şi imboldul propriei inimi, dar combinaţia fu irezistibil de puternică.

— Sun-o mai întâi, spuse ea tremurând. După treizeci de ani doar n-o să dau buzna peste ea neanunţată. Să nu te mire dacă refuză să mă vadă, adăugă ea, scoţând din poşetă numărul de telefon dat de Matt şi dându-i-l lui Philip.

— Probabil va refuza să ne vadă pe amândoi, spuse el. Şi n-o pot condamna.

Formă numărul de la aparatul din camera alăturată, revenind foarte repede.

Caroline îşi imagină că Meredith îi trântise telefonul în nas, iar inima i se cufundă adânc în piept.

— Ce-a zis? îngăimă ea când Philip păru incapabil să rostească vreun cuvânt.

El tuşi de câteva ori, de parcă i se pusese ceva în gât, vocea răsunându-i ciudat de răguşită:

— A zis da.

CAPITOLUL 59

Meredith ieşi din clădirea în care era situat cabinetul obstetricianului şi îşi înăbuşi cu greu

dorinţa absurdă de a-şi arunca braţele în sus şi a se învârti pe trotuar. Îndreptându-şi faţa spre cer, stătu pe loc şi lăsă adierea uşoară a vântului toamnei să-i mângâie pielea, zâmbind norilor.

— *Mulţumesc*, şopti ea.

Îi trebuise aproape un an şi două discuţii lungi cu obstetricianul ca să-l convingă pe Matt că, indiferent care ar fi rezultatul sarcinii, dacă Meredith urma sfaturile şi tratamentul prescris, inclusiv să-şi petreacă în pat partea lunilor de sarcină, riscul pe care şi-l asuma va fi doar uşor mai mare decât al oricărei alte femei însărcinate. Şi îi trebuiseră încă nouă luni ca să audă cuvintele de astăzi:

— Felicitări, doamnă Farrell, sunteţi însărcinată.Sub impulsul momentului traversă strada şi cumpără un buchet de trandafiri de la o florărie, apoi porni spre locul unde Joe o aştepta în maşină, apărând dintr-o altă direcţie şi luându-l prin surprindere. Îşi deschise singură portiera şi se urcă pe bancheta din spate.

Joe îşi lăsă braţul pe spătarul scaunului, răsucindu-se spre ea.

— Ce-a zis doctorul? Meredith se uită la el, chipul strălucindu-i de fericire. Şi îi zâmbi. Un zâmbet larg brazdă faţa lui Joe.

— Matt va fi un om foarte fericit! prezise el. După ce va înceta să fie unul foarte speriat! Întorcându-se la volan, porni motorul. Meredith se pregăti sufleteşte pentru ce urma, apucându-se cu mâinile de pielea banchetei, aşteptându-se să demareze în stilul lui obişnuit, dar Joe lăsă să-i scape trei ocazii ca să se vâre în trafic, apoi încă două ca să o facă cu o viteză moderată. Şi numai

când strada fu aproape goală semnaliză şi se depărtă de trotuar la fel de încet de parcă ar fi împins un cărucior. În spatele lui, Meredith nu se mai putu abţine şi izbucni în râs. Matt o aştepta, plimbându-se încoace şi încolo prin faţa ferestrelor sufrageriei, trecându-şi degetele prin păr, ocărându-se în fel şi chip pentru că acceptase să o lase să încerce să facă un copil. Ştia că ea credea că era însărcinată, iar el spera că se înşela, fiindcă nu-şi imagina cum va îndura teama dacă avea dreptate. Auzind uşa de la intrare deschizându-se, se repezi în hol şi o văzu intrând cu o mână la spate.

— Ce-a spus doctorul? întrebă el indignat, când nu mai reuşi să înfrunte suspansul.

Meredith îşi luă mâna de la spate şi îi întinse un buchet de trandafiri, zâmbetul ei strălucind ca o rază de soare.

— Felicitări, domnule Farrell. Suntem însărcinaţi! El o trase la piept, zdrobind trandafirii între ei.

— Să-mi ajute Dumnezeu! şopti el cu o voce pierdută.

— Te va ajuta, iubitul meu, promise ea, sărutându-i bărbia încordată.

EPILOG

— V-am zis eu că ajungem la timp, spuse Joe O'Hara oprind brusc limuzina în faţa clădirii magazinului *Bancroft.* De data asta, Matt îi aprecie stilul de şofat,

Meredith fiind în întârziere la o întrunire foarte importantă a consiliului de conducere. Avionul

plecase cu întârziere din Italia, unde se opriseră să le facă o vizită lui Philip şi Carolinei, după ce petrecuseră câteva zile în Elveţia.

— Poftim, îi spuse Matt şoferului, dându-i servieta pe care o adusese la aeroport cu însemnările lui Meredith. Tu iei servieta, iar eu pe Meredith.

— Tu ce? întrebă Meredith privind peste umăr şi luând cârja de care trebuia să se folosească până i se vindeca complet glezna luxată.

— N-ai timp şi şchiopătezi până la ascensor, spuse Matt şi o luă în braţe.

— E atât de ruşinos, protestă Meredith râzând. Nu mă poţi căra aşa prin magazin.

— Stai să vezi, spuse el zâmbind. Şi o făcu. Cumpărătorii îşi întorceau privirile după ei.La unul dintre raioanele de articole cosmetice, o femeie de vârsta mijlocie se adresă exclamând prietenei ei:

— Nu e Meredith Bancroft şi Matt Farrell?

— Nu, nu se poate să fie ei, replică o altă femeie de vizavi. Meredith îşi lăsă capul la pieptul lui Matt, începând să râdă, în timp ce femeia continua: Am citit în *Tattle* că divorţează. Ea se va mărita cu Kevin Costner, iar Matt Farrell e în Grecia cu o vedetă de cinema. Ajunşi în ascensor, Meredith îşi înălţă spre Matt ochii amuzaţi.

— Să-i fie ruşine, glumi ea. Altă vedetă?

— Kevin Costner? pară el, ridicându-şi sprâncenele contrariat. Nici măcar nu ştiam că-ţi place Kevin Costner. În birou o puse jos, ca să poată merge de una singură până în sala de şedinţe.

— Lisa şi Parker au spus că ne aşteaptă aici cu

copilul, apoi mergem să luăm prânzul împreună, adăugă ea uitându-se puţin neliniştită spre sala de aşteptare goală.

— Rămân eu să-i aştept, promise Matt, dându-i servieta. Peste câteva minute, Matt se răsuci spre Lisa, apărută în prag cu un bebeluş în braţe.

— Parker ne-a lăsat la intrare, explică ea. Urcă şi el imediat.

— Arăţi foarte însărcinată, doamnă Reynolds, o tachină Matt zâmbind, dar ochii îi erau îndreptaţi spre bebeluşul de şase luni din braţele ei, întinzând deja mâinile să i-l ia.

— Mă duc să-l caut pe Parker, spuse Lisa. După plecarea ei, Matt se uită la fetiţa pentru care Meredith îşi riscase viaţa ca să o aducă pe lume. În clipa aceea,

Marissa deschise ochii şi începu să plângă. Zâmbind cu tandreţe, Matt îşi duse degetul la obrazul moale.

— Şşt, scumpo, şopti el. Preşedinta unei corporaţii nu plânge, e o politică dezastruoasă. Întreab-o pe mămica, îi sugeră el. Ea se linişti, iar după câteva clipe îi zâmbi şi gânguri ceva ce suna teribil de înţelept.

— Ştiam eu! replică el zâmbindu-i. Mătuşa Lisa şi unchiul Parker s-au apucat iar să te înveţe italiana, nu-i aşa? Având destul timp la dispoziţie până la terminarea şedinţei lui Meredith, Matt îşi duse fiica la etajul al unsprezecelea ca să-i arate raionul lui preferat. Era unul nou, creat de Meredith pentru toate magazinele *Bancroft,* şi conţinea articole din toată lumea, de la bijuterii la haine şi jucării făcute manual. Singurul lucru pe care îl aveau în comun era condiţia impusă de

Meredith. Fiecare trebuia să fie deosebit, unic, numai atunci i se permitea să primească eticheta cu sigla nouă, faimoasă deja pentru simbolul perfecţiunii.

Cu Marissa în braţe, Matt se uită la sigla de deasupra raionului şi simţi un nod în gât, aşa cum i se întâmpla ori de câte ori se afla acolo. Sigla reprezenta două mâini: a unui bărbat întinzându-se spre cea a unei femei, degetele lor atingându-se.

Meredith numise raionul *Paradis.*

SFÂRȘIT